REPRINT

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமஹாபாரதம்

ஸபாபர்வம்.

(ஸ்ரீ வேதவியாஸபகவான் வடமொழியில் அருளிச்செய்த ஸ்ரீமஹாபாரதத்திற்குச் சரியானது.)

இது

கும்பகோணம் காலேஜ் லேட் ஸம்ஸ்கிருதபண்டிதர்

மஹாவித்வான்

சதாவதானம், ஸ்ரீ உபய - வே.

தி. ஈ. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்

அவர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பெற்று,

கும்பகோணம் காலேஜ் ரிடயர்ட் தமிழ்ப்பண்டிதர்

ம. வீ. இராமாநுஜாசாரியரால்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

இரண்டாம் பதிப்பு

விலை ரூபா 2-4-0 தபால்சார்ஜ் வேறு.

MADRAS:

PRINTED AT THE INDIA PRINTING WORKS.

1930

This Title Page Printed at The Kesari Printing Works, Madras.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

ஸபாபர்வ

விஷயஸூசிகை.

மந்த்ரபர்வம்.

அத்யாயம். பக்கம்.

ராஜஸூயபர்வம்.

அர்க்காஹரணபர்வம்.

அநுத்யூதபர்வம்

ஸபாபர்வ விஷயஸூசிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணத்வைபாயநாய நம:

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

ஸபாபர்வம்.

முதலாவது அத்யாயம்.

மந்த்ரபர்வம்.

நாராயணம் நமஸ்க்ருத்ய நரம் சைவ நரோத்தமம் ||
தேவீம் ஸரஸ்வதீம் வ்யாஸம் ததோ ஜயமுதீரயேத் ||

(அர்ஜுனனுக்குப் பிரதியுபகாரத்தைச் செய்யக்கருதின மயனைப் பார்த்து, தர்மராஜனுக்கு ஒரு ஸபைசெய்யும்படி கிருஷ்ணபகவான் கட்டளையிட்டது.)

ஜனமேஜயர், "பிராமணோத்தமரே! ஜயிப்பவரிற் சிறந்தவனும் மஹாபராக்கிரமசாலியுமாகிய அர்ஜுனன், அப்போது மயனைவிடுவித்த பிறகு, என்னசெய்தானென்பதை எனக்குச்சொல்லும்" என்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்.

"ராஜரே! உமது கூடஸ்தருடைய சரித்திரத்தை ஊக்கத்துடன் கேளும். அரசர்க்கரசரே! ஆயுதந்தரிப்பவர்களிற் சிறந்த மஹாவீரனான அந்த அர்ஜுனன், மயனைவிடுவித்து, பூமியில் அரசர்கள்பெறுதற்கரிய காண்டீவமென்னும் சிறந்த வில்லையும் அம்புகள்வற்றாத இரண்டு தூணிகளையும் திவ்யாஸ்திரங்களையும் தேரையும் கொடியையும் வெள்ளைக்குதிரைகளையும் அக்னிபகவானிடமிருந்து பெற்றதனால் மிகுந்தஸந்தோஷமுள்ளவனாகி மயனுடன்கூட அங்கேயிருந்தான். அப்போது அர்ஜுனனால் காப்பாற்றப்பட்ட மயன், அவன் செய்தநன்றியை நினைத்து அவனைப் பலமுறை மரியாதைசெய்து கண்ணபிரான் முன்னிலையில் கைகளைக்குவித்துக்கொண்டு இன்சொல்லால் பேசத்தொடங்கினான். 'குந்தியின் மைந்தனே! சீறின கண்ண

---

1. உரைவிசேஷத்தை ஆதிபர்வம் முதற்பக்கம் குறிப்பிற்காண்க.

பிரானிடத்திலிருந்தும் 'எரிக்கத்தொடங்கின அக்னியிடத்திலிருந்தும் உன்னால் நான் காக்கப்பட்டேன். உனக்கு என்னசெய்யக்கடவேன்? பகைவரைத் துயரப்படுத்துகிறவனே! யான் அஸுரர்களுக்கு விசுவகர்மாவன்றோ? அதனால், நான் மற்றவர்செய்யக்கூடாததும் நீ வியக்கத்தக்கதுமாகிய ஒன்றை உனக்குச்செய்வேன்' என்றான். அவனால் இவ்வாறு உரைக்கப்பட்ட மஹாவீரனான அர்ஜுனன், சற்றுநேரம்சிந்தித்து [1] மாயைகள் தெரிந்தவனாகிய மயனைப் பார்த்து நகைத்துக்கொண்டு, 'ஓ! அஸுர ஸ்ரேஷ்டனே! நீ எனக்கு எல்லாம் செய்ததுபோலவே (நினைக்கிறேன்.) நீ ஸுகமாகச் செல். என்மேல் என்றும் அன்புடையவனாயிரு. நாங்களும் உன்மேல் அன்புடையவராயிருப்போம். உதவிபெற்றவனிடத்தில் பிரயோஜனத்தை அங்கீகரியேனென்பது எனதுவிரதம்' என்று சொன்னான். அதைக்கேட்டமயன், 'புருஷஸ்ரேஷ்டனும் பிரபுவுமான அர்ஜுனா! நீ சொல்வது உனக்குத்தகும். ஆனால், உன்னிடம் அன்பைமுன்னிட்டு நான் உனக்கு ஒன்று செய்யக்கருதுகிறேன். பாண்டவனே! யான் அஸுரர்களின் விசுவகர்மாவான மஹா [2] கவியன்றோ. அப்படிப்பட்ட நான் உனக்காக ஏதாவது ஒன்றைச் செய்ய விரும்புகிறேன். அர்ஜுனா! முன்னம் அஸுரர்களுக்கு அரண்மனைகளும், அழகியவையும் ஸுகமான உட்புறங்களுடையவையும் ராஜபோகங்களுக்குரிய அளவற்றபொருள்கள் நிரம்பினவையுமான தோட்டங்களும், மனத்தைக்கவருகின்ற பலவகைத்தடாகங்களும், விசித்திரமான ஆடைகளும், நினைத்தபடிசெல்லும் ரதங்களும், சிறந்த கோபுரங்களோடும் பிராகாரங்களோடுங்கூடிய பெரியநகரங்களும், அற்புதமான அனேகம் சிறந்தவாஹனங்களும், ஸுகிப்பதற்கு மிகத்தகுதியான அழகியகுகைகளும் என்னாற்செய்யப்பட்டன. பல்குனா! அதனால் உனக்கும் ஏதாவதுஒன்று செய்ய விரும்புகிறேன்' என்றுகேட்க, அர்ஜுனன், 'நீ உயிருக்கு நேர்ந்த அபாயத்திலிருந்து என்னால்விடுபட்டவனாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறாய். இவ்வாறிருக்கையில், உன்னைக்கொண்டு ஒன்றைச் செய்வித்துக்கொள்ள என்னால் இயலாது. அஸுரனே! உனது எண்ணம் பயன்படாமற்போவதும் எனக்கு இஷ்டமில்லை. ஆதலால், நீ கிருஷ்ணருக்கு ஏதாவது செய்யலாம். அதனால், எனக்குப் பிரதியுபகாரம் செய்ததாகும்' என்றுசொன்னான். புருஷஸ்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! பிறகு, மயனுக்காக (அர்ஜுனனா

1 மாயை-அற்புதங்களைக் காட்டும்வித்தை.

2 விசித்திரமான கற்பனைகள் செய்யத்தக்கவன்.

ஞல்) கேட்டுக்கொள்ளப்பட்ட கண்ணபிரான், 'இவனுக்கு என்னகட்டளையிடலாம்?' என்று சிறிதுநேரம் சிந்தித்தார். உலகநாதரும் பிரஜைகளைக்காப்பவருமாகிய மாதவர், 'இவனை ஒருஸபையைச் செய்யச் சொல்லலாம்' என்று தம்மனத்தில் நிச்சயித்துக்கொண்டு, அந்தமயனைப்பார்த்து, 'சிற்பிகளிற் சிறந்தவனே! நீ நம்விருப்பத்தைச்செய்ய எண்ணமுள்ளவனுனல், இவ்வுலகத்தில் எவ்வகையான ஸபை தர்மராஜருக்குப் பிரியமாயிருக்குமென்று நினைக்கிறுயோ, மானிடலோகம் அனைத்திலுமுள்ள மனிதர்கள் உன்னுடைய எந்தவேலையைக்கண்டு அதைப்போலச் செய்யமாட்டாமல் ஓய்ந்துநிற்பார்களோ, எதில் தேவர்களும் அஸுரர்களும் மனிதர்களும் எண்ணும் விஷயங்கள் உன்னுற் செய்யப்பட்டதையாம்காண்போமோ அவ்வகையானஸபையைச்செய்வாயாக' என்று கட்டளையிட்டார். அப்போது மயன் மனமகிழ்ச்சியுடன் அவர்சொல்லை ஏற்றுக்கொண்டு தேவஸபைக்கு ஒப்பான அழகியஸபையைத் தர்மராஜருக்குச் செய்யத்தொடங்கினுன். பிறகு, கிருஷ்ணனும் அர்ஜுனனும் தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரருக்கு நடந்தவற்றையெல்லாம் தெரிவித்து மயனைக் காண்பித்தனர். அப்போது யுதிஷ்டிரர் அந்தமயனுக்குத் தக்கபடி மரியாதைசெய்தார். ஜனமேஜயரே! அந்தமயன் அந்தமரியாதையைக் கொண்டாடிப் பெற்றுக்கொண்டான். ஜனமேஜயராஜரே! அந்தமயன் அப்போது அந்தப் பாண்டவர்களிடத்தில் [1] விருஷபர்வாவென்னும் அஸுரனுடைய சரித்திரத்தைச் சொன்னுன். அந்த அஸுரவிசுவகர்மாவான மயன் கொஞ்சகாலம் ஓய்ந்திருந்து மனத்தில் ஆலோசனைசெய்து மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்களுக்குச் சபைஒன்று செய்யத்தொடங்கினுன். சிறந்த ஸாமர்த்தியமுள்ளமயன், மஹாத்மாவான கிருஷ்ணன், பாண்டவர்கள் இவர்களுடைய அனுமதியின்மேல் ஒரு சுபதினத்தில் ஆரம்பத்திற்குரிய மங்களங்களைச்செய்து ஆயிரக்கணக்கான பிராமணஶ்ரேஷ்டர்களுக்குப் பாயஸான்னம் அளித்து ஸந்தர்ப்பணை செய்து அவர்களுக்கே மிக்கபொருள்களையும் தானஞ்செய்து எல்லா ருதுக்களின் சிறப்புக்களும் நிரம்பினதும் பதினுயிரமுழம் விசாலமுள்ளதும் தேவஸபையைப் போன்றதுமான அழகானஸபையைச் செய்வதற்காகச் சுற்றிலும் அளவெடுத்தான்.

---

1 ஆதிபர்வம் 262 - ம் பக்கம் பார்க்க.

இரண்டாவது அத்யாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கண்ணபிரான் துவாரகைக்குச் செல்லுவதும், பாண்டவர்கள் வழிகொண்டு விட்டதும்.)

பூஜைக்குரியவரான கண்ணபிரான் காண்டவப்பிரஸ்தத்தில் அன்புள்ள பாண்டவரால் பூஜிக்கப்பெற்று ஸுகமாக வஸித்திருந்த பிறகு, தமது தந்தையைப்பார்க்க ஆவலுள்ளவராய்த் தமது நகரம்செல்வதற்குஎண்ணங்கொண்டார். உலகமெல்லாம் வந்தனஞ்செய்வதற்குரியவரும் விசாலமான கண்களையுடையவருமான கண்ணபிரான் தர்மபுத்திரரிடத்திலும் குந்தியினிடத்திலும் விடைபெற்றுக்கொண்டு தம்தந்தையின் உடன்பிறந்தவளான குந்தியின் பாதங்களைத் தலையால் வணங்கினார். மிக்கபுகழ்பெற்ற அந்தக்கிருஷ்ணபகவான் குந்தியினால் தழுவிக்கொண்டு உச்சியில்மோக்கப்பெற்றபிறகு, தம் ஸஹோதரியைப்பார்த்தார். அவளருகிற்சென்று அன்பினால் கண்ணீர்விட்ட கிருஷ்ணபகவான் அழகியும் அழகாகப்பேசுகிறவளுமான அந்த ஸுபத்ரைக்குச் சிறந்தபயனைத்தருவதும் உண்மையும் நன்மையும் இனிமையும் நியாயமும் மிகச்சிறந்ததுமான வாக்கியத்தைக் கூறினார். அவள் தன்உறவினர்களுக்குச் செலுத்தும்படி சிலவசனங்களை உரைத்துப் பலமுறை தலையால் வணங்கி வந்தனஞ்செய்து கிருஷ்ணரைப்பூஜித்தாள். அவளால் பூஜிக்கப்பெற்ற கோவிந்தர், அந்தப் பெண்ணரசிக்கு ஆசீர்வாதஞ்செய்து அவளிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு திரௌபதியையும் தௌம்யமுனிவரையுங் கண்டனர். புருஷோத்தமரான கண்ணபிரான் தௌம்யருக்கு முறைப்படிவந்தனஞ்செய்தார். வித்வானும்பலசாலியுமான கிருஷ்ணபகவான் திரௌபதிக்கு இனியவார்த்தைசொல்லி, ஸுபத்ரையை அவளிடம் ஒப்பித்து, அர்ஜுனனுடன்கூட அவனுடைய ஸஹோதரர்களிடம்சென்றார். அவ்வைந்து ஸஹோதரர்களாலும் சூழப்பட்டு, அமரர்களாற் சூழப்பட்ட தேவேந்திரன்போலிருப்பவரும் கருடக்கொடியையுடையவருமான மாதவர் யாத்திரைக்காலத்திற்குரிய சடங்குகளைச் செய்யக்கருதி, நீராடி நிர்மலராய் அலங்காரங்கள்செய்துகொண்டு தேவர்களையும் பிராம்மணர்களையும் நமஸ்காரஞ்செய்து பலவகைப் புஷ்பசந்தனங்களினால் பூஜித்தார். நிலைதவருதவரிற் சிறந்தவரான கிருஷ்ணபகவான் யாத்ராகாரியங்களெல்லாவற்றையும் செய்து புறப்பட்டார். அந்தவாஸுதேவர் வெளிக்கட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டு

வந்து யோக்கியர்களான பிராமணர்களால் ஸ்வஸ்திவாசனம் செய்வித்துத் தயிர்ப்பாத்திரங்களையும் கனிகளையும் அக்ஷதைகளையும் தக்ஷிணையையும் கொடுத்தபிறகு அவர்களைப் பிரதக்ஷிணம்செய்தார். அதன்பின் தாமரைக்கண்ணராகிய கண்ணபிரான், நல்லதிதியும் நல்ல நக்ஷத்திரமுங்கூடியசிறந்தலக்கினத்தில், சைப்யம் ஸுக்ரீவம்என்னும் குதிரைகள் பூட்டப்பட்டதும், கதை சக்கரம் கத்தி சார்ங்கம்முதலிய ஆயுதங்கள் நிரம்பியதும், கருடக்கொடியுள்ளதும், விரைவாகச் செல்லுவதுமாகிய பொன்மயமான அழகியதேரிலேறிப் புறப்பட்டார். ராஜாவாகிய யுதிஷ்டிரர் ஸாரதிகளிற் சிறந்தவனாகிய தாருகனென்னும் கிருஷ்ணஸாரதியை விலக்கிப் பிரேமையினால் தாமும் மாதவருடன் தேரிலேறினார். அப்போது யுதிஷ்டிரர் தாமே கடிவாளம்பிடித்தார். பருத்தகைகளையுடைய அர்ஜுனனும்கூட ஏறிப் பொற்காம்போடுகூடிய வெண்சாமரத்தைப் பிரதக்ஷிணமாகச் சுழற்றினான். அவ்வாறே, வீரனான பீமஸேனனும் அந்தத்தேரிலேறி நூறுகம்பிகளுள்ளதும் உயர்ந்தபுஷ்பமாலைகளாலும் பொற்காசுகளினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் வைடூரியக்காம்புள்ளதுமான சிறந்த குடையை விரைவாகக் கிருஷ்ணருக்குப் பிடித்தான். சத்துருக்களை ஸம்ஹரிப்பவர்களாகிய பீமார்ஜுனர்களும் நகுலஸஹதேவர்களும், புரோஹிதர்களாலும் நகரத்தோராலும் சூழப்பட்டவர்களாகக் கிருஷ்ணரைப் பின்சென்றனர். சத்துருக்களான வீரர்களைக்கொல்பவராகிய அந்தக்கேசவர் அவ்வைந்து ஸஹோதரர்களாலும் அனுஸரிக்கப்பட்டு அன்புள்ள மாணாக்கர்களினால்தொடரப்பட்ட ஆசாரியன்போல் விளங்கினார். பிராமணஶ்ரேஷ்டராகிய தௌம்யமுனிவரும் பெரியோர்களால் சூழப்பட்டவராய் ஸுபத்திரையின்புத்திரனான அபிமன்யுவை ரதத்திலேற்றிக்கொண்டு புறப்பட்டார். சிறந்த மஹிமையுள்ள ஸ்ரீவாஸுதேவர் இந்திரப்பிரஸ்தத்தைக்கடந்து ஒரு குரோசதூரத்தில் அர்ஜுனனை நெருங்கத்தழுவி விடைபெற்றுக்கொண்டு தர்மராஜருக்கும் பீமஸேனனுக்கும் நகுலஸஹதேவர்களுக்கும் மரியாதைசெய்து அவர்களால் திடமாக ஆலிங்கனஞ்செய்யப்பட்டார்; நகுலஸஹதேவர்களால் அபிவாதனமும் செய்யப்பெற்றார். ஜனமேஜயரே! எதிரிகளின் நகரங்களைஜயிப்பவரும் தர்மம் தெரிந்தவருமாகிய கிருஷ்ணபகவான், அரையோஜனைதூரம் சென்றபிறகு யுதிஷ்டிரரிடம்விடைபெற்று, 'நீர் திரும்பலாம்' என்று சொல்லி அவருக்கு அபிவாதனத்தோடு பாதங்களைத்தொட்டு வந்தனஞ்செய்தார். தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர், யாதவஶ்ரேஷ்டரும் தாமரைக்கண்ணருமான அச்சுதரைத் தூக்கியெடுத்து உச்சிமோந்து,

'செல்லலாம்' என்று அநுமதிகொடுத்த பிறகு, (ஸமயத்தில் உதவி செய்வதாக) கிருஷ்ணரும் பாண்டவர்களுக்கு முறைப்படி வாக்குத் தத்தஞ்செய்து பரிவாரங்களுடன்தொடர்ந்துவரும் பாண்டவர்களைப் பிரயத்தனத்தினால் திரும்பச்செய்து, பிறகு, இந்திரன் அமராவதிக் குச்செல்வதுபோலத் தமது பட்டணத்திற்கு மகிழ்ச்சியுடன்சென் றார். அப்போது அந்தப்பாண்டவர்கள் அன்பின்மிகுதியினால் அந் தக்கிருஷ்ணரைக் கண்ணுக்கெட்டுகிறவரையில் கண்களாலும் அதன் பின் மனங்களாலும் தொடர்ந்தனர். அவர்களுக்குக் கிருஷ்ணரைக் காண்பதில் ஆசைதீராமலிருக்கையிலேயே கண்ணிறைந்தகாட்சி யுடையகண்ணபிரான் விரைவில் கண்களுக்கு மறைந்தார். அந்தப் புருஷஶ்ரேஷ்டரான பாண்டவர்கள் திரும்ப மனமில்லாதவர்களா கவே கிருஷ்ணரிடம் மனஞ்சென்றவர்களாகி விருப்பமில்லாமல் விரைவாகத்திரும்பித் தங்கள்நகரம்சேர்ந்தனர். பிறகு, கிருஷ்ணரும் தேரைச்செலுத்தி விரைவாகத் துவாரகைக்குச்சென்றார். எப்போ தும் தம்பின்னேவருபவனும் யாதவவீரனுமான ஸாத்யகியோடும் தாருகனென்னும்ஸாரதியோடுங்கூட விஷ்ணுவாகியகிருஷ்ணர் கரு டனைப்போலவேகமாகத் துவாரகைக்குச் சென்றார். தர்மபுத்திரரும், தர்மந்தவறாதவர்களான ஸஹோதரர்களோடும் ஸ்நேஹிதர்களோ டுங்கூடத் திரும்பித் தமது சிறந்தநகரத்தில் பிரவேசித்தார். ஜனமே ஜயராஜரே! புருஷஶ்ரேஷ்டரான தர்மராஜர், ஸஹோதரர்கள் புத் திரர்கள் மித்திரர்கள் எல்லாரையும் அனுப்பிவிட்டுத் திரௌபதி யுடன்சேர்ந்து மகிழ்ந்திருந்தார். அவ்வாறே, கிருஷ்ணரும், உக்ர சேனன்முதலிய யாதவஶ்ரேஷ்டர்களால் கொண்டாடப்பட்டவராக ஸந்தோஷத்துடன் தம்முடைய சிரேஷ்டமான துவாரகாபுரத்தில் பிரவேசித்தார். தாமரைக்கண்ணராகிய மாதவர் ஆஹுகனையும் முதிர்ந் தவரான தமது தந்தையையும் புகழ்பெற்றதாயையும் பலராமரை யும் நமஸ்கரித்து நின்றார். அந்தஜனார்த்தனர் பிரத்யும்னனையும் ஸாம் பனையும் நிசடனையும் சாருதேஷ்ணனையும் கதனையும் அநிருத்தனையும் பானுவையும் தழுவிக்கொண்ட பிறகு,பெரியோர்களிடம் விடைபெற் றுக்கொண்டு ருக்மிணியின் கிருகத்துக்குச்சென்றார். எப்போதும் ஸுகியான அந்தக்கிருஷ்ணர் அந்தச்சிறந்தகிருகத்தில் ஸுகமாக மகிழ்ந்திருந்தார். ஜனமேஜயராஜரே! அந்தச்சமயத்தில் அஸுர ஶ்ரேஷ்டனுமயனும் சிற்பசாஸ்திரப்பிரகாரம் தர்மபுத்ரருக்கு ஸபாநிர்மாணஞ்செய்தான்.

மூன்றாவது அத்யாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

ஸபைசெய்தவரலாறு.

(மயன் பிந்துஸரஸுக்குச்சென்று ஸபைக்குரிய கருவிகளையும் பீமனுக்குக் கதாயுதத்தையும் அர்ஜுனனுக்குச் சங்கத்தையும் கொண்டுவந்து கொடுத்ததும், ஸபாநிர்மாணமும்.)

பிறகு, மயன், ஜயிப்பவர்களிற் சிறந்தவனான அர்ஜுனனைப்பார்த்து, 'நான் உன்னிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன்; சென்று திரும்பவும்வருவேன். தனஞ்சயனே! மூவுலகங்களிலும் பெயர்பெற்றதும் மனிதர்களுக்கு ஆச்சரியத்தையுண்டுபண்ணுவதும் உனக்கும் பாண்டவர்களனைவர்க்கும் ஸந்தோஷத்தை விருத்திசெய்வதுமாகிய ஒருதிவ்யஸபையைச் செய்யப்போகிறேன். பாரதனே! முன்னம் கைலாஸத்திற்கு வடபுறத்தில் மைநாகபர்வதத்தைச் சேர்ந்த பிந்துஸரஸினருகில் அஸுரர்கள் யாகஞ்செய்ய ஆரம்பித்தபோது ஸத்யந்தவறாத வ்ருஷபர்வாவென்னும் அஸுரராஜாவின்ஸபையில் அழகும் அற்புதமும் ரத்னமயமுமான பொருள்கள் என்னாற்செய்யப்பட்டன. அவை இப்போதிருக்குமாயின் எடுத்துவருவேன். அதன்பிறகு, பெயர்பெற்றதும் உள்ளத்தைமகிழ்விப்பதும் எல்லாரத்னங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான ஒருவிசித்ரஸபையைத் தர்மராஜருக்கு நிர்மாணம்செய்வேன். கௌரவனே! யுவனாச்வன்புத்திரனாகிய மாந்தாதாவென்னும்ராஜாவினால் போரில் பகைவரைக்கொன்று வைக்கப்பட்ட உக்ரமானகதாயுதம் ஒன்றும் பிந்துஸரஸில் இருக்கின்றது. பொற்புள்ளிகளினால் சித்ரமும் பெரிதும் பாரத்தைத்தாங்குவதும் உறுதியுள்ளதும் நூறாயிரம்கதாயுதங்களுக்குச்சரியானதும் சத்துருக்களைக் கொல்லுவதுமாகிய அந்தக் கதாயுதம் உனக்குக் காண்டீவம்போலப் பீமஸேனனுக்குத் தகுதியானது. அழகான சப்தமுள்ள தேவதத்தமென்னப்பட்டவருணனுடைய மஹாசங்கம்ஒன்று இருக்கிறது. இவற்றைஎல்லாம் உனக்காகக் கொடுப்பேன். இதில்ஸந்தேகமில்லை' என்றுசொன்னான். அர்ஜுனனுக்கு இவ்வாறுசொன்னபின், அந்தமயனென்னும் அஸுரன் வடகிழக்குத்திசைக்குச் சென்றான். கைலாசத்திற்குவடக்கே மைநாகபருவதத்தினருகில் மிகப்பெரிதும் உயர்ந்தரத்னமயமுமான ஹிரண்யச்ருங்கமென்னும்மலை இருக்கிறது. அதில் அழகான பிந்துஸரஸென்னும் தடாகமிருக்கிறது. அங்கே

தான் பகீரதமஹாராஜன் கங்கையைத்தரிசிப்பதற்காக அநேக வருஷங்கள் வஸித்தான். எல்லாப் பூதங்களுக்கும் ஈஶ்வரராகிய மஹாத்மாவான [1] சங்கரரும் அங்கே அதில் யாகம் செய்தார். பரதஶ்ரேஷ்டனே! யாகங்களில் முக்கியமான நூறு அஶ்வமேதங்களை அங்கே (இந்திரன்) செய்தான். அந்த யாகங்களில் இரத்தினங்களிழைத்த யூபஸ்தம்பங்களும் பொன்மயமான யாகசாலைகளும் சிறப்பில் ஒப்பில்லாதவைகளாகச் செய்யப்பட்டன. ஸஹஸ்ராக்ஷனை இந்திரன் அங்கே யாகஞ்செய்துதான் ஸித்திபெற்றான். நித்யபுருஷரும் உக்ரமான தேஜஸுள்ளவருமாகிய [2] பிரம்மதேவர் எல்லா லோகங்களையும் அங்கிருந்துபடைத்து அனேகம் பிராணிகளால் ஸேவிக்கப்பட்டிருக்கிறார். அங்கே நரநாராயணர்களும் பிரம்மாவும் யமனும் ஸ்தாணுவுமாகிய இந்த ஐவரும் ஆயிரயுகங்களாகப் பரப்பிரம்மத்தை உபாஸனை செய்கின்றனர். தர்மத்தைச் சாசுவதமாக நிலைநிறுத்துவதன்பொருட்டு விஷ்ணுவானவர் ஶ்ரத்தையோடு அநேகவருஷகாலங்கள் அவ்விடத்தில் ஸத்ரயாகங்கள் செய்தார். அங்குள்ள யூபஸ்தம்பங்கள் பொன்மாலைகளணிந்தவை. யாகசாலைகளும் மிக்க ஒளியுள்ளவை. நாராயணர் அங்கே அநேகமாயிரங்களையும் பத்துலக்ஷங்களையும், (ஸ்வர்ணம், கோ முதலியவை) தானம் செய்தார். ஜனமேஜயரே! அந்தமயன் அங்கே சென்று கதையையும் சங்கத்தையும் எடுத்துக்கொண்டான். அஸுரஶ்ரேஷ்டனானமயன் அங்கேசென்று அம்மலையிலிருந்து மிக அழகான உருவமுள்ள கற்களையும் வ்ருஷபர்வாவின் சபையிலிருந்த ஸ்படிகக் கல் உருக்களையும் அந்தப் பெரும்பொருள்களைக் காத்திருந்த கிங்கரர்களென்னும் அரக்கருடன் எடுத்துவந்தான். அவற்றையெல்லாம் கொண்டுவந்தபிறகு, அவ்வஸுரன், நிகரற்றதும் மூன்று உலகங்களிலும்பெயர்பெற்றதும் தேவர்களுக்குரியதும் ஒப்பற்ற சிறந்த ரத்னங்களாற் சோபிக்கின்றதுமாகிய ஸபையை நிர்மாணஞ் செய்தான். அப்போது அந்தச் சிறந்தகதாயுதத்தைப் பீமனுக்கும் தேவதத்தமென்னும் சிறந்த சங்கத்தை அர்ஜுனனுக்கும் கொடுத்தான். அந்தச் சங்கின் ஒலியினால் பிராணிகள் நடுங்கின. அந்த அஸுரவிசுவகர்மாவாகியமயன் சற்றுநேரம் இளைப்பாறிப் புத்தியில்ஆராய்ந்து ஆயிரக்கணக்கானபிராமணசிரேஷ்டர்களைப்பாயஸான்னத்தினால் திருப்தி அடை

---

1 'இவ்விடத்தில் பிரம்மாஎன்றும் பின்னே பிரம்மாஎன்று வருமிடத்தில் சங்கரர்' என்றும் பழையஉரை கூறுகிறது.

2 ஸ்ருஷ்டியைச் சொன்னதனால் இவ்விடத்தில் பிரம்மதேவர் என்பதே பொருத்தம்.

வித்து மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்கள் மஹாத்மாவான கிருஷ்ணன் இவர்கள் அபிப்பிராயப்படி எல்லாப்பருவங்களின் சிறப்புக்களும் நிரம்பினதும் உயர்ந்தகாட்சியும் அலங்காரங்களுமுள்ளதுமான ஸபையைச் செய்யத்தொடங்கினுன். ஜனமேஜய மஹாராஜரே! பொன்மயமான மரங்களோடுகூடிய அந்தச் சபை, சுற்றிலும் பதினுயிரமுழம்விஸ்தாரமுள்ளதாகவிருந்தது; அக்னிஸபையைப்போலவும் ஸூர்யஸபையைப்போலவும் சந்திரஸபையைப்போலவும் பிரகாசிப்பதாக மிகச்சிறந்த வடிவத்தோடிருந்தது. அந்தச் சிறந்த ஸபை பிரகாசமான கதிரோன் ஒளியைத் தன் ஒளியினுல் தோற்கச்செய்வது போலவும் மேல்கிளம்புகிற ரத்னகிரணங்களால் ஜ்வலிப்பதுபோலவும் விளங்கிற்று. அந்தச்சபை நீருண்டமேகம்போல ஆகாயத்தை மறைத்துநிற்பதும், நீண்டதும், அகன்றதும், அழகியதும், குற்றமற்றதும், களைப்பைப்போக்குவதும், சிறந்தபொருள்கள் நிரம்பினதும், ரத்னமயமான மதில்களும் வாயில்களுமுடையதும், பற்பல அற்புதங்களமைந்ததும், தனங்கள் நிரம்பினதுமாக மயனுல் நன்முகச் செய்யப்பட்டது. புத்திசாலியான மயன் செய்த ஸபையைப்போல அவ்வளவு அழகுள்ளவையாக விஷ்ணுஸபையும் இந்திரஸபையும் பிரம்மஸபையும் ஆகவில்லை. ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பவர்களும் உக்ரமான ரூபமும் பெரியதேகமும் சிவப்பும் பொன்னிறமுமான கண்களும் முத்துச்சிப்பிபோன்ற காதுகளுமுள்ளவர்களும் எதிரிகளைக் கொல்லுகிறவர்களுமாகிய கிங்கரர்களென்னும் மஹாபலசாலிகளான அரக்கர்கள் எண்ணுயிரவர்கள் மயனுல் கட்டளையிடப்பட்டு அங்கே அந்தச்சபையைக் காத்தும் வஹித்துமிருந்தனர். அந்தச் சபையில் வைடூர்யமயமான இலைகள்பரவினதும், ரத்னமயமான காம்புகளுள்ளதும், தாமரை செங்கழுநீர்முதலிய நீலமலர்கள் மலர்ந்திருப்பதும், பலவகை நீர்ப்பறவைக்கூட்டங்களிருப்பதும், பொன்மயமான ஆமைகளும் மீன்களும் இருப்பதனுலும் தாமரைப்பூக்கள் மலர்ந்திருப்பதனுலும் சித்ரவர்ணமுள்ளதும், பலநிறமான படிக்கற்படிகளுள்ளதும், தெளிந்த ஜலமுள்ளதுமாகிய ஒரு சிறந்ததடாகத்தை மயன் செய்தான். மந்தமாருதத்தினுல் அசைக்கப்பட்டதும் முத்துப்புள்ளிகள் நிரம்பினதும், உயர்ந்த ரத்னப்பலகைகளினுல் சுற்றிலும் மேடைகள் கட்டப்பட்டதும் உயர்ந்த ரத்னங்கள் பதிப்பிக்கப்பட்டதுமான அந்தத்தடாகத்திற்கு வந்து அதைப்பார்த்தும் சில அரசர்கள் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. அவர்கள் தெரியாமையால் விழவும் விழுந்தனர். அந்த ஸபையின்நாற்புறமும் என்றும் புஷ்பித்தவையும், காற்றினுல் ஆடுகின்றவையும், குளிர்ந்தநிழலுள்ளவையும், மனத்தைக் கவரு

கின்றவையுமான பலவகைப் பெரியமரங்களும், நல்ல வாஸனையுள்ள காடுகளும் அன்னங்கள் நீர்க்காக்கைகள் சக்கரவாகங்கள் இவைகளினால் விளங்கும் தடாகங்களும் நிரம்பவிருந்தன. நீரிலும் நிலத்திலும் முளைத்ததாமரைமலர்கள் எல்லாவற்றினுடைய மணத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு அந்தக்காற்றானது பாண்டவர்களை அடைந்தது. ராஜரே! இவ்வாறான அந்தச் சபையைப் பதினான்குமாஸகாலத்திற்கதிகநாள் வேலைசெய்து முடிந்ததைத் தர்மராஜருக்கு மயன் தெரிவித்தான்.

நான்காவது அத்யாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் ஸபாப்ரவேசம் செய்தது.)

அந்தச் சிறந்த ஸபையைச்செய்தபிறகு, மயன், அர்ஜுனனைப் பார்த்து, 'ஓ! ஸவ்யஸாசியே! எல்லாப்பூதங்களுள்ளும் மிகுந்தசக்தியுள்ள கிங்கரர்களென்னும் அரக்கர்கூட்டம் உன் கொடியின்மேல் இருக்கின்றது. அந்தக்கூட்டம் நீ நாணேற்றிடும் ஓசையினால் மேகம் போலக் கர்ஜிக்கும். அக்னிபகவான் கொடுத்த இந்தச் சிறந்த தேர் ஸூர்யனைப்போலப் பிரகாசிக்கின்றது. தேவலோகத்திய இந்தச் சிறந்த வெண்மையான குதிரைகளும் மிக்கவேகமுள்ளவை. மாயையினால்செய்யப்பட்ட இந்த வானரக்கொடி, மரங்களில் தடைப்படாமல் வால்நக்ஷத்திரம்போல் உயர்ந்திருக்கிறது. வானரத்தை அடையாளமாகவுடைய (இந்தக்) கொடியானது அநேக நிறங்களாகக் காணப்படும். இந்த உயர்ந்த கொடியானது யுத்தத்தில் எல்லாக்கொடிகளுக்கும் மேற்பட்டு நிற்பதை நீ காண்பாய். இந்தவீரரான அநுமார் (நிஜஉருவத்துடன்) த்வஜத்தின்மேல் இருப்பார்' என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொல்லி அர்ஜுனனைத் தழுவிக்கொண்டு அவனால் விடைகொடுக்கப்பெற்று மயன் சென்றான். பிறகு, தர்மராஜர் அந்த ஸபையில் பிரவேசித்தார். ஜனமேஜய ராஜரே! நெய்யும் பாலும் தேனும் சேர்ந்த அன்னத்தையும், பக்ஷணங்களையும், கிழங்குகளையும், கனிகளையும், எள்ளன்னத்தையும், [1] ஜீவந்திகையென்னும் புஷ்டியைத்தரும் ஓர் உணவையும், [2] ஹவிஷ்யமென்

---

1 இதை யவனர் விரிஞ்சியென்பர். சர்க்கரைபோலத் தித்திக்கும் புஷ்பமுள்ள ஒரு மூலிகையென்றும் சீந்திக் கொடியென்றும் சிலர் சொல்லுவர்.

2 ஹவிஷ்யமாவது :-பனிக்காலத்திலுண்டானவையும் புழுக்காதவையுமான வெள்ளைத்தானியத்தையும் பச்சைப்பயறு, எள், யவை, அரேணுகம், தினை, நீவாரம், குறுவைஇவற்றையும் வாஸ்துகம், ஹிலமோசி

னும் உணவையும், பன்றிகள் மான்கள்முதலியவற்றின் பலவகை மாம்ஸங்களையும், கடித்து மெல்லத்தக்கவற்றையும், உறிஞ்சத்தக்க வற்றையும், குடிக்கத்தக்கவற்றையும் மிகுதியாகக்கொடுத்துப் பல தேசங்களிலிருந்துவந்த பிராமணோத்தமர்கள் பதினாயிரவரைப்புசிப் பித்து அனேகவிதமான புதியவஸ்திரங்களையும் புஷ்பமாலைகளை யும் அளித்து அவர்களைத் திருப்திஅடைவித்தார். அவர்களில் ஒவ் வொருவருக்கும் அனேகமாயிரம் கோதானஞ்செய்தார். ஜனமே ஜயரே! அந்த ஸபையில் புண்யாஹவாசனஞ்செய்த கோஷமானது தேவலோகத்தை எட்டினதுபோலிருந்தது. தர்மராஜாவானவர் பல வகை வாத்தியங்களோடும் அனேகம் சிறந்த வாஸனைத்திரவியங்க ளோடும் தேவதைகளைப் பிரதிஷ்டைசெய்து பூஜித்தார். அவ்விடத் தில் மல்லர்களும் நாடகமாடுகிறவர்களும் 1 சல்லர்களும் 2 ஸூதர் களும் 3 வைதாளிகர்களும் மஹாத்மாவான தர்மபுத்திரரை ஸேவித் தனர். அந்தத்தர்மராஜர், ஸஹோதரர்களுடன்கூட அந்தப்பூஜையை அவ்வாறுநடத்தி அந்த அழகானஸபையில் தேவலோகத்தில் இந் திரனிருப்பதுபோல் மகிழ்ந்திருந்தார். ரிஷிகளும் பற்பலதேசங்களி லிருந்துவந்த அரசர்களும் பாண்டவர்களுடன் அந்தச்சபையில் உட் கார்ந்திருந்தனர். தர்மங்கள் தெரிந்தவரும் இந்திரியங்களையும் மனத் தையும் அடக்கினவரும் வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும் கரை கண்டவரும் பரிசுத்தரும் குற்றமற்றவருமான அஸிதர், தேவலர், ஸத்யர், ஸர்ப்பிர்மாலி, மஹாசிரஸ், அர்வாவஸு, ஸுமித்ரர், மைத் ரேயர், சுனகர், பலி, தல்பர்புத்ரரான பகர், ஸ்தூலசிரஸ், வியாஸர், சுகர், வியாஸசிஷ்யர்களாகிய ஸுமந்து, ஜைமினி, பைலர், நாம் (வைசம்பாயனர்), தித்திரி, யாஜ்ஞவல்க்யர், ரோமஹர்ஷணர், 4 அவர் புத்திரர், அப்ஸுஹோமியர், தௌம்யர், ஆணிமாண்டவ்யர், கௌசி கர், தாமோஷ்ணீஷர், த்ரைபலி, பர்ணாதர், கடஜானுகர், மௌஞ் சாயனர், வாயுபக்ஷர், பாராசர்யர் (இவர் வியாஸரல்லர்), ஸாரிகர்,

---

கை, காலசாகம் என்னும் கீரைகளையும் கேமுகம்தவிர மற்றக்கிழங்கு வகைகளையும், இந்துப்பு, கடலுப்பு இவற்றையும் பசுவின்தயிர், நெய், ஆடையெடுக்காதபால், பலாப்பழம், மாம்பழம், கடுக்காய், புளி,ஜீரகம், நாகரங்கம், திப்பிலி, வாழைப்பழம், லவலிப்பழம், தான்றிக்காய் இவைகளையும் வெல்லம்தவிரக் கரும்பு ஸம்பந்தமான சர்க்கரை கற் கண்டு முதலியவற்றையும் சேர்த்துத் தைலபாகமில்லாமல் செய்யப் பட்டது. மேற்கூறியவற்றோடு தேங்காய் நெல்லிக்கனிகளையும் சேர்த் துக் கூறுவதுமுண்டு.

1 விகடகவிகள். தடிச்சிலம்பம் செய்பவரென்பது பழையவுரை.

2 புராணஞ் சொல்லுகிறவர்கள்.

3 ஸங்கீதத்தினால் காலம்தெரிவிப்பவர். 4 உக்ரச்ரவர்.

பவிவாகர், ஸினீவாகர், ஸப்தபாலர், க்ருதஶ்ரமர், ஜாதூகர்ணர், சிகாவான், ஆலம்பர், பாரிஜாதகர், பர்வதர், மஹானுபாவரான மார்க்கண்டேயமாமுனிவர், பவித்ரபாணி, ஸாவர்ணர், பாலுகி, காலவர், ஜங்காபந்து, ரைப்யர், கோபவேகர், ப்ருகு, ஹரிபப்ரு, கௌண்டின்யர், பப்ருமாலி, உசிக்கின்புத்திரரான கக்ஷீவான் என்னும் பழையரிஷி, நாசிகேதர், கௌதமர், பைங்கியர், வராஹர், சிறந்ததவமுள்ள சாண்டில்யர், குக்குரர், வேணுஜங்கர், கலாபர், கடர்முதலான ரிஷிஶ்ரேஷ்டர்கள் அந்தச்சபையில் புண்யகதைகளைச்சொல்லிக்கொண்டு மஹாத்மாவான தர்மராஜாவினிடம்இருந்தனர். அவ்வாறுகவே, க்ஷத்ரிய சிரேஷ்டர்களும் தர்மராஜரை அடுத்திருந்தனர். ஐசுவரியமுள்ளவனும் மஹாத்மாவும் தர்மத்தில் மனமுள்ளவனுமாகிய முஞ்சகேது, விவர்த்தனன், ஸங்கிராமஜித், துர்முகன், வீரனை உக்ரஸேனன், கக்ஷஸேனராஜன், தோல்வியடையாதவனுகிய க்ஷேமகன், கம்போஜதேசத்தரசனை கமடன், பலமும்உற்சாகமும் நிரம்பினவரும் அஸ்த்ரத்தேர்ச்சியுள்ளவரும் அளவற்றபராக்கிரமமுள்ளவருமாகிய யவனர்களைக் காலகேயர்களென்னும் அஸுரர்களை வஜ்ராயுதந்தரித்த தேவேந்திரன் நடுங்கச்செய்ததுபோல் தானொருவனுகவே எப்போதும் நடுங்கச்செய்த மஹாபலசாலியான கம்பனன், ஜடாஸுரன், மத்ரதேசத்தரசன், குந்திராஜன், கிராதராஜனை புளிந்தன், அங்கன், வங்கன், புண்ட்ரகன், பாண்டியன், ஓட்ரராஜன், ஆந்த்ரன், ஸுமித்ரன், பகைவரை அழிப்பவனுகிய சைப்யன், கிராதர்களுக்கு அரசனுகிய ஸுமனஸ், யவனராஜன், சாணூரன், தேவராதன், போஜன், பீமரதன், களிங்கதேசத்தரசனை ஶ்ருதாயுதன், மகதராஜாவான ஜயஸேனன், ஸுகர்மா, சேகிதானன், பகைவரைக்குறைப்பவனுகிய புரு, கேதுமான், வஸுதானன், விதேஹராஜனுகியக்ருதக்ஷணன், ஸுதர்மா, அனிருத்தன், மஹாபலசாலியான ஶ்ருதாயு, வெல்லமுடியாதவனுகிய அனூபராஜன், க்ரமஜித், ஸுதர்சனன், சிசுபாலன், அவன்புதல்வன், கரூசதேசத்தரசன், தேவரூபமுள்ளவர்களும் வெல்லமுடியாதவர்களுமான ஆஹுகன், விப்ருது, கதன், ஸாரணன், அக்ரூரன், க்ருதவர்மா, சினியின்புத்ரனுகிய ஸத்யகன், பீஷ்மகன், ஆக்ருதி, வீரனை த்யுமத்ஸேனன் ஆகிய யாதவகுமாரர்கள், சிறந்த வில்லாளிகளான கேகயதேசத்தரசர்கள், ஸோமககுலத்தோனுகிய த்ருபதன், மஹாபலசாலியும் அஸ்திரங்களில்தேர்ந்தவனுமாகிய வஸுமான் முதலான அனேகம்க்ஷத்ரியத்தலைவர்களும் அந்தஸபையில் குந்தியின்புத்ரரான யுதிஷ்டிரரை உபாஸித்தனர். ஜனமேஜயராஜரே! அர்ஜுனனை அடைந்து புள்ளிமான்தோலாடையுடுத்து

வில்வித்தை கற்றுக்கொண்ட ப்ரத்யும்னன், ஸாம்பன், யுயுதானன், ஸாத்யகி என்னும் யாதவகுமாரர்களும், ஸுதர்மா, அனிருத்தன், புருஷஶ்ரேஷ்டனான சைப்யன் முதலான அனேக அரசர்களும் அங்கேஇருந்தனர். ஜனமேஜயராஜரே! தனஞ்சயனுக்கு நண்பனான தும்புருவென்னும் கந்தர்வன் அங்கே எப்போதும்இருந்தான். தன் மந்திரிகளோடுகூடிய சித்ரஸேனனென்னும் கந்தர்வனும் மற்றுமுள்ள இருபத்தேழு கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸுகளும் அங்கே வீற்றிருந்த யுதிஷ்டிரரை ஸேவித்தனர். பாட்டிலும் வாத்தியத்திலும் ஸமர்த்தர்களும் சுருதியிலும் தாளத்திலும் [1] காலப்பிரமாணத்திலும் [2] லயத்திலும் [3] ஸ்தானத்திலும் தேர்ச்சியுள்ளவர்களுமான கின்னரர்கள் அப்போது தும்புருவினால் கட்டளையிடப்பட்டுக் கந்தர்வர்களுடன் சேர்ந்து மனத்தில் உத்ஸாஹத்துடன் சாஸ்திரப்படி தேவலோகத்திய [4] தானங்களைப்பாடிப் பாண்டவர்களையும் ரிஷிகளையும் மகிழ்வித்துக்கொண்டிருந்தனர். விரதம் தவறாதவரும் ஸத்யம் தவறாதவருமான அந்த ஸபையிலிருந்தவர்கள் பிரம்மலோகத்தில் தேவர்கள் பிரம்மாவை ஸேவிப்பதுபோலத் தர்மராஜரை ஸேவித்தனர்.

ஐந்தாவது அத்யாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நாரதர் ஸபைக்குவந்து யுதிஷ்டிரரைக் குசலப்ரஶ்னம் செய்தது.)

அரசர்க்கரசரான ஜனமேஜயராஜரே! மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்களும் பெரியோர்களும் கந்தர்வர்களும் அந்தச் சபையில் அவ்வாறு வீற்றிருக்கையில், தேவக்கூட்டங்களினால் பூஜிக்கப்பட்டவரும் வேதங்கள் உபநிஷத்துக்கள் இதிஹாஸபுராணங்கள் யாகம் முதலிய கருமங்கள் செய்யும் விதிகளின் வேறுபாடுகள் [5] ஸ்துதம், ஸ்தோமம், க்ரஹம், ஸ்தோபம், பதம், கிரமம், சிக்ஷை, அக்ஷரம், இவற்றின் விசேஷங்கள், பூர்வ கல்ப சரித்திரங்கள், ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னுள்ள விஷயங்கள் இவற்றையெல்லாமறிந்தவரும், [6] கல்ப

1 த்ருதம், மத்யம், விளம்பிதம் என்று மூன்றுகாலங்கள்.
2 பாட்டுக்களுக்கும் வாத்தியங்களுக்கும் இருக்கும் ஒற்றுமை.
3 மந்த்ரம், மத்தியம், தாரம் என்னும் மூன்று ஸ்தாயி.
4 ஸ்வரங்களின் ஆரோஹணவரோஹணங்கள்.
5 ஸ்துதம், ஸ்தோமம், க்ரஹம், ஸ்தோபம் இவை மந்த்ரங்கள்.
6 வேதமந்த்ரங்களின் பொருள்களை விளக்கி ஆபஸ்தம்பர் முதலியோர்செய்த ஸூத்ரங்கள்.

ஸூத்ரங்களின் பொருள்களை ஸரியாக அறிந்தவரும், பிரம்மசாரி விரதம் தவறாதவரும், 1 ஊஹம் 2 அபோஹம் இவற்றில் தேர்ந்தவரும், நர்த்தனத்தையும் ஸங்கீதத்தையும் அனுஸரிப்பவரும், எல்லாவற்றிலும் ஒப்பற்றவரும், 3 பதினெண்வித்தைகளுக்கும் பொக்கசம்போன்றவரும், சிறந்த கீர்த்தியுள்ளவரும், நியாயசாஸ்திரம் தெரிந்தவரும், தர்மங்களின் நுட்பத்தை அறிந்தவரும், ஆறு வேதாங்கங்களையும் அறிந்தவரில் தமக்குயர்வில்லாதவரும், 4 ஒருமை 5 செயற்கை, 6 வேற்றுமை, 7 கூடுதல் இவற்றையறிந்தவரும், சொல்வன்மையும் தைரியமும் புத்திக்கூர்மையும் மறவாமையும் உடையவரும், தந்திரந் தெரிந்தவரும், 8 கவியும், உயர்ந்தவை தாழ்ந்தவை இவற்றின் வித்தியாஸமறிந்தவரும், பிரத்யக்ஷம் அனுமானம் முதலிய பிரமாணங்களின் துணிபை அறிந்தவரும், 9 ஐந்து அங்கங்களோடுகூடிய 10 வாக்கியத்தின் குணதோஷங்களை அறிந்தவரும், ப்ருஹஸ்பதி பேசினாலும் மேன்மேலும் உத்தரம்சொல்லவல்லவரும், தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்களென்னும் புருஷார்த்தங்களின் லக்ஷணங்களை நன்றாக அறிந்தவரும், இந்தப்பிரம்மாண்டத்தின் மேலும் கீழும் மத்தியிலுமுள்ள உலகங்களெல்லாவற்றையும் பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்ட மஹாஜ்ஞானியும், 11 ஸாங்கியம் 12 யோகம் இவற்றின் விசேஷங்களையறிந்தவரும், தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் விரோதஞ் செய்யக் கருதுகிறவரும், 13 ஸந்தி 14 விக்ரஹம் இவற்றின் உண்மையையறிந்தவரும், இங்கிதங்களின் வேறுபாடுகளையறிந்தவரும், 15 ஆறுகுணங்களைப் பிரயோகிப்பதில் ஜாக்கிரதையுள்ளவரும், சாஸ்திரங்களெல்லாவற்றிலும் ஸமர்த்தரும், சண்டைமூட்டுவதிலும் ஸங்

1 கூட்டுவனவற்றைக் கூட்டிக்கொள்ளல்.

2 விலக்குவனவற்றை விலக்கல்.

3 நாலுவேதம், ஆறுவேதாங்கம், தர்க்கம், மீமாம்ஸை, புராணம், தர்மசாஸ்திரம், ஆயுர்வேதம், தனுர்வேதம், காந்தர்வவேதம், ராஜநீதி.

4 ஒருபயனைத் தலைமையாகக் கொள்வது.

5 அதற்குப் பல உபாயங்களைச் சேர்ப்பது.

6 ஒன்றோடொன்று மாறுபடுங் காரியங்கள்.

7 ஒருகாலத்திற் பலகாரியங்கள் கூடுவது.

8 எதிர்கால உணர்ச்சியுடையவரென்பது பழைய உரை.

9 ப்ரதிஜ்ஞை, ஹேது, உதாஹரணம், உபநயம், நிகமனம்.

10 நியாயவாக்கியம். 11 ஜ்ஞானயோகம்.

12 கர்மயோகம். 13 ஸமாதானம். 14 விரோதம்.

15 ஸந்தி=ஸ்நேகம், விக்ரஹம்=விரோதம், யானம்=யுத்தத்துக்குப் போவது, ஆஸனம்=தன்னிடத்திலிருப்பது, த்வைதீபாவம்=சேனைகளை இரண்டுவகுப்புக்களாகப் பிரிப்பது, ஸமாச்ரயம்=ஒரு புலவரை அடுப்பது.

கீதத்திலும் விருப்பங்கொண்டவரும், எவ்வுலகத்திலும் ஸஞ்சரிக்கத் தடையில்லாதவரும், சொன்னவையும் சொல்லாதவையுமான அனேக குணங்கள் நிரம்பினவரும், மிகப்பெரிய மஹிமையும் ஒளியுமுள்ளவருமான தேவரிஷியாகிய நாரதமுனிவர், பாரிஜாதர் சிறந்த ஞானமுள்ள பர்வதர் ஸுமுகர் ஸௌம்யர் ஆகிய தேவரிஷிகளுடன் கூட எல்லாலோகங்களிலும் ஸஞ்சரித்துவரும்போது, ஸபையிலுள்ள பாண்டவர்களைக் காணவிரும்பி மனோவேகமாக அந்தச்சபைக்குவந்தார். அந்தப்பிராமணரான நாரதர் ஜயத்தைப்பற்றிய ஆசீர்வாதங்களினால் அந்தத் தர்மராஜரைச் சிறப்பித்தார். எல்லாத் தர்மங்களுந் தெரிந்த தர்மபுத்திரர் அந்த நாரதமுனிவர் வரக்கண்டு தம்முடைய தம்பிமாருடன்கூட விரைவாக எதிர்கொண்டு அழைத்துப் பக்தியுடன் தலைவணங்கி அபிவாதனஞ்செய்தார். தர்மந்தெரிந்தவரான தர்மராஜர் அந்த நாரதருக்குத் தகுதியான ஆஸனத்தைக்கொடுத்துச் சாஸ்திரப்பிரகாரம் பசுவையும் [1] மதுபர்க்கத்தையும் அர்க்கியத்தையும் கொடுத்து ரத்னங்களாலும் விரும்பத்தக்க பொருள்கள் எல்லாவற்றினாலும் அவரைப் பூஜித்தார். யுதிஷ்டிரரிடத்தில் ஸரியான மரியாதையைப்பெற்று நாரதர் ஸந்தோஷமடைந்தார். வேதங்களின் கரைகண்டவராகிய அந்த நாரதமஹரிஷி பாண்டவர்களனைவராலும் பூஜிக்கப்பெற்றவராகி யுதிஷ்டிரரைப்பார்த்துத் தர்மார்த்த காமங்களென்னும் புருஷார்த்தங்களைப் பற்றிப் பின்வருமாறு வினவினார்:

'ராஜனே! ராஜ்யகாரியங்கள் ஸரியாக நடக்கின்றனவா? உன்மனம் தர்மத்தில் விருப்பமுள்ளதாயிருக்கிறதா? ஸுகங்கள் அனுபவிக்கப்படுகின்றனவா? கருதினது தடைப்படாமலிருக்கிறதா? அறம்பொருள்இன்பமென்னும் மூன்றனுள் அறம் பொருள்களை விடாததும் முன்னோர்களான கூடஸ்தர்களால் நடத்தி வரப்பட்டதுமான மேலான காரியத்தை நடத்திவருகிறாயா? பொருளினால் அறத்தையும் அறத்தினாற்பொருளையும் மனமகிழ்ச்சியைமுதன்மையாகவுடைய சிற்றின்பத்தினால் அறம்பொருள் இரண்டையும் கெடுக்காமலிருக்கிறாயா? ஜயிப்பவரிற் சிறந்தவனே! வேண்டினவற்றையெல்லாங் கொடுப்பவனே! காலத்தை அறிந்து தர்மார்த்தகாமங்களை அந்தஅந்தக் காலத்தில் பகுத்து அனுஷ்டிக்கத் தவறாமலிருக்கிறாயா? குற்றமற்றவனே! அரசனுக்குரிய ஆறு குணங்களுடன்கூடத் தன் பக்கத்தில் [2] ஏழும் எதிரிபக்கத்தில் ஏழு

---

[1] இனிய ஆகாரம். ஆதிபர்வம் 446-ம் பக்கத்திலும் இந்தப் பர்வம் 76-ம் பக்கத்திலும் வனபர்வம் 189-ம் பக்கத்திலும் குறிப்புக்களிற் காண்க. [2] மந்த்ரம், ஔஷதம், இந்திரஜாலம், ஸாமம், தானம், பேதம், தண்டம்.

மாகப பதினுன்காக நிற்கும் உபாயங்களின் பலாபலன்களைச் செம்மையாகப் பரீக்ஷிக்கிறாயா? ஜயிப்பவரிற் சிறந்தவனே! பாரதனே! தன்பலத்தையும் பிறர்பலத்தையும் ஆராய்ந்துபார்த்துப் பலவான்களுடன் ஸந்திசெய்துகொண்டு 1 எட்டுக்கருமங்களையும் நடத்துகிறாயா? பரதசிரேஷ்டனே! ராஜ்யத்தின் அங்கங்கள் 2 ஏழும் கெடுக்கப்படாமலிருக்கின்றனவா? தனிகர்கள் வறிஞர்கள் அனைவரும் உன்னிடத்தில் அன்புடனிருக்கின்றனரா? தூதர்களாலும் நம்பப்பட்ட வேறு எந்த மனிதர்களாலும் உன்னிடமிருந்தாவது உன் அமைச்சரிடமிருந்தாவது மந்த்ராலோசனை வெளிப்படுத்தப்படாமலிருக்கிறதா? நண்பர்களும் பகைவர்களும் மத்தியஸ்தர்களும் செய்யக்கருதியதை நீ அறிகிறாயா? ஸந்தியையும் விக்ரஹத்தையும்காலத்தை அனுஸரித்துச்செய்து வருகிறாயா? தன் பக்கத்திலும் எதிரிபக்கத்திலும் 3 சேராதவனுக்கும், இருவர்க்கும் 4 பொதுவாக இருப்பவனுக்கும், ஜீவனத்தைத் தடுக்காமலிருக்கிறாயா? வீரனே! உனக்குச்சரியானவர்களும் உன்னைவிட முதிர்ந்தவர்களும் பொருளாசையற்றவர்களாகப் பரிசோதிக்கப்பட்டவர்களும் உனக்குப் புத்திசொல்லத்தக்கவர்களும் மேற்குலத்தோர்களும் அன்புள்ளவர்களுமான மந்திரிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டனரா? பாரதனே! ராஜனுடைய ஜயத்துக்கு மந்திராலோசனை காரணமன்றோ? நண்பனே! மந்த்ரத்தை வெளிவிடாதவரும் சாஸ்திரங்களில் ஸமர்த்தருமாகிய அமைச்சர்களால் உனது ராஜ்யம் நன்றாக ரக்ஷிக்கப்பட்டு எதிரிகளால் கெடுக்கப்படாமலிருக்கிறதா? தூக்கத்துக்குட்படாமலிருக்கிறாயா? காலத்திற் கண்விழித்துக்கொள்ளுகிறாயா? கார்யங்களைஅறிந்து அவற்றைப் பின்னிரவுகளிற் சிந்திக்கிறாயா? தனித்தும் பலருடன் சேர்ந்தும் மந்த்ராலோசனை செய்யாமலிருக்கிறாயா? நீ செய்த மந்த்ராலோசனை தேசமெங்கும் பரவாமலிருக்கிறதா? சிறிய உபாயமும் பெரிய பயனுமுள்ள கார்யங்களை ஆராய்ந்தெடுத்து அப்படிப்பட்டவற்றை இடையூறுவராமலிருக்கும்படி உடனே செய்யத் தொடங்குகிறாயா? ஸங்கிரஹிக்கப்பட்ட வேலைகளனைத்தும் உன்னால் நேரில்பார்க்கப்படுகின்றனவா? (பார்த்த பிறகு) மறுபடியும் (வேலைக்காரரிடம்) ஒப்பிக்கப்படுகின்றனவா? இவற்றில் கலந்துகொள்வது ஸாதகம். வேண்டியவர்களும் பொருளாசையில்லாதவர்களும் குலக்கிரமமாக வந்திருப்பவர்களுமான வேலைக்காரர்களால் அந்த வேலைகள் நடத்தப்பட்டுவருகி

---

1 பயிர், வர்த்தகம், கோட்டை, அணை, ஆனைபிடித்தல், புதையலெடுத்தல், பொன்மணிகள் எடுத்தல், வெற்றிடங்களில் ஜனங்களைக் குடியேற்றுதல்.

2 தலைவன், அமைச்சன், துணைவர், பொக்கசம், தேசம், கோட்டை, படை. 3 உதாஸீனன். 4 மத்தியமன்.

கின்றனவா? ராஜனே! வீரனே! உன் காரியங்களையெல்லாம் முடிந்தபிறகும் முடியுந்தருணத்திலுமட்டும் பிறர் அறிகின்றார்களா? முடியாதனவற்றை யாரும் அறியாமலிருக்கின்றனரா? தர்மங்களிலும் எல்லாச்சாஸ்திரங்களிலும் வித்வான்களான உபாத்தியாயர்கள் ராஜகுமாரர்களும் படைவீரர்களுமாகிய அனைவரையும் பழக்குகின்றனரா? [1] அனேகமாயிரம் மூர்க்கர்களுள் ஒரு கற்றவனை விலைக்கு வாங்குகிறாயா? கற்றவனன்றோ காரியஸங்கடங்களில் சிறந்த நன்மையைச் செய்வான். துர்க்குணங்களனைத்தும் தனங்களினாலும் தான்யங்களினாலும் ஆயுதங்களினாலும் தண்ணீராலும் யந்திரங்களினாலும் சிற்பிகளாலும் வில்லாளிகளாலும் நிரப்பப்பட்டிருக்கின்றனவா? புத்திசாலியும் சூரனும் ஜிதேந்திரியனும் நன்றாகப் பேசத்தக்கவனுமாகிய மந்திரி ஒருவனே ராஜாவையும் ராஜகுமாரனையும் பெருஞ்செல்வமடையச்செய்வான். ஒருவர்க்கொருவர் தெரியாத மும்மூன்று [2] சாரர்களால் பிறர்பக்கங்களில் [3] பதினெண் தீர்த்தங்களையும் தன் பக்கத்தில் பதினைந்து தீர்த்தங்களையும் அறிகிறாயா? சத்ருக்களைஸம்ஹரிப்பவனே! நீ எதிரிகளால் அறியப்படாமல் நம்பப்பட்டவனாகி ஊக்கத்தைவிடாமல் எதிரிகளெல்லாரையும் எப்போதும் அறிகிறாயா? கல்வியும் கேள்வியும் மிகுதியாகவுள்ளவனும் பொறுமையற்றவனும் மேன்மேலும் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளுகிறவனுமாகிய மேற்குலத்தானானபுரோஹிதன் உன்னால் கௌரவிக்கப்பெற்றிருக்கிறானா? சாஸ்திரவிதிகளை அறிந்தவனும் நுண்ணறிவுள்ளவனும் உள்ளும்புறமும் ஒத்தவனுமான அந்தப்புரோஹிதன் உனது அக்னிகார்யத்தில் ஊக்கமுள்ளவனாகி ஹோமம் செய்ததையும் ஹோமம் செய்வதையும் காலந்தோறும் தெரிவிக்கிறானா? வேதாங்கங்களில் நிபுணனும் கிரஹ நக்ஷத்திரங்களை அறிந்தவனுமாகிய சோதிடன் எல்லா [4] அனிஷ்டங்களையும் பரிகரிக்கத்தக்கவனாக இருக்கிறானா? வேலைக்காரர்களில் உயர்தரத்தார் உயர்ந்த கருமங்களிலும், நடுத்தரத்தார் நடுத்தரக் கருமங்களிலும், தாழ்வானவர் தாழ்ந்த கருமங்களிலும் நியமிக்கப்பட்

1 'அனேகருள் ஒரு கற்றவனைக் கண்டெடுக்கிறாயா?' என்பது கருத்து.

2 ஒற்றர்.

3 ஆதிபர்வம் 578, 579-ம் பக்கங்களிற் காண்க. இவர்களில் மந்திரி, இளவரசன், புரோஹிதன் நீங்கலாக மற்றைப் பதினைவரைத் தன் பக்கத்தில் கொள்க. தன்பக்கத்தில் மந்திரி, இளவரசன், புரோஹிதன் இவர்களுடன்ராஜாவே எப்பொழுதும் பழகுவதனாலும் அவர்கள் சாரர்களைக் கட்டளையிடும் நிலைமையுள்ளவர்களாதலாலும் அவர்களைச் சாரர்களைக்கொண்டு பரிசோதிப்பது ஒழுங்காகாதென்பது ராஜநீதி சாஸ்திரத்தின் துணிபு.

4 ஆகாயத்திலிருந்து எரிகொள்ளிவிழுவது, வால்நக்ஷத்திரம்கிளம்புவது, பூகம்பம் உண்டாவது முதலியன.

டிருக்கின்றனரா? பொருள்விஷயத்தில் பரிசுத்தர்களாகப் பரீக்ஷிக் கப்பட்டவர்களும் தந்தை பாட்டன் பரம்பரையாக வந்தவர்களுமான சிறந்த மந்திரிகளைச் சிறந்த காரியங்களில் நீ நியமிக்கிறாயா? கடுமை யான தண்டனையினால் பிரஜைகளை அதிகமாக அச்சப்படுத்தாம லிருக்கிறாயா? பரதஸ்ரேஷ்டனே! உனது ராஜ்யத்தை மந்திரிகள் ஆளுகின்றனரா? யாகம் செய்பவர்கள் கர்மப்பிரஷ்டனை அவமதிப் பதுபோலவும் பெண்கள் நயமில்லாமல் பிடிக்கும் காமுகனை அவ மதிப்பதுபோலவும் அந்த மந்திரிகள் உன்னை அவமதிக்காமலிருக் கின்றனரா? உனது ஸேனாபதி உத்ஸாஹமுள்ளவனாகவும் சூரனாக வும் புத்திக்கூர்மையும் துணிவும் தூய்மையுமுள்ளவனாகவும் நற் குலத்தோனாகவும் அன்புள்ளவனாகவும் காரியங்களைமுடிக்கும் திற மையுள்ளவனாகவும் இருக்கிறானா? எல்லாவகை யுத்தங்களிலும் தேர்ந் தவர்களும் அஞ்சாதவர்களும் பரிசுத்தர்களும் பராக்கிரமசாலிகளு மான படைத்தலைவர்கள் உன்னால் கௌரவமாக வெகுமதி செய்யப் பெற்று வருகின்றனரா? சேனைக்குக் கொடுக்கத்தக்க உணவையும் வேதனத்தையும் தகுதிப்படி ஸரியானகாலத்தில் கொடுக்கிறாயா? குறைக்காமலிருக்கிறாயா? இந்த வேலைக்காரர்கள் வறுமையால் அன் னத்துக்கும் வேதனத்துக்கும் காலங்கடப்பதுபற்றி அரசன்மேல் கோபிப்பார்கள்; அந்தஅனர்த்தம் மிகப்பெரிதாக நினைக்கப்படுகிறது. தேசத்தில் பிரதானர்களாயுள்ள ராஜகுமாரர்கள் அனைவரும் உன்னி டத்தில் அன்போடிருக்கின்றனரா? யுத்தத்தில் உயிரையும் விடுவார் களா? தன் விருப்பத்தையே முக்கியமாகக்கொண்ட ஒருவன் உன் ஆஜ்ஞையை மீறியும் மற்ற அமைச்சருடன் சேராமலும் பெரும் பயன் தரத்தக்க அனேககாரியங்களை முழுவதும் தன்னிஷ்டப்படி யே நடத்தாமலிருக்கிறானா? தன் முயற்சியினால் காரியங்களைச் சீர்ப் படுத்துகிற ஒருமனிதன் விசேஷமான வெகுமானத்தையும் போஜ னம் வேதனங்களின் அபிவ்ருத்தியையும் பெறுகிறானா? வித்தை களில் பயின்று அறிவில் தேர்ந்த மனிதர்களின் குணங்களுக்குத் தக்கபடி திரவியங் கொடுத்து அனுக்ரஹிக்கிறாயா? பரதஸ்ரேஷ்ட னே! உன் காரியத்தில் மரணத்தையும் நஷ்டத்தையும் அடைந்த மனிதர்களின் குடும்பங்களைக் காப்பாற்றுகிறாயா? பார்த்தனே! பயந்தாவது இளைத்தாவது உன்னை அடைக்கலமாக அடைந்தவ னும் யுத்தத்தில் தோற்றவனுமான சத்ருவைப் புத்ரனைப்போலக் காப்பாற்றுகிறாயா? அரசனே! நீஒருவனே புவனிமுழுமைக்கும் தாய் போலவும் தந்தைபோலவும் பக்ஷபாதமில்லாதவனாகவும் நம்பத்தக்க வனாகவும் இருக்கிறாயா? பரதஸ்ரேஷ்டனே! உன்னுடைய சத்துருக்

கள் காமம், சூது, வேட்டை முதலிய [1] வ்யஸனங்களிலிருக்கக்கேட்டு [2] மூன்றுவிதமான பலங்களையும் ஆராய்ந்துகொண்டு விரைவாகவே எதிர்த்துச் செல்லுகிறாயா? பகைவரை ஜயிப்பவனே! அதிருஷ்ட வசமாகக் காலம்நேர்ந்தபோது [3] பின்பலத்தையும் [4] மூலபலத்தையும் தன் உத்ஸாஹத்தையும் எதிரியின்தோல்வியையும் தெரிந்துகொண்டு யுத்தயாத்திரைக்கு ஆரம்பிக்கிறாயா? பகைவரைப் பரிதபிக்கச்செய்யும் மஹாராஜனே! முதலில் உன் சேனைக்குச் சம்பளங்கொடுத்துப் பிறகு பிறர்தேசத்தின் சேனைத்தலைவர்களுக்கு அவரவர்கட்கேற்ற படி விலைபெற்ற பொருள்களை ரஹஸ்யமாகக் கொடுக்கிறாயா? குந்தி புத்ரனே! முதலில் இந்திரியங்களை அடக்குவதனால் தன்னையே ஜயித்துக்கொண்ட பிறகு புலன்களையடக்காமல் தவறிநடக்கும் பிறரை வெல்லக்கருதுகிறாயா? நீ சத்துருக்களையெதிர்த்துச் செல்லுகையில் நீதிசாஸ்திரப்படி நன்றாகப் பிரயோகிக்கப்பட்ட ஸாம தான பேத தண்டங்களென்னும்உபாயங்கள் முன்செல்லுகின்றனவா? மனிதர்க்கரசே! உன் தேசத்தை உறுதியுள்ளதாகச் செய்தபிறகு பிறரிடம் செல்லுகிறாயா? அவர்களை ஜயிப்பதற்குப் பராக்கிரமத்தைச் செலுத்துகிறாயா? ஜயித்தபின் அவர்களைக் காப்பாற்றுகிறாயா? [5] எட்டு அங்கங்களோடுகூடிய [6] நால்வகைச்சேனையும் உன்படைத்தலைவர்களால் நன்றாகநடத்தப்பட்டு எதிரிகளை எதிர்த்துக் கண்டிப்பதாயிருக்கிறதா? பகைவரைத் துன்புறச்செய்கிற மகாராஜாவே! அயல்ராஜ்யங்களில் பயிரறுக்குங்காலத்தையும் பயிரைக் காப்பாற்றுங் காலத்தையும் விட்டுவிடாமல் மாற்றரசர்களை வதஞ்செய்கிறாயா? உன்னுடைய அதிகாரிகளனேகர்கள் உன்தேசத்திலும் பிறர்தேசங்களிலுமுள்ள காரியங்களைச் சேர்ந்துநடத்தி ஒருவரையொருவர் காப்பாற்றி வருகின்றனரா? மஹாராஜாவே! உணவுகளையும் உடம்பின்மேல் படத்தக்க சந்தனம் வஸ்திரமுதலியவற்றையும் மோக்கத்தக்கவற்

---

1 மன ஊக்கத்தைக் கெடுப்பது.

2 மூன்றுவிதமான பலங்கள் :—மந்த்ரம் = ராஜ்யாலோசனை, கோசம்=பொக்கசம், சேனை=படை.

3 பின்பலம்=தான் ஒருதேசத்தைநோக்கி யுத்தத்துக்கு முன் செல்லும்போது பின்தேசத்தரசர்கள் தன்தேசத்தை ஆக்ரமிக்காமலிருக்கும்படி எல்லைக் காவலாக வைக்கப்படும் சேனை.

4 மூலபலம்=தன்தேசத்தில் நிலைமையாக இருக்கும் சேனை.

5 தேர், யானை, குதிரை, காலாட்கள், படைத்தலைவர்கள், வேலைக்காரர்கள், வேவுகாரர்கள், அந்த அந்தத் தேசங்களின் தலைவர்கள்.

6 மூலபலம்(=பரம்பரையாகவந்த சேனை மந்திரி முதலியவர்கள்,) மித்ரபலம், ப்ருத்யபலம், ஆடவிகபலம்.

றையும் உனக்கு நம்பிக்கையானவர்கள் [1] பாதுகாக்கின்றனரா? பொக்கசமும், தான்யசாலையும், வாகனங்களும், வாயிலும், ஆயுதங்களும், த்ரவ்யத்தின்வரவும், உன்னால்நன்மைபெற்று உன்னிடம் பற்றுள்ளவரால் நடத்தப்படுகின்றனவா? மனிதர்களுக்கதிபதியே! (சமையற்காரன்முதலிய) ஸமீபத்தாராலும் (சேனைமுதலிய) வெளியோராலும் உனக்குத் தீங்குவராமலும், உன்சுற்றத்தாரால் அவர்களுக்குத் தீங்குவராமலும், சுற்றத்தாருள்ளும் ஒருவராலொருவருக்குத் தீங்குவராமலும் பாதுகாக்கிறாயா? பானத்திலும் சூதாட்டத்திலும் (வேட்டைமுதலான) விளையாட்டுக்களிலும் பெண்களிடத்தும் உன்மனம் பற்றினதனாலுண்டான செலவைக் காலையில் (கணக்கர்கள்) [2] தெரிந்துகொள்ளாமலிருக்கின்றனரா? [3] வரவின்காற்பாகத்திலாவது அரைப்பாகத்திலாவது முக்காற்பாகத்திலாவது உனது செலவுமுடிந்துபோகிறதா? உறவினரையும் ஆசாரியர்களையும் மூத்தோரையும் வர்த்தகர்களையும் சிற்பிகளையும் அடுத்தவரையும் வறிஞர்களையும் தனங்களாலும் தான்யங்களாலும் அடிக்கடி அனுக்கிரஹிக்கிறாயா? வரவுசெலவுபார்க்க நியமிக்கப்பட்ட கணக்கர்கள் எழுத்துக்காரர்களனைவரும் ஒவ்வொருநாளும் காலைவேளைகளில் வரவு செலவுகளை [4] நடத்துகின்றனரா? காரியங்களில் ஸமர்த்தர்களும் நன்மையைக்கருதுகிறவர்களும் நெடுநாளாக அன்பர்களுமான அதிகாரிகளை முன்னே குற்றத்தைக்காணாமல் அவர்களை அதிகாரங்களிலிருந்து விலக்காமலிருக்கிறாயா? பாரதனே! உயர்ந்தவர்களும் தாழ்ந்தவர்களும் நடுத்தரமானவர்களுமாகிய மனிதர்களைஅறிந்து அவரவருக்குத்தக்க வேலைகளில் அவர் அவர்களை நியமிக்கிறாயா? அரசனே! உலோபிகளும் திருடர்களும் பகைவர்களும் வேலைப் பயிற்சியில்லாதவர்களும் உன்காரியங்களில் பிரவிர்த்திக்காமலிருக்கின்றனரா? திருடர்களாலும் பொருளாசைகொண்டவர்களாலும் பெண்களுக்கு வசப்பட்ட ராஜகுமாரர்களாலும் உன்னாலும் உனது ராஜ்யம் பீடிக்கப்படாமலிருக்கிறதா? பயிரிடுவோர்கள் திருப்தியோடிருக்கின்றனரா? உன் ராஜ்யத்தில் நீர்நிறைந்த பெரியதடாகங்கள்

1 அவற்றில் விஷஸம்பந்தமில்லாமலிருக்கும்படி பார்க்கின்றனரா?

2 தெரிந்துகொள்ளாமலிருக்கின்றனரா என்பதற்கு நடக்காமலிருக்கின்றதா என்பது கருத்து. 'பானம்முதலிய விஷயங்களைப்பற்றிய செலவைத் தர்மானுஷ்டானகாலமான காலை வேளையில் தெரிவித்தால் அப்போது வந்திருக்கும் புரோஹிதர் முதலான பெரியோர்கள் கெடுதலையறிந்து விட்டுவிடுவார்கள்' என்பது பழையஉரை.

3 வரவுக்குட்பட்டுச் செலவிருக்கவேண்டுமென்பது கருத்து.

4 'தெரிவிக்கின்றனரா?' என்பது பழையஉரை.

ஒவ்வோரிடங்களிலும் இருக்கின்றனவா? பயிரானது வானத்தை எதிர்பாராமலிருக்கிறதா? பயிரிடுகிறவர்களுக்குச் சோறும் வித்தும் நஷ்டப்படாமலிருக்கின்றனவா? ஒவ்வொருவனுக்கும் நூற்றுக்கணக்கான தனத்தை வட்டிக்குக் கடன்கொடுத்து உபகாரஞ்செய்கிறாயா? அன்பனே! உன்தேசத்திய வர்த்தகம் யோக்கியர்களான மனிதர்களால் நன்றாக நடத்தப்பட்டு வருகிறதா? அன்பனே! வர்த்தகத்தைச் சார்ந்துதான் இவ்வுலகம் ஸுகமாக அபிவிருத்தியாகிறது. ராஜனே! [1] உன்தேசத்தில் சூரர்களும் அறிவுமுதிர்ந்தவர்களும் நன்னடக்கையுள்ளவர்களுமாகிய [2] ஐந்துஐந்து பேர்சேர்ந்து தேசத்துக்கு க்ஷேமத்தைச் செய்கின்றனரா? நகரங்களைக் காப்பதற்காகக்கிராமங்கள் நகரங்கள் போலவும் கிராமங்களின் எல்லைகள் கிராமங்கள்போலவும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றனவா? அவையெல்லாம் உன்வசத்திலிருக்கின்றனவா? உன்தேசத்தில் திருடரையடிப்பவர்கள் சேனையினால் தொடரப்பட்டு ஸமபூமிகளிலும் மேடுபள்ளங்களிலும் நகரங்களிலும் ஸஞ்சரிக்கின்றனரா? மங்கையர்களை அன்பாக நடத்துகிறாயா? அவர்கள் நன்றாகப் பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கிறார்களா? அவர்களை நம்பாமலிருக்கிறாயா? அவர்களிடம் ரஹஸ்யத்தைச் சொல்லாமலிருக்கிறாயா? அரசனே! காலம் கடக்கத் தகாதகாரியத்தைக் கேட்டு அதன்பயனையும் ஆராய்ந்து, பிறகு, அந்தப்புரத்தில் இன்பங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு படுத்திராமலிருக்கிறாயா? வேந்தனே! இரவின் [3] முதலிரண்டுயாமங்கள் தூங்கிப் பின்யாமத்திலெழுந்து அறம்பொருள்களைப்பற்றிச் சிந்திக்கிறாயா? பாண்டவனே! ஒவ்வொருநாளும் காலத்திலெழுந்து அலங்காரங்களைச் செய்துகொண்டு காலந்தெரிந்த மந்திரிகளுடன்கூட ஜனங்களுக்குக் காட்சிகொடுக்கிறாயா? பகைவரை அடக்குகிறவனே! சிவப்பு உடுப்புக்களைத்தரித்தும் கத்திகளைக் கையிற்பிடித்தும் செவ்வையாக அலங்காரங்களைச் செய்துகொண்டுமிருக்கும் மனிதர்கள் உன்னைக்காப்பதற்காகச் சூழ்ந்திருக்கின்றனரா? அரசனே! தண்டிக்கத் தக்கவர்களையும் பூஜிக்கத் தக்கவர்களையும் நன்றாகப் பகுத்தறிந்து நண்பராயினும் பகைவராயி

---

1 ஒவ்வொரு கிராமத்தினுடைய க்ஷேமகாரியங்களும்.

2 ப்ரசாஸ்தா (=உத்தரவுகொடுப்பவன்), ஸமாஹர்த்தா (=ஜனங்களிடம்தீர்வைவாங்கி ராஜாவுக்குக் கொடுக்கிறவன்), ஸம்விதாதா (=பிரஜைகளுக்கும் ஸமாஹர்த்தாவுக்கும் இடையிலிருந்து வேலைபார்ப்பவன்), லேககன் (=எழுதுகிறவன்), ஸாக்ஷி ஆக ஐவர்.

3 முதல்யாமம் ஸாயங்காலத்தைச் சேர்ந்ததாதலால், இரண்டாவது மூன்றாவதுயாமமே முதலிரண்டுயாமங்களென்று கொள்க. பின்யாமம் என்பதற்கு நான்காம் யாமம் என்று பழைய உரை கூறுகிறது. அதனாலும் இது துணியப்படும்.

னும் அவர்கள் விஷயத்தில் யமனைப்போலச் சமமாக நடக்கிறாயா? பார்த்தனே! உடம்பின்நோயை ஔஷதங்களாலும் பத்தியங்களாலும் மனத்தின்நோயைப் பெரியோர்களை அடுப்பதினாலும் எப்போதும் நிவிருத்திசெய்கிறாயா? [1] எட்டு அங்கங்களோடுகூடிய சிகித்ஸையில் ஸமர்த்தர்களும் வேண்டினவர்களுமான வைத்தியர்கள் உன் சரீரத்தில் எப்போதும் அன்பும் ஹிதமுமுள்ளவர்களாயிருக்கின்றனரா? ராஜனே! உன்னிடம் வியவஹாரத்திற்காகவந்த வாதிப்பிரதிவாதிகளுக்குப் பொருளாசையினாலாவது அறியாமையினாலாவது கர்வத்தினாலாவது எவ்வகையிலும் நியாயவிரோதம் செய்யாமலிருக்கிறாயா? பொருளாசையாலாவது அறியாமையாலாவது பிறரை நம்பியாவது பிறர் ஸ்நேஹத்தினாலாவது அடுத்தமனிதர்களின் பிழைப்பைக் கெடுக்காமலிருக்கிறாயா? பட்டணத்திலும் தேசத்திலுமுள்ளவர்கள் எதிரிகளினால் பொருள்கொடுத்து வசப்படுத்தப்பட்டவர்களாக ஒன்றுசேர்ந்து எவ்வகையிலும் உன்னுடன் பகைக்காமலிருக்கின்றனரா? உனது வலிமையினால் வெல்லப்பட்டுத் தன் வலிமைகுறைந்த சத்ருவானவன் [2] மந்த்ரத்தினாலாவது மந்த்ரம் ஸைன்யம் இரண்டினாலுமாவது வலிமையுள்ளவனாக எவ்வகையிலும் ஆகாமலிருக்கிறானா? தலைவர்களாயுள்ள அரசர்கள் அனைவரும் உன்னை நேசிக்கின்றனரா? அவர்கள் உன்னால் அழைக்கப்பட்டு உன் காரியத்துக்காக உயிரையும் விடுவார்களா? [3] எல்லாவித்தைகளிலும் பிராமணர்கள் விஷயத்திலும் குணங்களை அனுஸரித்து உன்மரியாதை நடந்துவருகிறதா? முனிவர்கள் விஷயத்திலும் உன் நன்மைக்குக்காரணமான சிறந்த பூஜை நடந்துவருகிறதா? ஸ்வர்க்கத்தையும் மோக்ஷத்தையும் தருவனவாகிய நித்திய தக்ஷிணைகளை அவர்களுக்கு அளிக்கிறாயா? வேதத்தினாலறியப்பட்டவையும் முன்னோர்களால் ஆசரிக்கப்பட்டவையுமான வேதோக்த கர்மங்களை அவர்களைப்போலவே ஊக்கத்துடன் செய்துவருகிறாயா? குணங்கள்பொருந்தின பிராமணர்கள்

---

1 எட்டு அங்கங்களாவன- 1. சல்யம்=தேகத்துக்குள்ளிருக்கும் முள்முதலியவற்றை எடுப்பது. 2. சாலாக்யம்=குத்தி நீர் எடுப்பது. 3. காயசிகித்ஸை=நோய்க்கு மருந்துகொடுப்பது. 4. பூதவித்தை=பேய்முதலியவற்றை ஓட்டுவது. 5. கௌமாரப்ருத்யம்=குழந்தைகளுக்கும் ஸ்திரீகளுக்கும் வைத்தியம். 6. அகததந்திரம்=விஷவைத்தியம். 7. ரஸாயனதந்திரம்=தேகபுஷ்டி ஆயுள் முதலியவற்றை உண்டாக்குவது. 8. வாஜீகரணம்=போகங்களில் அதிக உத்ஸாஹப்படுத்துவது.

2 மந்த்ரம்=புத்திபலம்.

3 'நதிஷ்டதி' என்பதை மாற்றிப் பாடங்களை அனுஸரித்தும் பழைய உரையை அனுஸரித்தும் 'அனுதிஷ்டதி' என்றுபாடம்கொள்ளப்பட்டது.

உனது கிருகத்தில் சுவையுள்ள சிறந்த போஜனங்களை உன்முன்னிலையில் தக்ஷிணையோடு புஜிக்கின்றனரா? வாஜபேயம் பௌண்டரீகம் முதலிய யாகங்களெல்லாவற்றையும் மனஉறுதியோடும் பக்தியோடும் பூர்ணமாக நிறைவேற்ற முயல்கின்றாயா? உறவினரையும் ஆசார்யர்களையும் மூத்தோரையும் தேவர்களையும் முனிவர்களையும் கிராமங்களின் முக்கியமான (அரசு முதலிய) புண்ணிய விருக்ஷங்களையும் பிராமணர்களையும் வணங்குகிறாயா? குற்றமற்றவனே! உன்னால் யாருக்கும் வ்யஸனமாவது கோபமாவது உண்டாக்கப்படாமலிருக்கின்றதா? மங்கள த்ரவியங்களைக் கைகளில் வைத்துக்கொண்டு ஜனங்கள் உன் பக்கத்திலிருக்கின்றனரா? குற்றமற்றவனே! தர்மார்த்த காமங்களைப் பகுத்தறிவதும் ஆயுளையும் புகழையும் தருவதுமாகிய இந்த (முற்கூறிய) புத்தியும் நடையும் உன்னிடத்திலிருக்கின்றனவா? இந்தப் புத்தியோடிருப்பவனுக்கு ராஜ்யம் கெடாது. அப்படிப்பட்ட அரசன் பூமியை ஜயித்து மிகவும் ஸுகமாக அபிவிருத்தியடைவான். பரிசுத்தமான மனத் தூய்மையுள்ளவனும் குற்றமற்றவனுமான யோக்யன் திருட்டுத்தொழிலில் பழிசுமத்தப்பட்டபோது, அவன் ஸமர்த்தர்களான அதிகாரிகளினால் பொருளாசைகொண்டு சாஸ்திரங்களைப் பாராமலே கொல்லப்படாமலிருக்கிறானா? குற்றம் செய்யும்போது உளவறிந்தவர்களால் பார்க்கப்பட்டுத் திருட்டுப்பொருளுடன் பிடிக்கப்பட்ட குற்றவாளியான திருடன் பொருளாசையினால் விடப்படாமலிருக்கிறானா? பாரதனே! செல்வனுக்கும் வறிஞனுக்கும் உண்டான வியவகாரங்களை உனது நியாயசபையோர் பொருளுக்கிணங்கி வித்யாஸமாகப் பாராமலிருக்கின்றனரா? நாஸ்திகம், பொய், கோபம், ஊக்கமின்மை, கார்யங்களை விளம்பித்தல், தெரிந்தவர்களைப் பாராமை, சோம்பல், ஐம்புலன்களில் ஈடுபாடு, ஒருவனாகவே காரியங்களை ஆலோசிப்பது, காரியம் தெரியாதவர்களுடன் ஆலோசிப்பது, நிச்சயிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்யாமலிருப்பது, மந்த்ராலோசனையை ரஹஸ்யமாக வைத்துக்கொள்ளாமை, மங்களகாரியங்கள் முதலியவற்றைச் செய்யாமை, யாவர்க்கும் எதிர்கொண்டு எழுந்திருப்பது ஆகிய பதினான்கு ராஜதோஷங்களை நீ விட்டிருக்கிறாயா? வேரூன்றின அரசர்களும் இந்தக் குற்றங்களினாற் பெரும்பாலும் கெடுவர். உனது வேதங்கள் பயன்பட்டனவா? உன்னுடைய தனம் பயன்பட்டதா? உனது மனைவிகள் பயன்பட்டனரா? உனது கல்வி கேள்வி பயன்பட்டனவா?' என்று நாரதர் ப்ரஶ்னம் செய்தார்.

யுதிஷ்டிரர், 'வேதங்கள் பயன்படுவது எவ்வகை? பொருள் பயன்படுவது எவ்வகை? மனைவி பயன்படுவது எப்படி? கேள்வி பயன்படுவது எவ்வாறு?' என்றுகேட்க, நாரதர், 'அக்னிஹோத்ரத்தினால் பயன்படுவது வேதம். கொடுப்பதினாலும் அநுபவிப்பதினாலும் பயன்படுவது பொருள். இன்பத்தினாலும் ஸந்ததியினாலும் பயன்படுபவள் மனைவி. வணக்கத்தினாலும் ஒழுக்கத்தினாலும் பயன்படுவது கேள்வி' என்று மறுமொழி உரைத்தார். சிறந்ததவமுள்ள நாரதமுனிவர் இவ்வாறு சொல்லியபிறகு, யுதிஷ்டிரரைத் திரவிய லாபத்திற்காகத் திரும்பவும் வினவத்தொடங்கினார்: 'தூரதேசத்திலிருந்துவந்த வணிகர்களிடம் சுங்கம் வாங்குகிறவர்களால் குறிப்பிக்கப்பட்ட சுங்கம் வாங்கப்படுகின்றதா? ராஜனே! உனது நகரத்திலும் தேசத்திலும் கௌரவிக்கப்பட்ட மனிதர்கள் மோசங்களில் அகப்படாமல் சரக்குக்களை வருவிக்கின்றனரா? நண்பனே! அர்த்தசாஸ்திரம் தெரிந்தவரும் தர்மத்துக்கொற்றுமையாகத் தமது லாபத்தைப் பார்ப்பவருமாகிய பெரியோர்களின் தர்மார்த்தங்களடங்கிய சொற்களை என்றும் கேட்கிறாயா? உழவுத்தொழிலினாலுண்டான பூக்களும் கனிகளுமாகிய பச்சைத்தான்யங்களிலும், உலர்ந்த தான்யங்களிலும், பசுக்களின் புஷ்பங்களும் பலங்களுமாகிய பால் நெய்களிலும் ஸாரமானவை தர்மத்திற்காகப் பிராமணர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றனவா? எப்போதும் எல்லாச் சிற்பிகளுக்கும் நாலு மாஸங்களுக்கு வேண்டிய பொருளையும் கருவிகளையும் குறித்தகாலத்தில் நன்றாகக்கொடுக்கிறாயா? மஹாராஜனே! செய்த வேலையைப் பார்க்கிறாயா? செய்தவனைச் சிலாகிக்கிறாயா? தெரிந்தவர்களின் நடுவில் கௌரவித்து அவனுக்குப் பரிசளிக்கிறாயா? பரதஸ்ரேஷ்டனே! பிரபுவே! யானை குதிரை தேர்களைப்பற்றிய முதல் நூல்களெல்லாவற்றையும் கிரஹிக்கிறாயா? பரதஸ்ரேஷ்டனே! உன் கிருகத்தில் தனுர்வேதத்தின் ஸூத்திரங்களும் நகரத்துக்குரிய யந்திரசாஸ்திரத்தின் ஸூத்திரங்களும் நன்றாகப் பயிற்சி செய்யப்படுகின்றனவா? குற்றமற்றவனே! எல்லா அஸ்திரங்களும் [1] பிரம்மதண்டமென்று சொல்லப்பட்ட மந்த்ரஸித்தியும் சத்துருக்களை அழிப்பனவாகிய விஷப்பிரயோகங்களனைத்தும் உனக்குத் தெரிந்திருக்கின்றனவா? அக்னிபயத்திலிருந்தும் ஸர்ப்பபயத்திலிருந்தும் ரோகபயத்திலிருந்தும் பேய் பிசாசு பயத்திலிருந்தும் உன் தேசமனைத்தையும் காப்பாற்றுகிறாயா? தர்மந்தெரிந்தவனே! கண்ணில்லாதவர்களையும் ஊமைகளையும் முடவர்களையும் அங்கஹீனமுள்ளவர்களையும் ஆதரவற்றவர்களையும் ஸந்யாஸிகளையும் தந்தைபோலக் காப்பாற்றுகிறாயா?

1 'ஆபிசார வித்தை' என்பது பழைய உரை.

மஹாராஜனே! உறக்கம், சோம்பல், பயம், கோபம், மிருதுத்தன்மை, காரியங்களை விளம்பித்தலென்னும் ஆறு தீங்குகளும் உன்னால் விலக்கப்பட்டிருக்கின்றனவா?' என்றார். கௌரவ ஸ்ரேஷ்டரும் மஹாத்மாவுமான தர்மராஜர், பிராமணோத்தமரான நாரதருடைய சொற்களைக் கேட்டவுடன் ஸந்தோஷமடைந்து அவர் பாதங்களில் வணங்கி அபிவாதனஞ்செய்து கடவுளுக்கொப்பான அந்த முனிவரைப்பார்த்து, 'நீங்கள் எவ்வாறு சொன்னீர்களோ அவ்வாறு செய்வேன். என் அறிவானது மிக்க மேன்மைபெற்றது' என்று சொல்லி அவ்வாறே செய்யவுந் தொடங்கினார். அதனால், அந்த ராஜா கடல்சூழ்ந்த புவனியையும் பெற்றார். நாரதர், 'எந்த அரசன் நான்கு வருணங்களையும் காப்பாற்றுவதில் இவ்வாறு நடக்கின்றானோ அவன் இம்மையிலும் மிகவும் இனிதாக மகிழ்ந்திருந்து மறுமையிலும் இந்திரலோகத்தை அடைவான்' என்று சொன்னார்.

ஆறுவது அத்யாயம்.
மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தம்முடைய ஸபைக்கு ஒப்பான ஸபையைக் கண்டதுண்டாவென்று தர்மராஜர் கேட்க, நாரதர் தேவஸபைகளைக் கண்டிருப்பதாக மறுமொழி கூறியது.)

தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர், நாரதமஹரிஷி சொன்னபிறகு, அதைக்கொண்டாடி அவரால் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்று முறைப்படி மறுமொழியுரைத்தார்: 'பகவானே! நீங்கள் இந்தத்தர்மத்தின் துணிபைச் சாஸ்திரப்பிரகாரமும் யுக்தியுக்தமாகவும் உரைத்தீர்கள். இந்த ஒழுங்கானது என்னால் கூடியவரையில் சாஸ்திரத்தை அனுஸரித்துச் செய்யப்படுகிறது. (முற்காலத்தரசர்கள் நியாயமாகத் தனங்களைச் சம்பாதித்துக் காரியங்களைச் செய்யவேண்டிய முறைப்படி உபாயங்களினால் பயன்படச் செய்தனர்.) அதில் ஸந்தேஹமில்லை. பிரபுவே! யாமும் அவர்களின் நல்வழியிற் செல்ல விரும்புகிறோம்; ஆனால், அவர்கள் மனத்தைக்கட்டி நடந்ததுபோல நடக்க முடியாது' என்றார். தர்மாத்மாவும் சிறந்த மஹிமையுள்ளவருமான யுதிஷ்டிரர், நாரதர் சொன்னதைச் சிறப்பித்து இவ்வாறுரைத்து அவர் சொல்லைக் கொண்டாடி, அளவற்ற மஹிமையுள்ளவரும் த்ரிலோக ஸஞ்சாரியும் தேவரிஷியுமான அந்த நாரதமுனிவர் ஸுகமாக உட்கார்ந்து இளைப்பாறிச் சற்று நேரமானபின், சரியான கால

மென்று கண்டு அவர் அருகிலிருந்து அரசர்களின் நடுவில் வினவி னார்: 'பிராமணரே! நீங்கள் ஆதியில் பிரம்மாவினால் படைக்கப் பட்ட பலவகையான அனேக லோகங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு மனோவேகமாக எப்போதும் ஸஞ்சரிக்கிறீர்கள். இந்த ஸபையைப் போன்றதாகவாயினும் இதற்கு மேற்பட்டதாகவாயினுமுள்ள ஒரு ஸபை [1] இதற்குமுன் எங்கேயாவது பார்க்கப்பட்டதா? இனியாவது உண்டாகுமா? கேட்கின்ற எனக்கு இதைச் சொல்வீராக' என்றார். அந்தத் தர்மராஜாவின் அந்தச் சொல்லைக்கேட்டு நாரதர் புன்னகை யுடன் இன்சொல்லாகப் பின்வருமாறு அவருக்கு மறுமொழி கூற லானார். 'அன்பனே! பரதவம்சத்தரசனே! உன்னுடைய இந்தஸபை யைப்போன்ற ரத்னமயமான ஸபை மானிடலோகத்தில் இதற்கு முன் காணப்பட்டதுமில்லை; கேட்கப்பட்டதுமில்லை. பரதஸ்ரேஷ்ட னே! உனக்குக் கேட்க விருப்பமிருக்குமாயின் யமஸபையையும் வருணஸபையையும் இந்திரஸபையையும் குபேரஸபையையும்பற் றிச் சொல்வேன். பரதஸ்ரேஷ்டனே! எல்லாவற்றிலும் சிறந்ததும், களைப்பை நீக்குவதும், தேவலோகத்திற்கும் மற்ற லோகங்களுக்கு முரிய போகங்கள் பொருந்தியதும், எல்லா உலகங்களின் உருவங் களுமமைந்ததும், தேவர்களாலும் பித்ர்தேவதைகளாலும் ஸாத்வி யர்களாலும் இந்திரியங்களை ஜயித்துச் சாஸ்திரப்படி யாகங்கள் செய்தவர்களாலும் சாந்தர்களான முனிவர்களாலும் வேதங்களாலும் தக்ஷிணைகளோடுகூடிய யாகங்களாலும் அடையப்பெற்றதுமான பிரம்மஸபையைப்பற்றியும் சொல்லுவேன்' என்றார்.

சிறந்த மனமுள்ள தர்மராஜாவான யுதிஷ்டிரர், நாரதரால் இவ் வாறுரைக்கப்பெற்றபின், தம்முடைய ஸஹோதரர்களோடும் அங் குள்ள எல்லாப் பிராமணோத்தமர்களோடும் நாரதரைப் பார்த்துக் கைகூப்பிக்கொண்டு சொல்லலானார்: 'பிராமணரே! அந்தச்சபைக ளெல்லாவற்றையும் சொல்லுங்கள். நாங்கள் கேட்க விரும்புகிறோம். அந்தச்சபைகளிலுள்ள பொருள்கள் யாவை? அவற்றின் அகல மென்ன? நீளமென்ன? அந்தப் பிரம்மஸபையில் பிரம்மாவை ஸேவிப் பவர் யார்? மற்றச்சபைகளில் தேவராஜாவான இந்திரனையும் சூரிய புத்திரனான யமனையும் வருணனையும் குபேரனையும் ஸேவிப்பவர் யார்? பிரம்மரிஷியே! இவற்றையெல்லாம் கிரமமாக நீங்கள் சொல்லக்

---

1 'பவதா' என்ற பாடம் கொள்ளப்பட்டது. 'பவிதா' என்னும் பாடத்திற்கும் 'காணப்பட்டிருக்கிறதா' என்பதற்குப் பிறகு, 'இனி யாவது உண்டாகுமா?' என்று சேர்த்துக்கொள்க.

கேட்க எங்களுக்கு மிக்க விருப்பமிருக்கிறது' என்றார். இவ்வாறு தர்மராஜரால் கேட்கப்பட்ட நாரதர், 'ராஜனே! அந்தத் தேவ ஸபைகளைப்பற்றி இப்போது வரிசையாக நான் சொல்லுகிறேன்; கேள்' என்று சொல்லினர்.

ஏழாவது அத்யாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(இந்திரஸபைச்சிறப்பு.)

நாரதர், 'கௌரவராஜனே! உயர்ந்த சிற்பவேலை செய்யப்பட்டதும் இந்திரன் தன் சக்தியினால் அடைந்ததும் ஸூர்யனுக்கு ஒப்பான ஒளியோடு விளங்குவதுமான இந்திரனது திவ்யஸபை நூறுயோஜனை அகலமும் நூற்றைம்பதுயோஜனை நீளமும் ஐந்து யோஜனை உயரமுமுள்ளதும், அந்தரத்திலிருப்பதும், நினைத்தபடி செல்வதும், மூப்பு துன்பம் களைப்பு அச்சங்களைப் போக்குவதும், ஸுகத்தையும் நன்மையையும் தருவதும், வீடுகளும் ஆஸனங்களுமுள்ளதும், மனத்திற்கினியதும், கற்பகவிருக்ஷங்களினால் சோபிப்பதுமாயிருக்கிறது. பாரதனே! குந்திபுத்ரனே! அந்தச் சபையில் தேவேந்திரன் கிரீடத்தையும் சிவப்புரத்தினமிழைத்த தோள்வளைகளையும் தூய ஆடைகளையும் விசித்திரமான புஷ்பமாலைகளையும் தனது திவ்யசரீரத்தில்தரித்துச்[1] சசி, மஹேந்திராணி, ஸ்ரீ, லக்ஷ்மி, ஹ்ரீ, கீர்த்தி, காந்தியென்னும் ஸ்திரீகளுடன் உயர்ந்த ஸிம்மாஸனத்தில் வீற்றிருக்கிறான். ராஜனே! அந்தச் சபையில்[2] ஸப்தமருத்துக்களும், ஸித்தர்களும், தேவரிஷிகளும், ஸாத்யர்களும், தேவக்கூட்டங்களும், இந்திரபதத்துக்குரியவர்களும், ஆதித்யர்களும்,

---

1 'சசியென்னும் பெயரையுடைய மஹேந்திராணி' என்பது பழைய உரை. சசி=இந்திரன்மனைவி; மஹேந்திராணி=தேவேந்திரபதத்தின் அதிஷ்டான தேவதை; ஸ்ரீ=அழகின்தேவதை; லக்ஷ்மி=செல்வத்தின்தேவதை; ஹ்ரீ=லஜ்ஜை (அதாவது குற்றங்களில் விலகுதல்) அதன்தேவதை; கீர்த்தி=புகழின்தேவதை; காந்தி = ஒளியின் தேவதை; இந்தத்தேவதைகள் பெண்வடிவங்களாக இந்திரனுடன் இருக்கின்றனர் என்பது கருத்து.

2 காற்றின் ஏழுபிரிவுகள்: 1. ஆவஹம்(=மேகம் முதலியவற்றை நடத்துவது) 2. ப்ரவஹம் (=ஸூர்யமண்டலத்தை நடத்துவது) 3. ஸம்வஹம்(=சந்திரமண்டலத்தை நடத்துவது) 4. உத்வஹம்(=நக்ஷத்திரங்களை நடத்துவது) 5. விவஹம்(=அங்காரகன் முதலிய கிரகங்களை நடத்துவது) 6. பரிவஹம்(=ஆகாசகங்கையையும் ஸப்தரிஷிகளையும் நடத்துவது) 7. பராவஹம்(=த்ருவனை நடத்துவது) என்பன. 'கிருகஸ்தர்களான மருத்துக்கள்' என்பது பழைய உரை.

ஆகிய இவர்களனைவரும் திவ்யரூபங்களோடு பொன்மாலைகள் முதலான அலங்காரங்களை அணிந்துகொண்டு பாரியைகளோடும் வேலைக்காரர்களோடும் சேர்ந்து மஹாத்மாவும் பகைவரை அடக்குகிறவனுமாகிய தேவேந்திரனை உபாஸிக்கின்றனர். பாவங்களை நீக்கி ஜ்வலிக்கின்ற அக்னிகள்போலப் பரிசுத்தர்களும் மகிமையுள்ளவர்களும் ஸோமலதையைப் பிழிந்தவர்களும் துயரமும் அச்சமும் அற்றவர்களும் காற்றையும் ஹோமசேஷத்தையும் புஜிப்பவர்களுமான பராசரர், பர்வதர், ஸாவர்ணி, காலவர், ஏகதர், த்விதர், சிறந்த அறிவுள்ள த்ரிதர், சங்கர், லிகிதர், கௌரசிரரென்னும் முனிவர், கோபமுள்ள துர்வாஸர், ஶ்யேனர், தீர்க்கதமஸ் என்னும் முனிவர், பவித்ரபாணி, ஸாவர்ணி, யாஜ்ஞவல்க்யர், பாலுகி, உத்தாலகர், சுவேதகேது, [1] தாண்டர், பாண்டாயினி, ஹவிஷ்மான், கரிஷ்டர், அரிச்சந்திரனென்னுமரசன், ஹ்ருத்யர், உதரசாண்டில்யர், வியாஸர், க்ருஷீவலர், வாதஸ்கந்தர், விசாகர், விதாதா, காலர், கராலதந்தர், த்வஷ்டா, விஶ்வகர்மா, தும்புரு ஆகிய கர்ப்பத்திற் பிறந்தவர்களும் பிறவாதவர்களுமான ரிஷிகள், எல்லா உலகங்களுக்கும் ஈஶ்வரனை வஜ்ரபாணியை ஸேவிக்கின்றனர். பாரதனே! பாண்டவனே! ஸஹதேவர், ஸுநீதர், சிறந்த தவமுள்ள வால்மீகி, பொய்யா மொழியரான ஸமீகர், பிரதிஜ்ஞை தவறுதவரான ப்ரசேதஸ், மேதாதிதி, வாமதேவர், புலஸ்தியர், புலஹர், க்ரது, மருத்தர், மரீசி, சிறந்த தவமுள்ள ஸ்தாணுவென்பவர், கக்ஷீவான், கௌதமர், தார்க்ஷ்யர், வைஶ்வானரமுனி, காலகவ்ருக்ஷீயரென்னும்முனிவர், ஆஶ்ராவ்யர், ஹிரண்மயர், ஸம்வர்த்தர், தேவஹவ்யர், தவவன்மையுள்ள விஷ்வக்ஸேனர் ஆகிய இந்த முனிவர்களும், தேவதாரூபங்களையுடைய தீர்த்தங்கள், ஓஷதிகள், ஶ்ரத்தை, மேதை, ஸரஸ்வதி, தர்மார்த்தகாமங்கள், மின்னல்கள், முழங்குகின்ற நீருண்டமேகங்கள், காற்றுக்கள், யாகங்களை நடத்தும் [2] இருபத்தேழு அக்நிகள், [3] அக்னீஷோமர்கள்,

1 'தாண்டியர்' என்பதும் பாடம்.

2 கார்ஹபத்யம், ஆஹவநீயம், தக்ஷிணம், நிர்மந்த்யம், வைத்யுதம், சூரம், ஸம்வர்த்தம், லௌகிகம், ஜாடரம், விஷகம், க்ரவ்யாத், க்ஷேமவான், வைஷ்ணவம், தஸ்யுமான், பலதம், சாந்தம், புஷ்டம், விபாவஸு, ஜ்யோதிஷ்மான், பரதம், பத்ரம், ஸ்விஷ்டக்ருத், வஸுமான், க்ரது, ஸோமம், பித்ருமான், அங்கிரஸ் என்பன.

3 சந்திரனோடு சேர்த்தும் இந்திரனோடு சேர்த்தும் அக்னியை இரண்டுதரம்கூறியது ஹவிஸுகளை வெவ்வேறாகக் கொடுக்கவேண்டுமென்பது.

இந்திராக்னிகள், மித்திரன், ஸவிதா, அர்யமா, பகன், விஶ்வேதேவர்கள், ஸாத்யர்கள், ப்ருஹஸ்பதி, சுக்கிரர், விஶ்வாவஸு, சித்ரஸேனன், ஸுமனன், தருணன், யஜ்ஞபுருஷர்கள், தக்ஷிணைகள், க்ரஹங்கள், ஸ்தோபங்கள்என்னப்பட்ட ஸாமவேத ஸ்வரங்கள், யாகங்களை நடத்தும் மந்த்ரங்கள் இவர்களனைவரும் அந்தச்சபையில் சேர்ந்திருக்கின்றனர். ராஜனே! ரம்பை, ஊர்வசி, மேனகை, க்ருதாசி, பஞ்சசூடை, விப்ரசித்திமுதலான அப்ஸரஸுகளும் வித்யாதரர்களும் அழகான கந்தர்வர்களும் நர்த்தனங்களாலும் வாத்தியங்களாலும் பாட்டுக்களாலும் பலவகை ஹாஸ்யங்களாலும் தேவராஜாவான இந்திரனை ஸந்தோஷப்படுத்துகின்றனர். பிரம்மரிஷிகள் ராஜரிஷிகள் தேவரிஷிகளனைவரும் சரித்திரங்களையும் பராக்ரமத்தையும்பற்றிய துதிகளையும் மங்களங்களையும் சொல்லி வலாஸுரனையும் வ்ருத்திரனையுங்கொன்ற மஹாத்மாவான தேவேந்திரனைச் சிறப்பிக்கின்றனர். மற்றவர்களெல்லாரும் பூமாலைகளைச்சூடி ஆபரணங்களை அணிந்து திவ்யவிமானங்களிலேறி ஜ்வலிக்கின்ற அக்நிகள்போலப் போக்கும் வரவுமாக இருக்கின்றனர். பிருஹஸ்பதியும் சுக்ரரும் எப்போதும் அங்கேயே இருக்கின்றனர். ராஜனே! மஹாத்மாக்களும் உறுதியான தவமுள்ளவரும் சந்திரனைப்போலக் காட்சிக்கினியவருமான இவர்களும் பிருகுவும் ஸப்தரிஷிகள்முதலான மற்றும் அனேகர்களும் பிரம்மாவின் ஆஜ்ஞையினால் அங்கே வந்துபோகின்றனர். சிறந்த கைகளையுடைய ராஜனே! இந்தப் புஷ்கரமாலினி என்னும் இந்திரஸபையை நான் பார்த்திருக்கிறேன். யமஸபையைப்பற்றியும் கேள்.

எட்டாவது அத்யாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யமஸபைச்சிறப்பு.)

யுதிஷ்டிரா! யமஸபையைச் சொல்லப்போகிறேன். அதைத் தெரிந்துகொள். பார்த்தனே! யமனுக்காக அந்தச் சபையை விசுவகர்மா செய்தான். ராஜனே! பாண்டவனே! ஒளியே உருக்கொண்ட அந்தச்சபை நூறுயோஜனைக்குமேலே அகலநீளமுள்ளதும், ஸூரியனைப்போன்ற ஒளியினால் எங்கும் பிரகாசிப்பதும், நினைத்த உருவம் அமைவதும், மிக்ககுளிர்ச்சியும் அதிகவெப்பமுமில்லாமல் மனத்தை மகிழ்விப்பதுமாக உள்ளது. துயரம், மூப்பு, பசி, தாகம், வெறுப்பு,

மனச்சோர்வு, களைப்பு, கெடுதல் இவற்றில் ஒன்றும் அச்சபையி லில்லை. தேவர்க்கும் மானிடர்க்குமுரிய போகங்களனைத்தும் அதில் உள்ளன. பகைவரையடக்குகிறவனே! சுவையுள்ளவையும் பலத் தைத் தருகின்றவையும் மனத்தைக் கவருகின்றவையும் தெவிட்டாத வையுமான [1] பக்ஷ்யம் போஜ்யம் லேஹ்யம் சோஷ்யம் பேயம் இவை மிகுதியாக இருக்கின்றன. சிறந்தமணமுள்ள பூமாலைகளும் நினைத்த பலன்களைத்தரும் மரங்களும் சுவையுள்ள தண்ணீரும் வெந்நீரும் எக்காலமுமிருக்கின்றன. அன்பனே! அந்தச்சபையில் புண்ணியஞ் செய்த ராஜரிஷிகளும் பரிசுத்தர்களான பிரம்மரிஷிகளும் மகிழ்ச்சி யுடன் ஸூர்யபுத்ரனான யமனை ஸேவிக்கின்றனர். அரசர்க்கரசே! யயாதி, நஹுஷன், பூரு, மாந்தாதா, ஸோமகன், ந்ருகன், திரஸத ஸ்யுவென்னும் ராஜரிஷி, க்ருதவீர்யன், சுருதஸ்ரவன், அரிஷ்டநேமி, ஸித்தன், கிருதவேகன், கிருதி, நிமி, ப்ரதர்த்தனன், சிபி, மத்ஸ்யன், ப்ருதுலாக்ஷன், ப்ருஹத்ரதன், வார்த்தன், மருத்தன், குஷிகன், ஸாங்காஸ்யன், ஸாங்க்ருதி, த்ருவன், சதுரஸ்வன், ஸதஸ்யூர்மி, கார்த்தவீர்யார்ஜுனனென்னும் ராஜா, பரதன், ஸுரதன், ஸுநீதன், நிசடன், அனலன், திவோதாஸன், ஸுமனஸ், அம்பரீஷன், பகீர தன், [2] வியசுவன், ஸதஸ்வன், வாத்ரியஸ்வன், ப்ருதுவேகன், ப்ருது ஸ்ரவஸ், பிருஷதஸ்வன், வஸுமனன், மிக்க அதிகபலசாலியான க்ஷுபன், ருஷத்ரு, ப்ருஷஸேனன், புருகுத்ஸன், த்வஜி, ரதி, ஆர் ஷ்டிஷேணன், திலீபன், மஹாத்மாவான உசீநரன், உசீநரன்புதல்வ னான புண்டரீகன், சர்யாதி, சரபன், சுசி, அங்கன், ரிஷ்டன், வேனன், துஷ்யந்தன், ஸ்ருஞ்சயன், ஜயன், பாங்காஸுரி, ஸுநீ தன், நிஷதன், வஹீநரன், கரந்தமன், பாஹ்லீகன், ஸுத்யும்னன், பல வானாகிய மது, [3] ஐளன், பலவானான மருத்தராஜன், கபோதரோமன், த்ருணகன், ஸஹதேவன், அர்ஜுனன், வியசுவன், ஸாஸ்வன், கிருசா சுவன், சசபிந்துஎன்னுமரசன், தசரதபுத்திரர்களான [4] ராமலக்ஷ்ம ணர்கள், ப்ரதர்த்தனன், அளர்க்கன், கக்ஷஸேனன், கயன், கௌராசு வன், பரசுராமர், நாபாகன், ஸகரன், பூரித்யும்னன், மஹாஸ்வன், ப்ரதாசுவன், ஜனகன், வேனபுத்திரனான ப்ருது, வாரிஸேனன்,

---

1 பக்ஷ்யம்முதலிய ஐந்தும் உணவின் வகைகள்.

2 சில பெயர்கள் இரண்டுமுறைவருகின்றன.

3 இளையென்பவளின் புத்திரனான புரூரவன்.

4 இராமலக்ஷ்மணர்கள் தம்முருவத்துடன் யம சபையிலிருப்பது உத்தரராமாயணத்தில் அவதாரஸமாபனகாலத்தில் ராமலக்ஷ்மணர் களை யமன் வந்து கண்டதாகச்சொல்வதனாலும் விளங்குகின்றது.

புருஜித், ஜனமேஜயன், பிரம்மதத்தன், த்ரிகர்த்தி, ராஜர்வாகிய உப ரிசரவ்ஸு, இந்திரத்யும்னன், பீமஜானு, கௌரப்ருஷ்டன், அன கன், லயன், பத்மன், முசுகுந்தன், பூரித்யும்னன், ப்ரஸேனஜித், அரிஷ்டநேமி, ஸுத்யும்னன், ப்ருதுலாசுவன், அஷ்டகன் இவர்க ளும், மத்ஸ்யராஜர்கள் நூற்றுவரும், நீபர்கள் நூற்றுவரும், ஹயர் கள் நூற்றுவரும், த்ருதராஷ்ட்ரர்கள் நூற்றொருவரும், ஜனமேஜயர் கள் எண்பதின்மரும், பிரம்மதத்தர்கள் வீரிகள் ஈரிகள் நூறு நூறு பேர்களும், இருநூறு பீஷ்மர்களும், நூறு பீமர்களும், நூறு பிரதி விந்த்யர்களும், நூறுநாகர்களும், நூறுஹயர்களும், நூறு [1] பலாசங் களும், நாணல் தர்ப்பை முதலியவை நூறும், அங்கிருப்பனவாக அறியத்தக்கவை. சந்தனு, உனது பிதாவாகிய பாண்டு, உசங்கவன், சதரதன், தேவராஜன், ஜயத்ரதன், புத்திமானாகிய விருஷதர்ப்ப னென்னும் ராஜரிஷி, அவனுடைய மந்திரிகள், நிரம்பின தக்ஷிணைக ளோடுகூடின அனேகஞ் சிறந்த அசுவமேதயாகங்களைச்செய்து (இவ் வுலகைவிட்டுச்) சென்ற இன்னுமனேகமாயிரம் [2] சசபிந்துக்களாகிய இந்தப்புண்ணியசாலிகளும், புகழ்பெற்றவர்களும் கல்வி கேள்வி மிகுந்தவருமான ராஜரிஷிகளும் அந்தச்சபையில் யமதர்மராஜனை ஸேவிக்கின்றனர். முறைப்படி யாகஞ்செய்தவர்களும் தவத்தில் ஸித்தி பெற்றவர்களும் யோகசரீரம் பெற்றவர்களுமாகிய அகஸ்தியர், மதங் கர், காலர், மருத்யுவென்னும் முனிவர்களும் தேகமெடுத்திருக்கும் அக் னிஷ்வாத்தர்கள், [3] பேனபர்கள், [4] ஊஷ்மபர்கள், [5] ஸுதாவந்தர்கள், [6] பர்ஹிஷதர்கள் முதலான பித்ருக்களும் காலசக்ரமும் ப்ரத்யக்ஷ ரூபியான அக்னிபகவானும் பாவஞ்செய்து தக்ஷிணாயனத்தில் மரண மடைந்த மனிதர்களும் காலத்தை நடத்துவதற்காக நியமிக்கப்பட்ட யமகிங்கரர்களும் சரீரமெடுத்துக்கொண்டு வந்த சிம்சுபைமரம், பலாசமரம், நாணல், தர்ப்பை முதலிய தாவரங்களும் அந்த ஸபை யில் தர்மராஜனை உபாஸிக்கின்றனர். இவர்களும் இன்னும் அனே கர்களுமாகிய தர்மராஜ ஸபையோரின் பெயர்களையும் செய்கைகளை யும் கணக்கிட முடியாது. பார்த்தனே! அழகியதும் நினைத்தபடி செல்வதுமாகிய அந்தச்சபை நெருக்கமில்லாமலிருக்கிறது; விஸ்வ கர்மா நெடுங்காலந் தவஞ்செய்து நிருமாணஞ்செய்தது. பாரதனே! அது தன்னொளியினால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு பிரகாசிக்கின்றது. நியமந்தவறாதவரும் பொய்சொல்லாதவரும் சாந்தரும் சுத்தருமான

---

1 பலாசு நாணல் தர்ப்பம்முதலியவற்றின் அதிஷ்டான தேவதை.

2 சசபிந்துவம்சத்தில் பிறந்தவர்கள். 3 நுரையை உண்பவர்கள்.

4 நீராவியை உண்பவர்கள். 5 அமிர்தமுண்பவர்கள். 6 தீயிலிருப்ப வாகள.

ஸந்யாஸிகள் தமது நற்கருமங்களினால் துலக்கப்பட்டு அந்தச்சபைக்குச் செல்லுகின்றனர். எல்லாரும் ஒளியோடுகூடிய தேஹங்களை உடையவர்களும், தூயஆடைகளைத் தரித்தவர்களும், விசித்ரமான தோள்வளைகளையும் பூமாலைகளையும் ஜ்வலிக்கின்ற குண்டலங்களையும் முத்தாரங்களையும் அணிந்தவர்களும், மஹாத்மாக்களுமான கந்தர்வக்கூட்டங்களும் அப்ஸரஸுகளின் கூட்டங்களும் அவரவர்கள் செவ்வையாகச்செய்த புண்ணியகர்மங்களினால் அச்சபைக்குப் போகின்றனர். பார்த்தனே! அந்தச்சபையில் எங்கும் வாத்தியமும் ஆட்டமும் பாட்டும் சிரிப்பும் விளையாட்டும் இனிய வாஸனைகளும் இனிய ஒலிகளும் இருக்கின்றன. தேவலோகத்திய மாலைகள் அங்கே தினந்தோறும் வருகின்றன. தர்மமும் அழகும் சிறந்தமனமுமுள்ள நூறுலக்ஷம் பெயர்கள், பிரஜைகளுக்கு ஈஶ்வரனும் மஹாத்மாவுமாகிய யமனை உபாஸிக்கின்றனர். ராஜனே! மஹாத்மாவான பித்ருராஜனுடைய அந்தச்சபை இவ்வகையானது. [1] புஷ்கரமாலினியென்னும் வருணஸபையையும் சொல்வேன்.

ஒன்பதாவது அத்யாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(வருணஸபைச்சிறப்பு.)

யுதிஷ்டிரனே! வருணனுடைய திவ்யஸபையும் யமஸபையைப்போலவே விஸ்தாரமுள்ளதும் மிக்க ஒளியுள்ளதும் அழகிய பிராகாரங்களையும் தோரணங்களையுமுடையதுமாக ஜலத்துக்குள் விசுவகர்மாவினால் நிர்மாணஞ்செய்யப்பட்டது. கனிகளையும் மலர்களையும் கொடுக்கின்றவைகளும் நீலமும் பொன்மையும் பச்சையும் வெளுப்பும் சிவப்புமான ரத்தினங்களின் வடிவங்களையுடையவைகளுமான கற்பகதருக்களாலும், பூங்கொத்துக்களை மிகுதியாகவுடைய கொடிகளாலும், புதர்களாலும், சூழப்பட்டிருக்கிறது. அச்சபையில் இனிய குரலும் அழகியஉருவங்களுமுள்ள விசித்ரமான எண்ணிறந்தபறவைகள் நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவுமிருக்கின்றன. வருணனால் ஆளப்பட்ட அச்சபை வீடுகளும் ஆஸனங்களும் நிரம்பினதும், ஸுகமான காற்றுள்ளதும், குளிரும்வெப்பமுமில்லாததும், வெண்

---

[1] 'புஷ்கரமாலினி' என்பதை விசேஷணமாக்கி, 'தீர்த்த விசேஷங்களால் சோபிப்பது' என்பது பழையஉரை.

ணிறமுள்ளதுமாக அழகாயிருக்கிறது. வருணன் சிறந்த ஆடைகளையும் ரத்தினாபரணங்களையும் அணிந்துகொண்டு வாருணியென்னும் தன் மனைவியுடன் அந்தச்சபையிலிருக்கிறான். அந்தவாருணி, கௌரியென்னும் இரண்டாவது பெயரால் உலகத்தில் வழங்கப்படுகிறாள். அந்தவருணன் மகிழ்ந்து அம்மனைவியுடன் ஸுகமாக விளையாடுகிறான். அந்தச் சபையில் ஆதித்தர்கள் மாலைகளோடும் சிறந்த சந்தனமுதலிய பூச்சுக்களோடும் நல்லமணம்வீச ஜலதேவதையான வருணனை உபாஸிக்கின்றனர். ராஜனே! வாஸுகி, தக்ஷகன், ஐராவதன், கிருஷ்ணன், லோஹிதன், பத்மன், சக்திமானாகிய சித்ரன், கம்பலன், அஸ்வதரன், த்ருதராஷ்ட்ரன், வலாஹகன், மணிமான், [1] குண்டதாரன், கார்க்கோடகன், தனஞ்சயன், பலவானான பாணிமான், குண்டதாரன், ப்ரஹ்ராதன், மூஷிகாதன், ஜனமேஜயன் ஆகிய இந்தநாகர்கள் எல்லாரும் தந்தங் கொடிகளோடு மண்டலமிட்டுப் படமெடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். தர்மார்த்தகாமங்களும் அஷ்டவஸுக்களும் கபிலமுனிவரும் அங்கே இருக்கின்றனர். நாகராஜரான ஆதிசேஷரும் அங்கிருக்கிறார். அவரைக் கண்டு நீர்ப்பிராணிகளுக்கு அதிபதியான வருணன் (அருக்கியம் முதலிய) உபசாரங்களைச்செய்து ஆஸனமளித்து மரியாதைசெய்கிறான். வாஸுகி முதலிய நாகர்களனைவரும் அஞ்சலிசெய்து, ஆதிசேஷரால் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்ற பிறகு தந்தம் தகுதியின்படி உட்கார்ந்திருக்கின்றனர். யுதிஷ்டிரனே! இவர்களும் மற்றும்பலநாகர்களும் வினதையின் புத்திரரானகருடரும் அவர்வேலைக்காரரும் அந்தச் சபையில் மஹாத்மாவானவருணனைச் சலிப்பின்றிப் பணிகின்றனர். விரோசனன் மகனான பலியென்னும் அஸுரராஜன், பூமியை ஜயித்தவனாகிய நரகாஸுரன், ஸம்ஹ்ராதன், விப்ரசித்தி, காலகஞ்சர்களென்னும் அஸுரக் கூட்டத்தார், ஸுஹனு, துர்முகன், சங்கன், ஸுமனஸ், ஸுமதி, கடோதரன், மஹாபார்ஸ்வன், க்ரதனன், பிடரன், விஸ்வரூபன், ஸ்வரூபன், விரூபன், மஹாசிரன், தசக்ரீவன், வாலி, மேகவாஸஸ், தசாவரன், டிட்டிபன், விடபூதன், ஸம்ஹ்லாதன், இந்திரதாபனன் ஆகிய தவம்புரிந்து வரம்பெற்றவர்களும் சூரர்களும் மரணமில்லாதவர்களுமான அஸுரகுலத்தோரனைவரும், அழகான குண்டலங்களையும் கிரீடங்களையும் திவ்யவஸ்திரங்களையும் தரித்து மலர்மாலைகள்சூடித் தர்மரூபமான பாசாயுதத்தைத் தரித்திருக்கும் மஹாத்மாவானவருணனை அந்தச்சபையில் ஸேவிக்கின்றனர். அரசர்க்கரசே! பரதகுலத்தோனே! யுதிஷ்டிரனே! நாலு ஸாகரங்களும், பெயர்பெற்ற கங்காநதி, யமுனை, விதிசை, வேணை,

[1] இஃது இரண்டு முறை வந்திருக்கிறது.

நர்மதை, வேகவாஹினி, விபாசை, சதத்ரு, சந்திரபாகை, ஸரஸ்வதி, இராவதி, விதஸ்தை, தேவநதியாகிய ஸிந்து, கோதாவரி, கிருஷ்ணவேணி, நதிகளிற்சிறந்தகாவேரி, கிம்புனை, விசல்யை, வைதரணி, த்ருதீயை, ஜ்யேஷ்டிலை, சோணமென்னும்பெரிய [1] நதம், சர்மண்வதி, பர்ணாசையென்னும்மஹாநதி, ஸரயு, வாரவத்யை, நதிகளிற்சிறந்தலாங்கலி, கரதோயை, ஆத்ரேயி, லௌஹித்யமென்னும் மஹாநதம், லங்கதி, கோமதி, ஸந்தியை, த்ரிஸ்ரோதஸிமுதலிய உலகத்தில் பெயர்பெற்ற புண்ணியதீர்த்தங்களுள்ள ஆறுகளும் புண்ணிய தீர்த்தங்களும் தடாகங்களும் கிணறுகளும் அருவிகளும் குளங்களும் குட்டைகளும் திசைகளும் பூமியும் மலைகளும் ஜலஜந்துக்களனைத்தும் தேகமெடுத்து மஹாத்துமாவான வருணபகவானை உபாஸிக்கின்றன. கந்தர்வர்கள் அப்ஸரஸுகளின் கூட்டங்கள் அனைத்தும் ஸங்கீதவாத்தியங்களோடு அந்தச்சபையில் வருணனைத் துதிசெய்துகொண்டிருக்கின்றனர். இரத்தினங்களோடுகூடிய மலைகளும் ஜலங்களும் அந்தச்சபையில் தேவரூபிகளாக மிக்க இனிய கதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றன. வருணனுடைய மந்திரியான ஸுநாபனென்பவன் தன்பிள்ளைகளாலும் பேரர்களாலும் கோவென்னும் புஷ்கரனாலும் சூழப்பட்டவனாக வருணனை உபாஸிக்கின்றான். மேற்கூறிய எல்லோரும் திவ்யசரீரங்களோடு தங்களுக்கதிபதியான வருணனை உபாஸிக்கின்றனர். பாரதனே! முன்னே நான் ஸஞ்சரித்தபோது இந்த அழகான வருணஸபை என்னால் காணப்பட்டது; குபேரன் ஸபையைப்பற்றியும் கேள்.

பத்தாவது அத்யாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(குபேரஸபைச்சிறப்பு)

ராஜனே! குபேரனுடையஸபை நூறுயோஜனைநீளமும் எழுபதுயோஜனை அகலமுமுள்ளது; வெண்மைநிறமானது. ராஜனே! அந்தச்சபை குபேரன் தன்தவத்தினால் சம்பாதித்தது. சந்திரனுடைய ஒளியையும் மறைப்பதும் கயிலைமலையின் சிகரம்போன்றதுமான அந்தச்சபை யக்ஷர்களால்வகிக்கப்பட்டு ஆகாயத்தில்பறப்பதுபோல விளங்குகின்றது. பொன்மயமானஉயர்ந்தமாளிகைகளினால்சோபிப்

1 மேல்கடலில்விழும் ஆறு.

பதும், உயர்ந்த ரத்தினங்களினால் விசித்திரமானதும் மனத்தைக்கவருவதும் சிறந்த மணமுள்ளதும் வெண்மேகம்போன்ற சிகரத்தையும் உருவத்தையுமுடையதுமான அந்தத்திவ்யஸபை ஆகாயத்தில் மிதப்பது போலக் காணப்படுகின்றது; பொன்மயமான உறுப்புக்களோடுகூடியிருப்பதனால் மின்னற்கொடிகளாலேயே புதுமையாக அமைக்கப்பட்டதுபோலிருக்கின்றது. ஸ்ரீமானாகிய குபேரனென்னும் அரசன் அற்புதமான ஆபரணங்களையும் ஆடைகளையும் ஜ்வலிப்பவைபோன்ற குண்டலங்களையும் தரித்து அனேகமாயிரம் மங்கையர்களால் சூழப்பெற்று அந்தச்சபையில் வீற்றிருக்கிறான். மஹாராஜனே! தனங்களுக்கெல்லாம் ஈசுவரனான குபேரன் எல்லா ஆபரணங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பெற்றவளும் அழகிய தேகமுள்ளவளுமாகிய ரித்தியென்னும் மனைவியுடன் கூடி உயர்ந்தவிரிப்புக்கள் போடப்பட்டதும் உயர்ந்த [1] காலணைகளுடையதும் ஸூர்யனைப்போலப் பிரகாசிப்பதுமான உயர்ந்த ஸிம்மாஸனத்தில் வீற்றிருந்து விளங்குகிறான். [2] நந்தனவனத்தில் வேண்டினவற்றை வழங்குகின்ற மந்தாரமென்னும் கற்பகமரங்களின் சோலைகளை அசைத்துக்கொண்டும் அலகையென்னும்பெயருள்ள ஓடையிலுள்ள தாமரைமலர் செங்கழுநீர்மலர்களின் கந்தங்களையெடுத்துக்கொண்டும் உள்ளத்தை மகிழ்விக்கும் குளிர்ந்தகாற்று குபேரனை அடைகின்றது. மஹாராஜனே! தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸுகளின்கூட்டங்களும் அந்தஸபையைச்சேர்ந்து அங்கே தேவலோகத்திய [3] தானங்களைப்பாடுகின்றனர். மிச்ரகேசி, ரம்பை, சித்திரஸேனை, சுசிஸ்மிதை, சாருநேத்ரை, கிருதாசி, மேனகை, புஞ்சிகஸ்தலை, விச்வாசி, ஸஹஜன்யை, பிரம்லோசை, ஊர்வசி, இரை, வர்க்கை, சௌரபேயி, சமீசி, புத்புதை, லதைமுதலாகிய ஆட்டத்திலும் பாட்டிலும் நிபுணர்களான ஆயிரக்கணக்கான அப்ஸரஸுகளும் கந்தர்வர்களும் குபேரனை ஸேவிக்கின்றனர். தேவலோகத்திய வாத்தியங்களும் ஆட்டங்களும் பாட்டுக்களும் எக்காலமும் இடைவிடாத அந்தஸபை கந்தர்வர்கள் அப்ஸரஸுகளின் கூட்டங்களினால் நிறைந்து அழகாகவிளங்குகின்றது. பாரதனே! கின்னரர்களென்றும் நரர்களென்றும் சொல்லப்பட்ட கந்தர்வ ஜாதியாரும் மாணிபத்ரன், தனதன், ச்வேதபத்ரனென்னும் யக்ஷன், கசேரகன், கண்டகண்டு, மஹாபலசாலியான பிரத்யோதன், குஸ்தும்புரு, பிசாசன், கஜகர்ணன், விசாலகன், வராஹகர்ணன், தாம்ரோஷ்டன், பலகக்ஷன், பலோதகன், ஹம்ஸசூடன், சிகாவர்த்தன், ஹேமநேத்ரன், விபீஷணன், புஷ்பானனன், பிங்கள

---

1 கால்கொட்டை. 2 சைத்ரரதமென்னும் அவனுடைய தோட்டம். 3 ஒருவகை ஸ்வரவரிசை.

கன், சோணிதோதன், பிரபாலகன், விருக்ஷவாஸி, அனிகேதன், சீரவாஸன்முதலான அனேகலக்ஷக்கணக்கான யக்ஷர்களும் பெருமை பொருந்திய லக்ஷ்மிதேவியும் நளகூபரனும் எப்போதும் அங்கேயே இருக்கின்றனர். நாமும் மற்றுமுள்ள எம்மைப் போன்றவரனேக ரும் அந்தச்சபையில் இருப்போம். அந்தச்சபையில் பிரம்மரிஷி களும் தேவரிஷிகளும் இருக்கின்றனர். மஹாபலசாலிகளான ராக்ஷ ஸர்களும் கந்தர்வர்களும் அந்தச்சபையில் பிரபுவும் மஹாத்மாவு மாகிய குபேரனை உபாஸிக்கின்றனர். அரசர்களிற்சிறந்தவனே! உமா பதியும் [1] பசுபதியும் சூலாயுததாரியும் பகதேவதையின் நேத்திரத் தைக் கெடுத்தவரும் முக்கண்ணரும் உக்கிரமானவில்லைத்தரித்தவ ரும் மஹா பலசாலியும் பகவானுமாகிய சங்கரர் இரத்தம்போற் சிவந்தகண்களும் பேரிரைச்சலுமுடையவர்களும் கொழுப்பையும் மாமிசத்தையும்உண்பவரும் கொடியவரும் பலவித ஆயுதங்களைத் தரித்துப் பயங்கரமாயிருப்பவரும் காற்றைப்போலக் கடியவேகமுள் ளவரும் குட்டையும் உயரமும் கூனுமான பூதக்கூட்டங்களினால் சூழப்பெற்றவராகத் தமது தோழனாகிய குபேரனிடத்தில் எப் போதுமிருக்கிறார். விஸ்வாவஸு, ஹாஹா, ஹூஹூ, தும்புரு, பர் வதன், சைலூஷன், கானம்தெரிந்த சித்திரஸேனன், சித்ரரதன் முதலான கந்தர்வராஜர்களனேகரும் மற்றுமுள்ள கந்தர்வர்களும் தம்பரிவாரங்களுடன்மகிழ்ந்து தனேஸ்வரனைப் பணிகின்றனர். வித் தியாதரருக்கரசனான சக்ரதர்மனென்பவன் தன் தம்பிமார்களுடன் கூட அந்தச்சபையில் பிரபுவான தனேசுவரனைப் பூஜிக்கிறான். நூற் றுக்கணக்கான கின்னரர்களும் அங்கே பிரபுவான குபேரனைப் பூஜிக் கின்றனர். பகதத்தன்முதலிய அரசர்களும் அச்சபையிலிருக்கின் றனர். கிம்புருஷர்க்கு அரசனாகிய த்ருமனும், ராக்ஷஸர்க்குஅரசனா கிய மஹேந்திரன் கந்தமாதனன் இவர்களும் குபேரனை உபா ஸிக்கின்றனர். தர்மிஷ்டரானவிபீஷணரும், இயக்கர் கந்தர்வர் அனைவரோடுங்கூடத் தம்ஸஹோதரனும் பிரபுவுமான குபே ரனை அடுத்திருக்கிறார். ஹிமாலயம், பாரியாத்ரம், விந்தியம், கைலா ஸம், மந்தரம், மலயம், தர்த்துரம்,மஹேந்திரம்,கந்தமாதனம், தேவ பர்வதங்களாகிய இந்திரகீலம்ஸுநாபம் ஆகிய இவைகளும், மேருமுத லான மற்றுமுள்ள அனேகமலைகளும், பிரபுவும் மஹாத்மாவுமான தனபதியை ஸேவிக்கின்றன. பகவானாகிய நந்திகேசுவரர், மஹா காலன், காஷ்டன், குடமுகன், தந்தி, விஜயன், தபோதிகன், சங்கு

1 பசுபதி=பசுவென்னும் ஆத்துமாக்களுக்குப் பதி.

கர்ணன்முதலிய சிவகணங்களனைவரும் குபேரனையடுத்திருக்கின்றனர். மிகுந்தபலமுள்ள வெள்ளைரிஷபமும் அங்கே கர்ஜித்துக்கொண்டிருக்கிறது. இன்னும் அனேகம் ராக்ஷஸர்களும் பிசாசர்களும் தனதனிடம் காத்திருக்கின்றனர். தேவதேவர்க்கும் ஈசுவரரும் மூவுலகங்களைப்படைப்பவரும் பலரூபங்கள்எடுப்பவரும் உமாபதியுமாகிய சிவபெருமான் தம்கூட்டத்தாராற் சூழப்பட்டுவரும்போது தனேசுவரனான குபேரன் அவரைத் தலையால்வணங்கி அந்தமஹாதேவரிடம் அனுமதிபெற்றபின்புதான் உட்காருகிறான். தனபதியின் ஸ்நேகிதரும் பகவானுமான சிவபிரானும் சிலஸமயம் உட்காருவார். நவநிதிகளுக்கும் முதன்மையான சங்கம் பத்மமென்னும் இரண்டு சிறந்த நிதிகள் மற்றநிதிகளையெல்லாம் அழைத்துக்கொண்டு குபேரனை ஸேவிக்கின்றன. ஆகாயத்திற்சஞ்சரிக்கும் அப்படிப்பட்ட அழகான அந்தஸபை என்னாற்காணப்பட்டது. ராஜனே! பிரம்மஸபையைச் சொல்வேன்; அதையுங் கேள்.

பதினோராவது அத்யாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பிரம்மஸபைச்சிறப்பு.)

அன்பனே! பரதகுலத்தோனே! இவ்வகையான உருவமுள்ளதென்று உரைக்கமுடியாததாகிய பிரம்மஸபையைப்பற்றி நான்சொல்வதை நீ கேள். ராஜனே! களைப்பில்லாதவரான ஸூர்யபகவான், முந்திய [1] தேவயுகத்தில் மானிடலோகத்தைப்பார்க்க விருப்பமுற்றவராக ஆகாயத்திலிருந்துவந்தார். பாண்டவனே! பரதரேறே! மனத்தினால் செல்லத்தக்கதும் அறிவுக்கும் சொல்லுக்கும் எட்டாதபெருமைபொருந்தியதும் எல்லாப்பிராணிகளின்மனங்களையும் கவருவதுமாகிய பிரம்மதேவருடைய திவ்யஸபையைப் பார்த்த பிறகு அவர் மானிடவடிவத்தோடு ஸஞ்சரித்துவருகையில் என்னைக்கண்டு அந்தச்ஸபையைப்பற்றி எனக்கு உரைத்தார். பாண்டவஶ்ரேஷ்டனான ராஜனே! நான், அந்தஸபையின்சிறப்புக்களைக்கேட்டு அதைப்பார்க்க விருப்பமுள்ளவனாக ஸூர்யனைநோக்கி, 'பகவானே! அழகான பிரம்ம

---

1 மனிதர்களுக்கு ஒருவருஷம் தேவர்களுக்குஒருநாள். மானிடவருஷம் முந்நூற்றறுபது சேர்ந்தது தேவர்களுக்குஒருவருஷம். பன்னீராயிரம்தேவ வருடம் மானிடர்களுக்கு நாலுயுகங்கள். அவை தேவர்களுக்குஒருயுகம். தேவயுகம்ஆயிரம் பிரம்மாவுக்கு ஒருதினம். இங்கு தேவயுகத்தில் என்பதற்கு, 'கிருதயுகத்தில்'என்பது பழைய உரை.

ஸபையை யான் காணவிரும்புகிறேன். கிரஹங்களுக்கு அதிபதியே! என்ன தவம் என்னகருமம் அல்லது எந்த ஔஷதப்பிரயோகஞ்செய் வதனால் பாவங்களையொழிப்பதாகிய அந்தச்சிறந்தஸபைக்கு நான் போகமுடியும்? எவ்வகையாக அதை யான் காண்பேன்? அதை எனக்குச்சொல்லும்' என்றுகேட்டேன். பரதஸ்ரேஷ்டனே! ஆயிரம் கதிர்களையுடைய அந்தஸூர்யன், என்னுடைய இந்தச்சொல்லைக்கேட்டு, 'நீ மனத்தை அடக்கி ஆயிரம்வருஷகாலம் பிரம்மவிரதமென்னும் தவம்புரிவாயாக' என்று கூறினர். உடனே, நான் இமயமலையின்மேல் அந்தப் பெருந்தவம் செய்தேன். அதன்பிறகு, பாவமற்றவரும் களைப்பில்லாதவரும் மஹிமையுள்ளவருமான ஸூர்யபகவான் என்னை அழைத்துக்கொண்டு அந்தப் பிரம்மஸபைக்குச் சென்றார். ராஜனே! அந்தச்சபை இவ்வகை உருவமுள்ளதென்றுசொல்லமுடியாது. அது நிமிஷத்துக்குநிமிஷம் சொல்லுக்கெட்டாத வெவ்வேறு வடிவங்களை அடைகிறது. பாரதனே! அதன்அளவையும் வடிவத்தையும் நான் அறியேன். அவ்வகையான உருவத்தையும் நான் ஒருகாலத்திலும் கண்டதில்லை. அரசனே! குளிர்ச்சியும் வெப்பமுமில்லாமல் எப்போதும் மிக்க ஸுகமாகவேயிருக்கிறது. அந்தஸபையைச் சார்ந்தவர்கள் பசிதாகங்களையும்களைப்பையும்அடைவதில்லை. அது மிக்க ஒளியுள்ள பல நிறமுள்ள ரத்தினங்களினால் அமைக்கப்பெற்றது. அது தூண்களினால் தாங்கப்படுவதில்லை; என்றும் கெடாமலிருக்கிறது. மிக்க ஒளியுள்ள பலவகைத் தெய்வலோகப் பொருள்களுடன் கூடியது. சந்திரனையும் ஸூர்யனையும் அக்னியையும் மிஞ்சிப் பிரகாசிக்கின்ற அந்த ஸபையானது ஸ்வர்க்கலோகத்திற்கு மேலிருந்துகொண்டு ஸூரியனைப் பயமுறுத்துவதுபோல விளங்குகின்றது. ராஜனே! எல்லா உலகங்களுக்கும் தாதையான அந்தப்பிரம்மதேவர் எப்போதும் தமது ஈசுவரசக்தியினால் எல்லாவற்றையும் படைத்துக்கொண்டு அந்தச் சபையில் தாம் ஒப்பற்றவராயிருக்கிறார். தக்ஷர், பிரசேதஸ், புலஹர், மரீசி, ஸமர்த்தரானகசியபர், பிருகு, அத்ரி, வஸிஷ்டர், கௌதமர், அங்கிரஸ், புலஸ்தியர், க்ரது, ப்ரஹ்லாதர், கர்த்தமர் ஆகிய பதினன்கு சிருஷ்டிகர்த்தர்களும் அதர்வாங்கிரஸர், வாலகில்லியர், மரீசிபர் என்னும் ரிஷிகளும் பிரபுவான பிரம்மதேவனை அடுத்திருக்கின்றனர். பாரதனே! மனம், ஆகாயம், வித்தைகள், வாயு, தேயு, நீர், நிலம், சப்தம், பரிசம், ரூபம், ரஸம், கந்தம், மூலப்பிரகிருதி, (மகத்து அகங்கார முதலிய) விகாரங்கள் இவைகளும் பூமிக்குக் காரணமான மற்றுமுள்ளவையும் பெரிய மஹிமையுள்ள

அகஸ்தியர், தவவன்மையுள்ள மார்க்கண்டேயர், ஜமதக்நி, பரத்வாஜர், ஸம்வர்த்தர், ச்யவனர், மஹானுபாவரான துர்வாஸர், தர்மிஷ்டரான ரிஸ்யசிருங்கர், யோகசாஸ்திர ஆசாரியரும் சிறந்ததவமுள்ளவருமான மஹிமைபொருந்திய ஸனத்குமாரர், அஸிதர், தேவலர், தத்துவஜ்ஞானியான ஜைகீஷவ்யர், ஐம்புலன்களென்னும் சத்துருக்களை ஜயித்தவரான ரிஷியர், சிறந்தமஹிமையுள்ள மணியென்பவர் இவர்களும் அங்கே பிரம்மதேவரை உபாஸிக்கின்றனர். பார்த்தனே! எட்டு அங்கங்களோடுகூடிய ஆயுர்வேதமும் தேகமெடுத்துக் கொண்டு அங்கேயே இருக்கிறது. சந்திரனும் ஸூர்யனும் நக்ஷத்திரங்களும் கிரணங்கள்நிரம்பின ஆதித்தனும் காற்றுக்களும் யாகங்களும் ஸங்கல்பமும் பிராணனும் அறம்பொருளின்பங்களும் மகிழ்ச்சியும் பகையும் தவமும் இந்திரியஜயமும் மற்றுமுள்ள இவ்வகையான அனேகங்களும் தேகங்களெடுத்துப் பெருந்தவஞ்செய்து கொண்டு மஹாத்மாக்களாகப் பிரம்மதேவரை ஆஸ்ரயித்திருக்கின்றன. [1] கந்தர்வர்கள் அப்ஸரஸுகள் இவர்களின் இருபத்தேழு வகையார்களும் திக்குப்பாலகரனைவரும் அந்தச்சபையில் வந்து சேர்ந்திருக்கின்றனர். பாரதனே! பாண்டவனே! ராஜனே! சுக்கிரன், பிருஹஸ்பதி, புதன், அங்காரகன், [2] சனைச்சரன், ராகுமுதலான எல்லாக்கிரஹங்களும் மந்திரமும் ரதந்தரமென்னும் ஸாமமும் ஹரிமான் வஸுமானென்பவர்களும் பன்னிரண்டு ஆதித்தர்களும் அவர்களுக்குத்தலைவனான ஸூர்யனும் அக்னீஷோமர் மித்ராவருணர்முதலிய இரட்டைத்தேவர்களும் ஸப்தமருத்துக்களும் அஷ்டவஸுக்களும் விசுவகர்மாவும் பிதிர்தேவரனைவரும் ஹோமத்திரவியங்களனைத்தும் ருக்வேதம், ஸாமவேதம், யஜுர்வேதம், அதர்வணவேதமென்னும் நான்கும் எல்லாச்சாஸ்திரங்களும் இதிகாசங்களும் [3] உபவேதங்களும் வேதாங்கங்களனைத்தும் கிரஹங்களும் யாகங்களும் ஸோமலதையும் எல்லாத்தேவர்களும் துன்பங்களைக் கடத்திவைக்கும் ஸாவித்திரியும் அவ்வாறே கல்பனசக்தி, ஞாபகசக்தி, சொல்வன்மை, திரிகாலஜ்ஞானம், உலகஅறிவு, புகழ், [4] பொறுமையென்னும் எழுவகையான [5] ஸரஸ்வதியும் ஸ்தோத்திரங்கள் சஸ்திரங்கள் என்னப்பட்ட ஸாமங்களும் பலவகைக்

---

1 சிலர் இருபத்தேழு நக்ஷத்திரங்களென்றும், வேறுசிலர் கந்தர்வர் அப்ஸரஸுகளின்கணங்கள் இருபதும் கந்தர்வத்தலைவர்கள் எழுவரும் என்றும் அபிப்பிராயப்படுவதாகப் பழையஉரைகூறுகிறது.

2 சனி.

3 தனுர்வேதம்முதலியன.

4 அவஸரப்படாமல் கிரஹித்தலும் விளம்புதலும்.

5 அகாரம், உகாரம், மகாரம், அரைமாத்திரை, நாதம், பிந்து, சக்தி என்னும் எழுவகையான பிரணவம் என்றும், அல்லது ஸம்ஸ்கிருதம்,

[1] காதைகளும் தர்க்கங்களோடுகூடிய பாஷியங்களும் பலவகைநாடகங்களும் காவியங்களும் [2] கதைகளும் ஆக்யாயிகைகளும் [3] காரிகைகளும் தேகங்களெடுத்துக்கொண்டு அங்கேஇருக்கின்றன. குருவுக்குப்பூஜைசெய்த புண்ணியசாலிகளும் அங்கேஇருக்கின்றனர். பாரதனான யுதிஷ்டிரனே! [4] க்ஷணங்கள், லவங்கள், [5] முகூர்த்தங்கள், பகல் இரவுகள், பக்ஷங்கள், மாதங்கள், ஆறுருதுக்கள், வருஷங்கள், ஐந்து [6] யுகங்கள், [7] நாலுவகைத்தினங்கள், என்றும்அழியாததும் மாருததுமான அந்தமுதன்மையான காலசக்ரம் தர்மசக்ரம் ஆகிய இவை அங்கே எப்போதும்இருக்கின்றன. [8] தேவமாதர்களாகிய அதிதி, திதி, தனு, ஸுரஸை, வினதை, இரை, காலிகை, ஸுரபிதேவி, ஸரமை, கௌதமி, பிரபை, கத்ரு, ருத்ராணி, ஸ்ரீதேவி, லக்ஷ்மி, பத்ரை, ஷஷ்டிதேவி, பிருதிவிதேவி, ஹ்ரீதேவி, ஸ்வாஹாதேவி, கீர்த்தி, ஸுராதேவி, இந்திராணி, புஷ்டி, அருந்ததி, ஸம்விருத்தி, ஆசை, நியதி, ஸ்ருஷ்டி, ரதிதேவிமுதலிய தேவப்பெண்களும் பிரம்மதேவரை ஸேவிக்கின்றனர். ஆதித்தியர்களும் வஸுக்களும் ருத்திரர்களும் மருத்துக்களும் அஸ்வினிதேவர்களும்விஸ்வேதேவர்களும் ஸாத்தியர்களும் மனோவேகமுள்ள பிதிர்தேவர்களும் பிரம்மதேவரை ஸேவிக்கின்றனர். புருஷஸ்ரேஷ்டனே! பிதிர்தேவதையின் கூட்டங்கள் ஏழுவகைகளென்று அறி. அவர்களுள், நான்குவகையார் [9] கடினசரீரமுள்ளவர்கள்; மற்ற மூன்றுவகையார் [10] உருவங்கள்மட்டும் உள்ளவர்கள். பாரதனே!

பிராகிருதம், பைசாசம், அபப்ரம்சம், லலிதம், மாகதம், கத்யம் என்னும் எழுவகைப் பாஷைகளென்றும் உரைப்பது பழையவுரை. அதில் கல்பனசக்தி முதலிய மேற்சொல்லிய ஏழை வேருகக்கொள்ள வேண்டும்.

1 தேசபாஷையிலுள்ள பாட்டுக்கள்.

2 ஆக்யாயிகை, கதை இரண்டும் வசனப்ரபந்தங்கள். அவற்றுள்; கதாநாயகனே நேரில்சொல்லுவதும் உச்சுவாஸங்களென்னும் பிரிவுகளுள்ளதும் ஒவ்வோர் உச்சுவாஸங்களிலும் அவ்வவற்றின் விஷயங்களை குறிப்பிக்கும் ஸ்லோகம் இருப்பதும் ஆக்யாயிகை. இவ்வாறின்றிச் சரித்திரங்களை வசனநடையாகச் சொல்லுவது கதை.

3 சாஸ்திர விஷயங்களைச் சுருக்கிச்சொல்லும் ஸ்லோகங்கள்.

4 நொடிகள். 5 மூன்றேமுக்கால்நாழிகை.

6 கிருதயுகம் திரேதாயுகம் துவாபரயுகம் கலியுகம் யுகஸந்தியை ஆகஐந்து. 7 மனுஷ்ய தெய்வ பிதிர் பிரம்ம தினங்கள்.

8 இங்கே அஸுரர்நாகர்முதலியோரும் தேவஜாதியிற்சேர்க்கப்பட்டனர். 9 ஸ்பரிசிக்கத்தக்க தேகமுள்ளவர்கள்.

10 ஸ்பரிசிக்கக்கூடாமல் காணப்படுபவர்.

மஹானுபாவர்களான வைராஜர்களும் அக்னிஷ்வாத்தர்களும் ஸ்வர்க்கத்தில் ஸஞ்சரிப்பவரும் உலகங்களில் பெயர்பெற்றவருமான கார்ஹபத்தியர்களென்னும் பிதிர்க்களும் ஸோமபர்களும் ஏகஶ்ருங்கர்களும் சதுர்வேதர்களும் கலர்களுமாகிய இந்த எழுவகைப் பிதிர்க்களும் பிரம்ம க்ஷத்ரிய வைஶ்ய சூத்ரரென்னும் நான்குவர்ணங்களிலும் பூஜிக்கப்படுகின்றனர். இந்தப் பிதிர்க்களை முதலில் புஷ்டிசெய்வதனால் சந்திரன் விருத்திசெய்யப்படுகிறான். அப்படிப்பட்ட பிதிர்க்களெல்லாரும் பிரம்மாவின் அருகிலிருந்துகொண்டு அளவற்ற மஹிமையுள்ள பிரம்மதேவரைச் சந்தோஷமாகப் பணிகின்றனர். ராக்ஷஸர்கள், பிசாசர்கள், அஸுரர்கள், யக்ஷர்கள், நாகர்கள், கருடர்கள், பசுக்கள் ஆகிய இவர்களும் ஜங்கமங்களும் தாவரங்களும் பூமிமுதலிய ஐந்து மஹாபூதங்களும் பிரம்மதேவரை உபாஸிக்கின்றனர். தேவர்களுக்கு ராஜாவான இந்திரன், வருணன், குபேரன், யமன், பார்வதியுடன்கூடிய மஹாதேவர் இவர்களனைவரும் எப்போதும் அங்கே போகின்றனர். ராஜஶ்ரேஷ்டனே! ஸுப்ரம்மண்யரும் எப்போதும் பிரம்மதேவரை உபாஸிக்கின்றனர். ராஜனே! பகவானான நாராயணரும் தேவரிஷிகளும் வாலகில்லியரிஷிகளும் கர்ப்பத்தில் ஜனித்தவர்களும் ஜனிக்காதவர்களுமான ரிஷிகளும் பிரம்மதேவரை ஸேவிக்கின்றனர். ராஜனே! இவ்வுலகத்தில் காணப்படும் மற்றுமுள்ள ஜங்கமஸ்தாவரங்களும் அந்த ஸபையில் என்னால் காணப்பட்டனவென்று அறி. பாண்டவனே! நித்தியப் பிரம்மசாரிகளான ரிஷிகள் எண்பத்து எண்ணாயிரவரும் ஸந்ததியுள்ள ரிஷிகள் ஐம்பதினாயிரம் பேர்களும் அங்கே இருக்கின்றனர். அந்தத் தேவர்களனைவரும் அவ்விடத்தில் இஷ்டப்ரகாரம் பிரம்மதேவரைக் கண்டு அவருக்குத் தலைவணங்கி நமஸ்காரஞ்செய்து வந்தவாறே செல்லுகின்றனர். அளவற்ற ஞானமுள்ளவரும் உலகங்களுக்குத் தாதையும் எல்லாப் பிராணிகளிடத்தும் தயையுள்ளவருமாகிய பிரம்மதேவர் அதிதிகளாகவந்த மஹானுபாவர்களான தேவர்களையும் அஸுரர்களையும் நாகர்களையும் பிராமணர்களையும் யக்ஷர்களையும் கருடர்களையும் காலேயர்களையும் கந்தர்வர்களையும் அப்ஸரஸுகளையும் அவரவர் தகுதிப்படி அழைக்கிறார். ராஜனே! அளவற்ற மஹிமையுள்ளவரும் உலகங்களுக்கு ஆத்மாவுமான பிரம்மதேவர் அவர்களை அழைத்து இன்சொல்லினாலும் வெகுமதியினாலும் அவர்கள் காரியத்தை நிறைவேற்றுவதனாலும் ஆனந்தத்தை உண்டுபண்ணுகிறார். அன்பனே! பரதகுலத்தோனே! அவ்வாறு வந்துகொண்டும் போய்க்கொண்டும் இருக்கும் அவர்களால் நிரம்பியிருக்கும் அந்த ஸபை ஆனந்தத்தை

அளிப்பதாயிருக்கிறது. எல்லா ஒளிகளும் நிரம்பினதும் பிரம்மரிஷி களின் கூட்டங்களால் அடையப்பட்டதும் களைப்பில்லாததுமான அந்தத் திவ்யஸபை பிரம்மதேவருடைய பெருமையினால் சிறப்பாக விளங்கிற்று. ராஜஶ்ரேஷ்டனே! மானிடலோகத்தில் இந்த உன் ஸபை எப்படியோ அப்படியே மேலுலகங்களில் காண அரிதாகிய அப்படிப்பட்ட அந்தச் சபை என்னால் காணப்பட்டது. பாரதனே! தேவலோகங்களில் இந்த ஸபைகளையே நான் முன்னம் கண்டிருக்கி றேன். உன்னுடைய இந்தச்சபை மானிடலோகத்திலுள்ள எல்லா வற்றிலும் மிகச்சிறந்தது" என்றார்.

பன்னிரண்டாவது அத்யாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தர்மபுத்திரர் ஹரிச்சந்திரனைக்குறித்துக் கேட்டதன்மேல் நாரதர் ராஜ ஸூயயாகத்தின் பெருமையைப்பற்றி அவருக்குச்சொன்னது.)

இவ்வாறு நாரதர்சொல்லக்கேட்ட தர்மபுத்திரர், 'பேசுகிற வரிற் சிறந்தவரே! வல்லமையுள்ளவரே! யமனுடைய ஸபையில் அரசர்களின்கூட்டம் பெரும்பாலும் உம்மால் கூறப்பட்டது. நீங்கள் சொல்வதே எனக்குச் சரி. ஸமர்த்தரே! வருணனுடைய ஸபையில் நாகர்களும் அஸுரஶ்ரேஷ்டர்களும் நதிகளும் ஸமுத்திரங்களும் மிகுதியாகக் கூறப்பட்டனர். அவ்வாறே குபேரஸபையில் யக்ஷர்க ளும் குஹ்யகர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸு களும் சிவபெருமானும் கூறப்பட்டுளர். பிரம்மதேவருடைய ஸபையில் மஹரிஷிகளும் தேவர்கள்கூட்டத்தாரனைவரும் சாஸ்தி ரங்களனைத்தும் இருப்பதாகச் சொன்னீர். முனிவரே! இந்திரனு டைய ஸபையில்மட்டும் தேவர்களையும் அனேக கந்தர்வர்களையும் மஹரிஷிகளையும் பெயரெடுத்துரைத்தீர். மஹாமுனிவரே! ராஜ ரிஷிகளில் ஹரிச்சந்திரன் ஒருவன்மட்டுமே மஹாத்துமாவான தேவேந்திரன் ஸபையிலிருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறான். நவ முததவமுடையவரே! மிக்க பெரும்புகழ்பெற்றவனான அந்த ஹரிச் சந்திரன் தேவேந்திரனுக்கு எதிராயிருக்கும்படியாக என்ன வினை செய்தான்? என்ன தவம்புரிந்தான்? பிராம்மணரே! பித்ருலோ கத்திலிருக்கும் என் தந்தையும் மஹானுபாவருமான பாண்டு உம் மால் எவ்வாறு காணப்பட்டார்? உம்முடன் எப்படிச் சந்தித்தார்? என்ன சொன்னார்? பகவானே! சிறந்த தவமுடையவரே! அதனை

எனக்குச் சொல்லும். இவற்றையெல்லாம் உம்மிடத்தில் கேட்க விருப்பமுள்ளவனாக இருக்கிறேன்' என்றுகூற, நாரதர் சொல்லலானார்.

'அரசர்க்கரசனே! பிரபுவே! ஹரிச்சந்திரனைப்பற்றி என்னைக் கேட்டபடியால் சிறந்த புத்தியுள்ள அவனுடைய மஹிமையை யான் உனக்குச் சொல்வேன். இக்ஷ்வாகுகுலத்தில் பிறந்தோனும் அயோத்திநகருக்குஅதிபதியும்விசுவாமித்திரரால்காப்பாற்றப்பட்டவனும் வீரனுமான திரிசங்குவென்னும் அரசன் ஒருவன்இருந்தான். அவனுக்கு, கேகயராஜவம்சத்திற் பிறந்தவளான ஸத்தியவதியென்னும் மனைவியிருந்தாள். கௌரவபுத்திரனே! அவளுக்குத் தர்மமாகக் கர்ப்பம் உண்டாயிற்று. அரசனே! அந்த மஹாபாக்கியவதி பிரஸவமாஸம் வந்தபோது ஹரிச்சந்திரனென்னும் குற்றமற்ற குமாரனை ஈன்றாள். அந்த ஹரிச்சந்திரராஜன் திரிசங்குவின் மைந்தனென்று சொல்லப்படுகிறான். மிகுந்த பலசாலியான அவ்வரசன் எல்லா அரசர்களுக்கும் அரசனாக இருந்தான். அரசர்களனைவரும் அவன் கட்டளைக்கு அடங்கியிருந்தனர். ராஜனே! அவ்வரசன் பொன்னணிகள் பூண்ட ஒரே ஜயத்தேரிலேறி (வேறுதுணையின்றிச்) சஸ்திரவன்மையினால் [1] ஏழு தீவுகளையும் ஜயித்தான். மஹாராஜனே! அவன் மலைகளும் நீர்களும் காடுகளும் அடங்கிய புவனிமுழுமையும் வென்று ராஜஸூயமென்னும் மஹாயாகத்தைப் புரிந்தான். எல்லா அரசர்களும் அவன் கட்டளைப்படி திரவியங்களைக் கொணர்ந்தனர். அவர்களே அந்த யாகத்தில் பிராம்மணர்களுக்குப் போஜனம் பரிமாறுகிறவர்களாயிருந்தனர். பராக்கிரமசாலியான ஹரிச்சந்திரமஹாராஜன் சாஸ்திரப்படி ராஜஸூயயாகத்தை நிறைவேற்றினபின் அரசர்க்கரசனாக அபிஷேகஞ்செய்யப்பெற்று விளங்கினான். சிறந்த தக்ஷிணைகளோடுகூடிய ராஜஸூயயாகத்தில் முடிசூட்டப்பெற்ற அவ்வரசன், மகிழ்ச்சியுடன், யாசகர்கள் தன்னிடம் கேட்டதற்கு ஐந்துமடங்கதிகமாக அவர்களுக்குப் பொருளளித்தான். பிறகு, அக்னியை விஸர்ஜனஞ்செய்யுங்காலம் வந்தபோது, பற்பல தேசங்களினின்றும் வந்த பிராம்மணர்களுக்கு விருப்பப்படி மரியாதையோடு பலவகைப் பக்ஷணங்களையும் போஜனங்களையும் பொருள்களையும் கொடுத்துத்திருப்தி அடைவித்தான். ரத்தினங்களின்குவியல்களினால் திருப்தியடைவிக்கப்பெற்று மகிழ்வுற்ற அந்தணர்களின் ஆசீர்வாதங்களினால் பராக்ரமத்

1 ஸப்தத்வீபங்களாவன :—1. ஜம்புத்தீவு. 2. ப்லக்ஷத்தீவு. 3. குசத்தீவு. 4. க்ரௌஞ்சத்தீவு. 5. சாகத்தீவு. 6. சால்மலித்தீவு. 7. புஷ்கரத்தீவு.

திலும் புகழிலும் மற்ற அரசர்களைக்காட்டிலும் மேலாக இருந்தான். ராஜனே! பரதரேறே! இந்தக்காரணம்பற்றித்தான் அந்த அனேக மாயிரம் அரசர்களைக்காட்டிலும் ஹரிச்சந்திரன் சிறப்புற்று விளங்கு கிருனென்றறி. மனிதர்க்கதிபதியே! வெற்றிபெற்ற ஹரிச்சந்திரன் அம்மஹாயாகத்தை நிறைவேற்றினபின் ஸம்ராட்டாக முடிசூட்டப் பெற்று விளங்கினன். பரதஸ்ரேஷ்டனே! மற்றுமுள்ள அரசர்களில் எவர்கள் ராஜஸூயயாகத்தைச் செய்கின்றனரோ அவர்கள் இந்திர னுடன்கூடி மகிழ்கின்றனர். பரதஸ்ரேஷ்டனே! யுத்தத்தில் ஓடா மல் மரணமடைந்தவர் எவரோ அவரும் அந்த இந்திரலோகத்தைச் சேர்ந்து மகிழ்கின்றனர். எவர்கள் இவ்வுலகத்தில் கடுந்தவத்தினல் தேகத்தை விடுகின்றனரோ அவர்களும் அவ்விடம்சேர்ந்து எக்கால மும் சிறப்புற்று விளங்குகின்றனர். கௌரவர்களைச் சிறப்பிக்கிறவ னே! குந்திபுத்ரனே! ராஜனே! ஹரிச்சந்திர ராஜனிடத்திலுள்ள மேன்மையைக்கண்டு வியப்புற்ற உன் தந்தையாகிய பாண்டு நான் மானிடலோகத்திற்கு வருவதை அறிந்து என்னை வணங்கி, 'ஐயா! நீர் யுதிஷ்டிரனுக்கு, 'பாரதனே! நீ புவனியைவெல்ல வல்லவனு யிருக்கிருய்; உன் ஸஹோதரர்கள் உனக்கு அடங்கியிருக்கின்றனர். நீ யாகங்களிற் சிறந்த ராஜஸூயயாகத்தைச் செய்வாயாக. எனது புதல்வனுகிய நீ ராஜஸூயயாகஞ்செய்தால் நான் வெகு சீக்கிரத்தில் இந்திரஸபைக்குச்சென்று ஹரிச்சந்திரனைப்போல அனேக வருஷ காலம் நித்திய ஸந்தோஷமாயிருப்பேன்' என்று சொல்லக்கடவீர்' என்று கூறினன். 'அப்படியேயாகட்டும். நான் பூலோகத்திற்குப் போவேனுயின் ராஜாவான உன்புத்திரனுக்குச்சொல்வேன்' என்று அவனுக்கு மறுமொழி கூறினேன். பாண்டவனே! புருஷஸ்ரேஷ்ட னே! அந்தப்பாண்டுவின் எண்ணத்தை நீ நிறைவேற்றக்கடவாய். நீயும் உன் முன்னேர்களும் தேவேந்திரலோக வாஸத்தைப் பெறு வீர்கள். அரசனே! இந்தப் பெரிய யாகம் இடையூறுகள் மிகுதியாக உள்ளதென்று நினைக்கப்பட்டது. யாகங்களைக்கெடுக்கும் பிரம்ம ரக்ஷஸுகள் இதில் தவறுகளைத் தேடிக்கொண்டிருக்கின்றன. க்ஷத் திரியர்களை அழிப்பதும் பூமியையொழிப்பதற்குக்காரணமும் மரணத் தைபுண்டுபண்ணுவதுமான யுத்தம் ஏதாவது ஒரு காரணம்பற்றி இந்த யாகத்தில் உண்டாகும். அரசர்க்கரசனே! இதனைச் செம்மையாக ஆராய்ந்து எது கூடுமோ அதைச் செய்வாயாக. நான்குவருணங்களை யும் காப்பதில் எப்போதும் ஊக்கமும் உத்ஸாஹமுமுள்ளவனுக இரு; அபிவிருத்தியை அடை; மகிழ்ந்திரு; திரவியங்களினுல் பிராம் மணர்களைத் திருப்தியடையச் செய். நீ என்னைக்கேட்ட விஷயத்

தைப்பற்றி உனக்கு விரிவாக உரைத்தேன். உன்னிடம் விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். கண்ணனுடைய நகரத்திற்குச் செல்வேன்' என்றார். ஜனமேஜயரே! நாரதர் பாண்டவர்களுக்கு இவ்வாறு சொல்லியபின், எந்தரிஷிகளுடன் சேர்ந்துவந்தனரோ அவர்களுடன் கூடவே சென்றார். அவர் சென்றபிறகு, கௌரவரான தர்மராஜர் ஸஹோதரர்களுடன்கூடி ராஜஸூயமென்னும் சிறந்த யாகத்தைப் பற்றி ஆலோசனைசெய்தார்.

பதின்மூன்றுவது அத்யாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் ராஜஸூயஞ்செய்ய ஆலோசித்துக் கிருஷ்ணனுக்குத் தூது விடுத்ததும், வந்துசேர்ந்த கிருஷ்ணனிடம் காரியத்தைத் தெரிவித்ததும்.)

ஜனமேஜயரே! நாரதமஹரிஷி சொல்லியதைக்கேட்டு யுதிஷ்டிரர் பெருமூச்செறிந்தார். ராஜஸூயயாகத்தைப்பற்றி நினைத்து மனத்தில் ஆறுதலில்லாமலிருந்தார். மஹாத்துமாக்களான ராஜரிஷிகளின் அந்த மஹிமையைக்கேட்டும், முறைப்படி யாகஞ்செய்தவர்கள் தமது புண்ணியகர்மங்களினால் மேலுலகம்பெறுவதை ஆராய்ந்தும், ஹரிச்சந்திரனென்னும் ராஜரிஷி சாஸ்திரப்பிரகாரம் யாகஞ்செய்து மேன்மையாக விளங்குவதைக்கேட்டும், தர்மபுத்திரர் தாமும் ராஜஸூயயாகஞ் செய்யக் கருதினார். பிறகு, யுதிஷ்டிரர் ஸபையோரனைவரையும் மரியாதை செய்து அவர்கள் அனைவராலும் எதிர்மரியாதை செய்யப்பெற்றபிறகு, யாகத்திலேயே நினைவாக இருந்தார். அரசர்க்கரசரான ஜனமேஜயரே! அந்தக்கௌரவச்ரேஷ்டரான தர்மராஜர் பலமுறை ஆராய்ந்துபார்த்து ராஜஸூயம் செய்வதிலேயே உறுதிப்படுத்திக்கொண்டார். வியக்கத்தக்க பராக்ரமமும் மஹிமையுமுள்ள அவர் மறுபடியும் தர்மத்தையே நினைத்து, எஃது எல்லாப்பிரஜைகளுக்கும் நன்மையாயிருக்குமென்பதிலேயே மனத்தைச் செலுத்தினார். எல்லாப்பிரஜைகளையும் வேற்றுமையின்றிப் பரிபாலனஞ் செய்பவரும் தர்மத்தைக் காப்பவரெல்லாரினும் சிறந்தவருமான யுதிஷ்டிரர் யாவருக்கும் நன்மையைச் செய்தார். கோபம் மதம் இரண்டையும் ஒழித்து யாவருக்கும் தானம் கொடுக்கும்படி கட்டளையிட்டார். 'தர்மம் நல்லது, தர்மம் நல்லது' என்றதைத் தவிர வேறுசொல்லை யாரும் கேட்டதில்லை. இவ்வாறு நடக்கையில், ஜனங்கள் தந்தையினிடம் அன்புவைப்பதுபோல அவர்மேல் அன்பு வைத்தனர். அவரைப் பகைப்பவனில்லை. அதனால் அவர் அஜாத

சத்ருவானர். ராஜாவின் அனுக்ரஹத்தினலும் பீமஸேனன் பாது காப்பினலும் ஸவ்யஸாசியான அர்ஜுனன் பகைவரை ஒழிப்பதின லும் புகழ்பெற்ற நகுலனல் கப்பங்கள் சரியாக வருவதினலும் புத்தி சாலியான ஸஹதேவன் தர்மங்களை விதிப்பதினலும் நகுலன் இயற் கையாக எல்லாரிடத்திலும் பணிவோடிருப்பதினலும் அந்தத்தேசம் கலகமில்லாமலும், அச்சமில்லாமலும், நிரம்பமழைபொழிவதனல் செழுமையாகவும் இருந்தது. ஜனங்கள் தம் தம் தொழில்களை விடா மற்செய்தனர். வட்டிக்குக் கொடுக்கல் வாங்கலும் யாகச்சிறப்புக்க ளும் பசுக்காத்தலும் உழுதொழிலும் வர்த்தகமுமாகிய இவையனைத் தும் ராஜாவின் பரிபாலனத்தினல் மிக ஓங்கியிருந்தன. யுதிஷ்டிரர் தர்மந்தவறுமலிருந்ததனல் அத்தேசத்தில் கப்பம்வராமல் நிற்ற லும் அதற்காகப் பிரஜைகளைப் பீடிப்பதும் ரோகங்களின் மிகுதி யும் தீப்பிடித்தலுமாகிய இவ்வொன்றும் உண்டாகவில்லை. திருடர் களாலும் மோசக்காரர்களாலும் அரசர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் விரோ தத்தினலும் ராஜாவின் அபிமானம் பெற்றவர்களாலும் தீங்குநடந்த தாகக் கேட்கப்படவில்லை. அரசர்கள் ஆறுகுணங்களிலும் ராஜாவின் பிரியத்தைச் செய்யவும் கப்பங்களைச் செலுத்தவும் தாங்கள்செய்த முயற்சியின் பயனைத் தெரிவிக்கவும் பலஜாதியாரான வர்த்தகர்க ளோடு ஒத்திருந்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே! ஆமேய்ப்பவர்முதல் அந்தணரீருகப் பத்துத்திசைகளிலுமுள்ள ஜனங்களால் தம் தந்தை தாய்போல அன்புவைக்கப்பட்டவரும் எங்கும் பிரகாசிப்பவரும் எல்லாக்குணங்களும் பொருந்தினவரும் எல்லாவற்றையும் பொறுப் பவரும் எல்லாருக்கும் மேலாகப் பெரும்புகழ்பெற்று விளங்குபவ ரும் அரசர்க்கரசருமான தர்மராஜாவினல் ஆளப்பட்ட அந்தத் தேச மானது, அவர் தர்மத்தில் நிலைபெற்றிருந்ததனல், ஜனங்கள் பொரு ளாசையினல் லௌகிக விருத்திகளைச் செய்து அப்பொருள்களை நினைத்தபடி அனுபவித்தும் செல்வம் மிகுந்ததாகவேயிருந்தது. பேசு கிறவரிற் சிறந்தவரான அந்தத் தர்மராஜர் அக்காலத்தில் அமைச்ச ரையும் ஸஹோதரரையும் வருவித்து ராஜஸூயயாகத்தைப்பற்றிப் பலமுறை வினவினர். அவரால் கேட்கப்பட்ட அந்த மந்திரிகள் சேர்ந்து அப்போது யாகஞ்செய்ய விரும்பின சிறந்த பிரஜ்ஞையுள்ள யுதிஷ்டிரரைநோக்கி யதார்த்தமான சொல்லைப் பின்வருமாறு சொல்லலானர்கள்: —

'எந்த ராஜஸூயயாகத்தைச்செய்து பட்டாபிஷேகமுஞ் செய்யப் பெற்ற அரசன் வருணனுடைய சிறப்பையடைவனே அந்த ராஜ ஸூயயாகத்தினல் அந்த அரசர்க்கரசனுடைய மேன்மையனைத்தை

யும் ராஜாவாகிய நீங்களும் பெறவிரும்புகிறீர்கள். கௌரவஶ்ரேஷ்டரே! அவ்வாறு அரசர்க்கரசனுடைய மேன்மைக்குரிய உங்களுக்கு ராஜஸூயஞ்செய்ய இது தருணமென்று உமது நண்பர்கள் நினைக்கின்றனர். எந்த யாகத்தில் சிறந்தநியமமுள்ள ரித்விக்குக்களால் ஸாமவேதமந்திரங்களைச் சொல்லி ஆறு அக்னிகள் மூட்டப்படுகின்றனவோ அந்தயாகஞ் செய்யுங்காலம், உமது க்ஷத்திரியசக்தியின் மிகுதியினால் ஸ்வாதீனமாயிருக்கிறது. [1] தர்விஹோமம்முதலாக ராஜஸூய அங்கமான எல்லா யாகங்களையும் நிறைவேற்றி ராஜஸூய யாகத்தின் முடிவில் ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்துகொண்ட அரசன் அந்த யாகஞ்செய்ததனாலே [2] ஸர்வஜித் என்று சொல்லப்படுகிறான். சிறந்த கைகளுள்ளவரே! நீர் ஸமர்த்தர். நாங்களனைவரும் உமது சொற்படி நடக்கிறவர்கள். மஹாராஜரே! நீர் ராஜஸூயயாகத்தைச் சீக்கிரத்தில் முடிக்கலாம். மஹாராஜரே! சங்கிக்காமல் ராஜஸூய யாகத்தில் மனம்வைக்கக்கடவீர்' என்று மித்திரர்களனைவரும் தனித்தனியாகவும் சேர்ந்தும் உரைத்தனர். ஜனமேஜயராஜரே! பகைவரையழிப்பவரான தர்மராஜர் அச்சமில்லாமலும் அன்போடும் அவர்கள் சொன்ன தர்மமுள்ள சிறந்த சொல்லைக்கேட்டு மனத்தில் ஏற்றுக்கொண்டனர். அந்த வேண்டினவர்களுடைய சொல்லைக் கேட்டபின் தமது சக்தியை அறிந்திருந்தும் சிலாக்கியமான காரியத்தை ஆரம்பிக்கப்போகின்ற தர்மராஜர் (மற்றவர்களையும்) பரீக்ஷிக்கத் தொடங்கினர். பீமஸேனன்முதலிய ஸகோதரர்கள் நால்வரையும் ஸந்தித்து அவர்களாலும் ராஜஸூயம் நல்லதென்று சொல்லப் பெற்ற தர்மராஜர் அந்தத் தர்மத்திலேயே எண்ணங்கொண்டார். அரசர்க்கரசரும் கௌரவஶ்ரேஷ்டருமாகிய அந்த யுதிஷ்டிரர் ராஜஸூயயாகஞ்செய்வதற்குத் தம்மனத்தில் உடனே நிச்சயஞ்செய்து கொண்டார். ஜனமேஜயரே! ஆச்சரியப்படத்தக்க சக்தியுள்ளவராயிருந்தும் தர்மத்தையே அனுஸரித்து ராஜஸூய யாகஞ்செய்யத் திரும்பவும் பலமுறை மனத்தை ஸ்திரப்படுத்திக்கொண்டார். ஆலோசனைகள் தெரிந்த புத்திசாலியான அந்தத் தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர், திரும்பவும் ஸஹோதரர்களோடும் மஹாத்மாக்களாகிய ரித்விக்குக்களோடும் மந்திரிகளோடும் தௌம்யர் வியாசர் முதலானவர்களோடும் ஆலோசித்தார்; விராடன், த்ருபதன், புத்திசாலியானஸாத்யகி, யுதாமன்யு, உத்தமௌஜன், புத்திமானான அபிமன்யு, சூரர்களான திரௌபதிபுத்ரர்கள் இவர்களோடு சேர்ந்தும் முக்கிய

1 பலாச இலையினால் ஹோமம் செய்வது.
2 எல்லாவற்றையும் ஜயித்தவன்.

மாக ஆலோசனைசெய்தார்; 'அரசர்க்கரசன் செய்யத்தக்க சிறந்த யாகமாகிய ராஜஸூயமென்னும் மஹாயாகம் ஶ்ரத்தையுள்ள எனக்கு எப்படி முடியும்? நீங்கள் சொல்லுங்கள்' என்று கேட்டார். தாமரைக்கண்ணராகிய ஜனமேஜயரே! அந்த ராஜாவினால் இவ்வாறு வினவப்பட்ட சபையோர்கள், அக்காலத்தில் தர்மராஜாவான யுதிஷ்டிரரை நோக்கி, 'தர்மத்தை அறிந்தவரே! ராஜஸூயமென்னும் மஹாயாகத்தைச்செய்ய நீர் தகுதியுள்ளவர்' என்று மறுமொழி கூறினார்கள். ரித்விக்குக்களும் ரிஷிகளும் ராஜாவுக்கு இவ்வாறு சொன்னபின், அவர்கள் சொன்னசொல்லை ராஜாவின் மந்திரிகளும் ஸஹோதரர்களும் கொண்டாடினர். அறிவிற் சிறந்தவரும் அடக்கமுள்ளவருமாகிய அந்தத் தர்மராஜர் உலகங்களின் நன்மையைக்கருதி மறுபடியும் தம்முள்ளத்திலேயே மேன்மேலும் ஆராய்ந்தார். 'தனது திறமையைச் செவ்வையாக அறிந்து தேசகாலங்களையும் செலவையும் வரவையும் செம்மையாக ஆராய்ந்து புத்தியோடுசெய்யும் அறிவுடையோன் துயரப்படான். தன்மனத்தின்நிச்சயம் ஒன்றினால்மாத்திரம் இந்தயாகம் ஆரம்பிக்கத் தகாது' என்றறிந்து முயற்சியினால் காரியத்தைச் சிறப்பிப்பதற்காக அந்தக்காரியத்தை நிச்சயிக்கும் விஷயத்தில் ஜனார்த்தனராகிய கிருஷ்ணரே யாவருக்கும் மேற்பட்டவரென்றெண்ணித் தர்மராஜர் மனத்தினால் அவரைத் தியானித்தார். தர்மபுத்திரர் தேவர்களால் மதிக்கப்பெற்றசெய்கைகளினால் கேசவர் அறியக்கூடாதவரென்றும் சிறந்தகைகளையுடையவரென்றும் ஜனனமில்லாதவராயினும் தமது இச்சையினால் மனிதர்களில் அவதரித்தவரென்றும் அவரறியாதது ஒன்றுமில்லையென்றும் அவர்செய்கைக்கு எட்டாதது ஒன்றுமில்லையென்றும் அவர் எதையும் தாங்கக்கூடாதவராகார் என்றும் அவரைப்பற்றி ஊகித்து நினைத்தார். குந்திபுத்திரரான அந்த யுதிஷ்டிரர் இவ்வகையான உறுதியுள்ள நிச்சயத்தைச்செய்து உலகங்களுக்குத் தந்தையான மாதவருக்கு, தமது ஆசாரியனுக்கு அனுப்புவதுபோல உடனே தூதனை அனுப்பினார். அந்தத்தூதன், விரைவாகச் செல்லுகின்ற ரதத்தினால் உடனே துவாரகையில் யாதவர்களை அடைந்து அங்கே வாஸஞ்செய்யும் கண்ணபிரானிடம் சேர்ந்தான். அவன் பிரபுவான மாதவரிடம் கைகூப்பிக்கொண்டு விண்ணப்பஞ் செய்யலானான்: 'சிறந்த கைகளையுடைய ஹ்ருஷீகேசரே! தர்மராஜரான அந்தயுதிஷ்டிரர் தௌம்யர் வியாஸர்முதலானவர்களோடும் த்ருபதன் விராடன் இவர்களுடன்சேர்ந்த தம்ஸஹோதரர்எல்லாரோடும் உமது தரிசனத்தைவிரும்புகிறார்' என்றான். ஜனமேஜயராஜரே! அந்தஇந்திரஸேன

னென்னும் தூதனதுசொல்லைக்கேட்டு யாதவஶ்ரேஷ்டரும் சிறந்த சக்தியுள்ளவரும் ஸ்ரீயப்பதியுமான அச்சுதர், தம்மைப்பார்க்கவிரும்புகிற யுதிஷ்டிரரைத் தாமும்பார்க்கக்கருதினவராகி, வேண்டினவர்களிடமும் வஸுதேவரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு உடனே இந்திரஸேனனுடன்கூட இந்திரப்பிரஸ்தம்சென்றார். ஜனார்த்தனர் ஆவலுள்ளவராய் வேகமான குதிரைகளைக்கட்டிக்கொண்டு அனேக தேசங்களைத்தாண்டி இந்திரப்பிரஸ்தத்திலிருக்கும் தர்மராஜரினிடம் சேர்ந்தார். தம் ஸஹோதரர்முறையிலிருக்கும் தர்மராஜராலும் பீமனாலும் அந்தக்கிருஹத்தில் பிதாவைப்போலப் பூஜிக்கப்பெற்ற கிருஷ்ணர் உடனே தம் தந்தையின் ஸஹோதரியான குந்தியை அன்புடன் பார்த்தார். ஸந்தோஷமடைந்திருக்கும் சினேகிதனான அர்ஜுனனுடன்சேர்ந்து தாமும் ஸந்தோஷமடைந்து விளையாடினார். நகுலஸஹதேவர்களால் ஆசாரியரைப்போலப் பூஜிக்கப்பெற்றார். ஸமர்த்தரான அச்சுதர் சிறந்தஸ்தானத்தில் உட்கார்ந்து இளைப்பாறி ஒழிவாயிருக்கும்போது தர்மராஜர் அவரைச் சந்தித்துத் தம்காரியத்தை விண்ணப்பஞ்செய்யத் தொடங்கினார்.

'அச்சுதரே! நான் ராஜஸூயயாகஞ்செய்ய விரும்புகிறேன். ஆனால், அது வெறுவிருப்பத்தினால்மாத்திரம் நிறைவேற்றமுடியாது. எதனால் அதனை அடையலாமென்பது உமக்கு நன்றாகத்தெரியும். எவனிடத்தில் (உலகம்) எல்லாம் அடங்கியிருக்கிறதோ, எவன் எல்லா இடங்களிலும் பூஜிக்கப்படுகிறானோ, எவன் எல்லாவற்றிற்கும் ஈஶ்வரனோ அந்தராஜா ராஜஸூயஞ்செய்யத்தக்கவன். அந்த ராஜஸூயம் நான்செய்யக்கூடியதென்று ஸ்நேஹிதர்கள் சேர்ந்து சொல்லுகின்றனர். மாதவரே! அந்தவிஷயத்தில் எனக்குத் தேர்ந்தநிச்சயம் உமது வாக்கினாலேதான் வரும். சிலர் ஸ்நேஹத்தினாலேயே குற்றத்தைக் கண்டறிவதில்லை. மற்றும்சிலர் தமதுலாபத்திற்காக இன்சொல்லை மாத்திரமே சொல்லுகின்றனர். சிலர் தமக்கு நன்மையானதைப் பிறருக்கும் பிரியமானதாகவே நினைக்கின்றனர். காரியவிஷயங்களில் ஜனங்களின் வாக்கியங்கள் இவ்வாறாகவே பெரும்பாலும் காணப்படுகின்றன. நீர்மட்டுமே இந்தக்காரணங்களைக்கடந்து காமக்குரோதங்களை நீக்கி உலகத்தில் எது மேலான தகுதியுள்ளதோ அதனை உள்ளபடி உரைக்கத்தக்கவர்' என்றார்.

பதினுன்காவது அத்யாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஜராஸந்தன் முதலிய பகைவரிருக்கையில் ராஜஸூயம் முடித்தலாகா தென்று கண்ணபிரான் தர்மராஜநுக்கு விளம்பியது.)

யுதிஷ்டிரர் அப்படிச்சொல்லியதைக்கேட்டு, மாதவர் சொல்லுகிறார். 'பரதவம்சத்திய மஹாராஜாவே! எல்லாக்குணங்களாலும் நீர் இராஜஸூயயாகத்துக்குத் தகுதியுள்ளவர். ஆனால், உமக்கு எல்லாம் தெரிந்திருக்கையிலேயும் யான் ஒன்றுசொல்வேன். இப்போது உலகத்தில் க்ஷத்திரியர்களென்று வழங்கப்படுபவரனைவரும் ஜமதக்னியின் புத்திரரான பரசுராமரால் கொல்லாமல்விடப்பட்ட க்ஷத்திரியர்களின் ஸந்ததிகளாயிருக்கிறார்கள். பரதஸ்ரேஷ்டரே! பூமிக்கரசரே! இந்த க்ஷத்திரியர்கள் வம்சபரம்பரைக்கே ஒரு நிச்சயஞ்செய்து அதை [1]உபதேசவாக்கியமாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். அஃது உமக்கும் தெரியும். பூமியிலுள்ள அரசர்களாகிய மற்ற க்ஷத்திரியர்கள் புரூரவவம்சத்திற்கும் இக்ஷ்வாகுவம்சத்திற்கும் (அடங்கின) குடிகளாகத் தம்மை நினைக்கின்றனர். பரதஸ்ரேஷ்டரே! ராஜரே! புரூரவவம்சத்து அரசர்களும் இக்ஷ்வாகுவம்சத்தரசர்களுமாகிய ராஜாக்களின் குலங்கள் நூற்றொன்றிருப்பதாக அறியும். மஹாராஜரே! யயாதியின் வம்சத்தாராகிய போஜர்களின் அபிவிருத்தியானது குணங்களாற் சிறப்புற்றிருக்கிறது. அஃது இப்போது நாற்றிசைகளிலும் பரவியிருக்கிறது. அவர்களின் அந்த ஐசுவரியத்தை முன்செய்த உடன்பாட்டின்படியே எல்லாக்ஷத்திரியர்களும் அனுஸரித்திருந்தனர். ராஜரே! இப்போதுதான் ஜராஸந்தனென்னுமரசன் தன்பராக்ரமத்தினால் எல்லாரையும்வென்று அந்தப்போஜகுலத்தோரின் ஐசுவரியத்தைக் கீழ்ப்படுத்தி அரசர்களுக்குத் தானே தலைமையாயிருக்கும்படி பட்டாபிஷேகம்செய்யப் பெற்றிருக்கிறான். அவன் [2]மத்தியதேசத்தை ஆண்டுகொண்டு அரசர்களுள் விரோதம்செய்ய நினைத்தான். மஹாராஜரே! எந்த அரசன் (பொருள்படைகளின் வன்மையாகிய) பிரபுசக்தியிற்சிறந்தவனோ உலகம் எவனொருவனுக்கு அடங்கியிருக்கிறதோ அவன்தான் தன்சக்தியினால் ஸாம்ராஜ்யத்தை அடைந்தவனாகிறான். ராஜரே! சிறந்த பராக்ரமசாலியென்று பெயர்பெற்ற சிசுபாலனென்னும் அரசனும் அந்த ஜராஸந்தனையே

---

[1] அதிக பலவானுக்கு மற்றவர் அடங்கியிருக்க வேண்டுமென்பது.
[2] போஜர்களின்தேசமாகிய மதுரையைச்சேர்ந்த தேசம்.

முழுதும் அடுத்து அவன்படைத்தலைவனாக ஆனானன்றோ. மஹாராஜரே! கபடயுத்தம்செய்பவனும் மஹாபலசாலியும் கரூசதேசாதிபதியுமான [1] வக்ரன் என்பவனும் அந்த ஜராஸந்தனிடத்திலேயே சிஷ்யன்போலக் காத்திருக்கிறான். மஹாவீரர்களும் மஹாத்மாக்களுமான ஹம்ஸ [2] டிம்பகர்களென்று பெயர்பெற்ற இரண்டரசர்களும் ஜராஸந்தனைத்தான் அடுத்திருக்கின்றனர். கரூசதேசாதிபதியான வக்ரதந்தனும் கரபனும், ஆச்சரியமணியென்று சொல்லப்படும் திவ்ய ரத்தினத்தைத் தலையிலணிந்திருக்கும் மேகவாகனனும், [3] முருவையும் நரகனையும் அடக்குகின்றவனும் அளவற்றசேனையுள்ளவனும் வருணன்போல மேற்றிசையில் விளங்குகிறவனும் யவனராஜனுமாகிய காலயவனனும் ஜராஸந்தனை ஆஸ்ரயித்திருக்கின்றனர். மஹாராஜரே! வயஸுமுதிர்ந்தவனான பகதத்தன் உமதுபிதாவுக்கு நண்பன். அவன், சொல்லினாலும் செய்கையினாலும் ஜராஸந்தனிடம் விசேஷமான பணிவுடனிருக்கிறான். உள்ளன்பினாற்கட்டப்பட்டு உம்பிதாவினிடத்திலிருப்பதுபோல உம்மிடம் பற்றுள்ளவனாயிருக்கிறான். மேற்றிசையிலுந் தென்றிசையிலுமுள்ள பூமியின்கோடிகளுக்கரசனும் உமக்குமாதுலனும் சூரனும் குந்திதேசத்தைவிருத்திசெய்பவனும் சத்துருக்களை ஸம்ஹாரிப்பவனுமாகிய புருஜித்என்பவன் ஒருவன்மட்டும் சினேகத்தினால் உமக்கு உட்பட்டிருப்பவன்.

இவ்வுலகத்தில் தானேபுருஷோத்தமனென்று சொல்லிக்கொண்டும் மூடத்தனத்தினால் எனதுசின்னங்களாகிய சங்குசக்கரம்முதலியவற்றை எப்பொழுதும் சுமந்துகொண்டும் பௌண்ட்ரகவாஸுதேவனென்று உலகத்தில் பெயர்பெற்றும் வங்கதேசம் புண்டரதேசம் கிராததேசங்களுக்குஅதிபதியாகச் சேனைகளுடன் சேதிதேசத்திலிருக்கும் அறிவுகெட்டவன் முன்னர் என்னால் கொல்லாமல்விடப்பட்டபோதே ஜராஸந்தனைஅடைந்தான். மஹாராஜரே! எவன் தன் அஸ்த்ரவித்தை வன்மையினால் பாண்டியர்களையும் க்ருதகைசிகர்களையும் வென்றானோ எவனது ஸஹோதரனான ஆக்ருதியென்பவன் பரசுராமருக்கு ஒப்பான சூரனாகஇருந்தானோ இந்தப்புவனியில் நாலிலொருபாகம் பெற்றவனும் இந்திரனுக்கு நண்பனும் பகைவர்களான வீரர்களை அதஞ்செய்யும் பலசாலியுமாகிய அந்தப்பீஷ்மகனென்னும் போஜகுலத்தரசன் மாகதனைச் சார்ந்திருக்கிறான். நாம் உறவினராக

---

1 தந்தவக்ரன்.

2 டிம்பகனென்பவனுக்கு டிபிகனென்றும் டிம்பிகனென்றும் பெயர் காணப்படுகிறது. 3 'மூரன்' என்பதும் பாடம்.

இருந்தும் பிரியங்களைச்செய்தும் வணங்கியும் அடுத்திருந்தும் நம்மிடம் அவன் சார்வதில்லை; நமக்கு இன்னாதவைசெய்வதிலும் நிச்சயத்தோடிருக்கிறான். அரசரே! அவன் தன்குலத்தையும் பலத்தையும் அறியவில்லை; ஜராஸந்தனுடையபுகழ் விளங்குவதைக்கண்டு அவனை அடுத்திருக்கிறான். பிரபுவே! அப்படியே வடதிசையிலுள்ள பதினெண்குலத்தோராகிய போஜர்களும் ஜராஸந்தனுக்குஅஞ்சியே மேற்றிசைசேர்ந்தனர். சூரஸேனர், பத்திரகாரர், போதர், ஸால்வர், படச்சரர், ஸுஸ்தலர். ஸுகுட்டர், குலிந்தர், குந்திகள், ஸார்வாயனர், தென்பாஞ்சாலதேசத்தார், கிழக்குக்குந்திதேசத்தார், கோஸலர், மத்ஸியர், ஸந்யஸ்தபாதரென்னும் பலதேச அரசர்களும் ஸஹோதரர்களோடும் வேலைக்காரர்களோடும்கூட வடதிசையைவிட்டுப் பயந்து தென்திசை சேர்ந்தனர். இவ்வாறே, பாஞ்சாலதேசத்தார் யாவரும் ஜராஸந்தனிடம்பயத்தினால் கலக்கமுற்றவர்களாகத் தங்கள் ராஜ்யத்தை விட்டுவிட்டு நாற்றிசைகளிலும் ஓடிவிட்டனர். அந்தயுத்தத்தில், மகத தேசத்திலுள்ள கிரிவ்ரஜமென்னும் நகரத்திலிருந்து முதற்படை வெளிப்படாமலிருக்கையிலேயே மஹாத்மாவான ஜராஸந்தன் முன்னிலையில் பாஞ்சாலர்கள் பறந்தோடினர். முன்னர் உக்ரஸேனன் புத்ரனாகிய மதிகெட்டகம்ஸன், தன்சுற்றத்தவரை அடக்கி ஜராஸந்தன் பெண்களிருவரை மனைவிகளாக எடுத்துக்கொண்டான்; ஜராஸந்தன் புதல்விகளும் [1] ஸஹதேவன் தங்கைகளுமான அஸ்தியென்றும் பிராஸ்தியென்றும் பெயருள்ள இரண்டு ராஜகுமாரிகளையும் மணம்புரிந்தான். அறிவுகெட்டவனாகிய அந்தக்கம்ஸன் அந்த ஜராஸந்தன்பலத்தினால் தன்சுற்றத்தவரைஅடக்கி மேன்மையைஅடைந்தான். அவனிடத்தில் அது மிகப்பெரிய அநீதியாயிருந்தது. போஜராஜர்களில் முதிர்ந்தவர்கள் துராத்மாவான கம்ஸனால்பீடிக்கப்பட்டுத் தம்குலத்தோரைக் காப்பாற்றக்கருதி அழகுள்ள அந்த ஆஹுகன்பெண்ணை அப்போதே அக்ரூரனுக்குக்கொடுத்து (அந்த அக்ரூரனால்) நம்மை அழைப்பித்துக் கௌரவித்தனர். நானும் ஸங்கர்ஷணரைத் துணையாகக்கொண்டு சுற்றத்தாரின் காரியத்தைச்செய்தேன். கம்ஸனும் ஸுநாமாவும் முறையே என்னாலும் பலராமராலும் கொல்லப்பட்டனர். கம்ஸனைக்கொன்றபிறகு ஜராஸந்தனுக்குஅஞ்சின என்குலத்தோரை முதலில் பலராமரும் நானும் சேர்ந்து காப்பாற்றினோம். அரசரே! ஜராஸந்தன்எதிர்க்க, கரைகடந்தபயம் நேர்ந்தபோது நாங்கள் பதினெண்குலத்தோர்கள் சேர்ந்து [2]இவ்வாலோசனைசெய்தோம்.

---

1 ஜராஸந்தன் புத்ரன். 2 ஊரைவிட்டுப்போகிற ஆலோசனை.

சத்துருக்களை அழிக்கும் சிறந்தஅஸ்த்ரங்களினால் நாங்கள் ஓயாமல் யுத்தஞ்செய்து முந்நூறுவருஷங்களாகத் தோன்றும் மூன்றுவருஷங்களாகியும் அந்தஜராஸந்தன்சேனையைக் கொல்லாமற்போனோம். ஏனெனில், தேவர்களுக்கு ஒப்பான வன்மையுள்ளவர்களும் வீரர்களிற்சிறந்தவர்களும் அஸ்த்ரங்களால் மரணமில்லாதவர்களுமாகிய ஹம்ஸடிம்பகர்களென்னும் பெயருள்ளவர்கள் இருவரும் ஜராஸந்தன்பக்ஷத்தில்இருந்தனர். இணைபிரியாத அவ்விரண்டுவீரர்களும் சூரனானஜராஸந்தனுமாகிய இம்மூவரும் மூன்றுலோகங்களுக்கும் போதுமானவரென்பது என்கருத்து. புத்திசாலிகளிற்சிறந்தவரே! நமக்குமாத்திரமேயன்று. மற்றுமுள்ள அரசர்கள் எவ்வளவுபேரிருக்கின்றனரோ அவரனைவர்க்கும் இதேஎண்ணந்தான் உண்டாயிற்று. வேந்தரே! நானே ஜராஸந்தனுக்கு (பார்ப்பவர்க்கு) மயிர்ச்சிலிர்ப்பெடுக்கும்படியான பயங்கரமான பதினெட்டியுத்தங்களைக் கொடுத்தேன். ஆகிலும், மஹாபலசாலியானஜராஸந்தன் கொல்லப்படவில்லை. பிறகு, ஹம்ஸனென்று பிரசித்திபெற்றிருந்த அந்தச் சிறந்தஅரசன் அந்தப்பதினெட்டாவதுயுத்தத்தில் பலராமரால் அடிக்கப்பட்டான். பாரதரே! அரசரே! அப்போது ஹம்ஸன்கொல்லப்பட்டானென்று யாரோசொன்னதைக்கேட்டு, டிபிகன் யமுனையாற்றில்முழுகினான். 'இவ்வுலகத்தில் ஹம்ஸனைவிட்டு நான்ஜீவிக்கமாட்டேன்' என்று நிச்சயஞ்செய்து அவன் மரணமடைந்தான். அவன் அவ்வாறானதைக்கேட்டுப் பகைவரின்நகரங்களைஜயிப்பவனாகிய அந்தஹம்ஸனும் யமுனைக்கேசென்று அதில்அமிழ்ந்தான். பரதஸ்ரேஷ்டரே! அந்தராஜாவானஜராஸந்தன் அவ்விருவரும் இறந்துபோனதைக் கேள்வியுற்றுச் சோர்வடைந்த மனத்துடன் தன் நகரத்திற்குச்சென்றான். சத்துருக்களை ஸம்ஹரிப்பவரே! அந்தஜராஸந்தனென்னும் ராஜா அவ்வாறு திரும்பிப்போனபிறகு நாங்களெல்லாரும் மகிழ்ந்து மறுபடியும் மதுரையில்வஸித்தோம். அரசர்க்கரசரே! பகைவரைஅடக்குகிறவரே! தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடையவர்களான கம்ஸன்மனைவிகள் தம்கணவனுடைய மரணத்தினால் துயரமுற்றுத் தங்கள்தந்தையும் மகதராஜனுமான ஜராஸந்தனிடம்சென்று, 'எங்கள்கணவனைக் கொன்றவனைக்கொல்' என்று தூண்டும்போதெல்லாம் முன்செய்த ஆலோசனையையேநினைத்து மனத்துயரத்துடன் ஓடிப்போனோம். மஹாராஜரே! நாங்களெல்லாரும் ஜராஸந்தன்பயத்தினால் தனஸம்பத்தைச் சேர்த்தெடுத்துக் கொண்டு புத்திரர்கள் குலத்தோர் சுற்றத்தார்களுடன் ஊரைவிட்டுத்

தனித்துப் போகவேண்டுமென்றுநினைத்து மேற்றிசையில் ரைவதக மென்னும் குன்றினால்விளங்கும் குசஸ்தலியென்னும் அழகான நக ரத்தை அடைந்து அதில் வீடுகள்கட்டினோம்; தேவர்களாலும் அணுக முடியாத கோட்டையரண்களையும் செய்தோம். அந்தநகரத்தில் பெண்களும் யுத்தஞ்செய்யலாம். மஹாரதர்களான யாதவர்களுக்குச் சொல்லுவானேன். பகைவரை அழிப்பவரே! நாங்கள் அந்தச்சிறந்த மலையைப்பார்த்தபிறகு ஜராஸந்தனைக்கடந்தோமென்றுநினைத்து ஒரு பயமுமின்றி அந்நகரத்தில் வஸிக்கிறோம். கௌரவஶ்ரேஷ்டரே! பிறகு, யாதவர்கள் மேலான ஸந்தோஷத்தை அடைந்தனர். இவ்வாறு ஜராஸந்தனால் எல்லாவகையாலும் தீங்குசெய்யப்பட்டநாங்கள் ஸமர்த் தர்களாயிருந்ததனால் ஒன்றுசேர்ந்து மூன்றுயோஜனைநீளமும் ஒவ் வொருயோஜனைவிஸ்தாரமுமுள்ளமூன்றுசிகரங்களுள்ளதும்ஒவ்வொ ருயோஜனையின்கோடியிலும் நூறு வாயில்களுள்ளதும் வீரர்களின் பராக்ரமத்தினால்காக்கப்பட்ட தோரணங்களையுடையதும் யுத்தத்தில் அடங்காத மதமுள்ள பதினெட்டு க்ஷத்திரியர்களால் காக்கப்பட்டது மான கோமந்தமென்னும்மலையை ஆஶ்ரயித்தோம். எங்கள்குலத்தில் பிறந்தவர்கள் பதினெண்ணாயிரம் ஸஹோதரர்கள் இருக்கின்றனர். ஆகுகன்புதல்வர்கள் நூற்றுவர். ஒவ்வொருவனும் தேவர்களுக்கு மேலானவன். ஸஹோதரரோடு கூடிய சாருதேஷ்ணன், சக்ரதேவன், ஸாத்யகி, நான், பலராமர், ஸாம்பன், பிரத்யும்னன் ஆகிய எழுவரும் மஹாரதர்கள். மன்னரே! மற்றவரையும் சொல்லுகிறேன்; கேளும். கிருதவர்மா, அனாதிருஷ்டி, ஸமீகன், ஸமிதிஞ்சயன், கங்கன், சங்கு, குந்தி இவ்வேழுபேர்களும் மஹாரதர்கள். [1][பிரத்யும்நன், அநிருத் தன், பானு, அக்ரூரன், ஸாரணன், நிசடன், கதன், இவர்கள்ஏழுபே ரும்மஹாரதர்கள்.] விக்ரமன், ஜில்லி, பப்ரு, உத்தவன், விதூர தன், வஸுதேவர், உக்ரஸேனன்ஆகிய இந்தஏழுமந்திரிஶ்ரேஷ்டர் களும் அந்தகபோஜன்குமாரர்களாகிய பிரஸேனஜித், ஸ்யமந்தக மென்னும் மணி மிகுதியாகஸ்வர்ணத்தையளிப்பதனால் குபேர னுடையசிறப்பையடைந்த யமலன் இவ்விருவரும் அவர்களின் தந்தையாகிய அந்தகபோஜராஜனும்ஆகப் பதின்மர் இருக்கின்றனர். வஜ்ரம்போன்ற தேகவன்மையுள்ளவர்களும் சிறந்தபராக்ரம மும் பருத்தசேனையுமுள்ளவர்களுமாகிய யாதவவீரர்கள் மலை களின் இடைத்தேசமாகிய குசஸ்தலியைநினைத்து அச்சமற்றவர் களாயிருக்கின்றனர்; மன்னரே! பாண்டவர்களாலும் நாங்கள் எப் போதும் காப்புள்ளவர்கள். பாரதரே! இவ்வாறு எல்லாச்செல்

1 இந்த அதிகபாடத்தில் பிரத்யும்னன் இரட்டித்து வந்திருக்கிறது.

வச்சிறப்புக்களும்அமைந்த அந்தஜராஸந்தன் வேரூன்றியிருக்கை யில் க்ஷத்திரியர்களுள் உம்மை அரசர்க்கரசராகச் செய்யத்தகுமா? துரியோதனன், பீஷ்மர், துரோணர், அசுவத்தாமா, கிருபர், கர்ணன், சிசுபாலன், வில்லாளியானருக்மி, ஏகலவ்யன், த்ருமன், சுவேதன், சைப்யன், சகுனி இவர்களைப் போரில்வெல்லாமல் யாகத்தை எவ் வாறுசெய்யமாட்டுவீர்? இவ்வரசர்கள் பெருந்தன்மையினால் யுத்தஞ் செய்யாமலிருப்பாராயினும் இவர்களில் பலத்தினாலும் சிறந்தஅஸ்த்ர பலத்தினாலும் கர்வங்கொண்டவனும் மிக்கபொறாமைக்காரனும் வீர சிரேஷ்டனும் ஸௌர்யபுத்ரனுமான கர்ணனொருவன்மட்டும் யுத்தஞ் செய்வான். ராஜரே! மஹாபலசாலியான ஜராஸந்தன் ஜீவித்திருக் கையில் ராஜஸூயயாகத்தை நீர் நிறைவேற்றமுடியாதென்பதுதான் எனதுஅபிப்பிராயம். அந்தஜராஸந்தன் சிங்கம் மஹாகஜங்களைவெல் வதுபோல அரசர்களனைவரையும்வென்று கிரிவிரஜமென்னும் ஊரில் மலைக்குகையில் (அவர்களை) அடைத்திருக்கிறான். அந்த ஜராஸந்த னென்னும் ராஜா இந்தயாகஞ்செய்யநினைத்துப் பூமியையாளுகின்ற வர்களாகிய எண்ணாயிரம் அரசர்களால் பட்டாபிஷேகஞ்செய்யப்பெற் றான். பகைவரைவெல்லுகிறவரே! அவன் உமாபதியும் மஹாத்மாவு மான மஹாதேவரை உக்ரமானதவத்தினால் ஆராதனஞ்செய்து அர சர்களை ஜயித்தான். ராஜஸ்ரேஷ்டரே! அவன் செய்தபிரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றினான். அவன், சேனைகளோடுவந்த அரசர்களை ஜயித்து ஜயித்துத் தன்நகரத்திற் கொண்டுவந்து அடைத்துக் 1 கிரிவ்ரஜத் தைப் 2 புருஷவ்ரஜமாகச்செய்தான். மஹாராஜரே! நாங்களும் அப் போது ஜராஸந்தனுக்குப் பயந்துதான் மதுரையையொழித்துத் துவா ரகாபுரி சேர்ந்தோம். மஹாராஜரே! இந்தயாகத்தை நீர் செய்யக்கருதி னால் அந்த ராஜாக்களைவிடுவிக்கவும் ஜராஸந்தனைவதஞ்செய்யவும் முயலவேண்டும். கௌரவரே! புத்திமான்களிற் சிறந்தவரே! அவ்வா றின்றி ராஜஸூயயாகத்தைப்பற்றிய இந்த ஆரம்பம் முழுதும் நிறை வேற்றுவதற்கு முடியாது. குற்றமற்ற ராஜரே! இதுதான் என் ஆலோசனை. நீர் எவ்வாறு நினைக்கிறீரோ? காரியம் இவ்வாறிருக்கை யால்,விஷயத்தைப்பற்றி நீரும் யுக்திகளைக்கொண்டு நிச்சயஞ்செய்து எனக்குச் சொல்லும்' என்றார்.

---

1 மலைக்கூட்டம். 2 ஆள்கூட்டம்.

பதினைந்தாவது அத்யாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணன் சொல்லைக்கேட்டுத் தர்மபுத்திரர் ராஜஸூயம் செய்யாது ஒழிவதேநலமென்று நினைத்துக் கிருஷ்ணனைக்கேட்டதும், பீமன் தான் ஜராஸந்தனை ஜயிப்பதாகச்சொன்னதை அனுஸரித்துக் கிருஷ்ணன் ஜராஸந்தவதம் முதற்காரியமென்று சொன்னதும்.)

அதைக்கேட்டு யுதிஷ்டிரர் சொல்லலானார்:—'ஓ! விருஷ்ணிகுலச்ரேஷ்டரே! மற்றவர்சொல்லமுடியாதசொல் மேதாவியானஉம்மால் உரைக்கப்பட்டது. ஸந்தேஹங்களைவிடுவிப்பவர் உம்மைவிட வேறொருவரும் இப்புவியிலில்லை. தம்தம்விருப்பத்தைச் செய்து கொள்ளும் அரசர்கள் வீட்டுக்குவீடு இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஸாம்ராஜ்யத்தைஅடைந்தவர்களல்லர். ஸம்ராட் என்னும் பெயர்பெறுவது கடினம். பிறர்சக்தியையறிந்தவன் தன்னைச் சிறப்பித்துப்பேசமாட்டுவனோ? பிறருடன்சேர்ந்தபோது எவன் சிலாக்கியமாயிருக்கிறானோ அவன் பூஜிக்கப்பெறுகிறான். 1 பூமி விரிவாகவும் அனேக கண்டங்களுள்ளதாகவும் அனேகரத்னங்கள்நிரம்பினதாகவுமிருக்கிறது. மனிதன் வெகுதூரம்சென்றபிறகுதான் லாபத்தைப்பார்க்கிறான். ஒழிவடைதலையே சிறந்ததாகநினைக்கிறேன். ஒழிவையடைவதனால் எனக்கு நன்மையுண்டாகும். ராஜஸூயத்தில்இறங்குவதனால் மேன்மை பெறமுடியாதென்பது என்கருத்து. ஜனார்த்தனரே! உயர்ந்தமனமுள்ள இந்தஎன் 2 குலத்தோர் தம்மில்ஒருவர் இவ்வரசர்களெல்லாரிலும் மிகச்சிறந்தவனாகலாமென்றுநினைக்கின்றனர். மஹானுபாவரே! குற்றமற்றவரே! நாமும்அக்காலத்தில்ஜராஸந்தனுடையதுஷ்டத்தனத்

---

1 'பூமியென்னப்பட்ட மந்த்ராலோசனையின் விஷயம், உபாயங்கள் அபாயங்கள் முதலிய பலவகைகளடங்கியது; பொன், பெண், சேனை, ரத்னம் முதலிய அனேகம் உயர்ந்த பயன்கள் நிரம்பினது. அந்த மந்த்ராலோசனையின் விஷயத்தில் வேண்டின ஸாதகங்களைக் கூட்டியும் பாதகங்களை விலக்கியும் விடாமுயற்சிமுதலியவற்றால் மேலே வெகுதூரம் சென்றபின் சிரேயஸ் என்று சொல்லப்பட்ட காரியஸித்தியை மனிதன் அறிகிறான்' என்பதும், 'பூமியைப்போல ஸ்திரமான நிச்சயபுத்தியானது அந்தஅந்த விஷயங்களுக்கேற்றபடி அனேகவிதமாகவும் தடையற்றதாகவும் ரத்னங்கள்போன்ற பலஉயர்ந்தபயன்கள் நிரம்பினதாகவும் இருக்கிறது. மனிதன் வெகுதூரஞ்சென்றபிறகுதான் தனது நன்மையை அறிகிறான்; அதாவது, மனத்தைக்கவரும் சப்தாதிவிஷயங்களைக் கடந்ததான தனது ஆத்மஸ்வரூபமாகிய சிரேயஸைக்கண்டறிகிறான்' என்பதும் பழையவுரை.

2 பீமன் முதலானவர்கள்,

தைப்பார்த்து அவனுக்கு அஞ்சியேயிருந்தோம். யார்க்கும்வெல்லக் கூடாத பிரபுவே! யான் உமது கைவன்மையைச் சார்ந்தவனன்றோ? நீரே அவனுக்கு அஞ்சினபோது என்னைப் பலவானென்று நான் நினையேன். விருஷ்ணிகுலத்தவரே! சிறந்தகைகளையுடையவரே! மாதவரே! உம்மாலாவது பலராமராலாவது பீமஸேனனாலாவது அர்ஜுனனாலாவது அவன் கொல்லப்படக் கூடியவனோ கூடாதவனோவென்று ஸந்தேஹித்துத் திரும்பத்திரும்ப ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கிறேன். கேசவரே! எல்லாக்காரியங்களிலும் எனக்கு நீர்தாம் நியமிப்பவராயிருக்கிறீர்' என்றார். அதைக் கேட்டுப் பேசுவதில் ஸமர்த்தனான பீமன் பேசத்தொடங்கினான்.

'முயற்சியைக் கடைப்பிடியாத அரசனும் தான்பலஹீனனாயிருந்து தக்க உபாயமின்றிப் பலவானை எதிர்ப்பவனும் புற்றுப்போல உட்கார்ந்து போகின்றனர். பலம் குறைந்தவனும், சோம்பலின்றி ராஜநீதி தவறாமல் உபாயங்களைத் திருத்தமாகச்செய்வதினால் அதிக பலமுள்ள சத்துருவையும் வென்று தனக்கு வேண்டின காரியங்களையும் பெரும்பாலும் ஸாதிப்பான். கிருஷ்ணனிடத்தில் உபாயமும் என்னிடத்தில் பலமும் தனஞ்சயனிடத்து ஜயமும் இருக்கின்றன. நாங்கள் மூவரும் மூன்று அக்னிகள் யாகத்தை முடிப்பதுபோல ஜராஸந்தனை முடித்துவிடுவோம். கோவிந்தரே! உமது புத்திபலத்தைப் பற்றுவதனால் தர்மராஜர் எல்லா நன்மைகளையும் அடைவர். உம்மை நாதராகப்பெற்ற எங்களுக்கு எப்போதும் ஜயந்தானே?' என்றான். அதற்குக் கண்ணபிரான், 'பால்யனானவன் காரியங்களை ஆரம்பித்துவிடுவான். பின்வருவதைப்பாரான். ஆதலால், பால்யனும் பொருளையே நாடினவனுமாகிய பகைவனைப்பற்றி க்ஷத்திரியர்கள் [1] பொறுப்பதில்லை. ஜயிக்கக்கூடிய அகப்புறப்பகைவர்களை ஜயித்ததனால் மாந்தாதாவும், பிரஜைகளைப் பரிபாலித்ததனால் பகீரதனும், தவவன்மையினால் கார்த்தவீரியார்ஜுனனும், நீதி பலத்தினால் பரதனென்னுமரசனும், செல்வத்தினால் மருத்தனும் ஆகிய இந்த ஐந்து ஸம்ராஜர்கள் தங்கள் குலத்தோரெல்லோரையும் (தங்கள் புகழால் வியாபித்துத்) தழுவிக்கொண்டு இருந்தனரென்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஒவ்வொரு யுகத்திலும் ஸம்ராஜர்களிருப்பதில்லை. யுதிஷ்டிரரே! ஜயிக்கவேண்டியவர்களை ஜயிப்பது, பரிபாலனஞ்செய்வது, தவம்புரிவது, பொருள் விருத்திசெய்வது, உபாயங்களைப் பிரயோகிப்பது ஆகிய ஐந்து வகைகளாலும் ஸம்ராட்டாக விரும்புகிற உமக்குப் பிருஹத்ரதன் புத்ரனான ஜராஸந்தன் ஜயிக்கமுடியாதவனாக இருக்கிறான். பரத

1 அவன் பெரியவனாவதற்கு முன்னமே ஒழித்து விடுகின்றனர்,

ஶ்ரேஷ்டரே! அதை அறியும். நூற்றொருகுலத்தோராகிய அரசர்களும் அவனுக்கு எதிர் யுத்தஞ்செய்யாமற்போயினர். ஆதலால், அவன் தன்பலத்தினாலேயே இவ்வுலகத்தில் ஸாம்ராஜ்யத்தை நடத்துகிறான். ராஜாக்கள் ரத்னங்களை எடுத்துக்கொண்டு ஜராஸந்தனிடம் காத்திருக்கின்றனர். சிறுபிள்ளைத்தனத்தினால் அநீதியைக்கடைப்பிடித்த அவன் அதனாலும் சந்தோஷப்படுவதில்லை. மனிதர்களில் முதன்மையான ஜராஸந்தன் ராஜ்யபட்டாபிஷேகஞ்செய்யப்பட்ட அரசனைப் பலவந்தமாகப் பலிக்கு எடுத்துக் கொண்டுபோகிறான். மனிதர்களில் ஜராஸந்தனுக்குப் [1]பாகமாயிராதவனை நாம் எங்கும்காணவில்லை. ஜராஸந்தன் நூற்றுக்குட்பட்டவராகிய அரசர்களை இவ்வாறு முழுதும் வசப்படுத்தினான். குந்திபுத்ரரே! மிகவும் பலக்குறைவுள்ள அரசன் அவனிடம் அணுகுவது எவ்வாறு? தண்டுலப்ரஸ்தமென்னும் இடத்தில் ராஜாவான ஜராஸந்தன் சிவபெருமானைக்குறித்துத் தவஞ்செய்கிறான். பரதஶ்ரேஷ்டரே! பசுபதியின் ஆலயத்தில் பசுக்களைப்போலப் பலிகொடுப்பதற்காகக் குறிப்பிட்டுப் புரோக்ஷணஞ் செய்யப்பட்ட அந்த அரசர்களுக்கு உயிர்விருப்பம் ஏது? க்ஷத்திரியன் எப்போது சஸ்திரத்தினால் மரணத்தையடைகிறானோ அப்போது கௌரவிக்கப்படுகிறான். ஆதலால், நாம் யுத்தத்தில் ஜராஸந்தனை எதிர்த்துத் தடுப்போம். அரசரே! எண்பத்தாறு ராஜாக்கள் ஜராஸந்தனால் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கப்பட்டனர். பதினால்வர் குறைவு. அவர்களையும் கொண்டுபோன பிறகு, கொடிய செய்கை நடக்கப்போகிறது. அதற்குத் தடை எவன் செய்வானோ அவன் உலகமெல்லாம் வியாபிக்கும் புகழைப்பெறுவான். ஜராஸந்தனை எவன் ஜயிப்பனோ அவன் நிச்சயமாக ஸம்ராஜனாவான்' என்றுசொன்னார்.

பதினாறாவது அத்யாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஒழிவடைகிறதைப்பற்றித் தர்மராஜர் சொல்ல, அர்ஜுனர் அதனை மறுத்துப் பராக்கிரமத்தின் சிறப்பைக் கூறியது.)

யுதிஷ்டிரர், 'கிருஷ்ண! நான் ஸம்ராஜனுடையசிறப்பை அடையக்கருதித் தன்லாபத்தையே முதன்மையாகக்கொண்டு முற்றும் ஸாஹஸமாக உங்களை எவ்வாறு அனுப்புவேன்? பீமன் அர்ஜுனன் இருவரும் இரண்டு கண்களென்றும் ஜனார்த்தனர் மனமென்

---

[1] வசப்படுத்தப்படாதவன்.

றும் நினைத்திருக்கிறேன். மனமும் கண்களுமில்லாதவனுடைய உயிர்வாழ்க்கை எவ்வாறிருக்கும்? பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ளதும் கரைகாண முடியாததுமான ஜராஸந்தனுடைய சேனையை எதிர்த்துச் சென்று யுத்தத்தில் யமனும் வெல்லான். அந்த விஷயத்தில் உங்கள் செய்கை எவ்வளவு? இந்த வேறு லாபத்தில் பிரவிருத்தித்த எனக்கு அனர்த்தம் வந்து சேருகிறது. ஆதலால், நான் இதற்கு அங்கீகாரம் கொடுப்பது யுக்தமாகாதென்று நினைக்கிறேன். கிருஷ்ணா! என்மட்டில் நான் ஆலோசிப்பதைச் சொல்லுகிறேன். அதைக் கேட்கவேண்டும். இந்தக் காரியத்தில் ஒழிவடைதலே நலமென்று நினைக்கிறேன். செய்வதற்குக் கடினமான ராஜஸூய யாகமானது இப்போது என் மனத்தைத் தடுக்கிறது' என்று சொன்னார். சிறந்த வில்லையும் சிறந்த தூணிகளையும் ரதத்தையும் கொடியையும் குதிரைகளையும் பெற்றவனான அர்ஜுனன் யுதிஷ்டிரரிடம் பேசலானான்.

'வேந்தரே! விரும்பத்தக்கவையும் பெறுவதற்கரியவையுமான வில், அஸ்திரங்கள், அம்புகள், பராக்ரமம், துணை, பூமி, கீர்த்தி, திறமை முதலியவைகள் எனக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. நன்றாகக் கற்றுத் தேர்ச்சியடைந்தவர்கள் உயர்குலத்திற் பிறப்பதைச் சிறப்பாகக் கூறுகின்றனர். பராக்கிரமத்திற்கு ஒப்பானது ஒன்றுமில்லை. பராக்கிரமஞ் செய்வதே எனக்கு உசிதமாகத் தோன்றுகிறது. பராக்கிரமசாலிகளின் குலத்திற் பிறந்தும் பராக்கிரமமில்லாதவன் என்ன செய்வான்? பராக்கிரமமில்லாத குலத்திற் பிறந்தாலும் பராக்கிரமமுள்ளவன் சிறந்தவனாகிறான். அரசரே! எவன் செய்கை சத்துருஜயத்திலேயே முழுதும் பிரவிருத்திக்கிறதோ அந்தப் பராக்கிரமமுள்ள க்ஷத்திரியன் மற்றக் குணங்கள் ஒன்றுமில்லாதவனானாலும் பகைவரை மிஞ்சுவான். பராக்கிரமமில்லாதவன் எல்லாக் குணங்களும் பொருந்தினவனாயிருந்தும் என்ன செய்வான்? எல்லாக் குணங்களும் பராக்ரமத்தைச் சேர்ந்தவையாகவல்லவோ இருக்கின்றன. ஜயத்திற்குக் காரணம் உத்ஸாஹந்தான். அது செய்கையையும் பாக்கியத்தையும் பற்றியிருக்கிறது. ஒருவன் ஸாதனங்களுள்ளவனாயிருந்தும் ஊக்கமின்மையினால் அவற்றை உபயோகப்படுத்துவதில்லை. அந்த வழியாகத்தான் ஒருவன் பலமுள்ளவனாக இருந்தும் எதிரிகளிடம் தோல்வியடைகிறான். பலமுள்ளவனுக்கு உத்ஸாஹக் குறைவிருப்பதுபோலவே தன் பலம் அறியாமையும் உண்டு. அவ்விரண்டும் கெடுப்பதற்குக் காரணங்கள். வெற்றியை விரும்பும் அரசன் அவ்விரண்டினையும் விடவேண்டும். யாகத்திற்காக ஜராஸந்தனை அழிப்பதையும் அரசர்களைக் காப்பதையும் செய்வோ

மாயின் அதைவிட மேலானதென்ன இருக்கும்? அரசரே! ஒரு காரியத்தைத் தொடங்காமலிருப்பதற்கு நம்மிடத்தில் தகுதியில்லையென்ற நிச்சயம் அவசியமாயிருக்கவேண்டும். நமக்குத் தகுதியிருப்பதில் ஸந்தேஹமில்லாமலிருக்கும்போது தகுதியில்லையென்று நீர் நினைப்பதேன்? பிற்காலத்தில் நாம் ரிஷிகளாகிச் சாந்தியை விரும்பும்போது காஷாய வஸ்திரம் ஸுலபம். இப்போது ஸம்ராஜாவாவது நமக்கு முடியும். நாம் எதிரிகளுடன் யுத்தஞ் செய்வோம்' என்ருன்.

பதினேழாவது அத்யாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் சொன்னதை அனுஸரித்துக் கிருஷ்ணன் சொல்லியதும், அவர், தர்மராஜர் கேட்டதன்பின், ஜராஸந்தன் பிறப்பைப் பற்றிக் கூறியதும்.)

அதன் பிறகு, கிருஷ்ணபகவான் சொல்லலானார்:—'பரத வம்சத்திற்பிறந்து குந்தியின் புத்ரனாயிருப்பவனுக்குத் தகுதியான புத்திதான் இப்போது அர்ஜுனனால் வெளியிடப்பட்டது. மரணம் நேர்வது இரவிலோ பகலிலோ நாமறியோம். யுத்தஞ் செய்யாமையினால் ஒருவன் மரணமில்லாமலிருந்ததையும் நாம் கேட்டதில்லை. நீதிசாஸ்திரங்களினால் அறியப்பட்ட உபாயங்களினால் பிறரை வசப்படுத்தி அதனால் தன் மனத்திற்குச் சந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணிக் கொள்வதுதான் மனிதர்களால் செய்யக்கூடியது. தீங்குகளை விலக்கி நல்ல உபாயங்களைச் சேர்ப்பதனால் ஆரம்பம் உயர்ந்ததாகிறது. ஸஹாயம் சேர்வதனால் விசேஷமுண்டாகிறது. அப்போது இரண்டு பக்ஷங்களும் ஸமமாவதில்லை. உபாயங்களும் ஆலோசனையுமில்லாதவனுக்கு யுத்தத்தில் தோல்வி நிச்சயம். இருவரும் ஸமமாயிருப்பதனால் ஸந்தேஹம் உண்டாகிறது. ஜயமென்பது இருதிறத்தாருக்கும் உண்டாகாதே. ஆதலால், நாம் தந்திரமாக ஆற்றுப்பெருக்கு மரத்தினருகிற் செல்வதுபோலச் சத்துரு இருக்குமிடத்திற்குச் சென்று நமது ரஹஸ்யம் வெளிப்படவொட்டாமல் அவன் பலக்குறைவைக் கண்டு பராக்ரமஞ் செய்வோமாயின் ஏன் காரியஸித்தியை அடையோம்? அதிக பலவான்களான சத்துருக்கள் சேனைகளை வகுத்து நிற்கும்போது அவர்களுடன் போர் செய்யலாகாதென்பது புத்திசாலிகளின் நீதி. அஃது எனக்கும் இப்போது சரியாகத் தோன்றுகிறது. நாம் சத்துருவுக்குத் தெரியா

மல் அவன்வீட்டில் பிரவேசித்தோமாயின் அபாயமின்றி அந்தச் சத்துருவின் தேசத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு நம்முடைய இஷ்டத்தை அடையலாம். புருஷர்களில் ஸ்ரேஷ்டனாகிய ஒருவன் தான், ஐந்து பூதங்களின் சேர்க்கையாகிய தேகத்தை ஆத்மா தாங்குவதுபோல ராஜ்யலக்ஷ்மியை எப்போதும் தாங்குகிறான். அவன் ஓய்ந்திருப்பதை நாம் பார்க்கவில்லை. அல்லது, குலத்தோர்களைக் காப்பதையே தலைமையாகக்கொண்ட நாம் ஜராஸந்தனைக்கொன்ற பிறகு, மிச்சமுள்ள சேனையினால் யுத்தத்திலடிபட்டாலும் அதனால் ஸ்வர்க்கஞ்செல்வோம்' என்றார். யுதிஷ்டிரர், 'கிருஷ்ணா! ஜராஸந்தன் என்பவன் யாவன்? எத்தகைய சக்தியும் பராக்ரமமுமுடையவன். அவன் அக்னிக்கொப்பான உம்மை எதிர்த்து விட்டிற்பூச்சிபோல எரிக்கப்படாமலிருக்கிறானே!' என்று கேட்க, கண்ணபிரான் சொல்லுகிறார்.

'அரசரே! ஜராஸந்தன் எவ்வகையான சக்தியுள்ளவன்? எப்படிப்பட்ட பராக்ரமமுள்ளவன்? பலமுறை தீங்குசெய்தும் எம்மால் ஏன் விடப்பட்டானென்பதைச் சொல்லுகிறேன்; கேளும். மூன்று அக்ஷௌஹிணிசேனைகளுக்கு அதிபதியும் யுத்தத்தில் தனக்குச் சமனானவனில்லையென்று கர்வித்தவனும் பலசாலியும் மகததேசாதிபதியுமான பிருஹத்ரதனென்னும் அரசன் ஒருவனிருந்தான். அழகும் பலமும் செல்வமும் நிரம்பினவனும் ஒப்பற்ற பராக்ரமமுள்ளவனும், எக்காலமும் சரீரத்தில் யஜ்ஞதீக்ஷைக்குறிகளை வஹித்தவனும், இரண்டாவது இந்திரனைப் போன்றவனும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகப் பிரகாசிப்பதில் ஸூர்யனுக்கும், பொறுமையில் பூமிக்கும், கோபத்தில் யமனுக்கும், பொருட்செல்வத்தில் குபேரனுக்கும் ஒப்பானவனுமாகிய அவ்வரசன் மகததேசத்தில் கிரிவ்ரஜமென்னும் நகரத்திலிருந்து தனது அரசாட்சியை நடத்தினான். பரதஸ்ரேஷ்டரே! அவனது உயர் குலத்துக்குரிய [1] குணங்கள் ஸூர்யகிரணங்கள் போலப் பூமியெல்லாம் பரவின. பரதஸ்ரேஷ்டரே! அந்த மஹாவீரன் அழகும் செல்வமுமுள்ளவர்களும் இரட்டையாகப் பிறந்தவர்களுமான காசிராஜன் பெண்களை மணம்புரிந்தான். புருஷஸ்ரேஷ்டனாகிய அந்தப் பிருஹத்ரதன் அவ்விரு மனைவிகளின் முன்னிலையிலும், 'நான், உங்களில் யார்க்கும் ரஹஸ்யத்தில் பக்ஷபாதமாக நடவேன்' என்று வாக்குத்தத்தஞ் செய்தான். அவ்வரசன் தனக்கு ஒத்த அன்பினர்களான அவ்விரண்டு மனைவிகளோடும் சேர்ந்து இரண்டு [2] பிடிகளோடு சேர்ந்த யானைபோல விளங்கினான்.

---

1 'கணை:' என்ற பாடத்தைவிட்டு 'குணை:' என்றபாடம்கொள்ளப்பட்டது. 2 பெண்யானை.

அவ்விருவர்க்கும் நடுவிலிருந்த அவ்வரசன் கங்காதேவி யமுனை தேவிகளுக்கு நடுவில் தேகமெடுத்திருக்கும் ஸமுத்திரராஜன் போலச் சோபித்தான். சிற்றின்பங்களில் ஆழ்ந்திருக்கையிலேயே அவனுக்கு இளமைப்பருவம் தாண்டிற்று. அவனுக்கு ஸந்ததியை விருத்திசெய்ய ஒரு புத்திரன்கூடப் பிறக்கவில்லை. அந்தராஜஶ்ரேஷ்டன் மங்களகரமான அனேக ஹோமங்களையும் புத்திர காமேஷ்டிகளையுஞ்செய்தும் வம்சத்தின் விருத்திக்குக் காரணமான ஒரு புத்திரனை அடையவில்லை. அவன் தன் இரண்டு மனைவிகளோடும் மிகவும் வெறுப்புற்றான். அரசரே! ராஜபக்தியுள்ள மந்திரி முதலியவர்களால் தடுக்கப்பட்டும் அவன் ராஜ்யத்தைவிட்டு உடனே தபோவனத்தைச்சேர்ந்தான். பிறகு, மஹாத்மாவும் கௌதம வம்சத்தவருமான கக்ஷீவானுடைய புத்திரரும் தவத்திற் சிறந்தவரும் உதாரகுணமுள்ளவருமான சண்டகௌசிகரைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டான். தற்செயலாக வந்து ஒரு மரத்தடியைச் சார்ந்திருந்த அம்முனிவரை அவ்வரசன் மனைவிகளுடன்கூட எல்லாவகைச் சுஶ்ரூஷைகளினாலும் ஸந்தோஷப்படுத்தினான். அந்த ரிஷியும் பிருஹத்ரதனுக்குத் தகுதிப்படி மரியாதைசெய்தார். அவ்வரசன் அந்த மஹாத்மாவினால் அனுமதிகொடுக்கப்பெற்று உட்கார்ந்தான். அப்போது அம்முனிவர் அந்தராஜாவைப் பார்த்து, 'நீ பிராம்மணர்களால் அனுஸரிக்கப்பட்டும் மனைவிகளுடன் சேர்ந்தும் வந்திருப்பது எதற்காக?' என்றுவினவினார். அவ்வரசன், அம்முனிவரைப் பார்த்து, 'பகவானே! எனக்குப் புத்திரனில்லை; ஸந்ததியில்லாதவனுக்கு முதிர்ந்த பிராயத்தில் ராஜ்யத்தால் ஆவதென்ன? ஆதலால், நான் பாரியைகள் இருவருடனுஞ் சேர்ந்து வனத்தில் தவஞ் செய்யப்போகிறேன். முனிவரே! ஸந்ததியில்லாதவனுக்குப் புகழும் பிதிர்ஶ்ராத்தமும் அழியாமலிரா' என்றுசொன்னான். அந்த அரசன் இவ்வாறுசொல்லலும், தைரியம் தவறாதவரும் ஸத்தியவாக்குள்ளவருமான அந்தரிஷிஶ்ரேஷ்டர், தலைகுனிந்து அவனைப்பார்த்து, 'அரசர்க்கரசே! நல்லதவமுள்ளவனே! உன்மேல் நான் ஸந்தோஷமடைந்திருக்கிறேன்; வரம் கேள்' என்றுசொன்னார். உடனே, பிருஹத்ரதன் பாரியைகளுடன்கூடி அவரை நமஸ்காரஞ்செய்து, புத்ரனைக்காணுவோமென்ற எண்ணமில்லாமையினால் கண்ணீர்சொரிந்து பேச்சுத் தழுதழுத்து, 'பகவானே! ராஜ்யத்தைவிட்டுத் தபோவனத்துக்குப்போன பாக்யஹீனனுக்கு வரம் எதற்கு? ஸந்ததியில்லாத எனக்கு ராஜ்யத்தினாலாவதென்ன?' என்றுசொன்னான். அதைக்கேட்டு மனங்கரைந்த அந்தமுனிவர் தியானஞ்செய்ய

அந்த மாமரத்தின் நிழலிலேயே உட்கார்ந்தார். உட்கார்ந்த அம்முனிவரின் மடியில் உலராமலும் கிளியினால் கடிக்கப்படாமலுமிருக்கும் ஒருமாங்கனி விழுந்தது. அம்முனிஸ்ரேஷ்டர் அதனை எடுத்து மனத்தைச்செலுத்தி மந்திரித்துப் புத்ரலாபத்திற்கு நிகரற்றசாதனமான அதை அரசனுக்கு அளித்தார். சிறந்த ஞானமுள்ள அந்தமஹரிஷி, ராஜாவைப்பார்த்து, 'அரசனே! மனிதர்க்கதிபதியே! உன்னிஷ்டம் நிறைவேறிற்று; திரும்பிச்செல். அரசனே! இதுதான் உனக்குப் புத்திரன்; இந்தத் தபோவனத்தில் தவஞ்செய்யாதே; தர்மமாகப் பிரஜைகளைப் பரிபாலனஞ்செய். ராஜாக்களுக்கு அதுதான் தவம்; அனேகயாகங்களைச் செய்து ஸோமரஸத்தினால் இந்திரனுக்குத் திருப்திசெய். உன் புத்திரனுக்கு ராஜ்யபட்டாபிஷேகஞ்செய்தபிறகு, நீ தபோவனத்திற்கு வா. பூமிக்கரசே! உன்புதல்வனுக்கு எட்டுவரங்கள் கொடுக்கிறேன். பிராம்மணபக்தியோடிருப்பது, யுத்தங்களில் பிறரால் வெல்லக்கூடாமை, புத்திக் கூர்மை, அதிதிகளிடம் அன்புடைமை, ஏழைகளைக் கவனிப்பது, மிக்க அதிகமானதேகபலம், உலகத்தில் என்றுமிருக்கும் கீர்த்தி, பிரஜைகளுக்கு இவனிடத்துஅன்புஆக இந்த எட்டுவரங்களையும் கொடுத்தேன். அரசனே! உன்காரியம் நிறைவேறிற்று; திரும்பிச்செல்லலாம்' என்றுசொன்னார். அந்த ரிஷியினால் விடைகொடுக்கப்பெற்ற அந்த அரசன் தன் நகரத்தாரால் பின்செல்லப்பட்டவனாகி மனைவிகளுடன் அந்தத் தபோவனத்திலிருந்து தன் நகரத்திற்குச் சென்றான்.

பரதஸ்ரேஷ்டரே! அந்த ராஜஸ்ரேஷ்டன் முன்னே தான் வாக்களித்திருந்ததை நினைத்து அந்தஒருபழத்தை இரண்டுமனைவிகளுக்கும் கொடுத்தான். அந்தப்பெண்ணரசிகள் அம்முனிவரிடத்துள்ள கௌரவத்தினாலும் தங்கள் காலவித்தியாஸத்தினாலும் அந்தமாங்கனியை இரண்டுபாகங்களாகச்செய்து புஜித்தனர். ரிஷியின்சொல் தவறாதாகையாலும் அந்தக்காரியம் அவசியம் நேரிடவேண்டியதாயிருந்ததனாலும் கனியுண்டதேககாரணமாக அவ்விருவருக்கும் கர்ப்பம் உண்டாயிற்று. அவ்விருவரையும்கண்ட அவ்வரசன் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தான். சிறந்தபுத்தியுள்ள தர்மராஜரே! அதன்பிறகு, கிரமமாகப் பிரஸவகாலம்நேர்ந்தபோது இரண்டுஸ்திரீகளும் ஒருதேகத்தின் இரண்டுகண்டங்களைப் பெற்றனர். ஒருகண், ஒருகை, ஒருகால், அரைவயிறு, அரைமுகம், அரைப்பிருஷ்டமாகவிருந்த இரண்டு தேககண்டங்களைக்கண்டு மிக நடுங்கினர். ஸஹோதரிகளான அவ்விரண்டுபெண்களும் பயந்து ஒருவரோடொருவர் ஆலோசனைசெய்து உயிருள்ள இரண்டுதேகபாகங்களையும் மிகத்துயரத்தோடு விட்டுவிட்டனர். அவர்களின்

தாதிமார்களிருவரும் அவ்விரண்டு துண்டங்களையும் நன்றாகமூடி அந்தப்புரத்தின் வாயிலிலிருந்து வெளியேகொண்டுபோய் எறிந்து விட்டுவந்தனர். அந்தத்தாதிகள் வெண்பட்டுக்களினால்மூடப்பட்ட அவ்விரண்டினையும் யார்க்குந்தெரியாமல் நாற்சந்தியில் போட்டு விட்டு உடனே மறுபடியும் அந்தப்புரத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்து அவ்விரண்டு அரசிகளுக்கும் தனித்தனியே தெரிவித்தனர். புருஷ ஸ்ரேஷ்டரே! அப்போது மாம்ஸத்தையும் ரக்தத்தையும் புஜிப் பவளான ஜரையென்னும் ராக்ஷஸி நாற்சந்தியில்போடப்பட்ட அவ்விரண்டு கண்டங்களையும் எடுத்தாள். எடுப்பதற்கு எளிதா யிருக்கும்படி செய்யக்கருதின அவ்வரக்கி விதியின்வன்மையினால் மதிகொடுக்கப்பெற்று இரண்டுகண்டங்களையும் கூட்டினாள். புருஷ ஸ்ரேஷ்டரே! அவ்விருதுண்டங்களும் கூட்டப்பட்டவுடன் ஓர் உருவமுள்ள வீரனாகிய ஒரு ராஜகுமாரன் உண்டானான். அரசரே! உடனே, ஆச்சரியத்தினால் கண்மலர்ந்த அவ்வரக்கி, வஜ்ராயுதத் தின் [1]வயிரத்தினாற்செய்யப்பட்டவன்போன்ற அந்தக்குழந்தையை எடுக்கமுடியாமற்போனாள். அந்தக் குமாரன் சிவந்தஉள்ளங்கை களோடுகூடிய கரத்தைப் பிடியாகப் பிடித்து வாயில் வைத்துக் கொண்டு மிகுந்தகோபத்துடன் நீருண்டமேகம் கர்ஜிப்பதுபோற் கூவினான். புருஷஸிம்மமே! வீரரே! அந்தச்சப்தத்தினால் அந்தப் புரத்துஜனங்கள் பரபரப்படைந்து ராஜாவுடன்கூட விரைவாக வெளிப்பட்டனர். பால்நிரம்பின கொங்கைகளையுடையவரும் புத்ர லாபத்தில் எண்ணம்விட்டுத் துயரமுற்றவருமான அவ்விரண்டு மங்கையர்களும் விரைவாகவே வந்தனர். அவ்விரண்டு துண்டங்க ளும் அவ்வாறு சேர்ந்ததையும் அரசன் சந்ததியில் விருப்பமுற்ற வனாயிருத்தலையும் அந்தக்குழந்தை மிக்க பலமுள்ளதாயிருப்பதை யும்கண்டு, அரக்கி, 'இந்த ராஜாவின் தேசத்தில் வஸிக்கும் நான் புத்திரனை விரும்பினவனும் மஹாத்மாவும் தர்மிஷ்டனுமான இவ்வரசனது புத்ரனான இந்தக் குழந்தையைக் கொல்லத்தகாது' என்று நினைத்தாள். அவள் மானிடரூபமெடுத்து மேகம் ஸூர் யனைத் தரிப்பதுபோல அந்தக்குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு அரசனை நோக்கி, 'பிருஹத்ரதனே! உனக்கு இந்தப் புத்திரனைக் கொடுக்கிறேன். வாங்கிக்கொள். பிராமணஸ்ரேஷ்டருடைய கட் டளையினால் உன்னிருமனைவிகளுக்கும் பிறந்து தாதிமார்களால் எறியப்பட்ட இந்தக் குமாரன் என்னால் காப்பாற்றப்பட் டான்' என்று சொன்னாள். பரதஸ்ரேஷ்டரான தர்மராஜரே! உடனே காசிராஜன்பெண்களாகிய அந்தப் பெண்ணரசிகள் அந்தக் குழந்தையை விரைவாக வாங்கிக்கொண்டு முலைப்

[1] 'வஜ்ரஸாரம்' என்பது மூலம்.

பால்பெருக்கினால் நனைத்தார்கள். பிறகு, அதையெல்லாம் கண்டு மகிழ்வுற்றஅவ்வரசன், பொன்னிறமுள்ளவளும் ராக்ஷஸத்தன்மை இல்லாதவளுமான அந்த அரக்கியைப்பார்த்து, 'தாமரைமலரின் உட்காய்போன்ற நிறமுள்ளவளே! எனக்குப் புத்ரதானம் செய்த நீ யாவள்? மங்களரூபியே! நீ சொல்லாமற்போனாலும் சரி; தேவதையென்று எனக்குத் தோன்றுகிறாய்' என்றுசொன்னான்.

பதினெட்டாவது அத்யாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஜரையென்னும்ராக்ஷஸி ப்ருஹத்ரதராஜாவுக்குத் தன்வரலாற்றைக் கூறிப் பிள்ளைக்குத் தன்பேரிடும்படி சொல்லிப்போனதும், அரசன் அவ்வாறே செய்ததும்.)

ராக்ஷஸி, 'அரசர்க்கரசே! உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும். நான் ஜரையென்னப்பட்ட ராக்ஷஸி; நினைத்தரூபமெடுப்பவள்; உன் அரண்மனையில் பூஜிக்கப்பெற்று ஸுகமாகவஸித்தேன். முன்னர்ப் பிரம்மதேவரால் க்ருஹதேவியென்னும் பெயரோடு படைக்கப்பட்ட ராக்ஷஸியாகிய நான் மனிதர்களின் வீடுகள் தோறும் எப்போதும் இருக்கிறேன். அஸுரர்களை அழிப்பதற்காக உயர்ந்தஅழகுடன் நான் (வீடுகளில்) வைக்கப்படுகிறேன். யௌவனப்பிராயத்திலிருப்பவளும் புத்ரவதியுமாக என்னை எவன் பக்தியுடன் சுவரில் எழுதிவைப்பனோ அவன் வீடு தழைத்துவிளங்கும்; இதற்கு மாறாயிருந்தால் கெடும். பிரபுவே! உன்வீட்டில் அனேக புத்ரர்களால் சூழப்பட்டவளாகச் சுவர்களிலெழுதப்பட்டுக் கந்தங்கள் புஷ்பங்கள் தூபம் பக்ஷணம் போஜனமுதலியவற்றினால் எப்போதும் நன்றாகப் பூஜிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். தர்மிஷ்டனானராஜாவே! இதற்குப் பிரதியுபகாரம் செய்வதற்காக எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிற நான் உன்புத்திரனுடைய இவ்விரண்டு கண்டங்களையும் கண்டேன். மஹாராஜாவே! என்னால் கூட்டப்பட்ட இவ்விரண்டு கண்டங்களும் தெய்வச்செயலினாலும் உனது பாக்கியத்தினாலும் ஒரு குமாரனாயின. இந்த விஷயத்தில் நான் ஒரு வ்யாஜமாத்திரமே. நான் மேருமலையையும் தின்னத்திறமையுள்ளவள். உன் குழந்தையைத் தின்பது எவ்வளவு! உன் வீட்டிற்செய்த பூஜையினால் ஸந்தோஷமடைந்த நான் உனக்குப் புத்திரனைத் திரும்பக்கொடுத்தேன். இவன் இவ்வுலகத்தில் என்பேரினால் புகழ்பெற்றிருக்கப் போகிறான்' என்று மறுமொழி

சொன்னாள். தர்மராஜரே! இவ்வாறு சொன்னபின் அவ்வரக்கி அங்கேயே அந்தர்த்தானமானாள். அவ்வரசன் அந்தக் குமாரனை எடுத்துக்கொண்டு அரண்மனைக்குச் சென்றான். அவ்வரசன் அப்போதே அந்தக் குழந்தைக்குச் செய்யவேண்டிய ஜாதகர்மம் முதலியவற்றைச்செய்தான். அந்த ராக்ஷஸிக்கு மகததேசமெங்கும் மஹோத்ஸவம் செய்யும்படி கட்டளையிட்டான். பிரம்மதேவருக்குச் சமானமான ப்ருஹத்ரதன், 'இந்தக் குழந்தை ஜரையென்னும் அரக்கியினால் சேர்க்கப்பட்டதனால் ஜராஸந்தன் என்று வழங்கப்படட்டும்' என்று அந்தப் புத்திரனுக்கு நாமகரணஞ்செய்தான். மகததேசாதிபதியின் அந்தக்குமாரன் நெய்யினால் ஆகுதிசெய்யப்பட்ட அக்னியைப்போல வளர்ச்சியும் பலமும் சிறந்த சக்தியுமுள்ளவனாக வளர்ந்தான். அரசரே! தாமரை மலர்போன்ற கண்களையுடைய அந்தக்குமாரன் இவ்வாறு தாய் தந்தையர்களுக்கு ஆனந்தத்தைச் செய்துகொண்டு வளர்பிறைச் சந்திரன்போல விருத்தியடைந்து வெகு காலத்திற்குப்பின் யௌவனமடைந்தான்.

பத்தொன்பதாவது அத்யாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சண்டகௌசிகமுனிவர் ஜராஸந்தனுக்கு வரங்கொடுத்ததை அனுஸரித்து இதுவரையில் அவனைக்கொல்லவில்லை யென்று கிருஷ்ணன் சொல்லியது.)

சிலகாலத்திற்குப் பிறகு, சிறந்த தவமுள்ள பகவானாகிய சண்டகௌசிகமுனிவர் (ஒருமுறை) மகததேசத்திற்கு வந்தார். அவர்வரவினால் ஸந்தோஷமடைந்த பிருஹத்ரதராஜன் அமைச்சரோடும் கட்டியங்கூறுபவரோடும் மனைவிகளோடும் புத்திரனோடுங் கூடப் புறப்பட்டான். பாரதரே! அவ்வரசன் அர்க்கியபாத்யாசமனீயங்கள் கொடுத்து அந்த முனிவரைப்பூஜித்து ராஜ்யத்தையும் புத்திரனையும் அவருக்கு ஒப்புவித்தான். வேந்தரே! பகவானான அந்தரிஷி அரசன்செய்த அந்தப் பூஜையைப் பெற்றுக்கொண்டு உள்ளம் மகிழ்ந்து பிருஹத்ரதராஜனைப் பார்த்துச் சொல்லலானார்.

'ஓ! அரசனே! எனக்கு ஞானக்கண்ணினால் இஃதெல்லாம் முன்னமேதெரியும். அரசர்க்கரசனே! இந்தப்புத்திரன் எப்படிப் பட்டவனாவானென்பதைக்கேள். இவனுடைய அழகும் தைரியமும் தேகபலமும் ஸ்திரமானவை. உன்னுடைய இந்தப்புத்ரன் எல்லாச் சிறப்புக்களும்சேர்ந்து உண்டாயிருக்கிறானென்பதில் ஸந்

தேகமில்லை. இவன் முன்சொல்லியவற்றையெல்லாம் அடைவன். பறக்கும்கருடனுடைய கதியை மற்றப்பறவைகள் எவ்வாறு அனுஸரிக்கமாட்டாவோ அவ்வாறே சிறந்தசக்தியுள்ள இவனுடைய செய்கையை மற்ற அரசர்கள் அனுசரிக்கமாட்டார்கள். இவனுக்கு எவர் விரோதிகளோ அவர்கள் நாசமடைவார்கள். ராஜாவே! ஆற்றின்வெள்ளம் எப்படி மலைக்குத் தீங்குசெய்யமாட்டாவோ அப்படியே தேவர்களால்விடுக்கப்பட்ட அஸ்திரங்கள் கூட இவனுக்குத் தீங்குசெய்யமாட்டா. பட்டாபிஷேகஞ்செய்யப்பெற்ற அரசர்கள் எல்லாருக்கும்மேல் இவன்பிரகாசிப்பான். ஸூர்யன் மற்றக்கிரகநக்ஷத்திரமுதலியவற்றின் ஒளியை வாங்குவதுபோல மற்றெல்லா அரசர்களுடையசக்தியையும் இவன் வாங்கிக்கொள்வான். சேனைகளும் வாஹனங்களும் நிரம்பப்பெற்ற அரசர்களும் இவனைச்சந்தித்தபின் தீயைக்கிட்டின விட்டிற்பூச்சிகள்போல நாசமடைவார்கள். வருஷாகாலத்தில் தண்ணீர்ப்பெருக்குமிகுந்தநதிகளைக் கடல் இழுத்துக்கொள்வதுபோல இவன் எல்லா அரசர்களுடையவிபவங்களையும் சேர்த்தெடுத்துக்கொள்வான். செல்வமுள்ளதும் எல்லாப்பயிர்களும் நிரம்பினதும் க்ஷேமமுள்ளதுமாகிய சிறந்தபூமியையும் நான்கு வருணங்களையும் நன்றாகக்காப்பாற்றப்போகிறான். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவைப்போன்ற பிராணவாயுவுக்குப் பிராணிகள் வசப்பட்டிருப்பதுபோல இவன்கட்டளைக்கு எல்லா அரசர்களும் வசப்பட்டிருப்பர். எல்லாலோகங்களுக்கும்மேற்பட்ட பலசாலியான இந்த மகதராஜன், திரிபுரஸம்ஹாரஞ்செய்தவரும் பாபத்தைப்போக்குகிறவரும் மஹாதேவருமான சிவபெருமானைப் பிரத்தியக்ஷத்திற்காண்பான்' என்றார்.

சத்துருக்களையழிப்பவரான தர்மராஜரே! அம்முனிவர் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்கையிலேயே தம்சொந்தக்காரியத்தை (= தவத்தை) நினைத்துப் பிருஹத்ரதராஜனுக்கு விடைகொடுத்து அனுப்பிவிட்டார். பிறகு, பிருஹத்ரதன் பந்துக்களாலும் சினேகிதர்களாலும் சூழப்பட்டவனாகி ஜராஸந்தனுக்கு நகரப்ரவேசஞ்செய்வித்துப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து மிகுந்தஸந்தோஷத்தை அடைந்தான். ஜராஸந்தனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்தவுடனே, ப்ருஹத்ரதராஜன் இரண்டுமனைவிகளாலும் பின்தொடரப்பெற்றுத் தபோவனஞ்சென்றான். பாரதரே! தன்தாய்மார்களுடன் கூடத் தகப்பன் வனத்திலிருக்கையில் ஜராஸந்தன் தன்பராக்ரமத்தினால் அரசர்களை வசப்படுத்தினான். பிறகு, வெகுகாலத்திற்குப்பின் தபோவனத்திலிருந்த பிருஹத்ரதராஜன் பாரியைகளுடன்கூடத்

தவஞ்செய்து ஸ்வர்க்கமடைந்தான். ராஜாவான ஜராஸந்தனும் சண்டகௌசிகர்கொடுத்த வரங்களையெல்லாம் அவர் சொன்ன வாறே பெற்று ராஜ்யபரிபாலனமுஞ்செய்தான். நான் முன்னே கம்ஸனையும் [1]ஹம்ஸடிம்பகர்களையும் வதஞ்செய்தபொழுது ஜராஸந்த னுடையபெண்கள் தம்தந்தையினருகிற்சென்று அழுதுகொண் டிருந்தனர். பாரதரே! அப்போது அவனுக்கு என்னுடன் நீங் காத விரோதம் உண்டாயிற்று. பாரதரே! அந்தப்பலவானான ஜராஸந்தன் கதாயுதத்தைத் தொண்ணூற்றொன்பது சுற்றுக் கள் சுற்றிக் கிரிவ்ரஜத்திலிருந்து எறிந்தான். நான் மதுரையிலிருக் கையில் யாவரும்வியக்கத்தக்க ஜராஸந்தனுடைய அந்தச்சிறந்த கதாயுதம் தொண்ணூற்றொன்பதுயோஜனை தூரத்தில் வந்து விழுந்தது. அப்போது மதுராபுரத்துஜனங்கள் அந்தக்கதா யுதத்தை நன்றாகப்பார்த்து எனக்குத் தெரிவித்தனர். மதுரையின் ஸமீபத்திலுள்ள அந்த இடத்துக்கு, [2] கதாவஸானம் என்று பெயர்வழங்குகிறது. அஸ்த்ரங்களினால் மரணமில்லாதவர்களும் புத்திமான்களிற் சிறந்தவர்களும் ராஜநீதிசாஸ்திரத்தில் தேர்ந்த வர்களுமான ஹம்ஸடிம்பகர்கள் அவனுக்கு மந்திரிகளாயிருந்த னர். அந்தமஹாபலசாலிகளிருவரையும்பற்றி முன்னமே உமக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன். ஜராஸந்தனும் ஹம்ஸடிம்பகர்களுமாகிய அம்மூவர்களும் மூன்று உலகங்களுக்கும் போதுமானவர்களென் பது என் அபிப்பிராயம். வீரரானமஹாராஜாவே! பலசாலிக ளான குகுரர்களும் அந்தகர்களும் வ்ருஷ்ணிகளும் இவ்வாறு ரிஷி யின்வரதானத்தைமாற்றத் தகாதென்பதாகிய நீதிகாரணமாகத் தான் முன்னே ஜராஸந்தனை விட்டுவிட்டனர்.

மந்த்ரபர்வம் முற்றிற்று.

இருபதாவது அத்யாயம்.

ஜராஸந்தவதபர்வம்.

(ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும், பீமார்ஜுனர்களும் தர்மராஜாவினிடம் விடைபெற் றுக்கொண்டு ஸ்நாதகப்பிராமண வேஷம்பூண்டு மகதராஜதானிக்குச் சென்றது.)

ஹம்ஸடிம்பகர்களிருவரும் விழுந்துபோயினர். கம்ஸனும் அவன் கூட்டத்தாருடன் கொல்லப்பட்டான். ஜராஸந்தனைக்

---

1 டிம்பகன் என்றும் பெயர் உண்டு. 2 கதாயுதத்தின்முடிவு.

சொல்வதற்கு இதுதருணம் நேர்ந்திருக்கிறது. தேவாஸுரர்கள் யாவரும் சேர்ந்தாலும், அவனை யுத்தத்தில் வெல்லமுடியாது. தேகபலத்தைப் பற்றிய யுத்தத்தினாலேதான் அவனை ஜயிக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறோம். என்னிடத்தில் உபாயமிருக்கிறது. பீமனிடத்தில் பலமிருக்கிறது. எங்களிருவரையும் காப்பவனாக அர்ஜுனனிருக்கிறான். நாங்கள் மூவரும் மூன்று அக்னிகள் யாகத்தை முடிப்பதுபோல ஜராஸந்தனை முடித்துவிடுவோம். ஸஹாயமில்லாத ஸமயத்தில் எங்கள் மூவராலும் பிடிக்கப்பட்ட அவ்வரசன் ஒருவனோடாயினும் யுத்தஞ்செய்வானென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. அவமானந்தாங்காமையாலும் ஜயிக்கும் ஆசையினாலும் கைவன்மையினாலும் கர்வித்து எங்களில் பீமஸேனனோடு அவசியம் யுத்தத்துக்கு வருவானென்பது நிச்சயம். விருத்தி அடைந்த உலகங்களை அழிப்பதற்கு யமனெப்படியோ அப்படியே அவனை அழிப்பதற்குச் சிறந்தகைகளையுடையவனும் மஹாபலசாலியுமான பீமஸேனன் போதுமானவன். பீமனுடைய பலமும் உமக்குத் தெரிந்து என்னிடத்தில் உமக்கு நம்பிக்கையுமிருக்குமாயின் உடனே பீமஸேனனையும் அர்ஜுனனையும் என்னிடம் அடைக்கலமாக ஒப்புவியும்' என்றார். இவ்வாறு பகவானால் சொல்லப்பட்ட யுதிஷ்டிரர், பீமார்ஜுனர்கள் முகமலர்ச்சியோடிருக்கக்கண்டு, கிருஷ்ணபகவானுக்கு மறுமொழி கூறலானார்.

'அச்சுதரே! அச்சுதரே! பகைவரைஅழிப்பவரே! நீர் இவ்வாறு சொல்லாதீர்; சொல்லாதீர். பாண்டவர்களுக்கு நீர்தாம் நாதர். உம்மையே நாங்கள் அடுத்திருக்கிறோம். கோவிந்தா! நீர் சொல்லுகிறபடியே எல்லாம் பொருத்தமுள்ளது. கிருஷ்ணா! எவர்களுக்கு லக்ஷ்மி முகங்கொடாமலிருப்பளோ அவர்களுக்கு நீர் முன்னிற்பதில்லை. எவர்களுக்கு லக்ஷ்மி முகங்கொடுப்பாளோ அவர்களுக்கே நீர் முன்னிற்பவர். உமது கட்டளைப்படியிருக்கும் எனக்கு ஜராஸந்தவதமும் அவனிடத்திலிருந்து அரசர்களை விடுவிப்பதும் ராஜஸூயயாகத்தை முடிப்பதும் நடந்தவைபோலவே ஆயின. ஜகத்துக்கு நாதரே! புருஷோத்தமரே! எவ்வகையில் இந்தக்காரியம் சீக்கிரமாகக் கூடிவருமோ அவ்வகையை ஜாக்ரதையாகச்செய்வீர். நான் உங்கள் மூவரையும்விட்டுத் தர்மார்த்தகாமங்களை இழந்த ரோகியைப்போலத் துக்கத்துடன் ஜீவிக்கக்கருதேன். அர்ஜுனன் கிருஷ்ணனை விட்டிரான். கிருஷ்ணனும் அர்ஜுனனைவிட்டிரார். இவ்விரண்டு கிருஷ்ணர்களாலும் ஜயிக்கப்படத்தகாதவன் உலகத்திலில்லையென்று நான் நினைக்கிறேன். வீரரே! பலவான்களிற் சிறந்தவனும் ஜயலக்ஷ்மி பொருந்தினவனும் பெரும்

புகழ்பெற்றவனுமாகிய இந்த வ்ருகோதரன் உங்களிருவருடனும் சேர்ந்து எதைத்தான் செய்யான்? பெருஞ்சேனையும் நன்றாக நடத்தப்பட்டுத்தானே சிறந்த காரியத்தைச்செய்யும்; சேனை கண்ணில்லாததென்றும் அறிவில்லாததென்றும் தெரிந்தவர்களால் நடத்தப்படவேண்டுமென்றும் சொல்லுகிறார்களன்றோ? புத்தியிற் சிறந்தவர்கள் எங்கே பள்ளமிருக்கிறதோ அங்கேயன்றோ ஜலத்தைப் போக்குகின்றனர். எவ்விடத்தில் துவாரமிருக்கின்றதோ அந்த வழியாகவும் ஜலத்தைப் போக்குகின்றனர். ஆதலால், ராஜ்ய தந்திரங்களின் முறையை நடத்தத்தெரிந்தவரென்று உலகத்தில் பெயர்பெற்ற புருஷனாகிய கோவிந்தனை (=உம்மை)ச்சார்ந்து நாம் காரியத்தை ஸாதிக்கமுயல்வோம். கிருஷ்ணா! காரியங்கள்செய்யும்போது எடுத்த காரியத்தின் பயனைப் பெறுவதற்காகச் செய்கையோடும் உபாயத்தோடுங் கூடிய புத்திபலத்தையும் யுக்திபலத்தையும் இவ்வாறு முன்னிட்டுக் கொள்ளவேண்டும். யாதவஶ்ரேஷ்டரே! இவ்வாறாகவே செய்யத்தக்க காரியங்களெல்லாவற்றையும் முடிப்பதற்கு அர்ஜுனன் கிருஷ்ணனை அனுஸரித்தும் பீமன் அர்ஜுனனை அனுஸரித்தும் இருக்கக்கடவர். நீதியும் ஜயிக்கிறசக்தியும் தேகவன்மையும் சேர்ந்தால்தானே யுத்தத்தில் பயனைத்தரும்' என்றார். பெருஞ்சக்தியுள்ளவர்களான கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்களாகிய பிராதாக்கள் அனைவரும் தர்மபுத்ரரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பிறகு, ஜராஸந்தனை நோக்கிப் புறப்பட்டனர். கிருஷ்ண பீமார்ஜுனர்கள் உயர்ந்த பிரம்மதேஜஸுள்ள [1] ஸ்நாதகப் பிராமணர்களின் உடைகளையுடுத்துத் தவவேஷந்தரித்து நண்பர்களின் இன்சொற்களினால் ஆசீர்வதிக்கப் பெற்றவர்களாய்ப் புறப்பட்டனர். தங்கள் குலத்தோரான க்ஷத்திரியர்களடைந்திருக்கிற துயரத்தைப்பற்றிய கோபத்தினால் கொதிப்புற்றவர்களும் ஸூர்யன் சந்திரன் அக்னி இம்மூவரைப்போலச் சிறந்த சக்தியுள்ளவர்களுமாகிய அவர்களின் தேகங்கள் அப்போது ஸூர்ய சந்திராக்கினிகள்போல ஜ்வலித்தன. யுத்தத்தில் தோல்வியடையாத கிருஷ்ணார்ஜுனர்கள் பீமனை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஒரு காரியத்தில் முயல்வதைக் கண்டு ஜராஸந்தன் கொல்லப்பட்டதாகவே தர்மராஜர் நினைத்தார். அவ்விரண்டு மஹாத்மாக்களும் எல்லாக்காரியங்களையும் நடத்து

1 பிரம்மசாரிவிரதம் முடித்துக் குருவினால் விடைகொடுக்கப்பெற்ற பிறகும் கிருஹஸ்தாஶ்ரமம் எடுத்துக்கொள்வதற்கு முன்னும் ஸ்நாதகர் ஆவார். அவர்களுக்கு ராஜாவுக்குமேற்பட்ட மரியாதைசெய்யும்படி தர்மசாஸ்திரம் விதிக்கிறது.

கிறவரும் தர்மார்த்தகாமங்களையும் உலகங்களையும் பிரவிர்த்திக்கச் செய்பவருமான ஈசுவரர்களன்றோ? அந்தக்கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்கள் புறப்பட்டுக் குருக்ஷேத்திரத்திலிருந்து குருஜாங்கலமென்னும் இடத்தின் வழியால் அழகான பத்மஸரஸுக்குச் சென்று காலகூடமலையையும் ஏகபர்வதத்திலுள்ள கண்டகிநதியையும் மஹாசோணமென்னும் நதத்தையும் ஸதாநீரையென்னும் நதியையும் முறையே தாண்டிச்சென்றனர். அழகான ஸரயூநதியைத்தாண்டிக் கோஸலதேசத்தின் கீழ்ப்பாகங்களைக்கண்டு அவற்றைத்தாண்டி மிதிலைக்குச்சென்றனர். மாலை, சர்மண்வதி, கங்கை, சோணம்என்னும் ஆறுகளையும்தாண்டி அம்மூவரும் கிழக்குநோக்கிச்சென்றனர். தோல்வியடையாதவர்களாகிய அவர்கள் தர்ப்பைகளையும் மரவுரிகளையும் தரித்துக்கொண்டு ஜராஸந்தனிடம்சென்றனர். அவர்கள் இடத்துக்கிடம் [1] கோதனங்கள்நிரம்பியிருப்பதும் நீர்வளமுள்ளதும் அழகிய மரங்களுள்ளதுமான கோரதமென்னும் மலையைச்சேர்ந்து மகததேசத்து ராஜதானியைக் கண்டனர்.

இருபத்தோராவது அத்யாயம்.

ஜராஸந்தவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்கள் ஜராஸந்தன் வீட்டுக்குச் சென்று அவனிடம்பேசியது.)

அப்போது கிருஷ்ணன் அர்ஜுனனுக்குச் சொல்லுகிறார். "அர்ஜுனா! இந்தமகததேசத்தின் பெரியநகரம் பசுக்கள்நிரம்பவுள்ளதும் எப்போதும் நீர்வளமுள்ளதும் அழகானவீடுகள் நிரம்பினதும் ரோகங்களில்லாததுமாய் விளங்குகிறது. கிளைகளின் நுனிகள் புஷ்பங்களினால் மறைக்கப்பட்டு இனியமணமுள்ளவையும் மனத்தைக்கவருகின்றவையும் யௌவனப்பிராயத்திலிருப்பவர் விரும்பத்தக்கவையுமான லோத்திரமென்னும் மரக்காடுகளினால் மறைக்கப்பட்டனவும் உயர்ந்த கொடுமுடிகளும் குளிர்ந்த மரங்களுமுள்ளனவுமான விளையாட்டிற்குரிய விபுலமலை, வாராகமலை, விருஷபமலை, ரிஷிமலை, சைத்யகமலை என்னும் இவ்வைந்து அழகிய மலைகள் ஒன்றுசேர்ந்து கிரிவ்ரஜமென்னும் ஊரைக்காப்பவைபோலிருக்கின்றன. இவ்விடத்தில் மஹாத்மாவும் கடுந்தவமுள்ளவரும் ஐம்புலன்களையும் மிகவும் அடக்கியவரும் கோதம

---

[1] பசுக்கள்.

கோத்திரத்திற் பிறந்தவருமான [1] தீர்க்கதமஸ்என்னும் ரிஷி உசீநரன்புத்திரியும் மகதராஜன்மனைவியுமான ஸுதேஷ்ணையினிடமும் அவள் தாஸியினிடமும் கக்ஷீவான்முதலிய புத்திரர்களை உண்டுபண்ணினார். அந்தமுனிவர் அந்தஸ்நேஹத்தினால் அந்தக் கிருஹத்திலிருந்துகொண்டு மகதராஜர்களின் வம்சத்தை விருத்தி செய்தது அந்த அரசர்களுக்கு அவர்செய்யும் அருள்தான். அர்ஜுனா! முற்காலத்தில் மிகச் சிறந்த பலசாலிகளாயிருந்த அங்கர் வங்கர்முதலிய ராஜாக்களும் கௌதமராகிய தீர்க்கதமஸ் இருக்குமிடத்துக்குவந்து மகிழ்ந்திருந்தனர். பார்த்தனே! கௌதமருடைய கிருஹத்திற்கு அருகில் உண்டாயிருக்கும் அரசமரங்களும் லோத்திரமரங்களும் செழுமையாகவும் அழகாகவும் வரிசையாகவுமிருக்கின்றன. இந்தக்காடுகளைப்பார். சத்துருக்களுக்குத் தாபமுண்டுபண்ணுபவர்களாகிய அர்ப்புதன் சக்ரவாபி என்னும் இரண்டு [2] நாகர்கள் இங்கிருக்கின்றனர். ஸ்வஸ்திகன் மணிநாகன் இவ்விரண்டுநாகர்களுடைய சிறந்த கிருஹங்களும் இங்கிருக்கின்றன. மேகங்கள் மகததேசத்தைவிட்டுப் போகாமலிருக்கும்படி மனுவே செய்திருக்கிறார். கௌசிகன் மணிமான்என்னும் நாகர்களிருவரும் [3] அனுக்ரஹஞ்செய்திருக்கின்றனர். [4] பாண்டரம், விபுலம், வாராகம், சைத்யகம், மாதங்கம்என்னும் இவ்வைந்துசிறந்த பர்வதங்களிலும் ஸகல ஸித்தர்களின் கிருஹங்களும் மஹாத்மாக்களான ஸந்யாஸிகள் ரிஷிகள் இவர்களின் ஆஶ்ரமங்களும் விருஷபன், தமாலன், மஹாவீர்யன்என்னும் நாகர்களுடைய கிருஹங்களும் கந்தர்வர்கள் ராக்ஷஸர்களின் வீடுகளும் இருக்கின்றன. கக்ஷீவானென்னும் முனியின் தவப்பெருமையினால் [5]தபோதங்கள் என்று பெயர்பெற்ற புண்ணியதீர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. அவையெல்லாம் ஸித்ததீர்த்தங்களெனவும் சொல்லப்படுகின்றன. மணிமானென்னும் நாகனைக் கண்டமாத்திரத்தினாலேயே மனிதன் க்ஷேமத்தையும் ஸுகத்தையும் அடைவான். இப்படி நாற்புறங்களிலும் வெல்லமுடியாத அழகிய நகரத்தையடைந்துதான் ஜராஸந்தன் ஒப்பற்றகாரியஸித்தியை நினைக்கிறான். நாம் இப்போது ஸமீபத்தில்போய் அவன் கர்வத்தைப் போக்கிவிடுவோம்' என்று சொன்னார்.

---

1 இக்கதையின் விரிவை ஆதிபர்வம் 418-ம் பக்கத்தில்காண்க.

2 நாகர்கள் புருஷரூபியாயிருப்பவர்கள்.

3 காப்பாற்றுகின்றனர்.

4 விருஷபமலை ரிஷிமலை என்றவை பாண்டரம் மாதங்கம் என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

5 தவத்தைக்கொடுப்பவை.

இவ்வாறு கிருஷ்ணன் சொன்னபிறகு, கிருஷ்ணனும் பாண்டவர்களுமாகிய பெருஞ்சக்தியுள்ள பிராதாக்களனைவரும் ஜராஸந்தனுடைய நகரத்துக்குச் சென்றனர். மகிழ்ச்சியும் செல்வமுமுள்ள ஜனங்கள் நிரம்பினதும் நாலுவருணத்தாரும் நிறைந்திருப்பதும் உத்ஸவச் சிறப்புக்களுள்ளதும் வெல்லமுடியாததுமான கிரிவ்ரஜத்தைச் சேர்ந்தனர். அப்போது அந்நகரத்தின் வாயில் வழியே செல்லாமல் பிருஹத்ரதன் வம்சத்தாராலும் நகரத்து ஜனங்களாலும் பூஜிக்கப்படுவதும் மகததேசத்திற்கு அலங்காரமாயிருப்பதுமான உயர்ந்த குன்றாகிய சைத்யகத்தின் சந்துவழியாகச் சென்றனர். அந்த இடத்திலேதான், பிருஹத்ரத ராஜன், மாம்ஸத்தைத் தின்னும் விருஷபரூபமாக வந்த அஸுரனைப் பிடித்துக்கொன்று ஒருமாதம் வரையில் நாதம் காக்கின்ற மூன்று பேரிகைகளைச் செய்வித்து அவன் தோலினால் அவற்றைக்கட்டித் தன் நகரத்தில் ஸ்தாபித்திருந்தான். அந்தப் பேரிகைகள் எங்கே முழங்கினவோ அங்கே தேவர்களால் மலர்மாரி பொழியப்பட்டது. அந்தக் கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்கள் அம்மூன்று பேரிகைகளையும் உடைத்து அந்த ஊருக்கு மதிலாயிருக்கும் சைத்யகமலையினிடம் செல்லத்தொடங்கினர். அப்போது அவர்களனைவரும் கோட்டை வாயிலைவிட்டு மகததேசத்திற்கு மிக்க அலங்காரமான அந்த சைத்யகமலையை நோக்கி விரைவாக நெருங்கிச்சென்றனர். ஜராஸந்தனைக் கொல்லக்கருதின அந்தவீரர்கள் வெகுகாலமாக அழியாமலிருப்பதும் மிக்க அகலமும் உயரமுமுள்ளதும் சந்தனங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் எப்போதும் பூஜிக்கப்பட்டதும் திடமாக நிலைபெற்றிருப்பதுமாகிய அம்மலைச்சிகரத்தைப் பெரிய கைகளினாலேயே அவன் தலையை உடைப்பதுபோல உடைத்து வீழ்த்தினர். அதன்பிறகு, அவர்கள் உத்ஸாஹத்துடன் அந்நகரத்துக்குள் பிரவேசித்தனர். வேதங்களில் கரைகண்டவரான பிராமணர்கள் அதே காலத்தில் அபசகுனங்களைக்கண்டு ஜராஸந்தனுக்குத் தெரிவித்தனர். புரோஹிதர்கள் யானைமேலிருந்த ராஜாவுக்குத் தீபஹாரத்தி சுழற்றினர். பராக்ரமசாலியான ஜராஸந்தராஜா அப்போது அந்தத்தோஷங்களுக்குச் சாந்தி செய்வதற்காகத் தீக்ஷையெடுத்துக்கொண்டு விரதத்தையும் உபவாஸத்தையும் நடத்தினான். ஜனமேஜயரே! ஸ்நாதகவிரதம் எடுத்துக்கொண்ட கிருஷ்ணனும் அர்ஜுனனும் பீமனும் ஆயுதங்களை விட்டுக் கைகளையே ஆயுதங்களாகக் கொண்டு ஜராஸந்தனிடம் யுத்தஞ் செய்யக்கருதினவர்களாய் (நகரத்தில்) பிரவேசித்தனர். எல்லாக்குணங்களுமுள்ளதும் வேண்டியவெல்லாம் நிரம்பினதும் விலை

பெற்றதுமாயுள்ள பக்ஷணக்கடை பூக்கடைகளின் மிகுந்த சிறப்பைக் கண்டனர். புருஷோத்தமர்களும் மஹாபலசாலிகளும்மஹாரதர்களுமான அந்தக் கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்கள் ராஜமார்க்கமாகப் போய்க்கொண்டே அந்த வீதியிலுள்ள அந்தச் சிறப்பைக் கண்டு புஷ்பக்காரனிடமிருந்து புஷ்பமாலைகளையும் கடையிலுள் இருக்கும் வர்த்தகனிடமிருந்து கர்ப்பூரச்சிமிழையும் கோஷ்டத்தையும் கனிகளையும் பலவந்தமாக எடுத்துப் பூமாலைகளை அணிந்து வெண்மையான வஸ்திரங்களையும் பிரகாசமான குண்டலங்களையுந் தரித்து, இமயமலையிலுள்ள சிங்கங்கள் மாட்டுத் தொழுவத்தைப் பார்ப்பதுபோலப் புத்திமானான ஜராஸந்தன்வீட்டைப் பார்த்துக்கொண்டே சென்றனர். ஜனமேஜய ராஜாவே! யுத்தத்தில் பிரகாசிப்பவர்களான அவர்களுடைய ஆச்சாமரங்களைப் போன்றகைகள் சாந்தையும் அகிலையுமணிந்து அழகாக விளங்கின. ஆனைகளைப் போன்றவர்களும் பெருமரங்களின் தண்டுகள் போல் வளர்ந்தவர்களும் அகன்றமார்புகளை யுடையவர்களுமான அவர்களைக்கண்டு மகததேசத்தவர்கள் வியப்புற்றனர். அவர்கள் வாயில்வழியைவிட்டு ஏறிக்குதித்து ஜராஸந்தன்வீட்டிற் புகுந்தனர். புருஷஶ்ரேஷ்டர்களான அவர்கள் ஜனங்கள் நிரம்பின மூன்றுகட்டுகளைத் தாண்டி அச்சமின்றித் தாம் உயர்குலத்தோரென்னும் கர்வத்தோடு ராஜாவினிடம் சென்றனர். மஹாரதர்களான அவர்கள், 'ஓ!' என்னும் சொல்லினாலேயே ராஜாவை அழைத்தனர். அர்க்கிய பாத்தியங்களையும் [1]மதுபர்க்கமென்னும் சிற்றுணவோடு [2] பசுவையும்கொடுத்து உபசரிக்கத் தகுதியுள்ளவர்களும் விசேஷமரியாதை பெற்றிருப்பவர்களுமான அவர்களை ஜராஸந்தன் எதிர்கொண்டழைத்துச் சாஸ்திரப்படி பூஜித்தான். ஸமர்த்தனான அவ்வரசன், அவர்களைப்பார்த்து 'உங்களுக்கு நல்வரவு ஆகுக' என்று சொன்னான். ஜனமேஜயரே! அப்போது பீமனும் அர்ஜுனனும் மௌனமாக இருந்தனர். அவர்களுக்குள் சிறந்தபுத்திசாலியான கிருஷ்ணன் ஜராஸந்தனைப்பார்த்து, 'அரசர்க்கரசே! இவர்களிருவரும் இப்போது ஒருவிரதம் வஹித்திருப்பதனால் நடு இரவுக்குமுன் பேசலாகாது. அதன்பிறகு உன்னுடன் பேசுவார்கள்' என்றுசொன்னார். ஜரா

---

1 மதுபர்க்கமென்பது ஜலம் ஸ்வல்பமும், தயிர் நெய் சர்க்கரைஸமனும் தேன் எல்லாவற்றிலும் அதிகமுமாகச் சேர்த்துச்செய்யப்பட்டது.

2 யோக்கியர்களான வேதவித்துக்கள் வந்தபோது கன்றையாவது பெரிய விருஷபத்தையாவது ஆட்டுக்கிடாயையாவது மதுபர்க்கத்தோடு கொடுக்க வேண்டுமென்று ஆபஸ்தம்பர் சொல்லுகிறார்.

ஸந்தன் அவர்களைத்தன்யாகசாலையில் இருக்கச்செய்து தன் அரண்மனைக்குச்சென்றான். பிறகு, அர்த்தராத்திரிகாலம் வந்தபோது, அந்தப் பிராம்மணர்களிருக்குமிடத்திற்குச் சென்றான். ஜனமே ஜயராஜாவே! யுத்தங்களில் ஜயிப்பவனான அந்தஜராஸந்தன், ஸ்நாதகர்களான பிராம்மணர்கள்வந்திருப்பதாக அர்த்தராத்திரி வேளையிற் கேட்டாலும் அவர்களை எதிர்கொண்டழைப்பதை விரதமாக வைத்திருந்தானென்பது உலகப்பிரஸித்தம். அந்த ராஜஶ்ரேஷ்டனான ஜராஸந்தன் அவர்கள் அற்புதமான வேஷத்தோடிருப்பதைக் கண்டு மரியாதைசெய்து திகைத்துநின்றான். பரதஶ்ரேஷ்டரும் ராஜஶ்ரேஷ்டருமான ஜனமேஜயரே! சத்துருக்களை அழிப்பவரான அந்தப்புருஷஶ்ரேஷ்டர்களெல்லாரும் ஜராஸந்தராஜாவைக்கண்டவுடன், 'ராஜாவே! மங்களமுண்டாகட்டும்; க்ஷேமமுண்டாகட்டும்' என்றுசொல்லி, அவ்வரசனைப்பார்த்தும் தம்மில் ஒருவரையொருவர்பார்த்தும் அங்கே நின்றனர். ஜனமேஜயரே! ஜராஸந்தன் அவ்வாறு பிராம்மணவேஷத்தால் மறைந்திருக்கும் அந்தப்பாண்டவர்களையும் கிருஷ்ணனையும் பார்த்து, 'உட்காரலாம்' என்றுசொன்னான். உடனே, அம்மூன்றுபுருஷஶ்ரேஷ்டர்களும் மஹாயாகத்தின் மூன்று அக்னிகளைப்போல ஒளியினால் மிகப்பிரகாசித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்தனர். ஜனமேஜயரே! ஸத்தியந்தவறாதவனான ஜராஸந்தன், தகாத அலங்காரங்களைச்செய்து வேஷமெடுத்துக்கொண்டதனால் உருமாறியிருந்த அவர்களை இகழ்ந்துபேசலானான். 'இம்மானிடலோகத்தில் ஸ்நாதகவிரதம் வஹித்திருக்கும் பிராமணர்கள் வெளிப்படையாகப் பூமாலைசூடிச் சாந்தணிந்திராரென்று எனக்கு நன்றாகத்தெரியும். நீங்கள் யாவர்? பூமாலைகளையணிந்தும் கைகளில் நாண் உரைந்த காய்ப்புக்களினால் க்ஷத்திரியசக்தியின் குறிப்புக்களைத்தாங்கியுமிருக்கிறீர்கள்; பிராமணர்களென்று சொல்லுகிறீர்கள். இவ்வுலகத்தில் இவ்வாறு வெள்ளாடையுடுத்து வெளிப்படையாகப் புஷ்பசந்தனங்களைத்தரித்திருப்பவர்கள் க்ஷத்திரியர்கள்தாமென்று எனக்குச் செவ்வையாகத்தெரியும். நீங்கள் யார்? உண்மையைச்சொல்லுங்கள்; ராஜாக்களிடத்தில் உண்மைதான் மேன்மையாகும்; ராஜாபராதத்தில் அச்சமின்றிச் சைத்யகமலையின் சிகரத்தையுடைத்து வாயிலைவிட்டு வேறுவழியால் இந்தவீட்டில் ஏன் நுழைந்தீர்கள்? மேலும், பிராமணருக்குச் சொல்லின் வன்மையதிகம்; உங்களுடைய இந்தச்செய்கை உங்கள்வேஷத்துக்கு மாறாயிருக்கிறது. இப்போது உங்களெண்ணம் யாது? சொல்லுங்கள்; இவ்வாறு என்னிடம்வந்தும் சாஸ்திரப்படி நான் செய்த

மரியாதையை நீங்கள் ஏன் பெற்றுக்கொள்ளவில்லை? என்னிடம் வந்தகாரியந்தான் யாது?' என்றான். அவன் இவ்வாறுசொல்ல, சிறந்த அபிப்பிராயமுள்ளவரும் பேசுவதில் ஸமர்த்தருமான வாஸுதேவர் மதுரமும் கம்பீரமுமான மறுமொழி கூறலானார்.

'ராஜாவே! மனிதர்களுக்குப்பிரபுவே! நீ, எங்களை [1] ஸ்நாதகப் பிராமணர்களென்றே அறி. ராஜாவே! ஸ்நாதகவிரதமுள்ளவர்கள் பிராமணராகவும் க்ஷத்திரியராகவும் வைசியராகவும் இருக்கலாம். இவர்களில் ஒவ்வொருவகுப்பாருக்கும் சிறப்பானநியமங்களும் யாவருக்கும் பொதுவான நியமங்களுமுண்டு. சிறப்பான நியமமுள்ள க்ஷத்திரியன்தான் எப்போதும் ஐசுவரியத்தையடைவான். புஷ்பங்கள்தரித்தவரிடத்தில் லக்ஷ்மி ஸ்திரமாயிருக்கிறாள். அதனால், நாங்கள் புஷ்பங்களைத்தரித்திருக்கிறோம். க்ஷத்திரியன் கைவன்மையுள்ளவன்தான்; சொல்வன்மையுள்ளவனுகான். பிருஹத்ரதபுத்ரனே! ஆதலால், க்ஷத்ரியன்வாக்குக் கம்பீரமாயிராதென்று சொல்லப்படுகிறது. பிரம்மதேவர் தமது சக்தியை க்ஷத்திரியர்களின் கைகளில்வைத்திருக்கிறார். ராஜாவே! அதை நீ பார்க்கவிரும்புகிறாயாயின் இப்போதே பார்க்கலாம்; ஸந்தேஹமில்லை. தைரியமுள்ள புருஷர்கள் சத்துருவின்வீட்டில் வாயிலல்லாவழியாலும் மித்திரர்கள்வீட்டில் நேர்வழியாலும் பிரவேசிக்கின்றனர். அந்தத்தர்மப்படி இவையெல்லாம் வழிகள்தாம். நாங்கள் காரியத்தோடு சத்துருவின் வீட்டிற்குவந்து அவனிடத்தில் அதிதிபூஜையைப் பெற்றுக்கொள்ளமாட்டோம். இஃது எங்கள் உறுதியான விரதமென்று நீ அறி' என்றார்.

இருபத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

ஜராஸந்தவத பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணனுக்கும் ஜராஸந்தனுக்கும் ஸம்பாஷணம் நடந்தபிறகு ஜராஸந்தன் யுத்தத்துக்கு ஆரம்பம் செய்தது.)

ஜராஸந்தன், 'ஓ! பிராம்மணர்களே! உங்களோடுநான் விரோதஞ்செய்துகொண்டது எப்பொழுதென்று எனக்கு நினைவில்லை. ஆராய்ந்துபார்த்தும் உங்களுக்கு நான் தீங்குசெய்ததாக எனக்குத்தெரியவில்லை. தீங்குசெய்திருந்தால் என்னைக் [2] குற்றமில்

---

1 மூலத்தில், 'ஸ்நாதகப்பிராம்மணர்களையும் எங்களையும் நீ பகுத்தறி' என்றகருத்தும் அடங்கியிருக்கிறது.

2 ஆசீர்வாதம் செய்ததனால் குற்றமில்லாதவனாக நினைத்ததாகிறது.

லாதவனாக நீங்கள் நினைப்பதெவ்வாறு? [1] சத்துருவென்றே சொல்லுங்கள். [2] இதுதானே சான்றோர் ஒழுக்கம். அர்த்தத்தையும் தர்மத்தையும் கெடுப்பதனாலன்றோ மனம்கொதிப்பது. தர்மந்தெரிந்தவனும் மஹாரதனுமாயிருக்கும் க்ஷத்ரியன் இதற்குமாறாகநடந்து குற்றமில்லாதவனிடத்தில் குற்றத்தை ஏற்படுத்துவானாயின், அவன் தனதுபுண்ணியலோகங்களைக்கெடுத்துக்கொண்டு பாவகதியையடைகிறான். ஸந்தேஹமில்லை. ஒழுங்காகநடப்பவர்களுக்கு க்ஷத்திரியதர்மந்தான்மூன்றுலோகங்களிலும்சிலாக்யமானது. தர்மந்தெரிந்தயாவரும் (க்ஷத்திரியதர்மந்தவிர) மற்றத்தர்மத்தைச் சிலாகிப்பதில்லை. அப்படியே மனவுறுதியோடு என்க்ஷத்திரியதர்மத்திலிருந்துகொண்டு பிரஜைகளுக்குத்தீங்குசெய்யாமலிருக்கும் என்னைப்பற்றி நீங்கள் (பேசல்) தவறுதலாகப் பிதற்றுவதுபோலிருக்கிறது' என்றுசொல்ல, கிருஷ்ணன்சொல்லலானார். 'சிறந்தகைகளையுடையவனே! குலத்தைத்தாங்குகிறவனாகிய ஓர் ஒப்பற்ற மனிதன் தன்குலத்தோரின்காரியத்தைத் தானெடுத்துக்கொண்டிருக்கிறான். அவனுடையகட்டளையினால் நாம் உன்னையெதிர்த்து வந்திருக்கிறோம். ராஜாவே! இந்த உலகத்திலுள்ள க்ஷத்திரியர்களை நீ பலியாக்கக்கொண்டுவந்திருக்கிறாய். அந்தக்கொடியகுற்றத்தையுண்டாக்கியபின் நீ குற்றமில்லாதவனாக நினைத்துக்கொள்வது எப்படி? ராஜஸ்ரேஷ்டனே! ராஜாவாயிருப்பவன் ஸாதுக்களானராஜாக்களைத் துன்பஞ்செய்யலாமா? நீ அந்தராஜாக்களைப் பிடித்து ருத்திரபகவானுக்குப் பலியாகக்கொடுக்க நினைத்திருக்கிறாய். பிருஹத்ரதபுத்திரனே! உன்னாற்செய்யப்பட்ட அந்தப் பாவம் எங்களையும் சேரும். ஏனெனில், நாங்கள் தர்மத்தைச் செய்பவர்கள். தர்மத்தைரக்ஷிப்பதில் சக்தியுள்ளவர்கள். பிருஹத்ரதபுத்திரனே! அதற்காக இப்போது உன்னிடம்வந்திருக்கிறோம். மனிதர்களைக்கொன்று யாகம்செய்வதை ஒருகாலும் கண்டதில்லை. அவ்வாறிருக்க, நீ மனிதர்களைத் தேவரானசங்கரருக்குப் பலிகொடுக்க நினைப்பதெப்படி? ஜராஸந்தா! பயன்படாத அறிவுள்ள நீ செய்வதுபோல வேறு எவன் ஒரேகுலத்திற்பிறந்து தன்குலத்தோருக்கே பசுக்களென்று பெயரிடுவான்? எவனெவன் எந்தஎந்தக் காலத்தில் என்னென்ன கர்மத்தைச் செய்கிறானோ அவனவன் அதனதன்பயனை அந்தந்தக்காலத்திலேயே அடைவான். ஆதலால், துக்கப்பட்டவரிடத்தில் பரிதாபமுள்ளநாங்கள் குலத்தோர்விருத்தியின்நிமித்தமாகவே குலத்

1 சத்துருவான என்னைக் குற்றமற்றவனாக நினைப்பதெவ்வாறு? அதைச் சொல்லுங்களென்பது பழையஉரை.

2 ஸத்தியம்சொல்வது.

தோரைநாசஞ்செய்கிற உன்னைக்கொல்ல இங்கே வந்தோம். ராஜாவே! இவ்வுலகத்தில் க்ஷத்திரியர்களுக்குள் வேறு ஆண் பிள்ளையில்லையென்று நீ நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறாயே; அஃது உன்னுடைய பெரும்புத்திமாறாட்டம். ராஜாவே! தன்குலத்தை அறிந்த உயர்ந்தமனமுள்ள எந்தக்ஷத்திரியன் யுத்தத்தினால் நேரிடுவதும் சாஸ்வதமானதும் ஒப்பற்றதுமான ஸ்வர்க்கத்தைவிரும்பமாட்டான்? மனிதர்களிற்சிறந்தவனே! க்ஷத்திரியர்கள் ஸ்வர்க்கத்தைக் கருதியேதான் யுத்தங்களென்னும்யாகங்களில் தீக்ஷை செய்துகொண்டு உலகங்களைஜயிக்கின்றனரென்பதை நீ அறி. விரிவானவேதமும் ஸ்வர்க்கத்திற்குக்காரணம். பெரும்புகழும் ஸ்வர்க்கத்திற்குக்காரணம். தவமும் ஸ்வர்க்கத்திற்குக் காரணம். ஆனால், யுத்தத்தில்மரணம் ஸ்வர்க்கத்திற்குத் தவறாதகாரணம். இந்த 1 யுத்தமரணந்தான் வைஜயந்தமென்னும் இந்திரனுடைய அரண்மனை. இதனாலுண்டான குணங்கள்நிரம்பின தேவேந்திரன் அஸுரர்களைவென்று எப்போதும் உலகங்களைக்காப்பாற்றுகிறான். உனக்குநேர்ந்திருப்பதுபோல ஸ்வர்க்கத்துக்கு மார்க்கமாய் (எங்களோடு இப்போது நேர்ந்திருக்கிற) யுத்தம் மற்ற எவனுக்குநேரிடும்? ராஜாவே! மகததேசத்துச்சேனைகள் மிகுதியாயிருப்பதனால் அச்சேனைமிகுதியையே பலமாகநினைத்துக் கர்வங்கொண்டு பிறரையவமதிக்காதே. ஒவ்வொரு மனிதனிடத்தும் சக்தியிராது. ராஜாவே! உனக்குச்சரியானதும் உனக்குமேற்பட்டதுமாகிய பராக்ரமமிருக்கிறதை எதுவரையில் நீ அறியவில்லையோ அதுவரையில்தான் பராக்ரமம் உன்னுடையது. ராஜாவே! உன்பராக்ரமம் எங்களால் தாங்கக்கூடியதுதான். அதனால் உனக்குச்சொல்லுகிறேன். மகதராஜாவே! உனக்குச்சரியானவர்களிடத்தில்மட்டும் கோபத்தையும் அகங்காரத்தையும் ஒழித்துவிடு. பிள்ளைகளுடனும் அமைச்சர்களுடனும் சேனைகளுடனுஞ்சேர்ந்து யமலோகம்போகாதே. இவ்வுலகத்தில் தம்போத்பவன், கார்த்தவீரியன், உத்தரன், பிருஹத்ரதன் என்னும் இவ்வரசர்கள் தமக்குமேற்சிறந்தவரை அவமதித்துத்தான் சேனைகளோடு அழிந்துபோயினர். நாங்கள் உன்னை மோசமாகக் கொல்லக்கருதினவர்கள்; உண்மையில் பிராமணர்களல்லோம். நான் ஐம்பொறிகளுக்கும் ஈஸ்வரனான வாஸுதேவன். இவ்விரண்டு வீரபுருஷர்களும் பாண்டுபுத்திரர்கள். இவர்களுக்கு மாமன்மகனும் உனக்குப்பகைவனுமான கிருஷ்ணனென்று

1 மரணத்துக்கஞ்சாமல் யுத்தஞ்செய்பவன் இந்திரபதத்தையும் ஜயத்தையும் அடைவானென்பது கருத்து.

என்னை அறி. மகதராஜனே! உன்னைச் சண்டைக்கு அழைக்கிறோம். நின்று சண்டைசெய்; ராஜாக்களெல்லாரையுமாவது விடு; நீயாவது யமலோகத்திற்குச்செல்' என்றுசொன்னார்.

ஜராஸந்தன் இதைக்கேட்டுக் கோபங்கொண்டு பேசத்தொடங்கினான். 'நான் கம்ஸனல்லேன்; பிரலம்பனல்லேன்; பாணனல்லேன்; முஷ்டிகனல்லேன்; நரகனல்லேன்; இந்த்ரதபனனல்லேன்; கேசியல்லேன்; பூதனையுமல்லேன்; காலயவனனுமல்லேன்; அவர்களல்லரோ உன்னால் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டவர். நீ இடைக்குலத்திற்பிறந்தவன். உன்முன்ஜாதியைநினை. நீ நம்மிடம் பயந்தோடி நாடோடிமனிதனைப்போலப் பிறப்பிடமான மதுரையைவிட்டுக் கடல்தீவைச்சார்ந்தாயன்றோ? கிருஷ்ணா! அப்படிப்பட்ட நீ, இப்போது, கார்காலங்கடந்தபிறகு மேகம் கர்ஜிப்பதுபோல் வீணாகக்கர்ஜிக்கிறாய். மாதவா! உன்னைக்கொன்று என்மருமகனும் உக்ரஸேனன்புத்ரனும் சிறந்தபுத்திமானுமாகிய கம்ஸன்கடனை இப்போதே தீர்க்கப்போகிறேன். உன்னையும் உனக்கு வேண்டினவர்களையும் கொல்வதற்காக உன்னுடன் யுத்தஞ்செய்ய எனக்கு நெடுநாளாகவிருப்பமிருந்தது. நல்லகாலமாதலால், இந்திராதிதேவர்கள் என்ஆரம்பத்தைப் பயன்படச்செய்தனர். கோவிந்தா! இந்தப்பீமஸேனனும் அர்ஜுனனுமாகிய இருவரும் அசக்தர்கள். நான் இவர்களை யுத்தத்தில்பிடித்து ஒருசிங்கம் சிறியமிருகங்களைக் கொல்வதுபோலக் கொல்வேன்' என்றான். அந்தஜராஸந்தன் கோபமூண்டு கர்ஜித்தபோது அங்கிருந்த எல்லாப்பிராணிகளும் நடுங்கின. அப்போது ஸ்ரீபகவான், 'ஜராஸந்தா! ஏன் கர்ஜிக்கிறாய்? நீ சொல்வதைச் செய்கையால்நடத்து. ராஜாக்களுள் இழிவானவனே! அமைச்சர்களுடனும் புத்திரர்களுடனும் உன்னை நான் இப்போது சண்டையில் எனது கட்டளையைச்செய்பவர்களான இவ்விருபாண்டவர்களால் கொல்லுவிக்கப்போகிறேன். நீ, எப்பாடுபட்டாலும் உயிரோடு உன்நகரத்தில் பிரவேசிக்கமாட்டாய்' என்றுசொன்னார். அதைக்கேட்ட ஜராஸந்தன், 'நான், ராஜாக்களில் எவரையும் ஜயிக்காமல்கொண்டு வந்திருக்கவில்லை. என்னால் ஜயிக்கப்படாத எதிரி யார்? கிருஷ்ணா! க்ஷத்ரியன் பராக்ரமத்தினால் பிறரைஜயித்து அவர்கள்விஷயத்தில் தன் இஷ்டப்படி நடப்பதே அவனுக்கு நியாயமான விருத்தியென்று தெரிந்தவர் சொல்லுகின்றனர். கிருஷ்ணா! க்ஷத்திரியர்களின் விரதத்தை மறவாத நான் ராஜாக்களைத் தேவதைக்குப்பலியாக நிச்சயஞ்செய்து இப்போது பயத்தினால் விடுவதேது? நான் சேனையை வகுத்துக்கொண்டு எதிரி சேனையோடு யுத்தஞ்செய்

வேன்; ஒருவனோடொருவனாகவும் யுத்தஞ்செய்வேன்; இருவர் அல்லது மூவரும் தனித்தனியேவந்தாலும் சேர்ந்துவந்தாலும் யுத்தஞ்செய்வேன்' என்றுசொன்னான். ராஜாவான ஜராஸந்தன் இவ்வாறு சொன்னபிறகு, பயங்கரமான செய்கையையுடைய கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்களோடு யுத்தஞ்செய்யக் கருதி உடனே தன் புத்திரனாகிய ஸஹதேவனென்பவனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்யக் கட்டளையிட்டான். ஜனமேஜயராஜாவே! அந்த ஜராஸந்தன் அந்தயுத்தம் நேர்ந்தபோது மானிடலோகத்திலுள்ள மனிதரால் கௌரவிக்கப்பெற்ற ஹம்ஸன் டிம்பகன்என்னும் இரண்டு பெயர்கள் உமக்குச்சொன்னேனே, அந்தப்பெயர்களுள்ள கௌசிகன் சித்ரஸேனனென்னும் இரண்டு ஸேனாபதிகளையும் நினைத்தான். ஜனமேஜயராஜாவே! பிரபுவும் புருஷோத்தமரும் மதுவென்னும் அஸுரனை ஸம்ஹரித்தவரும் பலராமருக்கு இளையவரும் ஸத்தியஸந்தரும் ஞானவான்களிற் சிறந்தவருமான கிருஷ்ணபகவான் பலவான்களிற் சிறந்தவனும் புலியைப்போலப் பூமியில் பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ளவனுமாகிய ஜராஸந்தராஜன் யாதவவம்சத்தாரால் கொல்லப்படத்தகாதவனும் வேறொருவனுக்குப் பாகமாகக் குறிப்பிடப்பட்டவனுமாயிருப்பதை நினைத்து, பிரம்மதேவரின் கட்டளையைக் கௌரவிப்பதற்காகத் தாமே அவனைக்கொல்ல யத்தனிக்கவில்லை" என்று சொன்னார்.

இருபத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

ஜராஸந்தவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணனுக்கும் ஜராஸந்தனுக்கும் த்வேஷம்வந்தகாரணத்தை ஜனமேஜயர்கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லியது.)

ஜனமேஜயர், "வைசம்பாயனரே! கிருஷ்ணனும் ஜராஸந்தனுமாகிய இருவருக்கும் யாதுகாரணம்பற்றி ஒருவருக்கொருவர் விரோதமுண்டாயிற்று? கிருஷ்ணன், ஜராஸந்தனால் யுத்தத்தில் எவ்வாறு ஜயிக்கப்பட்டனர்? கம்ஸன் ஜராஸந்தனுக்கு என்ன முறையாகிறான்? கம்ஸன் நிமித்தமாகவன்றோ ஜராஸந்தன் கிருஷ்ணனுக்குப் பகையாளியானான். இவற்றையெல்லாம் எனக்குத் தெளிவாகச்சொல்லக்கடவீர்" என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்.

"உக்ரஸேனனுக்குமந்திரியும் மஹாபுத்திசாலியுமான வஸுதேவரென்பவர் யாதவவம்சத்திற்பிறந்தவர். கௌரவரே! உக்ரஸேன

னுடைய புத்திரர்கள் அனேகர்களில் ஜ்யேஷ்டபுத்ரனான கம்ஸன் சிறந்த பலசாலியும் எல்லா அஸ்திரங்களும் தெரிந்தவனுமாயிருந்தான். மிக்கபுகழ்பெற்றவளாகிய ஜராஸந்தன்புதல்வி கம்ஸனுக்கு மனைவியானாள். புத்திசாலியான ஜராஸந்தன் ராஜ்யத்தையே பரிசமாகவாங்கிக்கொண்டு அவளைக் கன்னிகாதானஞ்செய்தான். அந்தஜராஸந்தனுக்காக அந்தக்காலத்தில் உக்ரஸேனனுடைய மந்திரிகள் அவன்மைந்தனான கம்ஸனுக்கு மதுரையில் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தனர். அந்தக் கம்ஸன் கொடிய பராக்ரமமுள்ளவனாயிருந்தான். ஐசுவரியத்தின் மிகுதியினால் கர்வமடைந்தும் தேகபலத்தினால் விவேகமற்றுமிருந்த அந்தக்கம்ஸன் அப்போதே தன்தந்தையை நிக்ரஹித்து மந்திரிகளுடன் அந்த ராஜ்யத்தை ஆண்டான். புத்திஹீனனாகிய அந்தக்கம்ஸன் வஸுதேவரிடம் ராஜ்யகாரியத்தைக் கேட்கவுமில்லை; அவருடன்சேர்ந்து அந்த ராஜ்யத்தை நியாயமாகப் பரிபாலனஞ்செய்பவுமில்லை. ஆகிலும், அஸுரராஜாவான அந்தக்கம்ஸன், தேவகன்பெண்ணாகிய தேவகியை வஸுதேவருக்குப் பாரியையாக அன்புடன் விவாகஞ்செய்வித்தான். ஜனமேஜயரே! அவளை ரதத்திலேற்றி அழைத்துக்கொண்டு போகும்போது ராஜாவான கம்ஸன், தானும் வஸுதேவருடன் ரதத்திலேறினான். அப்போது, 'கம்ஸா! எந்தத் தேவகியை இப்போது விவாஹஞ்செய்வித்து நீ அழைத்துக்கொண்டுபோகிறாயோ அவளுடைய எட்டாவதுபுத்திரன் உனக்கு யமனாகப்போகிறான்' என்று ஒருதேவதூதனுடைய வாக்கு ஆகாயத்திலுண்டாயிற்று. அந்தவாக்கை வஸுதேவரும் கேட்டார்; ராஜாவான கம்ஸனும் கேட்டான். மிகவும் துஷ்டபுத்தியுள்ள ராஜாவான கம்ஸன் உடனே தேரைவிட்டிறங்கிக் கூரானகத்தியை உருவிக்கொண்டு தேவகியின்தலையைத்துணிக்க யத்தனித்தான். ஜனமேஜயரே! அப்போது சிறந்தபுத்தியுள்ள அந்த வஸுதேவர் சிரித்துக்கொண்டு கோபத்தினால் பரவசங்கொண்டகம்ஸனை நயமாக ஸமாதானப்படுத்தத்தொடங்கினார். 'ராஜாவே! பெண்ணைக் கொல்லத்தகாதென்று தர்மசாஸ்திரங்களெல்லாம் கூறுகின்றன. குற்றமற்றவளும் மெல்லியவளுமான இந்தப்பெண்ணை நிஷ்காரணமாகக் கொல்லுகிறாய். ராஜாவே! இவளிடத்தில் உனக்குண்டான பயத்தை நிவிருத்திசெய்துகொள்ளவும் இவளையும் உன் தர்மத்தையும் காப்பாற்றவும் கூடும். ராஜாவே! அக்காலத்தில் இவளுடைய எட்டாவது கர்ப்பத்தைப் பிரஸவமானவுடன் நீ அழித்துவிடலாம். அப்படிச் செய்வதனால் உனக்குநேர்ந்த ஆபத்தை விலக்கினதாகும்' என்றார். ஜனமேஜயரே! இவ்வாறு வஸுதேவரால் உரைக்கப்பட்ட அந்தச் சூரஸேனபதியான கம்ஸன்

அப்போது அவர்சொல்லை அங்கீகரித்தான். பிறகு, தேவகிக்கு ஸூர்யனுக்கொப்பான ஒளியுள்ளகுமாரர்கள் பிறந்தார்கள். கம்ஸன் அந்தக்குமாரர்களையெல்லாம் பிறக்கப்பிறக்கக் கொன்றான். பிறகு, [1] பலராமர் அந்தத் தேவகிக்கு ஏழாவது கர்ப்பமாக உண்டானார். ராஜாவே! ராஜாவான யமன் தனதுமாயையினால் அந்தத் தேவகியின் ஒப்பற்றகர்ப்பத்தை [2] இழுத்து ரோஹிணியின் வயிற்றில் வைத்தான். செவ்வையாக இழுக்கப்பட்டதனால் அவர் ஸங்கர்ஷணரென்றும் பலத்திற் சிறந்தவராதலால் பலதேவரென்றும் சொல்லப்படுகிறார். பிறகு, கண்ணன் அவளுடைய எட்டாவது கர்ப்பமாக உண்டானார். ராஜாவானகம்ஸன் அந்தக் கர்ப்பத்தின் விஷயத்தில் அதிகமாகக் காவலைச்செய்தான். பிரஸவகாலத்தில், வஸுதேவரைத் தவறிப்போகாமல் காவல் காப்பதற்காகக் கொடிய வேலைசெய்பவனாகிய உக்ரனென்னும் மந்திரி கம்ஸனால் நியமிக்கப்பட்டான். பிறந்தமாத்திரத்தில் கண்ணனை அவர்பிதாவான வஸுதேவர் எடுத்துக்கொண்டுபோய் ஒருயாதவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு அவன்பெண்ணை விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டுவந்தார். ராஜாவான கம்ஸன் தேவதூதன் சொன்ன சொல்லைப் பொருமலிருந்ததனால், வஸுதேவர் மஹாத்மாவான கிருஷ்ணனை இடைச்சேரியிற் கொடுத்துவிட்டார். கிருஷ்ணனும் நீருக்குள் தாமரைபோலவும் கட்டைக்குள் தீப்போலவும் கம்ஸனாலறியப்படாமல் ஆயர்களிடம் ஒளிந்துவளர்ந்தார். சிறந்தகைகளையுடையவனும் பராக்ரமத்தினாலும் பலத்தினாலும் விருத்தியடைகிறவனுமான கம்ஸன் இடையர்களெல்லாரையும் பிடித்தான். அவனால் பிடிக்கப்பட்ட கோபாலர்களில் கம்ஸன்பயத்தினால்சிலரும் கண்ணன்மேல் விருப்பத்தினால் மற்றவரும் கூட்டங்கூட்டமாகத் தாமரைக் கண்ணனாகிய கண்ணனைச் சூழ்ந்துகொண்டனர். ஜனமேஜய ராஜாவே! உக்ரஸேனனுக்கு அன்புள்ளவரும் மஹாபலசாலியுமான அந்த வாஸுதேவர், பலராமரை ஸஹாயமாக அடைந்து போஜராஜாவான கம்ஸனையும் அவன் ஸஹோதரர்களையும் யுத்தத்தில் கொன்று வெற்றியடைந்து, அந்த ராஜ்யத்தில் உக்ரஸேனனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தார். ராஜாவே! கண்ணனால் யுத்தத்தில் கம்ஸன் கொல்லப்பட்டதைக் கேட்டவுடன் ஜராஸந்தன் கம்ஸன்மகனைச் சூரஸேனராஜ்யத்திற்கு [3] அதிபதியாகச்செய்

1 இந்த இடத்தில் உத்தரதேசபாடம் கொள்ளப்பட்டது; கிருஷ்ணாசாரியர் பதிப்பின்படி 'மிகச்சிறந்தவரான பலராமர்' என்பது பொருள்.

2 பகவான் தமது யோகமாயையினால் இழுத்து ரோஹிணியின் கர்ப்பத்தில் வைத்தாரென்று ஸ்ரீ பாகவதத்திலும் ஹரிவம்சத்திலும் சொல்லப்படுகிறது. 3 இந்தக்கதை, பாகவதம் ஹரிவம்சங்களில் இல்லை.

தான். ஜனமேஜயரே! அந்தஜராஸந்தன் பெரியசேனையைக்கிளப்பிக் கிருஷ்ணனைத்தடுத்துத் தன்பெண்ணின் மகனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்வித்தான். சிறந்த பராக்ரமமுள்ள அந்தஜராஸந்தன் பெருஞ் சேனையைச் சேர்த்துக்கொண்டு அங்கே உக்ரஸேனனையும் யாதவர்களையும் பிடித்தான். கௌரவரே! இதுபற்றித்தான் ஜராஸந்தனுக்குக் கிருஷ்ணன்மேல் விரோதமுண்டாயிற்று. அரசர்க்கரசே! செல்வம்நிரம்பிய அந்தஜராஸந்தன் தான்பிரார்த்தித்துக்கொண்ட விஷயத்துக்காக, பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொண்ட அரசர்களைப்பலிகொடுத்து, தேவஸ்ரேஷ்டரும் தோலாடையுடுத்தவரும் முக்கண்ணருமாகிய மஹாதேவரை ஆராதிப்பதற்காகத்தன்னால் ஜயிக்கப்பட்ட அரசர்களைச் சிறையில் வைத்தான். பரதஸ்ரேஷ்டரே! இவையெல்லாம் நடந்தவாறு உமக்குச் சொல்லப்பட்டன. அந்த ஜராஸந்தராஜா பீமஸேனனால் எவ்வாறு கொல்லப்பட்டானென்பதைக் கேளும்.

இருபத்துநான்காவது அத்யாயம்.

ஜராஸந்தவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமனுக்கும் ஜராஸந்தனுக்கும் நடந்த கைச்சண்டையில் ஜராஸந்தன் சோர்ந்தது.)

பிறகு, ஐம்புலன்களின் அறிவுக்கும் எட்டாதவரும் யதுவம்சத்தில் அவதரித்தவரும் சிறந்தவாக்குள்ளவருமாகிய கண்ணபிரான், யுத்தஞ்செய்ய மனத்தில் நிச்சயம்செய்துகொண்ட அந்த ஜராஸந்தனைப்பார்த்து, 'ஓ! ராஜாவே! எங்கள்மூவரில் எந்த ஒருவனோடு யுத்தஞ்செய்ய உன் மனத்தில் விருப்பமிருக்கிறது? எவன் யுத்தத்திற்கு ஸித்தமாயிருக்கலாம்?' என்று கேட்டார். இவ்வாறு அவர் சொன்னபின் சிறந்தபராக்ரமமுள்ளவனும் மகததேசாதிபதியுமான ஜராஸந்தராஜன் கிருஷ்ணனைக்கோபாலனென்றும் அர்ஜுனனைச் சிறுவனென்றும் நினைத்து அவ்விருவரையும் விட்டுவிட்டுப் பீமஸேனன் உயர்ந்த கதாயுதத்தைத் தரித்திருப்பதையும் அவன் தேகபலத்தையும் கேட்டிருந்ததனால் ஸந்தோஷமடைந்து அவனுடன் யுத்தத்தை வேண்டினான். புரோகிதர் கோரோசனை பூமாலை முதலான மங்களத்திரவியங்களையும் களைப்பைத்தீர்க்கின்றவையும் மூர்ச்சையைத் தெளிவிக்கின்றவையுமான சிறந்த ஔஷதங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு, யுத்தஞ்செய்யக் கருதின ஜராஸந்தனிடம் வந்தார். புகழ்பெற்ற அந்தப் பிராம்மணரால் மங்களகாரியங்கள் செய்யப்பெற்ற ஜராஸந்தராஜன் க்ஷத்

திரியதர்மத்தை நினைத்து யுத்தஸன்னாஹம் செய்தான். அந்த ஜராஸந்தன் கிரீடத்தைக் கழற்றித் தலைமயிரை வாரிக்கொண்டு கரைபுரளும் கடல்போலெழுந்தான். பயங்கரமானபராக்ரமமுள்ளவனும் சிறந்த புத்தியுள்ளவனுமான ஜராஸந்தன், பீமனைநோக்கி, 'பீமா! உன்னுடன்கூட யுத்தம்செய்வேன். மேலானவனிடத்தில் தோற்பதும் சிலாக்கியம்' என்று சொன்னான். பகைவரையடக்கும் சிறந்தபராக்ரமசாலியான ஜராஸந்தன் இவ்வாறு சொல்லிப் பலாஸுரன் இந்திரனையெதிர்த்ததுபோலப் பீமஸேனனை எதிர்த்தான். அப்போது பலவானான பீமஸேனன், கிருஷ்ணனுடன் கலந்து ஆலோசனை செய்து, அவரால் மங்களகாரியங்கள் செய்யப்பெற்று, ஜராஸந்தனோடு யுத்தஞ்செய்யச் சேர்ந்தான். அதன் பிறகு, புருஷஶ்ரேஷ்டர்களாகிய அவ்விரண்டு வீரர்களும் மிகுந்த உத்ஸாஹத்துடன் ஒருவரையொருவர் ஜயிக்கக்கருதிக் கைகளையே ஆயுதங்களாகக்கொண்டு யுத்தஞ்செய்ய ஆரம்பித்தனர். அப்போது ஒருவர்க்கொருவர் முதலில் கைபிடித்துப் பிறகு பாதவந்தனஞ்செய்து தோளிற்கட்டின கச்சை அசையும்படி அடிக்கைகளினால் விலாப்புறங்களில் தட்டிக்கொண்டனர். ஜனமேஜயரே! இருகைகளாலும் பலமுறை தோள்தட்டி ஒருவரையொருவர் இடித்து அங்கத்தினால் அங்கத்தைக்கட்டி மறுபடியும் தோள்தட்டிச் [1] சித்ரஹஸ்தங்கள்முதலியவற்றைச் செய்து ஒருவர்க்கொருவர் கச்சைகளுக்குள் கைகளை நுழைத்தனர். கழுத்திலும் கன்னத்திலும் நெருப்புப் பொறிபறக்க அடிப்பதனால் இடிமுழக்கத்தை உண்டாக்கினர். கயிற்றினாற் கட்டுவதுபோலக் கைகளினால் கட்டுவதாகிய பாகுபாசம்முதலிய கட்டுக்களைக்கட்டிக் கால்களினால் [2] தலையில் உதைத்து மார்பில் கையாலறைந்து இருகரங்களையும் கோத்துத் தலையில் அறைவதாகிய பூர்ணகும்பமென்னும் அடியையும் இருவரும் செய்தனர். கையினால் கையைநெருக்கி யானைகள்போலவும் மேகங்கள்போலவும் கர்ஜித்துக்கொண்டு, கைகளையே ஆயுதங்களாக வைத்துக்கொண்ட இருவரும் கையறைவிழும்பொழுது ஸிம்மங்களைப்போலக் கோபித்துப் பார்த்து ஒருவரையொருவர் இழுத்திழுத்து யுத்தஞ்செய்தனர். அவ்விருவரும் உடம்பினால் உடம்பைக் கசக்கியும் கைகளோடு கைகளைப் பின்னியும் வயிற்றிலும் இடுப்பிலும் விலாப்புறங்களிலும் ஒருவரையொருவர் பிடித்தெறிந்தனர். நன்றாகப்பயின்ற அவ்விருவரும் உடம்பைச்

1 மிகுந்த பயிற்சியினால் வெகு விரைவாகக் கைகளை மேலும் கீழும் குறுக்கிலும் நீட்டல் மடக்கல் முதலியவை.

2 நரம்புகளை உதைத்து என்பது பழையஉரை.

சுருக்கிக்கொண்டு தமதுவயிற்றிற்குக்கீழேயும் கழுத்திலேயும் மார்பிலேயும் கையைப்போட்டுத்தள்ளினர். உலகத்திலுள்ளசிறந்த கைச்சண்டைகள்எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக [1]ப்ருஷ்டபங்கத்தையும் செய்தனர். இரண்டுகைகளினாலுண்டாகும் [2] ஸம்பூர்ண மூர்ச்சையையும் பூர்ணகும்பம், [3] திருணபீடம், [4] பூர்ணயோகம், [5] முஷ்டிகம் முதலான யுத்தங்களையும் தங்கள்ஸாமர்த்தியத்தை ஒருவர்க்கொருவர் காண்பிப்பதற்காக நினைத்தபடியெல்லாஞ் செய்தனர். ராஜஸ்ரேஷ்டரே! அப்போது அந்நகரத்தில்வஸிக்கும் பிராம்மக்ஷத்திரியவைசியசூத்ரர்களனைவரும் பெண்பிள்ளைகள்கிழவர்களுள்பட ஆயிரக்கணக்காக அவர்களுடையயுத்தத்தைக்காண்பதற்கு வந்துசேர்ந்தனர். அந்தஜனக்கூட்டங்கள்நிரம்பியிருந்ததனால் அவ்விடம் நெருக்கமாயிருந்தது. அப்போது கைகளின் அடியினாலும் பிடித்தலாலும் விடுத்தலாலும் மலையும் இடியும்ஸந்தித்தாற்போல அவ்விருவரும்ஸந்தித்தனர். பலவான்களிற்சிறந்தவரான அவ்விருவரும், தந்தம்பலத்தினால் மிக்கஉத்ஸாஹமுள்ளவர்களாய் ஒருவரையொருவர்ஜயிக்கக்கருதி ஒவ்வொருவரும் மற்றொருவர்இளைக்கும்ஸமயத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு, தலைகளினால் ஆடுகளும் விருக்ஷங்களினால்ராக்ஷஸர்களும் கால்களினால் உயர்ந்தகுதிரைகளும் மூக்குக்களினால் தித்திரிப்பறவைகளும் போல (கைகளால்) சண்டைசெய்தனர். அரசரே! அந்தப்போர்க்களத்தில் அவ்விரண்டு பலசாலிகளுடைய அந்தப்பயங்கரமான யுத்தம், விருத்திராஸுரனுக்கும் இந்திரனுக்கும் நடந்தயுத்தம் போல, ஜனங்கள்விலகியோடும்படி நடந்தது. தூரத்தில்தள்ளியும் ஸமீபத்தில்இழுத்தும் பின்னேடியிழுத்தும் சுற்றியிழுத்தும் பலவகையாக ஒருவரையொருவர் இழுத்தனர். முழங்கால்களினால் இடித்தனர். பிறகு, பெருங்கர்ஜனையினால் ஒருவரையொருவர் பயமுறுத்திப் பெரும்பாறைகள் விழுவதுபோன்ற அறைகளினால் அறைந்தனர். பிறகு, ஜராஸந்தன் தனது முஷ்டியினால்

1 முதுகைத்தரையிற் படும்படிசெய்வதனால் உண்டாகும்அவமானம் என்பது.

2 வயிறுமுதலானஇடங்களில் கசக்குவதனாலுண்டாகும் மூர்ச்சை என்பதுபழையஉரை.

3 நார்முதலியவற்றினாற் கயிறுதிரிப்பதுபோல ஒருவரோடொருவர் கை கால்களைப்பின்னிக்கொள்வது.

4 தலைமுதல் கால்வரையில் முழுஉடம்பையும் சேர்த்தணைப்பது. 'அசதியிலடித்தல்' என்பதுபழையஉரை.

5 ஓரிடத்தில்குத்துவதாகக் காட்டி மற்றோரிடத்திற் குத்துவது.

பீமஸேனனை மார்பிலடித்தான். அந்தப்பீமஸேனனும் ஜராஸந்தனை மார்பிலேயே அடித்தான். அகன்றமார்பும் நீண்டகைகளுமுடையவர்களும் கைச்சண்டையில்தேர்ந்தவர்களுமாகிய அவ்விருவர்களும் இருப்புலக்கைகள்போன்ற கைகளினால் போர்செய்தனர். கார்த்திகைமாதம் முதல்தேதியாரம்பித்தஅந்தயுத்தம் பதினைந்து தினங்கள் இரவும்பகலும் ஆகாரமில்லாமலும் ஓய்வில்லாமலும் நடந்துகொண்டிருந்தது. மஹாத்துமாக்களானபீமஜராஸந்தர்களின்யுத்தம் திரயோதசி (=பதின்மூன்றாவதுநாள்) வரையில் அவ்வாறேநடந்தது. சதுர்த்தசிதினம் (=பதினான்காவதுநாள்) ராத்திரி ஜராஸந்தன் களைப்பினால் யுத்தஞ்செய்யாமல்நின்றான். ஜனமேஜய ராஜாவே! அவ்வரசன் அவ்வாறு களைத்திருந்ததைக்கண்டு ஜனார்த்தனர் பயங்கரமானசெய்கையைச்செய்த பீமஸேனனைத் தூண்டுவதற்காக, 'ஓ! குந்தியின்மைந்தனே! யுத்தத்தில்ஓய்ந்துபோன சத்துருவைப்பிடிப்பது எளிது; முற்றிலும்பிடிக்கப்படுவதனால்அவன் தன்னுயிரைவிட்டுவிடுவான். குந்திபுத்திரனே! ஆதலால், இவ்வரசனை இப்போதே நீ பிடிக்கவேண்டும். பரதஶ்ரேஷ்டனே! கைகளால் இவனுடன் யுத்தஞ்செய்' என்று சொன்னார். வீரர்களானபகைவர்களை ஹதஞ்செய்பவனாகிய அந்தப் பீமஸேனன், கிருஷ்ணன் இவ்வாறுசொன்னவுடன் ஜராஸந்தனுக்கு அது தருணமென்று அறிந்து அவனைக்கொல்லஎண்ணங்கொண்டான். பிறகு, பலவான்களிற்சிறந்தவனும் கௌரவர்களை மகிழ்விப்பவனுமான விருகோதரன் யாராலும்ஜயிக்கமுடியாத ஜராஸந்தனை ஜயிப்பதற்காக அவனைக் கோபத்துடன்பிடித்தான்.

இருபத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

ஜராஸந்தவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஜராஸந்தவதமானபிறகு கிருஷ்ணன் சிறையிலிருந்தக்ஷத்திரியர்களை விடுவித்ததும், ஜராஸந்தபுத்திரனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்வித்ததும், பீமார்ஜுனர்களோடு ஜராஸந்தனுடைய ரதத்திலேறி இந்திரப்ரஸ்தம் சென்று யுதிஷ்டிரனுக்குஜயத்தைச்சொன்னதும், பிறகு பாண்டவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு துவாரகைக்குச்சென்றதும்.)

அதன்பிறகு, பீமஸேனன், ஜராஸந்தனைவதஞ்செய்வதற்காகச் சிலாக்கியமான எண்ணத்தையடைந்து கிருஷ்ணனைப்பார்த்து, 'யாதவஶ்ரேஷ்டரே! கிருஷ்ணா! உமக்குவேண்டினவரைப் பெரும்பாலும் அழித்தவனாகிய இந்தப்பாவியின் விஷயத்தில்யான் காலம்

போக்கத்தகாது' என்றுசொன்னான். இவ்வாறு அவனால்சொல்லப்பட்ட புருஷஸ்ரேஷ்டரான கண்ணபிரான் ஜராஸந்தவதஞ்செய்ய விருகோதரனைத் துரிதப்படுத்தி மறுமொழி கூறலானார். 'பீமா! உன்னிடத்திலிருக்கும் தெய்விகசக்தியையும் வாயுபகவானுடைய பலத்தையும் இப்பொழுது ஜராஸந்தனிடத்தில்காண்பி. மஹாரதனும் கெட்டபுத்தியுள்ளவனுமான இந்தஜராஸந்தன் உன்னாலே தான் கொல்லப்படத்தக்கவனென்பதைக் கோமந்தமென்னும் சிறந்தபர்வதத்தில் காற்றுவழியாகவந்த ஆகாயவாணியினாற்கேட்டேன். அதனால், இவன் (அப்போது) விடப்பட்டான். மாகதனைத்தவிர மற்றெவன் பலதேவருடையபலத்தில் அகப்பட்டுப் பிழைப்பான்? மஹாபலசாலியே! ஆதலால், உன்னைவிட வேறு யாராலும் இவனுக்கு மரணம் விதிக்கப்படவில்லை. சிறந்தகைகளையுடையவனே! வாயுபகவானைத்தியானித்து இம்மகதராஜனைக் கொல்' என்று சொன்னார். மஹாபலசாலியும் எதிரிகளைஜயிப்பவனுமாகியபீமன், கிருஷ்ணனால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்டவுடன், கிருஷ்ணனைநமஸ்கரித்து அர்ஜுனனைத்தழுவி வாயுபகவானை மனத்தில்தியானித்து வாயுபகவானுடையபலத்தினால் பூரிக்கப்பெற்றவனாகிச் சிறந்தபலசாலியானஜராஸந்தனைத்தூக்கிச் சுழற்றினான். பரதஸ்ரேஷ்டரானஜனமேஜயரே! அவனை நூறுசுற்றுச் சுற்றி முழங்கால்களால்முதுகையழுத்தி ஒடித்தான்; அவனை அரக்கிக் கர்ஜனை செய்தான். மஹாபலசாலியானபீமன் கையினால் அவன்காலைப்பிடித்து இரண்டாகக்கிழித்தான். ஜராஸந்தன் கசக்கப்படுவதனாலும் பீமன் கர்ஜிப்பதனாலும் எல்லாப்பிராணிகளும் பயங்கரமானபெரியகோஷத்தைச்செய்தன. பீமஸேனனும் ஜராஸந்தனுமாகிய இருவருடைய கூச்சலினாலும் மகததேசத்தவரனைவரும் நடுங்கினர். ஸ்திரீகளின் கர்ப்பங்கள் கரைந்து விழுந்தன. பீமஸேனன்கர்ஜனையைக்கேட்ட மாகதர்கள், 'இமயமலைவெடிக்கிறதா? அல்லது பூமிபிளக்கிறதா?' என்று நினைத்தனர். அதன்பிறகு, கிருஷ்ணபகவான் ஜராஸந்தனைக் கொல்வதற்காகப் பீமனைநோக்கி, கையினால்கோரையையெடுத்து ஜராஸந்தவதத்தைக்குறிப்பித்து அதை இரண்டாகக்கிழித்தார். உடனே, பீமஸேனன்தெரிந்துகொண்டு ஜராஸந்தன் காலைப்பிடித்துத் தூக்கிஅவன்தேகத்தை இரண்டாகக்கிழித்துபோட்டுக் கர்ஜித்தான். பராக்ரமசாலியானஜராஸந்தன் மறுபடியும் தன்இரண்டு பாகங்களும்ஒன்றுசேர்ந்து பீமனுடன்கைச்சண்டை செய்தான். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் பயத்தையுண்டுபண்ணி மயிர்சிலிர்க்கச் செய்வதும் எல்லாஉலகங்களையும் அழிப்பதுமான கடுஞ்சண்டை

அவ்விருவருக்கும் நடந்தது. ஸ்ரீயப்பதியானகண்ணபிரான் ஜராஸந்தவதத்தின்உபாயத்தைக் குறிப்பிடுவதற்காகத் திரும்பவும்பீமஸேனனுக்கு ஒருகோரையை இரண்டாகக்கிழித்துக் கால்மாற்றிப் போட்டார். பீமஸேனன் உடனே அறிந்துகொண்டு ஜராஸந்தனை இரண்டாகக்கிழித்துக் கால்மாற்றிப்போட்டுவிட்டுக் கர்ஜித்தான். ராஜாவே! அப்போது ஜராஸந்தன் மாம்ஸமும்எலும்பும் கொழுப்பும்தோலும்உலர்ந்து மூளைவெளிப்பட்டுப் பிணமாகிஉண்டைபோலானான். சத்துருவதஞ்செய்தவீரர்கள் அந்தஇரவில் உயிர்நீங்கித் தூங்கினவன்போலிருந்த ஜராஸந்தனை அரண்மனைவாயிலிற் போட்டுவிட்டு வெளிப்பட்டனர். கிருஷ்ணன் கொடிகட்டின ஜராஸந்தனுடைய தேரைப்பூட்டிப் பீமார்ஜுனர்களை அதில் ஏற்றிக்கொண்டு தமதுகுலத்தோரானக்ஷத்திரியர்களை விடுவித்தார். பெரும்பயத்தினின்றும் விடுவிக்கப்பட்ட அவ்வரசர்கள் ரத்னங்களைப்பெறத்தக்கவரான கண்ணனையடைந்து ரத்தினங்களைக் காணிக்கையாகஅளித்து அவரைத் தங்களுக்கு ராஜாவாகச் செய்தனர். இரண்டுகைகளாலும் யுத்தம்செய்பவனும் பிறருடையகைப்பயிற்சியைத் தடுப்பவனும் அழகியஉருவமுள்ளவனும் மற்றஅரசர்கள் எவராலும் வெல்லமுடியாதவனுமான பெயர் பெற்ற அர்ஜுனன் ஆயுதங்கள் செலவில்லாமலும் புண்படாமலும் சத்துருவைஜயித்துக் கிருஷ்ணனை ஸாரதியாகஅடைந்து தன்ஸஹோதரனான பீமனுடன்கூட அந்தத் திவ்யரதத்திலேறி ராஜாக்களுடன் கிரிவ்ரஜத்திலிருந்து புறப்பட்டான். பீமார்ஜுனர்களென்னும் யுத்தவீரர்களால் ஏறப்பெற்றதும் கிருஷ்ணன் ஸாரத்தியம்செய்யப்பெற்றதுமான அந்தச்சிறந்தரதம் எந்தவில்லாளிகளும் வெல்லக்கூடாததாக விளங்கிற்று. தாரகாமயமென்னும் தேவாஸுரயுத்தத்தில் இந்திரனும் விஷ்ணுவும்ஏறிச் சஞ்சரித்ததாகிய அந்தஜராஸந்தனுடையரதத்தில் கிருஷ்ணன்ஏறிச் சென்றார். காற்றுக்குஒப்பான வேகமுள்ளகுதிரைகளைநடத்தும் புருஷோத்தமரான கண்ணபிரானைக்கண்ட ஜராஸந்தனுடையநகரத்து ஜனங்கள், 'இவ்வாறு கிருஷ்ணனால்நடத்தப்பட்டவர்களும் பிறர்செயற்கரியகாரியத்தைச் செய்தவர்களுமாகிய இந்தத் தேரிலிருக்கும் இந்தமஹாவீரர்களிருவரையும் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கத்தக்கவன் உலகத்தில்யார்?' என்று பேசிக்கொண்டனர்.

புடம்போட்டபொன்னினால்பிரகாசிப்பதும் சதங்கைகளின்ஸரங்களை மாலைகளாகஅணிந்திருப்பதும் மேகமுழக்கம்போன்றசப்தமுள்ளதும்பகைவரைக்கொன்றுஜயித்துவருவதுமானஎந்தரதத்தி

லேறித் தேவேந்திரன் (தாரகாமயயுத்தத்தில்) எண்ணூற்றுப் பத்து அஸுரர்களைக்கொன்றனரோ அந்த ரதத்தையடைந்து அந்தப் புருஷஸ்ரேஷ்டர்கள் மிகவும் சந்தோஷமடைந்தனர். ஸஹோதரர்களான பீமார்ஜுனர்களுடன்கூட ரதத்திலிருந்தகண்ணனைக் கண்டு மகததேசத்தவர் வியப்புற்றவராயினர். ஜனமேஜயரே! தெய்வக்குதிரைகள் பூட்டப்பட்டு வாயுவேகமாகச்செல்லும் அந்த ரதம் கிருஷ்ணனுலேறப்பெற்று மிகவும் சோபித்தது. அந்தச் சிறந்ததேரில் தேவர்களாற் செய்யப்பட்டதும் எங்கும் தடையில்லாததும் வானவிற்போலப் பிரகாசிப்பதுமான அழகுள்ள கொடியானது ஒருயோஜனைதூரம் வரையில் காணப்பட்டது. பிறகு, கிருஷ்ணன் கருடனைநினைக்க, கருடனும் அந்த நிமிஷத்திலேயே வந்தார். அந்தக்கருடனால் அக்கொடியானது உயர்ந்த பெரிய விருக்ஷம்போலிருந்தது. அந்தச் சிறந்த ரதத்தின்கொடியில் வாய் திறந்து பேரிரைச்சலிட்டுக்கொண்டிருக்கும் பூதங்களுடன்கூட நாகங்களைப் பக்ஷிப்பவரான கருடனும் இருந்தார். அவர் நடுப்பகலில் ஆயிரங்கிரணங்களும்சேர்ந்த ஆதித்தன்போலத் தம்மொளியினால் எந்தப்பிராணிகளும் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கக்கூடாதவராக மிகப்பிரகாசித்தார். அரசரே! அந்த உயர்ந்த தெய்வக் கொடியானது மரங்களில் தடைப்படாததாகவும் ஆயுதங்களால் அடிக்கப்படாததாகவும் இவ்வுலகத்தில் மானிடர்களால் காணப்பட்டது. புருஷோத்தமராகிய கண்ணபிரான் பீமார்ஜுனர்களுடன்கூட மேகமுழக்கம்போன்ற சப்தமுள்ள அந்தத் திவ்ய ரதத்திலேறிப் புறப்பட்டார். அந்த ரதத்தை இந்திரனிடத்திலிருந்து வஸுவென்னும் அரசனும் வஸுவினிடமிருந்து பிருஹத்ரதனும் பிருஹத்ரதனிடமிருந்து அவன்புதல்வனான ஜராஸந்தனும் வரிசையாக அடைந்தனர். சிறந்த கைகளுள்ளவரும் பெரும்புகழ்பெற்றவருமாகிய தாமரைக்கண்ணர் அந்தக்கிரிவ்ரஜமென்னும் ஊரிலிருந்து வெளியிற்சென்று மேடுபள்ளமில்லாத சமனானஇடத்தில் நின்றார். வேந்தரே! அப்போது அவ்விடத்தில் அந்நகரத்தோரனைவரும் பிராம்மணர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு சாஸ்திரத்திற் சொன்னபடி பூஜைக்குரிய காரியங்களைச்செய்து கிருஷ்ணனை எதிர்கொண்டழைத்தனர். சிறையிலிருந்துவிடுபட்ட அரசர்களும் கிருஷ்ணனைப்பூஜித்துத் துதித்துப் பின்வருமாறு பேசலுற்றார்கள்.

'சிறந்த கைகளையுடையவரே! துயரமென்னும் சேற்றோடுகூடிய ஜராஸந்தனென்னும் பயங்கரமானமடுவில் முழுகியிருக்கும் அரசர்களை இப்போது கைதூக்கிவிட்டுத் தருமத்தைக் காப்பாற்

றினது, பீமனையும் அர்ஜுனனையும் உதவியாகக்கொண்டவரும் தேவகீபுத்திரருமான உமக்கு அரிதன்று. யாதவராக அவதரித்த விஷ்ணுவே! மிகக்கொடியதான மலைக்கோட்டையில் துயரப்பட்டிருந்தவர்களை விடுவித்ததனால் எங்கும் விளங்கும் புகழை அடைந்தீர். ஸந்தோஷம். புருஷோத்தமரே! நாங்கள் என்னசெய்யவேண்டும்? வணங்கிநிற்கும் எங்களுக்குக் கட்டளையிடும்; நீர்கட்டளையிடுவது செயற்கரியதாயினும் அரசர்கள் அதைச்செய்தானது போலவே நினையும்' என்றனர். சிறந்த மனமுள்ள கண்ணபிரான் அவர்களைத் தைரியப்படுத்தி, 'யுதிஷ்டிரர் ராஜஸூயயாகஞ் செய்ய விரும்புகிறார். அரசர்க்கரசராயிருக்கவிரும்பித் தர்மத்தில் ப்ரவிருத்தித்த யுதிஷ்டிரரை அறிந்து நீங்களெல்லோரும் அவருக்கு உதவிசெய்யவேண்டும்' என்றுசொன்னார். அரசர்களிற் சிறந்த ஜனமேஜயரே! உடனே, அவ்வரசர்களெல்லாரும் கிருஷ்ணனுடைய அந்தச்சொல்லை மிக்கஅன்புள்ள மனத்துடன் ஏற்றுக்கொண்டு 'அப்படியே செய்கிறோம்' என்றுகூறினர். அவ்வரசர்கள் கிருஷ்ணனுக்கும் இரத்தினங்களைச் சேர்ப்பித்தனர். கண்ணபிரான் பெற விருப்பமில்லாமலிருந்தும் அவர்களிடமிருந்த தயையினால் அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டனர். ஜராஸந்தன்புத்திரனை பெரியமனமுள்ள ஸஹதேவனென்பவன் பிரஜைகளோடும் மந்திரிகளோடுங்கூடத் தன்புரோஹிதரை முன்னிட்டுக்கொண்டு வெளிப்பட்டுவந்தான். அந்தஸஹதேவன் அனேகரத்னங்களை முன்னேவைத்து மிக்கவணக்கத்தோடு நமஸ்காரஞ்செய்து புருஷோத்தமராகிய வாஸுதேவரை அடைந்தான். புருஷோத்தமரான கிருஷ்ணன் அப்போது பயத்தினால் வருந்தின அவனுக்கு அபயமளித்து அதன்பிறகு அவனது விலைபெற்ற இரத்தினங்களைப் பெற்றுக்கொண்டார். அந்த ஸஹதேவன், 'சிறந்தகைகளையுடைய புருஷோத்தமரான ஜனார்த்தனரே! மஹாபுருஷரே! என்பிதாசெய்த அபராதத்தை நீர் மனத்தில் வைக்கத்தகாது. கோவிந்தா! உம்மைச் சரணமடைந்திருக்கிறேன். பிரபுவே! என்மீது அனுக்ரஹஞ்செய்யக்கடவீர். தேவகீபுத்ரரே! உம்மிடத்திலும் பீமார்ஜுனர்களிடத்திலும் அனுமதிபெற்றுக்கொண்டு என்பிதாவின் தேகஸம்ஸ்காரஞ்செய்ய விரும்புகிறேன். இனி நான் அச்சமற்று விரும்பினபடி ஸுகமாக ஸஞ்சரிக்கக்கடவேன்' என்று சொன்னான். ஐயா! இவ்வாறு விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்ட ஸஹதேவன்மேல் அன்புகூர்ந்த கண்ணபிரானும் மஹாரதர்களான பீமார்ஜுனர்களும், 'அரசனே! உன் பிதாவுக்கு ஸம்ஸ்காரஞ்செய்யலாம்' என்று கூறினர். ஜனமேஜயரே!

கண்ணனும் பீமார்ஜுனர்களும் அவ்வாறு சொல்லக்கேட்டு, மகததேசத்தரசனாகிய அந்தஸஹதேவன் மந்திரிகளுடன்கூட விரைவாக நகரத்துக்குள்சென்று, சந்தனக்கட்டைகள், காலேயம், ஸரளம், காரகில்முதலிய கட்டைகளினால் சிதைசெய்து பலவகை ஸுகந்த தைலங்களையும் பெருநெய்த்தாரைகளையும் பொழிந்து நாற்புறங்களிலும் மலர்களை இறைத்து ஜராஸந்தனைத் தஹனஞ் செய்தான். பிறகு, ஸஹதேவன் ஸ்வர்க்கத்துக்குச்சென்ற தன் பிதாவை உத்தேசித்துத் தம்பிமார்களுடன் ஜலதர்ப்பணஞ்செய்தான். அந்த ஸஹதேவன், கண்ணனும் பெரும்பாக்கியம்பெற்ற பீமார்ஜுனர்களும் இருக்குமிடத்திற்குப் புறப்பட்டுவந்து கண்ணபிரானைவணங்கிக் கைகூப்பி, 'கோவிந்தா! மாடுகள், செம்மறியாடுகள், வெள்ளாடுகள், எருமைகள் முதலியவைகளும் யானைகளும் குதிரைகளும் பலவகைவஸ்திரங்களும் மிகுதியானரத்தினங்களும் இதோஇருக்கின்றன. தர்மராஜாவுக்குக் கொடுக்கலாம்; அல்லது தாங்கள் எவ்வாறு நினைக்கிறீர்களோ அவ்வாறுசெய்யலாம்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்தான். புருஷோத்தமரானகிருஷ்ணன் பயத்தினால்வருந்தின அந்தஸஹதேவனென்னும் ஜராஸந்தன்புத்ரனுக்கு அபயமளித்து அவனை மகதராஜனாகப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து அதன்பிறகு விலைபெற்ற இரத்தினங்களைப் பெற்றுக்கொண்டார். புத்திசாலியான அவ்வரசன் கிருஷ்ணனோடு ஸ்நேஹத்தையடைந்து பீமார்ஜுனர்களாலும் மிக மதிக்கப்பெற்றுத் திரும்பவும் பிருஹத்ரதன்நகரத்தில் பிரவேசித்தான். பீமார்ஜுனர்களோடுகூடிய கண்ணபிரான் அரசர்களனைவரையும் அவரவர் பிராயத்துக்குத்தக்கபடி மரியாதைசெய்து 'தர்மராஜாவின் அன்பைவிரும்புகிற மஹாத்மாக்களானநீங்கள் ராஜஸூயயாகத்திற்குவரவேண்டும்' என்று சொல்லி, அவர்களெல்லாருக்கும் கட்டளையிட்டு விடைகொடுத்தார். கிருஷ்ணனால் இவ்வாறு சொல்லப்பெற்ற அந்தவீரர்களான அரசர்களனைவரும் மகிழ்ந்து, 'அப்படியேயாகட்டும்' என்று சொல்லி, மிகுந்தஉத்ஸாஹத்தினால் பிரகாசிப்பவர்களாகி அளவற்ற இரத்தினங்களை எடுத்துக்கொண்டு கிருஷ்ண பீமார்ஜுனர்களோடு சேர்ந்து புறப்பட்டனர். சிறந்த ஜயலக்ஷ்மியோடு கூடிய புருஷச்ரேஷ்டரான கிருஷ்ணன் மிகுதியான இரத்தினங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு பீமார்ஜுனர்களுடன்கூடப் புறப்பட்டார். அச்சுதர் பீமார்ஜுனர்களுடன் இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்குச்சென்று தர்மராஜாவைச் சந்தித்து, அன்புடன், 'அரசர்க்கரசரான தர்மராஜாவே! பலவானான ஜராஸந்தன் பீமனால் கொல்லப்பட்டதும் இந்த

அரசர்கள் சிறையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டதும் நற்காலம். பாரதரே! இந்தப்பீமார்ஜுனர்களிருவரும் புண்படாமல் க்ஷேமமாகத் திரும்பத் தமதுநகரம்சேர்ந்ததும் நல்லகாலம்' என்றுசொன்னார். பிறகு, யுதிஷ்டிரர் மகிழ்ந்து கிருஷ்ணனைத் தக்கபடி பூஜித்துப் பீமஸேனனையும் அர்ஜுனனையும் தழுவிக்கொண்டார். அவ்வாறு ஜராஸந்தனை அடித்துத் தம் இருஸஹோதரர்களால் உண்டாக்கப்பட்ட ஜயத்தையடைந்து தம்பிமார்களுடன்கூடித் தர்மராஜர் மகிழ்ந்தார். மகிழ்வுற்ற தர்மராஜர், ஜனார்த்தனரைப்பார்த்து, 'ஓ! புருஷஶ்ரேஷ்டரே! பலத்தினால் கொழுத்தவனும் சிறந்த பராக்ரமசாலியும் மகதராஜாவுமான ஜராஸந்தன் பீமஸேனனால் கொல்லப்பட்டது உம்மை அடைந்ததனாலன்றோ? இனிக் கவலையற்று ராஜஸூயமென்னும் சிறந்தயாகத்தை நிறைவேற்றுவேன். ஜனார்த்தனரே! உமது புத்திபலத்தை மேற்கொண்டுதான் நான் இந்தயாகத்துக்குரியவனாகிறேன். புருஷோத்தமரே! ஜராஸந்தன் கோபித்து உமதுகீர்த்தியைப் பூமியிலிருந்து [1] குடித்துவிட்டான். ஜராஸந்தனை வதஞ்செய்ததினாலேயே உமக்கு மிகுந்தசிறப்புக்கள் வந்தன' என்றுசொன்னார். இவ்வாறு ஸம்பாஷணஞ்செய்தபின், தர்மராஜர் அந்த உயர்ந்ததேரைப் பிரபுவான கிருஷ்ணனுக்குக் கொடுத்தார். இவ்வாறு தர்மராஜரால் கௌரவிக்கப்பெற்ற அந்தக் கிருஷ்ணபகவான் ஸந்தோஷமடைந்து அவர்மேல்அன்புவைத்து அந்த ஜராஸந்த ரதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு அர்ஜுனனுடன் மகிழ்ந்திருந்தார். தர்மராஜர் ஸஹோதரர்களுடன்கூட அரசர்களை அவரவர்வயதுக்குத்தக்கபடி சந்தித்துக் கௌரவித்துப் பூஜித்து விடைகொடுத்தனுப்பினார். யுதிஷ்டிரரால் விடைகொடுக்கப்பெற்ற அவ்வரசர்கள் மனமகிழ்ந்து பலவகைகளானவாஹனங்களிலேறி அங்கிருந்து விரைவாகத் தம்தம்தேசங்களுக்குச் சென்றனர். ஜனமேஜயரே! பேரறிவாளரும் புருஷசிம்மமுமான கண்ணபிரான் தமக்குப்பகைவனான ஜராஸந்தனைப் பாண்டவர்களால் இவ்வாறு கொல்வித்தார். பகைவரையடக்குகிறவராகிய கண்ணபிரான் தம்புத்தியை முன்னிட்டு ஜராஸந்தவதஞ் செய்வித்த பிறகு, தர்மபுத்திரர், குந்தி, த்ரௌபதி, ஸுபத்ரை, பீமஸேனன், அர்ஜுனன், நகுல ஸஹதேவர்கள் இவர்களிடம் சொல்லிக்கொண்டு தௌம்ய முனிவரிடம் விடைபெற்றுத் தமதுநகரத்திற்குப் புறப்பட்டார். யுதிஷ்டிரர் முதலான பாண்டவர்களால் பின்செல்லப்பட்டு நிகரற்ற புகழ்பெற்று மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடுகூடிய கண்ணபிரான் மனோவேகமாகச் செல்வ

1 இல்லாமற்செய்துவிட்டான்.

தும் தர்மராஜரால் கொடுக்கப்பட்டதுமான அந்தச் சிறந்த தெய்வத்தேரிலேறித் திசைகளெல்லாம் ஒலிக்கும்படி துவாரகாநகரத்திற்குச்சென்றார். பரதஸ்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! அப்போது யுதிஷ்டிரர்முதலான பாண்டவர்கள் சிறந்தகாரியம்செய்பவரான கிருஷ்ணபகவானைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்தனர். ஜனமேஜயரே! தேவகீபுத்திரரான கிருஷ்ணபகவான் மிகப்பெரிய ஜயத்தை அடைந்து அரசர்களுக்கு அபயமளித்துச் சென்றபோது அந்தச் செய்கையினால் மறுபடியும் அவர்புகழ் மிகப்பெருகிற்று. அரசரே! பாண்டவர்கள் திரௌபதிக்கு மிகுந்தஸந்தோஷத்தைஉண்டு பண்ணினர். தர்மராஜர் அந்தக்காலத்தில் அறம்பொருளின்பங்களையுடையதாகப் பிரஜாபரிபாலனஞ்செய்வதற்கு எதுதகுந்ததோ அந்த க்ஷத்ரியதர்மத்தைப்பற்றிப் பேசினார்.

ஜராஸந்தவதபர்வம் முற்றிற்று.

இருபத்தாறுவது அத்யாயம்.

திக்விஜயபர்வம்.

(அர்ஜுனன் பீமன் நகுலஸஹதேவர் முதலானவர்கள் தர்மராஜாவினிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தனித்தனியே திக்விஜயத்துக்குச் சென்றார்களென்று வைசம்பாயனர் சுருக்கமாகச் சொல்லியது.)

தர்மவான்களிற் சிறந்தவரும் தர்மத்தைச்செய்ய விரும்புகிறவரும் பகைவரைத் துன்புறச்செய்கிறவருமான தர்மபுத்திரர் நாரதர் சொன்னதை நினைத்துப் பெருமூச்செறிந்தார். ஆயுதந்தரித்தவரெல்லாரினும் சிறந்தவனும் [1] அக்கினிபகவானால் சிறந்த வில்லையும் அம்புவற்றாத பெருந்தூணிகளையும் ரதத்தையும் கொடியையும் [2] ஸபையையும் அடைந்திருப்பவனும் இந்திரபுத்திரனும் குந்தியின்புத்திரனுமாகிய அர்ஜுனன், தர்மராஜாவினுடைய குறிப்பையறிந்து அவரெண்ணினதை முடிக்கக்கருதி அவரிடம் பேசலானான்.

'வேந்தரே! வில், அஸ்த்ரம், அம்புகள், பராக்ரமம், ஸஹாயம், பூமி, கீர்த்தி, சேனை இவையெல்லாம் என்னாலடையப்பட்டிருக்

---

1 இங்கு 'பார்த்தஃ ப்ராப்ய' என்ற உத்தரதேசபாடம் கொள்ளப்பட்டது. 'ப்ராப்தம்ப்ராப்ய' என்பதற்கு அக்னியினால் கிடைத்த வில் முதலியவற்றையடைந்து என்பது பொருள்.

2 அக்னியிலிருந்து காப்பாற்றப்பட்ட மயன்செய்ததாதலால் ஸபையும் அக்னிபகவானால் கிடைத்ததாகச் சொல்லப்பட்டது.

கின்றன. உம்முடைய எந்தஅபீஷ்டம் ஸாதிக்கக்கூடாமலிருக்கிறதோ அதைச்செய்வதற்கு உபாயம் பொக்கிஷத்தை நிரப்புவதுதானென்று நான் நினைக்கிறேன். அரசர்களுக்குத் தலைமையானவரே! எல்லா அரசர்களையும் கப்பங்கொடுக்கச் செய்வேன். சிறந்த திதியிலும் சிறந்தநக்ஷத்திரத்திலும் சிறந்தலக்னத்திலும் குபேரனால் ஆளப்பட்டதிசையை ஜயிக்கப்புறப்படுவேன்' என்றான். தனஞ்சயன்சொல்லைக்கேட்டுத் தர்மராஜர் அழகும் கம்பீரமுமான குரலுள்ளவாக்கினால் அவனுக்கு மறுமொழி கூறலானார். 'பரதஸ்ரேஷ்டனே! யோக்கியர்களான பிராம்மணர்களைக்கொண்டு [1] ஸ்வஸ்திவாசனஞ்செய்வித்துப் பகைவர் துயருறும்படியும் அன்பர் களிக்கும்படியும் புறப்படு. பார்த்தா! உனக்கு ஜயம் நிச்சயம். நீ விரும்பின பலனையடைவாய்' என்றார். அவர் இவ்வாறுசொன்னவுடன், அர்ஜுனன் பெரியஸைனியத்தினால் சூழப்பெற்று அக்னிபகவானாற் கொடுக்கப்பட்டதும் ஆச்சரியமாகச் செல்வதுமாகிய திவ்யரதத்திலேறிச் சென்றான். அவ்வாறே, பீமஸேனனும் புருஷஸ்ரேஷ்டர்களான நகுலஸஹதேவர்களும் தர்மராஜரால் கௌரவிக்கப்பெற்றுச் சேனைகளுடன்சென்றனர். ஜனமேஜயரே! குபேரனுக்குஇஷ்டமான வடதிசையை அர்ஜுனனும் கீழ்த்திசையைப் பீமஸேனனும் தென்திசையை ஸஹதேவனும் மேற்றிசையை அஸ்த்ரங்களையறிந்த நகுலனும் ஜயித்தனர். பிரபுவான தர்மராஜர் நண்பர்களின்கூட்டங்களினால் சூழப்பெற்றுச் சிறந்தஐஸ்வரியத்தோடு காண்டவப்ரஸ்தத்தின் நடுவில் இருந்தார்" என்றார்.

இருபத்தேழாவது அத்யாயம்.

திக்விஜயபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திக்விஜயத்தைப்பற்றிவிரிவாகச்சொல்லும்படி ஜனமேஜயர்கேட்க வைசம்பாயனர் முதலில் அர்ஜுனன் வடதிசையைஜயித்ததைச் சொல்லத்தொடங்கிப் பகதத்தஜயம்வரையிற் சொல்லியது.)

ஜனமேஜயர், "பிராம்மணரே! திக்விஜயத்தைப்பற்றி விரிவாகச் சொல்லக்கடவீர். என் முன்னோர்களின் சிலாக்கியமான சரித்திரத்தைக் கேட்பதில் என்விருப்பந் தீரவில்லை" என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் கூறுகின்றார்.

"தனஞ்சயனுடைய ஜயத்தை உமக்கு முதலிற்சொல்வேன். பாண்டவர்களால் ஒரேகாலத்திலன்றோ இப்புவனி ஜயிக்கப்பட்

---

1 ஜயகரமான வேதமந்திரங்களை ஜபித்தல்.

டது. பெரியமனமுள்ளவரும் குந்திபுத்திரரும் ராஜாவுமான யுதிஷ்டிரர்அர்த்தராஜ்யத்தையடைந்தபிறகு,மஹாராஜாவென்னும்பெயரையடைவதில் எண்ணங்கொண்டார். அப்போது பூமியை ஆண்டுகொண்டிருந்த க்ஷத்திரியர்கள் இவர் பூமியை ஜயிக்க இருப்பதையறிந்துஎதிர்த்துவந்தனர். அரசரே! பூமியிலுள்ள அந்தக்ஷத்திரியர்களனைவரும் அர்ஜுனனைப் பயன்படாமற் செய்வதற்காக ஒன்றுசேர்ந்து ரதகஜதுரகபதாதிகளுடன் தர்மராஜரை எதிர்த்துச்சென்றனர்.சிறந்தகைகளையுடையவனும் இந்திரபுத்திரனுமான அர்ஜுனன் யுத்தஞ்செய்யக்கருதின அந்த அரசர்களைப் பெரும்போரில் தன் பராக்ரமத்தினால் எதிர்த்தான். புஜபலத்தையுடைய அர்ஜுனனால் தோற்கச்செய்யப்பட்ட அவ்வரசர்கூட்டம் காற்றினலடிக்கப்பட்ட மேகக்கூட்டம்போல நாற்றிசைகளிலும் பஞ்சாய்ப் பறந்தது. எதிரிகளான வீரர்களை வதஞ்செய்கிறவனான அர்ஜுனன் அந்த க்ஷத்திரியர்களை யுத்தத்தில் வென்றபிறகு வடதிசையை வசப்படுத்தச்சென்றான். சிறந்தகைகளையுடைய அர்ஜுனன் முதலில்[1] குலிங்கதேசத்தரசனை எளிதாகவே வசப்படுத்தினான். அவனுடன் சேர்ந்தே அர்ஜுனன் ஸால்வதேச நகரத்துக்குச்சென்றான். சிறந்தமனமுள்ள அந்தத்தனஞ்சயன் ஸால்வநகரத்தைச்சேர்ந்து தனது பராக்ரமத்தினால் ஸால்வதேசத்தரசனாகிய உக்ரதன்வா என்பவனை வசப்படுத்தினான். வீரனான அர்ஜுனன் த்யுமத்ஸேனனென்னும் அந்த அரசனை ஜயித்து உடனே அவனைத் தனது படைத்தலைவனாகச் செய்துகொண்டு கடதேசத்துக்குச் சென்றான். குந்திபுத்ரனான அர்ஜுனன் அந்தத் தேசத்தரசனாகிய ஸுநாபனைப் பராக்ரமத்தினால் யுத்தத்தில் வசப்படுத்தி இரண்டாவது ஸேனாதிபதியாகச் செய்தான். வேந்தரே! பகைவரைப் பீடிப்பவனாகிய ஸவ்யஸாசியானவன் அவனுடன்கூடவே சாகலத்வீபத்தில் பிரதிவிந்தியனென்னும் அரசனை ஜயித்தான். சாகலத்வீபத்தவர்களும் ஸப்தத்வீபத்தவர்களுமான அரசர்களுக்கு அர்ஜுனன்சேனைகளோடு பெரும்போர் உண்டாயிற்று. அர்ஜுனன் தர்மராஜாவினுடைய இஷ்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக அவர்களனைவரையும்ஜயித்துஅவர்களுடன் சேர்ந்தே ப்ராக்ஜ்யோதிஷமென்னும் நகரத்துக்குச் சென்றான். அரசரே! அந்தநகரத்தில் பகதத்தனென்னும் மஹாராஜனிருந்தான். மஹாத்மாவான அர்ஜுனனுக்கு அவனுடன் மிகப்பெரிய போர் நேர்ந்தது. அந்த ப்ராக்ஜ்யோதிஷராஜன் கிராதர்களாலும் சீனர்களாலும் கடலிலுள்ள தீவுகளில் வஸிக்கும் மற்றுமுள்ள

[1] 'குளிந்ததேசம்' என்பது உத்தரதேசபாடம்.

அனேக யுத்தவீரர்களாலும் சூழப்பட்டிருந்தான். அவ்வரசன் எட்டுநாள் யுத்தஞ்செய்தபிறகு, யுத்தத்தில் சோர்வில்லாத தனஞ்சயனை நோக்கி நகைத்துக்கொண்டு பேசலானான். 'சிறந்தகைகளையுடைய கௌரவபுத்திரனே! தேவேந்திரனுடைய குமாரனும் யுத்தத்தில் பிரகாசிப்பவனுமாகிய உனக்கு இந்தச்சூரத்தனம் தகும். நண்பனே! நான் மஹேந்திரனுக்குச் சிநேகிதன். யுத்தத்தில் இந்திரனுக்குத் தாழாதவன். ஆகிலும், யுத்தத்தில் உனக்கெதிர்நிற்க என்னால்முடியாது. பாண்டவனே! உனக்கு எந்தவிருப்பத்தை நான் செய்யக்கடவேன்; சொல். சிறந்தகைகளையுடைய [1] புத்திரனே! நீ, எதைச் சொல்வாயோ அதைச்செய்வேன்' என்று சொன்னான். அதற்கு அர்ஜுனன், கௌரவர்களிற் சிறந்தவரும் தர்மதேவதையின் புத்ரரும் தர்மந்தெரிந்தவரும் ஸத்தியஸந்தருமான யுதிஷ்டிரரென்னும் ராஜா மிகுதியாகத் தக்ஷிணைகள் கொடுத்துச் சாஸ்திரப்படி யாகஞ்செய்கிறார். அவர் பூமிக்கு அரசராயிருப்பதை விரும்புகிறேன். அவருக்குக் கப்பங்கொடுக்கவேண்டும். நீர் எனதுபிதாவான தேவேந்திரனுக்குச் சிநேகிதர்; என்னிடத்திலும் அன்புள்ளவராயிருக்கிறீர். ஆதலால், உம்மை நான் கட்டளையிடுவதில்லை. பிரீதியைமுன்னிட்டுக் கொடுக்கவேண்டும்' என்றுசொன்னான். பகதத்தன், 'குந்தியின்மைந்தனே! எனக்கு நீ எப்படியோ அப்படித்தான் ராஜாவானயுதிஷ்டிரரும்; நீசொன்னதையெல்லாம் செய்வேன்; உனக்கு மற்றுமென்ன செய்யக்கடவேன்?' என்றான்.

இருபத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

திக்விஜயபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் வடதிசையில் ச்வேதபர்வதம் வரையில் ஜயித்தது.)

இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட தனஞ்சயன், பகதத்தனைப் பார்த்து, 'நீர் இதனை அங்கீகரித்ததினாலேயே எல்லாம் செய்ததாகும்' என்று மறுமொழிசொன்னான். சிறந்தகைகளையுடையவனும் குந்திபுத்திரனுமான தனஞ்சயன் பகதத்தனை ஜயித்தபிறகு, அங்கிருந்து குபேரனால்ஆளப்பட்ட வடதிசைக்குச் சென்றான். புருஷச்ரேஷ்டனான அர்ஜுனன் அந்தர்க்கிரி பஹிர்க்கிரி உபகிரியென்னும் மலைநாடுகளை ஜயித்தான். ஜனமேஜயராஜரே! மலைநாடுகளெல்லாவற்றையும் ஜயித்து அவற்றி

1 சிநேகிதனுடைய புத்திரனாதல்பற்றி 'புத்திரனே!' என்றான்.

ளுள்ள அரசர்களை உட்படுத்தி நிலைநிறுத்தி மிகுதியான தனங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு அவர்களுக்குவிருப்பமுண்டாக்கி அவர்களனைவரோடுஞ்சேர்ந்து சிறந்தபேரிகைகளின்முழக்கத்தினாலும் தேருருளைகளின்கோஷத்தினாலும் யானைகளின்கர்ஜனையினாலும் பூமியெல்லாம் நடுங்கச் செய்துகொண்டு [1]உலூகதேசத்தில் வஸிக்கும் பிருஹந்தனிடஞ்சென்றான். அப்போது பிருஹந்தன் சதுரங்கதளத்தோடு தனதுநகரத்திலிருந்து விரைவாகப்புறப்பட்டு அர்ஜுனனுடன்போர்செய்தான். தனஞ்சயனுக்கும் பிருஹந்தனுக்கும் பெரியயுத்தம்நடந்தது. ப்ருஹந்தன் அர்ஜுனனுடையபிரதாபத்தைத் தாங்கமாட்டாமற்போனான். வெல்லமுடியாத மலை அரசனான ப்ருஹந்தன் அர்ஜுனனைத்தாங்குவது மிகக்கடினம் என்றுநினைத்து ரத்னங்களெல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு அர்ஜுனனிடம்வந்தான். ஜனமேஜயராஜாவே! அர்ஜுனன் அவனுக்கு ராஜ்யத்தைநிலைக்கச்செய்து அவனுடன்சேர்ந்து ஸேனாபிந்துவென்னும்அரசனை விரைவில் ராஜ்யத்தைவிட்டு விலக்கினான். அர்ஜுனன் அந்த ஸேனாபிந்துவின்ராஜ்யத்திலிருந்துகொண்டே மோதாபுரம், வாமதேவம், ஸுதாமம், ஸுஸங்குலம், உலூகதேசத்தின்வடபாகங்கள் இவைகளிலுள்ள அரசர்களைத் தர்மராஜர் கட்டளையிடுவதாகத் தூதர்களையனுப்பி வருவித்தான். ராஜாவே! அதன்பிறகு, கிரீடி பஞ்சகணமென்னும் தேசத்தைஜயித்தான். பிரபுவான அர்ஜுனன் ஸேனாபிந்துவின்நகரத்தினருகிலுள்ள தேவப்ரஸ்தநகரத்தையடைந்து சதுரங்கதளத்தோடு அங்கே வாஸஞ்செய்தான். புருஷஶ்ரேஷ்டரே! சிறந்தசக்திமானான அர்ஜுனன் அவ்வரசர்களனைவராலும் சூழப்பெற்றுப் பூருவம்சத்தவனாகிய விஷ்வகஶ்வனென்னும் அரசனை எதிர்த்தான். அரசரே! சூரர்களும் மஹாரதர்களுமான மலையரசர்களைப்போரில்வென்றபிறகு, விஷ்வகஶ்வனால்ஆளப்பட்டநகரத்தைச் சேனையினாலேயே ஜயித்தான். அர்ஜுனன் பௌரவனான விஷ்வகஶ்வனைஜயித்தபின், மலைநாடுகளில்வஸிக்கும் கொள்ளைக்காரர்களாகிய உத்ஸவஸங்கேதரென்னும் ஏழுகூட்டத்தாரைஜயித்தான். அதன்பிறகு, க்ஷத்திரியஶ்ரேஷ்டனான அர்ஜுனன் வீரர்களான காச்மீரதேசத்தரசர்களையும் சிற்றரசர்கள்பதின்மருடன்கூடிய லோஹிதனென்னும்அரசனையும் ஜயித்தான். அரசரே! அதன்பிறகு, திரிகர்த்தர், தார்வர், கோகநதர்என்னும் பலதேசத்துக்ஷத்திரியர்களெல்லோரும் அர்ஜுனனிடம் வந்துசேர்ந்தனர். அதன்பிறகு, அர்ஜுனன் அபிஸாரியென்னும் அழகானபட்டணத்தைஜயித்தான். உரகா

1 குலூகதேசமென்று சிலபிரதிகளில்காணப்படுகிறது.

புரியில்வஸிக்கும் ரோசமானனென்பவனையும் யுத்தத்தில் ஜயித்தான். அதன்பிறகு, அவன் பலவகைஆயுதங்களினால் நன்றாகக் காக்கப்பட்டஅழகானஸிம்மபுரத்தைத் தன்பராக்ரமத்தினால் யுத்தத்தில்பிடித்தான். பாண்டவஸ்ரேஷ்டனும் கௌரவர்களை விருத்தி செய்பவனுமாகிய அர்ஜுனன், பிறகு எல்லாச்சேனைகளோடுங்கூட ஸுஹ்மதேசத்தையும் [1]சோளதேசத்தையும்ஜயித்தான். சிறந்த பராக்ரமசாலியும் இந்திரபுத்திரனுமான அர்ஜுனன் அணுகமுடியாதபாஹ்லீகதேசத்தைப் பெரியயுத்தத்தினால்பின்புவசப்படுத்தினான். இந்திரபுத்திரனும் பாண்டவனுமான பல்குனன் முக்கியமானசேனையை அழைத்துக்கொண்டு தரததேசத்தாரையும் காம்போஜதேசத்தாரையும் ஜயித்தான். வடகிழக்குத்திசையைச் சார்ந்திருப்பவரும் காட்டில் வஸிப்பவருமான [2]தஸ்யுக்களையும் ஸமர்த்தனான அர்ஜுனன் வென்றான். மஹாராஜாவே! லோஹர்களும் பரமகாம்போஜர்களும் ரிஷிகர்களும் உத்தரர்களும் ஒன்றுசேர்ந்துவர, அவர்களையும் அர்ஜுனன்ஜயித்தான். ரிஷிகதேசத்தில் ரிஷிகர்களுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும்நடந்த சண்டை தாரகாமயமென்னும் தேவாஸுரயுத்தம்போல மிகப் பயங்கரமாயிருந்தது. ராஜாவே! அந்த அர்ஜுனன் போர்முனையில் ரிஷிகர்களைவென்று அங்கே அவர்களிடமிருந்து கிளிவயிற்றுக்குச்சமானமான (நிறமுள்ள) எட்டுக்குதிரைகளைக் கொண்டுவந்தான். மயில்வர்ணமுள்ளவை சிலவும்அவற்றிற்கு மேலானவை சிலவுமான, வேகமாகவும் சோராமலும் ஓடத்தக்க குதிரைகளைக் கப்பமாகக் கொண்டுவந்தான். புருஷஸ்ரேஷ்டனான அர்ஜுனன் இமயமலையையும் நிஷ்குடமலையையும் யுத்தத்தில்ஜயித்து ஸ்வேத பர்வதத்தைஅடைந்து அதில்வாஸஞ்செய்தான்.

இருபத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

திக்விஜயபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் திக்விஜயத்தைமுடித்துக்கொண்டு இந்திரப்ரஸ்தம் வந்து சேர்ந்தது.)

பாண்டவஸ்ரேஷ்டனும் சிறந்தசக்தியுள்ளவனுமான அர்ஜுனன் ஸ்வேதபர்வதத்தைத்தாண்டி த்ருமனென்னும்கிம்புருஷனுடைய புத்திரனால்காக்கப்பட்டதும் கிம்புருஷர்களென்னும்தேவஜாதியாருக்கு இருப்பிடமுமாகிய தேசத்தை க்ஷத்திரியர்களை முடிக்கும்

1 இந்தப்பெயருடையதேசமொன்று வடக்கேயிருந்திருக்கவேண்டும். 2 கொள்ளைக்காரர்கள்.

பெரியயுத்தத்தினால் ஜயித்து அந்தத்துருமபுத்திரனைக் கப்பங்கட்டச் செய்தான். அவனை ஜயித்தபிறகு, இந்திரபுத்திரனான அர்ஜுனன் யக்ஷர்களால்ரக்ஷிக்கப்பட்ட ஹாடகமென்னும்தேசத்தைச் சேனையுடன் அச்சமின்றி அடைந்தான். கௌரவஶ்ரேஷ்டனான அர்ஜுனன் அந்த ஹாடகதேசத்தாரைப் போர்செய்யாமலே வசப்படுத்தி மானஸஸரோவரத்தையும் ரிஷிகுல்யைகளென்று சொல்லப்பட்ட கால்வாய்களெல்லாவற்றையும் கண்டான். ஸமர்த்தனான அர்ஜுனன் மானஸஸரோவரத்தைஅடைந்தபிறகு, ஹாடகதேசத்தின்ஸமீபத்தில் கந்தர்வர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட தேசத்தை ஜயித்தான். அப்போது அந்தக் கந்தர்வநகரத்தில் தித்திரிப்பக்ஷிகள்போலச் சித்திரவர்ணமுள்ளவையும் மண்டூகங்களென்று பெயருள்ளவையுமான உத்தமமானகுதிரைகளையெல்லாம் கப்பமாகப்பெற்றான். அதன்பிறகு, பல்குனன் ஹேமகூடமலையையடைந்து அதில் வாஸஞ்செய்தான். ராஜஶ்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! பெருஞ்சேனையினாற் சூழப்பட்டவனான அவன் அந்த ஹேமகூடமலையைத்தாண்டி ஹரிவர்ஷமென்னும் கண்டத்தில் பிரவேசித்தான். அங்கே, இவ்வுலகம் முழுவதிலும் அழகான அனேகநகரங்களையும் வனங்களையும் தெளிந்தஜலமுள்ளநதிகளையும் தேவர்களைப்போன்ற புருஷர்களையும் பார்ப்பதற்கினிய பெண்களையும் கண்டான். தனஞ்சயன் அவர்களெல்லாரையும்கண்டு களித்து அவர்களை வசப்படுத்திக்கொண்டான்; மிக்க அதிகமான ரத்னங்களையும் பெற்றுக்கொண்டான். ஸமர்த்தனான அவன் அங்கிருந்து நிஷதமென்னும்மலைக்குச்சென்று அம்மலையிலுள்ளோரை ஜயித்தான். அரசரே! அர்ஜுனன், அதன்பிறகு, நிஷதமென்னும் பெரியமலையைத்தாண்டித் தேவபூமியாகிய இலாவ்ருதமென்னும் நடுக்கண்டத்தில் பிரவேசித்தான். அந்தத் தனஞ்சயன் அவ்விடத்தில் தேவர்களைப்போன்றவரும் பூமியில் நிகரற்றவரும் இதற்குமுன் காணப்படாதவரும் அழகுள்ளவருமான சிறந்தமனிதரையும் வெண்மையான வீடுகளையும் அப்ஸரஸுகளுக்கொப்பான பெண்களையும் கண்டான்; அழகான அவர்களைக்கண்டு வசப்படுத்தினான். அவன் அவர்களாலும் பார்க்கப்பெற்றான். ராஜஶ்ரேஷ்டரே! சிறந்த பாக்யமுள்ள அர்ஜுனன் அவர்களை வசப்படுத்திக் கப்பங்கட்டுவித்து உயர்ந்தஇரத்தினங்களையும் ஆபரணங்களையும் ஆஸனங்களையும் பெற்றுக்கொண்டு ஸந்தோஷத்துடன் அங்கிருந்து வடக்கே சென்றான். அங்கே, மலைகளுட்சிறந்த மேருமலையைக்கண்டான். பொன்மயமானதும் நான்குநிறங்களுடையதும் (மனிதர்) அணுகமுடியாததும் லக்ஷம்

யோஜனை உயரமுள்ளதும் பூமியில்ஆழ்ந்திருப்பதும் ஒளிகளின் கூட்டமாக ஜ்வலிப்பதும் மிகச்சிறந்ததும் பொன்மயமாகப் பிர காசிக்கின்ற கொடுமுடிகளினால் ஸூர்யன் ஒளியைவிலக்குவதும் பொன் ஆபரணங்கள் நிரம்பினதும் ஸ்வர்க்கத்திலுள்ள தேவர் களாலும் கந்தர்வர்களாலும் அடையப்பட்டதும் அளவிடக் கூடாததும் புண்ணிய மிகுதியில்லாதஜனங்களால் அடையமுடி யாததும் கொடியஸர்ப்பங்கள் ஸஞ்சரிப்பதும் உயர்ந்தஔஷதிகள் விளங்குவதும் உயரத்தினால் ஸ்வர்க்கத்தை மறைத்துநிற்பதும் மனத்தினாலும் மற்றவர்கள் செல்லக்கூடாததும் நதிகளும் செடி களும்நிரம்பினதும் மிக்க அழகான பலபறவைக்கூட்டங்கள் கூவு வதுமான அந்தமேருமலையைக்கண்டு அர்ஜுனன் மகிழ்வுற்றான். தேவபூமியான இலாவ்ருதகண்டம் மேருவினால் எங்கும் அலங் கரிக்கப்பட்டிருந்தது. மேருவின் தென்பக்கத்தில் எந்தக் காலத் திலும் பூக்களும் கனிகளும்நிரம்பினதும் ஸித்தர்கள் சாரணர்கள் என்னும்தேவர்களால் நெருங்கப்பட்டதுமான நாவல் மரம் இருக் கிறது. அரசரே! அம்மரத்தின்கிளைகள் ஸ்வர்க்கம்வரையில் மேலே வியாபித்திருக்கின்றன. அதன்பெயரைவைத்துத்தான் இந்தக் கண்டத்தை [1] ஜம்பூத்வீபமென்பர். சூரனானஸவ்யஸாசி அந்தஜம்பு மரத்தைக்கண்டான். வேந்தரே! அவன் இவ்வுலகத்தில் நிகரில் லாமலிருந்த அந்தஜம்புமரத்தையும் மேருமலையையும் சுற்றிலும் பார்த்து மகிழ்ந்தான். அப்போது அர்ஜுனன் அங்குள்ள ஸித் தர்சாரணராகிய தேவர்களால் அளிக்கப்பட்ட அனேகம்ஆயிரம் ரத்னங்களையும் ஆபரணங்களையும் பெற்றுக்கொண்டான். அர்ஜு னன்அங்கேஅதிகவிலைபெற்ற வஸ்திரங்களையும் பெற்றுக்கொண்டு தன்ஜ்யேஷ்டராகிய தர்மராஜாவின்யாகத்துக்காக அனேகஇரத்தி னங்களையும் வாங்கிக்கொண்டு அவர்களிடம்விடைபெற்றுச் செல் லத்தொடங்கினான். ஸமர்த்தனானஅவன் சிறந்தமலையாகியமேரு வைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து நதிகளிற்சிறந்த ஜம்பூநதியைப்பார்த் துக்கொண்டு அதன்கரைவழியாகச்சென்றான். ராஜஸ்ரேஷ்டரே! மதுரமானநாவற்பழச்சாறு பிரவாகமாகஓடுவதும் பொன்மய மான பறவைக்கூட்டங்களாலடையப்பட்டதும் பொற்றாமரை களும் பொன்னிறமானசேறும் பொன்னிறமான ஜலமும் மணலு முள்ளதும் சிலவிடங்களில் மலர்ந்தபொன்மயமான நெய்தல்கள் நிரம்பினதும் சிலவிடங்களில் பொன்மயமான புஷ்பங்களைப் புஷ் பித்தமரங்கள் கரைகளில்நிரம்பினதும் பொற்படிகளோடுகூடிய துறைகளினால் எங்குமஅலங்கரிக்கப்பட்டதும் குற்றமற்ற ரத்னக்

1 நாவல்.

குவியல்களுள்ளதும் வாத்தியங்கள் பாட்டுக்களின் முழக்கங்களோடு கூடியதும் ப்ரகாசிக்கின்ற பொன் [1]விதானங்களினால் எல்லாஇடங்களிலும் சோபிப்பதும் அதற்குமுன் காணப்படாததுமான அந்தச்சிறந்த நதியைக்கண்டு புகழ்ந்தான். அந்த நதியின் ஜலத்தை உட்கொள்வதனால் மிக்க அழகானவர்களும் எப்போதும் ஸுகமும் ஸந்தோஷமுமுள்ளவர்களும் எல்லா அலங்காரங்களாலும் சோபிப்பவர்களும் தேவருக்கு ஒப்பானவர்களுமான மனிதர்கள் ஸம்ஸாரங்களுடன் அந்தநதிக்கரையிலிருக்கக்கண்டு மனங்களித்தான். தனஞ்சயன் அவர்களிடத்தில் அனேக இரத்தினங்களையும் பொன்மயமான நாவற்பழங்களையும் ஆபரணங்களையும் நயமாகப் பெற்றுக்கொண்டான். பெறுதற்கு அரியவையான அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டு அவன் மேற்றிசைக்குச் சென்றான். அங்கேயும் நாகர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட தேசத்தை ஜயித்தான்.

ஜனமேஜய மஹாராஜரே! ஸமர்த்தனான அர்ஜுனன் அங்கிருந்து மேற்கேசென்று கந்தமாதனமலையைச்சேர்ந்து, அங்குள்ளவர்களை ஜயித்தான். அரசரே! அந்தக்கந்தமாதனத்தைத் தாண்டின பிறகு, அவன், ரத்னங்களுள்ளதும், பார்ப்பதற்கு இனியவர்களும் தேவர்களுக்கொப்பானவர்களுமான ஸ்திரீ புருஷர்கள் வஸிப்பதுமான கேதுமாலமென்னும் கண்டத்தைக் கண்டான். அரசரே! ஸவ்யஸாசியான தனஞ்சயன் அதை ஜயித்துக் கப்பங்கட்டச்செய்து அங்குள்ள அருமையான ரத்தினங்களைக் காணிக்கையாக வாங்கிக்கொண்டு மறுபடியும் மத்திய தேசமாகிய இலாவ்ருதத்திற்குத் திரும்பிவந்து அங்கிருந்து கிழக்கேசென்று மேருமலைக்கும் மந்தரமலைக்கும் இடையில் சைலோதையென்னும் ஆற்றின் இருபுறங்களிலும் மூங்கில்களின் சுகமான நிழலை அடுத்திருப்பவராகிய கஷர், ஜஷர், நத்யௌதர், ப்ரகஸர், தீப்தவேணிபர், பசுபர், குலிந்தர், தங்கணர், பரதங்கணர் என்னும் ஜாதியாரனைவரையும் ஜயித்துக் கப்பங்கட்டச்செய்து அவரெல்லாரிடத்திலுமிருந்து ரத்னங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு அங்கிருந்து மால்யவானென்னும் மலைக்குச்சென்றான். அர்ஜுனன் அந்தமால்யவானென்னும் பெரியமலையைத் தாண்டிப் பரிசுத்தமும் தேவலோகம் போன்றதுமான பத்ராஸ்வமென்னும் கண்டத்தில் பிரவேசித்தான். அவ்விடத்தில் சிறப்புற்றவர்களும் தேவர்களைப்போன்றவர்களுமான புருஷஸ்ரேஷ்டர்களைஜயித்து உட்படுத்திக் கப்பங்கட்டச்செய்து ஆங்காங்குள்ள எண்ணிறந்த ரத்னங்களை அவரவர்களிடமிருந்து காணிக்கையாகவாங்கிக்

1 மேற்கட்டி.

கொண்டு, பிறகு நீலமென்னும் மலைக்குச்சென்று அங்குள்ளவரை ஜயித்தான். பிறகு, அர்ஜுனன் பெரியதாகிய நீலமலையைத் தாண்டி அழகிய ஆண்பெண்கள் நிரம்பியிருக்கும் ரம்யகமென்னும் கண்டத்தில் பிரவேசித்தான். அந்த அர்ஜுனன் அந்தத் தேசத்தை ஜயித்துக் கப்பங் கொடுக்கச்செய்து குஹ்யகர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட தேசத்தையும் ஜயித்தான். அரசர்க்கரசே! மஹா பலசாலியான அர்ஜுனன் அந்தத் தேசத்தில் ராஜஸூயயாகத்தின் சிறப்புக்காக மனத்தைக்கவரத்தக்க அழகானபொன்மான்களையும் பொற்பறவைகளையும் இன்னும் அனேக ரத்னங்களையும் காணிக்கையாக வாங்கிக்கொண்டான். அதன்பிறகு, கந்தர்வர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட தேசத்தையும் அதிலுள்ள கந்தர்வக்கூட்டத்தையும் ஜயித்தான். வேந்தரே! அதன்பிறகு, அர்ஜுனன் அங்குள்ள உயர்ந்தரத்தினங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு உடனே ஹிரண்வதமென்னும் கண்டத்தில் ப்ரவேசித்தான். அரசரே! அவன் அந்த அழகான இடங்களில் நக்ஷத்திரங்களின் நடுவில் சந்திரன் பிரகாசிப்பதுபோல மாளிகைவரிசைகளுக்கிடையே ஸஞ்சரிக்கத்தொடங்கினன். அரசர்க்கரசே! அங்கே பராக்ரமத்திறனுண்டான சிறந்த அழகோடும் புகழோடும் ராஜமார்க்கங்கள் எங்கும் ஸஞ்சரிக்கும் அவனை உயர்ந்த மாளிகைகளில் மேற்கட்டுகளிலிருந்த மங்கையர்களனைவரும் கண்டனர். இரதத்தில் ஏறித் தூணிகளைத் தாங்கிக் கவசகிரீடங்களை அணிந்து கையும் வில்லுமாக யுத்தஸன்னத்தோடிருப்பவனும் விருதுகளுள்ளவனும் மிருதுசரீரமுள்ளவனும் மிகுந்த பலசாலியும் சக்திகளெல்லாம் சேர்ந்தவனும் எதிரிகளை ஹதஞ்செய்பவனும் எதிரிகளுடைய யானைகளைத் தடுப்பவனும் தனக்கு உயர்வற்றவனும் இந்திரனுக்கொப்பானவனுமான அந்த அர்ஜுனனைக் கண்ட அங்குள்ள பெண்கூட்டங்கள் 'வேலாயுதத்தையுடைய முருகக்கடவுளோ' என நினைத்தன. 'யுத்தத்தில் வியக்கத்தக்க பராக்ரமமுள்ள அந்தப்புருஷப்புலி இவன்தான். இவன் கைவன்மையிலகப்பட்ட பகைவர் கூட்டங்கள் நிற்பதில்லை' என்றசொற்களைச் சொல்லிக்கொண்டு அந்தப்பெண்கள் அன்புடன் தனஞ்சயனைத் துதித்து அவன் சிரஸில் பூமாரிபொழிந்தனர். அங்குள்ளவர்களனைவரும் அவனை விருப்பத்துடன்பார்த்து அவன்மேல் இரத்தினங்களையும்பூஷணங்களையும் வருஷித்தனர். அர்ஜுனன் அவர்களையெல்லாம் ஜயித்துக் கப்பங்கொடுக்கச்செய்து முத்து, பொன், பவழம், ஆயுதம், ஆபரணம்முதலியவற்றை அவர்களிடம் பெற்றுக்கொண்டு, ஶ்ருங்கவானென்னும்மலைக்குச்சென்றான். மஹாத்மா

வும் கௌரவனும் பாண்டவனுமாகிய பல்குனன் ஶ்ருங்கவானென்னும் மலையையும் கடந்து அதற்கு வடக்கிலுள்ள ஹரிவர்ஷமென்னும் கண்டத்தை அடைந்து அங்குள்ள வித்யாதரர்களின் கூட்டங்களையும் யக்ஷராஜாக்களையும்ஜயித்து எல்லாவற்றிலும்சிறந்த திவ்ய வஸ்திரங்களையும் கல்பகவிருக்ஷங்களின் இலைகளையும் யாகத்திற்குரிய பலவகையான உயர்ந்தகிருஷ்ணஜினங்களையும் பெற்றுக்கொண்டான். இந்திரபுத்திரனான அர்ஜுனன் ஹரிவர்ஷமென்னும் கண்டத்தின் வடபாகத்திற்சென்று அந்தத்தேசத்தைஜயிக்க விரும்பினான். அங்கே பெரிய தேகமும் மிகுந்தவன்மையுமுள்ள துவாரபாலகர்கள், மஹாவீரனான அர்ஜுனனை வந்துகண்டு, 'அர்ஜுனா! இந்தநகரத்தை நீ எவ்வகையிலும் ஜயிக்கமுடியாது. நல்லவனே! திரும்பிச்செல். தோல்வியடையாதவனே! இதுவரையிற்போதும். இந்தப்பட்டணத்தில் எந்தமனிதன் பிரவேசிப்பனோ அவன் இருக்கமாட்டான். வீரனே! உன்னிடத்தில் நாங்கள் அன்புள்ளவராயிருக்கிறோம். நீ ஜயித்ததுபோதும். அர்ஜுனா! இந்த இடத்தில் நீ ஜயிக்கக்கூடியது ஒன்றும் காணப்படவில்லை. இஃது உத்தரகுருக்ஷேத்திரம். இவ்விடத்தில் யுத்தம் நடவாது. குந்திபுத்ரா! நீ இங்கே பிரவேசித்தாலும் ஒன்றையும் காணமாட்டாய். மானிடதேகத்தோடு இங்கே எதையும் பார்க்கமுடியாது. புருஷஶ்ரேஷ்டனே! அல்லது, இவ்விடத்தில் உனக்கு வேறுகார்யம் ஏதாவது ஆகவேண்டியிருந்தால் அதைச்சொல். பாரதனே! உன்சொல்லின்படி நாங்கள் செய்வோம்' என்று சொன்னார்கள். அரசரே! பிறகு, அர்ஜுனன், நகைத்துக்கொண்டு அவர்களைப் பார்த்து, 'சிறந்த அறிவுள்ள தர்மராஜாவைப் பூமிமுழுவதுக்கும் அரசராகச்செய்ய விரும்புகிறேன். மானிடர்கள் பிரவேசிப்பது விரோதமாயிருந்தால் உங்கள் தேசத்தில் நான் பிரவேசியேன். யுதிஷ்டிரருக்கு ஏதாவது ஒருதிரவியத்தைக் கப்பமாகக் கொடுங்கள். இல்லாவிட்டால் கிருஷ்ணனுடன்சேர்ந்து பாணயுத்தஞ்செய்வேன்' என்று சொன்னான். அதன்பிறகு, அவர்கள் திவ்யவஸ்திரங்களையும் திவ்யாபரணங்களையும் தேவர்க்குரிய பட்டுக்களையும் தோல்களையும் அவனுக்குக் கப்பமாகக் கொடுத்தனர். அந்தப் புருஷஶ்ரேஷ்டனான அர்ஜுனன் இவ்வாறு க்ஷத்திரியர்களோடும் கொள்ளைக்காரர்களோடும் அநேக யுத்தங்கள்செய்து அவர்களெல்லாரையும் ஜயித்துக் கப்பம்கட்டும்படிசெய்து வடதிசைமுழுமையும் வசப்படுத்தி எல்லாரிடத்திலும் தனங்களையும் பலவகைரத்தினங்களையும் சிட்டுக்குருவிபோலச் சித்திரவர்ணமும் கிளியிறகுநிறமும் மயில்நிறமுமுள்ளவையும் காற்றுக்குச்சமான

மான வேகமுள்ளவையுமான பலவகைக்குதிரைகளையும் வாங்கிக்கொண்டு பெரிய சதுரங்கசேனையுடன் இந்திரப்ஸ்தநகரத்துக்குத் திரும்பிவந்தான். அவன் அந்தவாஹனங்கள் தனங்கள் அனைத்தையும் தர்மராஜாவிடம் ஒப்புவித்தான். அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தன் கிருஹத்திற்குச் சென்றான்.

முப்பதாவது அத்யாயம்.

திக்விஜயபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமஸேனன் திக்விஜயத்தில் சேதிதேசத்தை ஜயித்தது.)

பலமும் பராக்ரமமுமுள்ளவனும் எதிரிகளுக்குத் துயரத்தை விளைவிப்பவனும் பரதஸ்ரேஷ்டனுமான பீமஸேனனும், அர்ஜுனன் புறப்பட்டபோதே தர்மராஜரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு அயல்தேசங்களை அழிப்பதும் யானைகள், குதிரைகள், தேர்கள் நிரம்பினதும் கவசங்களைத் தரித்ததுமாகிய பெருஞ்சேனைக் கூட்டத்தினுற் சூழப்பெற்றுக் கீழ்த்திசையை நோக்கிச் சென்றான். புருஷஸ்ரேஷ்டனாகிய அந்தப் பீமன் பாஞ்சாலதேசத்தின் முதன்மையான இராஜதானிக்குச் சென்று பாஞ்சாலராஜர்களைப் பலவகையான உபாயங்களினால் சமாதானஞ்செய்து அவர்களிடத்தில் ஒருகப்பத்தை வாங்கிக்கொண்டு விதேகதேசத்தின் ராஜதானிக்குச் சென்றான். சூரனும் ஸமர்த்தனும் பரதஸ்ரேஷ்டனுமான அந்தப்பீமன் கண்டகர்களென்னும் விதேகதேசத்தாரை ஜயித்து, உடனே தசார்ணதேசத்தைஜயித்தான். அங்கே ஸுதர்மாவென்னும் தசார்ணதேசத்தரசன் பீமஸேனனுடன் ஆயுதங்களில்லாமல் பயங்கரமான பெருஞ்சண்டைசெய்தான். மஹாத்மாவான ஸுதர்மாவின் அந்தச்செய்கையைக் கண்டு பீமஸேனன் மஹாபலசாலியான அவனைத் தனது முதன்மையான ஸேனாபதியாகச் செய்துகொண்டான். அரசரே! பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ள பீமன் பெருஞ்சேனையினால் பூமியை அதிரச்செய்பவன்போல அங்கிருந்து கிழக்குத் திக்கிற்சென்றான். அரசரே! பலவான்களிற் சிறந்தவனும் வீரனுமான அந்தப் பீமன் சேனையுடன்விளங்கும் அஸ்வமேதேஸ்வரனென்னும் அரசனைப் போரில் வென்றான். குந்திபுத்திரனும் கௌரவனும் மஹாபராக்ரமசாலியுமான அந்தப் பீமன், அதிக ஸ்ரமமில்லாமலே, அவனை ஜயித்து அதன் கீழ்த்தேசத்தையும் ஜயித்தான். அங்கிருந்து தெற்கே [1]புளிந்தர்களின் பெரியநகரத்திற்குவந்து, ஸுகுமாரன்,

[1] ஒருவகை மிலேச்சஜாதியார்.

ஸுமித்ரனென்னும் இரண்டு அரசர்களையும் வசப்படுத்திக்கொண்டான். ஜனமேஜயரே! பரதஸ்ரேஷ்டனான பீமஸேனன் தர்மராஜாவின் கட்டளையின்படி அங்கிருந்து மஹாபராக்ரமசாலியான சிசுபாலனை எதிர்த்துச் சென்றான். வீரரே! சேதிதேசத்தரசனான சிசுபாலனும் பீமஸேனன் ஆரம்பத்தைக்கேட்டு நகரத்திலிருந்துவெளியில்வந்து பீமஸேனனை எதிர்கொண்டழைத்தான். மஹாராஜாவே! அப்போது அந்தக்கௌரவராஜனும் சேதிதேசத்தரசனுங்கூடித் தங்கள் இரண்டுகுலங்களையும்பற்றிக் குசலப்ரஸ்னஞ்செய்துகொண்டனர். அரசரே! அப்போது சேதிராஜன் தன்தேசத்தைப் பீமனிடம்ஒப்பித்துப் பீமனைப்பார்த்து நகைத்துக்கொண்டே, 'குற்றமற்றவனே! இதென்னசெய்கிறாய்?' என்றுகேட்டான். அப்போது, பீமன் தர்மராஜர் செய்யவிரும்பியிருப்பதை அவனுக்குச்சொன்னான். அவ்வரசனும் அவன்சொன்னதை அங்கீகரித்து அப்படியே செய்தான். அரசரே! அப்போது பீமஸேனன் சேனைகளோடும் வாகனங்களோடும் பதின்மூன்றுராத்திரி அங்கேவஸித்து, சிசுபாலனால் மரியாதைசெய்யப்பெற்றுச் சென்றான்.

முப்பத்தோராவது அத்யாயம்.

திக்விஜயபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமஸேனன் திக்விஜயம்முடித்துக்கொண்டு இந்த்ரப்ரஸ்தம் வந்து சேர்ந்தது.)

எதிரிகளையடக்குகிறவனாகிய பீமன், பிறகு, அங்கிருந்து குமாரவிஷயமென்னும் தேசத்தரசனான ஸ்ரேணிமானென்பவனையும் கோஸலதேசாதிபதியான ப்ருஹத்பலனென்பவனையும் ஜயித்தான். பாண்டவஸ்ரேஷ்டனானபீமன் தர்மந்தெரிந்தவனும் இடைவிடாமல் யாகஞ்செய்பவனும் மஹாபலசாலியுமான அந்த ப்ருஹத்பலனென்பவனை அயோத்தியில் எளிதில்வென்றான். அதன் பிறகு, ஸமர்த்தனானபீமன் கோபாலகக்ஷனென்னும் அரசனையும் வடகோஸலத்தோடு சேர்ந்த கோஸலதேசத்தையும் மல்லதேசத்தரசனையும் ஜயித்தான். பலசாலியான பீமன், அதன்பிறகு, இமயமலையின்பக்கம்சென்று ஜலக்கரையிலுள்ள தேசமனைத்தையும் சீக்கிரத்தில் வசப்படுத்திக்கொண்டான். மிகச்சிறந்த பராக்ரமமுள்ளவனும் பலவான்களிற்சிறந்தவனும் பரதஸ்ரேஷ்டனுமான அந்தப்பீமன் தன்வலிமையினால் பற்பலதேசங்களை இவ்வாறுஜயித்துப் பல்லாடதேசத்தினருகிலுள்ள சுக்திமானென்னும் மலையையும் ஜயித்தான். சிறந்தகைகளையுடையவனும் அச்சத்தைத்

தரும் பராக்ரமமுள்ளவனுமாகிய பீமன் யுத்தத்தில் புறங்காட்டாதவனாகிய ஸுபாஹுவென்னும்காசிராஜாவைக்கீழ்ப்படுத்தினான். பாண்டவஸ்ரேஷ்டனான பீமன் அதன்பிறகு ஸுபார்ஸ்வமென்னும் மலைக்கருகில் எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்யவந்த க்ரதனென்னும் ராஜஸ்ரேஷ்டனைத் தன்பலத்தினால் யுத்தத்தில் வென்றான். சிறந்த பராக்ரமமுள்ள அவன், பிறகு, மிக்கபலமுள்ள மத்ஸ்யதேசத்தையும் மலததேசத்தையும் அநகதேசத்தையும் அபயதேசத்தையும் பசுபூமியென்னும்தேசத்தையும் முழுதும்ஜயித்தான். சிறந்த கைகளையுடைய பீமன் அங்கிருந்து திரும்பி மததாரமென்னும் மலையையும் ஸோமதேயமென்னும் தேசத்தையும் ஜயித்து வடக்கு நோக்கிச் சென்றான். பலவானான பீமன் தன்பலத்தினால் வத்ஸதேசத்தையும்ஜயித்துப் பர்க்கதேசத்தரசனையும் நிஷாததேசத்தரசனையும் மணிமான்முதலிய அனேகராஜர்களையும் ஜயித்தான். அதன்பிறகு, தக்ஷிணமல்லதேசத்தையும் போகவானென்னும் மலையையும் தன்பராக்ரமத்தினால் பீமன் எளிதில் வென்றான். புருஷஸ்ரேஷ்டனான பீமன்சர்மகர்களையும் வர்மகர்களையும் ஸமாதானமாகவே வசப்படுத்தி [1]விதேகதேசாதிபதியான ஜனகனென்னும் அரசனை எளிதாகஜயித்தான். பாண்டுபுத்திரனும் குந்தியின் புத்ரனுமான பீமன் விதேகதேசத்திலிருந்துகொண்டே சகர்களையும் பர்ப்பரர்களையும் இந்திரபர்வதத்தினருகிலுள்ள கிராதராஜாக்கள் எழுவரையும் தந்திரமாக ஜயித்தான். சிறந்தபலமும் பராக்கிரமமுமுள்ளபீமன் அதன்பிறகு சேனைகளோடுகூடிய ஸும்ஹர்களையும் ப்ரஸும்ஹர்களையும் யுத்தத்தில்வென்று மகததேசத்தாரை எதிர்த்துச்சென்றான். தண்டன் தண்டதாரன் முதலிய அரசர்களைஜயித்து அவர்களெல்லாருடனும்சேர்ந்து கிரிவ்ரஜத்திற்குச் சென்றான். ஜராஸந்தன் புதல்வனை ஸமாதானமாகவே கப்பங்கட்டச் செய்து அவர்களெல்லாருடனுங்கூடக் கர்ணனை எதிர்த்துச் சென்றான். அந்தப் பாண்டவஸ்ரேஷ்டனான பீமன் சதுரங்கதளத்தினால் பூமியை அதிரச் செய்பவன்போலச் சென்று சத்துருக்களை ஹதஞ்செய்பவனாகிய கர்ணனுடன் போர் புரிந்தான். ஜனமேஜயரே! அந்தப்பலவானான பீமன் கர்ணனைப் போரில் வென்று உட்படுத்தின பிறகு மலைகளில் வஸிக்கும் அரசர்களை ஜயித்தான். அப்போது மோதாகிரியென்னும் மலையிலுள்ள மிக்கபலசாலியான அரசனைப் பெரும் போரில் தன்புஜபலத்தினால் கொன்றான். அதன்பிறகு, புண்ட்ரதேசத்தரசனும் வீரனுமான அந்தப் பௌண்ட்ரகவாஸுதேவ

---

1 இவன் வேறு.

னென்னும் அரசன் கிருஷ்ணனுடையகைகளின் பயத்தினால், 'நான் இப்போது யாதவவீரனான கிருஷ்ணனுடன் யுத்தஞ்செய்யேன்' என்றுசொல்லிக் கப்பங்கொடுத்தான். கௌசிகிநதிக் கரையிலிருக்கும் மஹௌஜஸன்என்னும் அரசனையும் சந்தித்தான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! மிகுந்த சேனைகளையுடையவர்களும் கொடியபராக்ரமமுள்ளவர்களுமாகிய அவ்விரண்டு வீரர்களையும் யுத்தத்தில்ஜயித்து வங்கதேசத்தரசனிடம் சென்றான். பரதஶ்ரேஷ்டனான பீமன் ஸமுத்திரஸேனன் சந்திரஸேனனென்னும் அரசர்களையும் கர்வடதேசாதிபதியான தாம்ரலிப்தனென்னும் அரசனையும் ஸுஹ்மதேசத்து இராஜாவையும் ஜயித்துக் கடற்கரைகளில்வஸிக்கும் மிலேச்சக்கூட்டத்தாரெல்லாரையும் வென்றான். வாயுபுத்ரனும் பலசாலியுமான பீமன் இவ்வாறு பற்பல தேசங்களையும் ஜயித்தபிறகு அவர்களிடம் பொருள்களைப் பெற்றுக்கொண்டு லௌஹித்யமென்னும் நதத்துக்குச் சென்றான். அவன் கடலிலுள்ளதீவுகளில் வஸிக்கும் மிலேச்சராஜாக்களெல்லாரையும் சந்தனம், அகில், வஸ்திரங்கள், ரத்தினங்கள், முத்துக்கள், சால்வைகள், பொன், வெள்ளி, பவழம் ஆகிய விலைபெற்ற உயர்ந்த பொருள்களைக் காணிக்கைகளாகக் கொடுக்கச்செய்தான். அவர்கள் நூறுகோடிக்கணக்கான பெரும்பொன்மாரியை மஹாத்மாவும் குந்திபுத்ரனுமான பீமனுக்குப் பொழிந்தனர். பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ளபீமன்இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்கு வந்துசேர்ந்து உடனே அந்தத்தனத்தைத் தர்மராஜாவுக்கு ஒப்புவித்தான்.

முப்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

திக்விஜயபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸஹதேவன் தக்ஷிணதிக்விஜயத்துக்குச் சென்றதும், விபீஷணர் காணிக்கை அனுப்பியதும்.)

ஜனமேஜயராஜாவே! ஸஹதேவனும் அவர்களைப்போலவே தர்மராஜாவினால் சிறப்பிக்கப்பெற்றுப் பெருஞ்சேனையுடன் தென்திசைக்குச் சென்றான். ஸமர்த்தனான ஸஹதேவன் சூரஸேனதேசத்தை முன்னமே முழுதும் ஜயித்திருந்தான். பலவானான ஸஹதேவன் தன்பலத்தினால் மத்ஸ்யதேசத்தரசனை வசப்படுத்தினான். அரசர்க்கரசனும் மஹாபலசாலியுமான தந்தவக்ரனை ஜயித்துக் கப்பங்கட்டுவித்து அவனை அவன் ராஜ்யத்தில் நிலைநிறுத்தினான். ஸுகுமாரன் ஸுமித்திரனென்னும் அரசர்களை

வசப்படுத்தினன். அப்படியே, மத்ஸ்யதேசத்தின் மேற்பக்கத்தாரையும் படச்சரர்களென்னும் திருடர்களையும் அவன் ஜயித்தான். புத்திமானனஸஹதேவன் நிஷாதர்களின்தேசத்தையும் கோஶ்ருங்கமென்னும்சிறந்தமலையையும் அதன்பிறகு சிரேணிமானென்னும் அரசனையும் பராக்ரமத்தினால் ஜயித்தான். நராஷ்டிரமென்னும் தேசத்தைஜயித்துக் குந்திபோஜனிடஞ்சென்றான். அந்தக் குந்திபோஜன் அவன்கட்டளையை அன்புடன் அங்கீகரித்தனன். அதன்பிறகு, சர்மண்வதி நதிக்கரையில் தன்பிதாவுக்குச்சத்துருவும் கிருஷ்ணனால் (கொல்லாமல்) மிகுத்துவைக்கப்பட்டிருப்பவனும் ஜம்பகபுத்திரனுமான அரசனைக்கண்டான். ஜனமேஜயரே! அவ்வரசன் ஸஹதேவனோடு யுத்தஞ்செய்தான். அந்தயுத்தத்தில் ஸஹதேவன் அவனை ஜயித்துத் தென்றிசை நோக்கிச்சென்றான். மிகச்சிறந்த பலசாலியான ஸஹதேவன் அந்த ஜம்பகபுத்திரனுடன் கூடவே ஸேகர்கள் அபரஸேகர்களென்னும் தேசத்தாரை ஜயித்து அவர்களிடமிருந்து பலவகைரத்தினங்களைக் கப்பமாகப் பெற்றுக்கொண்டு நர்மதைநதியைநோக்கிச் சென்றான். அங்கே, நரகாஸுரன்மகனும் சிறந்தகைகளையுடையவனுமாகிய பகதத்தனென்னுமரசன் அர்ஜுனனுக்குக் கப்பங்கொடுத்ததாகக் கேட்டுத் திரும்பினன். அஶ்வினீதேவர்களின் புத்திரனும் சிறந்தபராக்ரமசாலியுமான ஸஹதேவன் பெரும்படையினால் சூழப்பட்டவர்களும் வீரர்களுமாகிய விந்தன் அநுவிந்தனென்னும் அவந்திதேசத்தரசர்களைப் போரில்வென்று அவர்களிடம் ரத்தினங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு போஜகடமென்னும் நகரத்துக்குச் சென்றான். ஓ! ஸத்தியந்தவறாத ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தநகரத்தில் இரண்டு நாள் யுத்தம்நடந்தது. மாத்ரியின்புதல்வனும் மஹாபலசாலியுமான அந்தஸஹதேவன் யார்க்கும்வெல்லமுடியாத பீஷ்மகராஜனையும் கோஸலதேசத்தரசனையும் வேணாநதிக்கரையிலுள்ள அரசனையும்ஜயித்து, அதன்பிறகு காட்டிலுள்ள அரசர்களையும், பிராகோடகர்கள் நாடகேயர்கள் ஹேரம்பகர்களென்னும் அரசர்களையும், மாருதம் ரம்மியக்ராமமென்னும் ஊர்களையும், நாசினர்கள் அர்ப்புகர்கள்முதலான பற்பலகாட்டரசர்களனைவரையும் பலத்தினால் ஜயித்தான். மஹாபலசாலியான அந்தஸஹதேவன் வாதாதிபனென்னுமரசனை வசப்படுத்தினன். புளிந்தர்களென்னும் ஜாதியாரைப்போரில்வென்று தென்திசைநோக்கியே சென்றான். சிறந்தகைவன்மையுள்ள அந்தஸஹதேவன் பாண்டிய தேசத்தரசனோடு ஒருநாள் போர்செய்து அவனை ஜயித்துத் தென்திசை மார்க்கமாகச்சென்று கிஷ்கிந்தையென்று உலகத்தில் பெயர்பெற்ற

குகையை அடைந்தான், வாலியென்னும் வானரராஜனால் முன்னர் ஆளப்பட்டதும் பிறகு கோஸலதேசாதிபதியான ஸ்ரீ ராமபிரானை அடுத்த ஸுக்ரீவனால் காப்பாற்றப்பட்டதுமான அந்தக்குகையிற் பிரவேசித்து அவ்வரசனை அழைத்தான். அந்தக்குகையில் மைந்தன் துவிவிதனென்னும் இரண்டுவானர அரசர்களோடும் ஏழுநாள் யுத்தஞ்செய்தான். அவர்களும் சோர்வடையவில்லை. மஹாத்மாக்களாகிய அவ்விரண்டு வானரர்களும் அந்தயுத்தத்தினால் ஸஹதேவன்மேல் திருப்தியடைந்து மனமகிழ்ந்து அன்புடன், 'ஓ! பாண்டவஸ்ரேஷ்டனே! இங்குள்ள ரத்தினங்களனைத்தையும் எடுத்துக்கொண்டுசெல். சிறந்த அறிவாளரான தர்மராஜாவின்யாககாரியம் இடையூறில்லாமலிருக்க வேண்டும்' என்றுசொன்னார்கள். அந்தரத்தினங்களைப்பெற்றுக்கொண்டு அங்கிருந்து மாஹிஷ்மதியென்னும் நகரத்துக்குப் போனான். புருஷஸ்ரேஷ்டனும் பகைவர்களான வீரர்களை அழிக்கும்பராக்ரமசாலியும் பாண்டுபுத்திரனுமான ஸஹதேவன் அங்கே நீலனென்னும் அரசனுடன் போர்புரிந்தான். அப்போது பயமுள்ளவர்களுக்குப்பயங்கரமும் ஸஹதேவனுடையசேனைக்குச் சேதத்தையும் உயிருக்கேஸந்தேகத்தையுமுண்டாக்குவதுமாகிய பெரியயுத்தம் உண்டாயிற்று. அந்த நீலராஜனுக்கு அக்னிபகவான் ஸஹாயஞ்செய்தார். அதனால், ஸஹதேவனுடையசேனையிலுள்ளதேர்களும் குதிரைகளும் யானைகளும் காலாட்களும் கவசங்களும் எரிந்தவைபோலக்காணப்பட்டன. ஜனமேஜயரே! அதனால், கௌரவஸ்ரேஷ்டனான ஸஹதேவன் மனத்தில் மிகப்பரபரப்புள்ளவனாகி மறுமொழிசொல்லவும் சக்தியற்றவனானான்" என்று வைசம்பாயனர்சொல்ல, கேட்ட ஜனமேஜயர், "ஓ! பிராம்மணரே! யாககாரியத்துக்காக ஆரம்பித்த ஸஹதேவனுக்கு அக்னிபகவான் யுத்தத்தில் எதிராக நின்றது என்னகாரணத்தினாலே?" என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

'ஜனமேஜயராஜாவே! முன்னம் அக்னிபகவான் அந்த மாஹிஷ்மதிநகரத்தில் வாஸஞ்செய்துகொண்டு பாஸ்திரீயினிடம் விருப்பம் வைத்தவனாகக்கண்டுபிடிக்கப்பட்டானென்றுகேட்டிருக்கிறீரல்லவா? நீலனென்னும்ராஜாவின்மகள் மிக்கஅழகுள்ளவளாயிருந்தாள். அவள் தன்தந்தைக்கு ஹோமகாலத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக எப்பொழுதும் அக்னிஹோத்திரத்தைக் காத்திருந்தாள். அந்த அக்னிபகவான் அவளுடைய அழகான இதழ்க்குவிவின்வழியாகவரும் காற்றினால் ஊதப்படும்வரையில், விசிறப்

பட்டாலும் ஜ்வலிப்பதில்லை. [1]அந்த அழகிய பெண்ணின்மேல் விருப்பமுற்ற அந்த அக்னிபகவான் நீலராஜாவினாலும் மற்றவர்களாலும் குறிப்பாகஅறியப்பட்டான். அதன்பிறகு, அக்னிபகவான், பிராம்மணவடிவமெடுத்து யதேச்சையாக உல்லாஸமாய் உலாவிக்கொண்டு, கருநெய்தல்மலர்போன்ற கண்களையுடையவளும் அழகியநிதம்பமுள்ளவளுமாகிய அந்தப்பெண்ணின்மேல் ஆசையைக் காண்பித்தான். அப்போது தர்மிஷ்டனான நீலராஜன் அந்த அக்னிபகவானைச் சாஸ்திரப்பிரகாரம் தடுத்தான். உடனே, அக்னிபகவான் கோபத்தினால் ஜ்வலித்ததைக்கண்டு வியப்புற்ற அரசன் தன் தலை தரையில்படும்படி வணங்கினான். அதன்பிறகு, சிலகாலத்துக்கெல்லாம் அவ்வரசன் அந்தப்பெண்ணைப் பிராம்மணவடிவமாகவந்த அக்னிபகவானுக்குக் கன்னிகாதானஞ்செய்தான். அழகியபுருவங்களையுடையவளாகிய அந்த நீலராஜன்புதல்வியைப் பெற்றுக்கொண்டபின், ஒளியைத் தனமாகவுடைய அக்னிபகவான், அவ்வரசனுக்கு அனுக்ரஹஞ்செய்தான். யாகங்களை மிகச்சிறப்பாகச் செய்பவனாகிய அக்னிபகவான் வரம்கேட்கும்படி அவ்வரசனைத் தூண்டினான். அவ்வரசன் தன்சேனைக்கு அபயத்தையே வரமாகப்பெற்றுக்கொண்டான். அதுமுதல் எந்த அரசர்களாவது அறியாமையினால் தம் வலிமையைக்கொண்டு அந்தநகரத்தை ஜயிக்க யத்தனிப்பார்களாயின் அவர்கள் தீயினால் எரிக்கப்படுவர். கௌரவஶ்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! அந்தக் காலத்தில் அந்த மாஹிஷ்மதிநகரத்துப்பெண்கள் அதிகக் கட்டுக்குட்படாதவர்களாய்த் தம்மனம்போனபடி இருந்தனர். பெண்களுக்குக்கட்டுப்பாடில்லாமலிருக்கும்படி அக்னி வரம்கொடுத்தான். அங்கே மங்கையர்கள் சுதந்திரர்களாகத் தங்கள்விருப்பப்படி நடப்பது வழக்கம். பரதஶ்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! அக்காலம்தொடங்கி அரசர்கள் அக்னிபயத்தினால் அந்தநகரத்தை எப்போதும் விட்டுவிடுவது வழக்கம். அரசரே! தர்மத்தில் மனம் வைத்த ஸஹதேவன் தன்படை தீப்பிடித்துப் பயத்தினாற்கலங்கினதைக்கண்டு மலைபோல் அசையாமலிருந்தான். பிறகு, அவன் ஆசமனஞ்செய்து பரிசுத்தனாகி அக்னியைத்துதித்தான்.

'ஓ! அக்னிபகவானே! உனக்கு நமஸ்காரம். இந்த எனது

---

1 'அக்னிபகவான் மானிடவடிவத்தோடு தன்விருப்பத்தை வாய்விட்டுச் சொன்னான். எல்லாருடைய கிருஹங்களிலும் இவ்வாறே சொன்னான். அந்தப்பெண்ணினாலும் அவன் அங்கீகரிக்கப்பட்டான்' என்பதும் 'இது நீலராஜனுக்குத் தெரியாது என்று வருவித்துக்கொள்க' என்பதும் பழையஉரை.

முயற்சி உனக்காகத்தான். பாவகனே! நீ தேவர்களுக்கு [1] முகமாயிருக்கிறாய். நீ யஜ்ஞபுருஷனாயிருக்கிறாய். எல்லாவற்றையும் பரிசுத்தஞ்செய்வதனால் பாவகனாகிறாய். ஹோமஞ்செய்தனவற்றைத் தேவர்களுக்குச் சேர்ப்பிப்பதனால் ஹவ்யவாஹனனாகிறாய். உனக்காக வேதங்கள் உண்டாயினவாதலின் நீ ஜாதவேதனாகிறாய். அக்னியே! நீ [2] சித்ரபானு; தேவர்களிற் சிறந்தவன். நீ அனலன்; ஸ்வர்க்கத்தின் வாயிலைத் திறப்பவன்; ஹோமங்களைப் புஜிப்பவன்; ஜ்வலிப்பவன்; [3] சிகி; நீ [4] வைஶ்வானரன்; [5] பிங்கேசன்; [6] பிலவங்கன்; [7] பூரிதேஜஸ்; நீ சுப்பிரமணியக்கடவுளையீன்றவன்; மகிமையுள்ளவன்; [8] ருத்திர கர்ப்பன்; பொன்னுக்குக் காரணமானவன்; அக்னிபகவான் எனக்குச் சக்தியையும், வாயுபகவான் உயிரையும், பூமிதேவி வன்மையையும், ஜலம் ஸுகத்தையும் தரவேண்டும். ஜலத்தின் [9] கர்ப்பமாக இருப்பவனே! பெருஞ்சக்தியுள்ளவனே! ஜாதவேதனே! தேவர்க்கரசனே! தேவர்களுக்கு முகமாகிய நீ இந்த ஸத்தியத்தினால் என் முன்னின்று என்னைப் பரிசுத்தஞ்செய். ரிஷிகளாலும் பிராம்மணர்களாலும் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் யாகங்களில் எப்போதும் நன்றாக ஹோமஞ்செய்யப்பட்டவனே! இந்த ஸத்தியத்தினால் என்னைக்காப்பாயாக. புகைக்கொடியுள்ளவனும் ஜ்வாலையுள்ளவனும் பாவங்களையழிப்பவனும் காற்றினால் விருத்தியாகிறவனும் எல்லாப்பிராணிகளிடத்தும் எப்போதுமிருப்பவனுமாகிய நீ இந்தஸத்தியத்தினால் என்னைக் காப்பாற்றக்கடவாய். அக்னிபகவானே! நான் பரிசுத்தனாகப் பக்தியுடன் உன்னைத் துதித்திருக்கிறேன். ஸந்தோஷத்தையும் தேகபுஷ்டியையும் சாஸ்திரஜ்ஞானத்தையும் மேன்மேலும் பக்தியையும் எனக்குத் தருவாயாக" என்றான். அக்னிபகவானுக்குரிய இந்தமந்திரத்தை இவ்வாறு படித்து அக்னியில் ஹோமஞ்செய்பவன் நீங்காத செல்வத்துடன் எப்போதும் ஜிதேந்திரியனாகி எல்லாப்பாவங்களாலும் விடப்படுவான். ஜனமேஜயரே! புருஷஶ்ரேஷ்டனான ஸஹதேவன், 'யஜ்ஞங்களை நடத்துகிற அக்னியே! நீ யாகத்திற்கு இந்த இடையூற்றைச் செய்யத்தகாது' என்று சொல்லிப் பயத்தினால் நடுங்கின

---

1 அக்னியில் ஹோமஞ்செய்வதனால் தேவர்களுக்குத்திருப்தியுண்டாகிறது.

2 பலவர்ணங்களான கிரணங்களையுடையவன்.

3 ஜ்வாலையுள்ளவன். 4 எல்லாமனிதர்களிடத்தும் இருப்பவன்.

5 பசுமைநிறமுள்ளவற்றுள் சிறந்தவன். 6 தாண்டிச்செல்லுகிறவன்.

7 பேரொளியுள்ளவன். 8 சிவனுக்குள்ளிருப்பவன்.

9 வடவாமுகாக்னி.

அந்தச் சேனையின் முன்னிலையில் பூமிமறையத் தர்ப்பைகளைப் பரப்பிச் சாஸ்திரப்பிரகாரம் அக்னியைக்குறித்துத் தவஞ்செய்தான். அக்னியும் கருங்கடல் கரைகடவாமலிருப்பதுபோல ஸஹதேவன் பிரார்த்தனையை அதிக்கிரமியாமலிருந்தான். அக்னி கௌரவர்களில் ஸ்ரேஷ்டனும் மனிதர்களுக்குப் பிரபுவுமான அந்த ஸஹதேவனிடம்வந்து மென்மையாகவும், இன்சொல்லாகவும், 'கௌரவனே! எழு, எழு; உனக்கு இந்தப்பரீக்ஷையை நான் செய்தேன். உனக்கும் தர்மராஜருக்குமுள்ள அபிப்பிராயங்களெல்லாவற்றையும் நான் அறிவேன். பரதஸ்ரேஷ்டனே! நீலராஜாவின் குலத்தைச்சேர்ந்த ஸந்ததிகளுள்ளவரையிலும் நான் இந்த நகரத்தைக் காக்கவேண்டியவனாக இருக்கிறேன். பாண்டவனே! ஆனாலும், உன்மனத்தின் விருப்பத்தைச் செய்வேன்' என்றுசொன்னான். ஜனமேஜயரே! உடனே, ஸஹதேவன் மனமகிழ்ந்து எழுந்து கரங்கள்குவித்துத் தலைவணங்கி அக்னிபகவானைப் பூஜித்தான். அக்னிபகவான் திரும்பிச்சென்ற பிறகு நீலராஜன் அக்னிபகவானுடைய கட்டளையினாலேயே புருஷஸ்ரேஷ்டனும் யுத்தவீரருக்குத் தலைவனுமாகிய ஸஹதேவனை மரியாதையாக எதிர்கொண்டழைத்துப் பூஜித்தான். ஸஹதேவன் அவன்செய்த மரியாதையைப் பெற்றுக்கொண்டு அவனைக் கப்பங்கட்டுவித்தபிறகு, அங்கிருந்து தென்திசையை ஜயிக்கச்சென்றான்.

சிறந்தகைவன்மையுள்ள அந்தஸஹதேவன், அளவற்றசக்தியுள்ள திரைபுரனென்னும் அரசனை உட்படுத்தி, பராக்ரமத்தினால் பௌரவராஜனை ஜயித்தான். சிறந்தகைகளையுடைய ஸஹதேவன், பிறகு, கௌசிகரை ஆசாரியராகவுடைய ஆக்ருதியென்னும் ஸௌராஷ்டிரதேசாதிபதியைப் பெருமுயற்சியினால் வசப்படுத்தினான். தர்மாத்மாவான அந்தஸஹதேவன் ஸௌராஷ்டிரதேசத்திலிருந்துகொண்டே சிறந்தகௌரவமுள்ளவனும் சிறந்தபுத்திமானும் போஜகடமென்னும் நகரத்திலிருப்பவனும் இந்திரனுக்கு நேரில் சிநேகிதனுமான பீஷ்மகனுக்கும் அவன்புத்திரனான ருக்மியென்பவனுக்கும் தூதனுப்பினான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! பீஷ்மகனும்அவன்மகனான ருக்மியும் ஸஹதேவனிடம்அன்புபற்றியும் கிருஷ்ணனைநினைத்தும் ஸஹதேவனுடைய கட்டளையைஏற்றுக்கொண்டனர். சிறந்தபலமும் பராக்ரமமுமுள்ளவனும் யுத்தவீரரிற்சிறந்தவனும் சிறந்தபுத்திசாலியுமான ஸஹதேவன் அவர்களிடம் ரத்தினங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு மறுபடியும் சென்று சூர்ப்பாரகம் தாலாகடமென்னும் தேசங்களையும் தண்டகாவனத்தையும் கடலிலுள்ள தீவுகளில் வஸிக்கும் மிலேச்சஜாதியிற் பிறந்தநிஷாதர்கள் புருஷாதர்கள் கர்ணப்ராவர்ணர்கள் காலமுகர்

களென்னும் நரராக்ஷஸருக்குப்பிறந்த அரசர்களையும் கோலகிரி முழுவதையும் ஸுரபி பட்டணத்தையும் தாம்ரமென்னும் பெயருள்ள தீவையும் ராமகமென்னும் பர்வதத்தையும் திமிங்கிலனென்னும்ராஜாவையும் வசப்படுத்தி ஒற்றைக்காலையுடையமனிதர்களையும் கேரளர்களையும் காட்டிலுள்ளவர்களையும் ஸஞ்சயந்தி பாஷண்டம் கரஹாடகமென்னும் நகரங்களையும் தூதர்களாலேயே வசப்படுத்தி அவர்களைக் கப்பங்கட்டுவித்தான். பாண்டியர்கள், திராவிடர்கள், ஒட்ரர்கள், கேரளர்கள், ஆந்திரர்கள், தாளவனர்கள், கலிங்கர்கள், [1] உஷ்டிரகர்ணிகர்கள் ஆகிய இவர்களையும் அழகானகாடுகளையும் நகரங்களையும் யவனர்களின்பட்டணத்தையும் தூதர்களைக்கொண்டே உட்படுத்தி அவர்களைக் கப்பங்கட்டுவித்தான். அதன்பிறகு, தாம்ரபர்ணிநதிக்குச்சென்று கன்யாதீர்த்தத்தைக்கடந்து தென்தேசமெல்லாம்ஜயித்தபின், ஸஹதேவன், அலைகள்நிரம்பின கடலின்வடகரையைஅடைந்து பீமஸேனனுடையபுத்திரனை கடோத்கசனை நினைத்தான். நினைத்தவுடன், ராக்ஷஸனானகடோத்கசன் எதிரிற்காணப்பட்டான். பகைவரையழிப்பவனும் சிறந்தபுத்திமானுமாகிய ஸஹதேவன் கடற்கரையிலுள்ள அந்தத்தாழ்வரையிலிருந்துகொண்டே மேருமலைச்சிகரம்போலவந்த கடோத்கசனைப்பார்த்துத் தர்மராஜருடைய கட்டளைக்காக வரவேண்டுமென்று இன்சொல்லாகச் சொன்னான். உடனே, கடோத்கசன் ராக்ஷஸசேவகர்களோடு ஸஹதேவனை வணங்கிநின்றான். தர்மாத்மாவும் பகைவரைஜயிப்பவனுமாகிய ஸஹதேவன் அங்கிருந்துகொண்டே மிக்கதைரியமும் பயங்கரமாகிய உருவமுமுள்ளவனாகிய கடோத்கசனைப் புலஸ்தியகுலத்தோரும் மஹாத்மாவுமாகிய விபீஷணருக்கு ஸ்நேஹத்தை முன்னிட்டுத் தூதுவிடுத்தான். சிறந்த புத்தியுள்ளவரும் பிரபுவுமான விபீஷணரும், அது கிருஷ்ணனால் செய்யப்பட்டதென்று நினைத்து, ஸஹதேவனுடைய கட்டளையை அன்புடன் அங்கீகரித்தார்; அதன்பிறகு, சந்தனக்கட்டைகளையும் அகிற்கட்டைகளையும் உயர்ந்த ஆபரணங்களையும் பெருவிலைபெற்ற ஆடைகளையும் மணிகளையும் இன்னும் பலவகையான சிறந்தபொருள்களையும் அனுப்பினார்'' என்றார்.

---

1 ஒட்டகக்காதர்கள்.

முப்பத்துமூன்றுவது அத்யாயம்.
திக்விஜயபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஜனமேஜயர் மறுபடியும் கேட்க, வைசம்பாயனர் ஸஹதேவன் சோழநாட்டுக்கும் பாண்டியநாட்டுக்கும் சென்றதைச் சொல்லியது.)

ஜனமேஜயர், "பிராம்மணோத்தமரே! கடோத்கசன்வரவை யும் அவன் இலங்கைக்குப்போனதையும் விபீஷணரைக்கண்டதை யும் காவேரியைப்பார்த்ததையும் கேட்க விரும்புகிறேன். வரிசை யாக எனக்குச்சொல்லும்" என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்.

"ஜனமேஜயரே! ஸஹதேவன்பராக்ரமத்தை நடந்தவாறு சொல்லுகிறேன்; கேளும். அவன் தன்பராக்ரமத்தினால் காடுகளி லும் தீவுகளிலுமுள்ளவர்களைப் போரில்வென்று, தென்திசையை வசப்படுத்திக்கொண்டு சோழநாடு சென்றான். அப்போது, ஸஹ தேவன் புண்ணிய தீர்த்தமுள்ளதும் பலவகைப்பறவைக்கூட்டங்க ளினால் அடையப்பட்டதும் முனிவர்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தும் ஆச்சா, லோத்திரம், மருதம், வில்வம், நாவல், இலவு, முருக்கு, கடம்பு, ஏழிலம்பாலை, குமிழ், நெல்லி, பெருங்கிளைக ளுள்ள ஆல், புளி, அத்தி, வன்னி, பலாசம், அரசு, கருங்காலி, இலந்தை, அச்வகர்ணம், மா, புண்ட்ரகம், வாழைமுதலிய மரங்க ளினால் வியாபிக்கப்பட்டுவிளங்குவதும் சக்ரவாகம், வாத்து, நீர்க் காக்கை, கடற்காக்கை, அன்றில், நீர்க்கோழிமுதலிய நீர்ப்பறவை கள் அனேகம் கூவப்பெற்றதும் அனேக ரிஷிஆச்ரமங்களினாலும் பூஜிப்பதற்குரிய மரங்களினாலும் விளங்குவதும் வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும்கரைகண்ட பரிசுத்தரானபிராம்மணர்களினால் விளங்குவதும் சிலவிடங்களில் கரையில் முளைத்திருக்கும் மரங்கள் நிரம்பப்பூத்திருப்பதனால் மாலைகளை அணிந்திருப்பதுபோன்ற தும் சிலவிடங்களில் செங்கழுநீர், குவளை, செவ்வல்லி, ஆம்பல், தாமரைமுதலியவைகள் மலர்ந்து அழகாயிருப்பதுமாகிய நதிக ளிற்சிறந்த காவிரியைக்கண்டு, 'நமதுதேசத்தில் கங்கை எவ்வாறோ அவ்வாறே இந்தக்காவேரி சிறந்தது' என்று ஸந்தோஷமடைந் தான். ஸஹதேவன் அந்நதியைச் சேனைகளுடன் தாண்டி, தென் கரைசேர்ந்து செல்லத்தொடங்கினான். பாண்டவன் அந்தத் தேசத்தில் வந்திருப்பதைக்கேட்டு அத்தேசத்திலுள்ளவர்கள் விருப்பத்துடன் அவனைக்காணச் சென்றனர். காண்பதற்கழகான 1 தமிழ்நாட்டாராகிய ஆடவரும் மங்கையரும் அங்கேசென்று

1 மூலத்தில், 'த்ரமிடா:' என்றிருக்கிறது.

அந்தப்பாண்டவனை ஸந்தோஷத்துடன்கண்டனர். மிருதுவான தேகமும் விசாலமானகண்களுமுள்ளவனும் தேவதைக்கு ஒப்பானவனும் இவ்வுலகத்துள் மிக்க அழகுள்ளவனும் ஆச்சரியப்படத்தக்கவனுமாகியஸஹதேவன் போகும்போது அந்தத்தமிழ் நாட்டார்கள்கூடிக் கண்ணிமைகொட்டாமற் பார்த்தனர். குமாரக்கடவுளுக்கொப்பானஅந்த ஸஹதேவனைக்கண்டு மங்களகானங்களோடுகூடிய ஸ்தோத்திரங்களைச்செய்து, விரும்பத்தக்க பற்பல உயர்ந்தபொருள்களையும் மற்றும்விரும்பத்தக்க பலஸௌக்கியங்களையும்அளித்து உபசரித்தனர். சிறந்தகைகளையுடையஸஹதேவனும் ஸந்தோஷத்தோடு அந்தத்தமிழர்களைக்கண்டு அவர்களுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பித் தென்திசைக்குப்புறப்பட்டான். தமிழ்நாட்டரசனாகியசோழராஜனைத் தனதுதூதனாலேயே விரைவில் வசப்படுத்தி அவனிடமிருந்து ரத்தினங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு பாண்டியநாடு சென்றான். சோழநாட்டிலுள்ள மற்றமனிதர்கள் ஸஹதேவனைக்காண்பதில் ஆசைதீராதவர்களாக அவன் செல்லும்போது ஸந்தோஷத்துடன்பின்சென்றுகொண்டே பாண்டியதேசம்போயினர். ஜனமேஜயராஜாவே! பிறகு, ஸஹதேவன் காட்டிற்சஞ்சரிக்கும்யானைகளையும் புலிகளையும் மான்களையும் மற்றுமுள்ள அனேகமிருகக்கூட்டங்களையும் கிளிகளையும் மயில்களையும் கழுகுகளையும் காட்டுக்கோழிகளையும் பார்த்துக்கொண்டு பாண்டியநாட்டைச்சேர்ந்து அர்ஜுனனுக்குமாமனாகிய பாண்டியராஜனுக்குத் தூதர்களை அனுப்பினான். [1] மலயத்வஜனாகியபாண்டியன் ஸஹதேவன்கட்டளையை அன்புடன் அங்கீகரித்தான். அர்ஜுனன்மனைவியும் பாண்டியராஜபுத்திரியும் அழகிற்சிறந்தவளும் நல்லலக்ஷணங்கள் பொருந்தினவளும் பெண்களிற்சிறந்தவளுமாகிய சித்ராங்கதையென்று பெயர்பெற்ற தமிழப்பெண் ஸஹதேவன்வந்ததைத் தன் தந்தையினால் அந்தப்புரத்திற்கேள்வியுற்று மரியாதைக்காக மிகுதியானரத்னங்களை அன்புடன் அனுப்பினாள். புகழ்பெற்ற பாண்டியராஜனும் பலவகையான விலையுயர்ந்த பொருள்களையும் மணிகளையும் முத்துக்களையும் பவழங்களையும் தூதர்களையும் ஸஹதேவனுக்கு அனுப்பினான். ஜனமேஜயராஜரே! அந்தநிகரற்ற மரியாதையைக்கண்டு ஸஹதேவனும் ஸந்தோஷத்தோடு தனது ஸஹோதரன்புதல்வனாகிய பப்ருவாகனனுக்கு ரத்னங்களை மிகுதியாகஅளித்து அர்ஜுனன்மாமனும் திராவிடதேசத்துக்கும் மணலூர்நகரத்திற்கும் ராஜாவுமான மலய

1 ஆதிபர்வம் 836-வது பக்கத்தில் சித்ரவாகனனென்று பெயர்கூறப்பட்டிருக்கிறது.

த்வஜபாண்டியனைத் தூதர்களைக்கொண்டே வசப்படுத்தி அவனிடத்திலிருந்து ரத்தினங்களைப்பெற்றுக்கொண்டு தமிழர்களால் சூழப்பட்டவனாக அகஸ்தியருக்கு இருப்பிடமும் தேவலோகத்துக்குச் சமானமுமான சிறந்தமலையைச்சேர்ந்தான். ஜனமேஜயரே! அந்த ஸஹதேவன் அந்தமலயமலையைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து தெளிவும் குளிர்ச்சியுமுள்ள தீர்த்தமுடையதும் மனத்தைக்கவர்கின்றதுமான தாம்ரபர்ணி என்கிற சிறந்தநதியைக்கடந்து கடற்கரைசேர்ந்து அங்கேதங்கினான்.

முப்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

திக்விஜயபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸஹதேவனால்அனுப்பப்பட்ட கடோத்கசன் விபீஷணரிடம்சென்று காணிக்கை வாங்கிவந்துகொடுத்ததும், ஸஹதேவன் இந்திரப்பிரஸ்தம்சேர்ந்து தர்மராஜருக்கு ஒப்பித்ததும்.)

அரசர்க்கரசரும் பாரதருமான ஜனமேஜயராஜாவே! அதன் பிறகு, சிறந்தகைகளையுடைய ராஜாவான ஸஹதேவன் புத்திமான்களுட்சிறந்தவரும் நல்லஆலோசனையுள்ளவருமான மந்திரிகளுடன்கூட ஆலோசனைசெய்துநிச்சயித்துக்கொண்டு ஆவலோடு தனது ஸஹோதரன்மைந்தனாகிய கடோத்கசனை நினைத்தான். நினைத்த மாத்திரத்தில், அந்தராக்ஷஸன் காணப்பட்டான். மிக்கஉயரமும் பெருங்கைகளுமுள்ளவனும் இருண்டமேகம்போன்றவனும் மாற்றேறின பொற்குண்டலங்களையும் விசித்ரமானமுத்தாரங்களையும் தோள்வளைகளையும் ரத்தினச்சதங்கைகளையும் பொன்மாலையையும் அரைக்கட்டையும் கடகங்களையும் தோள்வளைகளையும் கிரீடத்தையும் மற்றுமுள்ள ஆபரணங்களெல்லாவற்றையும் அணிந்துகொண்டவனும் நீண்டகோரப்பற்களும் சிவந்தகூந்தலும் செம்பட்டைநிறமானமீசையுமுள்ளவனும் பயங்கரமான தேகமுள்ளவனும் செஞ்சந்தனமணிந்தவனும் மெல்லியஆடைதரித்தவனும் பலசாலியுமானஅந்தக் கடோத்கசன் தன்வலிமையினால் பூமியைநடுங்கச் செய்பவன்போல அங்கேவந்தான். அரசரே! மலைபோல்வருகின்ற அந்தக்கடோத்கசனைக்கண்டு அங்குள்ளஜனங்களனைவரும் சிங்கத்தைக்கண்ட அற்பமிருகங்கள்போலப் பயந்தோடினர். ராவணன் புலஸ்தியரிடம்வருவதுபோல அவன் ஸஹதேவனிடம் வந்தான். அரசரே! பிறகு, கடோத்கசன் ஸஹதேவனை நமஸ்கரித்துக் கரங்குவித்து வணக்கமாகநின்று, 'யான்செய்யத்தக்கது யாது?' என்று கேட்டான். மேருமலையின் சிகரம்போல வந்து

நிற்கும் அந்தக்கடோத்கசனை, பாண்டவனுன அந்தஸஹதேவன், இரண்டுகைகளாலும்தழுவி உச்சிமோந்து மந்திரிகளுடன்கூடி அவனுக்கு மரியாதைசெய்து அன்புடன், 'மஹாபலசாலியான குழந்தாய்! கப்பத்தின்பொருட்டு நான் அனுப்பினதாக லங்காபுரிக்குச்சென்று அங்கு ராக்ஷஸர்களுக்கு அரசரும் மஹாத்மாவுமான விபீஷணரைக் கண்டு ராஜஸூயயாகத்திற்காகப் பலவகையான ரத்தினங்களை மிகுதியாகப் பெற்றுக்கொண்டு திரும்பிவா' என்று சொன்னுன்.

ஜனமேஜயரே! ஸஹதேவனுல் இவ்வாறு உரைக்கப்பட்ட கடோத்கசன் மனமகிழ்ந்து 'அவ்வாறே ஆகட்டும்' என்றுசொல்லித் தென்திசைநோக்கிச் சென்றுன். வேந்தரே! ஸஹதேவனைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து லங்கையைநோக்கிப் புறப்பட்ட அந்தக் கடோத்கசன் ஆமைகளும் முதலைகளும் சிறுமீன்களும் பெருமீன்களும் நீர்யானைகளும் சிப்பிகளும் சங்குகளும் மிகுதியாகநிரம்பியிருக்கும் கடலைக் கண்டான். அரசர்க்கரசே! அந்தக் கடோத்கசன், ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருவணையைக்கண்டு, அவருடைய சக்தியை நினைந்துகொண்டே கடலின்தென்கரையைச் சேர்ந்து ஸ்வர்க்கம்போல அழகானதும், சுற்றுமதிலுள்ளதும், அழகான கோபுரவாயில்களினுல் விளங்குவதும், வெண்மையும் செம்மையுமான அனேகமாடமாளிகைகள் நிரம்பியதும், அழகானமிருதங்கசப்தமுள்ளதும், எக்காலத்திலும் காய்த்தும் பூத்துமிருக்கும் மரங்களுள்ள தோட்டங்களினுல் அழகாயிருப்பதும், மலர்களின் மணம்நிரம்பிய அழகான ராஜமார்க்கங்களுள்ளதும், அனேகரத்தினங்கள்நிரம்பினதும், இந்திரனுடையஅமராவதிநகருக்கு நிகராயிருப்பதும், ராக்ஷஸர்களாலடையப்பட்டதுமான லங்காநகரத்தைக்கண்டு அதில் பிரவேசித்தான். அந்தக்கடோத்கசன், சூலம் ப்ராஸம்முதலிய ஆயுதங்களைத் தரித்துப் பலவித அலங்காரங்களை அணிந்திருக்கும் வீரர்களான அனேக ராக்ஷஸர்களையும், தெய்வலோகத்துப் பூமாலைகள்சூடியும் திவ்யாபரணங்களையணிந்தும் மதுபானத்தினுல் கடைக்கண்கள் சிவந்துமிருப்பவரும் பருத்தநிதம்பங்களும் கொங்கைகளுமுள்ளவருமான அழகியபெண்களையும் கண்டான். பீமஸேனன்புதல்வனுன கடோத்கசனைக்கண்டு அவர்கள் மகிழ்ச்சியையும் வியப்பையும் அடைந்தனர். அந்தக் கடோத்கசன் இந்த்ரக்ருஹத்திற்கு நிகரான ராஜக்ருஹத்தைச்சேர்ந்து துவாரபாலகனைச் சந்தித்து, 'பாண்டுவென்று பெயர்பெற்றவரும் மஹாபலசாலியும் கௌரவச்ரேஷ்டருமான அரசர் ஒருவர் இருந்தார். அவருடைய இளையமைந்தர் ஸஹதேவரென்பவரைக்

கேள்வியுற்றிருக்கலாம். நான் தர்மராஜாவின் கப்பத்திற்காக அவரால் அனுப்பப்பட்ட தூதன். அரசர்க்கரசரான விபீஷணரைப் பார்க்கவிரும்புகிறேன். நீ சீக்கிரம் என்னைப்பற்றித்தெரிவி' என்று சொன்னான்.

ஜனமேஜயராஜரே! அந்தத் துவாரபாலகன் அவனுடைய அந்தச்சொல்லைக்கேட்டு 'அப்படியேஆகட்டும்' என்றுசொல்லித் தெரிவிப்பதற்காக அரண்மனைக்குட்போனான். அவன், கைகூப்பி நின்று தூதனுடைய சொல்லை முழுதும் ராஜாவுக்குச்சொன்னான். தர்மாத்மாவும் ராக்ஷஸராஜாவுமான விபீஷணர், துவாரபாலகன் சொன்னதைக் கேட்டு, 'அந்தத்தூதனை என்னிடம் அழைத்து வா' என்றுசொன்னார். தர்மந்தெரிந்த மஹாத்மாவாகிய ராஜாவினால் இவ்வாறு கட்டளையிடப்பட்ட அந்தத் துவாரபாலகன் விரைவாக வெளியில்வந்து கடோத்கசனைக்கண்டு, 'தூதனே! சீக்கிரம் ராஜாவைப் பார்க்கலாம்; நேரே உள்ளேசெல்லலாம்' என்றுசொன்னான். த்வாரபாலகனுடைய சொல்லைக்கேட்டுக் கடோத்கசன் உள்ளேசென்று, கைலாசகிரிக்கு ஒப்பானதும், மாற்றுயர்ந்த பொன்மயமான தோரணங்களுள்ளதும், சுற்றுமதிலுள்ளதும், கோபுரங்களினால் சோபிப்பதும், நிலாமுற்றங்களும் தேவதாகிருஹங்களும் நிரம்பியதும், அனேகரத்னங்கள் விளங்குவதும், பொன்னினாலும் தங்கத்தினாலும் படிகத்தினாலும் வெள்ளியினாலும்வச்சிரங்களினாலும் வைடூரியங்களினாலும்செய்யப்பட்ட மிக்கஅழகான தூண்களும் பலவகைக்கொடிகளும் கொடிமரங்களுமுள்ளதும், ரத்தினங்களிழைத்துப் பலநிறமாயிருப்பதும், எங்கும் மலர்மாலைகள் தொங்குவதும், உயர்ந்த தங்கமேடைகளுள்ளதுமான அழகிய அந்தக்கிருஹத்தை முழுவதும் பார்த்தான். பீமஸேனனுக்கும் ஹிடிம்பிக்கும் புதல்வனான கடோத்கசன், தந்திநாதமும் குரலும்சேர்ந்து ஸமதாளமும் அக்ஷரகால அளவுமுள்ளதும் தேவதுந்துபி வாத்தியங்கள் இடைவிடாமல் முழங்குவதுமான இனிய ஸங்கீதத்தைக் கேட்டு ஸந்தோஷமடைந்தான். பாரதரான ஜனமேஜயரே! அதன்பிறகு, அந்தக் கடோத்கசன், அந்தத் துவாரபாலகனுடன்கூடவே அழகான அனேகக் கட்டுக்களுள் பிரவேசித்து, ஆகாயத்தில் ஸூர்யனிருப்பதுபோலச் சிறந்த ஸிம்மாஸனத்தில் வீற்றிருப்பவரும், முத்துக்களும் ரத்னங்களும் பற்பல உயர்ந்த ஆபரணங்களும் அணிந்துகொண்டவரும் தேவதைபோன்ற உருவமுள்ளவரும், தேவலோகத்திய சிறந்த புஷ்பமாலைகளையும் ஆடைகளையும் தரித்து உயர்ந்த சாந்தணிந்துகொண்டு ஸூர்யனைப்போலவும் அக்னியைப்போலவும் ஒளியுள்ள

தேகத்தினால் விளங்குகின்றவரும், தேவர்களுடன் தேவேந்திரன் இருப்பதுபோல மந்திரிகளுடன் கூடியிருப்பவரும், மஹாத்மாக்களான யக்ஷர்களும் அழகியஒளியுள்ளதெய்வப்பெண்களும் மங்களகானங்கள்செய்து ஸ்வர்க்கத்திலிருப்பவர்போலக் கொண்டாடப்பெற்றவரும், இரண்டுசிறந்தபெண்களினால் பொற்காம்புள்ளவையும் உயர்ந்த விலைபெற்றவையுமான இரண்டுசாமரங்களைப்பிடித்துத் தலைக்குமேல் வீசப்பெற்றவரும், குபேரனைப்போலவும் வருணனைப்போலவும் மஹிமையும் ஐசுவரியமும்பெற்றவரும், எக்காலமும்தர்மத்திலேயேயிருப்பவரும், ஆச்சரியமான ராக்ஷஸராஜாவும், இக்ஷ்வாகுகுலநாதராகிய ஸ்ரீராமபிரானை என்றும் மனத்தில் நினைத்திருப்பவரும், மஹாத்மாவுமான விபீஷணரைக்கண்டு கைகூப்பி வந்தனஞ்செய்தான். மஹாவீரனான கடோத்கசன், இந்திரனிடத்தில் சித்ரரதனென்னும் கந்தர்வன்நிற்பதுபோல அவரிடத்தில் வணங்கிநின்றான். ராக்ஷஸராஜாவான அந்தவிபீஷணர் தூதனாகவந்த அந்தக் கடோத்கசனைக் கண்டு முறைப்படி மரியாதைசெய்து இன்சொல்லாக, 'கப்பத்தை விரும்புகின்ற அவ்வரசன் யாருடையவம்சத்தில் பிறந்தவன்? அவன் உடன்பிறந்தவர்களனைவரையும் அவனுடையநகரத்தையும் தேசத்தையும் உன்னையும் நீ வந்தகாரியத்தையும் எல்லாவற்றையும்பற்றித் தெளிவாகக்கேட்க விரும்புகிறேன். இவற்றையெல்லாம் தனித்தனியே எனக்கு விரித்துச்சொல்' என்றுகேட்டார். மஹாத்மாவான விபீஷணரால் இவ்வாறுவினவப்பெற்ற கடோத்கசன் கைகூப்பிநின்று பின்வருமாறு பொருத்தமான மறுமொழி சொல்லலானான்.

'சந்திரவம்சத்திற்பிறந்த மஹாபலசாலியான பாண்டுவென்னும் ஓர் அரசர் இருந்தார். பாண்டுவுக்கு இந்திரனுக்கொப்பான பராக்ரமமுள்ள ஐந்துகுமாரர்கள் பிறந்தனர். அவர்களுள் மூத்தவர் யுதிஷ்டிரரென்றும் அஜாதசத்ருவென்றும் பெயர்பெற்றவர்; தர்மத்திலேயே மனமுள்ளவர்; தர்மமேஉருவங்கொண்டதுபோன்றவர். அந்த யுதிஷ்டிரரென்னும்ராஜா கங்கைக்குத்தென்கரையில் அஸ்தினநகரத்தில் ராஜ்யாதிபத்யம்அடைந்து ராஜ்யத்தைஆண்டார். ஓ! ராஜஶ்ரேஷ்டரே! அந்தராஜ்யத்தைத் திருதராஷ்டிரனுக்குக்கொடுத்துவிட்டுப் பிறகு இந்திரப்ரஸ்தம்சென்றார். அந்த இரண்டுநகரங்களும் கங்கைக்கும் யமுனைக்கும் இடையிலிருக்கின்றன. ராஜஶ்ரேஷ்டரான விபீஷணரே! அந்த இந்திரப்ரஸ்தத்தில் தமது ஸஹோதரர்களுடன் மகிழ்ச்சியோடிருந்து எங்கள்ராஜா அரசுநடத்துகிறார். அவருக்கிளையவர் சிறந்த கைகளையுடையவர்; பீமஸேனரென்று க்யாதிபெற்றவர்; பெருஞ்சக்தியும்கீர்த்தியும்

உள்ளவர்; இந்திரனுக்கு ஒப்பான பராக்ரமமுள்ளவர். அந்தப்பாண்டுபுத்ரர் பலத்தினால் பதினாயிரம்யானைகளுக்குச்சமமானவர். அவருக்கிளையவர் அர்ஜுனரென்பவர்; சிறந்த பராக்ரமமுடையவர், மிருதுவானதேகமும் சிறந்தசக்தியுமுள்ளவர். சூரத்தனத்தினால் உலகத்தில்பெயர்பெற்றவர். சூரத்தனத்தில் கார்த்தவீர்யனுக்கும் பலத்தில்கடலுக்கும் அஸ்திரவித்தையில் பரசுராமருக்கும் யுத்தஞ்செய்வதில் ஸ்ரீ ராமபிரானுக்கும் வடிவில் இந்திரனுக்கும் பிரகாசத்தில்ஸூர்யனுக்கும் ஒப்பானவர். அந்தப் பல்குனர், தேவர்கள், தானவர்கள், கந்தர்வர்கள், பிசாசர்கள், நாகர்கள், அரக்கர்கள், மனிதர்களாகிய இவர்களனைவரும் சேர்ந்தாலும் யுத்தத்தில் (அவர்களால்) வெல்லமுடியாதவர். அவர் தேவக்கூட்டங்களோடு யுத்தத்திற்குவந்த இந்திரனைத் தம் பராக்ரமத்தினால்ஜயித்துக் காண்டவவனத்தை அக்னிக்குளிக்கக் கொடுத்து அக்னியைத்திருப்திசெய்வித்தவர். அக்னியைத்திருப்தி செய்வித்ததினால் அவருக்குத் திவ்யாஸ்திரங்கள்கிடைத்தன. அரசரே! தேவர்களும்அடைவதற்கரிய ஸுபத்ரையென்றுபெயர் பெற்ற கிருஷ்ணஸஹோதரி அவராலடையப்பெற்றாள். அரசரே! அர்ஜுனனுக்கு இளையவர் நகுலர் என்றுபெயர் பெற்றவர். அவர் உருவமெடுத்துவந்த மன்மதன்போல உலகத்தில் மிக்கஅழகானவர். அவருக்கிளையவர் ஸஹதேவரென்று கியாதிபெற்றவர்; மஹாபராக்ரமசாலி; யுத்தத்தில்குமாரக்கடவுளுக்கு நிகரானவர். நான் அவரால் உம்மிடம்அனுப்பப்பட்டவன். எனக்குக் கடோத்கசனென்றுபெயர். நான் பீமஸேனராஜாவின்புத்திரன்; மிக்கபலசாலி. என் தாயார் மஹாபாக்யசாலியான ஹிடிம்பையென்னுமரக்கி. நான் பாண்டவர்களுக்கு உபகாரஞ்செய்வதற்காக இந்தப் புவனியெல்லாம் ஸஞ்சரிக்கிறேன். யுதிஷ்டிரர் இந்தப்பூமிமுழுமைக்கும் அரசராய்விட்டார். அவர் ராஜஸூயமென்னும் சிறந்தயாகத்தைச் செய்ய ஆரம்பித்துக் கப்பம்வாங்குவதற்காகத் தம் ஸஹோதரர்களை எல்லாத் திசைகளிலும் அனுப்பியிருக்கிறார். அவர் கிருஷ்ணனுடன் சேர்ந்து (யோசித்துத்) தம்பிமாரை அனுப்பினார். அரசரே! அவர்களில் மஹாரதரும் மஹாபலசாலியுமான அர்ஜுனர் விரைவாக வடக்கே சென்று மேருமலையைத்தாண்டி லக்ஷம்யோஜனை தூரம்சென்று அரசர்களெல்லாரையும் தமதுபராக்ரமத்தினால் யுத்தத்தில் ஜயித்தும் கொன்றும் வசப்படுத்தி ஸ்வர்க்கத்தின்அருகேசென்று அதிகமான ரத்னங்களையும் உயர்ந்தகுதிரைகளையும் பலவகையானதனங்களையும் கொண்டுவந்து அவற்றையெல்லாம் தர்மராஜருக்குக் கொடுத்தார்.

அரசர்க்கரசரே!பீமஸேனரும்தம்வலிமையினால் கீழ்த்திசையைஜயித்து அரசர்களைவசப்படுத்தித் தர்மராஜாவுக்குத் தனத்தை அளித்தார். அவ்வாறே, நகுலரும் கப்பத்திற்காக மேற்றிசைக்குப் புறப்பட்டார். ராஜஸ்ரேஷ்டரே! ஸஹதேவர் தென்திசையைச்சேர்ந்து எல்லாஅரசர்களையும் ஜயித்து அவர்களால் மரியாதைசெய்யப்பெற்றுக் கப்பத்திற்காக என்னை இங்கே அனுப்பினார். பாண்டவர்களுடையசரித்திரத்தை உமக்குச் சுருக்கமாகச்சொன்னேன். மஹாராஜாவே! தர்மந்தெரிந்தவரே! தர்மராஜாவானயுதிஷ்டிரரையும் பரிசுத்தமானராஜஸூயயாகத்தையும் ஜகத்பிரபுவான கிருஷ்ணபகவானையும் நினைத்துப்பார்த்து இப்போது நீர் கப்பம் கொடுப்பதற்குரியவராகிறீர்' என்றான்.

அவன்சொன்னதைக்கேட்டு, ராக்ஷஸர்களுக்குராஜாவும் தர்மாத்மாவுமாகிய விபீஷணர் ராக்ஷஸர்களுடன் அந்தஆஜ்ஞையை அங்கீகரித்தார். சிறந்தஅறிவாளரான அந்தப்பிரபு அது கண்ணபிரான் செய்ததென்று நினைத்தார். பிறகு, அனேகவிதமான சால்வைகளையும், விரிப்புக்களையும், மணியினாலும் பொன்னினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட தந்தக்கட்டில்களையும், பொற்கட்டில்களையும், பெரியவிலைபெற்ற ஆபரணங்களையும், பவழங்களையும், முத்துக்களையும், பொற்பாண்டங்களையும், பொற்கலசங்களையும், பொற்குடங்களையும், விசித்திரமான அண்டாக்களையும், கொப்பரைகளையும் வெள்ளிப்பாத்திரங்களையும், ரத்னகுண்டலங்களையும், பொன்மலர்களையும், சிறந்த பொன்னால்செய்யப்பட்ட மற்றும் அனேகம் பொருள்களையும், விசித்திரமான சுழிகளோடுகூடியவையும் சந்திரனைப்போன்றவையுமான சங்குகளையும், யாகசாலையின் தோரணஸ்தம்பங்களாக இருக்கத்தக்க பதினான்கு பனைமரங்களையும், பொற்றாமரைமலர்களையும், ரத்னமயமானபல்லக்குக்களையும், மிகுந்தவிலைபெற்ற கிரீடங்களையும், ரத்னங்கள் இழைத்தவளைகளையும், உயர்ந்தசந்தனங்களையும், பலவகைவஸ்திரங்களையும், ராஜாவான விபீஷணர் ஸஹதேவனுக்கு அளித்தார். மதுபானம்செய்த மதத்தினால் கண்கள்சிவந்த எண்பத்தெண்ணாயிரம்அரக்கர்கள் அந்த விலையுயர்ந்த பொருள்களனைத்தையும் கொணர்ந்தனர். அந்தரத்தினங்களெல்லாவற்றையும் வாங்கிக்கொண்டு கடோத்கசன் புறப்பட்டான். அவன் ராஜாவானவிபீஷணருக்கு வந்தனஞ்செய்து கைகூப்பிப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து புறப்பட்டான். கடோத்கசன் ராக்ஷஸர்களோடுகூட ரத்தினங்களையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு லங்கையிலிருந்து ஸஹதேவனிருக்குமிடத்திற்கு விரைவாகச் சென்றான். அவர்களனைவரும் கடலைக்கடந்து ஸஹதேவனிடம்சேர்ந்த

னர். ஜனமேஜய ராஜாவே! ரத்தினங்களைக் கொண்டுவந்திருக்கும் பயங்கரமான அரக்கரையும் கடோத்கசனையும் ஸஹதேவன் கண்டான். அங்குள்ள தமிழர்கள் அரக்கரைக்கண்டு பயந்தோடினர். பிறகு, கடோத்கசன் ஸஹதேவனையடைந்து கரங்குவித்துநின்றான். ஸஹதேவனும் ரத்தினக்குவியலையும் கடோத்கசனையும்கண்டு களிப்புற்றான். தன்இருகரங்களினாலும் கடோத்கசனைத்தழுவியும் மற்ற அரக்கரைப்பார்த்தும் அன்புபாராட்டினான். தமிழர்களனைவருக்கும் விடைகொடுத்தனுப்பினபிறகு தான் புறப்படத் தொடங்கினான். புத்திமானான ஸஹதேவனென்னும் அரசன் அங்கிருந்து திரும்பினான். இவ்வாறு பராக்ரமத்தினாலும் இனிய சொல்லினாலும் ஜயலக்ஷ்மிபொருந்தியிருப்பதனாலும் ராஜாக்களை ஜயித்துக் கப்பங்கட்டுவித்து அந்தவீரன் திரும்பிவந்தான். ராக்ஷஸர்களுடன்கூட ரத்தினமயமான பனைமரங்களை எடுத்துக் கொண்டு பூமியை அதிரச்செய்கிறவன்போல இந்திரப்பிரஸ்தத்தில் பிரவேசித்தான். ஜனமேஜயராஜாவே! ஸஹதேவன் யுதிஷ்டிரரைக் கண்டு கரங்குவித்துவணங்கி வந்தனஞ்செய்துநின்று அவரால் கொண்டாடப்பெற்றான். யாருக்கும்கிடையாத மிகுதியானதனக் குவியல்கள் இலங்கையிலிருந்து வந்தனவற்றைக்கண்டு தர்மராஜர் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தையும் மிக்கவியப்பையும் அடைந்தார். பரதஶ்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயராஜாவே! ஆயிரங்கோடிகளுக்கு மேற்பட்டபொன்களையும் பலவகைரத்தினங்களையும்பசுக்களையும் வெள்ளாடு செம்மறியாடு எருமைகளையும் மஹாத்மாவான தர்மராஜருக்கு ஒப்பித்துத் தன்காரியத்தைச்செய்து ஸஹதேவன் ஸுகமாக வஸித்தான்.

முப்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

திக்விஜயபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நகுலன் மேற்றிசையைஜயித்துக் காணிக்கையுடன் இந்திரப்பிரஸ்தம்வந்து தர்மராஜருக்கு ஒப்பித்தது.)

ஸமர்த்தனானநகுலன் [1]வாஸுதேவனென்னும் அரசனால் ஜயிக்கப்பட்டதிக்கை ஜயித்தவகையையும் அவனுடையசெய்கைகளையும் சொல்வேன். புத்தியிற்சிறந்தநகுலன் காண்டவப்ரஸ்தத்திலிருந்து புறப்பட்டு மேற்றிசையைநோக்கிப் பெருஞ்சேனையுடன் சென்றான். தனதுபெரிய ஸிம்மநாதத்தினாலும் படைவீரர்களின் கர்ஜனைகளினாலும் தேருருளைகளின் ஒலியினாலும் இந்தப்பூமியை

[1] பௌண்ட்ரகவாஸுதேவன்.

அதிரச்செய்துகொண்டு தனங்களும் தான்யங்களும் பசுக்களும் மிகுதியாகநிரம்பினதும் சுப்பிரமணியக்கடவுளுக்குப்பிரியமுள்ளதுமான ரோஹீதகதேசத்துக்குச்சென்றான். அவ்விடத்தில்சூரர்களான மத்தமயூரகரென்னும் அரசர்களோடு அவனுக்குப் பெரிய சண்டை நடந்தது. சிறந்தசக்தியுள்ள அந்தநகுலன் நீரில்லாக் காடானதேசமனைத்தையும் தானியங்கள் மிகுதியாகவுள்ள சைரீஷகம், மஹேத்தமென்னும் தேசங்களையும் ஆக்ரோசனென்னும் ராஜரிஷியையும் வசப்படுத்தினான். ஆக்ரோசனோடு நகுலனுக்குப் பெருஞ்சண்டை நடந்தது. அந்தப்பாண்டவன் ஆக்ரோசனுடைய தேசமாகிய தசார்ணதேசத்தை ஜயித்து அங்கிருந்துபுறப்பட்டான். சிறந்தபராக்ரமமுள்ள புருஷஸ்ரேஷ்டனான நகுலன், சிவிகள், திரிகர்த்தர்கள், அம்பஷ்டர்கள், மாலவர்கள், கர்ப்படர்களென்னும் ஐந்து தேசத்தரசர்களையும் மத்தியமகேயர்கள், வாடதானர்களென்னும் 1 பிராம்மணர்களையும் ஜயித்து மறுபடியும் திரும்பிவந்து புஷ்கரக்ஷேத்திரமாகிய வனத்தில்வஸிக்கும் உத்ஸவஸங்கேதர்களின் கூட்டத்தாரை ஜயித்தான். ஸிந்துநதிக்கரையிலிருக்கும் மஹாபலசாலிகளான கிராமணீயரென்பவரையும் ஸரஸ்வதிநதியைச்சார்ந்து மத்ஸ்யங்களினால் ஜீவிக்கும் சூத்திரர்கள் இடையர்களின் கூட்டங்களையும் மலைகளில்வஸிப்பவரையும் ஜயித்துப் பஞ்சநதமென்னும்தேசத்தையும் அமரபர்வதமென்னும் மலையையும் உத்தரஜ்யோதிஷம், திவ்யகடமென்னும் நகரங்களையும்ஜயித்து அவற்றின் 2 த்வாரபாலகனைப் பராக்ரமத்தினால் வசப்படுத்தினான். அந்தநகுலன் ராமடர்களையும் ஹாரர்களையும் ஹூணர்களையும் மற்றுமுள்ளமேற்றிசைராஜாக்களனைவரையும் தன் கட்டளையினாலேயே கீழ்ப்படுத்தினான். பாரதரான ஜனமேஜயரே! அங்கிருந்துகொண்டே வாஸுதேவனுக்குத் தூதனை அனுப்பினான். அரசரே! அச்சமற்றவனான அவ்வரசன் இவன் கட்டளையை ஏற்றுக்கொண்டான். அதன்பிறகு, பலவானானநகுலன் மத்ரதேசத்துராஜதானியாகிய சாகலநகருக்குச்சென்று தனது மாதுலனானசல்யனைச் சிநேகத்தினால்வசப்படுத்திக்கொண்டான். ஜனமேஜயராஜாவே! மரியாதைக்குரியவனும் யுத்தவீரரிற்சிறந்தவனுமாகிய நகுலன் அந்தச்சல்லியராஜனால் மரியாதை செய்யப்பெற்று மிகுதியான ரத்னங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டான். கௌரவஸ்ரேஷ்டனும் விசித்ரமானயுத்தங்கள் தெரிந்தவனுமான நகுலன், அதன்பிறகு, கடலின் உள்தீவுகளில்

1 மூலத்தில், 'த்விஜாந்' என்றிருக்கிறது.

2 தேசங்களின்வழிக்காவலான அரசன்.

வஸிக்கும் மிகக்கொடியவரான பஹ்லவர், பர்ப்பரர், கிராதர், யவனர், சகரென்னும் மிலேச்சராஜாக்களைவசப்படுத்தி அவர்களிடமிருந்து ரத்னங்களைப்பெற்றுக்கொண்டு திரும்பினன். மஹாராஜரே! அந்தமஹாத்மாவினுடைய பொக்கிஷமாகிய பெருந்தனத்தைப் பதினாயிரம் ஒட்டகங்கள் கஷ்டப்பட்டுச்சுமந்தன. பரதஸ்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! ஜயலக்ஷ்மிபொருந்தியவனும் மாத்ரிபுத்திரனுமான நகுலன் வருணனால் ரக்ஷிக்கப்பட்டதும் (பௌண்ட்ரக) வாஸுதேவனால் ஜயிக்கப்பட்டதுமாகிய மேற்றிசையைஜயித்து இந்திரப்பிரஸ்தத்திலிருக்கும் வீரரான யுதிஷ்டிரரிடம்வந்து அந்தத்தனத்தை அவருக்கு ஒப்பித்தான்.

திக்விஜயபர்வம் முற்றிற்று.

முப்பத்தாறுவது அத்யாயம்.

ராஜஸூயபர்வம்.

(ராஜஸூயயாகத்தின் ஆரம்பம்.)

தர்மபுத்திரர் ஜனங்களைரக்ஷித்ததினாலும் ஸத்தியத்தைக் காப்பாற்றினதினாலும் பகைவர்களையொழித்ததினாலும் பிரஜைகள் தம்தம் கருமங்களில் தவறாமலிருந்தனர். வரிகளைச் சரியாகவாங்குவதினாலும் தர்மமாக ஆள்வதினாலும் மேகம் நிரம்பவர்ஷித்தது. தேசம் செழிப்பாயிருந்தது. எல்லாத்தொழில்களும் நன்றாகநடந்தன. பசுக்காத்தல் பயிர்செய்தல் வர்த்தகம் இவையெல்லாம் ராஜாவின் ஆளுகையினால் சிறப்பாகநடந்தன. ஜனமேஜயராஜாவே! திருடர்கள் மோசம்செய்பவர்கள் ராஜாவின் அபிமானம்பெற்றவர்கள் ஆகிய இவர்களிடத்திலும் ஜனங்களில் ஒருவர்க்கொருவரிடத்திலும் வஞ்சகப்பேச்சுகள் யாராலும் கேட்கப்படவில்லை. யுதிஷ்டிரர் தர்மந்தவறாமலிருந்ததனால் அந்தக்காலத்தில் அனாவிருஷ்டி, அதிவிருஷ்டி, வியாதிகள், தீப்பிடித்தல் இவையெல்லாம் இருக்கவில்லை. அரசர்கள், பிரியத்தைச்செய்வதற்கும் அடுப்பதற்கும் வழக்கமாயுள்ள கப்பத்தைக் கொடுப்பதற்கும் யுதிஷ்டிரரிடம் சென்றார்களேயல்லாது வேறுகாரியங்களைப்பற்றிச் சென்றதேயில்லை. தர்மராஜருடையபொக்கிஷம் நியாயமாகவந்த பொருள்களினாலேயே அனேகநூற்றாண்டுகள்செலவுசெய்தாலும் அழியாதபடி பெருகியிருந்தது. தர்மராஜாவானவர் தமது தானியம்முதலியவற்றின் அளவையும் பொக்கிஷத்தின் அளவையும் அறிந்து யாகஞ்செய்வதற்கே நிச்சயஞ்செய்தார். அவருக்கு வேண்

டியவரனைவரும் தனித்தனியாகவும் சேர்ந்தும், 'பிரபுவே! நீர் யாகஞ்செய்வதற்கு இதுதருணம்; இப்போதேசெய்வது யுக்தம்' என்று உரைத்தனர். அவர்கள் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்கையிலேயே பழமையானரிஷியும் வேதமூர்த்தியும் [1] ஞானிகள்மாத்திரமே காணக்கூடியவரும் அழிவில்லாதவருட் சிறந்தவரும் உலகத்தின் உற்பத்திக்கும் பிரளயத்துக்கும்காரணரும் சென்றனவருவன நிகழ்வனவாகிய அனைத்துக்கும் ஈஸ்வரரும் கேசியென்னும் அஸுரனை ஸம்ஹாரஞ்செய்தவரும் யாதவர்கள் அனைவர்க்கும் விரோதிகளைக்கொன்று ஆபத்காலங்களில் அபயங்கொடுத்து மதில்போலக்காப்பவரும் புருஷோத்தமருமாகிய கண்ணபிரான், வஸுதேவரை மரியாதையுடன் சேனைத்தலைவராக ஏற்படுத்திப் பெருஞ்சேனையினால் சூழப்பெற்றவராகத் தர்மராஜாவுக்கு அளவற்றதனக்குவியலை எடுத்துக்கொண்டுவந்தார். முடிவில்லாததும் அழியாததுமாகிய ரத்னக்கடலான அந்தத் தனக்குவியலை எடுத்துக்கொண்டு தமதுதேரினொலியினால் எங்கும் முழங்கச்செய்து இந்திரப்பிரஸ்தத்தில் பிரவேசித்தார். முன்னமே நிரம்பின அந்த நகரத்தை மறுபடியும் நிரப்புவதனால் பாண்டவர்களின் பகைவர்களுக்குத் துயரஞ்செய்பவரானார். கிருஷ்ணபகவான் எழுந்தருளினதினால் பாண்டவர்களின் நகரமானது, ஸூர்யனில்லாத இடத்தில் ஸூர்யோதயமானதுபோலவும் காற்றில்லாவிடத்தில் காற்றடித்ததுபோலவும் மகிழ்ந்திருந்தது. அந்தப்புருஷஸ்ரேஷ்டரான யுதிஷ்டிரர், தௌமியர் வியாஸர்முதலிய புரோஹிதர்களோடும் பீமார்ஜுன நகுலஸஹதேவர்களோடும் கூடி மனக்களிப்புடன் கண்ணபிரானை எதிர்கொண்டழைத்து, சாஸ்திரப்பிரகாரம் அதிதிஸத்கார்ரஞ்செய்து ஸுகமாக உட்கார்ந்தபிறகு குசலப்ரஸ்னம்செய்து பின்வருமாறு பேசலுற்றார்.

'கிருஷ்ணா! உம்மாலேதான் இந்தப்புவனிமுழுதும் என் வசத்திலிருக்கிறது. யாதவரே! மிகுந்ததனம் உமது அனுக்ரஹத்தினால் ஸம்பாதிக்கப்பட்டது. தேவகிபுத்ரரே! மாதவரே! உமது அனுக்ரஹம்பெற்றநான் இவற்றையெல்லாம் சாஸ்திரப்பிரகாரமாகப் பிராமணஸ்ரேஷ்டர்களுக்கும் அக்னிபகவானுக்கும் உபயோகப்படுத்தக்கருதுகிறேன். பகவானே! சிறந்தகைகளையுடையவரே! அதற்காக உம்மோடும் என்தம்பிகளோடும்சேர்ந்து யாகஞ்செய்யவிரும்புகிறேன். அதுவிஷயத்தில் நீர் அனுமதி கொடுக்கக்கடவீர். சிறந்தபுஜங்களையுடைய கோவிந்தரே! நீர் உமக்

---

[1] 'தெரிந்தவர்களாக நினைப்பவருக்குத் தெரியாதவரும்' என்பது பழைய உரை.

குத் தீக்ஷையைச் செய்வித்துக்கொள்ளக்கடவீர். பகவானே! நீர் யாகஞ்செய்தால் நான் பாவம் நீங்கினவனுவேன். பிரபுவே! அல்லது இந்தத்தம்பிகளுடன் வேள்விசெய்யும்படி எனக்கே உத்தரவுகொடும். கிருஷ்ணு! உம்மால் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்றுத்தான் நான் சிறந்தயாகத்தைச்செய்வேன்' என்றுர். அதைக் கேட்ட கண்ணபிரான், தர்மராஜாவின் குணங்களின் மிகுதியைப் பற்றி நிரம்பப்பேசி, 'ராஜஸ்ரேஷ்டரே! நீர்தாம் அரசர்க்கும் அரசர்; இந்த மஹாயாகத்திற்குத்தகுதியுள்ளவர். நீரே யாக தீக்ஷைசெய்துகொள்ளும். நீர் செய்வதனுலேயே நாங்கள் கிருதார்த்தராவோம். உமது நன்மைக்கு நாங்களிருப்பதனுல் நீர் நினைத்தயாகத்தைச்செய்யும். என்னையும் காரியங்களில் கட்டளையிடும். நீர் சொல்லுவனவற்றையெல்லாம் செய்வேன்' என்று யுதிஷ்டிரருக்கு மறுமொழிகூறினுர். யுதிஷ்டிரர், 'கிருஷ்ணு! ஹ்ருஷீகேசா! நான் நினைத்தபடி நீர் வந்துசேர்ந்ததனுல் என் எண்ணம் பயன்பட்டது. எனக்குக் காரியஸித்தி நிச்சயம்' என்றுசொன்னுர். கிருஷ்ணனுல் அனுமதிகொடுக்கப்பெற்ற தர்மராஜர் ஸஹோதரர்களுடன்கூட ராஜஸூயயாகம் செய்வதற்கு வேண்டியஸாதனங்களைச் சேகரித்தார். அப்போது சத்துருக்களை அடக்குகிறவராகிய தர்மராஜர், யுத்தவீரர்களிற் சிறந்தவனுகிய ஸஹதேவனையும் மந்திரிகளனைவரையும் பார்த்து, 'இந்தயாகத்தின் அங்கங்களையும் கருவிகளையும் மங்களத்திரவியங்களையும் ஹோமத்துக்குரிய பதார்த்தங்களையும் தௌம்யமுனிவர் முதலிய பிராம்மணர்களின்சொற்படி பூரணமாகவும் விரைவாகவும் மனிதர்கள், அவரவர்தகுதிக்குத்தக்கபடி முறையே கொண்டுவரக்கடவர். என்விருப்பப்படி இந்திரஸேனன், விசோகன், அர்ஜுனனுடைய ஸாரதியாகிய பூரு இவர்கள் அன்னம் முதலியவற்றைக் கொண்டுவருவதற்கு நியமிக்கப்படக்கடவர். கௌரவஸ்ரேஷ்டனுன ஸஹதேவனே! பிராம்மணர்களுடைய விருப்பத்தைப் பூர்த்திசெய்யத்தக்கவையும் ருசியும் மணமுமுள்ளவையுமாக எல்லா உணவுகளும் செய்விக்கப்படவேண்டும்' என்றுகட்டளையிட்டார். யுத்தவீரர்களிற்சிறந்தவனுன ஸஹதேவன் தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர்சொன்னபோதே, 'எல்லாம்ஸித்தமாயிருக்கிறது' என்று அவருக்குத்தெரிவித்தான். ஜனமேஜயராஜாவே! பிறகு, வியாஸமஹரிஷி வேதங்கள்உருக்கொண்டுவந்ததுபோன்ற மஹானுபாவர்களானபிராமணர்களை ரித்விக்குக்களாக அழைத்து வந்தனர். ஸத்தியவதிபுத்திரரான அவர் தாமே அந்தத்தர்மராஜாவுக்கு பிரம்மாவின் ஸ்தானத்தை வஹித்தார். தனஞ்சய

கோத்திரத்தாரிற் சிறந்தவரான ஸுஸாமாஎன்பவர் ஸாமகானம் செய்யும் உத்காதாவாயிருந்தார். பிரம்மஜ்ஞானிகளிற் சிறந்தவரான யாஜ்ஞவல்கிய மாமுனிவர் சிறந்த அத்வர்யுக்களில் தலைவராயிருந்தார். வஸுவின் புத்திரரான பைலர் தௌம்யருடன் சேர்ந்து ஹோதாவாயிருந்தார். ஜனமேஜயராஜாவே! வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும் கரைகண்டவர்களாகிய இவர்களுடைய புத்திரர்கள் சிஷ்யர்களனைவரும் ஹோதாவின் வேலையைச்செய்துகொண்டிருந்தனர். அவர்கள் புண்ணியாகவாசனஞ் செய்வித்துச் சாஸ்திரோக்தப்பிரகாரம் அந்த யாகத்துக்கு ஸங்கல்பஞ்செய்துகொண்டு அந்தயாகத்துக்குக் குறிப்பிடப்பட்ட பெரிய யாகபூமியைப்பூஜைசெய்தனர். அந்தப்பூமியில்ராஜாவினுல்அனுமதிகொடுக்கப்பெற்ற சிற்பவேலைக்காரர்கள் தேவகிருஹங்களைப்போல நல்ல வாஸனையுள்ளவையும் விசாலமுமான கிருஹங்களைக் கட்டினர். அரசர்களிலும் மனிதர்களிலும் சிறந்தவரான அந்தத்தர்மராஜர் தமக்கு அந்த ஸமயத்துக்கு மந்திரியாயிருந்த ஸஹதேவனைப் பார்த்து, 'நீ ராஜாக்களை அழைப்பதற்கு விரைவாகச்செல்லும் தூதர்களை உடனே அனுப்பு' என்று கட்டளையிட்டார். ராஜாவின் சொல்லைக் கேட்டவுடன் ஸஹதேவன் தூதர்களையழைத்து, 'தேசங்களிலுள்ள பிராம்மணர்கள் க்ஷத்திரியர்கள் வைசியர்கள் கௌரவிக்கத்தக்க சூத்திரர்கள் எல்லாரையும் அழைத்துவாருங்கள்' என்று கட்டளையிட்டான். அந்தத்தூதர்கள் ஸஹதேவன் கட்டளைப்படி எல்லாராஜாக்களையுமழைத்தனர். இன்னும் அனேக தூதர்களையும் ஸஹதேவன் அனுப்பினுன். தூதர்கள் குதிரைகளிலேறிப் பலதேசங்களுக்குச் சென்றனர். ஜனமேஜய ராஜாவே! ராஜாவான யுதிஷ்டிரர், பீஷ்மரையும் த்ரோணரையும் திருதராஷ்டிரனையும் விதுரரையும் கிருபரையும் தமது பிராதாக்களான துரியோதனன் முதலியோரையும் தம் அன்பர்களையும் அழைப்பதற்காக நகுலனை அஸ்திஞபுரத்துக்கனுப்பினுர். பாரதரே! அதன் பிறகு, அந்தப் பிராம்மணர்கள் குந்திபுத்ரரான யுதிஷ்டிரருக்குக் குறித்தகாலத்தில் ராஜஸூயயாக தீக்ஷை செய்வித்தனர். தர்மமேயுருவமெடுத்ததுபோன்றவரும் புருஷஶ்ரேஷ்டரும் தர்மத்தில் மனமுள்ளவருமான யுதிஷ்டிரர், கேட்டையும் மூலமும் சேர்ந்த அமாவாசையில் மான்தோலைப் போர்த்துப் புள்ளிமான் தோலை உடுத்துத் தேகத்தில் வெண்ணெயைத் தடவித் தீக்ஷை செய்துகொண்டு ஆயிரக்கணக்கான பிராம்மணர்களால் சூழ்ப்பட்டவராகித் தம்ஸஹோதரர்களோடும் சுற்றத்தாரோடும் ஸ்நேஹிதர்களோடும் மந்திரிகளோடும் பலதேசங்களிலிருந்து வந்த க்ஷத்திரிய

ஜாதியாரான அரசர்களோடும் ஸபையாரோடுங்கூடி யாகசாலைக்குச்சென்றார். எல்லா வித்தைகளிலும் தேர்ந்தவர்களும் வேத வேதாங்கங்களிற் கரைகண்டவர்களுமாகிய பிராம்மணர்கள் பற்பல தேசங்களிலிருந்து அங்கே வந்தனர். உடனே, ஆயிரக்கணக்கான சிற்பவேலைக்காரர்கள் தர்மராஜாவின் கட்டளையினால் அவர்களுக்கும் அவர்களுடன்கூட வந்தவர்களுக்கும் தனித்தனியே மிகுதியான போஜனங்களும் வஸ்திரங்களுமுள்ளவையும் எல்லாப் பருவங்களின் பலன்களும் நிரம்பினவையுமான வீடுகளைக் கட்டினர். அரசரே! ராஜாவினால் பூஜிக்கப்பெற்ற அந்தப்பிராமணர்கள் நாட்டியங்களையும் நர்த்தனங்களையும்பார்த்துக்கொண்டும் பல கதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டும் அந்த வீடுகளில் வஸித்தனர். ஸந்தோஷத்துடன் பூஜித்துக்கொண்டும் பேசிக்கொண்டுமிருக்கும் மஹாத்மாக்களான பிராம்மணர்களின் பெருங்கோஷம் அங்கே எப்போதும் கேட்கப்பட்டது. 'இவர்களுக்குக் கொடுங்கள், கொடுங்கள்' என்றும் 'நீங்கள் புஜியுங்கள், புஜியுங்கள்' என்றும் இவ்வகையான பேச்சுக்களே அங்கே எப்போதும் கேட்கப்பட்டன. பாரதரே! லக்ஷக்கணக்கான பசுக்களையும்படுக்கைகளையும் பொன்களையும் வேலைக்காரிகளையும் ஒவ்வொருவருக்கும் தர்மராஜா கொடுத்தனர். ஸ்வர்க்கத்துக்கு இந்திரனைப்போலப் பூமிக்கு ஒப்பற்ற வீரரும் மஹாத்மாவுமான தர்மராஜாவின் அந்தயாகம் இவ்வாறு நடந்தது.

முப்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

ராஜஸூயபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அழைக்கப்பட்டவர்கள் எல்லாரும் யாகத்துக்கு வந்து சேர்ந்தது.)

ஜனமேஜய ராஜாவே! அதன்பிறகு, மரியாதைசெய்து அழைக்கப்பட்ட அரசர்கள், தேவவிமானங்களிலிருந்து தேவர்கள் புறப்படுவதுபோலத் தம்தம் கிருஹங்களிலிருந்து புறப்பட்டனர். பாரதரே! அந்த ராஜாக்கள் மிக்க விலைபெற்ற பலவகை ரத்னங்களை எடுத்துக்கொண்டு அந்த அந்தத் திசைகளிலிருந்து அங்கே வந்தனர். புருஷஸ்ரேஷ்டரே! அந்த யாகத்தைப்பற்றித் தெரிந்த அனேக அரசர்கள் தூதர்கள் சொன்னதைக் கேட்டு மனமகிழ்ச்சியுடன் பலவகைத் திரவியங்களை மிகுதியாக எடுத்துக்கொண்டு தர்மராஜரையும் அவருடைய ஸபையையும் பார்க்கவிரும்பி அவருடைய யாகத்துக்குச் சென்றார்கள். யுத்தங்

களில் ஜயிப்பவனாகிய அந்த நகுலன் ஹஸ்தினாபுரம்சேர்ந்து பீஷ்மரையும் திருதராஷ்டிரனையும் அழைத்தான்; கரங்களைக் குவித்து வணங்கிநின்று பரதகுலத்தோராகிய திருதராஷ்டிரனையும் பீஷ்மரையும் சிறந்த புத்திமானான விதுரரையும் அழைத்தான்; பிறகு, துரியோதனன்முதலான பிராதாக்களனைவரையும் அழைத்தான். துரோணாசாரியர்முதலான அனைவரும் மரியாதையோடு அழைக்கப்பட்டனர். அதன்பிறகு, திருதராஷ்டிரனும் பீஷ்மரும் புத்தியிற்சிறந்தவிதுரரும் துரியோதனன்முதலான ஸஹோதரர்களனைவரும் மனமகிழ்ந்து பிராம்மணர்களைமுன்னிட்டுக்கொண்டு யாகத்துக்குச்சென்றனர். காந்தாரதேசத்தரசனாகிய ஸுபலன், மஹாபலசாலியான சகுனி, அசலன், விருஷகன், ரதயுத்தஞ்செய்பவரில் சிறந்தவனாகிய கர்ணன், பலவானான சல்லியன், மிக்கபலசாலியான பாஹ்லீகன், குருவம்சத்தவனான ஸோமதத்தன், பூரி, பூரிஸ்ரவன், சலன், அஸ்வத்தாமா, கிருபர், த்ரோணர், ஸிந்துதேசத்தரசனான ஜயத்ரதன், புத்திரர்களுடன்கூடிய துருபதன், சால்வராஜன், பிராக்ஜ்யோதிஷநகரத்தரசனும் மஹாரதனுமான பகதத்தராஜன் இவர்களும்சென்றனர். அந்தப்பகதத்தராஜன் கடலிலுள்ள தீவுகளில் வஸிக்கும் மிலேச்ச அரசரெல்லாருடனும் சென்றான். மலைநாட்டரசர்களும் ப்ருஹத்பலனென்னும் அரசனும், பௌண்ட்ரக வாஸுதேவனும், வங்கம், களிங்கம், ஆகர்ஷம், குந்தலம், காலவம், ஆந்திரம், திராவிடம், சிங்களம், காஸ்மீரமென்னும்தேசத்தரசர்களும், மஹாபராக்ரமசாலியான குந்திபோஜன், கௌரவாகனனென்னுமரசன், மற்றுமுள்ள சூரர்களான பாஹ்லீகதேசத்தரசர்கள், இரண்டுபுத்திரர்களுடன்கூடிய விராடன், மஹாபலசாலியான மாவேல்லன், மஹாவீரனான சிசுபாலன் ஆகிய இவர்களும், யுத்தத்தில் அடங்காத கொழுப்புள்ளபலராமர், அனிருத்தன், கங்கன், சாரணன், கதன், பிரத்யும்னன், ஸாம்பன், சூரனானசாருதேஷ்ணன், உல்முகன், நிசடன், வீரனான அங்காவஹன்முதலான மஹாரதர்களான யாதவர்களனைவரும், மத்தியதேசமுதலான அனேகதேசங்களுக் கதிபதிகளான அரசர்களும், தர்மராஜாவின் ராஜஸூயயாகத்திற்கு வந்தனர்.

அரசரே! தர்மராஜாவின் கட்டளையினால் பலவகைப் பக்ஷணங்களுள்ளவையும் வாவிகளாலும் சோலைகளாலும் சோபிப்பவையுமான விடுதிகளை அவர்களுக்கு மந்திரிகள்கொடுத்தனர். தர்மபுத்திரர் அந்தமஹாத்மாக்களுக்குச் சிறந்த மரியாதைசெய்தனர். மரியாதைசெய்யப்பெற்ற அரசர்கள் கைலாஸமலையின் சிகரங்களுக்கொப்பானவையும் மனத்திற்கினியவையும் சிறந்தபொருள்

களினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் செவ்வையாகக் கட்டப்பட்ட உயர்ந்த வெண்மையான மதில்களினால் நாற்புறமும் சூழப்பட்டவையும் பொன்மயமான பலகணிகளுள்ளவையும் ரத்தினத்தள வரிசைகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் ஏறுதற்குச் சுகமான படிகளுடையவையும் உயர்ந்த ஆஸனங்கள்முதலிய சாமான்களுள்ளவையும் புஷ்பமாலைகளால் மறைக்கப்பட்டவையும் உயர்ந்த அகில் மணம் கமழ்கின்றவையும் ஹம்ஸத்திற்கும் சந்திரனுக்கும் ஒப்பான நிறமுள்ளவையும் ஒருயோஜனை தூரத்திலேயே எளிதாகக் காணப்படுகின்றவையும் விசாலமானவையும் நேருக்குநேரான வாயில்களுள்ளவையும் இன்னும் அனேகம் சிறப்புக்களுள்ளவையும் பலவகைத் தாதுக்கள்சேர்ந்த இமயமலைச்சிகரங்கள் போன்றவையுமான அவரவர்களுடைய விடுதிகளுக்குச் சென்றனர். அவ்வரசர்கள் அங்கங்கே சிரமபரிகாரஞ் செய்துவிட்டு, பெருந் தக்ஷிணை கொடுப்பவரும் ஸபையோர்கள் அனேகரால் சூழப்பட்டவரும் தர்மராஜாவுமான யுதிஷ்டிரனரைக்கண்டனர். அப்போது அரசர்களும் பிராம்மணர்களும் மஹரிஷிகளும் நிரம்பின அந்தச் சபை தேவர்கள் நிரம்பின தேவலோகம்போல விளங்கிற்று.

முப்பத்தெட்டாவது அத்யாயம்.

ராஜஸூயபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ராஜஸூயயாகம் நடத்தியது.)

அரசரே! பிறகு, யுதிஷ்டிரர், பீஷ்மரையும் த்ரோணரையும் எதிர்கொண்டழைத்து அபிவாதனஞ்செய்து, பீஷ்மர், த்ரோணர், கிருபர், அஸ்வத்தாமா, துரியோதனன், விவிம்சதி இவர்களைப் பார்த்து, 'நீங்கள்எல்லாரும் இந்தயாகத்தில் என்னைச்சிறப்பிக்கக்கடவீர்; இங்கே எனக்குள்ள செல்வங்களெல்லாம் உங்களுடையனவே. என்னால் அழைக்கப்பட்ட நீங்கள் உங்களிஷ்டப்படி என்னை நடத்தக்கடவீர்' என்று சொன்னார். தீக்ஷைசெய்து கொண்ட அந்தப்பாண்டவஜ்யேஷ்டரான தர்மராஜர் அவர்களெல்லாரையும் பார்த்து இவ்வாறு சொல்லி உடனே அவரவருக்கு ஏற்ற வேலைகளில் அவரவர்களை நியமித்தார். போஜனத்துக்கு வரிசையாக உட்காரவைப்பதிலும் எச்சிலைச் சுத்தி செய்விப்பதிலும் போஜனங்களை விசாரிப்பதிலும் யுயுத்ஸுவையும், பக்ஷணங்களையும் போஜனங்களையும்பற்றிய வேலைகளில் துச்சாஸனனையும், பிராம்மணர்களையழைப்பதில் அஸ்வத்தாமாவையும், ராஜாக்களுக்குமரியாதை செய்வதில் ஸஞ்சயனையும், செய்தவற்றை

யும் செய்யவேண்டியகாரியங்களையும் செம்மையாகப் பார்ப்பதில் பீஷ்மத்ரோணர்களையும், பொன்னையும் பொன்நாணயங்களையும் ரத்தினங்களையும் பார்த்துக்கொள்ளுவதிலும் தக்ஷிணைகொடுப்பதிலும் கிருபாசாரியரையும் ஏற்படுத்தினார். அவ்வாறே, மற்றப் புருஷஶ்ரேஷ்டர்களையும் அவரவருக்குத்தகுதியான காரியங்களில் பிரவ்ருத்திக்கச்செய்தார். நகுலனால் அழைத்துவரப்பட்ட பாஹ்லீகன், திருதராஷ்டிரன், ஸோமதத்தன், ஜயத்ரதன் முதலானவர்கள் அங்கே யஜமானர்போல விளங்கினர். எல்லாத்தர்மங்களும் தெரிந்தவரான க்ஷத்தாவென்னப்பட்ட விதுரர் பொருட்செலவு செய்பவராயிருந்தார். துரியோதனன், எல்லாரிடங்களிலுமிருந்து வரும் காணிக்கைகளைவாங்கினான். பதிவ்ரதைகளான குந்தியும் காந்தாரியும் ஸ்திரீகளுக்கு மரியாதைசெய்தனர். அவர்களுடைய மருமக்கள்மாரனைவரும் அவர்களின் கட்டளைகளை விரைவாகச் செய்தனர். அர்ஜுனன் காரியம் நிறைவேற்றுவதற்காகக் கிருஷ்ணன்ஸமீபத்திலேயேஇருந்தான். எல்லா உலகங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்ட கிருஷ்ணபகவான் மேலானபலனைப் பூரணஞ்செய்யவிரும்பி ப்ராம்மணர்களின் பாதப்ரக்ஷாளனகாரியத்தில் தாமே அமர்ந்தார். தர்மராஜரையும் அவர்ஸபையையும் பார்க்க விரும்பி வந்தவர்கள் எவரும் ஆயிரத்துக்குத்தாழ்ந்த காணிக்கையை அங்கே கொண்டுவரவில்லை. அந்த யாகத்தில் அனேகரத்தினங்களினால் ராஜாக்கள் தர்மராஜரைச்சிறப்பித்தனர். நாம் கொடுக்கும் ரத்தினங்களினாலேயேதர்மராஜர் யாகத்தை முடிக்கவேண்டுமேயென்று தாம் மற்றவர்களிலும் மேற்போகவிரும்பி அரசர்கள் திரவியங்களை அளித்தனர். மஹாத்மாவான தர்மராஜாவின்ஸபையானது மேல்மாளிகைகளும் சிகரங்களுமுள்ளவையும் சேனைகளால் சூழப்பட்டவையும் அனேகரத்னங்களினால் விசித்ரமானவையும் சிறந்த ஐசுவரியமும் மிக்க அழகும்பொருந்தியவையும் தேவவிமானங்களைப்போலச் செய்யப்பட்டவையுமான ராஜகிருஹங்களாலும் பலதேசங்களிலிருந்து வந்திருக்கும் அரசர்களின் சிறந்த அரண்மனைகளாலும் யாகத்துக்காக வந்த திக்பாலகர்களின் விமானங்களென்னும் ரதங்களாலும் பிராம்மணர்கள் வஸிக்கும் கிருஹங்களாலும் மிக்க அழகாயிருந்தது. ஐசுவரியத்தினால் வருணபகவானை வெல்லுகிற யுதிஷ்டிரர், [1] ஆறு அக்னிகளும் நிரம்பின தக்ஷிணைகளுமுள்ள யாகத்தைச்செய்தார். வேண்டினவற்றை எல்லாம் நிரம்பக்கொடுத்து எல்லாஜனங்களையும் திருப்திசெய்

1 ஆறுஅக்கினிகளாவன : 'ஆரம்பணீயம், க்ஷத்திரம், த்ருதி, வியுஷ்டி, த்விராத்திரம், தசபேயம்' என்பது பழையவுரை.

வித்தார். அன்னமும் அனேகபக்ஷணங்களுமுள்ளதும் புஜித்துத் திருப்தியடைந்த ஜனங்கள் நிரம்பினதும் ரத்னங்களாகிற காணிக்கைகள் மிகுந்ததுமாக அந்தச்சபையிருந்தது. மந்திரதந்திரங்களிலும் ஸ்வரலக்ஷணங்களிலும் தேர்ந்தவர்களான மஹரிஷிகளால் நடத்தப்பட்ட அந்த யாகத்தில் [1] இடாஹோமம், ஆஜ்யஹோமமென்னும் கிரியைகளால் தேவர்கள் திருப்தியடைந்தனர். தேவர்களைப்போலவே பிராம்மணர்கள் முதலான எல்லா வருணத்தாரும் தக்ஷிணைகளாலும் போஜனங்களாலும் மிக்கபொருள்களாலும் அந்தயாகத்தில் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தோடு திருப்தி அடைந்தனர்.

ராஜஸூயபர்வம் முற்றிற்று.

முப்பதோன்பதாவது அத்யாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம்.

(தர்மபுத்திரர் கிருஷ்ணனுக்கு முதல்மரியாதை செய்ததைப்பற்றிச் சிசுபாலன் ஆக்ஷேபித்தது.)

பிறகு, அபிஷேசனீயமென்னும் ராஜஸூயத்துக்கு அங்கமான ஸோமயாகஞ்செய்யுங்காலத்தில் பூஜிக்கத்தக்கமஹரிஷிகளும் பிராம்மணர்களும் ராஜாக்களுடன்கூட அந்தர்வேதியென்னும் யாகசாலையில் பிரவேசித்தனர். அப்போது மஹாத்மாவான யுதிஷ்டிரருடைய அந்த அந்தர்வேதியில் ராஜரிஷிகளுடன்கூட உட்கார்ந்திருந்த நாரதர் முதலிய தேவரிஷிகளும் தேவர்களும் பிரம்மஸபையில் சேர்ந்திருப்பதுபோல விளங்கினர். மிகுந்த மகிமையுள்ள அவர்கள் யாககாரியங்களின் இடையில் ராஜாவினருகில் வாதங்கள்செய்தனர். இஃது இவ்வாறே ஆகுமென்றும் இவ்வாறாகாதென்றும் இஃது இவ்வாறும் ஆகலாமென்றும் இது வேறுவிதமாகக் கூடாதென்றும் பலர் ஒருவருக்கொருவர் [2] விதண்டாவாதம் பேசினர். அப்போது, அவர்களில் சிலர் தர்க்கசாஸ்திரத்தினால் நிச்சயிக்கப்பட்ட யுக்திகளைக் கொண்டு சிறியவிஷயங்களைப் பெரியவைகளாகவும் பெரியவிஷயங்களைச் சிறியவைகளாகவும்செய்தனர். அவர்களில்சிலமேதாவிகள் பருந்துகள் ஆகாயத்திலுள்ள மாம்ஸத்தையடிப்பதுபோலப் பிறர்சொன்ன

---

1 அன்னமாகிய ஹவிஸினால் செய்யும்கிரியை.

2 விதண்டாவாதம்=தன்மதத்தை வலியுறுத்தாமலே பிறர்சொல்வதைக் கண்டிப்பது.

விஷயங்களை [1] அடித்தனர். சிலர் தர்மசாஸ்திரங்களிலும் சிலர் ராஜநீதிசாஸ்திரங்களிலும் ஸமர்த்தரும் சிலர் சிறந்ததவமுள்ளவரும் எல்லாப் பாஷ்யங்களையும் கற்றுணர்ந்தவர்களில் சிறந்தோருமாகிய அந்தச்சபையோர் வாதஞ்செய்து மகிழ்ந்தனர். வேதங்களெல்லாம் தெரிந்தமஹரிஷிகளும் பிராம்மணர்களும்தேவர்களும் நிரம்பின அந்தப் பெரிய அந்தர்வேதியானது நக்ஷத்திரங்கள்நிரம்பின ஆகாயம்போல விளங்கிற்று. ஜனமேஜயராஜாவே! அப்போது யுதிஷ்டிரருடைய கிருஹத்தில் அந்த அந்தர்வேதியிலுள்ள ஸபையில் சூத்திரனாவது அனுஷ்டானம் தவறினவனாவது ஒருவனும் இல்லை. சிறந்த ஐஶ்வரியமுள்ளவரும் சிறந்த ஞானமுள்ளவருமான தர்மராஜாவின் யாககாரியத்திலுண்டான அந்தச் சிறப்பைப்பார்த்து நாரதர் மகிழ்ந்தார். ஜனமேஜயராஜாவே! அப்போது க்ஷத்திரியர்கள் எல்லாரும் வந்துசேர்ந்திருப்பதைக்கண்டு அந்தநாரதமுனிவர் ஒருசிந்தையுற்றார். புருஷஶ்ரேஷ்டரே! முன்பு தேவர்கள் தங்கள் அம்சங்களினால் பூமியில்அவதரிக்கும் தருணத்தில் பிரம்மலோகத்தில் நடந்த பூர்வகதையைநினைத்தார். ஜனமேஜயரே! அது தேவர்களின் சேர்க்கையென்று அறிந்து நாரதர் தாமரைக்கண்ணராகிய திருமாலை மனத்தில் தியானித்தார். 'எல்லாவற்றையும் படைப்பவராகிய எவர் முன்பு தேவர்களைக் கட்டளையிட்டாரோ அந்தப்பிரபுவும் அஸுரர்களை அழிப்பவருமாகிய மகாவிஷ்ணு அஸுரர்களைக்கொன்று தம் பிரதிஜ்ஞையைக் காப்பதற்காகத் தாமே க்ஷத்ரிய வம்சத்தில் வீரராகப்பிறந்திருக்கிறார். சிவஸ்வரூபியும் பிரம்மதேவரூபியுமான பகவான் நாராயணன், தேவர்கள் எல்லாரையும்பார்த்து, 'நீங்கள் ஒருவரையொருவர் கொன்றுவிட்டுத் திரும்பவும் உங்கள் லோகங்களை அடைவீர்கள்' என்று கட்டளையிட்டுத் தாமும் யதுவம்சத்திலவதரித்தார். வம்சத்தை விருத்திசெய்கிறவரிற் சிறந்தவரான பகவான் பூமியிலுள்ள அந்தகர்களும் விருஷ்ணிகளுமாகிய இவர்களின் வம்சத்தில் நக்ஷத்திரங்களுக்கிடையில் சந்திரன்போல மிகச்சிறப்புற்று விளங்கினார். இந்திராதி தேவரனைவரும் எவருடைய கைவன்மையைப் பற்றிக்கொண்டிருக்கின்றனரோ சத்துரு ஸம்ஹாரம் செய்பவரான அந்தத்திருமால் மனிதனைப்போலிருக்கிறார். பெரும்பொருளும் தாமேஅவதரிப்பவருமான பகவான் இவ்வளவு பலமுள்ள இந்த க்ஷத்திரியஜாதியைத் திரும்பவும் தாமே ஸம்ஹரிக்கப்போகிறாரே! ஓ! ஓ! ஆச்சரியம்' என்று எல்லாந்தெரிந்த நாரதர் சிந்தித்தார். தர்மந்தெரிந்தவர்களில் ஶ்ரேஷ்டரும் சிறந்த

[1] ஜயித்தனர்.

புத்தியுள்ளவருமான அந்தநாரதமுனிவர் யாகங்களாலாராதிக்கத் தக்க ஈச்வரரான நாராயணனே கண்ணபிரானென்றறிந்து விவேக முள்ள தர்மராஜருடைய அந்தப்பெருவேள்வியில் கௌரவத்தோ டிருந்தார்.

அதன்பிறகு, சிறந்த குணங்களெல்லாம் பொருந்தினவரும் குணசாலிகளிற் சிறந்தவரும் பரிசுத்தமான மனமுடையவரும் பகைவரை வெல்லுகிறவரும் பாஞ்சால சேனைகளின்முன்னே செல்லுகிறவருமான யாதவர்களனைவரும் தங்கள் கடமையென்று நினைத்துத் தங்கள் மனைவிகளோடும் சுற்றத்தாரோடும் மந்திரிக ளோடுங்கூட ரத்னக்குவியல்களை எடுத்துக்கொண்டு வந்தனர். தூரதேசமாயிருந்ததனாலும் பாரம் அதிகமா யிருந்ததனாலும் ஸந்தோஷமுள்ள அவர்கள் பகவானுக்குப்பின் வந்துசேர்ந்தனர். பகைவர்கூட்டங்களையழிப்பவரும் ஜனனமில்லாதவரும் சக்ராயுததாரியும் யாதவஶ்ரேஷ்டருமான கண்ணன் பின் வந்துசேர்ந்த சேனையையழைத்து வஸுதேவரைச் சேனைக்கதிபதியாக வைத்து யாகஞ்செய்யும் யுதிஷ்டிரரிடம் சென்றார். மாதவர் தர்மராஜாவுக்காக அளவற்ற தனக்குவியலை முன்னிட்டுக்கொண்டு காண்டவப்ரஸ்தத்துக்கு வந்தார். அவ்விடத்தில் யஜ்ஞத்திற்காக வந்து மின்னலோடுகூடிய மேகங்கள்போன்ற தேகமுள்ளவர்களும் ஸிம்மங்கள்போன்ற பலசாலிகளுமாகப் பூமியைமறைத்து நிற்கும் சிசுபாலன் பக்ஷத்திற்சேர்ந்த அரசக்கூட்டங்களையெல்லாம் பூதபதியானது பூதபதிகளைப் பார்ப்பதுபோலப் பார்த்துக்கொண்டும் ஜனக்கூட்டங்கள் வற்றாத கடல்போன்ற ராஜக்கூட்டத்தைத் தம் ரதகோஷத்தினால் கலக்கிக்கொண்டும் கண்ணபிரான் வந்தார். கிருஷ்ணன் வந்ததனால், பாண்டவர்களின்நகரம் ஸூர்யனில்லாதவிடத்தில் ஸூர்யன் உதயமானாற்போலவும் காற்றில்லாதவிடத்திற் காற்றடித்தாற்போலவும் ஸந்தோஷமடைந்தது.

ராஜநீதியும் தர்மசாஸ்திரமும் தெரிந்தவனும் மனிதர்களின் தராதரம் அறிந்தவனும் மாத்ரிபுத்ரனுமான ஸஹதேவன் பிராம்மணர்களையும் க்ஷத்ரியர்களையும் பூஜிப்பதற்கு நியமிக்கப்பட்டிருந்தான். உலகங்களுக்கு ஸூர்யனைப்போலத் தம் ஒளியோடு விளங்கிக்கொண்டு யாக பூமியில் பிரவேசிப்பவரும், பலராமருக்கு இளையவரும், ஈச்வரரும் சக்திகளின் சேர்க்கையுள்ளவரும், பிரம்ம ரிஷியும், அறிந்தோமென்றிருப்பவருக்குக் காணப்படாதவரும், பிரம்ம நிஷ்டர்களான வயதில் முதிர்ந்த பெரியோர்களுக்கு உய்யும் வழியாகவும் ஸ்தாவர ஜங்கமங்களனைத்திற்கும் பிறப்பிறப்புக்களுக்கிடமாகவுமிருப்பவரும், அடுத்தவரைத் தவற

விடாதவரும், முடிவில்லாதவரும், பகைவர்க்குமுடிவைச்செய்பவரும், காமக்குரோதமுதலிய உட்பகைகளின் கூட்டங்களைக் கெடுப்பவரும், எல்லாவற்றிற்கும்பிரபுவும், ஆபத்தில்தவறுமல் அபயம் கொடுப்பவரும், எதிர்காலத்திலும் நிகழ்காலத்திலும் இறந்த காலத்திலுமிருப்பவரும், துவாரகாநகரத்தில் வெற்றிபெற்றிருப்பவரும், அளவற்றமஹிமையுள்ளவருமாகிய கிருஷ்ணபகவான் வரக்கண்டு தர்மபுத்ரர் அவருக்குத் தக்க மரியாதைசெய்தார். பெருமைசிறுமையென்பவை குணங்களினுலும் குற்றங்களினுலும் ஏற்படுகின்றவையென்றறிந்த தர்மராஜர் பிராம்மணர்களைப்பூஜித்த பிறகு கண்ணனை ஆராதிக்கக்கருதி இதற்குமுன் யாரும் உட்காராததும் ஸூர்யனைப்போலப்பிரகாசிப்பதுமான சிறந்த ஆஸனத்தை லோகனுதரான கிருஷ்ணனுக்கு அளிக்க, கிருஷ்ணபகவான் அதில் உட்கார்ந்தார்.

அதன்பிறகு, பீஷ்மர், தர்மராஜாவான யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்து, 'அரசனே! பாரதனே! ராஜாக்களுக்குத் தகுதியின்படி மரியாதைசெய்யலாம்; யுதிஷ்டிரனே! ஆசார்யன், ரித்விக்கு, ஸம்பந்தி, ஸ்நாதகன், ஸ்நேஹிதன், அரசன், இவ்வறுவரும் பூஜைக்குரியவரென்று கூறுகின்றனர். இவர்கள்வந்து ஒருவருஷகாலமிருந்தபின் மரியாதைசெய்யவேண்டுமென்று சொல்லுகின்றனர். இவர்கள் நீண்டகாலமாக நம்மிடம்வந்திருக்கின்றனர். ராஜாவே! இவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனியே மரியாதை கொண்டுவரத்தக்கது. முதலில் இவர்களுக்குள் ஶ்ரேஷ்டனும் சக்தியுள்ளவனுமாயிருப்பவனுக்கு மரியாதைசெய்யவேண்டும்' என்றுசொன்னுர். அதற்கு யுதிஷ்டிரர், 'கௌரவஶ்ரேஷ்டரே! எவருக்கு முதல்மரியாதைசெய்கிறதென்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்? யாருக்குச்செய்தால் தகுதியாயிருக்கும்? பிதாமஹரே! அதனை எனக்குச் சொல்லுங்கள்' என்றுகேட்க, உடனே சந்தனுவின்புத்ரரும் வீரருமான பீஷ்மர், தமதுபுத்தியில் ஆராய்ந்து புவனிக்குள் கிருஷ்ணபகவான் ஒருவரே யாவராலும் பூஜிக்கத்தக்கவரென்றுநினைத்து, 'இந்தக்கிருஷ்ணன் க்ரஹநக்ஷத்திரங்கள் முதலியவற்றுள் ஸூர்யன்போல இங்குள்ள எல்லாரிலும் சூரத்தனத்திலுைம் பலத்திலுைம் மஹிமையிலுைம் ஜ்வலிப்பவர்போலவிளங்குகிருர். இந்தக்கிருஷ்ணன்வந்தபிறகு இந்தநமது ஸதஸ் ஸூர்யனில்லாதவிடத்தில் ஸூர்யோதயமானுற்போலவும் காற்றில்லாதவிடத்தில் காற்றடித்தாற்போலவும் ஒளியும்மகிழ்ச்சியும்பெற்றது' என்றுசொன்னுர். பிறகு, பீஷ்மரால் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்ற வீரனை ஸஹதேவன் அந்தக்கண்ணபிரானுக்கு

முறைப்படி உயர்ந்த மரியாதையைச்செய்தான். பசுவையும் அர்க்கியத்தையும் மதுபர்க்கத்தையும் கிருஷ்ணனுக்கு ஸஹதேவன் கொடுத்தான்.

ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தஸமயத்தில் ஓர் ஆச்சர்யம்நடந்தது. கிருஷ்ணனுக்குநடந்த அந்தச்சிறந்தமரியாதையைக்கண்டு க்ஷத்திரியர்களனைவரும் ஒருவரையொருவர்பார்த்து அதைத் தங்களுள்ளங்களில் ஏற்றுக்கொண்டனர். சாஸ்திரப்பிரகாரம் செய்யப்பட்ட அந்தப்பூஜையைக் கிருஷ்ணன் பெற்றுக்கொண்டார். கண்ணபிரானுச்கு அந்தப்பூஜைசெய்ததைச் சிசுபாலன் பொறுக்கவில்லை. மஹாபலசாலியான அந்தச்சிசுபாலன், ஸபையில் பீஷ்மரையும் தர்மராஜரையும் இகழ்ந்து கிருஷ்ணனைத்தூஷித்தான். அவர்களுடைய இங்கிதத்தையும் கருத்தையுமறிந்த ஸஹதேவன் கோபித்தான். அபிமானமுள்ளவர்களும் பலசாலிகளுமான அரசர்களுக்குமுன் ஸஹதேவன் பாதத்தைத்தூக்கிக் காண்பித்தபோது ஸஹதேவன்தலையில் பெரும்பூமாரி பொழிந்தது. பிறந்ததுமுதல் யாதவர்களுக்கு விரோதியான சிசுபாலன் சொல்லலானான்.

'கேட்டவன் [1] குற்றமுள்ள கர்ப்பத்தில்பிறந்த அரசன்; மறுமொழிசொன்னவன் [2] நதியின்மகன்; பூஜையைப்பெற்றுக்கொண்டவன் இடையன்; கொடுத்தவன்குற்றமுள்ளகர்ப்பத்தில் பிறந்தவன். இங்குள்ள ஸபையோரனைவரும் ஊமைபோலிருக்கின்றனர். என்னசொல்வது!' என்றான். அவன் இவ்வாறுசொல்லி நகைத்து உடனே தர்மராஜாவைநோக்கி, மறுபடியும் பேசலானான். 'பாண்டவனே! பூஜைக்குரியமற்றவர்களிருக்க இடையனைப்பூஜித்தையே! நீ அவனை எல்லாருக்கும் மேற்பட்டவனாகப் பார்க்கிறாயா? மற்றவர்களைப்பார்க்கவில்லையா? நண்பனே! அதிகமாகப் பார்ப்பதும் பாராமலிருப்பதும் இவ்விரண்டும் காரியத்தைக்கெடுப்பவைகள்; இவற்றுள் நீ எதை எடுத்துக்கொண்டாய்?

நாற்பதாவது அத்யாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணனுக்கு யுதிஷ்டிரர் பூஜைசெய்தது பிழையென்று கண்டித்துச் சிசுபாலன் ஸபையைவிட்டுச் செல்லத்தொடங்கியது.)

ஓ! கௌரவராஜனே! இவ்விடத்தில் மஹாத்மாக்களான ராஜாக்களிருக்கும்போது இந்தவிருஷ்ணிகுலத்தோன் அரசர்க்குரிய

---

1 அன்னிய புருஷஸம்பந்தத்தாலுண்டான கர்ப்பம்.

2 தாழ்ந்த இடத்திற்செல்வது நதியின் இயற்கை.

மரியாதையைப் பெறத்தகுந்தவனல்லன். பாண்டவனே! நீ உன் விருப்பத்தினால் தேவகிபுத்ரனைப் பூஜித்தது மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்களுக்குத்தகுந்த ஒழுக்கமன்று. பாண்டவர்களே! நீங்கள் சிறுவர்கள். தர்மம் நுட்பமானது. நீங்கள் அறியீர். இந்த விஷயத்தில் அறிவுகுறைந்த இந்தப்பீஷ்மர் தவறிநடந்திருக்கிறார். உன்னைப்போன்ற தர்மிஷ்டன் பிறர்பிரியத்திற்காக ஒருகாரியம் செய்யலாமா? பீஷ்மர் உலகத்திலுள்ளபெரியோர்களால் மிகவும் அவமதிக்கப்படுகிறார். அரசனல்லாதகிருஷ்ணன் தகுதியுள்ள ராஜாக்களனைவர்களின் நடுவிலும் நீங்கள்செய்ததுபோன்றபூஜைக்கு எவ்வாறு உரியவன்? கௌரவஸ்ரேஷ்டனே! அல்லது, கிருஷ்ணன் பிராயத்தில் முதிர்ந்தவனென்று நினைக்கிறாயா? ஆகிலும், பெரியவராகிய வஸுதேவரிருக்கையில் அவர்மகன் பூஜைக்கு எவ்வாறு தகுதியுள்ளவன்? கிருஷ்ணனும் உன்விருப்பத்தை அனுசரித்து ஒப்புக்கொண்டானா? ஆகிலும், த்ருபதனிருக்கையில் மாதவனைப்பூஜிப்பதெவ்வாறு தகும்? கௌரவனே! அல்லது, கிருஷ்ணனை ஆசார்யனாகநினைக்கிறாயா? அப்படியானால், த்ரோணரிருக்கும்போது வ்ருஷ்ணிகுலத்தோனை நீபூஜித்தது ஏன்? கௌரவனே! கிருஷ்ணனை யாகத்தைநடத்திவைக்கும் ரித்விக்கென்றுநினைக்கிறாயா? அங்ஙனமாகில், பெரியவரானவியாஸரிருக்கையில் கிருஷ்ணனைஏன்பூஜித்தாய்? அரசனே! புருஷஸ்ரேஷ்டரும் தாம்நினைத்தபோது மரணத்துக்குரியவரும் சந்தனுபுத்ரருமான பீஷ்மரிருக்கையில் நீ ஏன் கிருஷ்ணனைப்பூஜித்தாய்? கௌரவராஜனே! வீரரும் எல்லாச்சாஸ்திரங்களிலும் தேர்ந்தவருமான அஸ்வத்தாமா இருக்கையில் கிருஷ்ணன் உன்னால் பூஜிக்கப்பட்டது எதனாலே? புருஷர்களில்சிறந்தவனும்அரசர்க்கரசனுமாகிய துரியோதனனும் பாரதவம்சத்தவருக்கு ஆசார்யரான கிருபருமிருக்க நீ கிருஷ்ணனைப்பூஜித்ததெவ்வகை? கிம்புருஷர்களுக்கு ஆசாரியனான த்ருமனென்னும் கின்னரனையும்விட்டு, கிருஷ்ணனைப் பூஜித்தையே? பாண்டுவைப்போல யார்க்கும் வெல்லமுடியாதவரும் குணங்களினால் பிரக்யாதிபெற்றவருமாகிய பீஷ்மகராஜாவும் ராஜாக்களில் ஸ்ரேஷ்டனானருக்மியும் ஏகலவ்யனும் மத்ரதேசாதிபதியானசல்லியனுமிருக்க நீ கிருஷ்ணனை ஏன்பூஜித்தாய்? பாரதனே! இந்தக் கர்ணன் பராக்ரமத்தில் எல்லாராஜாக்களிலும் சிறந்தவன்; மஹாபலசாலி; பிராம்மணரானபரசுராமருக்கு அன்புள்ளசிஷ்யன். தன்பராக்ரமத்தைக்கொண்டே யுத்தத்தில் அரசர்களை ஜயித்தவன். இந்தக்கர்ணனையும் தாண்டி நீ கிருஷ்ணனைப்பூஜித்தது எவ்வாறு? கௌரவஸ்ரேஷ்டனே! கிருஷ்ணன் ரித்விக்கும்

அல்லன் ; ஆசாரியனுமல்லன் ; ராஜாவுமல்லன் ; உன்னால்பூஜிக்கப் பெற்றிருக்கிறான். அவன்பிரியத்தை நீ விரும்பினது தவிர வேறு காரணம்யாது? பாரதனே! (அல்லது) இந்தக்கிருஷ்ணன் உங்களுக்குப்பூஜ்யனாகவேயிருந்தால் மற்றராஜாக்களை அவமதிப்பதற்காக இங்கேவரவழைத்தாயா? என்ன? நாங்களெல்லாரும் பயத்தினாலாவது பிரயோஜனத்தைவிரும்பியாவது எங்களைக்கேட்டுக்கொண்டதற்காவது இந்தமஹாத்மாவான தர்மராஜாவுக்குக்கப்பங்கள்கொடுக்கவில்லை. இவர் தர்மத்தில்பிரவர்த்தித்துப் பூமிக்கு அதிபதியாயிருக்கவிரும்பினதினால் நாங்கள் இவருக்குக் கப்பங்கள்கொடுக்கிறோம். இவர் நம்மை மதிக்கவில்லை. ராஜஸபையில் ராஜலக்ஷணங்கள்பெறாத இந்தக்கிருஷ்ணனை இவர் அர்க்கியம் கொடுத்துப்பூஜித்தது நம்மைஅவமதித்ததைத்தவிர வேறுஎன்ன? தர்மபுத்திரருக்குத் தர்மாத்மாவென்னும்புகழ் திடீரென்றுபோய் விட்டது. எந்தத்துராத்மாவானவன், விருஷ்ணிகுலத்திற்பிறந்து, ராஜாவும் மஹாத்மாவுமான ஜராஸந்தனை அநியாயமாகக்கொன்றானோ தர்மந்தவறின அந்தக்கிருஷ்ணனுக்குஇந்தச்சிறந்தபூஜையை எவன்செய்வான்? இப்போது கிருஷ்ணனுக்கு அர்க்கியங்கொடுத்ததனால் தர்மாத்மாவென்னும்பெயர் யுதிஷ்டிரரிடமிருந்து விலகிப் போயிற்று. அசக்தனென்பது வெளியிடப்பட்டது. கிருஷ்ணா! பரிதாபப்படத்தக்க இந்தக்குந்திபுத்ரர்கள் அசக்தர்களாகவும் பயந்தவர்களாகவுமிருந்தால் நீயாவது இந்தப்பூஜை உனக்குத் தகுமாவென்பதை அறிந்திருக்கவேண்டும். ஜனார்த்தனா! அசக்தர்களினால் கொடுக்கப்பட்டபூஜையைத் தகுதியற்றநீ ஏன் அங்கீகரித்தாய்? யாருமில்லாதவிடத்தில் சிந்திப்போனஹவிஸை நாய் தின்பதுபோல உனக்குக்கிடைக்கத்தகாதபூஜையை நீ கொண்டாடுகிறாய். ஜனார்த்தனா! இது ராஜச்ரேஷ்டர்களுக்கு அவமானஞ் செய்ததாகாது. உண்மையில் கௌரவர்கள் உன்னைஏமாற்றுகின்றனர். மதுஸூதனா! ஆண்மையில்லாதவன் விவாகஞ்செய்து கொள்வதும் கண்ணில்லாதவன் உருவத்தைப்பார்ப்பதும் எவ்வாறோ அவ்வாறேதான் ராஜாவாயில்லாதஉனக்கு ராஜாக்களுக்குரிய மரியாதைசெய்வதும். ராஜாவானயுதிஷ்டிரர் எப்படிப்பட்டவரென்பதையும் பீஷ்மர் எப்படிப்பட்டவரென்பதையும் வாஸுதேவன்எவ்வகையானவனென்பதையும் கண்டோம். இவையெல்லாம் ஒற்றுமையாகவேயிருக்கின்றன' என்றான். சிசுபாலன் அவர்களைப்பார்த்துஇவ்வாறுசொல்லி உயர்ந்த ஆஸனத்திலிருந்து எழுந்து அப்போதே அரசர்களுடன்கூட அந்தஸதஸினின்று வெளியிற்சென்றான்.

நாற்பத்தோராவது அத்யாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர் சீசுபாலன் சொன்னதைக் கண்டித்துக் கிருஷ்ணனைப் பூஜித்தது நியாயமென்று ஸ்தாபித்தது.)

பின்பு, ராஜாவான யுதிஷ்டிரர் சிசுபாலன் பின் ஓடிஸமாதானஞ்செய்து இனிமையாகப்பேசத்தொடங்கினார். 'அரசனே! நீ எவ்வகையான பேச்சைப்பேசினையோ அவ்வகையானது நியாயமன்று. அரசனே! இதில் பாவம்அதிகம். கடுமை பயனற்றது. தர்மம்பெரிதென்பதை அரசர் அறியாமலிருத்தல்தகாது. பீஷ்மர் சந்தனுவின் புத்ரர். அவரை நீ மரியாதைசெய்வதற்குமாறாக அவமதித்தலாகாது. உன்னைவிட வயதில் மிகமுதிர்ந்த அனேகம்அரசர்களை இதோ பார். இவர்கள், கிருஷ்ணனுக்குப் பூஜைசெய்ததைப் பொறுத்திருக்கின்றனர். அவர்களைப்போலவே நீயும் பொறுக்கக் கடவாய். சேதிராஜனே! பீஷ்மர் கிருஷ்ணனுடைய உண்மையை நன்றாகஅறிந்தவர். கிருஷ்ணனை, பீஷ்மர் அறிந்திருப்பதுபோல நீ அறியாய்' என்றார். அப்போது, பீஷ்மர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

'உலகத்துக்கெல்லாம் மிகப்பெரியவ்ரான கிருஷ்ணன்விஷயத்தில் செய்தமரியாதையை ஒப்புக்கொள்ளாதஇவனுக்கு நல்வார்த்தை சொல்லத்தகாது; இன்சொற்சொல்லத்தகாதவன். யுத்தஞ்செய்கிறவர்களிற்சிறந்தவனான எந்தக்ஷத்திரியன் மற்றொரு க்ஷத்திரியனை யுத்தத்தில்ஜயித்து உட்படுத்தினபிறகு அவனைவிட்டுவிடுகிறானோ அவன் அவனுக்குக் குருவாகிறான். இந்தஸபையிலுள்ள அரசர்களில் கிருஷ்ணனுடைய பராக்ரமத்தினால் யுத்தத்தில்ஜயிக்கப்படாத அரசன் எவனையும் நான் பார்க்கவில்லை. சிறந்தகைகளையுடைய இந்தக்கிருஷ்ணன் நமக்குமாத்திரமே மிகப் பூஜ்யர் அல்லர்; மூன்று லோகங்களுக்கும் பூஜ்யர். க்ஷத்ரிய ஶ்ரேஷ்டர் அனேகர் கிருஷ்ணனால் யுத்தத்தில் ஜயிக்கப்பட்டனரல்லரோ? உலகமெல்லாம் இந்தவிருஷ்ணிகுலத்தோரிடம் முழுதும் நிலைபெற்றிருக்கிறது. ஆதலால், முதியவர்களிருப்பினும் கிருஷ்ணனையே பூஜிப்போம்; மற்றவரைப்பூஜியோம். சேதிராஜனே! நீ இவ்வாறுசொல்லத்தகாது. இவ்வகையானபுத்தி உனக்கு இருக்கலாகாது. ஞானவிருத்தர்களில் அனேகரை நான் அடுத்திருக்கிறேன். அரசனே! கண்ணனால் முன்னம் காப்பாற்றப்பட்டவரும் அவர்மஹிமையையறிந்தவருமான அந்தப்பெரியோர்கூடி ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடைய அனேககுணங்களை ஸாதுக்களான

அவர்கள் சொல்லிக் கொண்டாடுவதை நான் கேட்டிருக்கிறேன். இந்தச் சிறந்த ஞானவானாகிய கிருஷ்ணபகவான் அவதரித்தது முதல் செய்தகாரியங்களையும் மனிதர்கள் பலமுறை விசேஷமாகச்சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். ஓ! சேதிராஜனே! இந்தப் பூமியில் பிராணிகளுக்கெல்லாம் ஸௌக்கியத்தைச்செய்பவரும் ஸாதுக்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவருமான ஜனார்த்தனரை நாம் நமது உறவைமுன்னிட்டு எப்படியாவது பயன்பெறச்செய்யவேண்டுமென்று அபிமானத்தினால் பூஜித்தோமல்லோம். அவருடைய புகழையும் சூரத்தனத்தையும் ஜயத்தையும்அறிந்து பூஜையைச் செலுத்துகிறோம். இந்தச்சபையில் மிகச்சிறியவனானாலும் நாம் ஆராய்ந்துபாராதவன் எவனுமில்லை. குணங்களைப்பற்றித்தான் விருத்தர்களையும்தாண்டிக் கிருஷ்ணனே முதலில் பூஜிக்கத்தக்கவரென்று நாங்கள் நினைக்கிறோம். பிராம்மணர்களுக்குள் அறிவில் மிகுந்தவனும், க்ஷத்திரியர்களுக்குள் பலத்தில்மிகுந்தவனும், வைசியர்களுக்குள் தனதான்யங்களில்மிகுந்தவனும் பூஜ்யர். சூத்திரர்களில்மட்டுமே வயதில்முதிர்ந்தவன் பூஜ்யன். பிராம்மணர்களுக்குரிய வேதவேதாங்கங்களின் ஞானமும் க்ஷத்திரியர்களுக்குரிய சக்தியுமாகிய இரண்டுகாரணங்களும் இவரைப் பூஜைசெய்வதற்குச் சேர்ந்தன. கேசவனைத்தவிரச் சிறந்தவன் வேறுயார் இம்மானிடலோகத்திலிருக்கிறான்? கொடை, காரியஞ்செய்யும் திறமை, கல்வி, கேள்வி, சூரத்தனம், நாணம், புகழ், உயர்ந்தபுத்தி, வணக்கம், லக்ஷ்மி, தைரியம், சந்தோஷம் இவையெல்லாம் கிருஷ்ணனிடத்தில் தவறாமலிருப்பவை. உலகங்களுக்கெல்லாம் சிறந்தஆசார்யரும் தந்தையும் பெரியவருமாயிருப்பதனால் பூஜைக்குரியவரும் பூஜிக்கப்படுகிறவருமான அந்தக்கிருஷ்ணபகவானை இதோ பூஜிக்கிறோம். நீங்களனைவரும் பொறுக்கவேண்டும். ரித்விக்கு, ஆசார்யன், கல்யாணப்பிள்ளை, ஸ்நாதகன், அரசன், நண்பன்ஆகிய எல்லாருமாயிருப்பவர் கிருஷ்ணன். ஆதலால், (அந்த) அச்சுதர் பூஜிக்கப்பட்டார். உலகங்களின் ஸ்ருஷ்டிக்கும் ஸம்ஹாரத்திற்கும் கிருஷ்ணனே காரணம். ஜங்கமமும் ஸ்தாவரமுமாகிய இந்த உலகம் கிருஷ்ணனாலேதான் நிலைபெற்றிருக்கிறது. ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் ஸூக்ஷ்மமாயிருந்த பிரகிருதியும் இவரே. அதைப் படைத்த ஆதிபுருஷரும் இவரே. எல்லாவற்றிற்கும் எட்டாதவரும் இவரே. ஆதலால், அச்சுதர்தாம் பூஜைக்கு மிகவும் உரியவர். புத்தி, மனம், (மூலப்ரகிருதியின்விகாரமான) மஹத் என்னும் தத்துவம், வாயு, தேயு, ஜலம், ஆகாயம், பூமி, (அண்டஜம், ஸ்வேதஜம், உத்பிஜ்ஜம், ஜராயுஜம் என்னும்) நால்வகைப்பொருள்

கள் இவையனைத்தும் கிருஷ்ணனையே ஆதாரமாகவுடையவை. ஆதித்யன், சந்திரன், நக்ஷத்திரங்கள், நவக்ரஹங்கள், திசைகள், திசைகளின் மூலைகள் இவையனைத்தும் கிருஷ்ணனிடத்தில் நிலைபெற்று நிற்பவை. எல்லாருக்கும் ஆத்மாவான ருத்திரபகவானும் என்றுமுள்ள பிரம்மதேவரும் இவரே. அருபியான பொருள், ரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு மானிடவடிவத்துடன் வந்திருக்கிறது. வேதங்களுக்கு [1]முகம் அக்னிஹோத்திரம்; மந்திரங்களுக்கு முகம் காயத்ரி; மனிதர்களுக்கு முகம் அரசன்; நதிகளுக்குமுகம் ஸாகரம்; நக்ஷத்திரங்களுக்கு முகம் சந்திரன்; ஒளிகளுக்குமுகம் ஆதித்யன்; மலைகளுக்குமுகம் மேருமலை; பறவைகளுக்குமுகம் கருடன்; கீழ்மேலாகவும் குறுக்காகவுமுள்ள உலகத்தின் விஸ்தாரம் எவ்வளவோ அவ்வளவிலுமுள்ள தேவலோக முதலான எல்லா உலகங்களுக்கும் கிருஷ்ணபகவானே முகம். ஆனால், சிறுபிள்ளையான இந்தச்சிசுபாலன் அறியான். அதனால், எங்கும் எக்காலமும் கிருஷ்ணனை இவ்வாறு பேசுகிறான். புத்தியுள்ள எந்த மனிதன் எல்லாவற்றிலும் சிறந்த தர்மத்தைத் தேடுவனே அவன் தர்மத்தையறிவதுபோல இந்தச் சேதிராஜன் அறியான். அல்லது முதிர்ந்தவர்களும் சிறுவர்களுமாயுள்ள மஹாத்மாக்களான அரசர்களில் எவன் கிருஷ்ணனைத் தகுந்தவராக நினையாதவன்? எவன் இவரைப் பூஜிக்கமாட்டான்? அல்லாமலும், இந்தப்பூஜை தவருகச் செய்யப்பட்டதென்று சிசுபாலன் நினைப்பானுகில், குற்றம் நடந்தால் எப்படிச் செய்வது நியாயமோ அப்படி இவன் செய்யலாம்' என்றார்.

நாற்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ண பூஜையில் பொறுமையுற்ற அரசர்களை ஸஹதேவன் மறுபடியும் காலைக்காண்பித்து வீரவாதம் செய்தது.)

காங்கேயரால் இவ்வாறு உரைக்கப்பட்ட சிசுபாலன் அவர் மீது கோபித்தான். அவன் கோபித்ததைக்கண்டு அப்போது ஸஹதேவன் பேசத்தொடங்கினான்.

'சேதிராஜாவே! இப்போது நடந்ததெல்லாம் நான் புத்தியினால் ஆராய்ந்து நடத்தினது. அதன் உண்மையைக் காரணத்தோடு நான் இங்கே சொல்லுகிறேன்; கேள். அரசர்களனைவருக்கும் கிருஷ்ணன் ஒருவரே பெரியவர். வேறுயாருமில்லை. ஆதலால்,

1 முகம் - தலைமை.

அவர் எங்களால் பூஜிக்கப்பெற்றார். நீங்களெல்லாரும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியவர்கள். இந்தராஜாக்களுக்குள் எவன் அதைப் பொறுக்கவில்லையோ அவன் உடனே சேனைகளோடும் வாஹனங்களோடும் யுத்தத்துக்குப் புறப்படட்டும். அவன் தலையில் இதோ என்கால் வைக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு பூஜித்தகாரணம் என்றாற் சொல்லப்பட்டது. எனக்கு எவனாவது மறுமொழி சொல்லட்டும்' என்றான். அதன்மேல், புத்திமான்களும் கௌரவமுள்ளவர்களும் பலசாலிகளுமாயிருந்த ராஜாக்களின் நடுவில் அவ்வாறு காலைக்காண்பித்தபோது அவர்களில் யாரும் ஒன்றும் பேசவில்லை. இவ்வாறு ஸஹதேவன் கண்ணனைப்பற்றிச் சொன்னபோது ஸ்வபாவமாகச் சிவந்திருந்த சிசுபாலன்கண்கள் கோபத்தினால் அதிகமாகச் சிவந்தன. அவனுக்குக் கோபமுண்டானதைக்கண்டு பராக்ரமசாலியான பீஷ்மர் மறுபடியும் அவனுக்குக் கிருஷ்ணனுடைய சிறந்த குணங்களையே சொன்னார். பேசுகிறவர்களிலும் புத்திமான்களிலும் சிறந்தவரான பீஷ்மர், சிசுபாலனையும் ஸபையோரான எல்லா அரசர்களையும் கூப்பிட்டு, 'அரசர்களே! கிருஷ்ணனைக்குறித்து ஸஹதேவன் சொன்னது எதுவோ அதுஸரிதான் என்று அறியுங்கள். இன்னமும் அவரைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள்' என்றார்.

நாற்பத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணன்மஹிமையைப்பற்றி யுதிஷ்டிரர்கேட்க, பீஷ்மர் அவருடைய நாராயண ரூபத்தையும் உலகஸ்ருஷ்டியையும் கூறியது.)

யுதிஷ்டிரர், பீஷ்மர் சொல்லியதைக் கேட்டவுடன், அக்காலத்தில் யாவர்க்கும் கிருஷ்ணனைத் தெரிவிப்பதற்காகத் திரும்பவும் பீஷ்மரைக் கேட்கத் தொடங்கினார். 'பிதாமஹரே! தேவதையும் பகவானுமாகிய கண்ணபிரானுடைய செய்கைகளெல்லாவற்றையும் விரிவாகக் கேட்கவிரும்புகிறேன். அவற்றை விவரித்துச்சொல்லும். பிதாமஹரே! பகவானான கிருஷ்ணனுடைய அவதாரங்களைப்பற்றியும் செய்த காரியங்களைப்பற்றியும் கிருஷ்ண பகவானிடத்தில் பிரகிருதியானது எவ்வாறு இருக்கிறதென்பதைப்பற்றியும் எனக்குச் சொல்லக்கடவீர்' என்றார். பரதஶ்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயராஜாவே! யுதிஷ்டிரரால் இவ்வாறு கேட்கப்பட்ட பீஷ்மர் அந்த ராஜஸபையில் தேவேந்திரனைப்போல் விளங்குகின்ற கண்ணபிரான்முன்னிலையில் சத்துருக்களை ஸம்

ஹரித்தவரான யுதிஷ்டிரரைநோக்கி மற்றவர் செய்தற்கரிய கண்ணபிரான் செய்கைகளைச் சொல்லத்தொடங்கினர். அரசர்க்கரசரானஜனமேஜயராஜாவே! அறிஞர்களில்சிறந்தவரும் பிறருக்குப் பயத்தைத்தரும்செய்கைகளை உடையவருமான அந்தப் பீஷ்மர், தர்மராஜரிடத்திலிருக்கும் அரசர்கள்கேட்க எதிரிகளை ஜயிப்பவனுனசேதிராஜனைப் பெயர்சொல்லி அழைத்து, கிருஷ்ணனைப்பற்றிப் பின்வருமாறு சொல்லலானர்.

'ராஜனே! யுதிஷ்டிரா! எல்லார்க்கும்மேற்பட்ட ஈஸ்வரருடையசெய்கைகளின்முறை யார்க்கும் அறியக்கூடாதது. அது நிகழ்கிறதையும் சென்றதையும்பற்றிச் சொல்லுகிறேன்; கேள். யார்க்கும் புலப்படாத பிரபுவானபகவான் இங்கே புலப்படும் வடிவத்தோடுஇருக்கிறர். தம்மாலேயே தாம் நிலைபெற்றிருப்பவரும் பிரம்மதேவருக்குத்தந்தையும் அசைவற்றவரும் அளவில்லாதவரும் எப்போதுமிருப்பவரும் ஆயிரம்தலைகளும் ஆயிரம்வாய்களும் ஆயிரம்கண்களும் ஆயிரம்கால்களும் ஆயிரம்கைகளும் ஆயிரம் நாமங்களும் ஆயிரம்கிரீடங்களுமுள்ளவரும் ஸர்வவ்யாபியும் ஸர்வஜ்ஞரும் விஸ்வரூபியும் ஒளியுள்ளவரும் அனேகம்நிறங்களுள்ளவரும் தேவர்களுக்கு முதன்மையுமானபகவான் நாராயணர் ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் மூலப்ரகிருதியைக் கடந்திருந்தார். அந்தப்பிரபுவானநாராயணர் முதலில் ஜலத்தைப்படைத்தார். அதன்பிறகு, பகவான் அந்தஜலத்தில் தாமே பிரம்மதேவரைப்படைத்தார். நான்முகரானபிரம்மதேவர் மற்றலோகங்கள் எல்லாவற்றையும் தாமே படைத்தார். ஆதிகாலத்தில் எல்லாலோகங்களின் உற்பத்தியும் இவ்வாறுதான். முதலில் பிரளயம் வந்து ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களும்அழிந்து ஸ்தாவரஜங்கமங்களடங்கிய உலகங்களும் அழிந்து பிரம்மாதிதேவர்களும் லயமாகிப் பஞ்சபூதங்களும்மூழ்கி மஹத்தானது பிரகிருதியில் லயமானபோது, எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவும் ஸர்வேசுவரருமான அந்தநாராயணர் ஒருவரே நின்றுர். தர்மராஜாவே! எல்லாத்தேவர்களும் நாராயணருடைய அங்கங்கள். ராஜாவே! மேலுலகம் அவருக்குத்தலை; [1] ஆகாயம் நாபி; பூமி கால்கள்; அஸ்வினிதேவர்கள் செவிகள்; சந்திரனும் ஸூர்யனும்கண்கள்; இந்திரனும் அக்னியுமாகிய இரண்டுதேவர்களும் அந்தமஹாத்மாவுக்கு முகம். மற்றுமுள்ளதேவர்களனைவரும் அம்மஹாத்மாவின் மற்றெல்லாஉறுப்புக்களும். நூலிழையில்கோர்க்கப்பட்டமணிகள்போல எல்லாப்பொருள்களும்அவரை

1 இடைவெளி.

ஆஶ்ரயித்திருக்கின்றன. மஹாயோகியும் ஸர்வஜ்ஞரும் பரமாத்மாவும் பரப்பிரம்மமுமான நாராயணர் மஹாப்ரளயம்முடிந்தபிறகு எல்லாம் தமஸ்என்னப்பட்டமூலப்ரகிருதியில் லயித்திருப்பதைக் கண்டு தாமே தம்மைப் பிரம்மதேவராகஸ்ருஷ்டித்தார். பரப்பிரம்மத்தினிடத்திலேயேபிறந்தவரும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஈஶ்வரரும் குற்றமற்றவருமான அந்தப்பிரம்மதேவர் ஸநத்குமாரரையும் ருத்திரரையும் தவமேதனமாகக்கொண்ட ஸப்தரிஷிகளையும் ஏழுலகங்களையும் ஜனங்களையும் மற்றுமுள்ள எல்லாவற்றையும் படைத்தார். யுதிஷ்டிரா! அவர்கள் அந்தஅந்தக் காலங்களில் அந்தஅந்த இடங்களில் பற்பலபொருள்களை உத்பத்திசெய்தனர். அந்த மஹாத்மாக்களிடமிருந்து அழிவில்லாத பிரகிருதியானது பல உருவங்களாக உண்டாயிற்று. பாரதனே! அனேககோடி கல்பங்களும் அநேகம்பிரளயங்களும் வரிசையாகக் கடந்துபோயின. ராஜனே! [1] மன்வந்தரங்களும் தேவயுகங்களும் மனுஷ்யயுகங்களும் பிரளயங்களும் சக்கரம்போலச் சுழல்கின்றன. உலகம் அனைத்தும் முகத்தில் [2] விஷமுள்ளது. லோகநாதராகிய அந்தப் பகவான் நாராயணர் நான்முகக்கடவுளைப் படைத்து எல்லா லோகங்களுக்கும் நன்மைக்காகத் திருப்பாற்கடலில் இருக்கிறார். எல்லாலோகங்களுக்கும் ஜனங்களுக்கும் பிரம்மதேவர் பிதாமஹர். ஆதலால், அவருக்கும் பிதாவானநாராயணர் எல்லாவற்றிற்கும் பிரபிதாமஹராயிருக்கிறார்.

நாற்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(மதுகைடபருடைய ஸம்ஹாரத்தைப்பற்றிச் சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிரா! யார்க்கும்புலப்படாதவரும் புலப்படத்தக்க திவ்யமங்களமூர்த்தியுள்ளவரும் ஸர்வேஶ்வரருமானபகவானே நரநாராயணர்களாகிக் கிருஷ்ணனானார். எப்பொழுதும் உள்ளவரும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் அந்தர்யாமியுமாகிய அந்தப்பகவான் காரியங்களுக்குத்தக்கபடி பிரம்மா, இந்திரன், ஸூர்யன் தர்மதேவதையெனப் பல ரூபங்களாக அவதாரம்செய்கிறார். தேவலோகத்தில் தேவக்கூட்டங்களுடன் சேர்ந்திருக்கும் அவதாரங்களைச் சொல்வேன். ஆயிரயுக

---

1 மன்வந்தரம்=தேவயுகங்கள் எழுபத்தொன்று சேர்ந்தது.

2 நாசத்தையே முடிவாகவுடையது.

காலம் தூங்கினபிறகு, காரியங்களுக்காகத் தேவர்க்குந்தேவரும் லோகநாதருமானபகவான் அவதரிக்கிறார். தேவருக்குந்தேவரும் லோகநாதரும் ஆதிதேவரும் ஜ்வலிக்கின்ற அக்னிக்கு ஒப்பான ஒளியுள்ளவருமான பகவான், அனேகஆயிரவருஷங்களுக்குப் பிறகு பிரம்மாவையும் கச்யபரையும் கபிலரையும் பரமேஷ்டியையும் தேவர்களையும் ஸப்தரிஷிகளையும் சங்கரரையும் ஸனத்குமாரரையும் பிரஜைகளைஸ்ருஷ்டிப்பவராகிய மனுவையும் முதலில் படைத்தார். ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களும் தேவர்களும் அஸுரர்களும் நாகர்களும் ராக்ஷஸர்களும் அழிந்துபோன பிரளய காலத்தில், கடல்நடுவிலிருப்பவரும் யாராலும் ஜயிக்கமுடியாதவரும் யுத்தஞ்செய்யவிருப்பமுள்ளவருமான மதுகைடவரென்னும் அண்ணன்தம்பிகளிருவர் அந்தப்பகவானால் கொல்லப்பட்டனர். அஸுரர்களுக்குமுதன்மையான அவ்விரண்டு மஹாஅஸுரர்களும் ஆதியில் அந்தப்பகவானால் மண்ணைப்பிடித்து, யாராலும் வெல்லப்படாமலிருக்கும்படி வரன்கொடுத்துப் படைக்கப்பட்டனர். அவர்கள்இருவரும் கருங்கடலில்துயின்ற அந்த மஹாத்மாவான விஷ்ணுவின் காதுக்குறும்பியிலிருந்துபிறந்து இரண்டுபெரு மலைகளைப்போல நின்றனர். பிரம்மாவினால் நன்றாகஏவப்பட்ட வாயுதேவதை தானே அவர்களுக்குள்பிரவேசித்தான். அதனால், அந்தப்பெரியஅஸுரர்கள் ஆகாயத்தைமறைத்துக்கொண்டு வளர்ந்தனர். காற்றளவாக விருத்தியடைந்த அவ்வஸுரர்களைக் கண்டு பிரம்மதேவர் மெல்லத்தடவினார். அவர்களில் ஒருவனை மிருதுவாகவும் மற்றொருவனைக் கடினமாகவும் உணர்ந்தார். ஜலத்தில்பிறந்தவரான பிரம்மதேவர் மிருதுவாயிருந்தவனுக்கு மதுவென்றும் கடினமாயிருந்தவனுக்குக் கைடவனென்றும் தாமே அவ்விருவருக்கும் பெயரிட்டார். தர்மராஜாவே! இவ்வாறு பெயரிடப்பட்ட அவ்விரண்டுஅஸுரர்களும் பலத்தினால்கர்வங்கொண்டு திரிந்து ஆகாயமெல்லாம் வியாபித்தனர். முற்றிலும் அச்சமற்ற அந்தமதுகைடவர்கள் ஆகாயம்முழுமையும் மறைத்து யுத்தஞ்செய்யவிரும்பி எல்லாஉலகத்தின் பிரளயமாகியசமுத்திரத்தில் திரிந்தனர். அந்த அஸுரர்கள் வருவதைக்கண்டு உலகங்களுக்குக்கர்த்தாவான பிரம்மதேவர் உலகமெங்கும் ஒரேநீராக இருக்கும் அந்தக்கடலுக்குள்மறைந்தனர். அந்தப்பிரம்மதேவர் பத்மநாபருடைய நாபியிலிருந்துகிளம்பின தாமரைமலரினின்றும் தாமாகவே ஜனித்தார். அந்தக்கமலம் சேற்றில்உண்டாகாதது. லோககர்த்தாவான பிரம்மதேவர் தாமிருந்தவிடமாகிய அந்தக்

கமலத்தைப் பூஜித்தார். அந்தநாராயணரும் நான்முகனுமாகிய இருவரும் அனேகம்பதினாயிரவருஷங்கள் ஜலத்துக்குள் அசையாமல் படுத்திருந்தனர். வெகுகாலத்திற்குப்பிறகு பிரம்மாவிருந்த இடத்திற்கு அந்தமதுகைடவரென்னும் இரண்டு அஸுரர்களும் வந்தனர். லோகநாதரும் பேரொளியுள்ளவருமான பத்மநாபர் அவர்களைக்கண்டு கோபத்தால் சிவந்தகண்களோடு படுக்கையிலிருந்து எழுந்தார். யுதிஷ்டிரா! மூன்றுலோகங்களும் ஜலமாகவிருந்தஅந்தப்பயங்கரமானகருங்கடலில் அந்தப்பத்மநாபருக்கும் அவ்விரண்டு அஸுரர்களுக்கும் பயங்கரமானயுத்தம் உண்டாயிற்று. அந்தக்கடுஞ்சண்டை ஆயிரக்கணக்கானவருஷங்கள் நடந்தது. அந்தயுத்தத்தில் அவ்வஸுரர்கள் சோர்வை அடையவில்லை. யுத்தத்தில் அடங்காத கொழுப்புள்ள அவ்வஸுரர்களிருவரும், நெடுங்காலமானபிறகு ஸமர்த்தரானநாராயணரைப்பார்த்துமனத்தில்ஸந்தோஷத்துடன், 'ஐயா! உம்முடையயுத்தத்தினால் நாங்கள் மகிழ்ந்தோம். நீர்எங்களுக்குச் சிறந்த நமனாயிருக்கிறீர். ஜலத்தினால்நனைக்கப்படாதஇடத்தில் எங்களைக்கொல்லும். தேவஶ்ரேஷ்டரே! உம்மால்கொல்லப்பட்டநாங்கள் உமக்குப்புத்திரர்களாகக் கடவோம். எவன் எங்களை யுத்தத்தில்ஜயிப்பனோ அவனுக்குப் பிள்ளைகளாகும்படி நாங்கள் கட்டளையிடப்பட்டிருக்கிறோம்' என்றுகூறினர். ஈஶ்வரரானநாராயணர், அவர்கள்சொன்னதைக் கேட்டவுடன் நகைத்துக்கொண்டே யுத்தத்தில் மதுகைடவர் என்னும் அந்தஇரண்டு அஸுரர்களையும் தமதுஇருபுஜங்களாலும் துடைகளாலும் கசக்கி வதஞ்செய்தார். கொல்லப்பட்டுத் தண்ணீரில்கரைக்கப்பட்ட அவ்விரண்டுதேகங்களும் ஒன்றாகப்போயின. ஜலத்தின் அலைகளினால் அடிக்கப்பட்ட அந்த அஸுரதேகங்களிலிருந்து கொழுப்பு வெளிப்பட்டது. அந்தஜலம் அவ்விருவர் கொழுப்பினாலும் வியாபிக்கப்பட்டுமறைந்தது. பகவானாகியநாராயணர் பிறகு பலவகைப்பிராணிகளைப் படைத்தார். தர்மராஜாவே! பூமி முழுதும் அவ்வஸுரர்களின் கொழுப்பினால் மூடப்பட்டதனால் அப்போதுமுதல் [1] மேதினிஎன்று சொல்லப்படுகிறது. பத்மநாபருடைய பிரபாவத்தினால் பூமியானது மனிதர்களுக்குச் சாஶ்வதமானஇடமாகச் செய்யப்பட்டது.

---

1 மேதஸ்என்னும் கொழுப்பையுடையது.

நாற்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(வராஹாவதாரம்.)

கௌரவஸ்ரேஷ்டனே! அனேகமாயிரம் அவதாரங்கள்நடந்திருக்கின்றன. கூடியவரையில் அவற்றைக்குறித்துச் சொல்லுவேன்; கேள்.

ஆதிகாலத்தில் கடல்நீரில் துயின்ற பத்மநாபருடைய எந்தத் தேகத்தின் நாபீகமலத்தில் தேவர்களும் ரிஷிக்கூட்டங்களும் பிறந்தனரோ அந்தஅவதாரம் [1]பௌஷ்கரிகம்என்று கூறப்படுகிறது. மந்திரங்களும் பிராம்மணங்களுமாகியவேதங்கள் உருக்கொண்டதாகிய பகவானுடையவராகாவதாரம் புராணங்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பது செவிகளுக்கின்பமாகஇருக்கிறது. அப்போது தேவர்களுக்கெல்லாம் ஸ்ரேஷ்டரும் பெருந்தவமுள்ளவரும் மாயைக்கு மேற்பட்டவரும் மஹிமைபொருந்தியவரும் தர்மமும்ஸத்தியமும் உருக்கொண்டவரும் திருமகளைவிட்டு அகலாதவரும் தமதுசரித்திரத்தினுலும் பராக்ரமத்தினுலும் பூஜிக்கப் பெற்றவருமான விஷ்ணு நான்குவேதங்களே நாலு கால்களும், யூபஸ்தம்பமே கோரப்பல்லும், யாகங்களே பற்களும், சயனம்என்னப்பட்டஅக்னியின்மேடையே முகமும், அக்னியே நாவும், தர்ப்பங்களே ரோமங்களும், பிரம்மாஎன்னும்ரித்விக்கே தலையும், இரவுபகல்கள் கண்களும், வேதம் அங்கமும், ஸ்வரங்கள் அணிகளும், நெய் [2]நாசியும், நெய்எடுக்கும்பாத்திரமான ஸ்ருவமே அடிமூக்கும், ஸாமவேத கோஷமே ஒலியுமாகவிளங்கும் வராகரூபத்தையெடுத்து மலைகளும் செடிகளும் காடுகளும் அடங்கிய பூமியைஜலத்திலிருந்து தூக்கினர். வெளிப்பொருள்களாகிய ஜடங்களுக்கும் உட்பொருள்களாகிய ஜீவன்களுக்கும் ஆத்மாவும், காண்பதற்கினியவரும், சிறந்தஒளியுள்ளவரும், யோகியும், முதன்மையானசாஸ்திரங்களே உருக்கொண்டவரும், எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்டவரும், நிலைதவறுதவருமான அந்தவராகமூர்த்திக்கு, பிராயச்சித்தமேமுகமும், யாகப்பசுவாகிய ஆடேமுழங்கால்களும், தர்மமேஉருவமும், [3]உத்காதா என்பவன் செய்யும் ஸாமகானத்தோடுகூடியஹோமமே ஆண்குறியும், பசுக்களும் ஸோமலதையுமேபீஜங்களும், மந்திரங்களே எலும்புகளும், யாகவேதிகையேதோள்களும், நெய்ம்மணமே தேகவாஸனையும், ஹவ்யமும் கவ்யமுமே மலமூத்திரங்களும், பிராக்வம்

[1] புஷ்கரம்என்னும்கமலத்திலிருந்து உலகத்தைப்படைத்ததுபற்றி அந்தஅவதாரத்துக்கு 'பௌஷ்கரிகம்' என்றுபெயர்.

[2] நுகரும் புலன். [3] யாகத்தின் ஒரு ரித்விக்கு.

சமென்னும் யாகசாலையின்முன்பாகமே தேகத்தின்முன்பாகமும், யாகதீக்ஷைகளேபலமும் தக்ஷிணையேமனமுமாயிருந்தன. மேலும், உபாகர்மமென்னும் அத்தியயன ஆரம்பமே அழகியஉதடும், ப்ரவர்க்யமென்னும்யாகாங்கமான கிரியையே அலங்காரமானசுழியும், யஜ்ஞசாலையே தனக்குத்துணையானபத்நியும், (சொறிவதற்குள்ள) ரத்னமயமானசொம்பே உயரமான கொம்புமாக இருந்தன. என்றுமழியாத ஈஸ்வரரான விஷ்ணுவானவர் இவ்வாறு யஜ்ஞவராஹராகி ஸமுத்திரத்தில்அழுந்தி, குன்றுகளும் செடிகளும் காடுகளும்அடங்கிய பூமிமுழுதையும் தூக்கினர். அந்தத் தண்ணீரில் முழுகிப்போன தமதுதேவியானபூமியை, மார்க்கண்டேயர்பார்த்திருக்கையில்,கொம்பினால்தூக்கினர். தேவர்க்கும் ஈஸ்வரரும் ஆயிரந்தலைகளுள்ளவருமாகிய பிரபு உலகங்களின்நன்மையைக் கருதித் தம்கொம்பினால் பூமியைத்தூக்கி நிலைநிறுத்தினர். கடலை ஆடையாகஉடுத்தவளும் பூஜிக்கத்தக்கவளுமான பூமிதேவி நடந்ததும் நடக்கின்றதும் இனிநடப்பதுமான எல்லாவற்றிற்கும் அந்தர்யாமியான யஜ்ஞவராகரால் இவ்வாறுஎடுக்கப்பட்டாள். தேவர்க்கும்தேவரானவிஷ்ணுவினால் தானவர்கள் அனைவரும் கொல்லப்பட்டார்கள். இவ்வாறு வராகாவதாரத்தைப்பற்றிச் சொன்னேன். இனிச்சிங்கவடிவமெடுத்து ஹிரணியகசிபுவைக் கொன்ற நரஸிம்மாவதாரத்தைக் கேள்.

நாற்பத்தாறுவது அத்யாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நரஸிம்மாவதாரம்.)

தர்மராஜாவே! மிகுந்தபலசாலியும் பலத்தினால்கர்வம் அடைந்தவனும் தேவர்களுக்குப் பகைவனும் மூன்றுலோகங்களுக்கும் முள்ளைப் போன்றவனும் அஸுரர்களுக்கு மூலபுருஷனும் பராக்ரமத்தில் ஒப்பற்றவனுமான ஹிரணியகசிபு என்னும் அஸுரராஜன் ஒருவனிருந்தான். அரசனே! அவன் கடலுக்குள்பிரவேசித்துப் பதினோராயிரத்துஐந்நூறு வருஷகாலம் சிறந்ததவஞ்செய்தான். அவன் மௌனவ்ரதத்தை வஹித்து அனுஷ்டானத்திலும் உபவாஸத்திலும் உறுதியாக அசைவற்று இருந்தான். குற்றமற்றவனே! அவன் மனத்தையும் ஐம்புலன்களையும்அடக்கிப் பிரம்மசரியவிரதத்துடன் செய்ததவத்தினாலும் நியமத்தினாலும் பிரம்மதேவர் அவன்மீது ஸந்தோஷமடைந்தார். ராஜனே! அப்போது, தாமேஉண்டானவரும், ஜங்கமங்களுக்

கும் ஸ்தாவரங்களுக்கும் தந்தையும், பிரம்மஜ்ஞானிகளிற் சிறந்தவரும், மஹிமையும் ஐசுவரியமும் பொருந்தினவரும், ஸூர்யனைப்போலப் பிரகாசிப்பதும் ஹம்ஸங்கள்கட்டினதுமாகிய விமானத்திலேறினவருமான பிரம்மதேவர், ஆதித்யர்களும் வஸுக்களும் ஸாத்யர்களும் மருத்துக்களும் ருத்திரர்களும் விஸ்வர்களும் யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கின்னரர்களுமாகிய தேவர்களாலும் திசைகளாலும் திசைக்கோணங்களாலும் நதிகளாலும் கடல்களாலும் நக்ஷத்திரங்களாலும் முகூர்த்தங்களாலும் ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கும் மற்றக் கிரஹங்களாலும் தவத்திற்சிறந்த தேவரிஷிகளாலும் ஸித்தர்களாலும் ஸப்தரிஷிகளாலும் மிக்கபுண்ணியவான்களான ராஜரிஷிகளாலும் கந்தர்வர்களாலும் அப்ஸரஸுகளின் கூட்டங்களாலும் மற்றுமுள்ள எல்லாத் தேவர்களாலும் சூழப்பட்டவராக அந்த அஸுரனிடம் தாமேவந்து, 'நற்றவமுள்ளவனே! பக்தியுள்ள உனது இந்தத்தவத்தினால் நான் ஸந்தோஷமடைந்தேன். வரம்கேள். உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும். நீ நினைத்த பயனை அடைவாய்' என்றுசொன்னார். அதனைக்கேட்ட ஹிரணியகசிபு, 'தேவஸ்ரேஷ்டரே! தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், யக்ஷர்கள், நாகர்கள், ராக்ஷஸர்கள், மனிதர்கள், பிசாசர்கள் இவர்கள்யாரும் என்னைக் கொல்லவல்லராகாமலிருக்கவேண்டும். உலகங்களுக்கெல்லாம் கர்த்தாவே! சிறந்ததவமுள்ளரிஷிகளும் கோபித்து என்மேலிடும் சாபங்கள் பயன்படாமலிருக்கக்கடவன. ஆயுதத்தினாலும் அஸ்த்ரத்தினாலும் மலையினாலும் மரத்தினாலும் உலர்ந்ததனாலும் ஈரமுள்ளதனாலும் மற்றொன்றினாலும் என்னை வதஞ்செய்யக்கூடாமலிருக்கவேண்டும். பிதாமஹரே! ஆகாயத்திலும் பூமியிலும் இரவிலும் பகலிலும் உள்ளேயும் வெளியிலேயும் எனக்கு வதம் நேரிடாமலிருக்கவேண்டும். [1] பசுக்களாலும் [2] மிருகங்களாலும் பறவைகளாலும் ஊர்வனவற்றாலும் எனக்கு மரணம்வராமலிருக்கவேண்டும். இந்தவரந்தான் நான்விரும்புவது. தேவர்க்குந்தேவரே! நீங்கள் கொடுக்கிறதாயிருந்தால் நான் இந்தவரங்களைக் கேட்கிறேன்' என்றுசொன்னான். 'அப்பா! மேலானவையும் புதுமையானவையுமான இந்தவரங்களை உனக்கு நான் கொடுத்தேன். நீ விரும்பினவரங்களெல்லாவற்றையும் நிச்சயமாகப் பெறுவாய்' என்றுசொல்லி, அந்தப்பகவானான பிரம்மதேவர் ஆகாயமார்க்கமாகவே சென்று பிரம்மரிஷிகளின் கூட்டங்களினால் பூஜிக்கப்பட்டவராகப் பிரம்மலோகத்தில் விளங்கினார். அவர் வரம் கொடுத்ததைக் கேட்டவுடன், தேவர்களும் நாகர்களும் கந்தர்வர்

1 நாட்டுமிருகங்கள். 2 காட்டுமிருகங்கள்.

களும் முனிவர்களும் பிரம்மாவினிடம் சென்று, 'பகவானே! இந்த வரத்தினால் அந்த அஸுரன் எங்களைப் பீடிப்பான். பகவானே! அதனால் தயைசெய்து அவனைவதஞ்செய்வதற்கு உபாயத்தை ஆலோசிக்கக்கடவீர்' என்றனர். உலகங்களுக்கு அனுகூலமான அவர்களுடையசொல்லைக்கேட்டு மகிமைபொருந்திய பிரம்மதேவர், தேவக்கூட்டங்களனைவரையும் பார்த்து, 'தேவர்களே! அவன்செய்த தவத்தின்பயனை அவன் பெறவேண்டியது அவசியந்தான். தவப்பயன்முடியும்போது பகவானானவிஷ்ணு அவனை வதஞ்செய்வர்' என்றுசொன்னார். இவ்வாறு அவன்வதத்தைப் பற்றிப் பிரம்மதேவர்சொன்னதைக் கேட்டபின் அந்தத்தேவர்களனைவரும் ஸந்தோஷத்துடன் தந்தம் திவ்யலோகங்களுக்குச் சென்றனர். வரம்கிடைத்தவுடனே அந்த வரத்தினால் கர்வங்கொண்ட ஹிரணியகசிபுவென்னும் அஸுரன் அந்தஜனங்களெல்லாரையும் துன்பப்படுத்தினான். அந்தஅஸுரராஜன் அஸுரக்கூட்டங்களினால் சூழப்பட்டு ராஜ்யாதிபத்தியஞ்செய்தான். லோகாலோகம் என்னப்பட்ட சக்கரவாளபர்வதத்திற்கு உட்பட்ட ஏழு தீவுகளையும் தன்பலத்தினால் உட்படுத்தினான். தேவலோகத்திற்குரிய போகங்களெல்லாவற்றையும் இவ்வுலகத்தில் அவன் பூர்ணமாக அடைந்தான். தானவனாகிய அந்த அஸுரராஜன் மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள தேவர்களைவென்று மூன்றுலோகங்களையும் தன்வசப்படுத்தி ஸ்வர்க்கத்தில் வாஸஞ்செய்தான். வரத்தினால் மதங்கொண்ட அந்தமஹாபலசாலியான அஸுரன் தேவலோகத்தில் வாஸஞ்செய்து எல்லாஉலகங்களையும் ஜயித்து, 'இந்திரன், சந்திரன், அக்னி, வாயு, ஸூர்யன், ஜலம், ஆகாயம், நக்ஷத்திரங்கள், பத்துத்திசைகள், அஹம், கோபம், காமம், குரோதம், வருணன், வஸுக்கள்,[1] அரியமன், யக்ஷர்களுக்கும் கின்னரர்களுக்கும் ராஜாவும் தனங்களுக்கு அதிபதியுமானகுபேரன் ஆகியஇவர்கள் எல்லோருமாக நானேஇருப்பேன்' என்றுசொல்லி அப்படியே பலவந்தமாக அவர்களுடைய இடங்களை ஆக்ரமித்து அவர்கள் அதிகாரங்களையும் எடுத்துக்கொண்டான். தேவஶ்ரேஷ்டர்களாலும் கின்னரஶ்ரேஷ்டர்களாலும் உயர்ந்த யாகங்கள்செய்து பூஜிக்கப்படவேண்டியவனானான். அவன்நரகத்திலிருப்பவர்களைக்கொண்டுவந்து ஸ்வர்க்கத்திலிருக்கச்செய்தான். பலசாலியான அந்த அஸுரராஜன் இவ்வாறனகாரியங்களைச்செய்தபிறகு, ரிஷியாஶ்ரமங்களில் மஹானுபாவர்களும், ஶ்லாக்கியமானதவமுள்ளவர்களும், ஸத்திய

1 த்வாதசாதித்யர்களில் ஒருவன்.

மும் தர்மமுந்தவமுறுதவர்களும், ஜிதேந்திரியர்களுமான முனிவர்களைப்பிடித்தான். அஸுரர்களை யாகங்களின் ஹவிர்ப்பாகங்களுக்கு உரியவர்களாகவும் தேவர்களை யாகஞ்செய்பவர்களாகவும் செய்தான். தேவர்கள் போன இடங்களெல்லாம் அவனும் போய்க்கொண்டிருந்தான். தேவர்களின் ஸ்தானங்களை ஆக்ரமித்துஅரசு புரிந்தான். இவ்வாறு அந்தத்துராத்மாவுக்கு ஐந்துகோடியே எழுபதினுயிரத்து அறுபத்தொரு வருஷங்கள் சென்றன. அவ்வளவு வருஷகாலமும் அந்த அஸுரராஜன் எல்லாச்சுகங்களோடும் ஐச்வரியத்தை அடைந்திருந்தான். அதிகபலசாலியான அந்த அஸுரராஜாவினால் மிகத்துன்புறுத்தப்பட்ட அந்தத் தேவர்கள் சிவனையும் இந்திரனையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு பிரம்மலோகம் சென்றனர். பிரம்மதேவரையடைந்து வ்யஸனப்பட்டுக் கைகூப்பி, 'பகவானே! சென்றதற்கும் வருவதற்கும் ஈச்வரரே! இங்கே வந்திருக்கும் எங்களைக் காப்பாற்றக்கடவீர். எங்களுக்கு இப்போது அல்லும்பகலும் கொடிய அஸுரன்பயமே இருக்கிறது. பகவானே! நீர் சுயமாக உண்டானவர்; எல்லா அஸுரர்களையும் ஆதியில் உண்டுபண்ணினவர்; எல்லாவற்றிற்கும் ஈச்வரர்; ஹவ்யங்களையும் கவ்யங்களையும் படைத்தவர்; யாருக்கும் புலப்படாத மூலபுருஷர்; அழிவில்லாதவர்' என்று சொன்னார்கள். அதைக்கேட்டு, பிரம்மதேவர், 'தேவர்களே! கேளுங்கள். இந்தஆபத்து இப்படிநேருமென்று என்னாலும் அறியமுடியவில்லை. [1] புருஷரும் [2]விச்வரூபரும் பேரொளிபொருந்தினவரும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும்அறியவும் சிந்திக்கவும்கூடாதவரும் பிரபுவும் அழிவில்லாதவருமான நரநாராயணர்தாம் இந்தவ்யஸனகாலத்தில் எனக்கும் உங்களுக்கும் முக்கியமான ஆதாரம். நாராயணர் அவ்யக்தம்என்று சொல்லப்பட்ட மூலப்பிரகிருதிக்கும்மேற்பட்டவர். நான் அந்த அவ்யக்தத்திலிருந்து பிறந்தவன். ஜனங்கள், லோகங்கள், தேவர்கள், அஸுரர்கள் எல்லாரும் என்னிடம்பிறந்தவர்கள். தேவர்களே! உங்களுக்கு நான் எவ்வாறோ அவ்வாறே எனக்கு நாராயணர்; எல்லாருக்கும் நான் பிதாமகன். அந்த விஷ்ணு எல்லாருக்கும் பிரபிதாமகர். அந்தவிஷ்ணு அவ்வஸுரனைக் கொல்வது திண்ணம். அவருக்கு முடியாதது ஒன்றுமில்லை. ஆதலால், விரைவாக அவரிடம் செல்லுங்கள்' என்று சொன்னார். பரதச்ரேஷ்டனான யுதிஷ்டிரா! பிதாமஹர் சொன்னதைக் கேட்டவுடன், அந்தத் தேவர்களனைவரும் பிரம்மதேவருடன்

[1] ஆத்மா. [2] எல்லாம் தாமாகஇருப்பவர்.

கூடவே திருப்பாற்கடலுக்குச்சென்றனர். ராஜனே! ஆதித்யர்கள், வஸுக்கள், ஸாத்யர்கள், விஶ்வேதேவர்கள், மருத்துக்கள், ருத்திரர்கள், மஹரிஷிகள், அழகுள்ள அஶ்விநிதேவர்கள்முதலான தேவர்களனைவரும் தங்கள்கூட்டத்தாருடன் நான்முகனைமுன்னிட்டு [1]சுவேததவீபம் சேர்ந்தனர். 'தேவர்களுக்கெல்லாம் ஈசுவரரே! ஹிரணியகசிபுவை வதஞ்செய்து இப்போது எங்களைக் காப்பாற்றக்கடவீர். தேவர்களுக்கெல்லாம்உத்தமரே! பிரம்மா முதலான எங்கள்எல்லாருக்கும் முதல்ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா நீர்தாம். மலர்ந்ததாமரையின் இதழ்போன்ற கண்களையுடையவரே! பகைவர்களுக்குப் பயங்கரரே! அஸுரவம்சத்தைஅழிப்பதற்கு நீரே எங்களுக்குச் சரணமாவீர்' என்று தேவர்கள் சொன்னார்கள். பரிசுத்தமானபுகழுள்ளவரும் காணக்கூடாதவரும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும்ஆத்மாவுமான மஹாவிஷ்ணு, தேவர்களின் அந்தச் சொல்லைக்கேட்டவுடனே, மறுமொழிசொல்லத்தொடங்கினார்.

'அமரர்களே! பயத்தைவிடுங்கள். உங்களுக்கு நான் அபயம் தருகிறேன். தேவர்களே! அதேஸ்வர்க்கத்தைத் திரும்பவும் சீக்கிரத்தில் பெறுவீர்கள். வரம்பெற்றதனால் கர்வமடைந்தவனும் இந்திராதிதேவர்களால் வதஞ்செய்யமுடியாதவனும் அஸுரராஜாவுமான அந்தஹிரண்யனை அவனினங்களுடன் நான் இதோ கொல்லுகிறேன்' என்றார். அதுகேட்ட பிரம்மா, 'பகவானே! தேவர்க்கும் தேவரானவர்களுக்கும் ஈஶ்வரரே! இந்தத்தேவர்கள் மிகவருந்தியிருக்கின்றனர். ஆதலால், அந்தஅஸுரராஜனைச் சீக்கிரத்தில் கொல்லுவீராக; அவனைக்கொல்ல இதுகாலம்: தாமதம் செய்யலாகாது; வரம்பெற்றுக் கர்வங்கொண்ட அஸுரனை அவன்இனத்தாருடன் நீர்கொல்லும்' என்றுசொல்ல, விஷ்ணு, 'அவ்வஸுரனைத் துரிதமாகவே அழித்துவிடுவேன். ஆதலால், தேவர்களும் நீரும் உங்கள்உலகங்களுக்குச் செல்லுங்கள்' என்று மறுமொழிகூறினார். ராஜனே! இவ்வாறுசொல்லித் தேவர்களை அனுப்பினபிறகு, ஈஶ்வரரும் பகவானுமான அந்தமஹாவிஷ்ணு, பாதிஉடம்பு மனிதவடிவமாகவும் பாதிஉடம்பு சிங்கவடிவமாகவுமுள்ள நரஸிம்மரூபம்எடுத்துப் பயங்கரமான ரூபமும் பேரொளியுமுள்ளவராகக் கையினால்கையைப்பிசைந்து வாயைத்திறந்துகொண்டு நமனைப்போல ஹிரண்யகசிபுவினிடம் போனார். மிகுந்தபலமுள்ள நரஸிம்மரூபத்தோடுவந்த அந்தமஹாவிஷ்ணுவைக்கண்டு, அவ்வஸுரர்கள் மிகக்கோபித்து ஆயுதவர்ஷங்களை

1 திருப்பாற்கடலிலுள்ள தீவு.

அவர்மேல் வர்ஷித்தனர். அவர்களால்விடப்பட்ட ஆயுதங்களெல்லாவற்றையும் ஹரியானவர் விழுங்கிவிட்டார். யுத்தத்துக்குவந்த அனேகமாயிரம் அஸுரர்களைக்கொன்றார்; கோபங்கொண்ட மஹாபலசாலிகளான அவ்வஸுரர்களனைவரையுங்கொன்றபிறகு, மிக்ககோபத்துடன் பலத்தினால் கர்வங்கொண்ட ஹிரண்யனை எதிர்த்தோடினார். இருண்டமேகநிறமுள்ளவரும் நீருண்டமேகம் போலக்கர்ஜிப்பவரும் மேகத்தின்மின்னலைப்போலப் பிரகாசிக்கும் ஒளியுள்ளவரும் மேகம்போல வேகமுள்ளவரும் சிறந்த சக்தியுள்ளவருமாகிய அந்தப்பகவான், அதிகபலமும் கொழுப்புமுள்ளவனும் கொழுத்தபுலிபோன்றபராக்ரமமுள்ளவனும் கர்வித்த அஸுரக்கூட்டங்களினால் காப்பாற்றப்பட்டவனுமாகிய அந்த ஹிரண்யகசிபுவென்னும் அஸுரனுடன் நகங்களாலும் பற்களாலும் யுத்தஞ்செய்து ஸந்தியாகாலத்தில் வீட்டுத்தலைவாயிலில் அந்த ஹிரண்யனைத் தமதுதுடைமேல்வைத்துக்கொண்டு விரைவாக நகங்களால் கிழித்தார். சிறந்தபலமும் பராக்ரமமுமுள்ளவனும் வரப்பெற்றதனால் கர்வித்தவனுமாகிய அந்தஅஸுரஸ்ரேஷ்டனைத் தேவஸ்ரேஷ்டரான விஷ்ணு தம் பராக்ரமத்தினால் கொன்றார். மஹாமஹிமையுள்ளபகவான் ஹிரண்யகசிபுவையும் மற்றுமுள்ள அஸுரர்கள் அனைவரையும் கொன்று தேவர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் நன்மையைச்செய்து பூமியில் தர்மத்தைநிலைநிறுத்தி ஸந்தோஷம் அடைந்தார். பாண்டுபுத்திரனே! இந்தநரஸிம்மாவதாரம் என்னால் உனக்குச்சொல்லப்பட்டது. மஹாத்மாவான விஷ்ணுவின் வாமனாவதாரத்தைப்பற்றியும் கேள்.

நாற்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(வாமனாவதாரம்.)

தர்மராஜனே! முன்னொருதிரேதாயுகத்தில் சூரனும் பலத்தில் ஒப்பற்றவனும் மனோதிரமுள்ளவனும் விரோசனன் மைந்தனுமான பலிஎன்னும் அஸுரராஜன் ஒருவனிருந்தான். மஹாராஜாவே! அந்தக்காலத்தில் அந்தப்பலியானவன் தன்பராக்ரமத்தினால் இந்திரனை ஜயிப்பதற்காக அஸுரக்கூட்டங்களினால் சூழப்பட்டவனாக இந்திரலோகஞ்சேர்ந்தான். அந்தக்காலத்தில் அந்தப்பலியினால் அஞ்சும்படி செய்யப்பட்ட இந்திராதிதேவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து பிரம்மாவை முன்னிட்டுக்கொண்டு திருப்பாற்கட

னுக்குச்சென்று ஈஸ்வரரானநாராயணரைத் துதிசெய்தனர். அப்போது அந்தஹரியானவர் அந்தத் தேவர்களுக்குத் தம்தரிசனத்தைக்கொடுத்தார். அந்தப்பிரபுவுக்குத் தேவர்களின்மேலுள்ள கருணையினால் அதிதியினிடம் ஜனனம்நேர்ந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. இந்தக் கண்ணபிரான் அதிதியின்புத்திரராகவும் பிறந்து விஷ்ணுவென்று க்யாதிபெற்று இந்திரனுக்கு இளையஸஹோதரராயிருந்தார். அதேகாலத்தில் பலத்திலும்பராக்ரமத்திலும்சிறந்த அந்த அஸுரனானபலி யாகங்களில்சிறந்த அஸ்வமேதத்தைச் செய்யத்தொடங்கினான். யுதிஷ்டிர! அஸுரராஜாவின் அந்தயாகம் நடந்துகொண்டிருக்கையில் அந்தவிஷ்ணு பிராம்மண வேஷத்தால்மறைந்து க்ஷௌரம்செய்துகொண்டு குடுமியுடன் யஜ்ஞோபவீதத்தையும் கிருஷ்ணாஜினத்தையும்தரித்துப்பலாசதண்டத்தைப் பிடித்து ஆச்சரியமானகாட்சியுள்ள குள்ளமானபிரம்மசாரியாகப் பலியின்யாகசாலையில் தக்ஷிணைகொடுக்குங்காலத்தில் புகுந்து, 'எனக்கு இவ்விடத்திலேயே மூன்றுஅடிநிலத்தைத் தக்ஷிணையாகக்கொடு' என்றும், 'மூன்றடிமாத்திரமே கொடுக்கவேண்டும்' என்றும் அஸுரராஜாவானபலியினிடம் யாசித்தார். அவன் அந்தவிஷ்ணுவுக்கு 'அப்படியேஆகட்டும்' என்று வாக்குத்தத்தஞ்செய்து உடனேகொடுத்தான். விஷ்ணுவானவர் அவனிடம் பூமியைப்பெற்றுக் கொண்டவுடன் மிகவும்வளர்ந்தார். அரசனே! சிறுகுழந்தையாயிருந்த அந்தவிஷ்ணுவானவர் அவனைஜயித்து மூன்றுஅடிகளாலேயே மேலுலகம் இடையிலுள்ள ஆகாயம்இவை எல்லாவற்றையும் வசப்படுத்தினார். முன்னர் மஹாபலசாலியான பலியினுடையயாகத்தில் யாராலும் அசைக்கமுடியாத அந்த அஸுரஸ்ரேஷ்டர்கள் அதிகபலசாலியான விஷ்ணுவினால் கலக்கப்பட்டனர்.

பரதவம்சத்தரசே! பலவிதமானமுகங்களும் பற்பலவேஷங்களும் பற்பலஆயுதங்களும் பலவகைப்புஷ்பங்களும் சாந்துகளும் உடையவரும் பெரியதேகங்களுடையவரும் பயங்கரருமான விப்பிரசித்தி முதலான அஸுரத்தலைவர்கள் கோபித்து எல்லாச்சேனைகளையும் கூட்டிக்கொண்டு பராக்ரமத்தினால் ஜ்வலிப்பவர்போலத் தங்கள் ஆயுதங்களை எடுத்து அங்கே அடியளக்கும் பகவானிடம் ஓடிவந்தனர். அந்தப்பகவான் மிக்க பயங்கரமான உருவமெடுத்து உள்ளங்கால் உள்ளங் கைகளினாலேயே அவ்வஸுரர்களனைவரையும் மர்த்தனஞ்செய்து உடனே பூமியைவாங்கிக்கொண்டார். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவான அந்தப்பகவான் மேலுலகத்தையும்ஆகாயத்தையும் வ்யாபித்

து பிறகு தாமிருக்குமிடமான ஸூர்யனிருக்குமிடத்திலிருந்து தம் ஒளியினால் ஆதித்யனைமிஞ்சிப் பிரகாசித்தார். நீண்டகைகளை யுடையவரும் பெரும்புகழ்பெற்றவருமாகிய அந்தப்பகவான் எல்லாத்திசைகளையும் மூலைகளையும் எல்லாலோகங்களையும் பிரகாசப் படுத்தினார். அவர் பூமியை அளக்குங்காலத்தில் சந்திரனும் ஸூர்யனும் ஸ்தனங்களின் ஸ்தானங்களில் இருந்தனர்; திரும்பவும் விருத்தியாகும்போது அவருக்கு நாபிஸ்தானத்தில் இருந்தனர். அதற்குமேல் விருத்தியாகும்போது அவர்கள் முழங்கால்களி லிருந்தனர். அளவில்லாதமஹிமையுள்ள விஷ்ணுவைப்பற்றிப் பிராம்மணர்கள் இவ்வாறு உரைக்கின்றனர். யுதிஷ்டிரா! அதன் பிறகு, அவர் காலைத்தூக்கினதனால் அண்டம்பிளந்தது. அந்தப்பி ளப்பின் வழியாய் அவருடைய பாதத்திலிருந்து ஒருநதி பெருகிச் சமுத்திரத்தில்போய்விழுந்தது. கடலோடுகலந்தஅந்தநதியானது பரிசுத்தமான நதியாயிற்று. அந்தப்பகவான் அஸுரத்தலைவர் களைக்கொன்று அஸுரர்களுடைய ஐஶ்வரியத்தையும் மூன்று லோகங்களையும் பூமியனைத்தையும் எடுத்துக்கொண்டார். நமுசி, சம்பரன், உயர்ந்தமனமுள்ளபிரஹ்லாதர்ஆகிய இந்தஅஸுரர் களைமட்டும் மனைவிமக்களுடன் பாதாளலோகத்தில் நிலைபெறச் செய்தார். ராஜனே! எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவான ஹரியானவர் தம்தம்குணங்களோடுகூடிய ஐந்துபூதங்களையும் காலமனைத்தையும் தம்உறுப்புக்களாகக் காண்பித்தார். எல்லா உலகங்களும் அவருடையசரீரத்தில் சேர்த்துவைக்கப்பட்டதை ஜனங்கள் கண்டனர். அம்மஹாத்மாவினால் வ்யாபிக்கப்படாதது ஒன்றும் உலகங்களில் இல்லை. உபேந்திரனுடையஅவ்வுருவத் தைக்கண்டு தேவர், தானவர், மானவர் அனைவரும் விஷ்ணு வின்மஹிமையினால் பீடிக்கப்பட்டு மூர்ச்சித்தனர். கர்வமுள்ள பலியானவன மஹாத்மாவான விஷ்ணுவினால் யாகசாலையிலேயே கட்டப்பட்டான். விரோசனன் குலமனைத்தும் பாதாளத்தில் அமிழ்த்தப்பட்டது. கருடவாகனராகிய விஷ்ணு தமது ஈஶ்வர சக்தியினால் இவ்வகையானசெய்கைகளைச்செய்தும் கர்வப்பட வில்லை. அஸுரர்களை ஸம்ஹரிப்பவரானவிஷ்ணு அஸுரர்களின் செல்வம்அனைத்தையும் மூன்றுஉலகங்களையும் இந்திரனுக்கு அளித்தார். மஹாத்மாவான விஷ்ணுவின் இந்தவாமனாவ தாரத்தையும் உனக்குச் சொன்னேன். விஷ்ணுவினுடைய இந்தக்கீர்த்தியானது வேதம்அறிந்த அந்தணரால் ஓதப்படுகிறது. இனி விஷ்ணுவின் மனுஷ்யாவதாரங்களைக் கேள்.

நாற்பத்தெட்டாவது அத்யாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தத்தாத்ரேயஅவதாரம்.)

பெருங்கீர்த்தியுள்ள தத்தாத்ரேயரென்னும் ரிஷியிருந்தாரன்றே? அவர் மஹாத்மாவானவிஷ்ணுவின் மற்றோர்அவதாரம். வேதங்களும் நல்லொழுக்கங்களும் யாகங்களும் கெட்டு நாலுவருணங்களும்கலந்து தர்மம்தளர்ந்து பாவம்வளர்ந்து உண்மையழிந்து பொய்மிகுந்து பிரஜைகள்குறைந்து தர்மசாஸ்திரங்களும்ஒழிந்துபோனகாலத்தில் அந்தத் தத்தாத்ரேயரால் யாகங்களும் நல்லொழுக்கங்களும் வேதங்களும் திரும்பவும் கொண்டுவரப்பட்டன. அவர் ஹேஹயதேசத்தரசனாகிய கார்த்தவீர்யார்ஜுனனுக்கு வரமளித்தபோது அம்மஹாத்மாவினால்நாலுவருணங்களும் ஒன்றேடொன்று தனித்தனியே நிலைநிறுத்தப்பட்டன. ஹேஹயதேசாதிபதியான கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் தத்தாத்ரேயருடைய அனுக்கிரஹத்தைப்பெறுவதற்காக வனத்திலிருந்துகொண்டு கோபத்தையும் 'நான், எனது' என்ற எண்ணங்களையும் ஒழித்து நீண்டகாலம் நன்றாகப் பணிவிடைசெய்து அவரைச் சந்தோஷப்படுத்தினான். எல்லாம் தெரிந்தவனாகிய அந்தக் கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் தத்தாத்ரேயருக்குச் சுச்ரூஷைசெய்து தனக்குவேண்டினவரும் வித்வான்களினால்பூஜிக்கப்பெற்றவருமாகிய அந்தப்பிராம்மணரிடம் பின்சொல்லப்போகிற தனக்குமிகவும்வேண்டின வரங்களைப்பெற்றான். சிறந்த ஞானமுள்ளபிராம்மணராகிய தத்தாத்ரேயரால் மரணமில்லாமையைத்தவிர வேறு நாலுவரங்களைக்கேட்கும்படிசொல்லப்பட்ட அவ்வரசன், 'நான் செல்வமுள்ளவனாகவும் சிறந்தமனமுள்ளவனாகவும் பலவானாகவும் ஸத்தியமுள்ளவனாகவும் பொறுமையில்லாதவனாகவும் ஆயிரம் கைகளுள்ளவனாகவும் இருக்கக்கடவேனென்பது எனதுமுதல் வரம். கருப்பையில் பிறப்பனவும் முட்டைகளில்பிறப்பனவும் மற்றுமுள்ள சராசரங்களுமான எல்லாவற்றையும் நான் தர்மத்தினால் ஆளவிரும்புகிறேன். இஃது எனது இரண்டாவதுவரம். பிதிர்க்களையும் தேவர்களையும் ரிஷிகளையும் பிராம்மணர்களையும் பெருவேள்விகளாலும் பகைவர்களைக் கூரம்புகளாலும் வசப்படுத்தக்கடவேன். இஃது எனதுமூன்றாவதுவரம். இவ்வுலகத்திலும் ஸ்வர்க்கலோகத்திலும் எவனுக்கீடான புருஷன் முன்னும் பின்னும் இப்போதும்இல்லையோ அவன்தான் என்னை வதஞ்செய்

பவனாக இருக்கவேண்டும்' என்று இந்நான்கு வரங்களையும் கேட்டான். கிருதவீர்யன்புத்ரனாகிய அந்த அர்ஜுனன் யுத்தத்தில் சிறந்தவனாக இருந்தான். அவன் அனேகமாயிர வருஷகாலம் மாஹிஷ்மதிநகரத்தில் விருத்தியடைந்தான். அந்த அர்ஜுனன் பூமிமுழுமையையும் கடல்சூழ்ந்ததீவுகளையும் வென்று ஆகாயத்தில் ஸூர்யன்பிரகாசிப்பதுபோலத் தனது புண்ணியகர்மங்களினால் பிரகாசித்தான். அளவற்றபராக்ரமமுள்ள அர்ஜுனன் முன்னிருந்தவர்களால் ஜயிக்கப்படாதவையான இந்திரத்வீபம், கசேருத்வீபம், காமத்வீபம், கபஸ்திமத் என்னும்த்வீபம், கந்தர்வத்வீபம், வருணத்வீபம், ஸௌஹ்ருஷ்டம் என்னும் த்வீபம் ஆகிய தீவுகளை ஜயித்தான். கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் கடலில் சென்றபோது ஆடைநனைகிறதில்லையென்பது அவனுக்கு மனிதர்களில் ஒப்பற்றசெய்கையாயிருந்தது. அவன்போனவழியை முந்திய அரசர்களும் அனுஸரிக்கவில்லை. பிந்திய அரசர்களும் அனுஸரிப்பதில்லை. அவன் வீடுகளெல்லாம் உயர்ந்தபொன்மயமாயிருந்தன. அவன் தன்னை நாலுபாகங்களாகவகுத்து ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்தான். அவற்றில், ஒருபாகத்தினால் சேனையைநடத்தினான்; இரண்டாவதுபாகத்தினால் அரண்மனையில்வஸித்தான்; இனியதும் மிக்கநன்மையைத்தருவதுமான அவ்வரசனுடைய மூன்றாவதுபாகம் ஜனங்களைவசப்படுத்திக்கொண்டிருந்தது. அந்தப் பாகத்தினால் யாகங்களைச்செய்தான். கிராமங்களிலும் வனங்களிலுமிருக்கும் துஷ்டர்களனைவரையும் நாலாவதுபாகத்தினால் தடுத்தான். அவனுடையஅந்தப்புரங்களிலும் வாயில்கள்மூடப்படுவதில்லை. அரசனே! அந்தஅர்ஜுனன் தானே ராஜ்யத்தையும் ஸ்திரீகளையும் ஆடுமாடுகளையும் காப்பவனாகஇருந்தான். அந்தஅர்ஜுனன் தத்தாத்ரேயரின்அனுக்ரஹத்தினால் இவ்வாறு அனேகம் ஆயிரவருஷகாலம் பூமியைஆண்டு ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்தான். அவன் உலகத்தின்நன்மைக்காக இவ்வகையான அனேககாரியங்களைச்செய்தான். பரதஸ்ரேஷ்டனே! தத்தாத்ரேயரென்றுசொல்லப்பட்ட இந்தவிஷ்ணுவின் அவதாரத்தை உனக்குச்சொன்னேன். இன்னும் அம்மஹாத்மாவின் அவதாரத்தைக்கேள்.

நாற்பத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பரசுராமாவதாரம்.)

மஹாத்மாவானவிஷ்ணு ஜாமதக்னியர்என்று பெயர்பெற்றுப் பிருகுவம்சத்தில் ஜனித்த அவதாரம் எதற்காகவென்று சொல்லுகிறேன்.

அரசனே! ஜமதக்னியின்புத்திரரான அந்தராமரென்பவர் சிறந்தபராக்ரமமுள்ளவர். ராஜனே! அப்போது பலசாலிகளிற் சிறந்த அந்தராமர் ஹேஹயராஜாவான கார்த்தவீர்யார்ஜுனனை முடித்தவர். மஹாவீரனும் வலிமையில்ஒப்பற்றவனுமாகிய கார்த்தவீர்யன் பிழைசெய்ததனால் ஜமதக்னிபுத்ரரான ராமரால் கொல்லப்பட்டான். பரசுராமர், ஹேஹயதேசத்தரசனும்பூமிக்கு ஈஸ்வரனும்பகைவரை அடக்கினவனுமாகிய அந்தக்கார்த்தவீர்யனை யுத்தத்தில் தேரிலிருந்தபடியே கீழேதள்ளிக் கொன்றார்; ஜம்பனென்னும்அரசனுடைய யாகத்தைக்கெடுத்து அவன்யாககாரியத்திலிருந்த ரித்விக்குக்களை அடித்து அவன் தலையைப் பிளந்தார். சததுந்துபி என்பவனையும் கொன்றார். கோவிந்தர்என்று சொல்லப்பட்ட சிறந்தசக்தியுள்ள இந்தக்கிருஷ்ணர்தாம் யுத்தத்தில் ஆயிரம்பேரைஜயிப்பவனும் ஆயிரங்கைகளையுடையவனுமான கார்த்தவீர்யார்ஜுனனைக்கொல்லப் பிருகுவம்சத்தில் அவதரித்தார். பெரும்புகழ்பெற்றவராகியஇவர் ஸரஸ்வதிநதிக்கரையில்சேர்ந்த ஆறுலக்ஷத்துநாற்பதினாயிரம் க்ஷத்திரியர்களை வில்லைக்கொண்டு ஜயித்தார். அதிகக்கொடியவரும் மஹாரதருமான அந்தப்பரசுராமர் பிராம்மணத்வேஷிகளான க்ஷத்திரியர்களை வதஞ்செய்த அந்தத்தருணத்தில் பின்னும் பதினாலாயிரம் சூரர்களைக்கொன்றார். அந்தவீரர், முதலில் ஆயிரம்அரசர்களை முறியஅடித்துப் பின்னும் ஆயிரவர்களை உலக்கையாலடித்துக்கொன்று மற்றும் ஆயிரம் பேரை (க்கத்தியால்) வெட்டினார்; பதினாலாயிரம்பேரை நெருப்புப்பொறியையும் புகையையும் குடிப்பித்தார். அந்தப்பரசுராமர் மிச்சமுள்ள பிரம்மத்வேஷிகளான க்ஷத்ரியர்களையும் ஜயித்த பிறகு ஸ்நானஞ்செய்தார். க்ஷத்ரியர்களால்பீடிக்கப்பட்டு, துயரத்துடன், பிராம்மணர்கள், 'ராமா ராமா' என்று உரக்கக் கூவ, அந்தச்சொல்லைப் பொறுக்காமல் லக்ஷக்கணக்கானராஜாக்களைக் கோடாலியினாற்கொன்று ஜயித்தார். 'பிருகுராமரே! ஓடிவாரும்' என்று பிராம்மணர்கள்கதறினபோது காஸ்மீரர், தரதர்,

குந்திகள், க்ஷுத்திரகர், மாலவர், சகர், சேதிகள், காசிதேசத்தவர், கரூசர், ரிஷிகர், விதர்ப்பர், அங்கர், வங்கர், கலிங்கர், மாகதர், காசிகோஸலர், ராத்ராயணர், வீதிஹோத்ரர், கிராதர், கார்த்திகாவதர் முதலான பற்பலதேசத்துராஜாக்களை ஆயிரக்கணக்காகக் கூரம்புகளால் அறுத்து, [1] ஸூர்யனுக்குக் கொடுத்து, மேருமலையையும் மந்தரமலையையும் பூஷணங்களாகவுடைய இப்புவனி அனேகம்கோடி க்ஷத்திரியப்பிணங்களால் நிரப்பப்பட்டது. அந்தப்பரசுராமரால் மூவேழுமுறை க்ஷத்திரியர்கள் அழிக்கப்பட்டனர். பெருங்கீர்த்தியுள்ள வீரரான அந்தப் பரசுராமர், க்ஷத்திரியர்களில்லாமற்செய்த பிறகு பட்டுப்பூச்சிநிறமும் சகோரபக்ஷி நிறமுமுள்ள ரக்தத்தினால் நதிகளையும் தடாகங்களையும் நிரப்பி அவற்றில் பிதிர்க்களுக்குத் தர்ப்பணஞ்செய்தார். அந்தப் பரசுராமர் பதினெட்டென்னும் கணக்கான தீவுகள் அனைத்தையும் வசப்படுத்தி அனேகமாயிரம் அஸ்வமேதயாகங்களையும் அனேகநூறு நரமேதங்களையுஞ்செய்து கடல்சூழ்ந்தபுவனியைக் காஸ்யபருக்குக்கொடுத்தார். இவ்வாறு பூமியில் துஷ்டர்களில்லாமற்செய்துவிட்டு அதன்கோடியைப் பிரதக்ஷிணம்செய்தார். அதுமுதல் பூர்வகதைதெரிந்த ஜனங்கள் மஹாத்மாவான பரசுராமரைப்பற்றி அக்காலத்திற்செய்யப்பட்டதும் உண்மையானபொருளுள்ளதுமான ஒருசுலோகத்தைச் சொல்லுகின்றனர். அதன் பொருளாவது, 'பதினெட்டடி அகலமுள்ளதும் புருஷ ப்ரமாணத்திற்குமேற்பட்டதுமான பொன்யாகவேதிகையைப் பரசுராமரிடம் காஸ்யபர் வாங்கிக்கொண்டார்' என்பது. சிறந்தகைகளையுடைய பரசுராமர் இவ்வாறு நிரம்பின தக்ஷிணைகளுள்ள யாகங்களைச்செய்து பின்னும் நூறு வருஷகாலம் ஸௌபராஜாவான ஸால்வனோடு யுத்தஞ்செய்தார். பரதஸ்ரேஷ்டனான தர்மராஜனே! ஸமர்த்தரான அந்தப்பரசுராமர் மிக்கஅழகான ரதத்திலேறி ஸௌபராஜனோடு யுத்தஞ்செய்தபோது, பருவமடையாத கன்னிகைகள் 'ராமா ராமா! சிறந்தகைகளையுடையவரே! ப்ருகு வம்சத்தாருக்குப் புகழை வளர்ப்பவரே! ஆயுதங்களெல்லாவற்றையும் விட்டுவிடும். நீர் ஸௌபனைக்கொல்லமாட்டீர். சங்கசக்கரகதாயுதங்களைக் கைகளிலேந்தியவரும் தேவர்க்கு அபயம்அளிப்பவருமாகிய கண்ணபிரான் பிரத்யும்ன ஸாம்பர்களுடன் சேர்ந்து யுத்தத்தில் ஸௌபனைக் கொல்லப்போகிறார்' என்றுபாடியதைக் கேட்டார். புருஷஸ்ரேஷ்டரும் பெருங்கீர்த்தி பெற்றவருமான

[1] யுத்தத்திலிறப்பவர் ஸூர்யமண்டலவழியாக வீரஸ்வர்க்கம்போகிறார்களென்பதுபற்றி இங்ஙனம் கூறப்பட்டது.

பரசுராமர் அதைக்கேட்டவுடன் காலத்தை எதிர்பார்த்து ஆயுதங்களெல்லாவற்றையும் எறிந்துவிட்டு ஸந்யாஸஞ்செய்துகொண்டு அங்கிருந்தே வனத்திற்குச் சென்றார். பரசுராமர் தேர், ஆயுதங்கள், அம்புகள், கோடாலி, விற்கள் இவையெல்லாவற்றையும் ஜலத்தில்வைத்துவிட்டுச் சிறந்ததவஞ்செய்தார். பகைவரையழிப்பவரும் தர்மாத்மாவுமான பரசுராமர், நாணம் மதி சக்தி புகழ் பாக்யம் இவ்வைந்தைமட்டும் கைக்கொண்டு அந்த ரதத்தை விட்டுவிட்டார். ஈஸ்வரரான பரசுராமர் ஆதிகாலத்தில் ஏற்பட்ட 1 பாகத்தை (க்கிருஷ்ணனுக்கு)ப் பகுத்துக் கொடுத்தார். பெரும் புகழுள்ள பரசுராமர் விதியின் நம்பிக்கையினாலேதான் அப்போது ஸௌபனைக் கொல்லவில்லை. அவர் சக்தியில்லாதவரல்லர். ஜாமதக்னியரென்று பெயர்பெற்ற பகவானாகிய ரிஷி இந்தக் கிருஷ்ணனுடைய அம்சந்தான். உலகங்களில் பெயர்பெற்ற அந்தப் பரசுராமர் பிறகு தவஞ்செய்தார்.

ஐம்பதாவது அத்யாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(இராமாவதாரமும் கிருஷ்ணாவதாரச் சுருக்கமும்.)

அரசனே! மஹாத்மாவான விஷ்ணுவின் பின்அவதாரத்தையும்கேள். அழிவில்லாதவரும் சிறந்தகைகளுள்ளவருமான விஷ்ணுவானவர் இருபத்தெட்டாவது சதுர்யுகத்தில் மார்க்கண்டேயரை முன்னிட்டுத் தம்மை நாலுபாகங்களாகச் செய்துகொண்டு நவமி திதியில் தசரதபுத்திரராக அவதரித்தார். குந்திபுத்திரா! அழிவில்லாதவிஷ்ணுவானவர் பராக்ரமத்தில்ஸூர்யனுக்கு ஒப்பானவரும் பெரும்புகழ்பெற்றவருமான ராமபிரானென்று உலகத்தில் பெயர்பெற்றுத் தர்மத்தைக் காப்பதற்காகவும் உலகத்தை அனுக்ரஹிப்பதற்காகவும் தசரதரிடத்தில் அவதரித்தார். அந்த மஹாராஜாவையும் எல்லாஉலகங்களுக்கும் ஈஸ்வரரான பகவானுடைய தேகமென்று கூறுகின்றனர். பாரதனே! அந்தஅவதாரத்தில் விஸ்வாமித்திரருடைய வேள்விக்கு இடையூறுசெய்த ஸுபாகுவென்ற ராக்ஷஸன் அந்தராமபிரானால் கொல்லப்பட்டான். மாரீசன் அதிகமாக அடிக்கப்பட்டான். சிறந்தஞானமுள்ள விஸ்வாமித்திரர் சத்துருக்களையெல்லாம்வதஞ்செய்வதற்காகத் தேவர்களாலும் தடுக்கமுடியாத அஸ்த்ரங்களை அவருக்கு அளித்தார். மஹாத்மாவான ஜனகருடையபெருவேள்வி நடக்கும்போது விளையாடிக்கொண்டிரு

---

1 ஸௌபராஜனைக் கொல்லாமல்விட்டது.

ந்த ராமபிரானால் மஹேச்வரருடைய உறுதியானவில்லானது விளையாட்டாகவொடிக்கப்பட்டது. அந்தப்பிரபு, அதன்பிறகு, ஜனக புத்ரியான ஸீதையைத் தமதுபார்யையாக விவாகஞ்செய்து கொண்டார். மறுபடியும், ஸீதையுடன்கூட அயோத்திநகர்சேர்ந்து அங்கே மகிழ்ந்திருந்தார். பின்பு, சிலகாலத்துக்குப்பிறகு, தம் பிதாவினால்கட்டளையிடப்பட்டுக்கைகேயியின் விருப்பத்தைச்செய்யக்கருதி வனத்துக்குச்சென்றார். எல்லாத்தர்மங்களுந்தெரிந்தவரும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் நன்மைசெய்வதிலேயே ஊக்கமுள்ளவருமாகிய அந்தராமபிரான் லக்ஷ்மணருடன்கூடப் பதினான்குவருஷகாலம் வனத்தில்வாஸஞ்செய்தார். பாரதனே! ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியானவள், எப்போதும் அகலாமலிருப்பவளாதலால், ஜனங்களால் ஸீதையென்றுசொல்லப்பட்டு மானிடவடிவத்துடன் அவர்பக்கத்திலேயேயிருந்துகொண்டு, பதினான்கு வருஷகாலத்தையும் வனத்தில்போக்கித் துயரப்பட்டுக்கொண்டிருந்தாள். தர்மாத்மாவான அந்தராமபிரான் ஜனஸ்தானத்தில்வாஸஞ்செய்யும்போது மாரீசனையும் தூஷணனையும் கரனையும் திரிசிரஸையும் கொடியசெய்கையுள்ள பதினாலாயிரம்ராக்ஷஸர்களையும் ஜனங்களின்நன்மைக்காகக்கொன்று தேவகாரியத்தைச்செய்தார். அப்போது ராமர், சாபத்தினால்கெடுக்கப்பட்டுக் கொடிய செய்கையுள்ள ராக்ஷஸர்களாயிருந்த விராதன் கபந்தனென்னும் இரண்டுகந்தர்வர்களையுங்கொன்றார். அவர், ராவணன்சகோதரியான சூர்ப்பணகையை மூக்கரியச்செய்தார். அதனால், தம்மனைவியின்பிரிவையடைந்து அவளைத்தேடி வனமெல்லாந்திரிந்தார். அவர் ஜனஸ்தானத்திலிருந்து பம்பையென்னுந் தடாகத்தைக் கடந்து ரிச்யமூகமலைக்குச்சென்று ஸுக்ரீவனையும் ஆஞ்சனேயரையுங்கண்டு அவர்களுடனும் ஸ்நேஹம்செய்துகொண்டார். ராமபிரான் உடனே ஸுக்ரீவனுடன்கூடவே கிஷ்கிந்தைக்குச்சென்று மஹாபலசாலியும் வானரராஜாவுமான வாலியை யுத்தத்திற் கொன்று உடனே ஸுக்ரீவனை வானரராஜாவாகப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்தார். அரசனே! பிரிவாற்றாத அம்மஹாவீரருக்கு வாயுபுத்திரரான ஆஞ்சனேயர் லங்கையில் ஸீதையைத் தேடி விரைவாகத்தெரிவித்தார். பிரிவாற்றாத ஸ்ரீராமர், வானரர்களால் ஸமுத்திரத்தில் அணைகட்டுவித்து ஸீதையிருக்குமிடந் தேடி லங்கையில்பிரவேசித்தார். அவர், அங்கே தேவர்களாலும் நாகர்களாலும் யக்ஷர்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் பக்ஷிகளாலும் கொல்லவும்வெல்லவும் கூடாதவனும் அநேக ராக்ஷஸர்களோடுகூடியவனும் உடைக்கப்பட்ட மைத்திரள்போன்றவனும் தேவர்களால் கண்ணெடுத்துப்பார்க்கமுடியாதவனும் வரம்பெற்ற

தனால் கர்வமடைந்தவனுமான ராவணனென்னும் ராக்ஷஸராஜாவை மந்திரிகளுடனும் குலத்தோர்களுடனும் போரில்வதைத்தார். எல்லாவற்றிற்கும் ஈச்வரரான ஸ்ரீராமபிரான் மூன்றுலோகங்களுக்கும் முட்போன்றவனும் வீரனும் பெரியதேகமும் மிகுந்த வலிமையுமுள்ளவனுமான ராவணனையும் அவன் சேனையையும் கொன்று மஹாத்மாவென்றுபெயர்பெற்ற விபீஷணரை லங்கையில் ராக்ஷஸர்களுக்கு ராஜாவாகப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்துப் பிறகு அவருக்கு [1] அமரத்வத்தையும்அளித்தார். பாண்டவனே! ராமபிரான் ஸீதையையழைத்துக்கொண்டு புஷ்பகவிமானம்ஏறிச் சேனையுடன் தமதுராஜதானியான அயோத்திக்குச்சென்று தர்மமாக ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்தார். அரசனே! அப்போது மதுவின்புத்திரனும் மஹாபலசாலியுமான லவணனென்னும் அஸுரனை ஸ்ரீராமபிரானுடையகட்டளையினால் சத்ருக்னர் வதஞ்செய்தார். தர்மபரிபாலனஞ்செய்கிறவர்களிற் சிறந்தவராகிய அந்த ஸ்ரீராமபிரான் உலகங்களின்நன்மைக்காக இவ்வகையான அனேக காரியங்களைச்செய்து நீதியாக ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்தார். விளங்குகின்ற ஸாமகோஷங்களையுடைய நூறு அச்வமேத யாகங்களை இடையூறின்றிச்செய்தார். ஸ்ரீராமர்அரசாட்சிசெய்யுங்காலத்தில் அழுகுரல்கள் கேட்கப்படவில்லை. பிராணிகளுக்கு அகால மரணம்இல்லை. திருடர்களின்பயமுமில்லை. ஸ்ரீராமர் அரசுபுரியும்போது பூமியிலுள்ள எல்லாஜனங்களும் [2] ரிஷிகளுக்கும் தேவர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் செய்யுங்கடமைகள் தவறாமலிருந்தனர். ராமராஜ்யம் நடக்கும்போது எவ்விடத்திலும் எந்தமனிதனும் பிராணிகளுக்குத் தீங்குசெய்யவில்லை. [3] பிராணனும் [4] அபானனும் [5] ஸமமாக விருந்தன. பூர்வகதையைத்தெரிந்த ஜனங்கள் ஸ்ரீ ராமராஜ்யத்தைப் பற்றிப் பின்வரும் சுலோகங்களையும் சொல்லுகின்றனர். அவற்றின் பொருள்: 'இளமைப் பருவமுள்ளவரும் சிவந்தகண்களும் கருநிறமும் அழகியமுகமும் சிங்கம்போன்ற தோள்களுமுடையவரும் யானைக்கூட்டத்தரசு போல மஹாபலசாலியுமான இராமபிரான் பதினோராயிரம் வருஷகாலம் ராஜ்யாதிபத்யத்தையும் ஸுகத்தையும்அடைந்துஇப்புவனியை ஆண்டார்' என்பது. ஸ்ரீராமர் ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்யுங் காலத்தில் 'ராமர், ராமர், ராமர்' என்றே பிரஜைகள் பேசினர்.

---

1 மரணமில்லாமை.

2 ரிஷிகள்கடமை=வேதமோதல் முதலியவை; தேவர்கடமை=வேள்விமுதலியவை; மனிதர்கடமை=விருந்தோம்பல் முதலியவை.

3 வேண்டியநன்மையைவெளியிலிருந்துகிரஹிப்பது.

4 இருக்கும்கெடுதலைவிலக்கி வெளிப்படுத்துவது.

5 இதனால் ஜனங்களுக்கு வியாதியில்லையென்பது கருத்து.

இவ்வுலகம் ராமமயமாக இருந்தது. அக்காலத்தில் அந்தணர்கள் ரிக்வேதத்தையும் யஜுர்வேதத்தையும் ஸாமவேதத்தையும் ஓதாமலிருக்கவில்லை. அவர் தண்டகவனத்தில் வஸித்துக்கொண்டு தேவர்களின் காரியத்தைச்செய்தார். தமக்கு முதலில் தீங்கு செய்தவனும் தேவர்களுக்கும் கந்தர்வர்களுக்கும் நாகர்களுக்கும் பகைவனும் வீரர்களில் சிறந்தவனுமான ராவணனைக்கொன்றார். தைரியமும் குணங்களுமுள்ளவரும் தம் பராக்ரமத்தினால் பிரகாசிப்பவரும் சிறந்தகைகளையுடையவரும் இக்ஷ்வாகுகுலத்தைச் சிறப்பிப்பவருமான ராமபிரான் ராவணனையும் அவன் இனங்களையும்கொன்று எல்லாவற்றையும் ஜயித்துத் தம்முடைய மேலுலகத்திற்குச்சென்றார். இவ்வாறு மஹாத்மாவான தாசரதியின் அவதாரம் சொல்லப்பட்டது.

அரசனே! இருபத்தெட்டாவது சதுர்யுகத்தில் அந்த அவதாரத்திற்குப்பிறகு சிறந்தகைகளையுடையவரும் பயந்தவர்க்கு அபயமளிப்பவரும் மார்பிலுள்ள ஸ்ரீவத்ஸமென்னும் மச்சத்தை அடையாளமாகவுடையவருமான விஷ்ணுவானவர் கிருஷ்ணவதாரஞ்செய்தார். காட்சிக்கினியவரும் வள்ளலும் இவ்வுலகத்திலுள்ள மனிதர்களால் கொண்டாடப்பெற்றவரும் அடுத்தவரைமறவாதவரும் தேசகாலங்களையறிந்தவரும் சங்கம் சக்கரம் கதை நந்தகமென்னும்கத்தி முதலிய ஆயுதங்களைத் தரித்தவரும் எப்போதும் உலகங்களுக்கு நன்மையே செய்பவருமாகிய அந்தப் பகவான் பூமிக்கு நன்மையைச் செய்யக்கருதி [1] வாஸுதேவரென்று பிரஸித்திபெற்று யாதவகுலத்திற்பிறந்தார். எதிரிகளுக்குப் பயத்தைச்செய்கிறவரும், வேண்டினவற்றை அளிப்பவரும், மதுவென்ற அஸுரனைக் கொன்றவரென்று பேர்பெற்றவருமாகிய அந்தக் கிருஷ்ணபகவான் சகடாஸுரன், மருதமரங்கள், பூதனையென்னுமரக்கி இவர்களின்உயிரை மாய்த்தார். மானிடதேகத்தோடுகூடிய கம்ஸன் முதலான அஸுரர்களைப் போரில் கொன்றார். மஹாத்மாவான பகவானுடைய இந்த அவதாரமும் உலகங்களின் க்ஷேமத்துக்காகத்தான். பரதஸ்ரேஷ்டனே! இனியும் கலியுகத்தின் முடிவுவந்து தர்மம் தளரும்போது பாஷண்டர்களின் கூட்டங்களைக் கொல்லவும் தர்மத்தைப் பெருகச்செய்யவும் பிராம்மணர்களின் நன்மைக்காகவும் விஷ்ணுவானவர் ‘விஷ்ணுயசஸ்’ என்றுபெயர்பெற்ற கல்கியாக அவதரிக்கப்போகிறார். விஷ்ணுவுக்கு இந்த அவதாரங்களும் தேவக்கூட்டங்களுடன்சேர்ந்த இன்னும் அனேக அவதாரங்களும் பிரம்மநிஷ்டர்களால் புராணங்களில் சொல்லப்படுகின்றன’ என்று சொன்னார்.

---

1 வஸுதேவபுத்திரர்.

ஐம்பத்தோராவது அத்யாயம்.

அர்க்காஹரண பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணவதாரத்தின் காரணம்.)

பீஷ்மர் இவ்வாறுசொன்னபோது, குந்திபுத்ரரும் கௌர வர்களை விருத்திசெய்கிறவரும் தர்மராஜாவுமான யுதிஷ்டிரர், திரும்பவும் பீஷ்மரைநோக்கி, ' மனுஷ்யர்களில்ஶ்ரேஷ்டரே! பேசுகிறவரில் சிறந்தவரே! புகழ்பெற்றவிஷ்ணு யாதவவம்சத்தில் அவதரித்ததைப்பற்றி மறுபடியும் தெரிந்துகொள்ளவிரும்பு கிறேன். பிதாமஹரே! சிறந்த ஞானமுள்ள கிருஷ்ணபகவான் இப்புவியில் யதுவம்சத்தில் எவ்வாறு அவதரித்தாரென்பதைப் பற்றி எனக்குச்சொல்லக்கடவீர்' என்று கேட்டார். யுதிஷ்டி ரரால் இவ்வாறு கேட்கப்பட்ட வீரரானபீஷ்மர், மஹாத்மாவான விஷ்ணு யாதவர்களில் அவதரித்ததைப்பற்றிச் சொல்லலானார்.

'ஓ! கௌரவனானயுதிஷ்டிரனே! ஸந்தோஷம். நாராய ணர் இவ்வுலகத்தில் யாதவர்களுக்குள் எதற்காக அவதரித்தா ரென்பதை நடந்தவாறு உனக்குச்சொல்லுவேன். ஓ! மஹா ராஜனே! முன்னர் இவ்வுலகத்தில் கிருதயுகம் நடந்துகொண்டி ருக்கையில் மூன்றுலோகங்களிலும் பேர்பெற்றதான தாரகாமய மென்னும் ஓர் யுத்தம் நடந்தது. அரசனே! விரோசனன், மயன், தாரன், வராகன், சுவேதன், விப்ரசித்தி, பிரலம்பன், விருத்திரன், ஜம்பன், பலன் முதலானோர்களும் நமுசி, காலநேமி, பிரஹ்லாதனென்றுபேர்பெற்றவன், லம்பன், கிசோரன், ஸ்வர்ப் பானு, அரிஷ்டனென்னும் ராக்ஷஸராஜன் முதலியோருமான திதிபுத்திரர்களும் தனுபுத்திரர்களுமாகிய அனேகமாயிரம் அஸு ரக்கூட்டங்கள் பற்பல ஆயுதங்களைத் தரித்துப் பலவகை அணி களை அணிந்துகொண்டு பற்பலவாகனங்களிலேறித் தேவர்களுக்கு எதிராக நின்றன. அந்த யுத்தத்தில் தேவர்களும் யுத்தஞ் செய்துகொண்டே அஸுரர்களை எதிர்த்துச் சென்றனர். ஆதித்யர்கள், வஸுக்கள், ருத்திரர்கள், ஸாத்யர்கள், விஶ்வே தேவர்கள், மருத்துக்கள், இந்திரன், யமன், வருணன், சந்திரன், குபேரன், மிகுந்தசக்தியுள்ள அஶ்வினிதேவர்கள் முதலான தேவக்கூட்டத்தார் அஸுரர்களுடன் வரிசையாகச் சேர்ந்து மிக்க பயங்கரமான யுத்தத்தைச்செய்தனர். தேவர்கள், தைத்யர் களையும் தானவர்களையும் யுத்தத்தில் சந்தித்தனர். தேவர்களும் அஸுரர்களும் நிரம்பின அந்தச்சண்டை பயங்கரமாக இருந் தது. அவ்விரண்டுசேனைகளுக்கும் முதலில் பொதுவானசண்டை

நடந்தது. கூர்மையான ஆயுதங்களை இறைத்துக்கொண்டே தேவாஸுரர்கள் ஒருவரையொருவர்எதிர்த்துச்சென்றனர். தேவர்களையும் கந்தர்வர்களையும் யக்ஷர்களையும் நாகர்களையும் சாரணர்களையும் அஸுரர்கள் கொன்றனர். அந்தப்போரில் அஸுரர்களால் கொல்லப்படும் தேவக்கூட்டத்தார் ஸமர்த்தரும் ஈஶ்வரருமாகிய நாராயணரையே சரணமாக மனத்தினால்பற்றினர். அந்தச்சமயத்தில் ஈஶ்வரரான மஹாவிஷ்ணு தம்ஒளியினால் போர்க்களத்தைப் பிரகாசப்படுத்திக்கொண்டு சங்க சக்ர கதாபாணியாக அவ்விடத்தில் ஆவிர்ப்பவித்தார். உலகங்களால் நமஸ்கரிக்கப்பெற்ற அந்த மஹாவிஷ்ணு கருடவாஹனமேறிவந்ததைக்கண்டு தேவர்கள் அனைவரும்யுத்தத்தில்பயத்தைவிட்டு உத்ஸாஹத்தோடிருந்தனர். திரும்பவும் தேவர்களனைவரும் தைத்யதானவர்களுடன் போர் புரிந்தனர். அந்தயுத்தம் பயங்கரமும் நினைக்கவும் கூடாததும் மயிர்பொடிக்கச்செய்வதுமாயிருந்தது. உக்ரமுள்ளவர்களான இந்திரன்முதலானதேவர்களனைவரும் யுத்தத்தில்அஸுரர்களை அடித்தனர். தேவர்களால்பீடிக்கப்பட்ட தைத்யதானவர்கள் ஓடினர். பாரதனே! அந்தயுத்தத்தில் அஸுரர்கள்ஓடக்கண்டு, காலநேமியென்றுபிரஸித்திபெற்ற அஸுரன் எதிரில்தோன்றினன். நூறுகைகளும் நூறுவாய்களும் நூறுதலைகளுமுள்ளவனும் சிறப்புள்ளவனும் கொடியவனுமான காலநேமி நூறுகொடுமுடிகளை உடையமலைபோலச் சத்ருக்களை அடிப்பதற்காகநின்றான். ஸூர்யனைப்போல ஜ்வலிக்கின்றகிரீடமும் ஒலிக்கின்றதோள்வளைகள்முதலியஆபரணங்களும் புகைநிறமானகொடியும் செம்பட்டைநிறமானமீசையுமுடையவனாக வாயால் உதடுகளைக்கடித்துக்கொண்டு மூன்றுலோகங்களின் இடத்தையும் மறைக்கும் பெருந்தேகத்தை எடுத்துக்கொண்டு யுத்தபூமியிலிருக்கும்தேவர்களைப் பயமுறுத்திப் பத்துத்திசைகளையுமறைத்து யமனைப்போலக்கோபித்து வாய் திறந்து எதிர்த்தோடிவந்தான். அந்தயுத்தத்தில் ஆயுதங்களை மிகுதியாகப் பிரயோகித்துத் தேவர்களைப்பீடித்தான். ஓடிப்போன தைத்யர்களும் தானவர்களும் திரும்பவும் தேவர்களனைவரையும் எதிர்த்துவந்தனர். யுதிஷ்டிரா! பிறகு, அவர்கள் கோபித்து யுத்தத்தில் தேவர்களைத்துன்பப்படுத்தினர். மஹாராஜாவே! காலநேமியினாலும் அஸுரர்களாலும் யுத்தத்தில் அடிக்கப்பட்ட அந்தத் தேவர்கள் பத்துத்திசைகளிலும் ஓடினர். தேவர்கள் ஓடக்கண்டு அஸுரஶ்ரேஷ்டனான காலநேமி இந்திரன், யமன், வருணன், வாயு, குபேரன், ஸூர்யன்முதலானதேவர்களைத் தன் வன்மையினால்ஜயித்து அவர்களின் வேலைகளை எடுத்துக்கொண்டான்.

காலநேமியென்னும் பெரியஅஸுரன் அவர்களெல்லாரையும் விரைவில்வென்றபின், கருடவாஹனமேறிப் பேரொளியோடு இருக்கும் விஷ்ணுவை ஆகாயத்திற்கண்டான். அவரைக் கண்டவுடன் கோபத்தினால் சிவந்தகண்களுடன் பயமுறுத்தி எதிர்த்துச்சென்றான். பாரதனே! அந்த யுத்தத்தில் அவ்வஸுரராஜன் கோபத்துடன் நூறுகைகளையும்ஓங்கி எல்லாஅஸ்திரங்களையும் விஷ்ணுவின் மார்பில் எறிந்தான். மயன்முதலான தைத்யர்கள் தானவர்களனைவரும் தம்தம்ஆயுதங்களையெடுத்துக்கொண்டு விஷ்ணுவைத்தொடர்ந்தனர். அதிகபலசாலிகளான அஸுரர்களால் எல்லாஆயுதங்களாலும் ஓங்கியடிக்கப்பட்டும் மலைஅசையாமலிருப்பதைப்போல விஷ்ணு யுத்தத்திலிருந்து அசையாமலிருந்தார். அரசனே! காலநேமி மறுபடியும்கோபித்து வேறு ஓர்உறுதியானகதையைஓங்கி அக்கதையினால் விஷ்ணுவையும் கருடனையும் அடித்தான். மஹாவிஷ்ணுவானவர் கருடன் களைத்திருந்ததைக்கண்டு சக்ராயுதத்தையெடுத்துக் காலநேமியின் நூறுதலைகளையும் கைகளையும் அறுத்தார்; யுத்தத்திற்குவந்த மற்றத் தைத்யதானவர்களனைவரையும்அடித்தார்; தேவர்களுக்கும் ரிஷிகளுக்கும் அவரவர்பதங்களை அளித்தார். பாரதனே! அப்போது ஹரியானவர் மிக்கஅன்புடன் அவரவர்க்குரியஅதிகாரங்களைத் தேவர்களுக்குக் கொடுத்துப் பிரம்மாவுடன்கூடப் பிரம்மலோகத்துக்குச் சென்றார். பிரபுவான நாராயணர் பிரம்மலோகத்தில்பிரவேசித்தபிறகு பழமையான பரப்பிரம்மஸ்தானமும் எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்டதுமான [1]நாராயணாச்ரயத்தில்பிரவேசித்து மஹரிஷிகளால் துதிக்கப்பெற்று ஆபிரம்சிரங்களுள்ளவராகி யோகநித்திரைக்கு ஆரம்பித்தார். அழிவற்றவரும் முதல்தேவரும் நித்தியசரீரமுள்ளவருமான மஹாவிஷ்ணு உலகத்தைமாயையில் மயங்கச்செய்துகொண்டு நித்திரையில் பரவசமடைந்தவர்போல எக்காலமும் ஸுகமாகச்சயனித்திருந்தார். அம்மஹாத்மா அவ்வாறு சயனித்திருக்கையில் மானிடவருஷஎண்ணினால் முப்பத்தாறுலக்ஷம்வருஷங்கள் சென்றன. கிருதயுகமும் திரேதாயுகமும் சென்று த்வாபரயுகத்தின்முடிவில் விழித்துக்கொண்டார். பிரம்மாமுதலானதேவர்களாலும் மஹரிஷிகளாலும் துதிக்கப்பட்ட மஹாவிஷ்ணு சயனத்திலிருந்துஎழுந்து பிரம்மாதிதேவர்களோடுங்கூடத் தேவகாரியத்திற்காகத் தேவசபைக்குச் சென்றார். பாரதனே! மேருவின்சிகரத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டதும் ஒளிமிகுந்ததுமான அந்தச்சிறந்தஸபையில் அந்தத்தேவர்களனைவரும்

1 வைகுண்டம்.

பிரம்மதேவருடன்கூடப் பிரவேசித்தனர். அங்கே போய் அந்தச் சபையில் அவர்கள் உட்கார்ந்தனர். அப்போது, அந்தச்சபை இரைச்சல்அடங்கியிருந்தது. அந்தச்சபையில் பூமிதேவி துயரத்தினல் மெலிந்தகுரலோடு பேசலுற்ருள். 'தேவர்களே! பலசாலிகளான அரசர்களின் சேனைகளினுல் மிகவும்நெருக்கப்பட்டு நான் துயரப்பட்டவளாக இருக்கிறேன். எக்காலமும் பாரத்தினுல் ஶ்ரமமடைந்தநான் ஜீவிப்பதே கடினமாயிருக்கிறது. ஒவ்வொருநகரத்திலும் கோடிக்கணக்கான சேனைகள்சூழ்ந்த அரசனிருக்கிருன். தேசந்தோறும் ஆயிரம்ஆயிரம்வீடுகள்அடங்கின கிராமங்கள் நூற்றுக்கணக்காகஇருக்கின்றன. பலசாலிகளான அவ்வரசர்களின் அனேகமாயிரம் சேனைகளாலும் கிராமங்களாலும் நகரங்களாலும் தேசங்களாலும் நான் நெருக்கப்பட்டிருக்கிறேன். ஆதலால், என்சக்தியினுல் நான் ஜனங்களைத் தாங்கமுடியவில்லை. அந்தப் பிரஜைகளும் துராத்மாக்களான அஸுரர்களால் எக்காலமும் ஹிம்ஸிக்கப்படுகின்றனர்' என்ருள். பூமிதேவிசொல்லைக் கேட்டுப் பகவானுன நாராயணர் அப்போதே அந்தத்தேவர்களனைவருக்கும் பூமியில் அவதரிக்கும்படி கட்டளையிட்டுத் தாமும் பூமியில் வஸிக்க மனத்தில் நினைத்தார்.

ஐம்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணுவதாரத்தின் பால்யசரித்திரம்.)

பிறகு,பகவானுனவிஷ்ணு வஸுதேவகுமாரராயிருந்துசெய்த காரியங்களையெல்லாம் உனக்குத் தெளிவாகச்சொல்வேன்; முழுதுங்கேள். மஹாத்மாவானவாஸுதேவருடையமஹிமையும்சரித்திரமும், தேவர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் உலகங்களுக்கும் நன்மையைத்தருவன. அப்பா! ஸர்வவியாபியும்பிரபுவும் விசாலமான கண்ணுள்ளவரும் ஈஶ்வரருமான அந்தவிஷ்ணு தமதுவைகுண்டத்தில் எப்போது திருப்தியடையவில்லையோ அப்போது பூமிக்கு ஸுகத்தைச்செய்யவும் அஸுரர்களையழிக்கவும் (கருதி) மருத்துக்கள், வஸுக்கள், ஸூர்யன், சந்திரன், கந்தர்வர்கள், அப்ஸரஸுகள், ருத்திரர்கள், ஆதித்யர்கள், அஶ்வினிதேவர்கள் ஆகிய தேவர்களை, 'உலகங்களுக்கெல்லாம் ஈஶ்வரர்களே! நீங்கள் மானிடலோகத்தில்பிறவுங்கள்' என்றுகட்டளையிட்டுத் திரியக்ஜாதி முதலான எல்லா ஜங்கமப்பிராணிகளையும் இவை உண்டாகக்கட

வனென்று ஸங்கல்பித்துத் தமக்காகப்படைத்தார். ஸர்வஜ்ஞ ரான தாமும் யதுகுலத்தில்பிறந்தார். குழந்தாய்! புருஷோத்தம ரானவிஷ்ணு தம்மைத்தாமாகவே பலஉருவங்களாகச்செய்து கொண்டு விளையாட்டிற்காக இவ்வுலகத்தில் பசுக்களைமேய்த்தார். அஜாதசத்ருவே! அரசனே! அவர் தம்இச்சையினால் பூமியில் அவதரித்தவர். பரதஸ்ரேஷ்டனே! குழந்தாய்! நான்உரைப் பதைக் கேள். ஜனார்த்தனர்அவதரிக்கும்போது ஸந்தோஷத்தி னால் கடல்கள்கொந்தளித்தன. மலைகள் அசைந்தன. அக்னிகள் புகையில்லாமல் ஜ்வலித்தன. ஸுகமானகாற்றுக்கள்வீசின. புழுதி அடங்கியிருந்தது. க்ரஹங்களும் நக்ஷத்திரங்களும் நன்றாகப்பிர காசித்தன. ஆகாயத்தில் தேவர்களின் துந்துபிவாத்தியங்கள் மிகமுழங்கின. அக்காலத்தில் தேவர்கள்வந்து பூமாரிகள்பொழிந் தனர். மங்களவாக்கியங்களினால் மதுஸூதனரைத் துதித்தனர். அந்தஅவதாரகாலத்தில் மஹரிஷிகள் ஸந்தோஷத்துடன்வந்த னர். அப்போது நாரதர்முதலான அந்தரிஷிகளைக்கண்டு கந்தர்வ அப்ஸரஸுகளின்கூட்டங்கள் ஆடிப்பாடின. அப்போது ஆயிரங் கண்களையுடையவனும் சிறந்தமஹிமையுள்ளவனுமான தேவேந் திரன் கோவிந்தனிடம்வந்து அந்தமஹரிஷிகளைப்பூஜித்து, 'உல கங்களைப்படைத்தவரானபகவான் தமது திவ்யசக்தியினால் தேவர் கள்செய்யவேண்டியகாரியங்களையும் தேவர்களுக்கு ஆகவேண்டிய நன்மைகளையுஞ்செய்து திரும்பவும் தமதுலோகத்துக்குச்செல்வர்' என்றுசொன்னான்; இவ்வாறுசொல்லி ரிஷிகளுடன்கூட மறுபடி யும் ஸ்வர்க்கத்துக்குச்சென்றான். கண்ணபிரான் அவர்கள் எல்லா ருக்கும் விடைகொடுத்தனுப்பித் தமது திவ்யப்ரபாவத்தை மறைத் துக்கொண்டு நந்தகோபன்வீட்டில் அனேகவருஷங்கள் வஸித் தார். பிறகு, ஒருகாலத்தில் யசோதை வண்டியின்கீழே தூங்கிக்கொ ண்டிருந்த அந்தக் குழந்தையை விட்டுவிட்டு யமுனையாற்றிற்குச் சென்றாள். அப்போது ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான், குழந்தைவிளையாட் டைநடித்துத் தமது கைகால்களைஉதறிக்கொண்டு கால்களைமேலே தூக்கி, காலின்பெருவிரலால் சகடத்தையுடைத்து இனியகுரலாக அழுதார். அந்தச்சிசுவான கண்ணன் ஒற்றைக்காலால் சகடத் தை அங்கே தள்ளிவிட்டு முலைஉண்ணவிரும்பிக் கவிழ்ந்துபடுத்து அழுதார். அங்குள்ளஜனங்கள் அந்தக்குழந்தையினால் உடைக்கப் பட்டுக் குடமும் அச்சும் பாயும் முறிந்த சகடத்தைக்கண்டு மிக்க வியப்படைந்தனர். கம்ஸன்பக்ஷத்தைச் சேர்ந்த சகடாஸுரனை உக்ரமான சக்தியுள்ள அந்தக் குழந்தை படுத்திருந்தே கொன்ற தென்னும் பெரிய ஆச்சரியத்தைச் சூரஸேனதேசத்தார் நேரில்

கண்டனர். பெருடலும் பருத்தஸ்தனங்களுமுடைய பூதனையென்பவளும் கொல்லப்பட்டாள். மஹாராஜனே! அதன்பிறகு, கிருஷ்ண பலராமர் இருவரும் ஆகாயத்தில் சந்திரஸூர்யர்கள் கிரணங்களால் ஒருவர்க்கொருவர் சேருவதுபோலச் சேர்ந்து தவழத்தொடங்கினர். ராஜனே! அப்போது, மஹாஸர்ப்பங்களைப்போன்ற புஜங்களையுடைய ராமகிருஷ்ணர்கள் அவ்வனத்தில் சிலவிடங்களில் முழங்கால்களினால் தவழ்ந்தும் சிலவிடங்களில் விளையாடியும் எங்கும்போவதனால் அங்கங்களில் புழுதிகளைப்பூசிக்கொண்டு விளங்கினர். பாரதனே! கடையும்போது தயிர்ப்பெருக்குக்களைக் குடித்துக்கொண்டு அந்தப்பாலகோபாலர் ஒருகால் அவ்விடத்தில் மிகுதியானவெண்ணெயை விழுங்கிக்கொண்டிருக்கையில் கோபஸ்திரீகளால் காணப்பட்டனர். பின்பு, அவர்கள், கண்ணனைக் கயிற்றினால் உரலில்கட்டுவித்தனர். அந்த உரலை அப்படியே இழுத்துக்கொண்டுபோன அந்தச் சிசுவினால் இரண்டு மருதமரங்கள் வேரோடும் கிளைகளோடும் முறிக்கப்பட்டன. அஃது ஆச்சரியமாயிருந்தது. அதன்பிறகு, ராமகிருஷ்ணரிருவரும் குழந்தைப்பருவத்தைத் தாண்டி அதே இடைச்சேரியில் ஏழு வயதுப் பிள்ளைகளாயினர். [1] காகபக்ஷங்களோடுகூடிய அழகிய முகங்களையுடைய ராமகிருஷ்ணர்கள் ஒருவர் நீலாம்பரத்தையும் மற்றொருவர் பீதாம்பரத்தையும் தரித்தும் ஒருவர் பொன்னிறமான சாந்தும் மற்றொருவர் வெண்ணிறமானசாந்தும் அணிந்தும் இலையினால் காதுக்கினிமையாக வாத்தியம் வாசித்தும் கன்றுகளை மேய்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அவர்கள், காட்டில் [2] மூன்றுதலை நாகங்கள்போல விளங்கினர். காதில் மயில்தோகையையும் சிரஸில் இளந்தளிர்களையும் மார்பில் [3] வனமாலையையும்தரித்த அவ்விருவரும் கிளைத்திருக்கும் இரண்டு ஆச்சாமரத்தின் போத்துக்கள்போல விளங்கினர். ராஜனே! தலையில் தாமரைமலர் சூடிக் கயிற்றை யஜ்ஞோபவீதமாகப் போட்டுக்கொண்டும் கையில் தூக்கோடு சுரைக்காய்களை வைத்துக்கொண்டும் இடையர்க்குரிய புல்லாங்குழல்களை ஊதிக்கொண்டும், வனத்தில் சிலவிடங்களில் தங்கியும் சிலவிடங்களில் சேர்ந்துவிளையாடியும் தூங்கவேண்டினபோது ஓரிடத்தில் இலைப்பரப்புக்களில் படுத்தும் ஸந்தோஷமாகப் பல இடங்களில் ஓடியும் அழகான பெருவனத்திற்கு அலங்காரமாகக் கன்றுகளை மேய்த்துக்கொண்டிருந்தனர். குந்திபுத்திரனே! அதன்பிறகு, வஸுதேவபுத்திரர்கள் இருவரும் பிருந்தாவனத்திற்குச் சென்று அங்கே ஆநிரைமேய்த்துவிளையாடினர்.

---

1 பக்கக்குடுமி; சிலுப்பாவென்பது உலகவழக்கு.

2 இருபுறம் சிலுப்பாக்களைச்சேர்த்து மூன்றுதலையென்றது.

3 பகவானுக்குரிய வைஜயந்தியென்னும் மாலை.

ஐம்பத்துமூன்றுவது அத்யாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணசரித்திரத்தில் கம்ஸவதம் வரையில் சொல்லியது.)

பின்பு ஒருகால், அழகிய உருவமும் சிறந்த முகமுமுள்ள கண்ணபிரான், அந்தஅழகானவனத்தில், மூத்தவரான பலராமரின்றிச் சஞ்சரித்தார். காகபக்ஷத்தைத்தரித்தவரும் நீலநிறமுள்ளவரும் தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடையவரும் சந்திரன் நடுவில் களங்கமிருப்பதுபோலத் திருமார்பினில் ஸ்ரீவத்ஸமென்னும் மறுவுள்ளவரும் கயிற்றை யஜ்ஞோபவீதமாகவுடையவரும் பீதகஆடை உடுத்தவரும் உடம்பில் வெண்சாந்தை அணிந்தவரும் கறுத்தும் சுருண்டுமிருக்கும் குழல்களோடுகூடியவரும் அழகும் ஒளியுமுள்ளவருமான யௌவனப்பருவத்திலிருந்த அந்தப் பிரபு, கார்காலத்தில் ஒருவனத்தில் தென்றற்காற்றினால் அசையும் அழகானமயிலிறகோடு சிலவிடங்களில் பாடியும், சிலவிடங்களில் ஆடியும், சிலவிடங்களில் விளையாடியும், சிலவிடங்களில் நகைத்தும், பசுக்களைஉத்ஸாஹப்படுத்துவதற்காக அந்த இடையர்க்குரிய புல்லாங்குழலை மிக்கஇனிமையாக ஊதியும் கோகுலத்தைச் சேர்ந்த பசுக்கூட்டத்தில் சஞ்சரித்தார். பரதஶ்ரேஷ்டனே! மஹாப்ரபுவும் விஷ்ணுவுமாகிய கிருஷ்ணபகவான் மிக்க அழகான அந்த வனப்பிரதேசத்தில் வரிசைகளான காடுகளில் ஸந்தோஷமாக விளையாடிக்கொண்டு பசுக்களுடன்கூடப் போய்க்கொண்டிருக்கையில், அவ்வனத்திலுள்ள பாண்டீரமென்னும் ஆலமரத்தைக்கண்டு அதன் நிழலில் தங்க மனங்கொண்டார். குற்றமற்றவனே! முன் கன்றுமேய்த்தவர்களும் தமக்கு ஒத்தபிராயமுள்ளவர்களுமான இடைப்பிள்ளைகளுடன்கூட அந்தத் தினமெல்லாம் முன்பு தமது திவ்யலோகத்திலிருந்ததுபோல மகிழ்ந்திருந்தார். அவ்வாறு விளையாடிக்கொண்டிருந்த கண்ணனைப் பாண்டீரமென்னும் ஆலமரத்தின்கீழ்வஸிக்கும் இடையர்கள்பலர் உயர்ந்தவிளையாட்டுக்களினால் மகிழ்வித்தனர். வனத்தில் விருப்பமுள்ள ஆயர்களில் சிலர் மனங்களித்துப்பாடினர். மற்றும் சிலர் கோபாலராகிய கிருஷ்ணபகவானைப்பற்றியேகீதங்கள் பாடினர். அங்கே அவர்கள் பாடிக்கொண்டும் இலைவாத்தியம் வாசித்துக்கொண்டுமிருக்கும்ஸமயத்தில் கிருஷ்ணன் குழலையும் சுரைக்காய் வீணையையும் வாசித்தார். இவ்வாறு அந்தக் கிருஷ்ணபகவான் இடையர்களுடன் அனேக விளையாட்டுக்கள் விளையாடினார். குந்திபுத்திரனே! அந்த யௌவனப்பருவ

முள்ள கண்ணனால் அந்தவிளையாட்டுக்காலத்திலும் உலகங்களுக்கு நன்மைசெய்யப்பட்டது. பாரதனே! எல்லாப்பிராணிகளும்பார்க்கையில் வாஸுதேவர் மடுவில்குதித்து அங்குள்ள அரவின்படத்தின்மேல் நடனஞ்செய்தார். எல்லாஜனங்களும்பார்த்திருக்கையில் காளியனென்னும்நாகத்தையடக்கிப் பின்பு கண்ணன் பலராமருடன்விளையாடினார். ராஜனே! அப்போது கழுதைஉருவமாகவந்த தேனுகனென்னும் கொடியஅஸுரன் பனங்காட்டில் பலராமரால் கொல்லப்பட்டான். குந்திபுத்திரனே! பின்பு ஒருகால், அழகியமுகங்களோடுகூடிய ராமகிருஷ்ணர்கள் மிகவிருத்தியடைந்தகோதனங்களை மேய்த்துக்கொண்டு வனத்துக்குப்போயினர். சத்துருக்களைத்துயரப்படுத்துகிறவர்களும் தோல்வியடையாதவர்களுமான அவ்விருவரும் ஸந்தோஷமாக உலகவழக்கப்படி விளையாடிக்கொண்டும் காடுகளைப்பார்த்துக்கொண்டும் கர்ஜித்துக்கொண்டும் பாடிக்கொண்டும் மரங்களிலுள்ள இலைகாய் முதலியவற்றைப்பறித்துக்கொண்டும் கன்றுகளையும் பசுக்களையும்பேரிட்டு அழைத்துக்கொண்டும் ஸஞ்சரித்தனர். தேவர்களாலும்பூஜிக்கப்பெற்ற அவ்விருதேவர்களும் மானிடப்பிறப்பென்னும் தீக்ஷையை வஹித்து அந்தஜாதிக்குரியகுணங்கள்பொருந்தின விளையாட்டுக்களுடன் வனத்தில்திரிந்தனர். இளமையிலும் கோபாலர்களுடன் இவ்வாறு விளையாடித்திரிந்தனர். சிறந்த மஹிமைபொருந்தியவரும் எல்லாப்பிராணிகளையும் படைப்பவருமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான், அதன்பிறகு, கோகுலத்திற்குச்சென்று அங்கே இடைப்பிள்ளைகளாற்செய்யப்பட்ட கிரியஜ்ஞமென்னும் கோவர்த்தனகிரி பூஜையில் தேவதாரூபத்தோடு பாயஸான்னத்தைப்புஜித்தார். அந்த ரூபத்தைக்கண்ட கோபாலர்களனைவரும் கிருஷ்ணனையே பூஜித்தனர். அப்போது திவ்யரூபத்தைத்தரித்து தேவர்களால் பூஜிக்கப்பெற்றார். பகைவரைப்பீடிப்பவனே! பசுக்களைக்காப்பதற்காகக் கோவர்த்தனமென்னும்குன்றம் இளைஞரானவாஸுதேவரால் ஏழுநாள்தூக்கிப்பிடிக்கப்பட்டது. அப்போது, அந்தச்செயற்கரிய காரியத்தைக் கிருஷ்ணன்விளையாட்டாகச்செய்தார். பாரதனே! அஃது எல்லாஉலகங்களுக்கும் மிக்கஆச்சரியமாயிருந்தது. தேவர்களுக்குராஜாவானஇந்திரன் பூமிக்குவந்து கிருஷ்ணனுக்கு வந்தனமளித்து ஸந்தோஷத்துடன் அவரை, '[1] கோவிந்தர்' என்றுசொல்லி அவருக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்தான். இந்திரன் கிருஷ்ணனை, 'கோவிந்தா!' என்று அழைத்துத் தழுவிக்

1 கோக்களைக்காப்பவர்.

கொண்டு ஸ்வர்க்கத்திற்குச்சென்றான். அதன் பிறகு, காளைவடிவமாகவந்த அரிஷ்டனென்றுபெயர்பெற்ற அஸுரனைக் கிருஷ்ணன் பசுக்களின்நன்மைக்காகப் பராக்ரமத்தினாற்கொன்றார். ராஜனே! அதன்பிறகு, கேசிஎன்னும்அஸுரன் குதிரையுருவமாகவந்தான். பார்த்தனே! அவ்வாறு, பதினாயிரம்யானைபலமுள்ளதாக வனத்திற்குவந்த அந்தக்குதிரையைத் தமது தாமரைமலர்போன்றகையையே வஜ்ராயுதமாகக்கொண்டு மதுஸூதனர் கொன்றார். அதன்பிறகு, மல்லனாகஇருந்த சாணூரனென்னும் பெரிய அஸுரனைக்கொன்றார். பகைவரையழிப்பவனே! பாரதனே! எல்லாச்சேனைகளாலும்சூழப்பட்டுவந்த ஸுதாமனென்னும் அரசனைக் கோவிந்தன் சிறுபிராயத்திற் கொன்றார். முஷ்டிகனென்பவன் பலராமரால் கம்ஸஸபையில் எளிதாகக்கொல்லப்பட்டான். பாரதனே! கம்ஸன் மந்திரிகளுடன்கூடவே கிருஷ்ணனால் அடிக்கப்பட்டான். பகைவர்களை அழிப்பவரான கண்ணபிரான், எல்லாரும்பார்த்திருக்கையில், கம்ஸனைக்கொன்று உக்ரஸேனனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்து தமது தாய்தந்தையரின் அடிபணிந்தார். கண்ணபிரான் இப்படிப்பட்டகாரியங்களைச்செய்தவர்.

ஐம்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணசரித்திரத் தொடர்ச்சி.)

அதன்பிறகு, ராமகிருஷ்ணர்கள் ஸாந்தீபினியென்னும் ஆசாரியரிடம்சென்றனர். தர்மந்தெரிந்தவரும் தர்மத்தையனுஷ்டிப்பவருமாகிய அவ்விரண்டுமஹாத்மாக்களும் அவந்திதேசத்தில் கடுமையான பிரம்மசரியவிரதத்தையனுஷ்டித்துக் குருவுக்குப் பணிவிடைசெய்து அறுபத்துநான்கு இரவுபகல்களில் வேதவேதாங்கங்களைக் கிரஹித்தனர். அந்த யாதவர்களிருவரும் எழுத்து, எண், சங்கீதம், வைத்தியம், யானைப்பயிற்சி, குதிரைப்பயிற்சி இவற்றையெல்லாம் பன்னிரண்டு நாட்களில் கற்றுக்கொண்டனர். தர்மந்தெரிந்தவரும் தர்மத்தையனுஷ்டிப்பவருமாகிய அவ்விரண்டுவீரர்களும் தனுர்வேதங் கற்றுக்கொள்வதற்காகத் திரும்பவும் ஸாந்தீபினியென்னும் ஆசாரியரை அடைந்தனர். ராஜனே! அவ்விருவரும் வில்வித்தையிற் சிறந்த ஆசாரியரான ஸாந்தீபினியிடம்சென்று நமஸ்கரித்து அவரால் கௌரவிக்கப்பெற்று அவந்திதேசத்திலிருந்துகொண்டே ஐம்பது

இராப்பகல்களில் *பத்து அங்கங்களோடுகூடிய தனுர்வேதத்தை ரஹஸ்யங்களுடன்கூட மனத்தில் செவ்வையாகப்பதியும்படி முற்றும் கற்றனர். பிராமணஶ்ரேஷ்டரான ஸாந்தீபனி, அவர்கள் காரியம் நிறைவேறினதைக்கண்டு அவர்களிடம் குருதக்ஷிணை கேட்டார். ஸாந்தீபினியானவர், ஸமர்த்தரான கிருஷ்ணனைப் பார்த்து, 'எனது புத்ரன் இந்தக் கடலில் மச்சத்தினால் இழுத்துக் கொண்டு போகப்பட்டான்; திமிங்கிலத்தினால்விழுங்கப்பட்ட புதல்வனைக் கொண்டுவா; உனக்கு நன்மைஉண்டாகட்டும்' என்று தமது பிரயோஜனத்தைக் கேட்டுக் கொண்டார். புத்திரனைப் பற்றித் துயரப்பட்ட குருவுக்காகக் கிருஷ்ணன், எவ்வுலகிலும் மற்றெவராலும் செயற்கரிய காரியத்தைப்பற்றியும் பிரதிஜ்ஞைசெய்தார். பரதஶ்ரேஷ்டனே! ஸாந்தீபினியின்புத்திரனை இழுத்துக் கொண்டுபோன மத்ஸ்யமாகியஅஸுரன் ராமகிருஷ்ணர்களால் கடலில் கொல்லப்பட்டான். வெகுகாலத்துக்குமுன் இறந்து போயிருந்த ஸாந்தீபினி புத்ரன் அளவற்றமஹிமையுள்ள கிருஷ்ணனுடைய அநுக்ரஹத்தினால் அப்போது மறுபடியும் சரீரத்துடன் பிழைத்துவந்தான். செய்யவும் நினைக்கவும்முடியாத அந்த மிகப் பெரிய புதுமையைக்கண்டு எல்லாஜனங்களுக்கும் ஆச்சரியம் உண்டாயிற்று. ராமகிருஷ்ணர்கள் குருவுக்கு உயர்ந்தஆசனங்களையும் பசுக்களையும் குதிரைகளையும் தனமுதலிய எல்லாவற்றையும் தக்ஷிணையாகக்கொடுத்தனர். கதாயுத்தத்திலும் பரிகாயுதச் சண்டையிலும் எல்லா அஸ்த்ரவித்தைகளிலும் கிருஷ்ணன் எல்லாருக்கும் முதன்மையடைந்து எல்லாஉலகங்களிலும் பெயர் பெற்றார். எல்லாரத்தினங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஆதித்தனைப்போலப்பிரகாசிக்கும் தேவேந்திர ரதத்தில் நாராயணரைத் தவிர வேறுயார் ஏறலாம்? இந்திரனுடைய ஒப்பற்ற ஸாரதியும் அன்புள்ள ஸ்நேஹிதனுமாகிய மாதலி புருஷோத்தமரைத் தவிர வேறுயாருக்குக் கடிவாளம்பிடித்து ஓட்டுவான்?

* 1. சாரி=ஒற்றைக்காலால் நடப்பது. 2. ஸ்தானம்=வில்லாளிநிற்றல். 3. நியாயம்=கத்திச்சண்டையில் கைகளைப் பலவிதமாகமாற்றுவது. 4. பிரவிசாரம்=அஸ்திரங்களையும் பாணங்களையும் விடும்போது தக்கபடி அங்கங்களை அமைத்துக்கொள்வது. 5. ஸௌஷ்டவம்=இடுப்பு, முழங்கால், முழங்கை, தோள், தலை, இவைகள் சமமாகநிற்பதும் மார்புஉயர்ந்திருப்பதும். 6. கரணம்=பாணத்தை எடுப்பது விடுப்பது முதலியன. 7. வியாயாமம்=தேகப்பயிற்சி, 8. மண்டலம்=மேலேசொன்ன சாரிகளைக் கூட்டுவது. 9. கதி=நடை. 10. ஆஸனம்=இலக்கைப்பார்ப்பதற்காகப் பலவகைகளாக உட்கார்தல்.

அப்பா! யுதிஷ்டிரா! போஜராஜன்மகனான கம்ஸனும், அஸ்த்ர வித்தையிலும் தேகவன்மையிலும் சூரத்தனத்திலும் கார்த்தவீர்யார்ஜுனனுக்குச் சமானமாயிருந்தவன். போஜராஜனான உக்ரஸேனன்புதல்வனும் போஜராஜர்களின் வம்சத்தைச் சிறப்பித்தவனுமாகிய அந்தக் கம்ஸனைக்கண்டு மற்ற அரசர்கள் கருடனைக் கண்ட நாகங்களைப்போல நடுங்கினர். பாரதனே! விற்களாலும் கத்திகளாலும் கூர்மையான பிராஸாயுதங்களாலும் சித்ரயுத்தம் செய்பவர்களான காலாட்கள் நூறுலக்ஷம்பேர் அவனிடமிருந்தனர். யுத்தத்தில் பின்வாங்காத சூரர்கள் எட்டுலக்ஷம்பேர்கள் கம்ஸனிடமிருந்தனர். யுதிஷ்டிரா! அவனுடையகொடிகள் பொன்மயமானவை; அவனுடையதேர்கள் உயர்ந்த பொற்கச்சை கட்டினவைகள்; யானைகளும் அவ்வாறே; அவன் சேனை அவ்வளவு பெரிது. விற்களாலும் கத்திகளாலும் கூர்மையான பிராஸாயுதங்களாலும் சித்ரயுத்தஞ்செய்யும் வீரர்கள் ஏறும்குதிரைகள், பலாசமலர்போலச் சிவந்த நிறமுள்ளவை, பதினாயிரமிருந்தன. யுதிஷ்டிரா! கம்ஸனுக்குஸஹோதரனான ஸுநாமாஎன்பவனைச் சேர்ந்ததும் யாராலும் புஜவலிமையினால் ஜயிக்கமுடியாததும் சிறந்தகுதிரைக்காரர்கள் ஏறியதுமாகிய குதிரைக்குட்டிகளின் மற்றொரு பெரியசேனை இருந்தது. அந்த ஸுநாமாவென்பவன் கம்ஸனை நாற்புறமுங்காத்தான். அவன்சேனை [1]மிஶ்ரகம் என்னப்பட்டது; அறுபதினாயிரமென்று கணக்கிடப்பட்டது. யுதிஷ்டிரா! கம்ஸனுடைய கோபமே பெரியவேகமாகவும், கொடிகளே தீவுகளிலுள்ள பெருமரங்களாகவும், மதயானைகளே பெரியமுதலைகளாகவும் ஆயுதக்கூட்டங்களே நுரைக்கூட்டங்களாகவும், குதிரைக்காரரின் ஓட்டமே பெருவெள்ளமாகவும், கதைகளும் பரிகாயுதங்களுமே மீன்களாகவும், பலவகைக் கவசங்களே பாசிகளாகவும் தேர்களும் யானைகளுமே பெருஞ்சுழல்களாகவும், பலவகைஉதிரங்களே சேறுகளாகவும், விசித்ரமானவிற்களே அலைகளாகவும், தேர்க்குதிரைகளே கலங்கினமடுக்களாகவும், யுத்தவீரர்களின்கர்ஜனமே சத்தமாகவுமுடையதும் யமனென்னுங் கடலிற்சேருவதும் பயங்கரமுமான போரென்னும் மஹாநதியைத் தாண்டிக் கம்ஸனைக்கொல்லுகிறவன் நாராயணரைத் தவிர மற்றவன் எவனிருக்கிறான்? பாரதனே! இந்தக்கிருஷ்ணன் இந்திரனுடைய ரதத்திலிருந்து கம்ஸனுடைய அந்தச்சேனைகளை மஹாமேகங்களைக்காற்று அடிப்பதுபோல ஊதிவிட்டார்; பிறகு, மந்திரிகளுடன்கூட ஸபையில் வீற்றிருந்த கம்ஸனையும் அவனைச்சேர்ந்தவர்களையும் கொன்று ஜயத்தைக்கொண்டுவந்தார். இந்திரனுக்கிளையவரான கிருஷ்ணபக

1 நால்வகைச்சேனைகளும் கலந்தது.

வான் வெகுமானிக்கத்தக்க தேவகியையும் மற்றுமுள்ள சுற்றத்தாரையும் யசோதையையும் ரோஹிணியையும் பலமுறை நமஸ்கரித்து உக்ரஸேனனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்வித்து யாதவத்தலைவர்களால் பூஜிக்கப்பெற்றார். புருஷோத்தமரான கண்ணன், அதன்பிறகு, எல்லா அரசர்களோடும் ஒன்றுசேர்ந்து யுத்தத்திற்கு வந்த ஜராஸந்தனென்னும் அரசனை ஸரஸ்வதியாற்றினருகில் ஜயித்தார்.

ஐம்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நரகாஸுர வதம்.)

பாரதனே! அதன்பிறகு, யாதவவம்சத்தில் அவதரித்த கிருஷ்ணபகவான் மதுராபுரியைவிட்டுத் துவாரகாபுரியைச் சேர்ந்தார். அதன்பிறகு, மஹாத்மாவான தாமரைக்கண்ணர் நரகாஸுரனிடமிருந்து தமக்குத்தக்க வாஹனங்களையும் பலவகைரத்னங்களையும் பெற்றுக்கொண்டார். அப்போது, தைத்யர்களும் தானவர்களும் தடைசெய்தனர். சிறந்த கைவன்மையுள்ள கிருஷ்ணபகவான், வரம்பெற்று மதங்கொண்ட அந்த அஸுரத்தலைவர்களை ஹதம் செய்தார். அந்த நரகனென்னும் அஸுரன் அவருக்கு விரோதஞ்செய்தான். யுதிஷ்டிரா! குண்டலத்துக்காக அதிதியென்னும் தேவமாதாவைப் பீடித்தான். அப்போது நரகாஸுரன் செய்த அந்த மிகக்கொடிய காரியத்தை இதற்குமுன் அஸுரக்கூட்டங்களெல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்தும் செய்யவில்லை. அந்த நரகாஸுரன் பூமிதேவிக்குப்பிறந்தவன். அவனுக்கு இருப்பிடம் பிராக்ஜ்யோதிஷபுரமென்பது. யுத்தத்தில் அடங்காத மதமுள்ளவர்களும் தேவக்கூட்டங்களுக்கு அச்சத்தை உண்டுபண்ணுகிறவர்களுமாகிய ஹயக்ரீவன், நிகும்பன், கொடியவனான பஞ்சஜனன், ஆயிரம் புத்திரர்களோடுகூடியவனும் வரம்பெற்றதனால் கர்வித்தவனுமான மூரனென்னும் அஸுரச்ரேஷ்டன் ஆகிய இந்நால்வரும் அவன் தேசத்தின் நான்கு எல்லைகளையும் காப்பவராயிருந்து ஆகாயமார்க்கம்வரையில் தகைந்து நின்றனர். சிறந்த கைவன்மையுள்ளவரும் சக்ரத்தையும் கதையையும் கத்தியையும் தரிப்பவருமான இந்தக்கிருஷ்ணன் நரகாஸுரனை வதஞ்செய்வதற்காக யதுவம்சத்தவரான வஸுதேவருக்குத் தேவகியினிடத்தில் ஜனித்தார். உலகங்களில் பிரஸித்தமான மஹிமையுள்ள இந்தப் புருஷோத்தமருக்குத் துவாரகாபுரிதான் முக்கியமான இருப்பிடமென்பது உங்களுக்குத் தெரியுமே. யுதிஷ்டிரா! அந்தத் துவார

காபுரியானது இந்திரனுடைய அமராவதிபட்டணத்தைக் காட்டி லும் குபேரனுடைய வைராஜமென்னும் பட்டணத்தைக்காட்டி லும் மிக்க அழகுள்ளதென்பதும் உனக்கே தெரியும். தேவநக ருக்கு நிகரான அந்தத்துவாரகாபுரியில் ஒரு யோஜனைதூரம் நீள மும் அகலமுமுள்ளதும் ஸுதர்மையென்று பெயர்பெற்றதும் யாதவர்களிருப்பதுமாகிய ஒருஸபைஇருக்கிறது. விருஷ்ணிகளும் அந்தகர்களுமாகிய அனைவரும் ராமகிருஷ்ணர்களை முன்னிட்டுக் கொண்டு இந்த உலகத்தின் இயல்பு முழுமையையும் காப்பாற்றிக் கொண்டு அந்தச்சபையிலிருக்கின்றனர். பரதஶ்ரேஷ்டனே! ஒரு கால் அவர்களனைவரும் அந்தச்சபையின்கண் வீற்றிருக்கையில், சிறந்தமணமுள்ள காற்றடித்துப் பூமாரியும் பொழிந்தது. உட னே, ஆயிரம் ஸூர்யர்களுக்கு நிகராக மிக்க ஆச்சரியமான ஒரு பேரொளி சற்றுநேரம் ஆகாயத்திலிருந்தது. அஃது அங்கிருந்து பூமியில் இறங்கியது. அந்த ஒளியின் மத்தியில் வெள்ளை யானை யின்மேலேறித் தேவக் கூட்டங்களனைவராலும் சூழப்பெற்ற தேவேந்திரன் காணப்பட்டான். பலராமரும் கிருஷ்ணனும் ராஜா வான ஆகுகனும் விருஷ்ணிகள் அந்தகர்களின் கூட்டங்களோடு கூட விரைவாக எழுந்து இந்திரனுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்தனர். அந்த இந்திரன் உடனே யானையிலிருந்து இறங்கிக் கிருஷ்ணனைத் தழுவிக்கொண்ட பிறகு, பலதேவரையும் ராஜாவான ஆகுகனையும் வஸுதேவரையும் உத்தவரையும் சிறந்த புத்திசாலியான விகத்ரு வையும் தழுவிக்கொண்டான். அப்பா! மஹாராஜனே! மஹிமை பொருந்தியவனும் பிராணிகளைக் காப்பவனும் பாகனென்ற அஸுரனைக் கொன்றவனுமாகிய அந்தத்தேவேந்திரன் பிரத்யும் னன், ஸாம்பன், நிசடன், அனிருத்தன், ஸாத்யகி, கதன், சார ணன், அக்ரூரன், பானு, ஜல்லி, விடூரதன், கிருதவர்மா, மஹா பலசாலியான சாருதேஷ்ணன் ஆகிய தேவர்களுக்கொப்பான யாதவஶ்ரேஷ்டர்களையும் மற்றுமுள்ள விருஷ்ணிகள் அந்தகர்களி லுள்ள பெரிய மனிதர்களையுங்கண்டு தழுவிக்கொண்டு அவர்க ளால் அளிக்கப்பட்ட பூஜையைப் பெற்றுக்கொண்டு மிக்க அன் புடன் கண்ணபிரானைப் பார்த்து, 'மனிதர்களுக்கெல்லாம் ஈஶ்வரரே! 'குண்டலத்திற்காக நரகாஸுரனைக் கொல்லும்' என்று அதிதி சொல்லச் சொன்னாள்' என்று சொன்னான். கோவிந்தர், 'பூமியின் புத்திரனான நரகனைக் கொன்று உட னே குண்டலங்களைக் கொண்டுவருவேன்' என்று தேவேந் திரனுக்குச் சொல்லிப் பலராமரை அழைத்தார். பெருங்கீர்த்தி யுள்ளவரும் ஐம்புலன்களையும்நடத்துகிறவருமான வாஸுதேவர், பிரத்யும்னன் அனிருத்தன் பலத்தில்ஒப்பற்ற ஸாம்பன் இவர்

களுக்கும் அவ்வாறே சொல்லி உடனே கருடன்மேலேறி, சங்கத்தையும் சக்கரத்தையும் கதையையும் கத்தியையும் தரித்துக் கொண்டு தேவகாரியம்செய்யச் சென்றார். அடுத்தவரைக்கை விடாத விஷ்ணுவாகிய அந்தக் கிருஷ்ணபகவான் சத்ருவைக் கொல்வதற்காகச் செல்லும்போது இந்திரன்முதலானதேவர்கள் மனமகிழ்ந்து துதித்துக்கொண்டே பின்சென்றனர். நரகாஸுரனைச்சேர்ந்த அஸுரத்தலைவர்களையும் கொடியராக்ஷஸர்களையும் கொன்றபிறகு, முரனுடைய அருகில் கத்திகட்டின வலைகள் ஆறுயிரத்தைக்கண்டனர். அந்த வலைகளை அஸ்த்ரத்தினால் துணித்து முரனையும் அவன்புத்திரர்களையும்கொன்று மலைக்கூட்டங்களைக்கடந்து நிசும்பனை அடித்தார். ஆயிரம்பேரை ஒருவனாக எதிர்க்கத்திறமையுள்ளவனும் எல்லாத்தேவர்களையும் அடித்தவனும் சிறந்த பலபராக்ரமமுள்ளவனுமான ஹயக்ரீவனென்னும் அஸுரனைக்கொன்றார். அளவற்றசக்தியுள்ளவரும் யாராலும் வெல்லமுடியாதவரும் யாதவர்களெல்லாரையும் சிறப்பிக்கின்றவரும் தேவகிபுத்திரருமான கிருஷ்ணபகவான், எங்கும் ஜலப்பிரவாகம்நிரம்பின லோஹிதகங்கையின் நடுவில் விரூபாக்ஷனென்னும் அஸுரனைக் கொன்றார்.

அதன்பிறகு, ஒளியினால் ஜ்வலிப்பதுபோன்ற ப்ராக்ஜ்யோதிஷமென்னும்நகரை அடைந்தார். அங்கே யுத்தம்நடந்தது. பாரதனே! சிறந்தசக்தியுள்ளவனும் பூமிபுத்ரனுமாகிய அந்தநரகாஸுரனுடன் தேவேந்திரனுடையகுண்டலத்துக்காக அந்தப்பயங்கரமான சண்டை நடந்தது. பலத்தில்மிகுந்த மதுஸூதனர் தமதுசக்தியினால் சற்று நேரம் நரகாஸுரனை விளையாடவிட்டு அவன்சக்ராயுதத்தை எடுத்தவுடன் தம் சக்ராயுதத்தினால்கொன்றார். வஜ்ராயுதத்தினால் அடிபட்ட விருத்திராஸுரன்தலைபோலச் சக்ராயுதத்தினால் அடிக்கப்பட்ட நரகாஸுரனுடைய தலை தேகத்தைவிட்டு உடனே கீழேவிழுந்தது. பூமிதேவி தன் மகன் விழுந்துபோனதைக்கண்டு தானே குண்டலங்களைக் கொடுத்துச் சிறந்தகைகளையுடைய கண்ணனைப்பார்த்து, 'மதுவைக் கொன்றவரே! இந்த நரகன் உம்மாலேயே படைக்கப்பட்டான்; உம்மாலேயே கொல்லப்பட்டான். நீர் எப்படிநினைக்கிறீரோ அப்படிவிளையாடும். அவனுடையஸந்ததிகளை மட்டும் காப்பாற்றும்' என்று சொன்னாள். அதற்கு வாஸுதேவர், 'மஹாத்மாக்களான தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் மற்றுமுள்ள பிராணிகளுக்கும் பயங்கரனும் பிராமணத்வேஷியும் மனிதர்களில் இழிவானவனும் உலகத்தினால் வெறுக்கப்பட்டவனும் தேவர்களுக்கும் உல

கங்களுக்கும் முள்ளைப்போல உறுத்துகிறவனுமான உன்புதல்வன் உலகமெல்லாம் நமஸ்கரிக்கத்தக்க அதிதிதேவியைத் தன்பலத்தினால் பிடித்தான்; அவளுடையகுண்டலங்களைக் கர்வத்தினால்அபஹரித்தான். அதனால் அவன்கொல்லப்பட்டான். பெண்ணரசியே! நான் செய்ததைப்பற்றி நீ வருத்தப்படவேண்டாம். உன்புத்திரன் உன்னுடைய மஹிமையினால் மேலானகதியை அடைந்தான். மேன்மை பொருந்தியவளே! உன்னுடையசுமையைத்தான் இறக்கினேன்; ஆதலால், நீ செல்' என்றுசொன்னார்.

ஐம்பத்தாறுவது அத்யாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணன் துவாரகைக்குத் திரும்பி வந்தது.)

ஸத்யபாமையைத் துணையாகவுடைய கிருஷ்ணன் பூமியின் புத்ரனாகிய நரகனைக்கொன்று திக்குப்பாலகர்களுடன்கூட நரகனுடையபட்டணத்தைப்பார்த்தார். பிறகு, சிறந்தசக்தியுள்ள அந்த நரகனுடைய கிருஹத்தையடைந்து அளவற்ற தனங்களையும், அக்னிபோலவும் சந்திரன்போலவும் பிரகாசிக்கும்மணிகளும் முத்துக்களும் பவழங்களும் வைடூரியங்களும்முதலான பலவகை ரத்தினங்களையும், பெரியவும் சிறியவுமான ஸூர்யகாந்தக்கற்களையும், படிகக்கற்களையும்,ஜாம்பூநதமென்றும் சாதகும்பமென்றும் சொல்லப்படும் பொன்வகைகளையும் பார்த்தார். அவனுடைய அந்தப்புரம் பொன்னிறமும் வெண்ணிறமுமாக அழகாயிருந்தது. நரகன்கிருஹத்தில் அளவற்ற தனம் மிகுதியாகக் காணப்பட்டது. அவ்வளவு தனப்பெருக்கை யக்ஷராஜாவான குபேரனுடைய கிருஹத்திலும் தேவேந்திரனுடைய கிருஹத்திலும் இதற்குமுன் யாருங் கண்டதில்லை. தேவக்கூட்டங்களோடுகூடிய தேவேந்திரன், நரகனும் நிசும்பனும் கொல்லப்பட்ட பிறகு அதிதியின் ரத்னகுண்டலங்களை வாங்கிக்கொண்டு வீற்றிருந்த யதுநாதரிடம், 'ஜனார்த்தனரே! பொற்கொடிகள் அணிந்து பொற்கச்சைகள் கட்டி அங்குசங்களோடுகூடியவையும் சிறந்த பராக்ரமமுள்ளவையும் பயத்தைத்தரும் உருவமுள்ளவையுமான இருபதினாயிரம் யானைகள் இருக்கின்றன. பலவகையான வெள்ளைவஸ்திரங்களினாற் செய்யப்பட்ட கொடிகளோடும் பவழங்களினாற் செய்யப்பட்ட சேணங்களோடுங்கூடிய நாற்பதினாயிரம் யானைகளும் பலதேசங்களிலுண்டான எட்டுலக்ஷம் உயர்ந்தகுதிரைகளும் இருக்கின்றன. பகைவரைஸம்ஹரிப்பவரே! ஜனார்த்தனரே! உமக்கு விருப்பமிருந்

தால் நீர் தர்மமாகச் சம்பாதித்த மூன்றுலோகங்களுக்கும் சிறந்த இந்தத்தனங்களையெல்லாம் பழக்கப்பட்ட காளைமாடுகளின்மேலேற்றி உமது துவாரகாபுரியில் சேர்ப்பிக்கிறேன்' என்றுசொன்னான். தேவர்களிடத்திலும் கந்தர்வர்களிடத்திலும் அஸுரர்களிடத்திலுமுள்ள பொன்களும் மணிகளும் நரகன் அரண்மனையிலிருந்தன. இந்திரன் அவையெல்லாவற்றையும் மணிபர்வதத்தையும் கருடன்மேலேற்றிக் கிருஷ்ணனுடன்கூடத் திரும்பிச்சென்றான். பொன்னினாலலங்கரிக்கப்பட்ட விதானங்களோடுகூடிய மாளிகைகள்விளங்கும் அந்தமணிக்குன்று பலநிறங்களான மேகங்கள் சேர்ந்தாற்போல விளங்கிற்று. அதில் ரத்தினப்படிகள் கட்டின பெரியமாளிகைகளிருந்தன. கந்தர்வஸ்ரேஷ்டர்களும் தேவஸ்ரேஷ்டர்களுமாகிய இவர்களுடையஅன்புள்ள புத்திரிகளாகிய பெண்ணரசிகள் அவற்றிலிருந்துகொண்டு மதுஸூதனரைக் கண்டனர். ஒற்றைப்பின்னலான சடையைத் தரித்துக் காஷாயமுடுத்துத் தவத்திலிருப்பவரான அந்தப்பெண்களனைவரும் ஸ்வர்க்கத்துக்குநிகரான இடத்திலிருப்பவரும் தோல்வியடையாத மஹாவீரருமான கிருஷ்ணனைச் சூழ்ந்துகொண்டனர். அப்போது, தவத்தின் கடுமையினாலுண்டான துயரம் எவ்வளவும் அவர்களைப் பாதிக்கவில்லை. தாமரைமலருக்கொப்பான கண்களையுடைய அந்தப் பெண்களனைவரும் வெண்மையானவஸ்திரங்களையும் பட்டுக்களையும் உடுத்துக்கொண்டு, புலன்களை நடத்துகிறவரும் இந்த யாதவசிங்கமுமான. கிருஷ்ணனிடம்வந்து கரங்குவித்து, 'ஓ! புருஷோத்தமரே! 'தேவர்களுடைய காரியத்தைச் சாதிப்பதற்காகக் கிருஷ்ணன் வரப்போகிறார். அவர் பூமியின்புத்திரனான நரகன், நிசும்பன், முரன், ஹயக்ரீவன், பஞ்சஜனனென்னும் அஸுரர்களையும் அவர்கள்சேனைகளையும் வதஞ்செய்து அளவற்ற தனத்தை அடையப்போகிறார். அவர் சொற்பகாலத்தில் உங்களைச் சிறையிலிருந்து மீட்பார்' என்று நாரதர் எங்களுக்குச் சொன்னார். சிறந்த ஞானியும் தேவரிஷியுமாகியஅவர் இவ்வாறு சொல்லிச்சென்றார். நாங்கள் எப்போதும் உம்மையே நினைத்துக்கொண்டு கடுந்தவஞ்செய்கிறோம். புருஷஸ்ரேஷ்டரே! இந்தக் கெட்டகாலந்தாண்டி, சிறந்தகைகளையுடைய மாதவரை எப்போது காண்போமென்று மனத்தில் எண்ணமிட்டுக்கொண்டு அஸுரர்களால் காவல்காக்கப்பட்டு எக்காலமும் தவஞ்செய்து வருகிறோம். அதன்பிறகு, எங்கள்விருப்பத்தைச் செய்வதற்காக வாயுபகவான்வந்து, 'நாரதர் சொன்னதுசொன்னபடியே சீக்கிரத்தில் நடக்கும்' என்றுசொன்னார்' என்றுசொன்னார்கள்,

அந்தச் சிறந்தபெண்களின் முன்னிலையில் விருஷபப் பார்வையுடையவராயிருந்த கண்ணனைத் தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் பசுக்களின்முன்னிற்கும் மஹாவிருஷபம்போலக் கண்டனர். அந்தப் பெண்கள், சந்திரனுக்கொப்பான அவருடைய முகத்தைக்கண்டு கண்மலர்ந்து மனங்களித்துச் சிறந்தகைகளையுடைய அந்தப் பகவானைப்பார்த்து, 'ஓ! எடுத்தவிரதம் தவறுதவரே! வாயுபகவானும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் நன்மையைக்கருதின நாரதமஹரிஷியும் முன்னர் இங்கே எங்களைப்பார்த்து, 'சங்கம் சக்கரம் கதைவாளேந்தின மஹாவிஷ்ணுவான நாராயணர் பூமியின் புத்திரனை நரகனைக் கொன்றபிறகு உங்களுக்குக் கணவராவார் என்பது திண்ணம்' என்றும் சொன்னார்கள். ரிஷிஶ்ரேஷ்டரும் முதன்மையான மஹாத்மாவுமான அந்த நாரதரின்சொற்படி எங்களுக்கு உண்மையாக நீர் பர்த்தாவாகவேண்டும். இஃது எங்கள் பாக்யம். பகைவரையடக்குகிறவரே! கேள்விக்குப் பிரியமாயிருந்தவரைக் காட்சிக்குப் பிரியராகப்பார்க்கிறோம் என்பது ஸந்தோஷமானது. இந்தமஹாத்மாவான (உம்மைக்) கண்டதனால் நாங்கள் கிருதார்த்தர்களானோம்' என்று கூறினர்.

யாதவஶ்ரேஷ்டரான கிருஷ்ணன், மதனனால் மயலுற்றிருக்கும் அந்தப்பெண்களனைவரையும் நோக்கி, 'விசாலமானகண்களையுடைய பெண்களே! நீங்கள்கேட்பதெல்லாம் உங்களுக்குநேரும்' என்று மறுமொழியுரைத்தார். உடனே, தேவகிபுத்திரரான பகவான் ரத்தினங்களுடனும் தனக்குவியல்களுடனும்கூடவே அந்தப் பெண்களெல்லாரையும் கருடன்மேலேற்றிவைத்தார். தேவேந்திரனுக்கு இளையஸஹோதரரான அந்தக்கண்ணபிரான் பக்ஷிகள் யானைகள் புலிகள்முதலான துஷ்டமிருகங்களும் ஸர்ப்பங்களும் குரங்குகளும் மான்களும் பன்றிகளும் புள்ளிமான்களும் கூட்டங்கூட்டங்களாகநிறைந்திருப்பதும், கற்களும் கற்பாறைகளும் தாழ்வரைகளும் உயர்ந்தசிகரங்களுமுடையதும், விசித்திரமான மயில்கள் நிறைந்திருப்பதுமான மணிபர்வதத்தை எல்லாப்பிராணிகளும் பார்த்திருக்கும்போதே பேர்த்துக் கருடன்மேல்வைத்தார். பெருமலைச்சிகரம்போன்ற அந்தக்கருடன் மஹாபலசாலிகளான கிருஷ்ணனையும் பலராமரையும் இந்திரனையும் தூக்கிக்கொண்டு தம்வன்மையுள்ள சிறகுகளைவிரித்து மலைச்சிகரங்களை இடித்தும் மரங்களைப்பெயர்த்தும் எல்லாத்திசைகளிலும் பேரொலியைஉண்டாக்கினர். வீரனே! பகைவரைவெல்லுகிறவராகிய கருடன் வைஶ்வாநரமார்க்கமென்றுசொல்லப்பட்ட நக்ஷத்திரவீதியிற் சென்று பெரியமேகங்களைஇழுத்தார். தம்ஒளியினால் நவக்ரஹங்

கள், இருபத்தேழுநக்ஷத்திரக்கூட்டங்கள், மற்றத்தனித்தநக்ஷத்திரங்கள், ஸப்தரிஷிகள், அஸ்வினிதேவர்கள் இவர்களின் ஒளிகளையெல்லாம் மறைத்து மிக்கபுண்ணிய ஸ்தானமாகிய தேவலோகத்தைச் சேர்ந்தார். அந்தப்பிரபுவான ஜனார்த்தனர் பலராமரோடு இந்திரனுடையமாளிகையைச்சேர்ந்தவுடன் கருடனைவிட்டுஇறங்கி அதிதிதேவியின்பாதங்களை வந்தனஞ்செய்து எல்லாத்தேவர்களாலும் பிரம்மா தக்ஷர்முதலான ஸ்ருஷ்டிகர்த்தர்களாலும் பூஜிக்கப்பெற்றவராக அதிதிதேவிக்குத் திவ்யகுண்டலங்களையும் சிறந்த ரத்னங்களையும் கொடுத்தார்.

அதிதிதேவியும் அவற்றையெல்லாம் பெற்றுக்கொண்டு மனத்துயரம்நீங்கினவளாகி இந்திரனுக்குஇளையஸஹோதரரான கண்ணபிரானையும் பலராமரையும் கொண்டாடினாள். தேவேந்திரனுடைய மனைவியான இந்திராணி, கிருஷ்ணன்மனைவியான ஸத்தியபாமையைக் கைப்பிடித்தழைத்துக்கொண்டு அதிதியினிடம் காண்பித்தாள். துயரம்தீர்ந்த அந்தத்தேவமாதாவான அதிதிதேவி, கிருஷ்ணனுக்குப் பிரியம் செய்யக்கருதி அந்தஸத்தியபாமையைப் பார்த்து, 'அழகியமுகமுள்ள பெண்ணரசியே! கிருஷ்ணன் பூமியின்மீதிருக்கும் வரையில் உனக்கு மூப்புவராமல் உடம்பில் எல்லாவகையான நல்லமணங்களும் பொருந்தியிருப்பாய்' என்று வரமளித்தாள். அழகிய இடையுள்ள ஸத்தியபாமை இந்திராணிக்கு விடைகொடுத்து அவளிடத்தில் தானும்விடைபெற்றுக் கிருஷ்ணனுடையகிரஹத்துக்குச் சென்றாள். சத்துருக்களையடக்குகிறவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தேவர்களால் பூஜிக்கப்பெற்று மஹரிஷிகளின்கூட்டங்களினால் அனுஸரிக்கப்பட்டவராகத் தேவலோகத்திலிருந்து துவாரகைக்குச் சென்றார். தேவர்களுக்கெல்லாம் ஸ்ரேஷ்டரும் சிறந்த கைகளையுடையவருமாகிய கண்ணபிரான் தூரமானமார்க்கத்தை விரைவாகத்தாண்டிக் கோட்டையின் முன்வாயிலை அடைந்தார்.

ஐம்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துவாரகாநகரத்தையும் கிருஷ்ணனுடைய அந்தப்புரஸ்திரீகளின்கிருகங்களையும் வர்ணித்தது.)

பிரபுவும் நாராயணனுமான கிருஷ்ணன் அந்தத் துவாரகாபுரியைக்கண்டு களிப்புற்று எல்லாப்பொருள்களோடும் நகரப்பிரவேசஞ் செய்ய ஆரம்பித்தார். துவாரகாபுரியின் நாற்புறங்களி

ளும் பலவகை மலர்களும் கனிகளுமுள்ளவையும் அனேக ஜனங்க ளுள்ளவையுமான அழகிய அனேகந் தோட்டங்களைக் கண்டார். சூரியனைப்போலவும் சந்திரனைப்போலவும் பிரகாசிக்கின்றவையும் மேருமலையின் சிகரங்கள் போன்றவையுமான மாளிகைகள்நிரம்பி அழகாயிருப்பதும், தாமரைகளின் வரிசைகள்நிரம்பினவையும் ஹம்ஸங்களால் அடையப்பட்ட தண்ணீரோடு கூடியவையும் கங்கைநதிக்கும் ஸிந்துநதிக்கும் ஒப்பானவையுமான அகழிகளி னல்சோபிப்பதும், சூரியனைப்போலப் பிரகாசிப்பதும் ஆகாயத் தின்மேல் எட்டியிருப்பதுமான வெண்மதிலினல் மேகங்கள்சூழ்ந்த ஆகாயம்போல் விளங்குவதுமாக விசுவகர்மாவினல் செய்யப்பட்ட அழகிய துவாரகாநகரியைக் கண்டார். நந்தனவனத்திற்கும் மிச் ரகம்என்னும்தேவோத்தியான வனத்திற்கும் சமானமான வனங் களோடு, அதிகமாகச் சங்கீதகோஷமும் சிறந்த பொன்மாளிகை களும் நிரம்பி ஜனங்களுக்கு ஸந்தோஷகரமாக அந்தச்சிறந்த நகரம் விசுவகர்மாவினல் ஸ்வயமாகவே உண்டாக்கப்பட்டது. எல்லாநகரங்களுக்கும் மேலான அந்தநகரத்தில், கொடிகள் தூக் கிக் கட்டியிருப்பதனல் பறப்பவைபோன்றவையும் பொன்மயமா யிருப்பதனல் மேருமலையின் சிகரங்கள்போலப் பிரகாசிப்பவையு மான புகழ்பெற்ற யாதவர்களின் மாளிகைகளைக்கண்டு, மகிமை பெற்ற இந்திரன் மகிழ்ந்தான். வெள்ளைபூசி வெளுத்தசிகரங் களோடு கூடியவையும் பொன்னல் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும், மேருமலையின் கொடுமுடிகள்போலப்பெரியமேல்மாளிகைகளோடு கூடியவையும், எல்லா ரத்தினங்களுமுள்ளவையும், [1] ஹர்மியம், [2] அர்த்தசந்திரம், [3] நிர்யோகம், [4] பஞ்சரம் என்னும் கட்டிடங்க ளோடுகூடியவையும், யந்திரசாலைகள் நிரம்பினவையும், ரத்னமும் பொன்னும்சேர்ந்த தளவரிசைகளும் சுண்ணும்புக்குழம்பு பூசின தரைகளுமிருப்பதனல் பலநிறக்கற்களோடுகூடிய மலைகள்போ லிருப்பவையும், பொன்மயமான வாயிற்படிகளும் வைடூரியக் கல்லாலாகிய தாழ்களுமுடையவையும், எல்லாக் காலங்களிலும் ஸுகமான காற்றுள்ளவையும், மிக்கவிலைபெற்ற சாமான்களுள்ள வையும், அழகியதாழ்வரைகளாலும் கொடுமுடிகளாலும் சோபிக் கின்ற குன்றுகளுக்கொப்பானவையும், ஐந்துநிறங்களுள்ள புஷ்ப வர்ஷங்கள் நிரம்பினவையுமான கிருகங்களினலும் மேகமுழக் கம்போன்ற ஜனகோஷங்களினலும் அந்நகரமானது போகவதி

1 விசாலமான மேல்மாடி. 2 அர்த்தசந்திரன் வடிவாயிருப்பது.
3 கொடுங்கை அதாவது மேல் வளைவான கட்டிடம்.
4 கூடுபோலக் கம்பிகளால் செய்யப்பட்ட கட்டிடம்.

என்னும் நாகலோகநகரம்போல இருந்தது. கிருஷ்ணனுடைய வெண்கொடியே ஐராவதமும், யாதவர்களின் ஆயுதங்களே வான விற்களும், வீரர்களான யாதவர்களே மயில்களும், அனேகமாயி ரம் ஸ்திரீகளே மின்னல்களும், கிருஷ்ணனும் இந்திரனுமே மேக தேவதைகளுமாகவுடைய வீடுகளென்னும் மேகங்களினால் அலங் கரிக்கப்பட்ட துவாரகாநகரானது மேகங்களால் மூடப்பட்ட ஆகாயம்போல மிக்கஅழகாயிருந்தது. அவர்கள், நான்குயோஜனை நீளமும் அவ்வளவே அகலமும் சிறந்ததனங்கள் நிரம்பின தும் உயர்ந்த மேல்மாளிகைகளோடு கூடியதும் சிறியசெய்குன் றுகளோடுகூடியதுமாக விஸ்வகர்மாவினால் செய்யப்பட்ட கிருஷ்ண பகவானுடைய மாளிகையைக் கண்டனர். சுற்றிலும் ஒருயோ ஜனைவிஸ்தாரம் இடமுள்ள அந்தக்கிருஷ்ணனது மாளிகையைச் சிறந்தமஹிமையுள்ள விசுவகர்மாவானவன் இந்திரனுடைய கட் டளையினால் செய்தான். மேருமலையின் சிகரம்போல் உயரமும் பொன்மயமுமான ருக்மிணியினுடைய சிறந்தகிருஹமும் மிகச் சிறந்தமஹிமையுள்ள விசுவகர்மாவினாலேயே செய்யப்பட்டது. எப்போதும் வெண்ணிறமான கிருஹத்திலேயே வஸிப்பவளான ஸத்தியபாமையின் கிருஹமும், பலநிறமான ரத்தினங்களி ழைத்த படிகளுள்ளதும் '1 சீதவான்' என்று பெயருள்ளதுமாக மேகம்முதலிய மறைவுநீங்கிய ஸூர்யனைப்போல பிரகாசிக்கும் பதினாறு பெரிய கொடிகள்கட்டி அலங்கரித்து முதன்மையான இடத்தில் தனித்துத் தெரியும்படி கட்டப்பட்டது. அதேஇடத் தில் பலநிறமான ரத்தினங்களின் ஒளிகள் எங்கும்வ்யாபிப்பதனால் மூன்றுலோகங்களையும் பிரகாசப்படுத்துவதும் அலங்காரஞ்செய் யப்பட்டதும் எல்லாமாளிகைகளிலும்முதன்மையுமான ஜாம்ப வதியின் கிருஹமிருந்தது. அவ்விரண்டு கிருஹங்களுக்குமிடையில் (=ஸத்தியபாமையின் வீட்டிற்கும் ஜாம்பவதியின் வீட்டிற்கு மிடையில்)கைலாஸசிகரம்போன்றவெண்ணிறமான பிரகாசமுடை யதும் ஜ்வலிக்கின்ற அக்கினியைப்போல விளங்குகிற பொன்மய மான சிகரங்களையுடையதும் மேருவென்று பெயர்பெற்றதுமான ஒருகிருஹம் கடலுக்கு ஒப்பாக விசுவகர்மாவினால் செய்யப்பெற் றிருந்தது. அதில் காந்தாரதேசத்தரசன்மகளும் குலத்திலுயர்ந்த வளுமான ஸுகேசியென்று பெயர்பெற்றமனைவி கிருஷ்ணனால் வைக்கப்பட்டிருந்தாள். சிறந்த கைகளையுடைய தர்மராஜாவே! தாமரைமலர் நிறமுள்ளதும் அதிகப் பிரகாசமுள்ளதும் மிக்க உயரமுமான பத்மகூடமென்று பெயர்பெற்ற கிருகமானது

1 குளிர்ச்சியுள்ளது.

ஸுப்ரபையென்னும் கிருஷ்ணன் மனைவியினுடையது. கௌரவ ஸ்ரேஷ்டனே! ஸூர்யப்பிரபம் என்று பிரசித்தமாகச் சொல்லப் படும் சிறந்தமாளிகையானது சார்ங்கபாணியினால் லக்ஷ்மணையென் னும் மனைவிக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. பாரதனே! உயர்ந்த வைடூரியக்கற்களின் ஒளியும் பச்சைக்கற்களின் ஒளியும் நிரம்பின தும் வெண்மையான பலகணிக்கம்பிகள் வைக்கப்பட்டதும், 'ஹரி' என்று எல்லாராலும் சொல்லப்பட்டதும் தேவர்களா லும் ரிஷிகளாலும் பூஜிக்கப்பட்டதும் எல்லாவீடுகளுக்கும் அலங் காரமானதுமாகிய மாளிகை ஸுமித்ரவிஜயையென்னும் கிருஷ் ணன்மனைவி இருக்குமிடம். அவள் அங்கே கிருஷ்ணனால் வைக் கப்பட்டாள். எல்லா மாளிகைகளிலும் முதன்மையானதும், 'கேதுமான்' என்று பெயர்பெற்றதுமான கிருஷ்ணன்மனைவி யின் கிருஹம் எல்லாச்சிற்பிகளும்சேர்ந்து கட்டியது. 'விரஜம்' என்று பெயர்பெற்றதும், 'ரஜஸ்' என்று சொல்லப்பட்ட அழுக்கில்லாமையால் அப்பெயருக்கு ஒத்ததும், மஹாத்மாவான கிருஷ்ணனை யாவரும் வந்து பார்க்குமிடமும், அங்குள்ள எல்லா அரண்மனைகளிலும் சிறந்ததும், ஒருயோஜனைவிஸ்தாரமான சுற்று ப்ரதேசமுள்ளதும், எல்லாரத்தினங்களும் நிரம்பினதுமான அந் தக்கிருஹத்தைப் பிரபுவுக்காக விஸ்வகர்மா தானேசெய்தான். அவர்களுடைய கிருஹங்களெல்லாம் பொன்மயமான கொடிமரங் களும் கொடிகளும் கட்டினவையாகச் செய்யப்பட்டிருந்தன. கண்ணனுடைய கிருஹத்துக்குக் கொடிகளே வழிகாட்டுகின் றவை. அங்குள்ள எல்லாருடைய கிருஹங்களிலும் மணிகளின் கோவைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. அறுபது பனையுயரமுள்ளதும் அரையோஜனைவிஸ்தாரமுள்ளதும் கின்னரர்களின் ஸங்கீதகோஷ முள்ளதும் மூன்றுலோகங்களிலும் பெயர்பெற்றதும் 'இந்திரத் யும்னம்' என்னும் தடாகமுள்ளதுமான ஹம்ஸகூட சிகரத்தை யும், ஸூர்யனுடைய மார்க்கத்தையும் எட்டினதும் எல்லா ஜோதிக்கொடிகளும் பிரகாசிப்பதனால் ஒளியுள்ளதும் தேவர்க ளிருக்குமிடமும் மூன்றுலோகங்களிலும் பெயர்பெற்றதுமாகிய மேருமலைச் சிகரத்தையும், எல்லாஜனங்களும் பார்த்திருக்கை யில், அளவற்ற மஹிமையுள்ள யாதவ சிங்கமான கிருஷ்ணன் பெயர்த்துப் பிரயத்தனத்துடன் தமதிருப்பிடம் கொண்டு வந்து, வைஜயந்தமென்னும் இந்திரன் கிருஹத்தைப்போன்ற பெரிய மாளிகையை முன்னமே செய்துகொண்டார். பகை வரைத் துன்பப்படுத்துகிறவரான கிருஷ்ணனால் இந்திரன்வீட்டுத் தோட்டத்திலிருந்து கொண்டுவந்த பாரிஜாதமரமும், அங்கேயே

நாட்டப்பட்டிருந்தது. அனேகநூறு முழஅளவுள்ள பொன் பூசின மேல்வீடுகளினால் அந்தக்கிருஹம் சூழப்பட்டது. அந்த இடத்திலேதான் கிருஷ்ணனால் சிறந்த மரங்களும் வைக்கப்பட்டன. தாமரைமலர்களும் செங்கழுநீர்ப்புஷ்பங்களும் செவ்வல்லிப் பூக்களும் நிரம்பின ஜலமுள்ளவையும் ரத்தினங்களும் முத்துக்களுமே பெருமணல்களாகவுடையவையுமான ஓடைகளும், தடாகங்களும் அங்கேயே இருக்கின்றன. அவற்றின் அழகான கரைகளை அந்தச் சிறந்தமரங்கள் சிறப்பிக்கின்றன. ஆச்சா, பனை, அசுவகர்ணம், அனேகம் கிளைகளோடுகூடிய ஆல், 1 பல்லாதகம், விளா, 2 இந்திரவிருக்ஷம், சம்பகம், கருங்காலி, மிருதக்முதலிய மரங்கள் சுற்றிலும் வளர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இமயமலையிலும் நந்தனவனத்திலுமுள்ள மரங்களனைத்தும் யாதவசிங்கமான கண்ணனால் கொண்டுவந்து அங்கே நாட்டப்பெற்றிருக்கின்றன. அந்தக் காடுகளிலுள்ள மரங்களில் எல்லாக் காலங்களிலும் ரத்னங்களைப் போலப் பொன்னிறமும் சிவப்புநிறமும் வெண்மைநிறமுமான மலர்களும் கனிகளும் நிரம்பியிருந்தன. ஆயிரம் இதழ்களுள்ள தாமரைகளும் அனேக மந்தாரமரங்களும் அசோகம், கர்ணிகாரம், திலகம், நாகமல்லிகை, குரவகம், நாகபுஷ்பம், சண்பகம், திருணபுல்லிகை, 3 ஸப்தபர்ணம், கபந்தம், நீபம், குரகம், தாழை, நாககேஸரம், சிறுதாழை தலதாடகம், பனை, பிரலம்பம், மகிழ், பிண்டிகை, 4 பீஜபூரகம், துரிஞ்சி, ஆமலகம், த்ருதாமலகம், 5 கர்ச்சூரம், சிறந்தநாவல், மா, பலா, திலதிந்துகம், எலுமிச்சை, அமிருதகம், க்ஷீரிகை, கர்ணிகை, தென்னை, புன்கு, உத்குரோசகம், வாழை, ஜாதமல்லி, பாதிரிமுதலிய இவற்றின்வனங்களும், ஆம்பலும் செவ்வல்லியும் கருநெய்தலும் நிரம்பினவாவிகளும் கிணறுகளும் அனேகம் இருந்தன. பூத்த அசோகங்களும் விளாமரங்களும் செம்பருத்திகளும் பிரியாளமரங்களும் அசோகங்களும் இலந்தை மரங்களும் அவற்றின் கரைகளிலிருந்தன. பிரியங்கு, இலந்தை, யவம், தினிசம், சந்தனம், சசியென்னும்மரம், ஶ்லேஷ்மாதகம், பலாசம், தவம், அரசு, அத்தி, வில்வம், வேம்பு, இந்திரவிருக்ஷம், மருதம், சிரிபில்வம், பௌமம், கஞ்சா, பல்லாதகம், அசுவவிருக்ஷம், ஸர்ஜம், வெற்றிலைக்கொடி, லவங்கம், பாக்குமரம், பலவகை மூங்கில்கள், இவை நாற்புறமும் வளர்க்கப்பட்டிருந்தன. நந்தனவனத்திலும் சைத்ரரதமென்னும் குபேரன் தோட்டத்திலுமுள்ள மரங்களனைத்தும் யதுநாதரால் அவ்வனத்தில் நாலுபக்கங்களி

1 'சே' என்னும்மரம். 2 தேவதாரு. 3 ஏழிலைம்பாலை.
4 கொய்யா; மாதுளையுமாம். 5 பேரீந்து.

னும் வளர்க்கப்பட்டிருந்தன. அழகான அந்தச் சிறந்தவீட்டில் பலவகை உயர்ந்தரத்னங்களே பொன்னிறமும் சிவப்புநிறமும் இந்திரநீலக்கல் நிறமுமான மணற்குன்றுகளாயமைந்த மஹாநதிகள் இருந்தன. களித்தமயில்களும் குயில்களும் சப்திக்கும் செய்குன்றுகளெல்லாம் மிகச் சிறப்புற்றிருந்தன. அங்கே யானைக்கூட்டங்களும் பசுக்களும் எருமைகளுமிருந்தன. பன்றிகளுக்கும் மான்களுக்கும் பறவைகளுக்கும் அங்கே இடங்கள் செய்யப்பட்டிருந்தன. நானூறுமுழஉயரமுள்ளதும் அமிர்தம்போன்ற நிறமுள்ளதுமாகிய ஒருமலை அந்தவீட்டிற்குப் பிராகாரமாக விசுவகர்மாவினால் செய்யப்பட்டிருந்தது. அங்குள்ள மற்றச்சிறந்த குன்றுகளும் நதிகளும் தடாகங்களும் காடுகளும் தோட்டங்களும் அந்தப் பிராகாரத்தினால் சூழப்பெற்றிருந்தன.

ஐம்பத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(இந்திரன் கிருஷ்ணனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு ஸ்வர்க்கலோகம் சென்றது.)

கிருஷ்ணனும் பலராமரும் பெருங்கீர்த்திபெற்ற இந்திரனுமாகிய இந்தமூன்று புருஷஶ்ரேஷ்டர்களும் இவ்வாறு துவாரகா நகரத்தைக் கண்டனர். பிறகு, கண்ணபிரான் ஸந்தோஷத்துடன் கருடன் தலைமேல்நின்றுகொண்டு பகைவர்களுக்கு மயிர்சிலிர்க்கச் செய்வதாகிய தமதுவெண்சங்கை ஊதினார். அந்தச்சங்கின்முழக்கத்தினால் கடல்மிகக்கலங்கியது. ஆகாயமெல்லாம்சப்தித்தது. அப்போது அஃது ஆச்சரியமாயிருந்தது. பாஞ்சஜன்யத்தின் சப்தத்தைக்கேட்டவுடன் மதுஸூதனரையும் கண்டு குகுரர்களும் அந்தகர்களும் மகிழ்ந்துவந்தனர். ராஜாவாகிய உக்ரஸேனன் வஸுதேவரை முன்னிட்டுக்கொண்டு புல்லாங்குழல்களும் சங்கங்களும் முழங்க வாஸுதேவர் மாளிகைக்குச் சென்றான். தேவகியும், ரோகிணியும், ஆஹுகனுடைய அந்தப்புரஸ்திரீகளுமாகிய அனைவரும் மகிழ்ந்து கண்ணபிரானை அழைப்பதற்குத் தம் தம் வீடுகளிற் பரபரப்போடு ஸஞ்சரித்தனர். 'பிராம்மணத்வேஷிகளனைவரும் அழிக்கப்பட்டனர். அந்தகர்களும் விருஷ்ணிகளும் வெற்றிபெற்றிருக்கின்றனர்' என்றுசொல்லி ஸ்திரீகள் சேர்ந்து அக்ஷதைகள் போட்டபிறகு, கண்ணபிரான் கருடவாஹனராகவே தமது அரண்மனைக்குட் சென்றார். ஈஶ்வரரான மதுஸூதனர் உடனே அம்மணிபர்வதத்தைத் தக்கவிடத்தில் வைத்

தார். தாமரைக்கண்ணராகிய மதுஸூதனர் அந்தத்தனங்களை யும் ரத்தினங்களையும் ஸபையில்வைத்துத் தந்தையைத்தரிசிக்க ஆவலுற்ருர். பாரதனே! அப்போது மிக்க புகழ்பெற்ற வாஸு தேவர் பிராம்மணரான ஸாந்தீபினியின்பாதங்களை முறைப்படி முதலிற்பிடித்து வந்தனஞ்செய்தார். அகன்றும் சிவந்துமுள்ள கண்களையுடையவரும் பகைவர்களான வீரர்களைக் கொல்லுகிற வரும் பெரும்புகழ்பெற்றவரும் இந்திரனுக்கு இளையவருமான கண்ணபிரான், மனத்தில் ஆனந்தம் நிரம்பினவரும் கண்களில் ஆனந்தக்கண்ணீர் ததும்பிக்கொண்டிருப்பவரும் தந்தையுமான வஸுதேவரைப் பிரியத்துடன் வந்தனஞ்செய்தார்; ஸாந்தீபினி வஸுதேவர் இருவராலும் உச்சியில்மோக்கப்பெற்ருர். யாதவ ஶ்ரேஷ்டரான கண்ணன் யாதவர்களை வயவின்கிரமப்படி சந் தித்து அவர்களெல்லாரையும் பெயரிட்டழைத்தார். பிறகு, ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் எல்லாரத்னங்களும் நிரம்பின தனங்க ளெல்லாவற்றையும் அவர்களனைவர்க்கும் பகுத்துக்கொடுத்தார். கண்ணனுக்கு முக்கியமந்திரிகளும் இந்திரனைப்போன்றவருமான அந்த யாதவப்புலிகளிருக்கும் அச்சபை, சிங்கங்கள் வஸிக்கும் மலைக்குகைபோல விளங்கிற்று. பிறகு, ஆஸனங்களில் உட்கார்ந்த முக்கியமான குகுரர்களையும் அந்தகர்களையும் ராஜாவான அந்த ஆகுகனையும்பார்த்து, தேவர்க்கதிபதியும் பரந்த கீர்த்தியுள்ள வனுமாகிய தேவேந்திரன் இன்சொல்லினுல் அவர்கள் மகிழும்படி பேசலானுன்.

'மஹாத்மாவான கிருஷ்ணபகவான் மானிடலோகத்தில் வஸுதேவபுத்ரராக எதற்காக ஜனித்தாரென்பதையும் அவர் என்ன செய்தாரென்பதையும் சுருக்கமாகச் சொல்வேன். பகை வரை அடக்குகிறவரான இந்தத்தாமரைக்கண்ணர் நூறுயிரம் அஸுரர்களைக்கொன்று பாதாளலோகத்துக்குட்சென்ருர். முந் தியவர்களான பிரஹ்லாதன், பலி, சம்பரன் முதலியவர்களால் அடையப்படாத இந்தத் தனம் கிருஷ்ணனுல் உங்களுக்கு இங்கே கொடுக்கப்பட்டது. சிறந்த ஞானமுள்ள கிருஷ்ணபகவான், வலை கட்டிக்கொண்டிருந்த முரனையும் பஞ்சஜனனையும் வென்றபிறகு, கற்கோட்டைகளைக்கடந்து நிசும்பனையும் அவன் சேனைகளையும் கொன்ருர். சிறந்த சக்தியுள்ள ஹயக்ரீவனென்னும் வலிய அஸுரனும் இவரால் கொல்லப்பட்டான். நரகாஸுரனும் யுத் தத்தில் அடிக்கப்பட்டான். அதிதியின் குண்டலங்களும் திரும் பக்கொண்டுவரப்பட்டன. மறுபடியும், பாணுஸுரவதம் நடக்கப் போகையில் ஆதித்யர்களும் வஸுக்களும் ஸாத்யர்களும் என்னை

முன்னிட்டுக்கொண்டு மதுஸூதனனிடம் வரப்போகின்றனர்' என்றான். இந்திரன் இவ்வாறுசொல்லிக் குகுரர் அந்தகர்களெல்லாரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு ராமகிருஷ்ணர்களையும் வஸுதேவரையும் தழுவினான். பிரத்யும்னன் ஸாம்பன்முதலானவர்களையும் அனிருத்தன், ஸாரணன், பப்ரு, ஜல்லி ஆகிய இவர்களையும் கதன், பானு, சாருதேஷ்ணன், ஸாரணன், அக்ரூரர், ஸாத்யகி முதலானவர்களையும் கௌரவித்து விடைகேட்டுக்கொண்டு விருஷ்ணிகளுக்கும் குகுரர்களுக்கும் ராஜாவான ஆஹுகனைத்தழுவிக்கொண்டான். போஜன் கிருதவர்மா முதலான அந்தக விருஷ்ணிகளிடம் சொல்லிக்கொண்டும் கிருஷ்ணனிடம் தேவர்களுடன் விடைபெற்றுக்கொண்டும் பிரபுவும் இந்திராணியின் கணவனுமாகிய இந்திரன் எல்லாரும் பார்த்திருக்கையில் வெள்ளைமலை போன்ற ஐராவதமென்னும் யானையின்மேல் ஏறினான். அடிக்கடி வாயிலிருந்துண்டான பெரிய கோஷங்களினால் உலகங்களை நிரப்புவதும் பொன்மயமான பெருங்கச்சை கட்டப்பட்டதும் பொன்னையணிந்த தந்தங்களுடையதும் அழகிய சேணம்விரிக்கப்பட்டதும் எல்லாரத்தினங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் மழைபொழியும் மேகம்போல மதஜலத்தை எக்காலமும் வர்ஷிப்பதும் பொன்மாலையணிந்ததும் திக்கஜங்களில் சிறந்ததுமான ஐராவதத்தின்மேலேறின இந்திரன், மந்தரமலைச்சிகரத்தில் பிரகாசிக்கும் ஸூர்யன்போல விளங்கினான். அதன்பிறகு, தேவேந்திரன் வயிரக்கல்லினாற் செய்யப்பட்டதும் பயங்கரமுமான சிறந்த அங்குசத்தைக் கையிற்பிடித்து மிக்கபலசாலியான அக்னிபகவானுடன் சென்றான். குபேரன், வருணன், நவக்கிரஹங்கள், ஸப்தமருத்துக்கள் முதலிய தேவக்கூட்டங்கள் பெண்யானைகளிலும் ஆண்யானைகளிலும் விமானங்களிலும் ஏறி அன்புடன் இந்திரன்பின் சென்றனர். அந்த இந்திரன் வாயுமார்க்கத்தைத்தாண்டி வைசுவாநரமார்க்கம் என்று சொல்லப்பட்ட ஆகாயத்தின் மத்தியரேகைக்குச்சென்று ஸூர்யமண்டலத்தைச் சார்ந்து அங்கேயே அந்தர்த்தானமானான்.

ஐம்பத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தாய்மார்களும் பத்னிகளும் கிருஷ்ணனைக்கண்டது.)

பிறகு, யாதவர்களனைவருடைய ஸ்திரீகளும் ஆஹுகன்பத்னிகளும் உலகத்தில்புகழ்பெற்ற நந்தகோபபத்னியாகிய யசோதை

யும் மிக்கபாக்கியவதியான ரேவதியும், பதிவ்ரதையான ருக்மிணி, ஸத்யபாமை, ஜாம்பவதி, காந்தாரி, சிம்சுமை, விசோகை, லக்ஷ்ணை, ஸுமித்ரை, கேதுமை முதலான கிருஷ்ணனுடைய அந்தப்புரஸ்திரீகளும் மஹாத்மாவான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய ஐசுவரியத்தைக் காணவிரும்பி அன்புடன் மங்களத்திரவியங்களை எடுத்துக்கொண்டு ஸபைக்குச்சென்றனர். அவர்கள் கண்ணனைப் பார்க்கஆவலுடன் ஸபைக்குச் சென்றனர். தேவகியும் ரோஹிணியும் எல்லா அரசிகளிலும் முன்வைக்கப்பெற்றனர். அவர்கள், பலராமருடன்வீற்றிருக்கும் கிருஷ்ணபகவானைக் கண்டனர். அவ்விரண்டுதேவர்களாகிய ராமகிருஷ்ணர்கள் முதலில் ரோகிணிக்கு அபிவாதனஞ்செய்து, பிறகு, தேவகிக்கு அபிவாதனஞ் செய்தனர். அந்தத் தேவகியானவள் ரிஷபப்பார்வையுள்ள அவ்விரண்டு புத்திரர்களுடன்சேர்ந்து ஸூர்யனோடும் வருணனோடுங்கூடிய தேவமாதாவான அதிதியைப்போல மிக்கசோபையுள்ளவளாய் விளங்கினாள். பாரதனே! தேககாந்தியினால் மிக ஜ்வலிப்பவள்போல யசோதையின்பெண் உடனே அங்குவந்தாள். அவள் ஏகாநங்கையென்னும் பெயருள்ளவள்; நினைத்தரூபமெடுப்பவள்; எப்போதும் கன்னிகையாயிருப்பவள். அவளுக்காகத்தான் புருஷோத்தமரானகண்ணபிரான் கம்ஸனையும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களையும் கொன்றார். பகவானாகிய பலராமர் அந்தப் பெண்ணரசியைத்தழுவி உச்சிமோந்து இடக்கையில் பிடித்துக் கொண்டார். அவர் அங்கே அவளைக்கண்டவுடன் அன்புள்ள பாங்கியைப்போல வலக்கையிற்பிடித்தார். ஸபையின்நடுவில், பொற்றாமரைபோன்ற கைகளையுடையவளும் தாமரையாளைப் போன்றவளும் பத்மநாபருடைய அவதாரமாகிய ராமகிருஷ்ணர்களுடைய ஸஹோதரியுமான அந்தப்பெண்ணை யாதவர் ஸபைநடுவிற்கண்டனர். பிறகு, அவர்கள் மகிழ்ந்து ராமகிருஷ்ணர்களின்மேல் அக்ஷதையையும் நெற்பொரிகளையும் புஷ்பங்களையும் நெய்யையும் பொழிந்தனர். யாதவர்கள், குழந்தைகள் கிழவர்கள் குலத்தோர் சுற்றத்தவருடன் கிருஷ்ணனருகில் உட்கார்ந்தனர். சிறந்த கைகளையுடையவரும் நகரத்துஜனங்களுக்குச் சந்தோஷத்தைப் பெருகச்செய்பவரும் புருஷஶ்ரேஷ்டருமான கண்ணபிரான் எல்லாராலும் பூஜிக்கப்பெற்றுத் தமது கிரஹத்தில் பிரவேசித்தார். எப்போதும் ஸுகமுள்ளபகவான் ருக்மிணிதேவியுடன் சேர்ந்து ஸுகமாகவும் உற்சாகமாகவுமிருந்தார். பாரதனே! பிறகு, ஸத்தியபாமை, ஜாம்பவதிமுதலான எல்லாஸ்திரீகளின் வீடுகள்தோறும் யாதவஶ்ரேஷ்டரான கண்ணபிரான் ஸந்தோஷமாயிருந்தார். ஸ்ரீ வாஸுதேவர் திரும்பவும் ருக்மிணியின்

கிருஹத்துக்குச்சென்றார். அன்பனே! சிறந்தகைகளையுடைய வனே! சார்ங்கபாணியான கண்ணனுடையஜயம் இவ்வகையானது. இதற்காகத்தான் இந்தமஹாத்மா மானிடரில் ஜனித்தாரென்றுசொல்லுகின்றனர்.

அறுபதாவது அத்யாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணன் பாணாஸுரனை ஜயித்தது.)

மஹாராஜாவே! பெரும்புகழ்பெற்ற கிருஷ்ணன், பிறகு, தமது அந்தப்புரஸ்திரீகளிடம் இரவும்பகலும் ஸுகமடைந்து துவாரகைநகரில் மகிழ்ந்திருந்தார். பரதஸ்ரேஷ்டனே! அக்காலத்தில் தமதுபேரனை அனிருத்தனுக்காக இந்திராதிதேவரனைவராலும் செய்யமுடியாத தேவகாரியத்தைச்செய்தார். பரதஸ்ரேஷ்டனே! பலிச்சக்கரவர்த்தியின் மூத்தகுமாரனும் வன்மையும் சூரத்தனமுமுள்ளவனும் ஆயிரங்கைகளையுடையவனுமாகிய பாணனென்னும் அஸுரராஜனிருந்தான். வேந்தனே! அந்தப் பாணன் உறுதியானமனத்துடன் அனேகவருஷகாலம் கடுந்தவஞ்செய்து சிவபெருமானை ஆராதித்தான். அவனுக்கு மஹாத்மாவான சங்கரபகவானால் அனேகவரங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. அந்தப்பாணன் இப்புவியில் அஸுரர்களுக்குக் கிடைக்கஅரியனவாகிய அவ்வரங்களைப்பெற்று ஒப்பற்றபலசாலியாகச் சோணிதபுரமென்னும்நகரத்தில் ராஜ்யபாரஞ்செய்தான். பாண்டவனே! அந்தப்பாணனால் தேவர்களனைவரும் நடுங்கச்செய்யப்பட்டனர். பாரதனே! பாணன், இந்திரன்முதலான தேவர்களைவென்று அநேகவருஷகாலம் குபேரனைப்போலப் பெரியராஜ்யத்தை ஆண்டான். அரசனே! அப்போது பாணனுக்கு உஷையென்று ஒரு புதல்வி இருந்தாள். குந்திபுத்திரனே! சிறந்தசக்தியுள்ளவனும் பிரத்யும்னன் புதல்வனுமான அனிருத்தனென்பவன் ஏதோ ஓர் உபாயத்தினால் அந்தஉஷையையடைந்து ரஹஸ்யமாகச் சுகித்துக் கொண்டிருந்தான். யுதிஷ்டிரா! அப்போது சிறந்தசக்தியுள்ள பாணன், பிரத்யும்னன்மைந்தன் தன்மகளுடன் அங்கே மறைந்து வஸிப்பதை அறிந்து அவனைத் தன் வலிமையினாற் பிடித்துச் சிறைச்சாலையிலிருக்கச்செய்தான். அரசனே! ஸுகத்துக்குரிய அந்தராஜகுமாரனை அனிருத்தன் அப்போது பாணனால்பிடிக்கப் பட்டுத் துயரமடைந்து மதிகலங்கினான். குந்திபுத்திரனே! அதே காலத்தில் நாரதமஹாமுனிவர், துவாரகையைச் சார்ந்து கண்ண

பிரானைக் கண்டு, 'கிருஷ்ண! கிருஷ்ண! சிறந்தகைகளையுடையவரே! யாதவர்களுக்குப் புகழைப் பெருகச்செய்கிறவரே! உமதுபேரனான அனிருத்தன் அளவிறந்த சக்தியுள்ள பாணாஸுரனால் பிடிக்கப்பட்டு இப்போது துயரமடைந்து சிறைச்சாலையிலேயே கிடக்கிறான்' என்று சொன்னார். இதைச்சொன்னவுடன், அந்தத் தேவரிஷி பாணனுடையநகரத்துக்குச் சென்றார்.

வேந்தனே! நாரதருடையசொல்லைக் கேட்டவுடன், வாஸுதேவர் பலராமரையும் சிறந்தசக்தியுள்ள பிரத்யும்னனையும் அழைத்துக்கொண்டு அவரிருவருடனுங் கருடன்மேலேறினார். பரதஸ்ரேஷ்டனே! அந்த மஹாவீரர்கள் கோபத்துடன் கருடன்மேலேறிப் பாணனைஜயிப்பதற்காக உடனே அவனது நகருக்குச்சென்றார். மஹாராஜாவே! உடனே, அவர்கள் அங்கேபோய் அந்தச்சோணிதபுரத்தைக்கண்டனர். மதிலினால் சூழப்பட்டதும் பொன்மாளிகைகள் நிரம்பினதுமாகிய அந்நகரைக்கண்டு அவர்களனைவரும் ஸந்தோஷத்தையும் மிகுந்தஆச்சரியத்தையும் அடைந்தனர். சிவன் சுப்பிரமணியக்கடவுள் பத்திரகாளி விநாயகர் என்னும் தேவர்கள் எப்போதும் பாணனுடையநகருக்கு வாயில்காப்பவர்களாயிருந்தார்கள். யுதிஷ்டிரனே! மேலானசக்தியுள்ளவரும் சங்கசக்கரம் கதை கத்திகளைத்தரிப்பவருமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் மிக்க கோபமுற்றுத் தமதுவன்மையினால் வாயில்காப்பவரை ஜயித்துச் சங்கரபகவானால் காக்கப்பட்ட வடக்குவாயிலையடைந்தார். அவ்விடத்தில் சிறந்தமஹிமையுள்ளவரும் சூலபாணியுமான மஹேஸ்வரர், வாய்திறந்த நமனைப்போலவந்திருக்கும் கிருஷ்ணனைக்கண்டு பாணனுக்கு நன்மைசெய்யக்கருதிப் பினாகம்என்னும் வில்லையும் அம்பையும் எடுத்து அந்தவாயிலில்நின்றார். அப்போது வாஸுதேவர் மஹேசுவரர் இருவரும் யுத்தஞ்செய்தனர். அந்தயுத்தம் சிந்திக்க முடியாததும் மயிர்பொடிக்கச்செய்யும்படி பயங்கரமுமாயிருந்தது. அவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் ஜயிக்கக்கருதி ஒருவரையொருவர் அம்புகளினால்சிதைத்தனர். அப்போது அவ்விரண்டுதேவர்களும் கோபமுற்றுத் திவ்யாஸ்த்ரங்களைப் பொழிந்தனர். ஜனார்த்தனராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சங்கரபகவானுடன் சற்றுநேரம் போர்செய்து உடனே அவரைஜயித்துப் பிறகு மற்ற வாயில்காப்பவரையும் யுத்தத்தில் வென்று அந்தச்சிறந்தநகருக்குள் புகுந்தனர். பாண்டவனே! புகுந்தவுடன், கிருஷ்ணன் அங்கே பாணனைச் சந்தித்து மிகக் கோபமுற்று அவனுடன் யுத்தஞ்செய்தார். பரதஸ்ரேஷ்டனே! பாணனும் அந்த யுத்தத்தில் மிகக்கோபித்துக் கூர்மையான ஆயுதங்களெல்லாவற்றை

யும் கண்ணன்மேல் பிரயோகித்தான். அவன் திரும்பவும் அதிகம் கோபத்துடன் போர்த்தலையில்நின்று தனது எல்லாக்கைகளாலும் கிருஷ்ணன்மேல் ஆயிரம் அஸ்த்ரங்களை விடுத்தான். பாரதனே! அப்போது ஐம்புலன்கட்கும் எட்டாதவராகிய கிருஷ்ணன் சற்றுநேரம் பாணனுடன் யுத்தஞ்செய்து பாணன் பிரயோகித்த அஸ்த்ரங்கள் எல்லாவற்றையும் துணித்துக் கோபத்துடன் எல்லா அஸ்த்ரங்களினும் சிறந்ததும் தெய்வத்தன்மையுள்ளதுமாகிய தமது சக்கராயுதத்தை ஓங்கிப் பெருஞ்சக்தியுள்ள பாணனுடைய ஆயிரங்கைகளையும் அறுத்தார். மஹாராஜாவே! கிருஷ்ணனால் கைகளறுக்கப்பட்டு மிகப் பீடிக்கப்பட்ட பாணன் உடனே கிளைகள்போன மரம்போல விழுந்தான். அந்தக்கண்ணபிரான் விரைவாகத் தம்பாணங்களினால் அந்தப்பாணனைவீழ்த்திப் பிரத்யும்னன்மைந்தனான அநிருத்தனைப் பாணனது சிறைச்சாலையிலிருந்து உடனே விடுவித்தார். கிருஷ்ணன் அநிருத்தனை அவன்மனைவியான உஷாதேவியுடன் விடுவித்துப் பாணனுடைய எண்ணிறந்த ரத்தினங்களனைத்தையும் கொணர்ந்தார். யதுவம்சத்தை விளங்கச்செய்பவரான ஸ்ரீ கோவிந்தர் பாணன்வீட்டிலிருக்கும் பசுக்கூட்டங்களையும் மற்றுமுள்ள ஐசுவரியங்களெல்லாவற்றையும் தமது வன்மையினால் எடுத்துக்கொண்டார். மதுஸூதனர் ரத்தினங்களெல்லாவற்றையும் மற்றுமுள்ள எல்லாத்தனங்களையும் எடுத்துக் கருடன்மேல் ஏற்றினார். குந்திபுத்திரனான ராஜனே! சிறந்தமஹிமையுள்ளவரும் பீதாம்பரம்தரித்தவரும் சிறந்தபலமுள்ளவரும் திவ்யாபரணங்களினால் விசித்திரமாகவிளங்கும் அங்கங்களுள்ளவரும் சங்கசக்கரம் கதை கத்திகள் ஏந்தினவரும் வீரருமாகிய கிருஷ்ணபகவான் மஹாபலசாலியான பலராமரையும், மஹாவீரனும் சிறந்தஒளியுள்ளவனும் பிரத்யும்னன் புத்திரனுமாகிய அனிருத்தனையும், உஷையென்னும் அழகுள்ள பெண்ணையும், அவள்வேலைக்காரர் வேலைக்காரிகளையும் கருடன்மேலேற்றியபிறகு, ஸூர்யன் உதயமலையில் ஏறுவதுபோல ஸந்தோஷத்துடன் தாமும் கருடன்மேலேறினார்.

அறுபத்தோராவது அத்யாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணனுடைய வேறுபலஜயங்களைச் சொல்லியது.)

பாரதஸ்ரேஷ்டனே! கிருஷ்ணன் துவாரபாலகர்களையும் நிசும்பனையும்நரகனென்னும் அஸுரனையும்கொன்று, பிராக்ஜ்யோதிஷ

புரமென்னும் நகரின்வழியை க்ஷேமமாகச்செய்தார். (அன்றியும் ருக்மிணிகல்யாணத்தில்) அரசர்கள், கிருஷ்ணனுடைய வில்லொலியினாலும் பாஞ்சஜன்யமுழக்கத்தினாலும் அச்சமுறுத்தப்பட்டனர். பரதஸ்ரேஷ்டனே! மேகநிறமுள்ள தென்தேசத்துப்படைத்தலைவர் அனேகரால்சூழப்பட்ட ருக்மியைக் கிருஷ்ணன் பயமுறுத்தினார். சக்கரத்தையும் கதையையும் தரித்தவராகிய இந்தக்கிருஷ்ணன் மேகம்போன்றதும் ஸூர்யனுக்கொப்பான ஒளியுள்ளதுமான ரதத்தில் போஜன்புத்திரியான ருக்மிணியை மனைவியாகக் கொண்டுவந்தார். (அப்போது) கோபித்த [1] ஜாரூத்யனும் சிசுபாலனும் ஜயிக்கப்பட்டனர். தந்தவக்கிரனும் சததன்வாஎன்னும் அரசனும் இவரால் யுத்தத்தில்கொல்லப்பட்டனர். இந்திரத்யும்னனும் காலயவனனும் கசேருஹனும் ஸௌபர்களின்அரசனாகிய ஸால்வனும் வில்வித்தையில்தேர்ந்தவராகிய இந்தக் கிருஷ்ணனால் கோபித்துக் கொல்லப்பட்டனர். இந்தப் புருஷோத்தமராகிய தாமரைக்கண்ணர் தமதுசக்கராயுதத்தினால் ஆயிரம் மலைகளைவிலக்கி த்யுமத்ஸேனனை அடித்தார். பரதஸ்ரேஷ்டனே! மஹேந்திரமலைச்சிகரத்தில் இமைநொடிப்பதற்குள் வெகுதூரம் ஸஞ்சரித்து நாற்புறமும் ஓடுகிறவர்களாகிய (மைந்த துவிதர்கள்) என்னும் இரண்டு வானரர்களைப்பிடித்தார். துவாரகாபுரியில் அக்னிக்கும் ஸூர்யனுக்கும் ஸமமானசக்தியுள்ள மஹாபோஜனும் கொல்லப்பட்டான். அரசனே! அக்ஷப்ரம் என்னும் பட்டணத்தில் கிருஷ்ணனைப் பரிகாசஞ்செய்பவர்களாகிய கோபதி தாலகேதுஎன்னும் இரண்டுஅரசர்களும் கிருஷ்ணனாற் கொல்லப்பட்டனர். அவ்விருவரும் அவர்களின் தேசத்திலேயே கிருஷ்ணனால் ஸம்ஹரிக்கப்பட்டனர். அன்பனே! மஹாத்மாவானகிருஷ்ணனால் காசிநகர் எரிக்கப்பட்டது. சேர்ந்துவந்த பாண்டியன், புண்ட்ரதேசத்தரசன், மத்ஸ்யதேசத்தரசன், அங்கதேசத்தரசன், கலிங்கதேசத்தரசன் ஆகிய இவர்களனைவரையும் மாதவர்கொன்றார். யாதவஸ்ரேஷ்டரான இந்தக்கிருஷ்ணன் ஒருதேராளியாக நூறுக்ஷத்ரியர்களைக்கொன்று காந்தாரதேசத்துப் பெண்ணாகிய தம்மனைவியைக் கொண்டுவந்தார். பரதஸ்ரேஷ்டனே! பிரபுவான மதுஸூதனர் அர்ஜுனனைக் குந்தியின்முன்னிலையில் விளையாட்டுக்காக ஜயித்தார். பரதஸ்ரேஷ்டனான ராஜாவே! யுத்தத்திற்காகச் சேர்ந்துவந்த அஸ்வத்தாமா, கிருபர், கர்ணன், பீமஸேனன், துரியோதனன் இவர்களையும் ஜயித்தார். யுதிஷ்டிரா! சக்கரத்தையும் கதையையும் தரித்தவராகிய இந்தக்கிருஷ்ணன் பப்ருவென்

[1] 'ஜாரூத்யே' என்று பாடம் கொண்டு, 'யாகத்தில்' என்று பொருள் செய்வது பழைய உரை.

னும் யாதவனுடைய விருப்பத்தைச்செய்யக்கருதி வேணுதாரி என்னும் அரசன்வரித்த பாரியையைப் பலாத்காரமாகக் கொண்டுவந்தார். குதிரைகள் தேர்கள் யானைகளுள்ளதும் செல்வம் நிரம்பினதுமானவேணுதாரியின் வசத்திலிருந்த பூமியனைத்தையும் கிருஷ்ணன் ஜயித்தார். பாரதனே! தவத்தினால் சூரத்தனத்தையும் தேகவலிமையையும் ஜயிக்குந் திறமையையும்பெற்ற பாணாஸுரனால் தேவஸ்ரேஷ்டர்களனைவரும் சேனைகளுடன்கூடத் துரத்தப்பட்டனர். இந்திராதிதேவர்களும் வஜ்ராயுதத்தினாலும் இடியினாலும் கதைகளினாலும் பாணங்களினாலும் அனேகந்தரம் அடித்தும் பாணனுக்கு யுத்தத்தில் மரணமுண்டாகவில்லை. அப்படிப்பட்ட பாணன் மஹாத்மாவானகிருஷ்ணனால் ஆயிரங்கைகளையுந்துணித்து வெல்லப்பட்டான்; கொல்லப்படவில்லை. சிறந்த கைகளையுடைய இந்தக்கிருஷ்ணன் கம்ஸனையும் கொன்றார். பாரதனே! தவத்தினால் சூரத்தனத்தையும் வன்மையையும் பிறரை வெல்லுந்திறமையையும் அடைந்த கைடபாஸுரனையும்[1] கணக்கிடமுடியாத அனேகஅஸுரர்களையும் கிருஷ்ணன் கொன்றார். பரதஸ்ரேஷ்டனே! சிறந்தபுகழ்பெற்ற கிருஷ்ணன் ஜம்புவையும் ஐராவதனையும் விரூபனையும் எதிரிகளையழிப்பவனாகிய சம்பரனையும் கொன்றார். பரதஸ்ரேஷ்டனே! இந்தத் தாமரைக்கண்ணர் போகவதியென்னும் நாகநகருக்குச்சென்று வாஸுகியைஜயித்து ருக்மிணிதேவியின்மைந்தனை பிரத்யும்னனை விடுவித்தார். இந்தக் கிருஷ்ணன் இளம்பிராயமாயிருக்கும் போதே பலராமரைத்துணையாகக்கொண்டு இவ்வகையான அனேககாரியங்களைச் செய்திருக்கிறார். இந்தப்பிரபுவான கிருஷ்ணன் இவ்வாறு அஸுரர்களனைவருக்கும் பயத்தையும் தேவர்களனைவருக்கும் அபயத்தையும் கொடுத்தவரும் எல்லாஉலகங்களுக்கும் ஈஸ்வரருமாயிருப்பவர். சிறந்தகைகளையுடைய கிருஷ்ணன் இவ்வாறாகவே துஷ்டர்களெல்லாரையும் தண்டித்துத் தேவர்களின் அளவற்ற காரியத்தை நிறைவேற்றினபின், திரும்பவும் தமதுலோகமாகிய வைகுண்டத்தை அடைவார். எல்லா ஐசுவரியங்களும்நிரம்பினதும் புண்ணியக்ஷேத்திரமும் ஸூர்யனைப்போலப் பிரகாசிப்பதுமான துவாரகாநகரத்தைத் தம்வசப்படுத்திக்கொண்டிருக்கும் பெருங்கீர்த்திபெற்ற கிருஷ்ணன், முடிவில் தம்நகரத்தைக் கடலில்முழுகச்செய்யப் போகிறார். அந்தத் துவாரகாநகரத்தில் வஸிக்கும்அரசன் கிருஷ்ணனைத்தவிர மற்றொருவன் தேவர்களிலும் அஸுரர்களிலும் மனிதர்களிலும் இருந்ததுமில்லை; இருக்கப்போவதுமில்லை. மஹாரதர்களாகவிளங்கும் விருஷ்ணிகள் அந்தகர்களனைவரும்

---

[1] மூலத்தில் 'அதிலோமாநி' என்றிருக்கிறது.

இறந்தபின் மிக்கஒளியுள்ள ஸ்வர்க்கலோகத்தை அடையப்போகின்றனர். தம்கட்டளையினுல் யாதவர்களுக்கு இவ்வகையான முடிவைச் செய்தபிறகு, ஸர்வவியாபியான நாராயணர் தம்முடைய மேலுலகத்தை அடைவது திண்ணம். அறிவிற்கு எட்டாதவரும் யாருக்கும் வசப்படாதவரும் விருப்பப்படி நடப்பவரும் எல்லாம் தம்வசத்திலிருப்பவருமாகிய பகவான், குழந்தை விளையாட்டுப் பொருள்களால் விளையாடுவதுபோல ஸ்ருஷ்டி முதலிய வியாபாரங்களைச்செய்துகொண்டு ஸந்தோஷமாக அவ்வுலகத்திலிருக்கிறர். பிரபுவான இந்தக்கிருஷ்ணன் கர்ப்பத்தில் பிரவேசித்தவருமன்று; ஒருவயிற்றிலும் வஸித்தவருமன்று; தமது திவ்ய சக்தியினுல் எல்லாருக்கும் நன்மையைச்செய்கிறர். எவ்வாறு நீர்க்குமிழி நீரிலிருந்து எழுந்து நீரிலேயே லயிக்கிறதோ அவ்வாறே ஜங்கமங்களும் ஸ்தாவரங்களுமாகிய பொருள்கள் நாராயணரிடமிருந்து எழுந்து அவரிடத்திலேயே லயப்படுகின்றன. பாரதனே! சிறந்த கைகளையுடைய கேசவரைக்கண்டறிய யார்க்கும்முடியாது. உலகமெல்லாம் தாமாயிருப்பவரும் எல்லாவற்றிற்கு மேற்பட்டவருமாகிய அவருக்குமேல் ஒன்றுமில்லை' என்றுர்.

அறுபத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸஹதேவன் அரசர்களை நிராகரித்து மரியாதைகளைச் செய்ததும், அவர்கள் யுத்தஸன்னஹம் செய்ததும்.)

மஹாபலசாலியான பீஷ்மர் இவ்வாறுசொல்லி ஓய்ந்தார். அந்த ஸபையில் ஸஹதேவன் பயன்தரத்தக்க மறுமொழியைச் சொல்லலானுன். 'அரசர்களே! கேசியைக்கொன்றவரும் அறிவுக்கெட்டாத பராக்கிரம முள்ளவருமாகிய கேசவர் என்னுல் பூஜிக்கப்பெறுவதை எந்த வீரர்கள் பொறுக்கவில்லையோ அவர்களின் தலையிலும் என்னுல் இந்தக்கால் வைக்கப்பட்டது. நான் சொல்வதற்குச் சரியான மறுமொழி கூறட்டும். அப்படிக் கூறுகிறவனே என்னுல் கொல்லப்படத்தக்கவனுவானென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. அறிவுள்ள அரசர்கள் யாராவதிருந்தால் அவர்கள், ஆசாரியரும் தந்தையும் சிறப்புற்றவரும் பூஜைக்கும் காணிக்கைகளுக்கும் உரியவருமான கிருஷ்ணனை நான் பூஜித்ததைப்பற்றி ஒப்புக்கொள்ளக்கடவர்கள்' என்றுன். அறிவிற்சிறந்தவர்களும் கௌரவப்பட்டவர்களும் பலமுள்ளவர்களும் யோக்கியர்களுமான அரசர்களின்ஸபையில் அவ்வாறு ஸஹதேவன் காலைக்

காண்பித்தபோது யாரும் ஒன்றும்பேசவில்லை. அப்போது, ஸஹ தேவன் தலையில் பூமாரிபெய்தது. அசரீரவாக்குக்கள், 'சரி, சரி' என்று கூறின. வரப்போவதையும் கடந்துபோனதையும் பேசு கிறவரும் எல்லாச் சந்தேகங்களையும் தீர்ப்பவரும் எல்லா உலகங் களுந் தெரிந்தவருமாகிய நாரதர், தமது கிருஷ்ணஜினத்தை உத றிக்கொண்டு, 'தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடைய கண்ண பிரானை எந்தமனிதர்கள் பூஜியார்களோ அவர்களை உயிரோடிறந் தவர்களென்று அறியவேண்டும்; அவர்களிடம் ஒருகாலும் ஸம் பாஷணைசெய்யலாகாது' என்று எல்லார் நடுவிலும் மிகத்தெளி வாகச் சொன்னார். பிராம்மணர்களுடையவும் க்ஷத்திரியர்க ளுடையவும் தராதரமறிந்த ராஜாவான ஸஹதேவன் பூஜிக்கத் தக்கவர்களைப் பூஜித்து அந்தக்காரியத்தை நிறைவேற்றினான்.

அந்தக் கிருஷ்ணனைப் பூஜித்தபிறகு, சத்துருக்களை அழிப்பவ னாகிய சிசுபாலன், கோபத்தினால் மிகச்சிவந்த கண்களுடன் அர சர்களைப் பார்த்து, 'நான் இப்போது சேனைத் தலைவனாக இருக் கிறேன். நாம் யாதவர்களும் பாண்டவர்களும் சேர்ந்துவந்தா லும் யுத்தஞ்செய்ய ஸன்னத்தமா யிருப்போம்; நீங்கள் எது ஸரியென்று நினைக்கிறீர்கள்?' என்றுசொன்னான். அந்தச் சேதி தேசத்தரசன் இவ்வாறு அவ்வரசர்களெல்லாரையும் தூண் டிவிட்டு அவர்களுடன் சேர்ந்து யாகத்தைக் கெடுக்க ஆலோசனை செய்தான். அந்த யாகத்தில் அழைக்கப்பட்டு வந்த [1] ஸுநீதன் முதலான கூட்டத்தாரனைவரும் கோபித்து முகத்தின் நிறம்மாறி னவர்களாகக் காணப்பட்டனர். தர்மராஜாவுக்கு (யாகமுடிவில் நடக்கும்) அபிஷேகமும் கண்ணனுக்குப் பூஜையும் நடவாமலிருக் கும்படி செய்யவேண்டுமென்று அவர்களனைவரும் அப்போது பேசிக்கொண்டனர். எல்லா அரசர்களும் கோபமூண்டு தம் மைத்தாமே சிறந்தவர்களாக நினைத்ததனாலும் பூஜைபெறாத வெறுப்பினாலும் தாங்கள் ஜயிக்கலாமென்ற நிச்சயத்தினாலும் ஆலோசித்துப் பேசிக்கொண்டனர். வேண்டினவர்களால் தடுக் கப்படும்போது அவர்களின் உருவங்கள், புசிக்கும்மாம்ஸத்தி லிருந்து விலக்கப்பட்டுக் கர்ஜிக்கும்சிங்கங்களின் உருவங்கள் போல விளங்கின. தேகபலமே வேகமாகவுடையதும் வரம்பு கடந்ததும் குறையாததுமான அரசர்களென்னும் அந்தக்கடலைக் கண்டு யுத்தத்திற்கு ஸன்னாஹஞ்செய்வதாக உடனே கிருஷ்ணன் தெரிந்துகொண்டார்.

அர்க்காஹரணபர்வம் முற்றிற்று.

---

1 சிசுபாலனுக்கு மற்றொரு பெயர்.

அறுபத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

சுபாலவதபர்வம்.

(அரசர்கள் கோபித்ததைக்கண்டு கலங்கின யுதிஷ்டிரரைப் பீஷ்மர் தேற்றினது.)

யுதிஷ்டிரர், பிரளயகாலக்காற்றினால் கிளப்பப்பட்ட கடலைப் போலப் பயங்கரமாகக்கோபத்தினாலெழுந்ததும் ஸமுத்திரத்துக்கு ஒப்பானதுமான அரசர்கூட்டமனைத்தையும்கண்டு, புத்திமான்களிற் சிறந்தவரும் முதியவரும் கௌரவர்களின் பாட்டனருமாகிய பீஷ்மரைநோக்கி, பெருஞ்சக்தியுள்ளவனும் பகைவரைக் கொல்லுகிறவனுமாகிய தேவேந்திரன் பிரஹஸ்பதியைக் கேட்பது போலக் கேட்கத்தொடங்கினார். 'பிதாமஹரே! இந்த அரசர்களென்னும் பெருங்கடல் கோபத்தினாற் கலங்கியிருக்கிறது. இந்த விஷயத்தில் நான் என்ன செய்யவேண்டுமோ அதனை எனக்குச் சொல்லும். பிதாமஹரே! எப்படிநடந்தால் நமதுயாகத்துக்கு இடையூறு வராமலும் பிரஜைகளுக்கு நன்மைதவறாமலுமிருக்குமோ அவ்வாறு எல்லாரிடத்திலும் நடக்கவேண்டியதையெல்லாம் எனக்கு இப்போது உரைக்கக்கடவீர்' என்றார். தர்மந்தெரிந்த தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர் இவ்வாறுகேட்டபோது கௌரவர்களின் கூடஸ்தராகிய பீஷ்மர் பின்வருமாறு சொல்லலானார்:—

'கௌரவப்புலியே! நீ அஞ்சாதே. நாய் சிங்கத்தைக் கொல்ல வல்லதா? இந்தவிஷயத்தில் நல்லநீதியுள்ளதும் அபாயமில்லாததுமான மார்க்கத்தை முன்னமே [1]அவலம்பித்திருக்கிறேன். அப்பா! சிங்கம்தூங்கும்போது நாய்கள் எப்படிச் சேர்ந்து வந்து குரைக்குமோ அப்படி யாதவஸிம்மம் [2]தூங்கிக்கொண்டிருக்கையில் இவ்வரசர்களனைவரும் எதிர்நின்று குரைக்கின்றனர். அன்பனே! தூங்கினசிங்கம் விழித்துக்கொள்ள யத்தனிக்காதவரையில் ஸிம்மத்தினருகில் நாய்கள் கோபித்துக் குரைக்கும். அச்சுதர் ஸிம்மத்துக்குஒப்பானவர். உனக்கு இது முன்னமே தெரிந்ததுதானே. ஆனால், நான் கிருஷ்ணனைத் துதிக்க வேண்டுமென நினைக்கிறாய். அரசர்களிற்சிறந்தவனே! அப்பா! கிருஷ்ணன் தூங்குவதனாலேதான் சிற்றறிவாளனும் சேதிதேசத்தரசனுமான சிசுபாலன் இவ்வரசர்களெல்லாரையும்

---

1 'கிருஷ்ணனை ஆஶ்ரயித்திருக்கிறேன்' என்பது.

2 கவனியாமலிருக்கையில்.

சேர்த்து யமலோகத்துக்கனுப்பக்கருதித் தான்ஹிம்மமல்லாம லிருக்கையில் இவர்களை ஹிம்மங்களாக்குகிறான். பாரதனே! இந்தச் சிசுபாலனிடத்திலிருக்கும் சக்தியைக் கிருஷ்ணன் திரும்ப எடுத்துக்கொள்ளக் கருதுகிறானென்பது திண்ணம். புத்திமான்களிற் சிறந்தவனே! குந்தியின்புத்திரனே! உனக்குநன்மையுண்டாகட்டும். இந்தச்சேதிராஜனுக்கும் மற்றஅரசர்களுக்கும் அறிவு தடுமாறிப்போயிற்று. இந்தப்புருஷஶ்ரேஷ்டரான கண்ணன் எவனெவனை எடுத்துவிடக் கருதுகிறானோ அவர்களுக்கெல்லாம் இந்தச்சிசுபாலன்புத்தியைப்போலவே புத்தி உடனே கெடும். யுதிஷ்டிரா! மூன்றுலோகங்களிலுமுள்ள [1]நால்வகைப் பிராணிகளின் உற்பத்திக்கும் நாசத்துக்கும் கண்ணனே இடம்' என்றார். ஜனமேஜயரே! இவ்வாறு பீஷ்மர்சொன்னதைக் கேட்டபிறகு, சேதிதேசத்தரசனான சிசுபாலன் பீஷ்மரைப்பார்த்துக் கொடிய சொற்களைச்சொல்லலானான்.

அறுபத்துநான்காவது அத்யாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சிசுபாலன் பீஷ்மரையும் கிருஷ்ணனையும் நிந்தித்தது.)

'ஓ! பீஷ்மா! கிழவனாயிருந்தும் தன்குலத்தைக் கெடுப்பவனாகிய நீ பயமுறுத்தும் பலசொற்களினால் அரசர்களைப் பயப்படுத்துவதனால் ஏன் வெட்கப்படாமலிருக்கிறாய்? [2]மூன்றாவது இயற்கையாகிய நபும்ஸகத்தனத்திலிருப்பவனாகிய நீ தர்மத்துக்கு விலக்கான விஷயங்களைப்பேசுவது பொருந்தியதுதான். நீயன்றோ கௌரவரனைவர்க்குந் தலைமையானவன். பீஷ்மா! உன்னைத் தலைவனாகப்பெற்ற கௌரவர்கள் ஓடத்திற்சேர்த்துக் கட்டப்பட்ட ஓடம்போலவும் குருடன்பின்செல்லும் குருடன்போலவும்ஆயினர். பூதனைவதம் முதலான இந்தக்கிருஷ்ணனுடைய செய்கைகளை நீ சிறப்பித்துப் பேசினதனால் எமதுமனம் மிக நொந்தது. பீஷ்மா! கர்வமடைந்தவனும் ஒன்றுந்தெரியாதவனுமாகிய நீ கிருஷ்ணனைத்துதிக்க ஆரம்பிக்கும்போதே உன்னுடையநாவானது நூறாக வெடியாமலிருப்பது ஏன்? பீஷ்மா! மிக்கசிறுவரும் எவனை இகழத்தகுமோ அந்தஇடையனை நீ அறிவில்

---

[1] 1. ஸ்வேதஜம். 2. அண்டஜம். 3. உத்பிஜ்ஜம். 4. ஜராயுஜம் என்பன; அல்லது தேவர், மனிதர், திர்யக், ஸ்தாவரம் எனினுமாம்.

[2] ஆணும் பெண்ணுமல்லாதது.

முதிர்ந்தவனாயிருந்தும் துதிக்கநினைக்கிறாய். பீஷ்மா! பறவை இவன் குழந்தையாயிருக்கும்போதே இவனாற் கொல்லப்பட்டிருந்தால் இவ்விஷயத்தில் வியக்கத்தக்கது என்ன இருக்கிறது? பீஷ்மா! யுத்தத்தேர்ச்சியில்லாத குதிரையும் காளைமாடும் கொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அறிவற்ற கட்டையாகிய சகடம் இவன் காலால் தள்ளப்பட்டிருந்தாலும் அவற்றில் என்ன ஆச்சரியமான காரியமிருக்கிறது? எருக்கினளவான அம்மரங்கள் இவனால் தள்ளப்பட்டதிலும் காளியநாகம் அடிக்கப்பட்டதிலும் என்ன ஆச்சரியம் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறது? பீஷ்மா! புற்றளவான கோவர்த்தனமலை இவனால் ஏழுநாள் தூக்கப்பட்டிருந்தால் அஃது எனக்கு ஆச்சரியமாகத் தோன்றவில்லை. பீஷ்மா! இந்தக்கிருஷ்ணன் விளையாட்டாக மலையின்மேலிருந்து மிகுதியான அன்னத்தைப் புஜித்தானென்று நீசொல்லக்கேட்ட (என்னைத்தவிர) மற்றவர்கள் வியப்புற்றனர். தர்மந்தெரிந்தவனே! மிக்கபலசாலியான எந்தக்கம்ஸனுடைய அன்னத்தை இவன்புஜித்தானோ அந்தக் கம்ஸனே இவனாற் கொல்லப்பட்டானென்பதுமட்டும் பெரிய ஆச்சரியம். பீஷ்மா! குருவம்சத்தில் இழிவானவனே! தர்மமே தெரியாத உனக்கு நான் இப்போது சொல்லப்போகிறசொல் பெரியோர்கள் சொல்லும்போது உன்னாற் கேட்கப்படவில்லையென்று நினைக்கிறேன். பெண்கள்மேலும் பசுக்கள்மேலும் அந்தணர்மேலும் எவனுடையஅன்னத்தைப் புஜிக்கிறானோ அவன்மேலும் தன்னை அடைக்கலமாக அடைந்தவன்மேலும் ஆயுதங்களைப் பிரயோகிக்கலாகாதென்று தர்மிஷ்டரும் அறிஞருமானநல்லோர் எப்போதும் உபதேசிக்கின்றனர். பீஷ்மா! உலகத்திலுள்ள அந்தத்தர்மமெல்லாம் உன்னிடத்திற் பயன்படவில்லையென்று தெரிகிறது. கௌரவர்களில் இழிவானவனே! கிருஷ்ணன் அறிவிற்பெரியவனென்றும் பெருமைபொருந்தியவனென்றும் எல்லாருக்கும் மேற்பட்டவனென்றும் துதித்து, தெரியாதவனுக்கு உரைப்பதுபோல, எனக்கு உரைக்கிறாய். பீஷ்மா! கோஹத்திசெய்தவனும் ஸ்திரீஹத்திசெய்தவனும் உன்சொல்லினாற் பூஜிக்கப் பெறுவனோ? பீஷ்மா! இவ்வகையானவன் எவனும் துதிப்பதற்குத் தகுதியுள்ளவனோ? இவன் அறிஞருட்சிறந்தவனென்றும் ஈஸ்வரனென்றும் நீ சொல்வதனால் இந்தஜனார்த்தனன் இவையெல்லாம் சரிதானென்று நினைக்கிறான். இவையனைத்தும் பொய்யென்பது திண்ணம். பீஷ்மா! ஜனார்த்தனன் தன்னைத்தானே தெரிந்துகொள்ளத் திறமையுள்ளவனாயின் அவன் எதிர்பாராமலிருக்கும்போது நீ எப்படி மரியாதைசெய்ய நினைக்கிறாய்? ஒருவன் ஒருகாதையைப் பல

முறை உரைப்பினும் அந்தக்காதை அவ்வுரைப்பவனைக்காவாது. பிராணிகள், குலிங்கசகுனியென்னும் பறவைபோலத் தம்மியற்கையையே பற்றும். உண்மையில் உன்னுடைய இந்த இயற்கையே இழிவானது. இதில் ஐயமில்லை. நீ நதியின்மகனாயிருப்பதனால் உன்மனம் நிலைதப்பி ஓடுகிறதென்று நினைக்கிறேன். கிருஷ்ணனைப் பூஜிக்கத்தக்கவரிற் சிறந்தவனாகவும் உன்னை அதற்கு உபதேசிப்பவனாகவும் பெற்ற பாண்டவர்களின் இயற்கை உன்இயற்கையிலும் மிக்க இழிவானதென்று நினைக்கப்படுகிறது. தர்மந்தெரியாதவனும் பெரியோர்கள் வழியைவிட்டு விலகினவனுமாகிய நீயா தர்மிஷ்டன்? பீஷ்மா! தன்னிடத்தில் தர்மமிருப்பதாக நினைத்திருக்கும் எந்த அறிஞரிற்சிறந்தவன் தர்மந்தெரிந்த நீசெய்ததுபோலச் செய்வன்? நீ தர்மத்தை அறிந்திருந்தாலும் உன்மதி தேர்ந்திருந்தாலும் பண்டிதனென்று எண்ணிக்கொண்ட உன்னால் மற்றொருவன்மேல் காதல்வைத்தவளும் தர்மந்தெரிந்தவளுமான அம்பையென்னுங் கன்னிகை அபஹரிக்கப்பட்டது எப்படி? பீஷ்மா! உனக்குக் கோபம்வேண்டாம். உன்னால் கொண்டுவரப்பட்ட கன்னிகையைப் பெரியோர்களின் வழியைநினைத்த உன் ஸஹோதரனை விசித்ரவீர்யனென்னும்அரசன் விரும்பவில்லையே? தெரிந்தவனே! தான்என்ற அபிமானமுள்ளவனும் யோக்கியர்கள் நடந்த வழியிலிருப்பவனுமாகிய நீ ஜீவித்திருக்கையில் விசித்ரவீரியன் மனைவிகளுக்கு மற்றொருவனாலன்றோ ஸந்ததிகள் உண்டாயின? பீஷ்மா! உனக்கு என்ன தர்மமிருக்கிறது? இந்தப் பிரம்மசாரி விரதம் பொய். நீ அறியாமையாலேயோ ஆண்மையில்லாமையாலேயோ இதை வஹிக்கிறாயென்பது திண்ணம். தர்மந்தெரிந்தவனே! எந்தவிஷயத்திலும் உனக்குச் சிறப்பிருப்பதாக நான் அறியவில்லை. நீ பெரியோர்களை அடுக்கவில்லை. அதனால், இவ்வகையான தர்மத்தை உரைத்தாய். தேவர்களைப் பூஜிப்பதும் கொடுப்பதும் வேதமோதுவதும் மிகுதியாகத் தக்ஷிணைகளைக்கொடுத்து வேள்விபுரிவதுமாகிய தர்மங்களனைத்தும் ஸந்ததியென்னுந் தர்மத்தின் பதினாறிலொரு பாகத்திற்கும் ஈடாகா. பீஷ்மா! பலவகைவிரதங்களும் உபவாசங்களுமிருந்து செய்யுங் கருமங்களனைத்தும் ஸந்ததியில்லாதவனுக்குப் பயனற்றவையென்பது சாஸ்திரங்களின் துணிபு. பிள்ளையில்லாதவனும் பிராயமுதிர்ந்தவனுமாகிய நீ, பொய்யானதர்மத்தை உபதேசிப்பதனால் ஹம்ஸம்போல உன் சுற்றத்தாராலேயே இனி மரணமடைவாய். பீஷ்மா! முற்காலத்திய விஜ்ஞானிகளாகிய சிலமனிதர்கள் சொல்லுகின்ற ஒரு கதையை நீ கேட்பதற்காக நான் தெளிவாகச் சொல்வேன். முற்

காலத்தில் தர்மத்தைச்சொல்வதும் அதற்குமாறுக நடப்பதுமான ஒரு கிழஹம்ஸம் கடற்கரையிலிருந்தது. அது மற்றப் பறவைக ளுக்கு உபதேசிப்பது வழக்கம். 'புண்ணியஞ்செய்யுங்கள். பாவஞ் செய்யாதீர்கள்' என்பதே அது சொல்வதாம். பீஷ்மா! அதைப் பக்ஷிகள் கேட்டன. எப்போதும் தர்மத்தையே உரைப்பதான அன்னத்தின் சொல்லைக்கேட்டு எல்லாப்பறவைகளும் மகிழ்ந்தன. பறவைகளெல்லாம் அவ்வன்னத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு, 'பக்ஷிக ளுள் ஶ்ரேஷ்டனே! நீ தர்மங்களையெல்லாம் பறவைகளுக்குத் தொகுத்துச்சொல்; எங்களுக்குச் சிறந்த தர்மம் யாது என்ப தைச்சொல்' என்று கேட்டன. அதற்கு அந்தஹம்ஸம், 'பற வைக்கூட்டங்களே! பிரஜைகளுக்கு ஹிம்ஸை செய்யாமையே தர்மம். ஹிம்ஸைசெய்வதே பாவம். புண்ணிய பாவங்களை இவ் வாறுகவே சுருக்கமாக அறியவேண்டும்' என்றது. தர்மத்தில் ஆசையுற்ற அந்தப்பறவைகள் அந்தக் கிழஅன்னத்தின் சொல்லைக் கேட்டு மகிழ்ந்து ஒன்றுசேர்ந்து, 'ஐயா! இவ்வுலகில் எந்தப்பற வை மிக்க மனஉறுதியுடன் எப்போதும் தர்மத்தைச் செய்கிற தோ அந்தத்தர்மாத்மா சேரும்கதி யாதென்பதை இப்போது எங்களுக்கு விளக்கிச் சொல்வாயாக' என்று கேட்டன. அதைக் கேட்டு அந்தஹம்ஸம், 'பறவைகாள்! நீங்கள் சிறுவர்கள்; அறத் தின் நுட்பத்தை அறியீர். எவன் இவ்வுலகில் நல்லெண்ணத்தோடு எப்போதும் தர்மத்தையே செய்கிறுனே அவன் தன் வாழ்நாள் முடிவில் தேகத்தை விட்டு ஸ்வர்க்கம் சேருவான். பக்ஷிகளே! நானும் அவ்வாறே முடிவுக்காலத்தில் இவ்வுடம்பைவிட்டு ஸ்வர்க்க லோகத்திற்குச் செல்வேன். இதுதான் தர்மத்தின் முடிவு' என்று இவ்வாறுகத் தர்மத்தைப்பற்றிய பேச்சையே பக்ஷிகளுக்கு வற் புறுத்திப் பேசிற்று. பீஷ்மா! அந்தப்பறவைகள் எக்காலமும் தர்மத்தைப்பற்றியே அதனிடம் கேட்டன. பீஷ்மா! அதன்பிறகு, கடல்நீரில் ஸஞ்சரிக்கும் மற்றப்பறவைகள் புண்ணியம்பெறுவதற் காக அவ்வன்னத்திற்கு உணவுகளைக் கொணர்ந்தனவென்று நாம் கேட்டிருக்கிறோம். பீஷ்மா! அந்தப் பறவைகளெல்லாம் தங்கள் முட்டைகளை அவ்வன்னத்தினருகில் வைத்துவிட்டுக் கடல் நீரில் உலாவிக்கொண்டு மகிழ்ந்திருந்தன. ஸ்வகாரியத்தில் ஊக்கமுள்ள அந்தப்பாவியான அன்னம் ஜாக்ரதையில்லாமலிருந்த அந்தப்பற வைகள் எல்லாவற்றின் முட்டைகளையுந் தின்றது. பிறகு, ஒருகால், அந்தமுட்டைகள் குறைந்துவருவதை மிக்க புத்திக்கூர்மையுள்ள ஒருபறவை கண்டு ஐயமுற்றது. அந்தஹம்ஸம் செய்யும் பாவத் தைக்கண்டு மிகத் துயரமுற்ற அந்தப்பட்சி அப்பறவைகளெல்லா

வற்றிற்கும் நடந்ததைத் தெரிவித்தது. கௌரவஸ்ரேஷ்டனே! அதன்பிறகு, அந்தப்பக்ஷிகளும் கண்ணாரக்கண்டு அதனருகே சென்று பொய்யொழுக்கமுள்ள அவ்வன்னத்தை அப்போதே கொன்றன. பீஷ்மா! அந்தப்பக்ஷிகள் அவ்வன்னத்தைக் கொன்றதுபோலவே அவ்வன்னத்தின் ஒழுக்கத்தைமேற்கொண்டிருக்கின்ற உன்னையும் இவ்வரசர்கள் சீறிக்கொல்வர். பீஷ்மா! பாரதனே! புராணகதை தெரிந்த ஜனங்கள் மேற்சொன்ன ஹம்ஸ விருத்தாந்தத்தைப்பற்றிய ஒரு காதையையும் பாடுகின்றனர். அதையும் உனக்குச் சரியாக உரைப்பேன். அதன்பொருள் 'ஓ! பறவையே! மனம்கெட்டிருக்கும்போது மனத்தூய்மையில்லாத பேச்சைப் பிதற்றுகிறாய். முட்டைகளைப் பக்ஷிப்பதாகிய இந்த உன்செய்கை உன்சொல்லுக்கு மாறாயிருக்கிறது' என்பது.

அறுபத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணனை நிந்தித்த சிசுபாலனோடு யுத்தஞ் செய்யத் தொடங்கின பீமனைப் பீஷ்மர் தடுத்தது.)

இந்தக்கிருஷ்ணன் [1] தாஸனென்று நினைத்து இவனோடு யுத்தஞ்செய்ய விரும்பாத மஹாபலசாலியான ஜராஸந்தராஜனை நான் வெகுமானிக்கிறேன். ஜராஸந்தனை வதஞ்செய்தபோது கிருஷ்ணன்செய்த காரியத்தையும் பீமார்ஜுனர்கள் செய்த காரியத்தையும் எவன் சரியென்று மதிக்கிறான்? வாயிலல்லாவழியால் நுழைந்து கபடமாகத் தன்னைப் பிராம்மணனென்று சொல்லிக்கொண்ட கிருஷ்ணனுக்கு ஜராஸந்தராஜாவின் பராக்ரமந்தெரியும். தான் பிராம்மணர்களுக்கு வேண்டினவனாக நினைத்திருந்த மஹாத்மாவான ஜராஸந்தன் இந்தத் துராத்மாவுக்கு முதலிற் கொடுக்கும்படி [2] பாத்யத்தையனுப்பினான். பீஷ்மா! கிருஷ்ணன், பீமன், அர்ஜுனன் இவர்கள் ஜராஸந்தனால் 'சாப்பிடுங்கள்' என்று சொல்லப்பட்டனர். கிருஷ்ணன் அதற்குமாறாகச் செய்தான். மூர்க்கனே! நீ நினைக்கிறபடி இவன் [3] உலகத்தைப் படைப்பவனாயிருந்தால் தன்னை ஏன் உண்மையில் பிராம்மணனென்று அறியவில்லை? இந்தப்பாண்டவர்கள் உன்னால் பெரியோர்களின்வழியை விட்டு இழுக்கப்பட்டும் அதைச்சரியென்று நினைக்கிறார்களே; இது

---

1 கம்ஸனுக்கடிமை. 2 கால்கழுவுவதற்கு நீர்.

3 பிரம்மதேவர் பிராம்மணரானதால், இவன் பிராம்மணனாயிருக்க வேண்டுமே; அப்படியானால் இவன் வேஷம் போடுவானேன் என்பது கருதது.

வும் எனக்கு ஓர் ஆச்சரியந்தான். பாரதனே! மேலும், பெண் தன்மையுள்ளவனும் வயதுமுதிர்ந்தவனுமாகிய உன்னை எல்லா விஷயங்களுக்கும் உபதேசிப்பவனாகப் பெற்றவர்களுக்கு இஃது ஆச்சரியமன்று' என்று சிசுபாலன் சொன்னான். மிகக் கோபமாகவும் கடுஞ்சொல்லாகவும் சிசுபாலன்சொன்னதைக்கேட்டு, பலவான்களிற் சிறந்தவனும் பராக்ரமசாலியுமான பீமஸேனன் கோபித்தான். இயற்கையில் நீண்டும் அகன்றும் தாமரைமலர் போலச் சிவந்துமிருக்கும் பீமனுடையகண்கள் கோபத்தினால் இன்னுமதிகமாகச்சிவந்தன. பீமஸேனன்நெற்றியில் மூன்றுபகுப்புக்களாக எழும்பியிருந்த புருவநெறிப்பை, திரிகூடமலையில்மூன்று பிரிவுகளாக ஓடும் கங்கையைப்போல அரசர்களனைவரும் கண்டனர். கோபத்தினாற் பற்களைக்கடிக்கும் பீமஸேனன்முகம் பிரளய காலத்தில் எல்லாப்பிராணிகளையும் விழுங்கத்தொடங்கும் யமன் முகம்போலக் காணப்பட்டது. கோபம்தாங்காமல் வேகமாகக் கிளம்பின பீமனைச் சிறந்தகைகளையுடைய பீஷ்மரே குமாரக்கடவுளைப் பரமசிவன் அடக்குவதுபோல அடக்கினார். ஜனமேஜயரே! பெரியவரான பீஷ்மர் பலவகைச்சொற்களால் தடுத்த பின்னர் அந்தப்பீமனுடைய கோபம் அடங்கிற்று. கார்காலம் கடந்த பிறகு கொந்தளிக்கின்ற கருங்கடல் கரையைக் கடவாமலிருப்பது போலப் பகைவரை அடக்குகிறவனாகிய பீமன் பீஷ்மர் சொல்லை மீறாமலிருந்தான். ஜனமேஜயராஜாவே! தன்பராக்ரமத்தில் உறுதியுள்ள வீரனான சிசுபாலன், பீமன்கோபித்தபோது கலங்கவில்லை. பீமஸேனன் பலமுறை வேகமாகக்கிளம்பியும் அந்த வீரனான சிசுபாலன், கோபித்த சிங்கம் (அற்ப) மிருகத்தை எப்படி மதியாதோ அப்படியே அவனை மதிக்கவில்லை. பராக்ரமசாலியான சேதிராஜன், பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ள பீமன் கோபித்ததைக்கண்டு நகைத்துக்கொண்டே, 'ஓ! பீஷ்மா! இவனைவிட்டுவிடு; விளக்கில்விழுந்த விட்டிற்பூச்சியைப்போல என்பராக்ரமத்தினால் இவன் எரிந்துபோவதை அரசர்களனைவரும் பார்க்கட்டும்' என்றுசொன்னான். அந்தச்சேதிராஜன் சொன்ன பேச்சைக் கேட்டபிறகு, புத்திமான்களிற் சிறந்தவரும் கௌரவர்களில் ஶ்ரேஷ்டருமாகிய பீஷ்மர் பீமஸேனனைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லலானார். 'பீமஸேனா! சிறந்தகைகளையுடையவனே! யுத்தத்தில் தோல்வியடையாத உன்னை இவன் யுத்தத்திற்கழைக்கிறானே; இஃது இவன் ஸ்வபுத்தியன்று; இது கிருஷ்ணனுடைய எண்ணம்.

அறுபத்தாறாவது அத்யாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர் பீமனுக்குச் சிசுபாலன்வரலாற்றைக் கூறியது.)

இவன் சேதிராஜன்வீட்டில் மூன்றுகண்களும் நான்குகைக ளுமாகப் பிறந்தான். கழுதைக்குரலுக்கு ஒப்பான குரலினால் இரைந்து ஊளையிட்டான். அதனால், இவன் தாய்தந்தையரும் சுற்றத்தாரும் பயந்தனர். இவனுடைய விகார ரூபத்தைக் கண்டு தாய்தந்தையர்கள் இவனை விட்டுவிட நிச்சயித்தனர். அப்போது மனைவியோடும் மந்திரிகளோடும் புரோஹிதர்க ளோடும்கூடச் சிந்தையினால் மனங்கலங்கியிருந்த அவ்வரசனைப் பார்த்து ஓர் அசரீரவாணியானது, 'ஓ! அரசனே! இந்த உன் புத்திரன் பெருமைபொருந்தியவனும் பலத்தில் மிகுந்தவனுமாகப் பிறந்திருக்கிறான். ஆதலால், இவனைக்கண்டு பயப்படவேண்டாம். கலங்காமல் குழந்தையைக் காப்பாற்று. இவனுக்கு உன்னால் மரணமில்லை. மரணகாலம் இப்போது வரவுமில்லை. ராஜனே! இவனை ஆயுதத்தினால் கொல்லப்போகிறவன் எவனோ அவனும் பிறந்திருக்கிறான்' என்று சொல்லிற்று. இவ்வாறுசொன்ன வார்த்தையை அரசன் முதலானவர்கள் கேட்டவுடன், அதைச் சொன்ன பூதம் அந்தர்த்தானமாயிற்று. புத்திரனிடமுள்ள ஸ்நேஹத்தினால் துயரப்பட்ட தாயானவள், 'என்னுடைய இந் தப் புத்திரனைப்பற்றிய இந்தச்சொல்லைச் சொன்னவனாரோ அவ னைக் கைகூப்பி வந்தனஞ்செய்கிறேன். அந்த மஹிமையுள்ள புரு ஷன் தேவனாயிருந்தாலும் மற்ற யாராயிருந்தாலும் எனக்கு மறு படியும் அந்தச்சொல்லை விரிவாகச் சொல்லக்கடவன். இந்தப் பிள்ளைக்கு யமனாகப்போகிறவன் எவனென்பதைக் கேட்கவிரும்பு கிறேன்' என்றுசொன்னாள். மறைந்திருந்த அந்தப்பூதமானது, திரும்பவும், 'எவன்மடியில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டபோது இந் தக் குழந்தையினுடைய இயற்கைக்கதிகமான கைகளிரண்டும் ஐந்துதலை நாகங்கள்போலத் தரையில்விழுமோ, நெற்றியிலிருக் கும் மூன்றாவதுகண் எவனைக் கண்டவுடன் மறைந்துபோகுமோ, அவன் இவனுக்கு நமனாவான்' என்று சொல்லிற்று. அந்தக் குழந்தை மூன்றுகண்களும் நான்குகைகளுமாயிருந்ததையும் அச ரீரவாக்கு அவ்வாறுசொன்னதையும் கேள்விப்பட்டு, பூமியிலுள்ள அரசர்களனைவரும் பார்க்கக்கருதி வந்தனர். அவ்வரசன் வந்த அரசர்களைத் தகுதிப்படி பூஜித்து ஒவ்வொரு ராஜாவின்மடியிலும்

பிள்ளையைவிட்டான். இவ்வாறு அனேகமாயிரம் அரசர்களின் மடிகளில் தனித்தனியே வரிசையாக அந்தக்குழந்தை ஏற்று; அசரீரவாக்குச் சொன்னபயனை அடையவில்லை. மஹாபலசாலிகளும் யாதவர்களுமான ராமகிருஷ்ணர்கள் துவாரகாநகரத்தில் இவ்விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டு யாதவகுலத்துப் பெண்ணாகிய தம்தந்தையின் ஸஹோதரியைக் காண்பதற்குச் சேதிநகரத்துக்கு வந்தனர். பலராமரும் கிருஷ்ணனும் முறையே அவ்வரசனுக்கும் அவ்வரசிக்கும் வழக்கப்படி வந்தனஞ்செய்து க்ஷேமத்தையும் ஆரோக்கியத்தையும் விசாரித்து உட்கார்ந்தனர். அப்போது, அவ்வரசி அவ்விருவரையும் மிக்கஅன்புடன் பூஜித்து உடனே தன் பிள்ளையைத் தானே கிருஷ்ணன்மடியில் வைத்தாள். அந்தக் குழந்தையைக் கிருஷ்ணன்மடியில் விட்டமாத்திரத்தில் அதிகக் கைகளிரண்டும் விழுந்தன. அந்த நெற்றிக்கண்ணும் மறைந்தது. அதைக்கண்டு அவ்வரசி துயரமும் அச்சமுமுற்றவளாகி, 'கிருஷ்ணா! சிறந்தகைகளையுடையவனே! பயத்தினால்பீடிக்கப்பட்ட எனக்கு ஒருவரம்தருவாயாக. துயரப்பட்டவர்களுக்கு ஆறுதலும் பயந்தவர்களுக்கு அபயமுமளிப்பவன் நீயன்றோ?' என்று சொல்லிக் கிருஷ்ணனிடம் வரங்கேட்டாள். யாதவராகிய கிருஷ்ணன் அவளால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டபிறகு, 'அரசியே! தர்மந்தெரிந்தவளே! நீ பயப்படாதே; என்னால் உனக்குப் பயமிராது. என்தந்தையின் ஸஹோதரியே! உனக்கு என்னவரம் நான் கொடுக்கவேண்டும்? அல்லது, நான் என்னசெய்யவேண்டும்? ஸாத்தியமாயிருந்தாலும் அஸாத்தியமாயிருந்தாலும் நீசொல்வதைச் செய்வேன்' என்றுசொன்னார். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அரசியானவள், கிருஷ்ணனைப்பார்த்து, 'மஹாபலசாலியே! யாதவஸ்ரேஷ்டனே! பிரபுவே! சிசுபாலன் செய்யும் பிழைகளை எனக்காகப் பொறுப்பாயாக; இதுதான் எனக்குவரமென்றறி' என்று கேட்டுக்கொண்டாள். அதற்குக் கிருஷ்ணன், 'அத்தையே! இந்த உன்புத்திரன் கொல்லத்தக்க குற்றஞ்செய்யினும் இவனுடைய நூறுபிழைகளை நான்பொறுக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நீ துக்கத்தில் மனத்தை வைக்காதே' என்றுசொன்னார். வீரனான பீமஸேனா! யாதவர்களுக்கு ஸுகத்தைத்தரும் கிருஷ்ணன்தான் தனக்கு யமனென்று அறிந்திருக்கும் இந்தப் பாவியான சிசுபாலன் அவர் கொடுத்தவரத்தினால் கர்வமடைந்து மதிகெட்டு உன்னை இவ்வாறு யுத்தத்திற்கு அழைக்கிறான்.

அறுபத்தேழாவது அத்யாயம்.
சிசுபாலவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தம்மையிகழ்ந்த சிசுபாலனையும் அவனோடுசேர்ந்த அரசர்களையும் பீஷ்மர் அவமதித்துப் பேசியது.)

பீமஸேனா! இந்தச்சிசுபாலன் யுத்தத்தில் தோல்வியடையாதஉன்னை யுத்தத்திற்கழைப்பது இவனுடைய சொந்தப் புத்தியினாலன்று. லோகநாதராகிய கிருஷ்ணனுடைய எண்ணந்தான் இது. குலக்கேடனும் கெட்டகாலத்தினால் மதிகெட்டவனுமாகிய இந்தச் சிசுபாலன்போல என்னைத் தூஷிக்கத்தக்க அரசன் இப் புவியில் எவன் இருக்கிறான்? சிறந்தகைகளையுடைய இந்தச்சிசுபாலன், இந்தக்கிருஷ்ணனுடைய சக்தியின் ஒருபாகமென்பது திண்ணம். கிருஷ்ணனானவர் இவனிடத்திலுள்ள அந்தப்பாகத்தை மறுபடியும் எடுத்துக்கொள்ள எண்ணங்கொண்டிருக்கிறார். கௌரவஶ்ரேஷ்டனே! அதனால்தான் இந்தமதிகெட்ட சேதிராஜன் நம்மெல்லாரையும் மதியாமல் புலிபோல மிகவும் கர்ஜிக்கிறான்' என்று பீஷ்மர்சொன்னார். அப்போது அந்தச்சேதிராஜன் அந்தப் பீஷ்மர் சொல்லைப் பொறாமல் மிக்ககோபத்துடன் மறுபடியும் அந்தப்பீஷ்மருக்கு மறுமொழிசொல்லலானான்.

'பீஷ்மா! நீ கிருஷ்ணனுக்குச்சொல்லுகிற மஹிமையெல்லாம் கிருஷ்ணனுக்கு எதிரிகளான எமக்கே இருக்கட்டும். நீ அரசர்களுக்குத் துதிபாடம்படிக்கும் வந்தியைப்போல எப்போதும் ஓயாமல் இவனை ஸ்துதிசெய்கிறாய். பீஷ்மா! அயலாரைத்துதிப்பதில் உன்மனத்திற்கு விருப்பமிருக்குமாயின் நீ இந்தஜனார்த்தனனைவிட்டு அரசர்களைத் துதிக்கலாம். ராஜஶ்ரேஷ்டனும் பாஹ்லீகதேசாதிபதியுமான இந்தத்தரதனைத் துதி. இவன் பிறக்கும் போதே இந்தப்பூமியைப்பிளந்தவன். பீஷ்மா! வங்கதேசத்துக்கும் அங்கதேசத்துக்கும் அதிபதியும் பலத்தில் இந்திரனுக்கொப்பானவனும் சிறந்தவில்லைவளைப்பவனுமாகிய இந்தக்கர்ணனைத் துதிக்கலாம். சிறந்தகைகளையுடையவனே! இவனுக்கு இந்தத் திவ்யகுண்டலங்களும் இளஞ்சூரியனைப்போல ஒளியுள்ளகவசமும் உடன்பிறந்தவையாகக் கடவுளாலேயே படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்திரனுக்கொப்பானவனும் ஜயிக்கவேமுடியாதவனுமாகிய ஜராஸந்தனை இவன் கைச்சண்டையில்வென்று அவன் தேகத்தையும்கிழித்தவன். பீஷ்மா! மஹாரதர்களும் பிராம்மணஶ்ரேஷ்டர்களும் துதிக்கத்தக்கவர்களுமான துரோணரும் அஶ்வத்தாமாவுமான தகப்பன்பிள்ளைகளிருவரையும் நீ இடை

விடாமல் துதிப்பாயாக. அது நன்று. பீஷ்மா! இவ்விரு வர்களில் ஒருவர் கோபித்தால் சராசரங்கள் அடங்கின இப்புவனி யில் ஒன்றும் மிச்சமில்லாமல் செய்துவிடுவாரென்பது என் கருத்து. பீஷ்மா! யுத்தத்தில் துரோணருக்கும் அஸ்வத்தாமா வுக்கும் ஸமமாக நிற்கத்தக்க இவர்களுக்கீடான அரசனைக் கடல் சூழ்ந்தஉலகத்தில் நான் பார்க்கவில்லை. நீ இவர்களைத் துதிக்க நினைக்கிறதில்லை, அரசர்க்கரசனும் சிறந்த கைகளையுடையவனு மாகிய துரியோதனனையும் அஸ்திரங்களில்தேர்ந்தவனும் உறுதி யான பராக்ரமமுள்ளவனுமாகிய ஜயத்ரதனென்னும் அரசனை யும் கிம்புருஷர்களென்னும்தேவர்களுக்கு ஆசாரியனும் உலகத் தில்பெயர்பெற்ற பராக்ரமமுள்ளவனுமாகிய துருமனையும்விட்டு, கேசவனை மஹாவீரனென்று ஏன் சிலாகிக்கிறாய்? பெரியவரும் பரதகுலத்தவருக்கு ஆசாரியருமாகிய சாரத்வதர்என்று சொல் லப்பட்ட கிருபாசாரியரைவிட்டுக் கேசவனை மஹாவீரனென்று ஏன்சிலாகிக்கிறாய்? வில்லாளிகளிற்சிறந்தவனும் புருஷஸ்ரேஷ் டனுமாகிய ருக்மியைவிட்டுக் கேசவனை மஹாவீரனென்று ஏன் சிலாகிக்கிறாய்? பீஷ்மகராஜனையும் சிறந்தசக்தியுள்ள தந்தவக்ர ராஜனையும் பகதத்தனையும் யூபகேதுவையும் மகததேசாதிபதி யான ஜயத்ஸேனனையும் விராடதுருபதர்களிருவரையும் சகுனி யையும் பிருஹத்பலனையும் அவந்திதேசத்தரசர்களான விந்தானு விந்தர்களையும் பாண்டியராஜாவும் சிறந்தவனுமான ஸ்வேதனையும் மிக்கபெரும்பாக்யமுள்ளசங்கனையும் கர்வமுள்ளவிருஷஸேனனை யும் பராக்ரமசாலியான ஏகலவ்யனையும் மஹாரதனனகலிங்க தேசத்தரசனையும்விட்டு, கேசவனை மஹாவீரனென்று ஏன் சிலா கிக்கிறாய்? பீஷ்மா! எப்போதும் ஸ்தோத்திரஞ்செய்வதற்கே உனக்கு எண்ணமிருந்தால்சல்லியன்முதலான அரசர்களையும்நீஏன் துதிக்கலாகாது? அரசனே! தர்மங்களைச்சொல்லும் பெரியோர் கள் முற்காலங்களில் கதைகள்சொல்லும்போது நீ கேட்டதில்லை யென்பது திண்ணம். அதற்கு நான்என்னசெய்யலாம்? பீஷ்மா! தன்னைஇகழ்வதும் புகழ்வதும் பிறரைஇகழ்வதும்புகழ்வதும் பெரி யோர்களின் ஒழுக்கமில்லையென்று நீகேட்டிலை. பீஷ்மா! மேலும், புகழத்தகாத இந்தக்கேசவனை நீ அறியாமையால் அன்புகூர்ந்து துதிப்பதை யாரும் ஒப்பவில்லை. கம்ஸனுடையஆளாகக் கன்று மேய்த்த துராத்மாவினிடத்தில் வீண்அபிமானத்தினால் உலகம் எல்லாவற்றையும் நீ எப்படிச்சுமத்தலாம்? பாரதனே! மேலும், உன்னுடைய இந்தப்புத்தி தன்னிலைக்கு வராது. நீ குலிங்கசகுனி யைப்போல்வாயென்று நானே முன்னம் சொல்லியிருக்கிறேன்.

பீஷ்மா! குலிங்கசகுனியென்பது இமயமலையின் பின்புறத்திலிருக்கிறது. அதனிடத்தில் எப்போதும் செய்கைக்குமாறான சொற்களே கேட்கப்படுகின்றன. அது, தான் அதிகஸாஹஸம் செய்துகொண்டிருப்பதை நினையாமல் 'ஸாஹஸஞ்செய்யாதே' என்று எப்போதும்கூறுகிறது. பீஷ்மா! அற்பப்பிராணியான அந்தப்பறவை இரைதின்னும் சிங்கத்தின்வாயிலிருந்து பற்சந்திலகப்பட்டு வெளியில்தெரியும் மாம்ஸத்துண்டை இழுக்கிறது. பீஷ்மா! சிங்கம் ஒப்பியிருப்பதனால் அதுஜீவிக்கிறதென்பது நிச்சயம். பாபிஷ்டனே! அதுபோலத்தான் நீயும் எப்போதும் சொற்களைச்சொல்லுகிறாய். பீஷ்மா! அரசர்களிஷ்டப்படுவதனால் நீ உயிரோடிருக்கிறாயென்பது திண்ணம். உலகத்தினால் வெறுக்கத்தக்க செய்கைகளையுடையவன் உன்னைப்போல வேறு ஒருவனுமில்லை' என்றான்.

ஜனமேஜயராஜாவே! சேதிராஜனுடைய அந்தக்கடுஞ்சொல்லைக்கேட்டு, அந்தப்பீஷ்மர், அவன்கேட்டிருக்க, 'இவ்வரசர்கள் இஷ்டப்படுவதனாலல்லவோ நான் ஜீவிக்கிறேனாம்! நான் இவ்வரசர்களைத் துரும்புக்குங்கூடச் சரியாக நினைக்கவில்லை' என்று சொன்னார். இவ்வாறு பீஷ்மர்சொன்னவுடன் அங்கிருந்த அரசர்கள் கூவினார்கள். அவர்களிற்சிலர் ஸந்தோஷித்தனர். சிலர் பீஷ்மரைஇகழ்ந்தனர். சிறந்த வில்லாளிகளாகிய சிலர் பீஷ்மருடைய அந்தச்சொல்லைக்கேட்டு, 'பாபியும் கர்வியும் வயதுசென்றவனுமான இந்தப்பீஷ்மனை நாம் பொறுக்கத்தகாது. அரசர்களே! இந்தக் கெட்டபுத்தியுள்ள பீஷ்மன் யாகப்பசுப்போலக் கொல்லப்படுவதுநலம்; எல்லோரும் கோபித்து ஒன்றுசேர்ந்து கட்டைத்தணலினால் இவனை எரித்தாலும் எரிக்கலாம்' என்று கூறினர். இவ்வாறு அரசர்கள் சொன்னதைக் கேட்டபிறகு, கௌரவர்களின்பிதாமஹரும் அறிவில்சிறந்தவருமான பீஷ்மர், அரசர்களைநோக்கி, 'சொல்லுக்கு மறுமொழி சொல்வதில் ஒரு முடிவையும் நான் பார்க்கவில்லை. அரசர்காள்! நான்சொல்லப்போவதை முற்றிலும் கேளுங்கள். என்னை யாகப்பசுவைப்போலக் கொல்லுவதையாவது கட்டைத்தீயினால்எரிப்பதையாவது செய்யுங்கள். இந்தக்கால்முழுமையும் உங்கள் தலையில்வைத்தேன். இதோ கோவிந்தன் எங்களால்பூஜிக்கப்பெற்றுப் பின்வாங்காமல் நிற்கிறார். உங்களில் யாருக்கு இறக்க மனம் துடிக்கிறதோ அவன் இப்போதே சக்கரத்தையும் கதையையும்ஏந்தின கண்ணனை யுத்தத்திற்குஅழைக்கலாம். அவன் வீழ்த்தப்பட்டு யதுவம்சத்தவரான பகவானுடைய தேகத்திலேயே பிரவேசிக்கட்டும்' என்றார்.

அறுபத்தெட்டாவது அத்யாயம்.
சிசுபாலவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சிசுபாலன் கிருஷ்ணனை யுத்தத்திற்கழைத்தபோது அவன் குற்றங்களைக் கிருஷ்ணன் எடுத்துரைக்கக் கேட்டு அரசர்கள் யுத்தத்தினின்று விலகியது.)

பெரும்பராக்ரமமுள்ள சேதிராஜன், பீஷ்மர் சொல்லைக் கேட்டதும், வாஸுதேவருடன் போர்புரியக்கருதி வாஸுதேவரைநோக்கி, 'ஓ! ஜனார்த்தனா! உன்னை அழைக்கிறேன். என்னுடன் சண்டைசெய்; பாண்டவர்களெல்லாரையும் உன்னையும் இப்போதே கொல்லப்போகிறேன். கிருஷ்ணா! பாண்டவர்கள் எவ்விதத்திலும் உன்னுடன்சேர்த்தே என்னால் கொல்லப்படத்தகுந்தவர்கள். அவர்கள் அரசர்களைவிட்டு அரசனல்லாத உன்னைப் பூஜித்தனரன்றோ? அரசனல்லாதவனும் தாஸனும் கெட்டபுத்தியுள்ளவனும் பூஜைக்குத்தகாதவனுமாகிய உன்னைத் தகுந்தவனைப் போலச் சிறுபிள்ளைத்தனமாகப் பூஜித்தபாண்டவர்கள் வதஞ்செய்யப்படத்தக்கவர்களென்பதே என்கருத்து' என்றுசொன்னான். ராஜஶ்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! பராக்ரமசாலியான அந்தச் சிசுபாலன் இவ்வாறுசொல்லிப் புலிபோல் இரைந்து எல்லாப் பிராணிகளும் பார்த்திருக்கையில் மிக்ககோபமுற்று எல்லா அரசர்களோடுங்கூட யுத்தஸந்நாஹஞ் செய்துகொண்டு தர்மராஜருடைய யாகத்தைக் கெடுக்கும் எண்ணத்துடன் விரைவாகச் சென்றான். அதன்பிறகு, கேசியைக்கொன்றவரும் பகைவரை அழிப்பவருமாகிய கேசவர் சக்கரத்தையும் கதையையும் கையிலேந்திக்கொண்டு தாருகனென்னும் ஸாரதியினால் கொடிகட்டி அலங்கரிக்கப்பட்டதும் ரதங்களுள் உத்தமமுமான தமதுரதத்தினருகிற்சென்று பீஷ்மரால் கைகொடுக்கப்பெற்று அதன்மேலேறினார். கெட்டஸ்வபாவமுள்ள அந்தச்சிசுபாலனால் கோபமூட்டப்பட்ட அரசர்களனைவரையும் கிருஷ்ணபகவான் ஒற்றைத்தேராளியாக யுத்தத்தில் ஸந்தித்தார். அப்போது கருடக்கொடி கட்டின ரதத்திலிருப்பவரும், உதயகால ஸூர்யனைப்போலத் தம் ஒளியினால் பிறருக்குத் தாபத்தையுண்டுபண்ணிக்கொண்டு வில்லில் நாணேறிடுகிறவரும், உயர்ந்த புஷ்பரதத்திலிருக்கும் இரண்டாவது மன்மதனைப்போன்றவரும், தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடையவருமான கண்ணபிரானை அரசர்களனைவரும் கண்டனர். அவ்வாறு தமதுபராக்ரமத்தினால் கொளுத்துகிறவர்போல ஸஞ்சரிக்கும் கண்ணனைக்கண்டு அரசர்கள் பரவசர்களாகிக் கிருஷ்ண

னுக்குத் தக்கமரியாதையைச்செய்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே! சிறந்த கைகளையுடையவரும் அஸுரஸ்ரேஷ்டர்களை அழிப்பவரும் பகைவர்களான வீரர்களைக் கொல்லுகிறவருமாகிய அந்தயாதவ வீரர், அவ்வரசர்களைநோக்கி இன்சொல்லாகச் சொல்லலானார். 'அரசர்களே! நீங்களெல்லோரும் என்கட்டளையினால் அச்சமற்றுச் சேனைகளுடன்செல்லுங்கள். தான்கெட்ட இந்தப்பாவி உங்களையும் கெடுக்கலாகாது. இவன் எங்களுக்கு முற்றிலும்பகைவன்; யாதவர்களை ஹிம்ஸைசெய்பவன்; யாதவகுலத்துப்பெண்ணின்மகனாயிருந்தும் யாதவர்களிடத்திலேயே மிக்கபகைகொண்டாடுகிறான். அரசர்களே! கொடியசெய்கைக்காரனாகிய இவன் எனக்கு அத்தைமகனாயிருந்தும் நாம் பிராக்ஜ்யோதிஷ நகரத்திற்குச்சென்றதை அறிந்து த்வாரகையைக்கொளுத்தினான். முன்னே போஜராஜனாகிய உக்ரஸேனன் ரைவதகமலையில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கையில் யாதவர்களனைவரையும்அடித்தும் சிறைபிடித்தும் தன் ஊருக்குத் திரும்பிச்சென்றான். என்தந்தை அசுவமேத யாகத்துக்காகக் காவலாளிகளின்காப்புடன்விடுத்த குதிரையை யாகத்திற்கு இடையூறுசெய்வதற்காக இந்தக்கெடுநினைவுள்ள இவன் கொண்டுபோனான். குற்றமற்ற பப்ருவென்னும்யாதவனுடைய மனைவி தன்தேசத்திலிருந்து ஸௌவீரதேசத்துக்குப் போனபோது அவள் இஷ்டப்படாமலிருந்தும் தனது காமமயக்கத்தினால் அவளை எடுத்துக்கொண்டுபோனான். இவன் தனது மாதுலனுக்குத்தீங்கிழைப்பவனாக மாயையினால்மறைந்து விசாலனுடைய புதல்வியாகிய பத்ரையென்பவளை அவள் துயரப்படும்படி குகுரர்களையும் அந்தகர்களையும்கொன்று அவர்களின் மனைவிகளை அழவைத்துக் கரூசதேசத்தரசனுக்காகக் கொண்டுபோனான். கெட்ட எண்ணமுள்ள இவன் என்தந்தையினால் வரிக்கப்பட்டவளும் பதிவ்ரதையும் விசாலராஜன்பெண்ணுமான பத்ரையைப் பரபரப்புடன் உள்ளேபிரவேசித்து எடுத்தான். இவன் என்னை ஜயிக்கக்கருதிக் கரூசராஜாவுடன் ஸ்நேஹஞ்செய்துகொண்டு ஜராஸந்தனை அடுத்து எனக்கு இன்னாதவற்றைச்செய்தான். அரசர்களே! அவற்றையெல்லாம் நான் எண்ணமுடியாது. இவ்வாறு இவன் யாதவர்களுக்கு எல்லையில்லாத தீங்குகள்செய்தவன். இவன் மிகக்கபடமாகவே நம்முடையவிஷயத்தில் அனேக கார்யங்களைச்செய்தான். 'இவனைக்கொல்லுவதற்குரிய குற்றங்கள் நூற்றை நாம்பொறுப்போம்' என்று இவன் தாயாருக்கு நான் செய்த கொடியசபதங்களினால் நான் கட்டுப்பட்டிருந்தேன். அவ்வாறாகவே, இவனை அழிப்பதற்குரிய குற்றங்கள்

நூறும் என்னால்பொறுக்கப்பட்டன. இவனைச்கொல்லுகிற காலமாகிய இந்த ஸமயத்தில் நான் எவ்வகையிலும் பொறுக்கக்கூடாத பிழைகள் இரண்டுள்ளன. 'யாகத்துக்கிடையூறு செய்பவனைக் கொல்வேன்; பாண்டவர்களுக்கு விரோதியைக்கொல்வேன்' என்ற இரண்டுவகை நிச்சயம் எனக்கு இருக்கிறது. அதை நான் எப்படிமாற்றுவேன்? என் தந்தையின் ஸஹோதரிக்காக மிகப் பெருந்துயரத்தை நான் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். நற்காலத்தினால் இந்தக்குற்றம் இப்போது எல்லா ராஜாக்களின் முன்னிலையிலும் நடந்திருக்கிறது. இப்போது என் விஷயத்தில் இவன் அளவுக்கு மீறிச்செய்த அக்ரமத்தை நீங்களே பார்க்கிறீர்களல்லவா? நீங்கள் பாராமலிருக்கும்போது செய்தவற்றையும் நீங்களே ஊஹித்துத் தெரிந்துகொள்ளலாம். எல்லா அரசர்களும் நிரம்பின ஸதஸில் இவன் கர்வத்தோடுசெய்த இந்த வதத்திற்குரிய அக்ரமத்தைமட்டும் நான் பொறுக்கமுடியாது. இறப்பதற்கு ஆசையுள்ள இந்தமூடன் ருக்மிணியின்மேல் ஆசை கொண்டிருந்தான். சூத்ரன் வேதமோதலைப் பெறாததுபோல இவன் அந்த இஷ்டத்தை அடையாமற்போனான்' என்றார்.

அங்கே சேர்ந்திருந்த அவ்வரசர்களனைவரும் இவ்வாறு சிசுபாலனைப்பற்றிய தூஷணையைக் கண்ணன் சொல்லக்கேட்டனர். வாஸுதேவருடைய சொல்லைக்கேட்டவுடன், சேதிராஜனை இகழ்ந்தனர். ரதத்தின்நடுவில் சேதிராஜன் கோபத்தோடு வில்லெடுத்து அம்புகளைத் தொடுப்பதைக்கேட்டும் பார்த்தும் அரசர்களனைவரும் மிக்க பயமுற்று, சேதிராஜனைச் சேனைத்தலையில் விட்டுவிட்டு விரைந்து ஓடினர். சிறந்தபராக்கிரமமுள்ள சிசுபாலன் அந்தக் கிருஷ்ணன்சொல்லைக் கேட்டு இரைச்சலுள்ள அட்டஹாஸஞ்செய்து கிருஷ்ணனைப்பார்த்து, 'கிருஷ்ணா! ருக்மிணியை நான்முதலில்வரித்ததற்காக ராஜஸபையில் விசேஷமாகச்சொல்லியும் நீ வெட்கப்படாமலிருப்பதேன்? மதுஸூதனா! உன்னைவிட வேறு எந்தப்புருஷன் தன்மனைவியை வேறொருவன் முன்னால் வரித்ததாக அறிந்து அதைச் சான்றோரிடம் விளம்புவன்? கிருஷ்ணா! உனக்கு என்விஷயத்தில் விசுவாஸமும் பொறுக்க விருப்பமுமிருந்தால் பொறு. இல்லாவிட்டால் பொறாதே. நீ கோபமுற்றாலும் அனுக்ரஹமுற்றாலும் உன்னால் எனக்கு என்ன ஆகும்?' என்றான். ஜனமேஜயரே! அந்தச் சிசுபாலன் அவ்வரசர்களனைவரும் கிருஷ்ணனுடைய மஹிமையினாலேயே வலிமையற்றுக் குதிரைகளோடும் காலாட்களோடும் தேர்களோடும் யானைகளோடும் ஓடிப்போனதைக்கண்டு கோபத்தினாற்சிவந்த கண்களு

டன் விட்டிற்பூச்சி தீயையெதிர்த்துப் போவதுபோல ஒற்றை ரதத்திலேயே கிருஷ்ணனை எதிர்த்துச் சென்றான்.

அறுபத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சிசுபாலனுக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் யுத்தம் ஆரம்பித்தபோது உண்டான துர்நிமித்தங்களையும் அவற்றின் லக்ஷணங்களையும்பற்றி யுதிஷ்டிரருக்கு நாரதர் உரைத்தது.)

அப்போது புத்திமான்களிற் சிறந்தவராகிய யுதிஷ்டிரர், சிசுபாலன் யுத்தத்திற்காக ஸன்னாஹம் செய்துகொண்டிருந்ததைக்கண்டு, நாரதரிடம், 'ஓ! மஹரிஷியே! ஆகாயத்திலும் பூமியிலும் எவ்விடத்திலும் உங்களுக்குத்தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. இப்போது அரசர்களின் நாசக்குறிப்பாகப் பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் பலவகைகளான எந்த [1] உத்பாதங்களும் அபசகுனங்களும் உண்டாகின்றனவோ அவற்றையெல்லாம்பற்றி உம்மிடத்தில் கேட்கவிரும்புகிறேன்' என்றுகேட்டார். இவ்வாறு கேட்ட சிறந்தபுத்திமானான தர்மராஜருக்குச் சிறந்த அறிவுள்ளவரும் பெரும்புகழ்பெற்றவருமான நாரதமுனிவர் எல்லாவற்றையும் தெளிவாகச் சொல்லலானார்.

'குருஶ்ரேஷ்டனே! ஜ்யோதிஷசாஸ்திரம் கற்றுணர்ந்தவன் கிரஹங்களின் பராக்ரமத்தையும் செல்லும்வழியையும் சேருதலையும் உச்சத்தையும் [2] ஆரோஹணத்தையும் ஒன்றையொன்று எதிர்த்துச் செல்வதையும் கிரணங்கள்சேருவதையும் முயற்சியோடிருப்பதையும் நிலைகுலைதலையும் காணக்கூடிய கிரஹங்கள் காணப்படாதிருத்தலையும் காணக்கூடாதவை காணப்படுதலையும் நீசமடைதலையும் ஏற்றக்குறைவுகளையும் நிறத்தையும் இடத்தையும் பலாபலங்களையும் முழுதும் பரீக்ஷிக்கவேண்டும். இவ்வுலகத்தில் தெய்விகமாக உண்டாக்கப்பட்ட உத்பாதங்கள், பூமியைச்சார்ந்தவை முதலிலும், ஆகாயத்தைச்சார்ந்தவை பிறகும் உண்டாகின்றன. ஸூர்யன் மேற்றிசையில்இருக்கும்போது எல்லாப் பொருள்களின் நிழலும் கிழக்கே திரும்பாமலிருந்தால் தோல்விக்கு அஃது ஓர் அடையாளம். எப்போது கிராமங்களிலுள்ள [3] தலைமையான மரங்களின்நிழல் (வெயிலில்லாமலிருக்கும்

1 எரிகொள்ளி விழுதல் முதலிய அபசகுனங்கள்.

2 மேற்செல்லுகை, அல்லது அபிவிருத்தி.

3 மூலத்தில் 'சைத்யகா:' என்றிருக்கிறது.

போது) பிரதிபிம்பம்போலத் தெளிவாகக்காணப்படுகிறதோ அப்போது பெரிய அச்சத்தை அறியவேண்டும். கிராமங்களின் தலைமையானமரங்கள் இலைகள்உலர்ந்தும் இலைகளும்தளிர்களும் (அகாலத்தில்) உதிர்ந்தும் துளிர்கள்கெட்டும்போமாயின் அப்போது நாசத்தைச் சொல்லவேண்டும். கிராமவிருக்ஷங்கள் செழித்தஇலைகளும் தளிர்களுமுள்ளவையாகவும் விருத்தியடைகிறவையாகவும்காணப்படுமாயின் அப்போது க்ஷேமத்திற்கு ஸந்தேஹமில்லை. பூவின் மேல்பூவும் காயின்மேல்காயும் சேர்ந்துஉண்டாகுமாயின் அப்போது ராஜாவாயினும் ராஜாவைப்போன்றவனாயினும் மரணமடைவான். கார்காலம் சரத்காலம் பனிக்காலம் வஸந்தகாலம் ஆகிய எல்லாக்காலங்களிலும் அவ்வக்காலத்திற்கு உரியவையல்லாதமலர்களும்கனிகளும்உண்டாகுமாயின்தேசத்தில்கலக்கத்தை உரைக்கவேண்டும். அகாலத்தில் நதிகள்பெருகுவதும் மஹாபயத்திற்குக்குறிப்பாம். சிலாக்யமான மரமானது பூஜிக்கப்பெற்றதாயினும் பெறாததாயினும் காற்றினால்முறிக்கவாவது பெயர்க்கவாவது சாய்க்கவாவது படுமாயின் அக்னிபயத்தையாவது வாயுபயத்தையாவது அறியவேண்டும். சிறந்தமனிதனாவது அழிந்துபோவான். திசைகளெல்லாம் எரியுமாயின் அரசர்களுக்கு மாறுதல்கள்உண்டாகும். வெட்டித் தள்ளப்பட்டமரம் சப்தம்செய்யுமாயின் அதனுடன்கூட அந்தராஜ்யமே விழுந்துபோகும். ஆதலால், மரத்தை வீழ்த்தலாகாது. மரத்தை ஒருவன்வெட்டுவிப்பானாயின் அந்த மரம் அவன்மேல் அதற்காகக் கோபிக்கும். வெட்டினவனும் பெயர்த்தவனும் அம்மரத்திற்குடையவனும் உடனே அழிவார். தேவதாவிக்கிரஹங்கள் விழுவதும் மண்டபங்களிடிவதும் மலைகள் அசைவதும் தோல்விக்குறிகள். இரவில் வானவில்லைக்கண்டாலும் அதனால் பெரும்பயமுண்டு. பரதஸ்ரேஷ்டனே! ஆனால், அதைக்கண்டவனுக்குமட்டும் பயமுண்டாகுமேயன்றி மற்றவனுக்கு இராது. இரவில் வானவில்லைக்கண்டவன் உடனே அந்தத் தேசத்தை விடக்கடவன். எங்கே தேவதாவிக்ரஹங்கள் ஆடவும் கூவவும் நகைக்கவும் கண்திறக்கவும் கண்மூடவும் செய்கின்றனவோ அந்தத்தேசத்தில் கலகத்தைச் சொல்லவேண்டும். கற்களினின்றும் நீர்க்கசிவுகளும் மற்றஎவ்வகையான மாறுதல்களும் உண்டாகுமாயின் அவை பயத்திற்கு அடையாளங்கள்; பெரிய மனிதர்களாயினும் பரிஜனங்களோடுகூடிய அரசனாயினும் இறந்து போவார்கள்; நகரத்தில் வியாதியாவது உண்டாகும்; ராஜ்யத்திலும் தேசத்திலும் கலக்கங்களாவதுஉண்டாகும். தேவதைகளின் ஆலயங்களிலும் அரசர்களின் அரண்மனைகளிலும் பூஷணசாலை

களிலும் ஆயுதசாலைகளிலும் தேன்கட்டப்படுமாயின் அப்போது அந்தத்தேசமே மேலானபல்வானால் அழிக்கப்படும். அந்தத் தேசத்தில் திடீரென்று பயமுண்டாகுமென்றே சொல்லவேண்டும். மரத்திலிருந்தும் யானையின் தந்தத்து நுனியிலிருந்தும் காளைமாட்டின் கொம்பிலிருந்தும் சிவந்தரத்தம்பெருகுமாயின், மரத்தில் பெருகுவதனால் தேசம்போவதும் யானைத்தந்தத்திற் பெருகுவதனால் அரசுமாறுவதும் மாட்டுக்கொம்பிற்பெருகுவதனால் பசுக்களுக்கும் பிராமணர்களுக்கும் நாசமுமுண்டாகுமென்று சொல்லலாம். அரசனே! ராஜாவின்குடை தரையில் விழுமாயின் அவ்வரசனும் அவன்ராஜ்யமும் உடனே அழிந்துவிடும். தேவாலயங்களிலும் ராஜகிருகங்களிலும் யானைகட்டுகிற இடங்களிலும் வேறுபாடு காணப்படுமாயின் அந்தத்தேசத்திற்கும் ராஜாவுக்கும் ஊருக்கும் பீடையுண்டாகும். கொடிய [1]அனாவிருஷ்டிபயத்தையும் பெரும்பஞ்சத்தையும் சொல்லவேண்டும். தேவதாவிக்ரஹங்களின் கைகள்ஒடிவதனால் கிருஹஸ்தர்களுக்குப் பயமுண்டாகும். (அவற்றின்) ஆயுதம்ஒடிந்தால் ஸேனாபதி இறப்பனென்றறியவேண்டும். புதிதாகவந்த தேவதாவிக்ரஹம் ஆறுமாதத்திற்குள் இடத்தில் நிலைபெறுத்தப்படாமற் போமாயின் அந்நகரத்தை ராஜாவிட்டு விடுவான். பூமிவெடித்தாலும் சப்தம்செய்தாலும் இடிந்துவிழுந்தாலும் அந்தத்தேசத்து அரசன் இறப்பான். தேசமும்கெடும். ஏணீபதம், ஸர்ப்பம், டுண்டுபம், தீப்யகம் என்னும் பாம்புஜாதிகளைத் தவளை விழுங்குமாயின் அங்கே ராஜநாசம் உண்டாகும். அன்னமானது ஒன்றும் சேர்க்கப்படாமலும் சமைக்கப்படாமலும் அதிகப்படுமாயின் அந்தத் தேசத்தார் நோயுற்று இறந்து போவார். அந்த அன்னத்தை அவர்கள் புசியார். யுதிஷ்டிரா! (தடாகம்முதலிய) ஜலாசயங்களில் நீர்பொங்கினாலும், மரம்முதலிய ஸ்தாவரங்களில் தண்ணீர் உண்டானாலும் அங்கிருந்து வெளிப்பட்டாலும், பெண்கள் காலில்லாமலாவது மூன்றுகால்கள் இரண்டுதலைகள் நான்குகைகளோடு கூடவாவது இருக்கும் குழந்தையைப் பெற்றாலும் அந்தத்தேசத்திற்குத் தோல்வியைச் சொல்லவேண்டும். வெள்ளாடுகளும் செம்மறியாடுகளும் பெண்களும் பசுக்களும் மற்றுமுள்ள பலஜாதிகளும் இயற்கைக்கு மாறான ஸந்ததிகளைப் பிரஸவித்தால் அந்தத்தேசத்தில் தோல்வி நிச்சயம். நதியானது கலங்கினஜலமாக எதிர்நோக்கிச்சென்றாலும் திசைகள் ஒளியில்லாமற்போனாலும் அவை தோல்விக்குறிகளாம். பாரதனே! இவையும், பூமியையும் ஆகாசத்தையும் சேர்ந்த மற்றுமுள்ள சகு

---

1 மழையின்மை.

ணங்களும் கிருஷ்ணனாலேயே உண்டாகின்றன. பாரதனே! சந்திரஸூர்யர்கள், க்ரஹங்கள், நக்ஷத்திரங்கள், காற்று, நீர், நிலம் இவையனைத்தும் கிருஷ்ணனிடமிருந்து உண்டானவை. எந்தத் தேசத்துக்குக் குறைவையாவது விருத்தியையாவது கிருஷ்ணன் செய்ய விரும்புகிறாரோ அந்தத் தேசத்தில் அதற்குத்தக்க சகுனங்களை இவரே உண்டுபண்ணுகிறார். அப்பா! அந்தக்கிருஷ்ணன் இப்போது தம்மாலுண்டான நிமித்தங்களாலேயே சேதிராஜனை சிசுபாலனுக்கு நாசம் வந்திருப்பதைத் தெரிவிக்கிறார். ஸந்தேஹமில்லை. அரசனே! இதோ பூமிஅசைகிறது. கெட்ட காற்று வீசுகிறது. பருவமில்லாத காலத்தில் ராஹு சந்திரனைப்பிடிக்கிறான். இடிகளோடு எரிகொள்ளிகள் விழுகின்றன. இருள் மிகுதியாக உண்டாகிறது. சிசுபாலனைஅழிப்பதற்காக இந்தக் கிருஷ்ணன் விருத்தியடைகிறார்' என்றார். தேவரிஷியாகிய நாரதர் இவ்வாறு சொல்லி ஒய்ந்தார். புருஷஸிம்மங்களான சிசுபாலனுக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் அந்தயுத்தம் நேர்ந்தபோது, அவ்வரசர்கள் பயங்கரமான அநேகம் துர்நிமித்தங்களைக் கண்டனர். பாரதரே! வேந்தரே! அப்போது அவ்விடத்தில் எல்லாத்திசைகளிலும் நரிகள் காணப்பட்டு அமங்களகரமான அவற்றின் ஊளைகளும் கேட்கப்பட்டன. மரங்களும் காடுகளும் மலைகளும் அடங்கின பூமியனைத்தும் சப்தித்தது. அமாவாஸ்யையல்லாத தினத்தில் மத்யான்னத்தில் சூர்யனை ராஹு விழுங்கினான். வீரரே! எல்லாரத்னங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட சிசுபாலனுடைய கொடியின் மேல் கூர்மையான மூக்குள்ள கழுகு ஆகாயத்தினின்றும் இறங்கி உட்கார்ந்தது. அந்தயுத்தம் நேர்ந்தபோது காடுகளிலும் நாடுகளிலும் உள்ள மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் அங்கே வேகமாக உத்ஸாஹத்தோடு சேர்ந்து பயங்கரமாகக் கூவின. கிருஷ்ணன் கோபித்தபோது பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் இவ்வகையான கொடிய துர்நிமித்தங்கள் காணப்பட்டன.

எழுபதாவது அத்யாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சிசுபாலவதம்.)

பிறகு, சேதிதேசாதிபதியான சிசுபாலன், பெரிய வில்லை நாணேறிட்டு ஹ்ருஷீகேசரான மதுஸூதனரை எதிர்த்துச் செல்லும்போது அவரைப்பார்த்து, 'ஓ! மாதவா! எனக்கு நீ ஒரு

சத்ருவே இருக்கிறாய். ஆகையால், இப்போது உன்னைக் கொன்று விட்டுப் பிறகு கடல்சூழ்ந்த புவனியை ஆள்வேன். வாஸுதேவா! நான் உன்னோடு வெகுகாலமாக விரும்பின இருதேர்ச் சண்டை எனது பாக்கியத்தினால் இப்போது எனக்கு நேர்ந்திருக்கிறது. ஆ! ஆ! இப்போது உன்னையும் பீஷ்மனையும் பாண்டவர்களையும் சேர்த்துக் கொல்லப்போகிறேன்' என்று சொன்னான் அந்தச் சிசுபாலன் இவ்வாறு சொல்லி, சாணைபிடிக்கப்பட்டுக் கூர்மை யான முனையுள்ள உக்ரமான பாணங்களினால் யுத்தத்தில் கிருஷ்ணனை அடித்தான். சேதிராஜனுடைய வில்லினின்றும் வெளிப்பட்ட கழுகுஇறகுகள் கட்டப்பட்ட அந்த அம்புகள் அரவங்கள் மலையிற் பிரவேசிப்பதுபோலக் கிருஷ்ணனிடத்தில் பிரவேசித்தன. அந்தச் சிசுபாலன் பாணங்களை எடுப்பதற்கும் விடுப்பதற்கும் இடையிலுள்ளகாலம் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் காற்றின் நடைபோல யாவர்க்கும் புலப்படாமலிருந்தது. அம்புகளின் கோவைகளென்னும் நீர்த்தாரைகளை வர்ஷிக்கும் சேதிராஜனென்னும் மஹாமேகமானது, மலையின்மேல் மேகம்வர்ஷிப்பதுபோல, கிருஷ்ணன்மேற் பொழிந்தது. வீரர்களாகிய சத்ருக்களை அழிப்பவரும் சிறந்தகைகளையுடையவருமாகிய கிருஷ்ணன் உடனே தம் சார்ங்கமென்னும் வில்லில் அம்பு தொடுத்துக்கொண்டு ஸுநீதனை நோக்கி, 'ஓ! சேதிராஜாவே! எனது உக்ரமான இந்தப்பெரிய பாணம் சிறந்தவஜ்ராயுதம் மலையைப் பிளப்பதுபோல உன்னை விரைவாகப் பிளக்கத்தக்கது' என்று சொன்னார். கோவிந்தர் இவ்வாறு சொல்லும்போது சேதிராஜன் மறுபடியும் அனேகம் கூர்மையான அம்புகளைக் கிருஷ்ணனைக் குறிப்புவைத்து எய்தான். பராக்ரமசாலியான கிருஷ்ணன் அவன் பாணங்களாலடிக்கப்பட்டுத் தமது சார்ங்கத்தை வளைத்துக் கூர்மையான பாணங்களை நூற்றுக் கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவும் விடுத்தார். அந்தச் சேதிராஜன், அந்தப்பாணங்களையும் அம்புகளைப்பொழிந்து துணித்து விட்டு, உடனே வேறு ஆறுபாணங்களினால் கிருஷ்ணனையும் அடித்தான். உலகத்திற்குத் தந்தையான கிருஷ்ணன் உடனே அஸ்திரத்தைவிட்டார். சிறந்த கைகளையுடைய சிசுபாலன் அந்த அஸ்திரத்தை அஸ்திரத்தினாலே தடுத்தான். அதன்பிறகு, பலமும் பராக்ரமமுமுள்ள சிசுபாலன் கோபித்துத் தாழ்ந்த கணுக்களோடு கூடிய லக்ஷம் பாணங்களை வஸுதேவபுத்திரரான கிருஷ்ணனைச் சுற்றிலும் இறைத்துக் கர்ஜித்தான். பகைவர்களான வீரர்களைக் கொல்லுகிறவனான சிசுபாலன் கிருஷ்ணனை நோக்கி, மிக்க கோபத்துடன், 'இப்போது என் பாணங்கள் யுத்தத்தில் உன்தேகத்

ஹதைப் பிளக்கப்போகின்றன. உன்னையும் உனதுபுத்ரர்களையும் அமைச்சர்களையும் பராக்ரமசாலிகளான பாண்டவர்களையும் கொன்று சிறந்த புத்தியுள்ள ஜராஸந்தன், கம்ஸன், கேசி, நரகன் இவர்களுடைய கடனையும் அப்படியே தீர்த்துக்கொள்ளப்போகி றேன்' என்று சொன்னான். இவ்வாறுசொல்லிக் கோபத்தினாற் சிவந்தகண்களையுடைய சிசுபாலன், நாற்புறங்களிலும் பாணங்களை வர்ஷித்துக் கிருஷ்ணனை மறைத்தான். பிறகு, கிருஷ்ணன் அஸ் திரத்தினாலேயே அனேகபாணங்களையும் அறுத்துப் பாணவர்ஷங் களினால் சிசுபாலனையும் மறைக்கத்தொடங்கினார். மஹாரதர் களான அவ்விரண்டுவீரர்களும் மறைந்துபோனதைக்கண்டு அவ் விருவரையும் எல்லாப்பிராணிகளும், 'நல்லது, நல்லது; இப்ப டிப்பட்ட யுத்தம் இதற்குமுன் நாங்கள் கண்டதில்லை' என்று புகழ்ந்தன. பிறகு, சிசுபாலன் மூன்று பாணங்களினால் கிருஷ் ணனை உடனே அடித்தான். கிருஷ்ணனும் அந்தயுத்தத்தில் ஐந்துபாணங்களினால் சிசுபாலனை அடித்தார். பலசாலியான கிருஷ்ணன் மறுபடியும் எழுபதுபாணங்களினால் சிசுபாலனை அடித் தார். கிருஷ்ணனால் அதிகமாக அடிக்கப்பட்ட சிசுபாலன் கோபம் மேற்கொண்டு கூர்மையான பாணங்களினால் கிருஷ்ணனை மார்பில் அடித்தான். அவன் மறுபடியும் ஸமயம்பார்த்து மூன்று பாணங் களினால் கிருஷ்ணனை அடித்துக் கர்ஜித்தான். பிறகு, மிகக்கொடிய யுத்தத்தை அவ்விருவரும் வேகமாகச்செய்தனர். அப்போது யுத் தத்தில் அவ்விருவரும் நகங்களால் புலிகள்போலவும் தந்தங்களி னால் மஹாகஜங்கள் போலவும் கோரப்பற்களினால் சிங்கங்கள் போலவும் கால்களினால் கோழிகள்போலவும் கூர்மையான பாணங்களினால் ஒருவரையொருவர் பிளந்தனர்; அப்போது கோபித்து மிகச்சிறந்தசரமாரியைப் பொழிந்தனர். அவ்விரண்டு புருஷஶ்ரேஷ்டர்களும் பாணங்களாலேயே பாணங்களைத் துணி த்து மனிதர்களுக்கு முடியாத பயங்கரமான அஸ்த்ரயுத்தத் தைச் செய்தனர். பராக்ரமசாலியான சிசுபாலன் ஆக்னே யாஸ்த்ரத்தைவிடுத்தான். கிருஷ்ணன் உடனே அதனைவாருணாஸ் த்ரத்தினால் அழித்தார். சிசுபாலன் உடனே குபேராஸ்த்ரத் தைப் பிரயோகித்தான். ஜகத்பிரபுவானகண்ணன் அதைக் குபே ராஸ்த்ரத்தினாலேயே விரைவாகஅழித்தார். பிறகு, காலத்தினால் மதிதப்பின சிசுபாலன் கோபித்து யமாஸ்த்ரத்தைப்பிரயோகித் தான். கிருஷ்ணன் யமாஸ்த்ரத்தினாலேயே யமாஸ்த்ரத்தை அடித் தார். கிருஷ்ணபகவான் கந்தர்வாஸ்த்ரத்தினால் கந்தர்வாஸ்த்ரத்

தையும், மானவாஸ்த்ரத்தினால் மானவாஸ்த்ரத்தையும், வாயவ்யாஸ்த்ரத்தினால் வாயவ்யாஸ்த்ரத்தையும், ரௌத்ராஸ்த்ரத்தினால் ரௌத்ராஸ்த்ரத்தையும், ஐந்திராஸ்த்ரத்தினால் ஐந்திராஸ்த்ரத்தையும், வைஷ்ணவாஸ்த்ரத்தினால் வைஷ்ணவாஸ்த்ரத்தையும் அடித்தார். மஹாபலசாலியான அவர்கள் இவ்வாறு அஸ்த்ரங்களைப் பிரயோகித்து யுத்தஞ்செய்தனர். பலசாலியான சிசுபாலன், பிறகு யுத்தத்தில் மாயையையுண்டாக்கி, கதாயுதங்கள், முஸலங்கள், சக்தியாயுதங்கள், தோமரங்கள், அம்புகள், கோடாலிகள், முசுண்டிகள் இவற்றைக் கிருஷ்ணன்மேற் பொழிந்தான். கேசியைக் கொன்றவராகிய கிருஷ்ணபகவான் அவற்றையெல்லாம் வீணாகாத அஸ்த்ரத்தினால் அழித்தார். யுத்தத்தில் சேதிராஜன் மிகக்கொடிய கல்மழைபொழிந்தான். பிரபுவானவர் கோபித்து அதை வஜ்ராஸ்த்ரத்தினால் பொடிசெய்தார். அதன்பிறகு, சேதிராஜன் பயங்கரமான ஜலவர்ஷத்தைப் பொழிந்தான். கிருஷ்ணபகவான் வாயவ்யாஸ்திரத்தினால் அதை நூறுகூறாக்கி விலக்கிவிட்டார். மஹாரதரான கிருஷ்ணன் சிசுபாலனுடைய மாயைகளெல்லாவற்றையும் அடித்துச் சற்றுநேரம் அவனுடன் ஸமயுத்தம்செய்தார். தமகோஷன்மகனான அந்தச்சேதிராஜன் பாணயுத்தஞ்செய்துகொண்டே கிருஷ்ணனைப்பயமுறுத்தி, 'இப்போது என்பாணங்கள் கிருஷ்ணனைக் கிருஷ்ணனில்லாமற் செய்யட்டும்' என்று துணிவாகச்சொன்னான். துஷ்டபுத்தியுள்ளவனும் சிறந்த வீரனுமானசிசுபாலன் இவ்வாறுசொல்லிக் கிருஷ்ணன்மேல் உக்ரமான சரமாரிபொழிந்தான். ஒரு நொடிநேரத்தில் பாணங்களினாலறுக்கப்பட்ட அங்கங்களையுடைய கண்ணபிரான் மதயானையானது மதஜலத்தைப் பெருக்குவதுபோல ரக்தத்தைப்பெருக்கினார். மஹாத்மாவான கிருஷ்ணனுடைய ஸாரதியும் ரதமும் மலைகள் போன்ற குதிரைகளும் பாணங்களால் மறைக்கப்பட்டுக் காணப்படாமற்போயின. கிருஷ்ணன் அந்த நிலைமையிலிருந்ததைக் கண்டு பிராணிகள் கதறின. அப்போது, தாருகனென்னும் ஸாரதி, யாதவஸ்ரேஷ்டரான கிருஷ்ணனை நோக்கி, 'மாதவரே! இப்படிப்பட்ட சண்டையை இதற்குமுன் நான் கண்டதில்லை. உமது பிரபாவத்தினால் நிற்கலாமென்று நிற்கிறேன். ஜனார்த்தனரே! இல்லாவிட்டால் என்உயிர் நில்லாது. கோவிந்தரே! ஆதலால், நன்றாகஆராய்ந்து உடனே இவனை வதஞ்செய்யக்கடவீர்' என்றான். இவ்வாறு ஸாரதியினாற் சொல்லப்பட்ட கேசவர், (அவனைநோக்கி,) 'இவன் முன்னே தேவர்களுக்குச் சத்ருவும்வரம்

பெற்றதனால்கர்வமடைந்தவனும் அதிகபலசாலியுமான ஹிரண்ய கசிபுவென்னும்அஸுரனாகஇருந்தான். பிறகு, அதிகபராக்ரமசாலி யான ராவணனென்னும் ராக்ஷஸனாகப்பிறந்தான். அந்தப்பலத் தின் வன்மையினாலேதான் என்பலத்தை மதிக்கவில்லை. இந்தத் துராத்மாவுக்கு ஒவ்வொருகாலத்திலும் நானே யமனாயிருப்பவன். ஸாரதியே! ஆதலால், அச்சப்படவேண்டாம். நானிருக்கும் போது இவனொன்றுமில்லை' என்றுசொன்னார். கருடக்கொடியை யுடையவரான கிருஷ்ணபகவான் இவ்வாறுசொல்லிக் கர்ஜித்துப் பாஞ்சஜன்யமென்னும் மஹாசங்கத்தைஊதி மயங்கச்செய்து தமது திவ்யமான சக்ராயுதத்தை எடுத்தார். சக்ராயுதத்தினால் யுத்தத்தில் ஸுநீதனுடைய சிரத்தைஅறுத்தார். சிறந்தகைகளை யுடையசிசுபாலன் வஜ்ராயுதத்தினாலடிக்கப்பட்டமலைபோல விழுந் தான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! உடனே, ஆகாயத்திலிருந்து ஸூர்யன்உதயமாவதுபோலச்சேதிராஜனுடையதேகத்திலிருந்து கிளம்பின சிறந்தஒளியை அரசர்கள் கண்டனர். அரசனே! அந் தச்சிறந்தஒளியானது அப்போது உலகங்களால்நமஸ்கரிக்கப் பெற்றவரும் தாமரைக்கண்ணருமாகிய கிருஷ்ணனை வந்தனஞ் செய்து அவருக்குட்பிரவேசித்தது. அந்தஒளி சிறந்தகைகளை யுடைய புருஷோத்தமரிடம் பிரவேசித்ததைக்கண்டு அரசர்களனை வரும் ஆச்சரியமென்று நினைத்தனர். கிருஷ்ணனால் சிசுபாலன் கொல்லப்பட்டபோது மேகமில்லாமலே ஆகாயம் மழைபெய்தது. ஜ்வலித்துக்கொண்டு இடிவிழுந்தது. பூமி நடுங்கிற்று. சொல்லுக் கெட்டாததான அந்தக்காலத்தில் கிருஷ்ணனைக்கண்ட அரசர்க ளில் சிலர் ஒன்றும்பேசவில்லை மற்றும் சிலர்கோபித்துக்கைகளாற் கைகளைப்பிசைந்தனர். வேறுசிலர் கோபமேற்கொண்டு பற்க ளால்உதடுகளைக்கடித்தனர். சிலஅரசர்கள் ரஹஸ்யமாகக் கிரு ஷ்ணனைப் புகழ்ந்தனர். சிலர் மிகக்கோபித்தவராகவும் சிலர் மத் யஸ்தராகவுமிருந்தனர். மஹரிஷிகள்மகிழ்ந்துதுதித்துக்கொண்டு கிருஷ்ணனிடம் சென்றனர். மஹாத்மாக்களான பிராம்மணர்க ளும் மஹாபலசாலிகளான அரசர்களுமாகிய அனைவரும் கிருஷ் ணனுடையபராக்ரமத்தைக்கண்டுஸந்தோஷமாகச் சிலாகித்தனர். தேவகந்தர்வக்கூட்டங்களும் பூமியிற் பெயர்பெற்ற அரசர்களும் மஹாத்மாவான கிருஷ்ணனுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்தனர். இவ் வுலகத்தில் க்ஷத்திரியர்களாகப் பிறந்த அஸுரக்கூட்டத்தார்களும் ஆயுள்குறைந்தவர்களுமான துராத்மாக்கள்மட்டும் கிருஷ்ணனை நிந்தித்தனர். பிரம்மதேவரைச் சேர்ந்தவர்களும் மஹாத்மாவான

கிருஷ்ணனிடத்தில் மத்தியஸ்தர்களுமான பிரம்மரிஷிகளும் ஸித்தர்களும் கந்தர்வர்களும் நாகர்களும் சாரணர்களும் மங்களமான தேவகானங்களால் கிருஷ்ணனைத் துதித்தனர்; பலவகையாகப் பாடியாடினர்; மஹாத்மாவான கிருஷ்ணனிடம் அன்புகூர்ந்து அவரிடம் வந்தனர். மஹரிஷிகளும் பிராம்மணர்களும் மஹாபலசாலிகளானபாண்டவர்களும் மகிழ்ந்து மிக்கஅன்புடன் துதித்துக்கொண்டு கண்ணனிடம்சென்றனர். தர்மராஜர், தம் ஸஹோதரர்களைப்பார்த்து, 'தமகோஷன்மைந்தனும் சூரனுமான சிசுபாலனுக்குச் சிறப்பாகத் தேக ஸம்ஸ்காரம்செய்யுங்கள்; காலதாமதம் வேண்டாம்' என்று கட்டளையிட்டார். தர்மபுத்ரர் சொன்னதைக்கேட்டவுடன், அவர் ஸஹோதரர்களும் பரபரப்புடன் அவர்கட்டளையை அப்போதே நிறைவேற்றினர். தர்மராஜர் கிருஷ்ணனுடைய கட்டளையினால் அரசர்களைவரோடும் சேர்ந்து சிசுபாலன்புத்ரனுக்குச் சேதிராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்தார்.

எழுபத்தோராவது அத்யாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ராஜஸூயயாகம் நடந்தவரலாறு.)

பிறகு, சிறந்தபுத்திசாலியான தர்மராஜருடைய யாகமானது இடையூறுகளும் பூஜையைப்பற்றின கலகங்களும் அடங்கி மஹரிஷிகளுடைய கூட்டங்கள் நிரம்பினதாக நடந்தது. சிறந்தகைகளையுடைய கிருஷ்ணபகவான் சார்ங்கத்தையும் சக்கரத்தையும் கதையையும் ஏந்திக்கொண்டு அவ்வேள்வியை முடியும்வரையிற் காத்தார். அந்தயஜ்ஞம் நடக்கும்போது சிறந்தவாக்குள்ள தர்க்கப்பிரஸங்கிகள் பிறர்பக்ஷங்களை ஜயிக்கக்கருதினவர்களாய் அனேக யுக்திவாதங்களைப் பேசினர். ஜனமேஜயரே! உபேந்திரரான கிருஷ்ணனுக்காகவே ஸஹதேவனால் நடத்தப்பட்டது போன்ற அந்த யாகத்தின் சிறந்தமுறையை அவ்வரசர்கள் கண்டனர். ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தயாகத்தில் பிராம்மணர்கள் மிக்கவிருப்பத்துடன் புண்யகதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டும் நாடகங்களையும் நர்த்தனங்களையும் பார்த்துக்கொண்டும் இருந்தனர். அந்தயாகத்தில் ஒளியினால் ஜ்வலிப்பவை போன்றவையும் ஸூர்யனைப்போலப் பிரகாசிப்பவையுமான பொற்பனைமரங்களினாற் செய்யப்பட்ட தோரணங்களைக் கண்டனர். நவக்ரஹங்

களினால் ஆகாயம் விளங்குவதுபோல அந்த யாகபூமியானது அந்தத் தோரணங்களினால் விளங்கிற்று. படுக்கைகளும் ஆஸனங்களும் விளையாட்டுப் பொருள்களும் குடங்களும் பாணைகளும் சால்களும் கலயங்களும் ரத்னமயமாகவும் மிருதியாகவும் இருக்கக்கண்டனர். அரசர்கள் அங்கே பொன்னல்லாததுஒன்றையும் காணவில்லை. பலவகையான இனிய உணவுகளைப்புசித்து ஸந்தோஷப்படும் மஹாத்மாக்களான பிராம்மணர்களின் (குரல்) இடைவிடாமல் அங்கே கேட்கப்பட்டது. 'பரிமாறவேண்டும், பரிமாறவேண்டும்' என்றும், 'புசிக்கவேண்டும், புசிக்கவேண்டும்' என்றும் இவ்வகையான பேச்சுக்களே எப்போதும் அங்கே கேட்கப்பட்டன. அந்தமஹாயாகத்தில் ராஜாவின் வேலைக்காரர்கள் பலவகைருசியுள்ள சித்ரான்னங்களையும் பக்ஷணங்களையும் இனிய பானங்களையும் பிராம்மணர்களுக்கு எக்காலமும் அளித்தனர். ஒவ்வொருநாளும் லக்ஷம்பிராம்மணர்கள் புஜித்ததற்கடையாளமாக ஏற்படுத்தப்பட்ட சங்கம்ஊதப்பட்டது. ஜனமேஜயரே! அந்தச் சங்கினுடைய பெரும்சப்தம் அடிக்கடி கேட்கப்பட்டது. அதைக்கேட்டவர்கள் ஆச்சரியமடைந்தனர். ஜனமேஜயரே! இவ்வாறு ஸந்தோஷமும் போஜனதிருப்தியுமுள்ள ஜனங்கள் நிரம்பின யாகம்நடந்தபோது குன்றுகளுக்கொப்பான அனேகம் அன்னக்குவியல்களையும் தயிர்வாய்க்கால்களையும் நெய்ம்மடுக்களையும் ஜனங்கள் கண்டனர். ஜனமேஜயரே! தர்மபுத்திரரின் அம்மஹாயாகத்தில் அனேகதேசங்களடங்கின ஜம்புத்தீவு முழுமையும் ஓரிடத்திற் சேர்ந்ததாகக் காணப்பட்டது. அந்தராஜாவின் மஹாயாகத்தில் அனேகமாயிரம் அரசர்கள் தங்கள் வேலைக்காரர்களைக்கொண்டு தனங்களை எடுத்துக்கொண்டு பலதேசங்களிலிருந்துவந்தனர். அரசர்கள் பூமாலைகள்சூடித் துலக்கப்பட்டரத்னகுண்டலங்களையணிந்து நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவுமுள்ள பிராம்மணர்களுக்குப்பரிமாறினர். அரசர்கள் புஜிக்கத்தகுந்த பலவகை அன்னங்களையும் பானங்களையும் [1]லேஹ்யங்களையும் அவ்வரசர்கள் பிராம்மணர்களுக்கு அளித்தனர். பலவகைப் பக்ஷணங்களையும் இனியமலர்களையும் கனிகளையும் வெல்லங்களையும் நல்லதேன்களையும் அவர்கள் பிராம்மணர்களுக்கு அளித்தனர். பலதேசங்களிலிருந்துவந்த பிராம்மணர்களனைவரும் அந்த யாகத்தில் இவற்றையெல்லாம் ஸந்தோஷமாகப்புஜித்து எப்போதும் மிகுந்த திருப்தியை அடைந்திருந்தனர். இவ்வாறு தனங்

1 நக்கிச் சாப்பிடத்தக்கவை.

களும் தான்யங்களும் மிகுதியாகநிரம்பி ஜனங்கள்ஸந்தோஷமாயிருந்த அந்தயாகசாலையைக்கண்டு அரசர்கள் மிக்கஆச்சரியத்தை அடைந்தனர். தர்மராஜருடைய ராஜஸூய மஹாயாகத்தில் ரித்விக்குக்களனைவரும் சாஸ்திரப்படி அக்னிகளை வளர்த்து முறைதவறாமல் ஹோமங்களைச் செய்தனர். வியாஸர் தௌமியர் முதலான பதினாறு ரித்விக்குக்கள் தர்மராஜருடைய அந்த மஹாயாகத்தில் தம்தம் காரியங்களை விதிப்படிசெய்தனர். அந்தயாகஸதஸில் ஆறுவேதாங்கங்களுந் தெரியாதவனும் மிகுதியானகேள்வியில்லாதவனும் நியமந்தவறினவனும் பிறருக்குக் கற்பிக்கத்தகாதவனும் பாவமுள்ளவனும் திறமையில்லாதவனுமான பிராமணன் யாரும் இருக்கவில்லை. அங்கே லோபியும் தரித்திரனுமில்லை. பசித்தவனும் துன்பப்பட்டவனும் இழிவானவனுமான மனிதன் எவனுமில்லை. சிறந்த பராக்ரமசாலியான ஸஹதேவன் தர்மராஜருடைய கட்டளையினால் போஜனம்வேண்டினவர்களுக்கு எப்போதும் போஜனம்போடுவித்தான். அக்னிகாரியங்களில் ஸமர்த்தர்களும் சாஸ்திரங்களையே கண்களாகவுடையவர்களுமான ரித்விக்குக்கள் ஒவ்வொருநாளும் எல்லாக்காரியங்களையும் செய்தனர். வேதங்களும் சாஸ்திரங்களும்தெரிந்த பிராம்மணர்கள் எல்லா இடங்களிலும் வாதங்கள்செய்தனர். வாதம்முடிந்தபோது எல்லாரும் அம்மஹாயாகத்தில் ஸந்தோஷமாகஇருந்தனர். வேதஸம்பன்னர்களான தேவர்கள் பிராம்மணர்கள் மஹரிஷிகளோடு கூடிய அந்தயாகவேதிகையானது நக்ஷத்திரங்கள்நிரம்பின மாசற்ற ஆகாயம்போல விளங்கிற்று. சில பிராமணஸ்ரேஷ்டர்கள் தங்கள் கல்வித்திறமையைக் காண்பிப்பதற்காகவும் மற்றும்சிலர் தர்க்கஞ்செய்வதற்காகவும் வேறுசிலர் கல்விவிருப்பத்தினாலும் சிலர் யாகத்தைப்பார்க்கும்விருப்பத்தினாலும் சிலர் பராக்ரமசாலியான தர்மராஜாவினிடத்திலுள்ள பயத்தினாலும் வந்தனர். யாகம்செய்விப்பவர்களாகவந்த பிராம்மணர்களனைவரும் தாம் தாம் யாகஞ்செய்து அவப்ருதஸ்நானஞ்செய்தவர்கள். சிறந்த பராக்ரமசாலியான ஸஹதேவன் யாகத்தின்அழகுக்காக எல்லா ரத்னங்களும் இழைக்கப்பட்ட பொன்யூபஸ்தம்பங்களைச் செய்வித்தான். பொற்பனைமரங்களாற்செய்த தோரணங்களை ஜனங்கள் அங்கே கண்டனர். அந்தயாகபூமி அந்தத்தோரணங்களால் ஆகாயம் கிரஹங்களால்விளங்குவதுபோல விளங்கிற்று. அந்த ஸதஸானது பழகின திசையானைகள்போலவும் ஆதித்யர்கள்போலவும் ஒளியுள்ள அந்தத்தோரணங்கள் எல்லாத்திசைகளிலும்

வைக்கப்பட்டதனாலும், கிரீடங்களைத்தரித்து அரசர்கள் இருந்ததனாலும் சோபித்தது. சிறந்தபுத்திசாலியும் மஹாத்மாவுமான தர்மராஜருடைய ராஜஸூயமஹாயாகம், தேவலோகத்திலுள்ள தேவர்களும் யக்ஷர்களும் நாகர்களும் தேவலோகத்திலும் மானிடலோகத்திலுமுள்ள வித்யாதரர்களும் நிரம்பியிருந்ததனால் மிகவிளங்கிற்று; கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸுகளும் தேவர்களும் முனிவர்களும் யக்ஷர்களுமிருந்ததனால் இரண்டாவது தெய்வலோகம்போல விளங்கிற்று; கிம்புருஷ கின்னரர்களின் ஸங்கீதத்தினாலும் சிறப்புற்றிருந்தது. அங்கே நாரதர் பாடினார். சிறந்த ஒளியுள்ள தும்புரு விசுவாவஸு சித்ரஸேனன் முதலான ஸங்கீதவித்வான்களான தேவர்கள் யாககார்யங்களின் இடையில் (பாடி) அங்குள்ளவர்களை ஸந்தோஷிக்கச்செய்தனர். பார்ப்பதற்கினிய அழகுள்ளவர்களான அப்ஸரஸுகளனைவரும் ஒவ்வொருநாளும் கிரியைகளின் இடையில் பாடினர்; ஆடினர். வியாகரணசாஸ்திரங்கள்தெரிந்தவர்கள் ஒவ்வொருநாளும் கிரியைகளின் இடையில் இதிஹாஸங்களையும் புராணங்களையும் கதைகளையும் முழுதும் உரைத்தனர். பேரிகைகள், முரசுகள், மட்டுகங்கள், கோமுகங்கள், கொம்புகள், புல்லாங்குழல்கள், சங்குகள், வீணைகள் இவை ஆயிரக்கணக்காகக் கேட்கப்பட்டன. இவ்வுலகத்திலுள்ள பிராம்மணர்களனைவரும் க்ஷத்ரியவைசிய சூத்ரர்முதலானவர்களும் மிலேச்சர்களனைவரும் முதலிடைகடை வர்ணங்களைச் சேர்ந்த ஸங்கரஜாதிகளெல்லாரும் அங்கேவந்தனர். பல தேசங்களிலுண்டான பலஜாதியார்களும் வந்திருந்ததனால் இவ்வுலகமே யுதிஷ்டிரர் கிருஹத்தில் (வந்து) நிரம்பினதுபோலிருந்தது. பீஷ்மரும் த்ரோணரும் துரியோதனன்முதலான கௌரவர்களும் யாதவர்களும் பாஞ்சாலர்களனைவரும் அந்த யாகத்தில் அடிமைகள்போல எல்லாவேலைகளையும் செய்தனர். சிறந்த கைகளையுடைய ஜனமேஜயரே! இவ்வாறுநடந்த சிறந்தபுத்தியுள்ள தர்மராஜருடைய அந்த யாகமானது சந்திரனுடைய யாகம்போல விளங்கிற்று. தர்மராஜரானவர் அந்தயாகத்தில் பிராம்மணர்களுக்கு வஸ்திரங்களையும் சால்வைகளையும் போர்வைகளையும் பொன்நாணயங்களையும் பொற்பாத்திரங்களையும் ஆபரணங்களையும் நிரம்பக்கொடுத்தார். பரதஶ்ரேஷ்டரான தர்மராஜர் அந்த யாகத்தில் அரசர்களால் கிடைத்த ரத்னங்களெல்லாவற்றையும் பிராம்மணர்களுக்கு அளித்தனர்.

எழுபத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் யாகத்தைநிறைவேற்றி அவபிருதஸ்நானஞ்செய்து யாகத்திற்கு வந்தவர்களுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பித் துரியோதனன் முதலான பிராதாக்களோடுகூடச் சேர்ந்திருந்தது.)

ஜனமேஜயராஜாவே! அதன்பிறகு, தர்மராஜாவின் அந்த யாகமானது எல்லாக்ரியைகளும் குறைவில்லாததாகவும் எல்லாருக்கும் ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுவதாகவும் பெரிய உத்ஸவமாகவும் விளங்கிற்று; இடையூறுகள் நீங்கிச் செய்வதற்கெளிதும் நிரம்பின தனங்களும் தானியங்களுமுள்ளதும் அன்னமும் பக்ஷணங்களும் மிகுதியாகவுள்ளதும் கிருஷ்ணனால் நன்றாகக் காப்பாற்றப்பட்டதுமாக நடந்தது. அவ்வாறு ராஜஸூயமஹாயாகத்தை யுதிஷ்டிரர் நிறைவேற்றினார். மஹாத்மாக்களான பிராம்மணர்களுக்கு ஆயிரம்கோடி திரவியங்களைக்கொடுத்தார். உலகத்தில் மற்று ஓர் அரசன் அந்தயாகம் செய்யமாட்டான். யாகத்தைச் செய்வித்தவர்கள் வேண்டினஎல்லாவற்றையும் தனங்களையும் பெற்று எப்போதும் திருப்தியடைந்திருந்தனர். பிறகு, பாண்டுபுத்ரரான தர்மராஜர், யாகத்தின் முடிவில் அவபிருதஸ்நானஞ்செய்து, வியாஸரையும் தௌமியரையும் வஸிஷ்டரையும் நாரதமாமுனிவரையும் ஸுமந்துவையும் ஜைமினியையும் பைலரையும் வைசம்பாயனரையும் யாஜ்ஞவல்க்யரையும் கபிலரையும் கபாலரையும் கௌசிகரையும் பூஜ்யர்களான மற்றுமுள்ள சிறந்த ரித்விக்குக்களையும் பூஜித்து, 'உங்களுடைய அனுக்ரஹத்தினால் இந்த ராஜஸூயமஹாயாகம் எனக்கு நிறைவேறிற்று. கிருஷ்ணனுடைய அனுக்ரஹத்தினால் தான் என்எண்ணம் நிறைவேறிற்று' என்று சொன்னார். யாகம் முடிந்தபிறகு, தேவஶ்ரேஷ்டரான கிருஷ்ணனையும் பலராமரையும் பீஷ்மர்முதலான கௌரவஶ்ரேஷ்டரையும் தர்மராஜர் பூஜித்தார். தர்மாத்மாவான யுதிஷ்டிரர் அவபிருதஸ்நானஞ் செய்தபிறகு, பூமிக்கதிபதிகளான க்ஷத்ரியர்களனைவரும் அருகில்வந்து, 'தர்மந்தெரிந்தவரே! நீர் அபிவிருத்தியடைந்திருப்பது ஸந்தோஷம். ஸம்ராட் என்னும் ஸ்தானத்தை அடைந்திருக்கிறீர். அஜமீடவம்சத்தவரே! அஜமீடவம்சத்தாரின் புகழ் உம்மால் பெருகச் செய்யப்பட்டது. அரசர்க்கரசே! இந்த ராஜஸூயயாகம் செய்ததனால் மிகப் பெரிய தர்மத்தைச் செய்ததாகிறது. புருஷஶ்ரேஷ்டரே!

வேண்டினவை எல்லாவற்றினாலும் நன்றாகப் பூஜிக்கப்பெற்றோம்; விடைகேட்கிறோம். எங்கள்தேசங்களுக்குச் செல்வோம். அதற்கு அனுமதி கொடுக்கக்கடவீர்' என்று கேட்டனர். அரசர்கள் சொன்னதைக் கேட்டபிறகு, தர்மராஜாவானயுதிஷ்டிரர் அவ்வரசர்களுக்குத் தகுதியின்படி மரியாதைசெய்து தமது ஸஹோதரர்களனைவரையும்நோக்கி, 'வீரர்களான இந்தஅரசர்களனைவரும் அன்புடன் நம்மிடம் வந்திருக்கின்றனர். இவர்கள் என்னிடம் விடைகேட்டுக்கொண்டு தம்தம்தேசங்களுக்குச் செல்லுகின்றனர். இந்த உத்தமர்களான அரசர்களைத் தேசத்தின்எல்லைவரையிற் பின்செல்லுங்கள். உங்களுக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும்' என்று சொன்னார். தர்மத்தைச் செய்கிறவர்களாகிய பாண்டவர்கள், ஜ்யேஷ்டரான தர்மராஜர்சொல்லைக் கேட்டு அவ்வரசர்களனைவரையும் ஒவ்வொருவராக அவரவர்க்குத்தக்கபடி பின்சென்றனர். பராக்ரமசாலியான திருஷ்டத்யும்னன் பரபரப்புடன் விராடன் பின்சென்றான். தனஞ்சயன் மஹாத்மாவும் மஹாரதனுமான த்ருபதனை அனுஸரித்தான். பீஷ்மரையும் த்ருதராஷ்டிரனையும் மஹாபலசாலியான பீமஸேனன் பின்தொடர்ந்தான். வீரரானத்ரோணரையும் அஸ்வத்தாமாவையும் யுத்தங்களில்தலைவனான ஸஹதேவன் பின்சென்றான். ஜனமேஜயராஜாவே! ஸுபலனையும் அவன் புத்திரர்களையும் நகுலன் பின்சென்றான். க்ஷத்ரியஸ்ரேஷ்டர்களான த்ரௌபதியின் புத்திரர்களும் ஸுபத்ரையின் புத்திரனான அபிமன்யுவும் மஹாரதர்கள்ளான மலைநாட்டரசர்களையும் மற்றுமுள்ள க்ஷத்திரியர்களையும் பின்சென்றனர். ஆயிரக்கணக்கான பிரம்மணர்களெல்லாரும் இவ்வாறே நன்றாகப்பூஜிக்கப்பெற்றுச் சென்றனர். ராஜஸ்ரேஷ்டர்களும் பிராம்மணர்களும் ஆகிய அனைவரும் சென்றபிறகு சிறந்த மஹிமையுள்ள வாஸுதேவர், யுதிஷ்டிரரைநோக்கி, 'கௌரவஸ்ரேஷ்டரே! நான் உம்மிடம் விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். துவாரகைக்குச் செல்வேன். யாகங்களிற்சிறந்த ராஜஸூயயாகத்தை நீர் நிறைவேற்றினதில் சந்தோஷம்' என்றுசொன்னார். இவ்வாறுசொல்லப்பெற்ற தர்மராஜர், ஜனார்த்தனரைநோக்கி, 'ஓ! கோவிந்தா! இந்தச் சிறந்த யாகத்தை நான் நிறைவேறப்பெற்றது உமது அனுக்ரஹத்தினாலே தான். க்ஷத்திரியர்களனைவரும் சிறந்தகாணிக்கைகளை எடுத்துக்கொண்டு என்னையே அடைந்து எனக்குட்பட்டிருந்ததும் உம்முடைய அனுக்ரஹத்தினாலேதான். குற்றமற்றவரே! நீர்செல்வதைப் பற்றி என்வாக்கானது எவ்வாறு விடைகொடுக்கும்? வீரரே! உம்மைவிட்டு ஒருகாலும் நான் ஸுகமடைவதில்லையே. ஆனால், நீர்

துவாரகாபுரிக்குச் செல்வதும் இன்றியமையாததுதான்' என்று சொன்னார். மஹாத்மாவும் பெரும்புகழ்பெற்றவருமான கிருஷ்ணன், இவ்வாறுசொல்லப்பெற்று அன்புகூர்ந்து யுதிஷ்டிரருடன் கூடவே குந்தியிடம்சென்று, 'அத்தையே! உன்புத்திரர்கள் இப்பொது ஸாம்ராஜ்யமென்னும் பதத்தைப்பெற்றனர்; ஜயத்தைதும் தனத்தையும் அடைந்தனர். அதனால் நீ ஸந்தோஷத்தை அடையக்கடவாய். உன்னால் விடைகொடுக்கப்பெற்று நான் துவாரகைக்குப்போக விரும்புகிறேன்' என்றுசொன்னார். பிறகு, கிருஷ்ணன் ஸுபத்ரையையும் த்ரௌபதியையும்கண்டு ப்ரியம்பாராட்டினார். யுதிஷ்டிரருடன்கூடவே அந்த அந்தப்புரத்திலிருந்து புறப்பட்டு ஸ்நானஜபங்களைச்செய்து பிராம்மணர்களைக்கொண்டு ஸ்வஸ்திவாசனஞ்செய்வித்தார். பிறகு, சிறந்த கைகளையுடைய தாருகனென்னும்ஸாரதி மேகத்தின் வடிவம்போல விளங்குவதும் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான தேரைப்பூட்டிக் கொண்டு வந்து சேர்ந்தான். சிறந்தமனமுள்ள தாமரைக்கண்ணர் சிறந்த கருடக்கொடியோடுவந்த ரதத்தைக்கண்டு பிரதக்ஷிணஞ்செய்து அதன் மேலேறித் துவாரகாநகரத்திற்குப் புறப்பட்டார். தர்மராஜாவும் ராஜலக்ஷ்மிபொருந்தினவருமான யுதிஷ்டிரர் தம்பிமாருடன் கூடச் சிறந்தவலிமையுள்ள கிருஷ்ணனைக் கால்நடையாகப் பின்சென்றார். தாமரைக்கண்ணராகிய கண்ணன், சிறந்ததேரைச் சிறிது நேரம் நிறுத்திக்கொண்டு குந்திபுத்ரரான யுதிஷ்டிரரைநோக்கி, 'அரசரே! நீர் எப்போதும் ஜாக்கிரதையாயிருந்துகொண்டு பிரஜைகளைக் காக்கக்கடவீர். பிராணிகள் மேகத்தையும் பறவைகள் பெருமரத்தையும் தேவர்கள் இந்திரனையும் போல உறவினர் உம்மை அடுத்திருக்கக்கடவர்' என்றுசொன்னார். கிருஷ்ணனும் யுதிஷ்டிரரும் ஒருவரோடொருவர் இவ்வாறு ஸம்பாஷணை செய்துகொண்டபிறகு ஒருவரிடத்தொருவர் விடைபெற்றுக்கொண்டு தம்தம் கிருஹங்களை நோக்கிச் சென்றனர். ஜனமேஜய ராஜாவே! யாதவஸ்ரேஷ்டரான கிருஷ்ணன் துவாரகைக்குச் சென்றபோது ராஜாவாகியதுரியோதனன் [1]ஒருவனும் ஸுபலன் மகனான சகுனியும் ஸூததனுக்கும் ராதைக்கும்புத்ரனான கர்ணனும் துச்சாஸனன் முதலியோரும், விரும்பத்தக்க சிறப்புக்கள் எல்லாவற்றினாலும் நிரம்பப் பூஜிக்கப்பெற்று அந்தத்திவ்யஸபையில் பாண்டவர்களுடன் இருந்தனர்.

சிசுபாலவதபர்வம் முற்றிற்று.

---

1 'ஏகோ துர்யோதந:' என்ற பாடம்கொள்ளப்பட்டது.

எழுபத்துமூன்றுவது அத்யாயம்.

த்யூதபர்வம்.

(வியாஸர்விடைகேட்டுக்கொண்டு சென்றபிறகு தர்மராஜர் புரப்ரவேசஞ் செய்தது.)

சிறந்த வில்லாளிகளான பாண்டவர்கள், ராஜாக்களைப் பின் சென்றபிறகு பாண்டவர்களில் மூத்தவரும் தர்மராஜருமாகிய யுதிஷ்டிரரிடம் வந்தனர். சிறந்த கைகளையுடைய தர்மபுத்திரர் ப்ராதாக்களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் அநுமதிசெய்தார். வியாஸர் தம்சிஷ்யர்களால் சூழப்பெற்றவராய்த் தர்மராஜர் எதிரில்வந்தார். ஸஹோதரர்களாற்சூழப்பட்ட அந்தத் தர்மராஜரும் ஆஸனத்திலிருந்து விரைவாகஎதிர்கொண்டுசென்று பாத்யத்தையும் ஆஸனத்தையும்அளித்துத் தமது பிதாமஹரான வியாஸரைப் பூஜித்தார். வியாஸபகவான் பொன்மயமான சிறந்த ஆஸனத்திலுட்கார்ந்து தர்மபுத்திரரான யுதிஷ்டிரரையும் 'உட்காரலாம்' என்றுசொன்னார். பலவிஷயங்களைப்பற்றியும் பேசுவதில் ஸமர்த்தரான வியாஸபகவான், ஸஹோதரர்களாற் சூழப்பட்டு உட்கார்ந்திருந்த தர்மராஜரைநோக்கி, 'ஓ! குந்திபுத்திரனே! பெறுதற்கரிதான ஸாம்ராஜ்யமென்னும் ஸ்தானத்தைப்பெற்று நீ விருத்தியடைவது நல்லகாலம். குருவம்சத்தைத் தாங்குபவனே! கௌரவர்களெல்லாரும் உன்னால் சிறப்பிக்கப் பெற்றனர். ராஜனே! நான் பூஜிக்கப்பெற்றேன். உன்னிடம் விடைகேட்டுக்கொண்டு செல்வேன்' என்றுசொன்னார். வியாஸரால் இவ்வாறு சொல்லப்பெற்ற தர்மபுத்திரரானயுதிஷ்டிரர், தமது பிதாமஹரை அபிவாதனஞ்செய்து கால்களைப்பிடித்துக்கொண்டு, 'மனிதர்களிற்சிறந்தவரே! யாராலும்தீர்ப்பதற்கரிதான ஒரு ஸந்தேஹம் எனக்குண்டாயிருக்கிறது. பிராம்மணஶ்ரேஷ்டரே! அதற்கு (நிச்சயம்) கூறுவதற்கு உம்மைவிட வேறுயாருமில்லை. பிதாமஹரே! திவ்யம் ஆந்தரிக்ஷம் பார்த்திவம் (=பூமியிலுண்டானது) என்று மூன்றுவகை உத்பாதங்களைப் பகவானான நாரத முனிவர் சொல்லியிருக்கிறார். அவற்றிற்கு மிகப்பெரியபயன் வருவது திண்ணம். சிசுபாலனிறந்ததனால் அந்தப் பெரியஉத்பாதபயமானது அடங்கிற்றா?' என்றுகேட்டார். பராசரபுத்ரரும் ஸமர்த்தரும் க்ருஷ்ணத்வைபாயனரென்று பெயர்பெற்றவருமான வியாஸர் தர்மராஜருடைய சொல்லைக்கேட்டுப் பின்வருமாறு மறுமொழிகூறலானார்:—'ராஜனே! பதின்மூன்றுவருஷங்கள்வரையில் துர்நிமித்தங்களின்பலன் பெரிதாயிருக்கும்.

மனிதர்க்கதிபதியே! இந்தஉத்பாதம் எல்லாக்ஷத்திரியர்களும் அழிவதற்குக் குறிப்பாம். பரதஸ்ரேஷ்டனே! நாளடைவில் உன்னையே காரணமாகக்கொண்டு பூமியிலுள்ள க்ஷத்திரியர்கள் சேர்ந்து துர்யோதனன்செய்தகுற்றத்திற்காகப் பீமார்ஜுனர்களுடையபலத்தினால் நாசமடைவர். அரசர்க்கரசே! அந்தக் காலம் நேரும்போது நீ ஒரு கனவுகாண்பாய். யுதிஷ்டிரா! அதனை நான் உனக்குச்சொல்வேன்; தெரிந்துகொள். அரசர்க்கரசே! ரிஷபக்கொடியுள்ளவரும் நீலகண்டரும் [1] பவரும் ஸ்தாணுவும் கபாலமேந்தினவரும் திரிபுரர்களையழித்தவரும் உக்ரரூபமுள்ளவரும் ருத்திரரும் பசுபதியும் மஹாதேவரும் உமாகாந்தரும் ஹரரும் [2]ஶர்வரும் [3] விருஷரும் சூலத்தையும் பிநாகமென்னும்வில்லையும் ஏந்தினவரும் தோலாடைஉடுத்தவருமாகிய சிவபெருமான் கைலாஸசிகரத்துக்குச் சமானமான விருஷபத்திலேறிக்கொண்டு யமனுடையதிசையான தென்திசையை இடைவிடாமல் நோக்கிச் செல்வதாக இரவின்முடிவில் காண்பாய். மனிதர்க்கதிபதியே! இவ்வகையானஸ்வப்னத்தை நீ காணப்போகிறாய். அதைப் பற்றி நீ சிந்தையுறாதே. காலம் கடக்கமுடியாததன்றோ? உனக்கு நன்மையுண்டாகக்கடவது. நான் கைலைமலைக்குச்செல்வேன். நீ ஐம்புலன்களையும் அடக்கி ஜாக்கிரதையோடிருந்து ராஜ்யபரிபாலனம் செய்யக்கடவாய்' என்றார். கிருஷ்ணத்வைபாயனரென்று சொல்லப்பட்ட அந்தவியாஸபகவான் இவ்வாறுசொல்லிச் சிஷ்யர்களோடும் பின்செல்லும்ரிஷிகளோடும் கைலைமலைக்குச்சென்றார். தர்மராஜர், தமது பிதாமஹரான வியாஸர் சென்றபிறகு, சிந்தையும் வியஸனமுமுற்று அவர் சொன்னவிஷயத்தையே பலமுறை நினைத்து உஷ்ணமாகப்பெருமூச்செறிந்து, 'விதியை மானிட சக்தியினால் வெல்லுவது முடியுமா? மஹரிஷிசொன்னது தவறாமலே வந்துதீரும்' என்றுநினைத்தார். சிறந்தமஹிமைபெற்ற யுதிஷ்டிரர், உடனே ஸஹோதரர் அனைவரையும்நோக்கி, 'ஓ! புருஷப்புலிகளே! த்வைபாயனர் எனக்குச்சொன்னதை நீங்கள் கேட்டீர்களன்றோ? அவர்சொன்னதைக் கேட்டபோதே என் புத்தி மரணமடைய நிச்சயம்செய்தது. எல்லாக்ஷத்திரியர்களுடையஅழிவுக்கும் நானன்றோ காரணமாகக் காலத்தினால் உண்டாக்கப்பட்டேனென்று அவர் நினைத்தது. அப்பா! ஜீவித்திருப்பதனால் எனக்குப்பயன்யாது?' என்றுசொன்னார். இவ்வாறு சொல்லுகின்ற தர்மராஜாவுக்குப் பல்குனன், 'ராஜரே! புத்தியைக்கெடுக்கும் கொடியகலக்கத்தில் நீர் பிரவேசிக்கவேண்டாம்.

1 என்றுமிருப்பவர். 2 சிதறஅடிப்பவர். 3 அபீஷ்டங்களை வர்ஷிப்பவர்.

மஹாராஜரே! நன்றாய் ஆராய்ந்து எதுயுக்தமோ அதைச் செய்யக்கடவீர்' என்றுசொன்னான். பிறகு, ஸத்யத்தில் உறுதியுள்ளயுதிஷ்டிரர் ஸஹோதரர்களனைவருக்கும் வியாஸர்சொன்னதைச்சொல்லினர்; அதைப்பற்றியே நினைத்தனர். 'ஸஹோதரர்களே! உங்களுக்கு ஸுகமுண்டாகக்கடவது. இன்றுமுதல் நான்செய்த பிரதிஜ்ஞையைக்கேளுங்கள். நண்பர்காள்! நான் ஜீவித்திருப்பதின்பயன் யாது? இன்றுமுதல் பதின்மூன்று வருஷகாலம் என் ஸஹோதரர்களையும் மற்றஅரசர்களையும் கடிந்து பேசமாட்டேன். என்குலத்தோரின் கட்டளையிலிருந்துகொண்டு அவர்களுக்குத்தக்கபடி பேசிக்கொண்டு கூடியிருப்பேன். இவ்வாறு நடக்கின்ற எனக்கு என்பிள்ளைகளிடத்தும் மற்றவர்களிடத்தும் வேறுபாடிராது. உலகத்தில் கலகம் வேறுபாட்டினால்தான்உண்டாவது. மனிதர்களிற் சிறந்தவர்களே! சண்டையைத் தூரத்திலேயே தடுத்து இனியகாரியங்களையேசெய்து உலகத்தில் நிந்தைக்குஆளாகாமலிருப்பேன்' என்றுசொன்னார். தமது ஜ்யேஷ்டஸஹோதரரான யுதிஷ்டிரருடைய அந்தச்சொல்லைக்கேட்டு அவருடையநன்மையில் ஊக்கமுள்ளபாண்டவர்கள் அவரையேஒத்துக்கொண்டனர். பரதஶ்ரேஷ்டரான ஜனமேஜய ராஜாவே! தர்மராஜாவானவர் ஸபையின்முன்னிலையில் தம் ஸஹோதரர்களுடன் இவ்வாறுநிச்சயஞ்செய்து கிரமமாகப் பிதிர் தர்ப்பணமும் தேவபூஜையும்புரிந்து மங்களகாரியங்களைச்செய்து க்ஷத்திரியஶ்ரேஷ்டர்களெல்லாரும் சென்றபிறகு ஸஹோதரர்களாலும் அமைச்சர்களாலும் சூழப்பெற்றவராய்த் தமதுசிறந்த நகரத்திற் பிரவேசித்தார். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! துரியோதனனும் ஸுபலன்புத்ரனானசகுனியும் அந்த அழகானஸபையின்கண்ணே இருந்தனர்.

எழுபத்துநான்காவது அத்யாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் ராஜஸூயஸபையில் தடுமாறிப் பொறாமையுற்றுச் சகுனியிடம் முறையிட்டது.)

புருஷஶ்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! அந்தஸபையிலிருந்த துரியோதனன் சகுனியுடன்கூட அந்தச்சபையைமுழுதும் வரிசையாகப் பார்த்தான். கௌரவஶ்ரேஷ்டனான துரியோதனன் ஹஸ்தினபுரத்தில் இதற்குமுன் தான்கண்டிராத தெய்விகவிஷயங்களைக் கண்டான். அந்தத்துரியோதனமஹாராஜன் ஒருகால்

அந்தச்சபைநடுவில் படிகத்தளவரிசையுள்ளவிடத்திற்குச்சென்று ஜலமென்றுநினைத்து மதிமயங்கித் தன்வஸ்திரத்தைத்தூக்கிக் கட்டிக்கொண்டான். அதனால் துயரமடைந்து யாருக்கும்முகங் கொடாமல் அந்தச்சபையைச்சுற்றித்திரிந்தான். பிறகு, மேடுபள்ளங்தெரியாமல் தரையில்விழுந்ததனால் துயரமும் வெட்கமுமுற்றுப் பெருமூச்செறிந்துகொண்டு வெறுப்புடன் அந்தச்சபையில் ஸஞ்சரித்தான். அதன்பிறகு, படிகம்போலத்தெளிந்த நீருள்ளதும் படிகத்தாமரைமலர்களால் சோபிப்பதுமாகிய வாவியைத் தரையென்றுநினைத்து ஆடையோடு ஜலத்தில்விழுந்தான். அந்தத் துரியோதனன் ஜலத்தில்விழுந்ததைக்கண்டு மஹாபலசாலியான பீமஸேனனும் வேலைக்காரர்களும் நகைத்தனர். தர்மராஜாவின் கட்டளையினால் அவனுக்குவேலைக்காரர்கள் உயர்ந்த வஸ்திரங் களைக்கொடுத்தனர். அவன் அவ்வாறிருக்கக்கண்டு மஹாபலசாலியான பீமஸேனன் அர்ஜுனன் நகுல ஸஹதேவர்கள் ஆகிய அனைவரும் சிரித்தனர். பொறுமைக்காரனான துரியோதனன் அவர்களுடைய பரிஹாஸத்தைப்பொறுக்கவில்லை. தன் எண்ணத்தை வெளிக்காட்டாமலிருப்பதற்காக அவன் அவர்களைக்கண்ணெடுத்துப்பாராமலிருந்தான். திரும்பவும் ஜலத்தைத்தாண்டுகிறவன் போல வஸ்திரத்தைத்தூக்கிக்கட்டிக்கொண்டு நிலத்தில் அடியைத் தூக்கிவைத்தான். அதனால் எல்லாஜனங்களும் மறுபடியும்நகைத்தனர். படிகக்கதவினால் மூடப்பட்டவாயிலைப்பார்த்து அதில் நுழையும்போது, துரியோதனன், தலையிலடிபட்டுக் கலங்கினின்றான். அதுபோலவே [1] பெரும்படிகக்கதவுள்ள மற்றொருவாயிலைக் கைகளினால் இடித்துத்திறக்கும்போது வாயினுக்குவெளிப்பட்டு முன்னேவிழுந்தான். மறுபடியும் அவன் திறந்திருந்தஒருவாயிலை அடைந்து அது முன்போன்றதே என்றுநினைத்து அந்தவாயிலிலிருந்துதிரும்பினான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! அந்தத்துரியோதனராஜன் அவ்விடத்தில் இவ்வாறு பலவகைஏமாறுதல்களை அடைந்து பாண்டவர்களால் விடைகொடுக்கப்பெற்று ராஜஸூயமென்னும் மஹாயாகத்திலுள்ள அந்தஆச்சரியமானஸம்பத்தைப் பார்த்ததினால் துயரமுற்றமனத்துடன் ஹஸ்தினபுரத்திற்குச்சென்றான். பாண்டவர்களின்செல்வத்தினால் கொதிப்புற்று அதையே நினைந்துகொண்டுசெல்லுகின்ற துரியோதனராஜனுக்குக் கெட்ட எண்ணமுண்டாயிற்று. ஜனமேஜயரே! பாண்டவர்கள் மனங் களித்திருந்ததையும் அரசர்கள் அவர்களுக்கு வசப்பட்டிருந்ததை

---

1 இலகுவாகத்திறக்கக்கூடிய கதவுகளை மிக்கபலத்துடன் இடித்துத் திறந்ததனால் வெளியில் வந்துவிழுந்தான்,

யும் குழந்தைமுதல் எல்லாஜனங்களும் அவர்களிடம் அன்புவைத் திருந்ததையும் மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்களின் சிறந்தமேன் மையையும் கண்டு திருதராஷ்டிரன்மைந்தனான துரியோதனன் நிறம் மாறிப்போனான். அவன் செல்லும்போது மனம் கலங்கி, சிறந்தபுத்திமானான தர்மராஜருடைய அந்த ஒப்பற்ற ஐஸ்வரியத் தையும் ஸபையையுமே தனிமையில் நினைந்துகொண்டிருந்தான். திருதராஷ்டிரபுத்ரனான துரியோதனன் அப்போது மதிகலங்கி அடிக்கடிபேசுகின்ற சகுனிக்கு மறுமொழி கூறவில்லை. அவ்வாறு கலங்கிநின்ற துரியோதனனைக்கண்டு, சகுனியானவன், 'துரியோ தனா! பெருமூச்செறிகிறவன்போலச் செல்லுகிறாய்; இதற்கு என்னகாரணம்?' என்றுகேட்டான். அதற்குத் துரியோதனன், 'மாமா! இந்தப் பூமிமுழுமையும் மஹாத்மாவான அர்ஜுன னுடைய அஸ்திரப்ரதாபத்தினால் ஜயிக்கப்பட்டு யுதிஷ்டிரனுக்கு உட்பட்டுப்போனதையும், யுதிஷ்டிரனுடைய அம்மஹாயாகம் அவ் வாறு நடந்ததையும், தேவர்களில் இந்திரன்போல யுதிஷ்டிரன் மிகுந்தமகிமையுள்ளவனாயிருந்ததையும் கண்டு பொறாமையால் நிரப்பப்பட்டு இரவும்பகலும் எரிக்கப்பட்டவனாக, ஆனி ஆடி மாஸங்கள் வந்தபோது சிறியதடாகம் வற்றுவதுபோல வற்று கிறேன்; பார். யாதவச்ரேஷ்டனான கிருஷ்ணனால் சிசுபாலன் கொல்லப்பட்டான். அந்தச்சபையில் அந்தச்சிசுபாலன் அடியைத் தொடரும் ஆண்பிள்ளை யாருமில்லாமற்போனான். பாண்டவர்க ளிடமிருந்துண்டான தீயினால்சுடப்பட்ட அரசர்கள் அந்தக்குற் றத்தைப்பொறுத்தனர். அதை யார் பொறுக்கத்தகும்? அந்தத் தகாதபெருங்காரியம் கிருஷ்ணனால் செய்யப்பட்டது. மஹாத் மாக்களான பாண்டவர்களின்பராக்கிரமத்தினால் அது நிலைத்தது. அதனாலேதான் அரசர்கள் பலவகை ரத்னங்களையெடுத்துக் கொண்டு வைசியர்களைப்போலக் கப்பம்கட்டிக் குந்திபுத்ரனான தர்மராஜாவை ஸேவித்தனர். அவ்வாறு தர்மராஜாவினிடத்தில் ஜ்வலிப்பதுபோலப்பிரகாசித்த அந்தராஜ்யலக்ஷ்மியைக்கண்டு அந் தத்தகுதிபெறாத நான் பொறாமையின்கையில் அகப்பட்டுக் கொண்டு தாபமுற்றிருக்கிறேன்; தீயிலாவது குதிப்பேன்; விஷத் தையாவது தின்பேன்; ஜலத்திலாவது விழுவேன்; ஜீவிக்கமாட் டேன். உலகத்தில் பராக்ரமமுள்ள எந்த ஆண்பிள்ளை எதிரிகள் விருத்தியடைந்திருக்கவும் தான்குறைந்திருக்கவும்கண்டு பொறுப் பான்? அவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட ஐசுவரியம் வந்திருப்பதைக் கண்டு இப்போது பொறுத்திருக்கிற நான் பெண்ணுமல்லேன்; பெண்ணல்லாதவனுமல்லேன்; ஆணுமல்லேன்; ஆணல்லாதவனு

மல்லேன். பூமிக்கெல்லாம் ஈசுவரனாயிருப்பதையும் அப்படிப்பட்ட தனஸம்பத்தையும் அவ்வகையான யாகத்தையும் கண்டு என் போன்றவன் எவன் தாபமடையாமலிருப்பன்? நான் ஸஹாய மின்றி அந்தராஜ்யலக்ஷ்மியை அபகரிப்பதற்குச் சக்தனல்லேன். ஸஹாயம் யாருமிருப்பதாகவும் தெரியவில்லை. ஆதலால், இறப்ப தைப்பற்றியே நினைக்கிறேன். யாராலும்கெடுக்கப்படாத பரிசுத்த மான ஐஸ்வரியம் குந்திபுத்ரனிடமிருப்பதைக்கண்டு, தெய்வமே வலியதென்றும் முயற்சிபயனற்றதென்றும் நினைக்கிறேன். ஸுபல புத்திரனே! முதலிலேயே அவனை அழிப்பதற்கு நான்முயன்றேன். அவற்றையெல்லாங் கடந்து ஜலத்தில் தாமரைபோல அவன் வளர்ந்து கிளம்பினான். அதனால் விதியேபெரிதென்றும் முயற்சி பயனற்றதென்றும் நினைக்கிறேன். திருதராஷ்டிரன்புத்திரர்கள் குறைந்து போகின்றனர். பாண்டவர்கள் நாளுக்குநாள் விருத்தி யாகின்றனர். கிருஷ்ணன் அவர்களிடம் அன்புகூர்ந்து அவர்க ளுக்குச் செல்வங்களை விருத்திசெய்கிறான். ஆதலால், நான் அந்த ஐஸ்வரியத்தையும் அவ்வகையான அந்தச் சபையையும் காவலாளி கள்செய்த அந்தப் பரிஹாஸத்தையும்பார்த்துத் தீயினால் சுடப் படுவதுபோலச் சுடப்படுகிறேன். மாமா! மிகத் துயரமுற்ற என்னை இப்போது நீ விட்டுவிடு. எனக்குள்ள ஆற்றாமையைத் திருதராஷ்டிரருக்குத்தெரிவி' என்று சொன்னான்.

எழுபத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனனும் சகுனியும் சூதாடுவதைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டது.)

சகுனி, 'துர்யோதனா! நீ யுதிஷ்டிரனைப்பற்றிப் பொறா மைப்படத் தகாது. பாண்டவர்கள் எப்போதும் தங்கள் பாகங்களையே தாம் அநுபவிக்கிறார்கள். விதி பலவகைகளாக இருக்கிறது. அவர்களுக்கு விதியினால் மேன்மை உண்டா யிருக்கிறது. மஹாராஜனே!. பகைவரை அடக்குகிறவனே! முன்னே நீ அநேக உபாயங்கள் செய்ய ஆரம்பித்தும் உன் னால் அவர்களைப் பிடிக்கமுடியவில்லை. புருஷஸ்ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள் அவர்கள் அதிருஷ்டத்தினாலேயே (ஆபத்துக்களி னின்றும்) விடுபட்டனர். முயற்சியுள்ள மனிதர் தம் காரியங்க ளில் இகழ்ச்சிஅடையார். அவர்களுக்குத் திரௌபதி பார்யை யாகக் கிடைத்தாள். துருபதனும் அவன்புத்ரர்களும் சிறந்தசக்தி

யுள்ள கிருஷ்ணனும் அரசர்களும் துணைவர்களாகக் கிடைத்தனர். அரசனே! (பிறருடைய) காரியத்தைக்கெடுக்காமல் தங்கள் பிதாவின் பாகத்தை அவர்களடைந்தனர். அஃது அவர்களின் சக்தியினுல் அபிவிருத்தி அடைந்தது. அதில் (உனக்கு) என்ன துயரமிருக்கிறது? தனஞ்சயன் அக்னிபகவானைத் திருப்தி அடைவித்துக் காண்டவத்தையும் பெரிய அம்பறுத்தூணிகளையும் திவ்யாஸ்திரங்களையும் அடைந்தான். அந்த உயர்ந்தவில்லினுலும் தன் கைவன்மையினுலும் அவன் அரசர்களை வசப்படுத்தினுன். அதில் உனக்கென்ன துயரமிருக்கிறது? பகைவரைத்துன்புறச் செய்கிறவனுகிய அந்த ஸவ்யஸாசி மயனென்னும் அஸுரனை அக்னியிலிருந்துவிடுவித்து அவனுல் அந்த ஸபையைச் செய்வித்துக்கொண்டான். அந்தமயனுல் நியமிக்கப்பட்ட கிங்கரர்களென்னும் பயங்கரமான அரக்கர்கள் அந்தச்சபையைக் காக்கின்றனர். அதில் உனக்கென்ன துயரம்? பாரதனே! வேந்தனே! உனக்குச் சகாயம் யாருமில்லையென்று சொன்னுயே; அது பிழை. இந்தச் சகோதரர்களனைவரும் உனக்கு உட்பட்டிருக்கின்றனர். சிறந்த வில்லாளியும் வீரருமான துரோணரும் அவர்புத்ரரான அஶ்வத்தாமாவும் உனக்குட்பட்டிருக்கின்றனர். ஸூதனுக்கும் ராதைக்கும்புத்திரனுன க்ர்ணன் உறுதியானவில்லாளி; மஹாரதன். அவன்ஒருவனே பாண்டவர் ஸோமகர்களெல்லாரையும் யுத்தத்தில் வெல்லத்தக்கவன். சிறந்தகைகளையுடையவனே! வேறுஸஹாயங்களால் நீ செய்யப்போவது யாது? புருஷஶ்ரேஷ்டரான பீஷ்மரும் மஹாரதரானகிருபரும் பலசாலியான ஜயத்ரதனும் ஸோமதத்தனும் நானும் என்ஸஹோதரரும் ஸோமதத்தன்புத்ரனுமாகிய எங்களெல்லாருடனும் சேர்ந்து பூமிமுழுமையும் நீ ஜயிக்கக்கடவாய்' என்று சொன்னுன். அப்படிச்சொல்லியதைக்கேட்டுத் துரியோதனன், 'அரசனே! உனக்கு இஷ்டமிருந்தால் உன்னேடும் நீ சொன்ன மற்ற மஹாரதர்களோடும் சேர்ந்து இந்தப்பாண்டவர்களை நான் ஜயிப்பேன். இவர்களை ஜயித்தேனேயாயின் பூமியும் அரசர்களனைவரும் மிக்க விலைபெற்ற அந்தச் சபையும் என்வசமாகிவிடும்' என்று சொன்னுன். அதற்குச் சகுனி, 'தனஞ்சயன், கிருஷ்ணன், பீமஸேனன், யுதிஷ்டிரன், நகுலன், ஸஹதேவன், துருபதன், அவன்புத்திரர்கள் இவர்களை யுத்தத்தில் வெல்வதற்குத் தேவக்கூட்டங்களாலும் முடியாது. எல்லாரும் மஹாரதர்கள்; சிறந்தவில்லாளிகள்; அஸ்திரங்களில் தேர்ந்தவர்கள்; யுத்தத்தில் அடங்காதகர்வமுள்ளவர்கள். அரசனே! எந்தஉபாயத்தினுல் யுதிஷ்டிரனை நான் ஜயிக்கமுடியுமோ அந்த உபாயம் எனக்குத்தெரியும். நீ அதனை

அறிந்து நடத்துவராக' என்றுசொன்னான். துர்யோதனன், 'மாமா! நமக்கு வேண்டியவர்களுக்கும் மற்றுமுள்ள மஹாத்மாக்களுக்கும் தீங்கில்லாமல் அவர்களை ஜயிக்கமுடியுமாயின் அதனை எனக்குச்சொல்' என்றுகேட்க, சகுனி, 'யுதிஷ்டிரன் சூதாட்டத்தில் ஆசையுள்ளவன். அவனுக்கு ஆடத்தெரியாது. ராஜஸ்ரேஷ்டனை அவன் நாமழைத்தால் வராமலிருக்கமாட்டான். கௌரவனே! நான் ஆட்டத்தில்தேர்ந்தவன். எனக்கு நிகரானவன் பூமியிலும் மூன்றுலோகங்களிலும் இல்லை. நீ அவனைச் சூதுக்கு அழை. புருஷஸ்ரேஷ்டனை அரசனே! பாச்சிகைகளில்நிபுணனாகிய நான் அவனுடையராஜ்யத்தையும் அந்த விளங்கும் ஐசுவரியத்தையும் உனக்காக வாங்கிவிடுவேனென்பது திண்ணம். துர்யோதனா! இவற்றையெல்லாம் நீ திருதராஷ்டிர மஹாராஜாவுக்குத் தெரிவி. உன்தந்தையினால் உத்தரவுகொடுக்கப்பட்ட பிறகு அவர்களை ஐயமின்றி ஜயிப்பேன்' என்று சொன்னான். துரியோதனன், 'ஸௌபலனே! கௌரவஸ்ரேஷ்டரான திருதராஷ்டிரருக்கு நீயே காரணங்களுடன் தெரிவிப்பாயாக. நான்தெரிவிப்பது முடியாது' என்று சொன்னான்.

எழுபத்தாறுவது அத்யாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனனாலும் சகுனியினாலும் சூதாடுவதைப்பற்றித் தெரிவிக்கப்பட்ட திருதராஷ்டிரன் சபைகட்டுவித்து, தர்மராஜரை அழைத்துவரும்படி விதுரரை அனுப்பியது.)

மிக்க கெட்டபுத்தியுள்ள சகுனி, ராஜாவான யுதிஷ்டிரருடைய அந்த ராஜஸூயயாகத்தைத் துர்யோதனனுடன் கூடப்பார்த்து ஹஸ்தினபுரத்திற் பிரவேசித்தான். பாவஞ்செய்பவனும் அரசர்களையழிப்பவனும் கெட்டபுத்தியுள்ளவனுமாகிய சகுனி, துரியோதனனுடைய துயரத்தைக்கண்டு, பரதவம்சத்தார் கெடுவதற்காக, அவனுடைய அபிப்பிராயமே சரியென்று மனத்தில் உறுதியாகவைத்துக்கொண்டான். துரியோதனனது விருப்பத்தைச் செய்கிறவனாகிய சகுனி அவன்சொல்லைக்கேட்டு அவன் கருத்தையறிந்துகொண்டு அறிவேகண்ணாகவுடையவனும் சிறந்த புத்திசாலியுமான திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் வீற்றிருக்கும்போது அவனருகிற்சென்று, 'மஹாராஜரே! மனிதர்களுக்கு அதிபதியே! துரியோதனன் நிறம்மாறி வெளுத்து இளைத்துத்

துயரத்தையும் விசாரத்தையுமடைந்திருக்கிறான்; அதனை அறியும். உம்து ஜ்யேஷ்டபுத்திரனான துரியோதனனுக்குத் தாங்கக்கூடாத மனத்துயரம் பகைவரால் உண்டாயிருப்பதை நீர் விசாரிக்கவில்லை; ஏன் தெரிந்துகொள்ளாமலிருக்கிறீர்?' என்றான். சகுனியினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் துரியோதனனை அழைத்துச் சொல்லத்தொடங்கினான்: 'என் அன்புள்ள மகனே! துரியோதனா! என்ன காரணத்தினால் நீ மிகத்துயரப்படுகிறாய்? கௌரவஶ்ரேஷ்டனே! அந்தவிஷயத்தை நான் கேட்கலாமாயின் எனக்குச்சொல்; நீ நிறம்மாறி வெளுத்து இளைத்திருப்பதாக இந்தச்சகுனி சொல்லுகிறான். நான் நினைத்துப்பார்க்கையில் நீ துயரப்படுவதற்குக்காரணம் எனக்குத்தெரியவில்லை. புதல்வனே! பெரிய ஐஶ்வரியம் முழுதும் உன்னிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கிறது. உன்ஸஹோதரர்களும் நண்பர்களும் உனக்கு விருப்பமில்லாதவற்றைச் செய்வதில்லை. உயர்ந்த ஆடைகள் உடுக்கிறாய்; மாம்ஸத்தோடுகூடிய அன்னத்தைப் புஜிக்கிறாய்; உயர்ந்த ஜாதிக் குதிரைகள் ஏறுகிறாய்; எதனால் வெளுத்துமிளைத்துமிருக்கிறாய்? விலைபெற்ற படுக்கைகளும் மனத்திற்கினிய பெண்களும் சிறந்தவீடுகளும் ஸுகமான தோட்டங்களும் தேவர்களுக்கிருப்பதுபோல உனக்கு இருக்கின்றன. உலகமெல்லாம் உன் சொல்லிற் கட்டுப்பட்டிருக்கிறது; ஸந்தேஹமில்லை. யாராலும் வெல்லமுடியாத அன்புள்ள புத்ரனே! அப்படிப்பட்ட நீ ஏழைபோல் ஏன் துயரப்படுகிறாய்? அப்பா! தாய்தந்தையர்களால் புத்ரனுக்குச் செய்யத்தக்கவற்றுள் எது சிறந்ததாக நினைக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அதையும் நம்முடைய குலத்தின் ராஜ்யலக்ஷ்மி எல்லாவற்றையும் நீ அடைந்திருக்கிறாய். தேவலோகத்தில் தேவேந்திரனுக்கு இருப்பதுபோலவே எல்லா விருப்பங்களும் பலவகைச் சிறந்த உணவுகளும் பானங்களும் உனக்கு இருக்கின்றன. ஏன் வ்யஸனப்படுகிறாய்? நிருக்தம் சந்தம் முதலான ஆறுஅங்கங்களோடுகூடிய வேதத்தையும் அஸ்த்ரவித்தையையும் சாஸ்திரங்களையும் [1] பத்து இலக்கணங்களுடன் கிருபாசாரியரிடம் படித்துத் தேர்ந்திருக்கிறாய்; பலராமரிடத்திலும் கிருபரிடத்திலும் துரோணரிடத்திலும் அஸ்த்ரவித்தை கற்றிருக்கிறாய்; நீ ஸஹோதரர்களில் மூத்தவன்; ராஜ்யத்திலிருக்கிறாய்; புத்திரனே! ஏன் துயரப்படுகிறாய்? புத்திரனே! நீ பிரபுவாயிருந்துகொண்டு ஸூதர்களாலும் மாகதர்களாலும் துதிக்கப்பெற்று ஸாமான்ய ஜனங்களுக்குக் கிடை

1 1. ஸ்வரம்; 2. வர்ணம்; 3. பதம்; 4. தாது; 5. வேற்றுமையுருபுகள்; 6. வினையுறுப்புக்கள்; 7. கிருத்ப்ரத்யயம்; 8. தத்திதப்ரத்யயம்; 9. காரகம்; 10. ஸமாஸம் என்பன.

யாத உணவு உடைகளை மிகுதியாக அனுபவிக்கிறாய். எல்லாந் தெரிந்தவனே! இவ்வுலகத்தில் மற்றொருவன் மேன்மையை அடைந்திருக்கிறானென்பது உன்வ்யஸனத்திற்குக் காரணமாவது எப்படி? அதை நான் கேட்கிறேன்; சொல்' என்றான்.

மந்தபுத்தியுள்ளவனும் கோபம் மேற்கொண்டவனுமான துரியோதனன், திருதராஷ்டிரனுடைய அந்தச்சொல்லைக்கேட்டுத் தந்தையை நோக்கி, தன் எண்ணத்தை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலானான் :—'நான் அற்பமனிதன்போல உண்ணுகிறேன்; உடுக்கிறேன்; கெட்டகாலத்தைக்கடக்கக்கருதித் தாங்கக்கூடாத கோபத்தைத் தாங்குகிறேன். அவமானத்தைப் பொறாமல் தனது ராஜ்யாங்கங்களை ஆக்ரமித்து மேலாயிருந்து பிறராலுண்டாகும் கஷ்டங்களை விடுவிக்க முயலுகிறவன்தான் ஆண்பிள்ளையென்று சொல்லப்படுகிறான். பரத வம்சத்தவரே! உள்ளது போதுமென்றிருப்பதும் தயையும் பயமும், ஐய்வர்யத்தையும் கௌரவத்தையும் கெடுக்கின்றன. அவற்றினால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டவன் மேன்மையை அடையான். மிகப்பிரகாசிப்பதும் என்னை நிறம்குறையச் செய்வதுமான ராஜ்யலக்ஷ்மி குந்திபுத்ரனை யுதிஷ்டிரனிடத்திலிருப்பதைக் கண்டபிறகு நான் அனுபவிப்பது எனக்குத் திருப்திகரமாயில்லை. எதிரிகள் மேன்மை அடைவதையும் நான் குறைவதையும் கண்டபின், தர்மராஜாவின் ஐஸ்வரியம் கண்ணுக்குப் புலப்படாததாயினும் எதிர் நிற்பது போலத் தோன்றுவதனால் நான் நிறம்குன்றி ஒய்ந்து வெளுத்தும் இளைத்துமிருக்கிறேன். யுதிஷ்டிரனால் காப்பாற்றப்பட்ட ஸ்நாதகர்களும் கிருஹஸ்தர்களும் எண்பத்தெண்ணாயிரவர் இருக்கின்றார்கள். அவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் முப்பது முப்பது வேலைக்காரிகளுண்டு. யுதிஷ்டிரனுடைய வீட்டில் ஜிதேந்திரியர்களானயதிகள் பதினாயிரவர் பொற்பாத்திரங்களில் புஜிக்கின்றனர். கறுப்பும் நீலமும் சிவப்புமான வர்ணங்களோடுகூடிய மான்தோல்களையும் விலைபெற்ற சால்வைகளையும் காம்போஜதேசத்தரசன் யுதிஷ்டிரனுக்கு அனுப்பினான். நூற்றுக்கணக்கும் ஆயிரக்கணக்குமாகப் பெண்யானைகளையும் பசுக்களையும் குதிரைகளையும் முந்நூறு ஒட்டகங்களையும் அநேக நூறு பெண் குதிரைகளையும் கப்பமாக எடுத்துக்கொண்டு, ராஜகுமாரர்கள் யுதிஷ்டிரனுடைய கிருஹத்தில் வந்துசேர்ந்தனர். வேந்தரே! அந்தச் சிறந்த யாகத்தில் அரசர்கள் பலவிதமான ரத்தினங்களை யுதிஷ்டிரனுக்கு மிகுதியாகக் கொணர்ந்து கொடுத்தனர். சிறந்த புத்தியுள்ள பாண்டுபுத்திரனுக்கு அந்தயாகத்தில் திரவியலாபம் வந்ததுபோல எவ்விடத்திலும் இதற்குமுன் நான் கண்டதுமில்லை; கேட்டதுமில்லை. இதெல்

லாம் பொய்யாயிருந்தால் நீர் ஸஞ்சயனைக்கேட்கலாம். அரசரே! நமது சத்துருவின் அளவற்ற அந்தத் தனக்குவியலைக் கண்டு அதையே நினைந்து நான் ஸுகம்பெறுமலிருக்கிறேன். பிராம் மணர்களும் பயிரிடுகிறவர்களும் பசுக்கள்வைத்துக்கொண்டிருப் பவர்களும் நூற்றுக்கணக்காகக் கூட்டம்சேர்ந்து மூவாயிரம்கோடி பொன்களைக் கப்பமாக எடுத்துக்கொண்டுவந்து வாயிலில் தடுக்கப் பட்டுநின்றனர். திரிகர்வதேசத்தார் அழகான பொற்குடங்களைக் கொண்டுவந்து தர்மராஜாவுக்குத் தெரிவித்தபிறகு உள்ளேவிடப் பட்டனர். தேவஸ்திரீகள் எதில் இந்திரனுக்கு மதுவைவைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனரோ வருணனுடைய அந்த வெண்கலப்பாத் திரத்தைத் திருப்பாற்கடல் தர்மராஜாவுக்குக்கொணர்ந்துகொடுத் தது. ஆயிரம்பொன் விலைபெற்றதும் அனேகரத்னங்களால் அலங் கரிக்கப்பெற்றதும் உறியில்வைக்கப்பட்டதுமான சிறந்தசங்கத் தையெடுத்துக் கிருஷ்ணன் தர்மராஜனுக்கு அபிஷேகஞ்செய் தான். அதையெல்லாம்கண்டு எனக்குப் பெரிய ஜ்வரம் உண் டானதுபோலிருந்தது. பரதஸ்ரேஷ்டரே! பறவைகள் அந்தச் சங்கையெடுத்துக்கொண்டு கீழ்கடலுக்கும் தென்கடலுக்கும் மேல் கடலுக்கும் சென்றன; வடகடலுக்குமட்டும் செல்லவில்லை. அர் ஜுனன் அந்தவடதிசைக்குச்சென்று அளவற்றதனத்தைக் கப்ப மாகக்கொண்டுவந்தான். பாரதரே! மயனால் பிந்துஸரஸிலுள்ள ரத்னங்களைக்கொண்டுவந்து செய்து படிகக்கல் மேலே மூடியிருந் ததனால் ஜலம்நிரம்பின தாமரைக்குளம்போலிருக்கும் பூமியைக் கண்டேன். பரதஸ்ரேஷ்டரே! அங்கே நான் துணியைத்தூக் கினதைப்பார்த்து விருகோதரனும் ஸபைகாக்கும் வேலைக்காரர்க ளும் நகைத்தனர். அப்போது என் தாய்தந்தையர்களுக்காக என் உயிரைச் சிரமப்பட்டுக் காப்பாற்றினேன். என்னால் முடிந் திருக்குமாயின் விருகோதரனை அங்கேயே கொன்றிருப்பேன். பாரதரே! என்பகைவனால் செய்யப்பட்ட அந்தப்பரிகாசம் என்னை எரிக்கிறது. வேந்தரே! அந்தஸபையின் படிகத்தாமரை களினால் விளங்குவதும் படிகமே ஜலம்போற் செய்யப்பட்டது மாகிய தாமரைக்குளத்தை ஸபையென்றுநினைத்து விழுந்தேன். அப்போது பீமனும் அர்ஜுனனும் சப்தத்துடன்சிரித்தனர். திரௌபதியும் பெண்களுடன்சேர்ந்து என்மனம்விழுந்துபோகும் படி நகைத்தாள். ஜலத்திலிறங்கி வஸ்திரம்நனைந்துபோன எனக்கு ராஜாவினால் கட்டளையிடப்பட்டவேலைக்காரர்கள் வேறுவஸ்திரங் களைக் கொடுத்தனர். அதுவும் எனக்குப்பெருந்துயரமே. தூண்க ளிருக்குமிடத்தில் தூண்களில்லாததுபோலவும் தூண்களில்லாத

இடங்களில் ஆயிரம்தூண்களிருப்பதுபோலவும் காணப்படுகிறது. அரசரே! பிரபுவே! அந்த இடத்தில் நான் படிகக்கற்களின் நடுவில் அடிபட்டுக் கொண்டேன்; வாயிலில்லாத இடம் வாயில் போலிருந்ததனால் அங்கேவெளியில்போகத் தொடங்கிக் கல்லில் முட்டிக்கொண்டு நெற்றியில் மிகவும் அடிபட்டுக்கொண்டேன்; அதைப்பார்த்துத் தடவிக்கொண்டு வேறுமார்க்கத்திற் சென்றேன். விருகோதரன் பரிஹாஸஞ் செய்து என்னைப் பார்த்து, 'அரசரே! இதுவாயில்; இதுவாயிலன்று' என்று புதுமையாகச் சொன்னான். வேந்தரே! அவ்விடத்தில் அந்த நிலைமையிலிருந்த என்னைக்கண்டு பெண்களும் நகைத்தனர். புருஷஶ்ரேஷ்டரே! அந்தச் சபையிலுள்ளவர்களுக்கு இவையெல்லாம் சிரிக்கக்காரணமாயிருந்தன. நான் இதுவரையில் எங்கும் கண்டதும் கேட்டதுமில்லாத ரத்னங்களை அவ்விடத்திற்கண்டேன். அதனால் கொதிப்பும் துயரமும் அடைந்தேன். தீயிற்குதிப்பேன்; கருங்கடலில் விழுவேன். புகழ்பெற்றவனுக்கு அபகீர்த்தியானது மரணத்திலும் அதிககஷ்டம். மற்றோர் ஆச்சரியமும் அங்கு உண்டாயிற்று; அதனையும் சொல்லுகிறேன்; கேளும். எப்போதும் புஜிக்கும் பிராம்மணர்கள் ஒருலக்ஷம் கணக்கானதற்குஅடையாளமாக அங்கே சங்குவைத்துத் தினம் ஊதப்படுகிறது. பாரதரே! அந்தச்சங்கு அடிக்கடி ஒலிக்கும்போது இடைவிடாத சப்தத்தைக்கேட்டேன். அதனால், எனக்கு மயிர்கள் பொடித்தன. மஹாராஜாவே! காணவந்த அனேக அரசர்களினால் நிரம்பின அந்தஸபையானது மாசற்ற ஆகாயம் நக்ஷத்திரங்களினால் விளங்குவதுபோல விளங்கிற்று. மஹாராஜாவே! பிரஜைகளுக்கதிபதியே! சிறந்த புத்திசாலியான தர்மராஜனுடைய அந்த யாகத்தில் அரசர்கள் வைசியர்கள்போல் எல்லா ரத்னங்களையும் காணிக்கைகளாகக் கொண்டுவந்தனர். பிராமணர்களுக்குப் பரிமாறுகிறவர்கள் அரசர்களே. ஓ! வேந்தரே! யுதிஷ்டிரனிடத்திலிருந்த லக்ஷ்மியானது தேவேந்திரனுக்கும் யமனுக்கும் வருணனுக்கும் குபேரனுக்கும் இல்லை. பாண்டுபுத்திரனுடைய அந்தச் சிறந்த ராஜலக்ஷ்மியைக்கண்டு மனக்கொதிப்புற்றநான் ஆறுதல் அடையவில்லை. பாண்டவர்களுடைய ஐஶ்வர்யத்தையடையாமல் எனக்கு ஆறுதலில்லை. பாணங்களினால் பகைவரையாவது படுக்கவைப்பேன். நானாவது பிறரால் அடிக்கப்பட்டுச் சாய்வேன். பகைவரைத் துன்புறச்செய்கிறவரே! இந்த நிலைமையிலிருக்கும் எனக்கு உயிரினாலாவதென்ன? அரசரே! பாண்டவர்கள் மேன்மேலும் ஓங்குகின்றனர். நமது உயர்வு நின்றுவிட்டது' என்றான்.

அப்போது சகுனி, 'தவறுதபராக்ரமமுள்ளவனே! தர்மராஜாவினிடத்தில் எந்த ஒப்பற்ற ஐஶ்வர்யத்தைக் கண்டாயோ அதை அடைவதற்கு நான் ஓர் உபாயம்சொல்லுகிறேன்; கேள். பாரதனே! இந்தப் பூமிமுழுமையிலும் பாச்சிகைகளில் நான் தேர்ந்தவன். ஆடும்போது காய்போகும்வழி எனக்குத்தெரியும்; பந்தயம்தெரியும்; தன்ஆட்டம் பிறர்ஆட்டம் இவைகளின் வித்தியாஸம் தெரியும். யுதிஷ்டிரனுக்கு ஆட்டத்தில் விருப்பமுண்டு; ஆனால் ஆடத்தெரியாது; அழைத்தோமானால் அவசியம் வருவான். அவன் எப்போதும் தானே என்னைஅழைப்பதுண்டு. பிரபுவே! நான் கபடத்தைச்செய்து அவனை நிச்சயமாக ஜயிப்பேன். அந்தச் சிறந்தஐஶ்வர்யத்தைத் திருப்பி வாங்கிவிடுவேன். அவனைஅழை' என்றுசொன்னான். சகுனியினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட துரியோதனமஹாராஜன், உடனே திருதராஷ்டிரனை நோக்கி, 'அரசரே! சொக்கட்டான் ஆட்டம்தெரிந்த இந்தச் சகுனி ஆட்டத்தினாலேயே யுதிஷ்டிரனுடைய ராஜ்யலக்ஷ்மியை வாங்கத்திறமையுள்ளவன். அதற்கு நீர் அனுமதிகொடுக்கக்கடவீர்' என்றுசொன்னான். அதைக்கேட்ட திருதராஷ்டிரன், 'விதுரன் மஹாபுத்திசாலி; எனக்கு மந்திரி; நான் அவன்சொற்படியிருப்பவன். அவனுடன்கலந்து இந்தக்கார்யத்தின் முடிவைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்வேன். தீர்க்கதரிசியாகிய அந்தவிதுரன் தர்மத்தை முன்னிட்டு இருபக்கத்தாருக்கும் தகுந்ததும் மிக்க நன்மையுமாகக் காரியத்தின் முடிவைச் சொல்வன்' என்று சொன்னான். துரியோதனன், 'அரசர்க்கரசரே! விதுரர் வருவாராயின் அவர் உம்மைத் திருப்பிவிடுவர். நீர் திரும்பினால் நான் இறந்துபோவது திண்ணம். வேந்தரே! நானிறந்துபோனபிறகு நீர் விதுரருடன் ஸுகமாயிரும். பூமிமுழுமையையும் நீர் ஆளலாம். உமக்கு என்னாலாவதென்ன?' என்று சொன்னான். அவன் அன்போடும் துயரத்தோடும்சொன்ன அந்தச்சொல்லைக்கேட்டுத் திருதராஷ்டிரன் அவனுடைய எண்ணத்தை அங்கீகரித்து வேலைக்காரர்களைப் பார்த்து, 'சிற்பிகாள்! அனேகமாயிரம் தூண்கள் நிரம்பினதும் நூறுவாயில்களுள்ளதும் மனத்திற்கும் பார்வைக்கும் இனியதுமான ஸபையை எனக்கு உடனே செய்யுங்கள். சிற்பிகளெல்லாரையும் வருவித்து அந்தச் சபையில் ரத்னங்களால் தளவரிசைகள்போட்டுப் பிரவேசிப்பதற்கு ஸுகமாகவும் அழகாகவுஞ் செய்து உடனே எனக்குத் தெரிவியுங்கள்' என்று கட்டளையிட்டான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! துரியோதனனுடைய ஸமாதானத்திற்காகத் திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் இவ்வாறு நிச்சயம் செய்து விதுரருக்குத் தூதனைஅனுப்பினான். விதுரரைக்கேட்கா

மல் திருதராஷ்டிரனுக்குத் தன்மனத்தில் ஒருநிச்சயமும் உண்டாகவில்லை. திருதராஷ்டிரன் சொக்கட்டானாடுவதிலுள்ள குற்றங்களை அறிந்திருந்தும் புத்திரனிடத்திலுள்ள ஸ்நேகத்தினால் இழுக்கப்பட்டான். புத்திமானான விதுரர் கலகத்திற்கு வாயிலாகவந்திருப்பதும் நாசத்திற்கு ஆரம்பமாக உண்டானதுமாகிய அந்தச் சமாசாரத்தைக்கேட்டுத் திருதராஷ்டிரனிடம் ஓடிவந்தார். அந்த விதுரர் தமக்குத் தமையனும் மஹாத்மாவுமான திருதராஷ்டிரனையடைந்து பாதங்களில் தலைவணங்கி, 'அரசரே! பிரபுவே! உம்முடைய இந்த முயற்சியை நான் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. இந்தச் சூதாட்டம்காரணமாக உமது புத்திரர்களுக்கு விரோதம் வராமலிருக்கும்படி செய்யக்கடவீர்' என்று சொன்னார். அதற்குத் திருதராஷ்டிரன், 'விதுரா! தேவர்கள் அனுக்ரஹஞ்செய்வாராயின் எனதுபுத்ரர்களுக்கும் பாண்டுபுத்ரர்களுக்கும் கலகம் உண்டாகாமலிருக்குமென்பது நிச்சயம். நல்லதோ கெட்டதோ, அநுகூலமோ பிரதிகூலமோ, மித்திரர்களுக்குள் சூதாட்டம் நடக்கட்டும். இது விதியின் கட்டளையென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. பாரதனே! நானும் துரோணரும் பீஷ்மரும் நீயும் இருக்கும்போது, இவ்விருவருக்கும் தெய்விகமாகக்கூட அக்கிரமம் எவ்வகையிலும் நேரிடாது. நீ இப்போதே காற்றுவேகமான குதிரைகள் பூட்டின ரதத்திலேறிக்கொண்டு காண்டவப்ரஸ்தம் சென்று யுதிஷ்டிரனை அழைத்துவா. விதுரா! என்னுடைய எண்ணம் யுதிஷ்டிரனிடத்திற் சொல்லத்தகாது. இதனை உனக்குச் சொல்லுகிறேன். தெய்வந்தான் மேலானதென்று நினைக்கிறேன். அதனாலேதான் இது நேரிடுகிறது' என்று சொன்னான். இவ்வாறு சொல்லியதைக் கேட்ட புத்திமானான விதுரர், 'இந்தக்குலம் இனிஇல்லை' என்று நினைத்து மிகத்துன்பமுற்றுச் சிறந்தபுத்தியுள்ள பீஷ்மரிடம் சென்றார்" என்றார்.

எழுபத்தேழாவது அத்யாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஜனமேஜயர் விரிவாகச்சொல்லும்படி கேட்டதன்மேல் வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கி, திருதராஷ்டிரனிடம் துரியோதனன் துயரப்பட்டதை மறுபடியும் கூறியது.)

ஜனமேஜயர், "ஓ! பிரம்மஜ்ஞானிகளிற்சிறந்தவரே! எனதுபிதாமஹர்களான பாண்டவர்கள் அப்படிப்பட்ட வ்யஸனம் அடைந்த

தற்குக் காரணமும் ப்ராதாக்களுக்கே பெரியநாசத்தை விளைவித்ததுமாகிய அந்தச்சூதாட்டம் எவ்வாறு நடந்தது? அந்தஆட்டத்திற்கு ஸபையோராயிருந்த அரசர்கள் யாவர்? அதை ஸந்தோஷித்தவர் யாவர்? மறுத்தவர் யாவர்? பிராம்மணரே! நீங்கள் இதை விரிவாகச்சொல்ல விரும்புகிறேன். பிராம்மணோத்தமரே! பூமியே அழிந்ததற்கு இதன்றோ ஆதிகாரணம்" என்று கேட்க, பிறகு, வியாஸருடைய சிஷ்யரும் சிறந்த மஹிமையுள்ளவரும் வேதார்த்தங்களை அறிந்தவருமாகிய வைசம்பாயனர் நடந்தவற்றையெல்லாம் சொல்லத்தொடங்கினார்.

"பரதவம்சத்தவரிற் சிறந்தவரே! மஹாராஜரே! உமக்கு இந்தக்கதையைக் கேட்கவிருப்பமிருந்தால் மறுபடியும் விரிவாகச் சொல்லுகிறேன்; கேளும். அம்பிகையின்புத்திரனாகிய திருதராஷ்டிரன் விதுரருடைய அபிப்பிராயத்தைஅறிந்தபிறகு மறுபடியும் ஏகாந்தத்தில் துரியோதனனைப்பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லலானான். 'காந்தாரியின்மகனே! த்யூதம் வேண்டாம். விதுரன் அங்கீகரிக்கவில்லை. மிகச்சிறந்தபுத்தியுள்ளவிதுரன் நமக்கு இன்னாததை உரையான். விதுரன்சொல்வதே நமக்கு மிக்கநன்மையென்றல்லவோ நான் நினைப்பது. புத்ரனே! அவன்சொன்னதையெல்லாம் நீ செய்யக்கடவாய். அதுதான் உனக்கு நன்மையென்று யான் நினைக்கிறேன். தேவரிஷியும் இந்திரனுக்கு ஆசாரியரும் மூன்றுகாலங்களையும் அறிந்தவரும் சிறந்தபுத்தியுள்ளவருமான பிருஹஸ்பதி இந்திரனுக்கு எந்தச்சாஸ்திரத்தை உரைத்தாரோ அதையெல்லாம் மஹாகவியாகிய விதுரன் ஸூக்ஷ்மங்களுடன் அறிந்திருக்கிறான். புத்ரனே! நான்கூட எப்போதும் அவன் சொல்லிலிருப்பவனன்றோ? ராஜனே! சிறந்த புத்திசாலியான விதுரன்தான் கௌரவர்களுக்குத் தலைவனாக நினைக்கப்பட்டிருப்பவன். மஹாபுத்திசாலியான உத்தவன்தான் யாதவர்களில் பூஜிக்கத்தக்கவன். மகனே! ஆதலால், சூதுவேண்டாம். சூதில் விரோதத்தைக் காண்கிறோம். விரோதம்வந்தால் ராஜ்யமே அழியும். புத்ரனே! அந்தச் சூதை விட்டுவிடு. தாய்தந்தையர்கள் மகனுக்கு ஆக்கும் பேருதவியென்று எதுசொல்லப்படுகிறதோ அதை நீ அடைந்திருக்கிறாய். தந்தைபாட்டனார்களிடமிருந்துவந்த ராஜ்யத்தைப் பெற்றிருக்கிறாய். நீ ஓதினவன்; சாஸ்திரங்களில்தேர்ந்தவன்; வீட்டில் எக்காலமும் கொண்டாடப்பட்டவன்; ஸஹோதரர்களில் மூத்தவன்; ராஜ்யத்திலிருப்பவன்; என்னநன்மையை நீ பெறாமலிருக்கிறாய்? சிறந்தகைகளையுடையவனே! மற்ற ஜனங்கள் பெறுதற்கரிய சிறந்தஉணவுகளையும் உடைகளையும் நீ பெற்றிருக்கிறாய். அன்புள்ளமகனே! நீ துயரப்படுவதேன்? சிறந்த

கைகளையுடையவனே! தந்தைபாட்டனார் வரிசையாகக் கிடைத்ததும் செழித்ததுமாகிய பெரியராஜ்யத்தை எப்போதும் கட்டளையிட்டுக்கொண்டு தேவலோகத்தில் தேவேந்திரன்போல (இப்புவியில்) விளங்குகிறாய். ராஜனே! உனக்குள்ள ஐஸ்வரியமும் முன்பு என்னால் உரைக்கப்பட்ட உனக்குள்ள ஸுகங்களும் மற்றவர்கள் பெறுதற்கரியவை. எல்லாந்தெரிந்தவனே! அப்படிப்பட்ட உனக்குத் துயரத்திற்குக்காரணம் என்ன உண்டாயிற்று? அதை எனக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்றான். அதைக்கேட்டுத் துரியோதனன், 'உண்ணுகிறேன், உடுக்கிறேன்' என்று பார்த்துக்கொண்டு ஆண்மையை விட்டுப் பிறர்பெருமையில் பொறாமைப்படாதவன் எவனோ அவன் இழிவான மனிதனென்று நினைக்கப்படுகிறான். அரசர்க்கரசரே! பிரபுவே! எல்லாருக்குமிருப்பதுபோன்ற ராஜ்யலக்ஷ்மியானது எனக்கு ஸந்தோஷத்தைத் தருவதில்லை. குந்தியின்புத்ரனிடத்தில் சிறப்புற்றுவிளங்கின ராஜ்யலக்ஷ்மியைக் கண்டுதான் வ்யஸனமுற்றேன். பூமிமுழுவதும் யுதிஷ்டிரனுடைய ஆஜ்ஞைக்குட்பட்டிருப்பதைக்கண்டு ஜீவித்திருக்கும்யான் மிகக்கடினமானவன். துக்கத்தினால் இதை உமக்குச்சொல்லுகிறேன். நீபர்கள், சித்ரகர்கள், குகுரதேசத்தவர்கள், காரஸ்கரர்கள், லோகஜங்கர்களென்னுமரசர்கள் யுதிஷ்டிரன்வீட்டில் அடிமைகள்போல வசப்பட்டிருக்கின்றனர். இமயமலையினும் கடற்றீவுகளினுமுள்ள ரத்னநிதிகளோடுகூடிய அரசர்களனைவரும் மிலேச்சஜாதியார்களனைவரும் யுதிஷ்டிரன்கிருஹத்தில் தூர விலக்கப்பட்டிருந்தனர். அரசர்க்கரசரே! யுதிஷ்டிரன் என்னை மூத்தவனென்றும் சிறந்தவனென்றும் நினைத்து மரியாதையுடன் ரத்னங்களை வாங்கும்படி ஏற்படுத்தியிருந்தான். பாரதரே! அங்கேவந்த மிகச்சிறந்த ரத்னங்களுக்கும் காணிக்கைகள் கொண்டுவந்தவர்களுக்கும் இக்கரையுந்தெரியவில்லை; அக்கரையுந்தெரியவில்லை. அந்தத் தனங்களைவாங்குவதற்கு என்கை போதாமற்போயிற்று. நான் களைப்படைந்திருந்தபோது தூரத்திலிருந்து கொண்டுவந்த தனங்களைக் கையில்வைத்துக்கொண்டு அவரவர்கள் நின்றனர். பிந்துஸரஸினுள்ள ரத்னங்களைக் கொண்டுவந்து மயனால் நிர்மாணஞ்செய்யப்பட்டதும் படிகக்கல் மூடப்பட்டிருப்பதனால் ஜலம் நிரம்பின தாமரைக்குளம்போன்றதுமான ஓரிடத்தைக் கண்டேன். நான் ஆடையைத் தூக்கிக்கொள்ளும்போது சத்ருவின் செல்வச்சிறப்பைக் கண்டு மயங்கினவனும் ரத்னங்களில்லாதவனுமாகிய என்னைக்கண்டு விருகோதரன் நகைத்தான். என்னால் முடிந்திருக்குமாயின் அங்கேயே விருகோதரனைக் கொன்றிருப்பேன்.

அரசரே! பீமனைக்கொல்ல யத்தனஞ்செய்திருப்பேனாயின் சிசுபாலனுக்குவந்த கதிதான் நமக்கும் வந்திருக்கும்; ஸந்தேஹமில்லை. பாரதரே! என்பகைவன் பரிஹாஸஞ்செய்தது என்னைச் சுடுகிறது. ராஜரே! திரும்பவும் அதுபோன்ற மற்றொருகுளம் தாமரைமலர்களினால் விளங்கியிருந்ததைப் படிகக்கல் பூமியாக நினைத்துஜலத்தில் விழுந்தேன். அவ்விடத்தில் என்னைப்பார்த்துக் கிருஷ்ணன் அர்ஜுனனுடன் கூடச் சப்தம்கேட்கும்படி நகைத்தான். த்ரௌபதியும் அனேகஸ்திரீகளுடன்கூட என்மனம் துயரப்படும்படி நகைத்தாள். ஜலத்தில் வஸ்திரம்நனைந்துபோன எனக்குத்தர்மராஜாவினால் ஏவப்பட்ட வேலைக்காரர்கள் வேறுவஸ்திரங்களைக் கொடுத்தனர். அதுவும் எனக்குப் பெருந்துயரம். அரசரே! நான் மற்றொருமோசம்போனதையும் சொல்லுகிறேன்; கேளும். வாயிலிருப்பதுபோலத் தோன்றும் வாயிலில்லாத இடத்தில் வெளியே போகத்தொடங்கிக் கல்லில் அடிபட்டு நெற்றியில் புண்பட்டுக்கொண்டேன். அங்கே அவ்வாறு அடிபட்ட என்னை, சேர்ந்திருந்த நகுலஸஹதேவர்களிருவரும் தூரத்திலிருந்துபார்த்து வ்யஸனப்பட்டுக் கைகளால் அணைத்தனர். அந்தஸமயத்தில் ஸஹதேவன், என்னைப்பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு, 'திருதராஷ்டிரபுத்திரனே! வாயில் இங்கேயிருக்கிறது; அங்கே போகாதே' என்று அடிக்கடிசொன்னான். அந்தஸமயத்தில் பீமஸேனனும், 'திருதராஷ்டிரபுத்திரனே!' என்று அழைத்து, சிரித்து, 'ராஜனே! வாயில்இங்கே' என்றுசொன்னான். அந்த ஸபையில் நான்கண்ட ரத்னங்களுக்குப் பெயர்களைக்கூட இதற்குமுன் நான் கேட்டதில்லை. அதுவும் என்மனத்தைச் சுடுகிறது.

எழுபத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ராஜஸூயயாகத்தில் தர்மராஜாவுக்குவந்த காணிக்கைகளைப்பற்றித் துரியோதனன்விரிவாகத்திருதராஷ்டிரனுக்கு உரைத்தது.)

பாரதரே! ஆங்காங்கிருந்து அரசர்கள் பாண்டவர்களுக்குக் கொண்டுவந்த சிறந்த தனங்கள் யான் கண்டனவற்றைக்கேளும். பகைவனுடைய அந்தத்தனத்தைக்கண்டு மயங்கினநான் என்னையே அறியாமற் போனேன், பாரதரே! 1 பூமியிலிருந்தும் பூமி

---

1 பூமியிலிருந்து உண்டானவை ரத்னங்கள்முதலியவை; பூமியிலிருந்து உண்டான பொருள்களிலிருந்து உண்டானவை வஸ்திரங்கள் முதலியவை.

யிலுண்டானபொருள்களிலிருந்தும் உண்டான திரவியங்களைத் தெரிந்துகொள்ளும். ஆட்டுமயிர்களாற் செய்யப்பட்டனவும் எலி பெருச்சாளி முதலியவற்றின் தோல்களாற் செய்யப்பட்டனவும் பூனைத்தோல்களாற் செய்யப்பட்டனவும் பொற்சரிகையினுல் அலங்கரிக்கப்பட்டனவுமான சிறந்தபோர்வைகளையும் தோல்களையும் பிருதியாகக் காம்போஜராஜன்கொடுத்தான். குருவிகள் போலச் சித்ரநிறமுள்ளவையும் கிளிமூக்குப்போலச் சிவந்த மூக்குள்ளவையுமான முந்நூறுகுதிரைகளையும் சிலேஷ்மாதகம்வன்னி புன்கு இவற்றின் காய்களினுல் வளர்க்கப்பட்ட ஒட்டகங்களையும் பெண்குதிரைகளையும் திரிகர்த்ததேசத்தார் கொடுத்தனர். இடையர்கள் தங்கள் இனத்தாருடன்கூட 1 நாற்காற்பிராணிகளையும் வஸாதிகளென்னப்பட்ட எப்போதும் திரிந்துகொண்டிருக்கும் ஜாதியார் மற்ற அனேகதனங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு தர்மராஜாவின்வாயிலில் நின்றனர். மஹாரதர்களிற் சிறந்தவனுகிய திரிகர்வதேசத்தரசன் தன் பந்துக்களாற்சூழப்பட்டு மனமகிழ்ச்சியோடும் அன்போடும் அழகான பொற்குடங்களையும் ரத்தினங்களையும் பொன்நாணயங்களையும் பொற்கட்டிகளையும் எடுத்துக்கொண்டுவந்து தர்மராஜாவுக்கு அளித்தான். குவிந்தனென்னும் பிராம்மணஸ்ரேஷ்டனுல் புத்திமானுன தர்மராஜனுக்குக் காண்பித்து அன்போடு அளிக்கப்பெற்ற சங்கத்தை ஸஹோதரர்களனைவரும் அர்ஜுனனுக்குக் கொடுத்தனர். பொன்ரேகைகளோடு கூடியதும் ஆச்சரியப்படத்தக்கதும் ஆயிரக்கணக்கான பொன் நாணயத்தினுல் விசித்ரமானதும் தன் ஒளியினுல் விளங்குவதும் அழகானதும் கண்களைக்கவருவதும் 2 விஸ்வகர்மாவினுல் பூஜிக்கப்பெற்றதுமாகிய அந்தச்சங்கை அர்ஜுனன் வாங்கிக்கொண்டான். தர்மராஜனும் அதைப் பலமுறை நமஸ்காரஞ்செய்து எடுத்துக்கொண்டான். ஊதாமலிருக்கையிலும் கர்ஜிக்கத்தக்க அந்தச்சங்கம் அர்ஜுனன் ஊதினபோது மிகவும் ஒலித்தது. அந்தச்சங்கின் ஒலியினுல் அரசர்கள் தங்கள்வலிமைகுன்றி விழுந்தனர். தமது சக்தி நிரம்பினவரும் ஒருவர்க்கொருவர் இனியனசெய்பவருமாகிய திருஷ்டத்யும்னனும் பாண்டவர்களைவரும் ஸாத்யகியும் கிருஷ்ணனுமாகிய இந்தஎண்மரும் மூர்ச்சையடைந்த அரசர்களையும் என்னையும்கண்டு அப்போது நகைத்தனர். பாரதரே! பிறகு, அர்ஜுனன் ஸந்தோஷமடைந்து பொன்கட்டின கொம்புகளையுடைய ஐந்நூறுவிருஷபங்களை அந்தக் குவிந்தன் என்னும் பிராம்மண

1 பசுக்களையும். 2 விஸ்வகர்மாவின் சிற்பத்திற்குமேலாகவே இயற்கையிலமைந்தது.

ஶ்ரேஷ்டனுக்குக் கொடுத்தான். குவிந்தனென்னும் பிராம்மணன் முகமலர்ச்சியுடன் பொன்னும் பலவகைவஸ்திரங்களுமாகிய சிறந்தகாணிக்கைகளைத் தர்மராஜாவுக்குஅனுப்பினுன். காஶ்மீர தேசத்தரசன் சுத்தமும் மதுரமுமானதிராக்ஷைப்பழமத்யத்தை யும் இன்னும் எல்லாக் காணிக்கைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு தர்ம ராஜாவினிடம் வந்தான். யவனர்கள் மனோவேகமுள்ள மலைநாட் டுக்குதிரைகளையும் பெரிய விலைபெற்ற ஆஸனங்களையும் புதியவை யும் இலேசானவையும் அழகியவையும் விலைபெற்றவையும் பிரகா சிப்பவையுமான சால்வைகளையும் மற்றுமுள்ள பலவகை ரத்னங் களையும் கொண்டுவந்து வாயிலில் நின்றனர். களிங்கதேசத்தரச னுகிய ஶ்ருதாயுஎன்பவன் மிகச்சிறந்த முத்துக்களையும் ரத்னங் களையும் அளித்தான். அங்கதேசத்தரசன் பொன்மயமான ஆபர ணங்களையணிந்த அழகியபெண்களைக் கொடுத்தான். பாரதரே! அரசரே! தென்கடற்கரையிலிருந்து வங்கதேசத்தரசன் நூற் றுக்கணக்கான பொற்கட்டில்களையும் நூற்றுக்கு மேற்பட்டபோர் வைகளையும் ஜலத்திலுண்டான ரத்னங்களையும் மற்றச் சிற்றரசர் களிடமிருந்து அவன் வாங்கின கப்பங்களெல்லாவற்றையும் தர்ம புத்ரனுக்குக் கொடுத்தான். பாண்டியராஜன் தர்த்துரமலையிலுண் டான தொண்ணூற்றுறுபாரம் நிறையுள்ள முதல்தரமான சந்த னக்கட்டைகளையும் தொண்ணூற்றுறு சங்கங்களையும் தர்மராஜா வுக்கு விரைந்து கொடுத்தான். சோளராஜன் கேரளராஜன் இரு வரும் கணக்கில்லாத சந்தனங்களையும் அகில்களையும் பலவகை யான முத்துக்களையும் வைடூரியங்களையும் பாண்டுபுத்ரனுக்குக் கொடுத்தனர். அஶ்மகராஜன் கொம்புகளில் பொன்கட்டினவை யும் பொன்ஆபரணங்களையணிந்தவையும் கன்றுகளோடுகூடியவை யும் குடங்குடமாகக் கறக்கின்றவையுமான பதினுயிரம் பசுக் களைக் கொடுத்தான். ஸிந்துதேசத்தரசன் பொன்மாலைகளினுல் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் ஸிந்துதேசத்திலுண்டானவையுமான குதிரைகளில் இருபத்தையாயிரம் கொடுத்தான். ஸௌவீரதேசத் தரசன் பொன்னினுலும் முத்துக்களினுலும் ரத்னங்களினுலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் ஒளியினுல் மத்தியான்னஸூர்யனைப் போலப் பிரகாசிப்பவையும் யானைகள் பூட்டினவையுமான முந் நூறு சிறந்ததேர்களையும் மற்றுமுள்ள கப்பங்களையும் எடுத்துக் கொண்டுவந்து பாண்டுபுத்ரனுக்குக் கொடுத்தான். பாரதரே! ராஜரே! அவந்திதேசத்தரசன் ஆயிரக்கணக்கான பலவகைரத் னங்களையும் உயர்ந்த முத்துமாலைகளையும் தோள்வளைகளையும் மற் றும் பலவகை ஆபரணங்களையும் பதினுயிரம்வேலைக்காரிகளையும் கப்பமாகக்கொண்டு ஸபையின் வாயிலில்வந்து பார்க்கவிருப்ப

முள்ளவனுகக் காத்திருந்தான். தசார்ணதேசத்தரசனும் சேதிதேசத்தரசனும் வீரனுன சூரஸேனதேசத்தரசனும் உயர்ந்தவஸ்திரங்களேயும் பலவகை ரத்னங்களேயும் மற்றுமுள்ள காணிக்கைகளெல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டுவந்து பாண்டவனுக்கு அர்ப்பணஞ்செய்தனர். காசிராஜன் மிக்கஸந்தோஷத்துடன் எண்பதிஞயிரம்பசுக்களேயும் எண்ணூறுயானைகளேயும் தர்மராஜாவுக்குக் கப்பமாகக்கொடுத்தான். பொன்மாலேகளே அணிந்தவையும் ஸிந்துநதிக்கரையிலுண்டானவையுமான குதிரைகள் பதிஞயிரத்தையும் பலவகை ரத்னங்களேயும் காசிராஜன் காணிக்கையாகக் கொடுத்தான். விதேஹதேசத்தரசனுகிய க்ருதக்ஷணனும் கோஸலதேசத்தரசனுகிய ப்ருஹத்பலனும் பதிஞலாயிரம் சிறந்த குதிரைகளேக் கொடுத்தனர். வஸாதிகளென்னும் தேசத்தாரோடு கூடிய சைப்பியராஜனும் மாலவர்களோடு கூடிய திரிகர்த்தராஜனும் பாண்டவர்களுக்கு ரத்னங்களேக்கொடுத்தனர். ஒவ்வொரு அரசனும் கொடுத்த ரத்னங்களுக்கும் அளவில்லே. அரசரே! பாருகச்சதேசத்தரசன் உயர்ந்த ஹாரங்களேயும், மற்றும் பல ஆபரணங்களேயும், நூல்வஸ்திரங்களே உடுக்கின்றவரும் இளமைப்பருவத்திலிருப்பவரும் மெல்லிய தேகமும் நீண்ட கூந்தலுமுள்ளவரும் பொன்னணிகலங்களே அணிந்தவருமாகிய நூறுயிரம்வேலேக்காரிகளேயும், பிராம்மணேத்தமர்கள் தரிக்கத்தக்க சிறந்த சுத்தமான சால்வைகளேயும், எல்லாக் காணிக்கைகளேயும் கொணர்ந்து கொடுத்தான். அவர்களனைவரும் தர்மராஜாவைக் காண்பதற்காக அரண்மனைவாயிலில் நின்றனர். காணிக்கைகளேயளிக்கும் போதுமட்டுந்தான் அவர்களுக்கு வழிகிடைத்தது. மழைபெய்வதனுலும் நதிகள்பாய்வதனுலும் க்ருஷியில் சிரமப்படாமலே தான்யங்களே விருத்திசெய்பவரும் ஸமுத்திரக்கரையில் பிறந்தவரும் ஸிந்துநதிக்கரையில் வஸிப்பவருமான த்ரும்ர், பாரதர், காஸ்யர், கிராதகர் என்னும் அரசர்கள் பலவகை ரத்னங்களேயும் வெள்ளாடுகள், செம்மறியாடுகள், பசுக்கள், கோவேறு கழுதைகள், ஒட்டகங்கள் இவைகளேயும் பொன்னேயும் பழத்திலுண்டான மதுவையும் பலவகைச் சால்வைகளேயும் காணிக்கைகளாக எடுத்துக்கொண்டு வந்து அரண்மனை வாயிலில் தடுக்கப்பட்டு நின்றனர். மஹாபலசாலியும் சூரனும் மிலேச்சர்களுக்கு அதிபதியும் பிராக்ஜ்யோதிஷதேசத்தரசனுமான பகதத்தராஜன், யவனர்சேனேயுடன் காற்றுக்கொப்பான வேகமுள்ள உயர்ந்த ஜாதிக்குதிரைகளேயும் மற்ற எல்லாவகையான காணிக்கைகளேயும்கொண்டு விரைவாகவந்து வாயிலில்தடுக்கப்பட்டு நின்

ருன். பிராக்ஜ்யோதிஷாதிபதியான அவன் குதிரைகளுக்குப் போடத்தக்க சிறந்த ஆபரணங்களையும் தந்தப்பிடிபோட்ட சிறந்த கத்திகளையும்கொடுத்துச் சென்றான். பலதேசங்களிலிருந்து வந்த [1] த்வியக்ஷர், [2] த்ரியக்ஷர், [3] லலாடாக்ஷர், [4] ஔஷ்ணீஷர், [5] அஹயர், [6] பாஹூகர், [7] புருஷாதகர், [8] ஏகபாதர் என்னும் ஜாதியார் அங்கே பொன்வெள்ளி முதலிய தனங்களை யுதிஷ்டிரனுக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுக்கவந்து வாயிலில் தடுக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டேன். பட்டுப்பூச்சிநிறமுள்ளவையும் கிளிநிறமுள்ளவையும் வானவில் நிறமுள்ளவையும் செவ்வானநிறமுள்ளவையுமாகப் பலநிறங்களாயிருக்கும் மனோவேகமான அனேகம் காட்டுக்குதிரைகளையும் விலையில்லாதபொன்னையும் ஏகபாதர்கள் யுதிஷ்டிரனுக்கு அளித்தனர். அப்போது ஸிம்ஹளதேசத்தரசன் மிகுதியான தனத்தையும் சிவப்பும் பசுமையும் கறுப்புமான நூறுபாரம் சிறந்தசந்தனக்கட்டைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு வந்து வாயிலில்தடுக்கப்பட்டு நின்றான். மஹாராஜாவே! நக்னவிஷயர்களென்றும் பர்ப்பரேயர்களென்றும் பெயர்பெற்ற அரசர்கள் நூறாயிரம் வேலைக்காரிகளையும் ஆயிரம் சால்வைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு வாயிலில் தடுக்கப்பட்டு நின்றனர். ஓ! மஹாபலசாலியே! நினைத்தபடிசெய்கிறவர்களாகிய பௌண்ட்ரர், தாமலிப்தர்என்னும் அரசர்கள் சந்தனத்தையும், வெள்ளியையும், அகிற்கட்டையாலும் பளிங்கினாலும் தந்தங்களினாலும் செய்யப்பட்ட ஸாமான்களையும், ஜாதிக்காய்களையும், தக்கோலம் லவங்கம் கர்ப்பூரமுதலான பலவகைப் பொருள்களையும் எடுத்துக்கொண்டு வந்தனர். மஹாத்மாக்களான அவர்களனைவரும் வாயிலில்தடுக்கப்பட்டு நின்றனர். மஹாராஜாவே! சைலேயனென்னுமரசன் வெண்பட்டுக்களை எடுத்துக்கொண்டு வாயிலில் நின்றபோது காவற்காரரால் தடுக்கப்பட்டான். சீனரும் ஹூணரும் கஷரும் காசரும் மலைகளுக்குள்ளிருப்பவருமாகிய இவர்கள் எல்லாத்தேசங்களிலும் பெயர்பெற்றவையும் பழகினவையுமான பதினாயிரம் குதிரைகளையும், உஷ்ணத்தைக்காக்கும் கம்பளத்தையும் விசாலமும் நல்லநிறமும் மென்மையுமுள்ளவையும் பாஹ்லீகதேசத்திலும் சீனதேசத்திலுமுண்டானவையும் பட்டுப்பூச்சிகளினாலும் [9] ரத்னங்களினாலும் உண்டானவையுமான பட்டுக்களையும்

---

1 இரண்டுகண்களையுடையவர். 2 மூன்று கண்களையுடையவர். 3 நெற்றியில் கண்ணையுடையவர். 4 தலைப்பாகைக்காரர். 5 குதிரையில்லாதவர். 6 கைநீண்டவர்கள்; நீந்துகிறவர்களென்பர் சிலர். 7 மனிதனைத்தின்பவர். 8 ஒற்றைக்காலர். 9 கற்சாயங்களினாலும்.

சுவையுள்ள கனிமுதலியவற்றையும், நல்லமணமுள்ளவற்றையும் கொணர்ந்து தெரிவித்தபிறகு வழிவிடப்பட்டனர். கர்வடர், தோமரர், சூரர், வர்த்தனகரென்பவர்கள் பலவிதமான வஸ்திரங்களையெடுத்துக்கொண்டுவந்து வாயிலில் தடுக்கப்பட்டு நின்றனர். மஹாராஜாவே! பிராக்கோடர், நாடகேயர், நந்திநகரகர், நாபிதர், த்ரைபுரர், பஞ்சமேயர், ஊருஜர்முதலான காட்டரசர்களனைவரும் மிகுதியான தனங்களையும் ஸாமான்களையும் எடுத்துக்கொண்டு வந்து வாயிலில் தடுக்கப்பட்டுநின்றனர். கௌரவராஜாவே! சகர், துஷாரர், ரோமகர், சிருங்கிகள், அஶ்மகர்; ஊருகமர் ஆகிய இவர்கள் என்னுல் பத்துக்கோடிகளாக எண்ணப்பட்டவையும் தாமரைத்தாது நிறமுள்ளவையுமான பொற்குவியல்களையும் கூர்மையும் நீளமுமானகத்திகளையும் தடிகள், சக்திகள், கோடாலிகள் முதலிய மற்றைய ஆயுதங்களையும் பருத்திநூலாற் செய்யப்படாத மெல்லியவஸ்திரங்களையும் பதப்படுத்தின ஆட்டுத்தோல்களையும் கொழுத்தசேனைகளையும் கொண்டுவந்து வாயிலில் தடுக்கப்பட்டு நின்றனர். கிழக்குத்தேசத்துக்கு அதிபதியான அரசன் பொன்னிணுலும் ரத்னங்களிணுலும் விசித்ரமானவையும் யானைத்தந்தங்களிணுற் செய்யப்பட்டவையும் மிக்க விலைபெற்றவையுமான ஆசனங்களையும் வாஹனங்களையும் சயனங்களையும் பொன்னிணுலலங்கரிக்கப்பட்டவையும் பழகினகுதிரைகள் பூட்டப்பட்டவையும் புலித்தோல் போர்க்கப்பட்டவையும் மேலே அலங்காரங்கள் செய்யப்பட்டவையும் விசித்ரமான பல உருவமுள்ளவையுமான ரதங்களையும் அனேகவிதமான விற்களையும் நாராசங்களையும் அர்த்தசந்திர பாணங்களையும் பல அஸ்த்ரங்களையும் இவ்வகையான இன்னும் அனேகம்பொருள்களையும் எடுத்துக்கொண்டு மஹாத்மாவான பாண்டவனுடைய யாகசாலையில் பிரவேசித்தான். பட்டுப்பூச்சியிணுலுண்டான பட்டுக்கள் இரண்டாயிரத்தையும் செடிகளாலுண்டான பட்டுக்கள் பதிணுயிரத்தையும் வெண்கலப்பாத்திரங்களையும் விலைபெற்ற ரத்னகம்பளங்களையும் பலவகை ரத்னங்களையும் ஸந்தோஷத்துடன் தர்மராஜாவுக்கு அளித்தான். அரசரே! கடற்கரையிலுள்ள மனிதர்கள் இன்னும்அனேக ரத்னங்களைக்கொண்டு வந்து பாண்டவனுக்குக் கொடுத்தனர். ராஜரே! மாலவர்கள் பலவகைரத்னங்களைக் கொடுத்தனர். அரசர்க்கரசே! மஹாபலசாலியான ஸௌராஷ்டிரதேசத்தரசன் கோடிமரக்கால் அளவுள்ள கோதுமைமுதலான பலவகைத்தானியங்களையும் பலவகைரத்னங்களையும் எடுத்துக்கொண்டுவந்து பாண்டவனுக்கு அன்புடன் கொடுத்து மஹாயாகத்தில் பிரவேசித்தான். மஹாராஜாவே! அந்த

ஸௌராஷ்டிரராஜன் இரண்டுமரக்கால்பிடிக்கும் நல்லெண்ணெய்க் குடங்கள் பதினாயிரமும் ஆயிரம்வண்டி உயர்ந்த வெல்லங்களு மாகிய இவைஎல்லாவற்றையும் கொண்டுவந்து குந்திபுத்ரனுக்குக் கொடுத்தான். வேந்தரே! பலதேசங்களிலிருந்தும் வந்த மற்றஅர சர்களும் பலவகை ரத்னங்களைக் கொண்டுவந்து தர்மராஜாவுக்குக் கொடுத்தனர். தேசங்களும் வனங்களும் மலைகளுமடங்கிய இந்த ஜம்புத்தீவுமுழுமையிலும் தர்மராஜனுக்குக் கப்பம் கொடாத அர சன் ஒருவனுமில்லை. அந்தயாகத்திற்கு வராதமனிதன் ஏழுவரு ஷங்களிலுமில்லை. பலவகைக்கூட்டங்களும் நிறைந்த அந்த யாக சாலையானது இந்திரஸபைபோல விளங்கிற்று. அரசரே! அரசர் கள் யாகத்துக்கு வெகுமதிகளாகக்கொடுத்த பலவகைப் பெருந் தனக்குவியல்களைப்பற்றி நான் சொல்லப்போவதைக் கேளும். மேருமலைக்கும் மந்தரமலைக்குமிடையில் சைலோதையென்னும் நதிக்கரையில் மூங்கில்களின் இனியநிழலை அடுத்துவஸிப்பவர் களும் தனிஆஸனம்முதலிய மரியாதைகளுக்குத்தக்கவர்களுமான கஷர், பிரதரர், தீர்க்கவேணுக்கள், பாரதர், குலிந்தர், தங்கணர், பரதங்கணர்ஆகிய மனிதர்கள், எறும்புகளினால் வளைகளிலிருந்து வெளியிற்கொண்டுவரப்பட்ட பிபீலிகமென்னும் பெயருள்ள சிறந்த தங்கத்தை மரக்காலால் அளக்கும்படி குவியல்களாகக்கொணர் ந்து கொடுத்தனர். கறுத்தவாலும் வெளுத்தவாலுமுள்ள அனே கம்கவரிமான்களையும், இமயமலையின் மலர்களிலிருந்துண்டான மிகுதியான இனியதேனையும், வடகுருதேசத்திலிருந்தும் கைலா ஸத்துக்கு வடக்கிலிருந்தும் வந்த மிகச்சிறந்த சக்தியுள்ள மூலிகை களையும், மஹாத்மாக்களான வ்யூடமால்யர்களென்னும் அரசர் களும் மலைநாட்டரசர்களும் அஜாதசத்ருவுக்குக் கொண்டுவந்து வணங்கிநின்றனர். அரசரே! அவர்கள் வாயிலில் தடுக்கப்பட்டு நின்றனர். மனிதர்க்கதிபதியே! இமயமலைக்குப் பின்புறத்திலும் ஸூர்யன் உதயமாகிற மலைச்சாரலிலும் கடற்கரையிலும் லௌ ஹித்யமென்னும் ஆற்றின்அருகிலும் வஸிப்பவர்களும் கனிகளை யும் கிழங்குகளையும் புஜிப்பவர்களும் தோலாடையுடுப்பவர்களு மாகிய இன்னும் அனேககிராதர்கள் உயர்ந்தசந்தனங்களையும் அகில்களையும் சிறந்த சால்வைகளையும் தோல்களையும் ரத்னங்களை யும் பொன்களையும் பலவகை வாஸனைத்திரவியங்களையும் கிராத ஜாதிப்பெண்களாகியதாஸிகள் பதினாயிரவரையும் கண்ணுக்கினிய அனேகம்பொருள்களையும் நெடுந்தூரம்செல்லத்தக்க மிருகங்களை யும் பறவைகளையும் மலைகளிலிருந்து சேர்க்கப்பட்ட மிகுந்தஒளி யுள்ள தங்கத்தையும் கப்பமாகக் கொண்டுவந்து வாயிலில்தடுக்கப்

பட்டு நின்றனர். அரசரே! காபவ்யர், தரதர், தர்வர், சூரர், யமகர், ஔதும்பரர், துர்விபாகர் ஆகிய இவர்கள் வாயிலில் தடுக்கப் பட்டுநின்றனர். காஸ்மீரர், குமாரர், கௌரகர், ஹம்ஸகர், சிபிகள், திரிகர்த்தர், யௌதேயர், மத்ரகர், வஸாதேயர், மௌலேயர், தாஹர், க்ஷுத்ரகர், மாலவர், சௌண்டிகர், ஔதகர், ஸால்வர், அங்கர், வங்கர், யவனர், கயர் என்னும் உயர்குலத்தோரும் சிறந்தவரும் குற்றமற்றவருமாகிய அரசர்கள் நூற்றுக்கணக்காக வரிசையாக ஆயுதங்களைத் தரித்துக்கொண்டு அஜாதசத்ருவுக்குத் தனத்தைக்கொண்டுவந்து கொடுத்தனர். பாரதரே! வங்கர், களிங்கர், மகதர், தாம்ரலிப்தர், புண்ட்ரகர் என்னுமரசர்கள், தங்கள்தேசங்களிலிருந்துவந்து [1] கௌசிகம், [2] பத்ரோர்ணம் என்னும் பட்டுக்களைத் தர்மராஜாவுக்குக் கொடுத்தனர். நுகத்தடிகள்போன்ற தந்தங்களையுடையவையும் பொற் கச்சைகள் கட்டப் பட்டவையும் தாமரைமலரின் நிறமுள்ளவையும் மேலேசித்ர கம்பளங்கள்விரிக்கப்பட்டவையும் மலைகள்போன்றவையும் எக்காலமும் மதஜலம் பெருகுகின்றவையும் காம்யகமென்னும் தடாகத்தின் அருகிலிருப்பவையும் அடக்கமுள்ளவையும் நல்லஜாதியிற் பிறந்தவையும் அலங்காரங்களுள்ளவையுமான ஆயிரம்யானைகளை ஒவ்வொருவனும் கப்பமாகக் கொண்டுவந்து நிற்கும்போது, 'வாயில்விட்டபிறகு போகலாம்' என்று வாயிற்காவற்காரர்களால் சொல்லப்பட்டதனால் அவர்கள் ஸந்தோஷமடையவில்லை. விதேஹர், புண்ட்ரர், கௌலேயர், தாம்ரலிப்தகர், மருகர், காசிகர், தர்த்தர், பௌமேயர், நடநாடகர், கர்நாடர், காம்ஸ்யகுட்டர், பத்மஜாலர், ஸதீநரர், தக்ஷிணதேசத்தார், புளிந்தர், சபேரர், தங்கணர், கஷர், பர்ப்பரர், யவனர், கர்க்கரர், ஆபீரகர், பல்லவர், சகர், காரூசர், தும்பகர், காசிகர் முதலான பல அரசர்களும் பல திசைகளிலிருந்தும் வந்தனர். மற்றுமுள்ள அனேக மஹாத்மாக்களினால் அங்கே ரத்னங்கள் கொண்டுவரப்பட்டன. கடலினுண்டான உயர்ந்த வைடூரியக்கற்களையும் முத்துக்களையும் வலம்புரிச் சங்கங்களையும் சிறந்தசிப்பிகளையும் ஸிம்ஹளர் கொடுத்தனர். இந்திரனுடைய வேலைக்காரனாகிய சித்ரரதனென்னும் கந்தர்வராஜன் ரத்னச்சேணம் போடப்பட்டவையும் கடைக்கண்கள் சிவந்தவையும் வாயுவேகமுள்ளவையுமான நானூறு கறுப்புக் குதிரைகளைக் கொடுத்தான். தும்புருவென்னும் கந்தர்வன் ஸந்தோஷமடைந்து மாவிலை நிறமுள்ளவையும் பொன்மாலைகளணிந்தவையுமான நூறுகுதிரைகளை அளித்தான். கௌரவராஜரே! ஸமர்த்தனான

1 நாரினுலுண்டானது. 2 பூச்சியினுலுண்டானது.

சூகரதேசத்தரசன் அனேகம்நூறு சிறந்தயானைகளைக் கொடுத்தான். மத்ஸ்யதேசத்தரசனுகிய விராடனுல் பொன்மாலைகளை அணிந்த இரண்டாயிரம் மதயானைகள் கப்பங்களாகக் கொடுக்கப்பட்டன. வேந்தரே! பாம்ஸுராஷ்டிரமென்னும் தேசத்திலிருந்து வஸுதானனென்னும் அரசன் பொன்மாலைகளையணிந்தவையும் வேகமும் பலமுமுள்ளவையும் இளமைப்பருவத்திலிருப்பவையுமான இரண்டாயிரம்குதிரைகளையும் இருபத்தாறுயானைகளையும் நிரம்பின காணிக்கையாகக் கொண்டுவந்து பாண்டவர்களுக்குக் கொடுத்தான். அரசரே! துருபதனுல் பதினுலாயிரம் தாஸிகளும் மனைவிகளோடுகூடிய பதினுயிரம் தாஸர்களும் யானைகள் பூட்டின இருபத்தாறு தேர்களும் தனது முழுராஜ்யமும் யாகத்திற்காகப் பாண்டவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டனர். விருஷ்ணிகுலத்தோனுகிய கிருஷ்ணனும் அர்ஜுனனைக் கௌரவிப்பதற்காகப் பதினுலாயிரம் சிறந்தயானைகளைக் கொடுத்தான். கிருஷ்ணன் அர்ஜுனனுடைய ஆத்மா; அர்ஜுனன் கிருஷ்ணனுடைய ஆத்மா; அர்ஜுனன் எதைச்சொன்னுலும் அதையெல்லாம் கிருஷ்ணன் செய்வானென்பது திண்ணம். தனஞ்சயனுக்காகக் கிருஷ்ணன் ஸ்வர்க்கலோகத்தையும் விட்டுவிடுவான். அவ்வாறே, கிருஷ்ணனுக்காகத் தனஞ்சயன் உயிரையும்விடுவான். சோழராஜனும் பாண்டியராஜனும் மலயம் தர்த்துரமென்னும் மலைகளிலிருந்து பொற்குடங்களில் வைக்கப்பட்ட மணமுள்ள சந்தனக்குழம்புகளையும் சந்தனக்கட்டைகள் அகிற்கட்டைகளின் குவியல்களையும் ஒளியுள்ள முத்துக்களையும் ரத்னங்களையும் பொன்மயமான மெல்லிய வஸ்திரங்களையும் கொண்டுவந்து வாயிலில் வழிகிடைக்காமலிருந்தனர். ஸிம்ஹளர்கள் ஸமுத்திரத்திலுண்டான உயர்ந்த வைடூர்யக்கற்களையும் முத்துக்குவியல்களையும் நூற்றுக்கணக்கான விரிப்புக்களையும் அங்கே கொண்டுவந்தனர். ரத்னமயமான உடைகள் போர்த்தவரும் கறுத்தநிறமுள்ளவரும் கடைகள் சிவந்தவருமான ஸிம்ஹளர்கள் அந்தக் காணிக்கைகளை எடுத்துக்கொண்டு வந்து வாயிலில் தடுக்கப்பட்டு நின்றனர். பிராம்மணர்களும் ஜயிக்கப்பட்ட க்ஷத்ரியர்களும் வைசியர்களும் பணிவிடைசெய்யக்கருதினசூத்ரர்களும் தர்மராஜாவை ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்காகக் காணிக்கைகளைக் கொண்டுவந்தனர். மிலேச்சர்களனைவரும் முதல் இடைகடையாகிய எல்லாவருணத்தாரும் யுதிஷ்டிரனிடம் அன்போடும் கௌரவத்தோடும் வந்தனர். பலதேசங்களிலுண்டான பலஜாதியார் வந்திருந்ததனுல் இவ்வுலகமே யுதிஷ்டிரனுடையகிருஹத்தில் சேர்க்கப்பட்டது போலிருந்தது. அரசர்களால் எதிரிக

ளுக்குச் சேர்ப்பிக்கப்பட்ட அளவற்ற பலவகைக்காணிக்கைகளைப் பார்த்தபோது துயரத்தினால் எனக்கு இறப்பதில் எண்ணமுண்டாயிற்று. அரசரே! யுதிஷ்டிரன் எவர்களுக்குச் சமைத்தவற்றையும் சமைக்காதவற்றையும் பகுத்துக்கொடுத்தானோ அந்தப்பாண்டவர்களின் வேலைக்காரர்களைப்பற்றி உமக்குச் சொல்வேன். யானைப்பாகர்களும் குதிரைக்காரர்களுமாக மூன்றுகோடியேபதினாயிரவர். ரதிகர்கள் பத்துக்கோடி. காலாட்களுக்குக் கணக்கில்லை. பச்சையாக அளக்கப்படுவதும் பிறகு சமைக்கப்படுவதும் உடனே கொடுக்கப்படுவதுமாயிருந்தது. மற்றஓரிடத்தில் சுத்திசெய்வதற்காகப் புண்ணியாகவாசனத்தின் கோஷமேயிருந்தது. யுதிஷ்டிரனுடைய கிருஹத்தில் எல்லாவருணங்களிலும் உண்ணாதவனையும் குடிக்காதவனையும் அலங்காரஞ்செய்துகொள்ளாதவனையும் வெகுமதிக்கப்படாதவனையும் நான் பார்க்கவில்லை. யுதிஷ்டிரனால் காப்பாற்றப்பட்ட ஸ்நாதகர்களும் கிருஹஸ்தர்களும் எண்பத்தெண்ணாயிரவர். ஒவ்வொருவருக்கும் முப்பது முப்பது வேலைக்காரிகள். அவர்கள் மிக்க அன்போடும் திருப்தியோடும் யுதிஷ்டிரனுடைய பகைவர்கள் அழியவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கின்றனர். யுதிஷ்டிரனுடைய கிருஹத்தில் பொற்பாத்திரங்களில் புஜிக்கும் ஊர்த்துவரேதஸ்களான யதிகள் பதினாயிரவர். அரசரே! த்ரௌபதி, தான் புஜியாமல் கூனர்கள் குள்ளர்கள்முதலான எல்லாஜனங்களும் உண்டதையும் உண்ணாததையும் கவனித்தாள். பாரதரே! பாஞ்சாலர்கள் ஸம்பந்திகளாயிருப்பதனாலும் அந்தகர்களும் விருஷ்ணிகளும் சினேகிதர்களாயிருப்பதனாலும் அவ்விருதிறத்தார்மட்டும் தர்மராஜாவுக்குக் [1] கப்பமாகக் கொடுக்கவில்லை.

எழுபத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் சொல்லியதன் தொடர்ச்சி.)

பூஜிக்கத்தக்கவர்களும் ஸத்யம்தவறாதவர்களும் சிறந்ததவமும் நிரம்பினவித்தையுமுள்ளவர்களும் நன்றாகப் பேசுகிறவர்களும் வேதங்களின்முடிவுகண்டு அவபிருதஸ்நானம்செய்தவர்களும் தைரியமும் அகாரியங்களில் வெட்கமுமுள்ளவர்களும் தர்மத்தில் மனமுள்ளவர்களும் புகழ்பெற்றவர்களும் ராஜ்யபட்டாபிஷேகம்செய்யப்பெற்றவர்களுமான அரசர்களும் யுதிஷ்டிரனிடம் காத்திருக்கின்றனர். வெண்கலத்தினாற் செய்யப்பட்ட கறக்கும் பாத்திரங்க

1 அவர்கள் பிரீதியினால்கொடுத்தனர்.

ளுடன் அரசர்களினால் தக்ஷிணைக்காகக் கொண்டுவரப்பட்ட அனேகமாயிரம் காட்டுப்பசுக்கள் ஆங்காங்கு காணப்பட்டன. பாரதரே! அந்தயாகத்தில் அரசர்கள் தர்மராஜனை மரியாதை செய்வதற்காக ஊக்கத்துடன் அபிஷேகத்திற்குரிய பலவகைப் பொருள்களையும் தாமாகவே கொண்டுவந்து கொடுத்தனர். பாஹ்லீகதேசத்தரசன் பொன்னினால் அலங்காரஞ்செய்யப்பட்ட ரதத்தைக்கொண்டுவந்தான். ஸுதக்ஷிணனென்னுமரசன் காம்போஜதேசத்திலுள்ள வெள்ளைக்குதிரைகளை அதிற்பூட்டினான். சேதிதேசத்தரனும் மஹாபலசாலியுமானசிசுபாலன் அன்புடன் தேரச்சையும் உயரமான கொடிமரத்தையும் தானாகவேகொணர்ந்துகொடுத்தான். தென்தேசத்தரசன் கவசத்தையும், மகததேசத்தரசன் மாலையையும் கிரீடத்தையும், சிறந்தவில்லாளியான வஸுதானனென்பவன் அறுபது வயதுள்ள சிறந்தயானையையும் மத்ஸ்யதேசத்தரசன் பொன்பாச்சிகைகளையும், ஏகலவ்யன் பாதுகையையும், அவந்திதேசத்தரசன் அபிஷேகத்திற்குரிய அனேக தீர்த்தங்களையும், சேகிதானன் தூணியையும், காசிராஜன் வில்லையும், சல்லியன் பொன்னினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் உறையில் வைக்கப்பட்டதுமான அழகான பிடியுள்ள கத்தியையும் கொடுத்தனர். பிறகு, தௌம்யரும் மிகச்சிறந்த தவமுள்ள வியாஸரும் நாரதரையும் தேவலரையும் அஸிதரையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு அபிஷேகஞ்செய்தனர். அந்தஅபிஷேகத்திற்கு மஹரிஷிகள் அன்புடன் வந்திருந்தனர். வேதங்களிற் கரைகண்டவர்களான பரசுராமர் முதலிய மற்றுமுள்ள மஹாத்மாக்களும், மிகுதியாகத் தக்ஷிணைகளைக் கொடுக்கும் தர்மராஜாவினிடம், ஸப்தரிஷிகள் தேவலோகத்தில் தேவேந்திரனிடம் வருவதுபோல, மந்திரங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தனர். தவறுதபராக்ரமமுள்ள ஸாத்யகி தர்மராஜாவுக்குக் குடைபிடித்தான். பாண்டவர்களாகிய தனஞ்சயனும் பீமஸேனனும் இரண்டு விசிறிகளை எடுத்துக்கொண்டனர். நகுல ஸஹதேவர்களிருவரும் இரண்டு வெண்சாமரங்களை எடுத்துக்கொண்டனர். முன்யுகத்தில் பிரம்மதேவர் இந்திரனுக்காக எடுத்துக்கொண்டதான அந்த வருணனுடைய சங்கத்தைத்திருப்பாற்கடல் தர்மராஜாவுக்குக் கொணர்ந்துகொடுத்தது. ஆயிரம் பொன்களால் விசுவகர்மாவினால் நன்றாகச் செய்யப்பட்டதும் உறியில் வைக்கப்பட்டதுமான அந்தச் சங்கத்தினால் கிருஷ்ணன் அபிஷேகஞ்செய்தான். அதனால் எனக்குத் துயரம் உண்டாயிற்று. பக்ஷிகள் கீழ்கடலிலிருந்து மேல்கடலுக்கும் தென்கடலுக்கும் சென்றன. வடகடலுக்குமட்டும் செல்லவில்லை. அந்தக்காலத்

தில் மங்களகரமான சங்குகளை நூற்றுக்கணக்காக ஊதினர். அவை ஊதப்பட்டுச் சப்திக்கும்போது எனக்கு மயிர்சிலிர்த்தது. பராக்ரமம் குறைந்தவர்களான அரசர்கள் விழுந்தனர். தைர்யமும் பராக்ரமமுமுள்ளவர்களும் ஒருவர்மேல் ஒருவர் அன்புள்ளவர்களுமான திருஷ்டத்யும்னனும் பாண்டவர்களும் ஸாத்யகியும் கிருஷ்ணனுமாகிய எண்மரும், மயக்கமுற்ற அரசர்களையும் என்னையும் கண்டு நகைத்தனர். வேந்தரே! பிறகு, அர்ஜுனன் ஸந்தோஷத்துடன் பொன்கட்டின கொம்புகளோடுகூடிய ஐந்நூறு விருஷபங்களைப் பிராம்மணஶ்ரேஷ்டர்களுக்குத் தானஞ்செய்தான். குந்திபுத்ரனும் ராஜாவுமான யுதிஷ்டிரன், மிகச் சிறந்த பெருமையை அடைந்திருந்ததுபோல ரந்திதேவன், நாபாகன், மாந்தாதா, மனு, வேனன்புத்ரனாகிய பிருதுசக்ரவர்த்தி, பகீரதன், யயாதி, நகுஷன் இவர்கள் யாருமிருந்ததில்லை. இவ்வாறு ஹரிச்சந்திரன்போல ராஜஸூயத்தைச்செய்து, யுதிஷ்டிரன் பிரபுவானன். பிரபுவே! பாரதரே! ஹரிச்சந்திரனிடத்திலிருந்ததுபோல யுதிஷ்டிரனிடமிருக்கும் ராஜ்யலக்ஷ்மியைக் கண்டபிறகு, என்உயிர் வாழ்க்கையைச் சிலாக்யமாக எப்படி நினைக்கிறீர்? அரசரே! இந்தக்காலமே குருடனால் படைக்கப்பட்டதுபோலத் தாறுமாறாயிருக்கிறது. தாழ்ந்தவர் விருத்தியாகின்றனர். உயர்ந்தவர் குறைகின்றனர். கௌரவரே! இவ்வாறு பார்த்தபிறகு, என்ன ஆராய்ந்து பார்த்தும் நான் ஸுகம்பெறவில்லை. அதனால், இவ்வகையான இளைப்பையும் நிறமாறுதலையும் துயரத்தையும் அடைந்திருக்கிறேன்' என்றான்.

எண்பதாவது அத்யாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திருதராஷ்டிரன் பாண்டவர்களைப் பகையாமலிருக்கும்படி துரியோதனனுக்கு நியாயம் சொல்லியது.)

திருதராஷ்டிரன், 'புத்ரனே! நீ முதல்புத்திரன்; எனது முதல் பார்யையின் புத்திரன்; பாண்டவர்களைப் பகையாதே; பகைப்பவன் மரணத்துக்கு ஸமானமான துயரத்தைத் தேடிக்கொள்ளுகிறான். பரதஶ்ரேஷ்டனே! பிறருடைய கபடத்தை அறியாதவனும் நம்மைப்போலவே ஐஶ்வரியமுள்ளவனும் நம்முடைய மித்திரர்களையே தனக்கும் மித்திரர்களாக உடையவனும் நம்மைப் பகையாதவனுமாயிருக்கிற யுதிஷ்டிரனை உன்னைப்போன்றவன் பகைப்பது எவ்வகை? அரசனே! புத்ர

னே! குலத்திலும் பராக்ரமத்திலும் அவனுக்குச் சரியாயிருக்கிற நீ அறியாமையால் உன் பிராதாவினுடைய ஐஸ்வர்யத்திற்கு ஏன் ஆசைப்படுகிறாய்? இப்படி இராதே; அடங்கு; வ்யஸனப்படாதே; பரதஸ்ரேஷ்டனே! அந்தயாகச்சிறப்பை நீ விரும்புகிறாயாயின் அம்மஹாயாகத்தை உனக்கும் ரித்விக்குக்கள் செய்விக்கட்டும். அரசர்கள் உனக்கும் மிகுதியான திரவியத்தையும் ரத்னங்களையும் ஆபரணங்களையும் அன்போடும் கௌரவத்தோடும் காணிக்கையாகக் கொடுப்பார். குழந்தாய்! அயலானுடைய பொருளில் ஆசைப்படுவது கெட்டவர்களின்நடை. தனக்குள்ளதில் திருப்தியையடைந்து தன் தர்மத்தை விடாமலிருப்பவனெவனோ அவன்தான் எளிதில் விருத்தியாவான். வேண்டினவற்றைக் கறக்கும் பூமி வீரனுக்குப் பத்னியென்று சொல்லப்படுகிறது. அதுபோலவே ராஜ்யலக்ஷ்மியும் வீரனுடைய பாரியைதான். இவ்விரண்டும் பார்யைகளைப் போன்றவையே. உனக்கும் சக்தியிருக்குமாயின் இந்தப்புவனியை ஆள்வாய். அயலான் பொருளைக் கவர்வதுமட்டும் சிறிதும்தகாது. வேண்டினவர்கள்விஷயத்தில் அக்ரமத்தைக்கருதுகிறவனுக்கு இம்மைமறுமை இரண்டிலும் துயரந்தான். அன்னியருடைய திரவியங்களையடையப் பிரவிர்த்தியாமலிருப்பதும் தன்கார்யங்களில் விடாமுயற்சியும் ஈட்டினபொருள்களைக் காப்பதுமாகிய இவைதாம் பிரபுத்வத்தின் அடையாளங்கள். ஆபத்துக்களில் துயரப்படாதவனும் செய்வனவற்றைத் திருந்தச்செய்பவனும் என்றும் முயற்சியுள்ளவனும் தவறுதலில்லாதவனும் மனத்தையடக்கினவனுமான மனிதன் எக்காலமும் க்ஷேமங்களையே பார்ப்பான். தன்கைகளையே வெட்டுவதுபோல இந்தப் பாண்டுபுத்திரர்களை நீ வெட்டலாகாது. அந்தப்பாண்டவர்களும் உன் விஷயத்தில் அப்படியே. உன் பிராதாக்களின் அந்தத் தனத்தைப்பெறுவதற்காக மித்திரத்துரோஹஞ்செய்யாதே. ராஜாவே! பாண்டுவின்புத்ரர்களைப் பகையாதே. அப்படியே உன்பிராதாக்களான அவர்களுடைய நிரம்பின ஐஸ்வரியத்தையும் வெறுக்காதே. குழந்தாய்! மித்திரத்துரோஹஞ்செய்வதில் பெரும்பாவம் இருக்கிறது. உனக்கு எவர்கள் கூடஸ்தர்களோ அவர்கள் தாம் அவர்களுக்கும் கூடஸ்தர்கள். பரதஸ்ரேஷ்டனே! நீயும் அந்தர்வேதிகையென்னும் யாகசாலையில் திரவியங்களைத் தானஞ்செய்து மனத்திற்கினிய போகங்களை அனுபவித்து மங்கையருடன் விளையாடிக் கவலையின்றிச் சாந்தனாயிரு' என்றான்.

எண்பத்தோராவது அத்யாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திருதராஷ்டிரனிடம் துரியோதனன் தன்கருத்தை வற்புறுத்திக்கூறியது.)

அங்ஙனம் கூறியதைக் கேட்ட துரியோதனன் சொல்லுகிறான்:—'எவனுக்குக் கேள்விமட்டும் மிகுதியாயிருந்து இயற்கை அறிவில்லாமலிருக்கிறதோ அவன், பக்ஷணங்களின் சுவையை அகப்பை அறியாமலிருப்பதுபோலச் சாஸ்திரங்களின் கருத்தை அறிவதில்லை. அல்லது, தெரிந்தே என்னைப்பிரமிக்கச்செய்கிறீரோ? நீர் ஓடத்திற்கட்டின ஓடம்போலிருக்கிறீர். உமக்கு ஸ்வகார்யத்தில் ஊக்கமில்லையா? அல்லது, என்னை நீர் பகைக்கிறீரா? உம்மைக் கட்டளையிடுபவராக அடைந்த இந்த உமதுபுத்திரர்கள் நிலைபெறார்கள். தனக்குத் தானே நேரிடக்கூடிய விஷயத்தையே நாம்செய்யத்தக்க காரியமாக நீர் எப்போதும் சொல்லுகிறீர். பிறர்புத்திகேட்பவனைத் தலைவனாகப் பெற்றவன் வழி தெரியாமல் மயங்குவான். அவன்பின் செல்பவர்கள் சரியான வழியில் செல்வதெவ்வகை? அரசரே! முதிர்ந்த அறிவுள்ளவரும் பெரியோரைஅடுத்தவரும் ஐம்புலன்களையும் கட்டினவருமான நீர் தம்காரியங்களைச் செய்யத்தொடங்கின எங்களை மிகவும் பிரமிக்கச்செய்கிறீர். உலகநடையைக்காட்டிலும் அரசன் நடை வேறென்று பிருஹஸ்பதி சொல்லியிருக்கிறார். அதனால், வேந்தன் ஊக்கத்துடன் எப்போதும் தன்லாபத்தையே சிந்தித்தல்வேண்டும். மஹாராஜாவே! க்ஷத்ரியனுடையதொழில் ஜயத்திலேதான் இருக்கிறது. அது தர்மமாயிருந்தாலும் சரி; அதர்ம்மமாயிருந்தாலும்சரி; தன் தொழிலைப்பற்றிப் பரீக்ஷை ஏது? பரதச்ரேஷ்டரே! எதிரிகளினுடைய சிறப்புற்ற ராஜ்யலக்ஷ்மியைப் பெறவிரும்புகிற அரசன், ஸாரதி சாட்டையினால் குதிரைகளை ஓட்டுவதுபோல எதிரிகளை எல்லாத் திசைகளிலும் ஓட்டவேண்டும். கபடமாகவோ வெளிப்படையாகவோ உள்ள எந்த உபாயமானது எதிரியைத் துன்பப்படுத்துமோ அதுதான் அஸ்த்ரமறிந்தவரின் அஸ்த்ரம். வெட்டுங் கருவியே அஸ்த்ரமென்று சொல்லப்படவில்லை. சத்துருவென்பதும் மித்திரனென்பதும் எழுதிவைத்திருப்பனவுமல்ல; பட்டயமுமல்ல. அரசனே! எவன், எவனுக்குத் துன்பத்தை உண்டுபண்ணுகிறானோ அவன் அவனுக்குச் சத்துருவென்று சொல்லப்படுகிறான். திருப்தியடை

யாமலிருப்பதுதான் ஐஶ்வர்யத்திற்குக்காரணம்; அதனால் அதை நான் விரும்புகிறேன். வேந்தரே! விருத்தியாவதற்கு முயற்சி செய்வதுதான் நீதியின் துணிபு. ராஜ்யத்திலும் செல்வத்திலும் எனதென்கிற எண்ணத்தை யாருஞ்செய்யத்தகாது. முன்கிடைத்ததைப் பிறர் பிறகு எடுத்துக்கொள்ளுவார்கள். அஃது அரசர்களின் தர்மமென்றே அறிகின்றனர். இந்திரன் துரோகம் பண்ணுவதில்லையென்று வாக்குத்தத்தஞ்செய்து நமுசியென்னும் அஸுரனுடைய தலையைவெட்டினன். சத்துருவினிடத்தில் அவ்வகையான ஒழுக்கம் எப்போதும் உள்ளதென்று இந்திரனலேயே நினைக்கப்பட்டது. பகையில்லாத அரசன் ஊரைவிட்டுச்செல்லாத பிராம்மணன் இவ்விருவரையும், எலிகளைப்பாம்புதின்பதுபோல, பூமி தின்றுவிடுகிறது. அரசரே! ஒரு மனிதனுக்குப் பிறப்பினலேயே பகைவன் இல்லை. எவனுக்கு எவனேடு தொழிலொன்றுயிருக்கிறதோ அவனுக்கு அவன்பகைவன்; மற்றஜனங்கள் பகைவராகார். எவன் சத்துருவின்பக்ஷம் அபிவிருத்தியாவதை அறிவின்மையினல் கவனியாமல் விடுகிருனே அவனுக்கு அந்தச் சத்துருபக்ஷம், சிகித்ஸைசெய்யாமல்விடப்பட்ட ரோகம்போல வேரைஅறுத்துவிடுகிறது. பராக்ரமத்தினல் மிக்கமேன்மையை அடையும் சிறியசத்ருவுங்கூட, வேரில் உண்டானபுற்று மரத்தைத் தின்பதுபோல அருகிலிருந்தே அரித்துவிடுவான். அஜமீடவம்சத்தவரே! பாரதரே! எதிரியின்சிறப்பானது உமக்குப் பிரியமாயிருக்கலாகாது. இந்த நீதியானது புத்திமான்கள் தலையில்வைத்திருக்கும் பாரமாயிருக்கிறது. தன்தேஹத்தின் வளர்ச்சியைப் போலத் திரவியங்கள் விருத்தியாவதை எவன் விரும்புகிருனே அவன்தான் தன் இனத்தாரில் சிறப்பைஅடைகிருன். உடனே மேன்மையைத்தருவது பராக்ரமந்தான். பாண்டவர்களின் ஐசுவரியத்தைக்காணுமலிருந்தால் எனக்குப் பிராணஸந்தேஹம் உண்டாகாது. ஆதலால், அந்த ஐசுவரியத்தைப் பெறக்கடவேன்; அல்லது யுத்தத்திலடிபட்டுப் படக்கடவேன். அரசரே! பாண்டவர்கள் நாளுக்குநாள் மேலாகின்றனர். நம்முடைய மேன்மையோ நிலையற்றதாயிருக்கிறது. இந்தநிலைமையிலிருக்கின்ற எனக்கு உயிரினல்ஆவதென்ன?' என்றுன்.

எண்பத்திரண்டாவது அத்யாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சகுனியும் துரியோதனனும் சூதாட்டத்தைப்பற்றி வற்புறுத்திச் சொன்னதன்மேல் திருதராஷ்டிரன் பாண்டவர்களை அழைத்துவரும்படி விதுரரை அனுப்பியது.)

சகுனி, துரியோதனனைப்பார்த்து, 'ஜயிப்பவரிற்சிறந்தவனே! பாண்டுபுத்திரனான யுதிஷ்டிரனிடத்திலுள்ள எந்தராஜ்யலக்ஷ்மியைக்கண்டு நீ துயரப்படுகிறாயோ அந்தராஜ்யலக்ஷ்மியைச் சூதாட்டத்தினால் நான் வாங்கிவிடுவேன். அரசனே! குந்திபுத்ரனான யுதிஷ்டிரனை நீ அழைக்கமாத்திரம் வேண்டும். நான் படைத்தலையில் யுத்தஞ்செய்யாமலும் பிராணஸம்சயத்தை அடையாமலும் புண்படாமலும் பாச்சிகைகளை இறைத்து, தெரியாதவனான தர்மராஜனை ஜயிப்பதில்ஸமர்த்தன். பாரதனே! என்னுடையபந்தயங்கள்தாம் விற்களென்றும், காய்கள்தாம் அம்புகளென்றும், சூதாட்டத்தினுடைய ரஹஸ்யந்தான் நாண்கயிறென்றும், காய்களைப்போடும் வகைதான் தேரென்றும் அறி' என்று சொன்னான். பிறகு, துரியோதனன், 'வேந்தரே! சூதாட்டந் தெரிந்த இந்தச்சகுனி சூதினாலேயே பாண்டவர்களிடமிருந்து ராஜ்யலக்ஷ்மியைவாங்கத் திறமையுள்ளவனாயிருக்கிறான். அதற்கு நீர் அநுமதிகொடுக்கவேண்டும்' என்றான். திருதராஷ்டிரன், 'நான் எனதுஸஹோதரனும் மஹாத்மாவுமான விதுரனுடைய சொல்லில் நிற்பவன். அவனுடன்கலந்து இந்தக்காரியத்தின் முடிவைத் தெரிந்துகொள்வேன்' என்றுசொன்னான். துரியோதனன், 'அரசரே! அந்தவிதுரரும் வியாஸரைவிட அதிகமாகத் தெரிந்தவர்தாம்; ஆனால், வெறுந்தர்மத்தையே சொல்லுவர். அது ஜயத்துக்கு ஸாதகமாகாது. பரதஸ்ரேஷ்டரே! ஜயம் தர்மத்திற்குமாறானது. ஆதலால், தந்திரமுள்ளவன்தான் ஜயிப்பவன். (வியாஸரும் விதுரருமாகிய) அவர்களிருவரும் (ஜயத்துக்கு) விரோதிகள். நிச்சயபுத்தியுள்ளவிதுரர் உமது எண்ணத்தை மாற்றிவிடுவார். கௌரவரே! அவர் பாண்டவர்களின்விஷயத்தில் நன்மைசெய்ய ஊக்கத்தோடிருப்பதுபோல என்விஷயத்திலில்லை. ஒருமனிதன் பிறர்திறமையையேபற்றித் தன்காரியத்தை ஆரம்பிக்கலாகாது. கௌரவரே! காரியங்களில் இருவருடைய புத்தி ஒன்றாயிருப்பதுமில்லை. [1] பயத்தை ஒதுக்கிக்கொண்டும்

[1] வேறுபாடம் கொண்டு, 'பயத்திற்கேதுவான காரியங்களைவிலக்கித் தன்னைக்காக்கும் மதிஹீனன் மழைக்காலத்தில் ஈரப்பாய்போல இருந்தபடியே மடித்துப்போகிறான்' என்பது பழைய உரை.

தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக்கொண்டும் மழைக்காலத்தில் நனைந்த ஆலமரம்போலிருப்பவன் கெடான். வியாதிகளும் யமனும் (ஒருவன்) நன்மையை அடையும்வரையில் காத்திருப்பதில்லை. தான் சக்தனுயிருப்பதற்குள்ளாகவே நன்மைக்காகும் காரியங்களைச் செய்யவேண்டும்' என்று சொன்னான். திருதராஷ்டிரன், 'புத்திரனே! எப்படியானாலும் பலவான்களோடு விரோதம் எனக்குஇஷ்டமாயில்லை. பகையானது மாறுதலைஉண்டாக்குகிறது. அதுதான் இரும்பினாற் செய்யப்படாத ஆயுதம். ராஜபுத்திரனே! சண்டையைத் தொடுப்பதும் கரைகடந்து போவதுமாகிய சூதாட்டமென்னும் அனர்த்தத்தை ஸாதகமென்று நினைக்கிறாய். அந்தச் சூதாட்டம் ஆரம்பிக்கப்படுமாயின் எவ்வகையிலாவது கூர்மையான கத்திகளையும் அம்புகளையும் உண்டாக்கிவிடும்' என்றுசொன்னான். அதற்குத் துரியோதனன், 'முன்னோர்களாலும் சூதாட்டத்தின்பழக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதில் அபாயமும் யுத்தமும் இருந்திருக்கவில்லை. ஆதலால், இப்போது சகுனிசொல்லும் வார்த்தையை நீர் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். சீக்கிரத்தில் இங்குஒருஸபை செய்யக் கட்டளையிடும். சூதாட்டமானது, ஆடுகிற நமக்கு ஸ்வர்க்கத்திற்குச் சிறந்தமார்க்கம். ஸ்வர்க்கத்திலிருப்பவர்களுக்குங்கூட அந்த ஆட்டமே சிறந்தது. ஆதலால், அதற்கு ஒப்பு அதுதான். அந்தச் சூதாட்டத்தைப் பாண்டவர்களுடன்கூட நீர்செய்விக்கக்கடவீர்' என்று சொன்னான். திருதராஷ்டிரன், 'ராஜனே! நீசொன்னசொல் எனக்குப் பிரியமாயில்லை. உனக்கு எது விருப்பமோ அதைச்செய்யலாம். இந்தச்சொல்லை நினைத்துப் பிறகு வருத்தப்படுவாய். இப்படிப் பட்டசொல் பின்னால் ஸோகத்தைத்தராதன்றோ? புத்தியும் கல்வியுமுள்ளவனும் நன்றாகப் பார்த்தும் ஆராய்ந்துமிருப்பவனுமாகிய விதுரனாலேயே இவையெல்லாம் அறியப்பட்டன. க்ஷத்திரியர்களுடைய உயிர்களைமாய்க்கும் அந்தப் பெரும் பயம் நம்மால் தடுக்கமுடியாமல் வருகிறது' என்று சொன்னான். புத்திசாலியான திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் இவ்வாறுசொல்லி விதி பெரிதென்றும் கடக்கமுடியாதென்றும் நினைத்து விதியினால் மனமயங்கித் தன் மகன் சொல்லில் அகப்பட்டவனாகி, வேலைக்காரர்களைப் பார்த்து, 'நீங்களெல்லாரும் ஆயிரம் தூண்களுள்ளதும், பொன்னினாலும் வைடூரியக்கற்களினாலும் விசித்ரமானதும், நூறுவாயில்களுடையதும், ஸ்படிகத்தோரணங்களுள்ளதும், ஒருகுரோசம் நீளமும் அவ்வளவு அகலமுமுள்ளதுமான ஒரு சிறந்தஸபையை ஜாக்ரதையோடு விரைவிற்செய்யுங்கள்' என்று உரக்கக்கட்டளையிட்

டான். புத்திசாலிகளும் வேலையில்தேர்ந்தவர்களும் ஜாக்ரதையுள்ளவர்களுமான ஆயிரக்கணக்கான சிற்பவேலைக்காரர்கள், திருதராஷ்டிரன் சொல்லைக் கேட்டவுடன், சிந்திக்காமலும் விரைவாகவும் ஸபையைச்செய்தனர். அச்சபையில் எல்லாப்பொருள்களையும் கொண்டுவந்து சேர்த்தனர். ராஜாவுக்கு நம்பிக்கையான வேலைக்காரர்கள், அனேக ரத்னங்களிழைத்துப் பலநிறமுள்ளதும் புதிய பொன் ஆஸனங்களுள்ளதுமான அந்த ஸபை விரைவில் முற்றுப்பெற்றதைப்பற்றி அரசனிடம் தெரிவித்தனர். பிறகு, தெரிந்தவனான திருதராஷ்டிரமஹாராஜன், மந்திரிகளிற் சிறந்தவரான விதுரரைப்பார்த்து, 'ராஜகுமாரனான யுதிஷ்டிரனிடம் சென்று, 'இந்த என்ஸபை அனேகரத்னங்களினால் அழகாகவும் மிக்க விலைபெற்ற படுக்கைகளும் ஆஸனங்களும் நிரம்பினதாகவும் இருக்கிறது. நீ ஸஹோதரர்களுடன்கூட வந்து இதைப்பார்க்க வேண்டும். இதில் ஸ்நேஹிதர்களுக்குள் ஒரு சூதாட்டம் நடக்க வேண்டும்' என்று நான்சொன்னதாகச்சொல்லி அவனைச் சீக்கிரம் இங்கே அழைத்துவா' என்று சொன்னான். ஜனமேஜயராஜாவே! திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் தன்புத்திரனுடைய எண்ணத்தைஅறிந்து விதியை வெல்லமுடியாதென்று நினைத்து இவ்வாறு செய்தான். அறிஞரிற்சிறந்த விதுரர், அவ்வாறு அநீதியாகக் கட்டளையிடப்பட்டபோது, தமது பிராதாவினுடைய அந்தச்சொல்லை அங்கீகரியாமல், 'அரசரே! உம்முடைய இந்தக் கட்டளையை நான் ஒப்பவில்லை. குலத்திற்குக் கெடுதிவருமென்று பயப்படுகிறேன். இவ்வாறு செய்யாதீர். உமதுபுத்திரர்களுக்குள் வேறுபாடும் சண்டையும் நிச்சயமாக உண்டாகும். வேந்தரே! இதற்காகவே சூதாட்டத்தைப்பற்றிப் பயப்படுகிறேன்' என்று சொன்னார். திருதராஷ்டிரன், 'விதுரா! விதியானது பிரதிகூலமாகாமலிருக்குமாயின் இந்தக்கலகத்தைப்பற்றி எனக்குத் துயரமில்லை. இந்த உலகமனைத்தும் பிரம்மாவினால் விதியின் வசத்தில் வைக்கப்பட்டுத்தான் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. எதுவும் ஸ்வதந்திரமாக இல்லை. விதுரா! ஆதலால், இப்போதே தர்மராஜாவினிடம் சென்று, யாராலும் வெல்லமுடியாதவனும் குந்திபுத்திரனுமான அவனை என்கட்டளைப்படி விரைவில் அழைத்துவா' என்று சொன்னான்.

எண்பத்துமூன்றாவது அத்யாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விதுரரால் அழைக்கப்பட்ட பாண்டவர்கள் அஸ்தினபுரம் சென்று ஸபாப்ரவேசம் செய்தது.)

திருதராஷ்டிர மஹாராஜாவினால் வலிந்து கட்டளையிடப்பட்ட விதுரர், உடனே மிக்கவேகமும் பலமுமுள்ளவையும் நன்றாகப் பழக்கப்பட்டவையுமான உயர்ந்த குதிரைகளினால் புத்திசாலியான பாண்டவர்களிடம் போகப் புறப்பட்டார். மஹாபுத்திசாலியான விதுரர் அந்த வழியைத்தாண்டிப் பிராம்மணர்களால் பூஜிக்கப்பெற்று தர்மராஜாவின் நகரத்தில் பிரவேசித்தார். தர்மாத்மாவான விதுரர் குபேரன் கிருஹத்துக்கொப்பான தர்மராஜருடைய கிருஹத்தையடைந்து தர்மபுத்ரரான யுதிஷ்டிரரிடம் சென்றார். தைரியத்தை விடாதவரும் மஹாத்மாவும் அஜாதசத்ருவுமான தர்மபுத்திரர், அந்த விதுரரைத் தக்கபடி மரியாதையோடு அழைத்துத் திருதராஷ்டிரனையும் அவன் பிள்ளைகளையும் பற்றி விசாரித்து, 'விதுரரே! உமக்கு மனமகிழ்ச்சியில்லாமை காணப்படுகிறது. க்ஷேமகாரியத்தோடு வந்திருக்கிறீரா? பிள்ளைகள் கிழவருக்கு அனுகூலர்களாயிருக்கிறார்களா? பிரஜைகள் அடங்கியிருக்கின்றனரா?' என்று வினவினார். (விதுரர்,) 'ராஜனே! மஹாத்மாவான திருதராஷ்டிரமஹாராஜர் தம்புத்ரர்களாலும் குலத்தோராலும் சூழப்பெற்று இந்திரன்போல ஸுகமாக இருக்கிறார். அந்த மஹாத்மாவானவர் தம் புத்ரர்களுடைய குணங்களால் மாற்றப்பட்டவராய் வ்யஸனத்தைவிட்டுத் தம்மிலேயே ஸுகமடைந்து ஸந்தோஷமுற்றிருக்கிறார். கௌரவராஜரான திருதராஷ்டிரர் முதலில் உன்னுடைய க்ஷேமத்தையும் குறைவின்மையையும் விசாரித்து, பிறகு, 'புத்ரனே! உன்ஸஹோதரர்களின் இந்தஸபை உன்ஸபைக்குச் சமமான அழகுள்ளதாயிருக்கிறது. நீ வந்து பார்க்கவேண்டும். குந்திபுத்ரனே! ஸஹோதரர்களுடன்கூட நீ இந்தச் சபைக்கு வந்து ஸ்நேஹிதர்களுக்குள் சொக்கட்டானாட்டத்தை ஆடி மகிழவேண்டும். நீங்கள் எல்லாரும் சேருவதில் நமக்கு விருப்பமிருக்கிறது. கௌரவர்களனைவரும் முன்னமே வந்துசேர்ந்திருக்கின்றனர்' என்று (உனக்குச் சொல்லும்படி) சொன்னார். ராஜனே! மஹாத்மாவான திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவினால் ஏற்படுத்தப்பட்டு அந்தச்சபையில் உட்கார்ந்திருக்கும் மோசக்காரர்களான சூதாட்டக்காரர்களை நீ பார்க்

சக்கடவாயென்பதைச் சொல்வதற்காக நான்வந்தேன். இதை நீ செய்வாயாக' என்று சொன்னார். யுதிஷ்டிரர், 'விதுரரே! சூதாட்டத்தில் நமக்குக் கலகம் நிச்சயம். தெரிந்தவன் எவன் சூதை விரும்புவன்? நீர்தாம் எதுசரியென்று நினைக்கிறீர்? நாங்களனைவரும் உமது சொற்படி நடப்பவர்கள்' என்று சொன்னார். விதுரர், 'வித்வானே! சூதானது தீங்குக்கு வேரென்று எனக்குத் தெரியும். அதைத் தடுப்பதற்கு நான் முயற்சிசெய்தேன். ஆகிலும், அரசர் என்னை உன்னிடத்திற்கு அனுப்பினார். இதைக்கேட்ட பிறகு உனக்கு எது நன்மையோ அதைச்செய்துகொள்' என்று சொன்னார். யுதிஷ்டிரர், 'விதுரரே! திருதராஷ்டிரமஹாராஜருடைய புத்ரர்களைத்தவிர வேறு ஆடத்தக்க சூதர்கள் அங்கே யாரிருக்கிறார்கள்? எவர்களுடன்சேர்ந்து நான் பலமுறை ஆட வேண்டியிருக்கும்? அவர்களை எமக்குச்சொல்லும்; உம்மைக் கேட்கிறேன்' என்று கேட்டார். விதுரர், 'ராஜனே! காந்தார தேசத்தரசனாகிய சகுனி எல்லாரையும் மிஞ்சி ஆடுகிறவன்; கை தேர்ந்தவன்; காய்கள் அவனுக்கு வசப்பட்டவை. விவிம்சதி, சித்ரஸேனன், ஸத்யவ்ரதன், புருமித்ரன், ஜயன் என்னுமரசர்களும் ஆடுகிறவர்களே' என்று சொன்னார். யுதிஷ்டிரர், 'மிக்க பயங்கரர்களும் மோசமே உபாயமாகவுடையவர்களுமான சூதர்கள் அந்தச்சபையில் ஆடுவதற்குஉட்கார்ந்திருக்கின்றனர். பிரம்மதேவரால் இவ்வுலகமனைத்தும் விதியின் வசத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒன்றும் ஸ்வதந்திரமாயில்லை. எல்லாந்தெரிந்தவரே! திருதராஷ்டிரமஹாராஜர் கட்டளையிட்டபிறகு, நான் சூதாட்டத்திற்குப்போக விரும்பாமலிருக்கவில்லை. புத்ரனுக்குப் பிதாவின் மேல் பற்று எப்போதும் உள்ளதுதானே. விதுரரே! நீர் எனக்கு என்ன சொல்லுகிறீரோ அதைச்செய்பவனாக இருக்கிறேன். ஜயிக்குந்திறமையுள்ள சகுனி அந்தச் சபையில் என்னை அழையாமலிருப்பானாயின் விருப்பமில்லாத நான் அவனுடன் ஆடப்போவதில்லை; அழைத்தபிறகு ஒருபோதும் திரும்பேன். இது நான் நெடுநாளாக வைத்துக்கொண்ட விரதம்' என்று சொன்னார். தர்மராஜர் இவ்வாறு விதுரருக்குச் சொல்லி உடனே பிரயாணத்திற்கு வேண்டியவற்றிற் கெல்லாம் கட்டளையிட்டு ஸபைசேருவதற்கு முதல்நாள் தன்இனத்தாரோடும் வேலைக்காரர்களோடும் ஸ்திரீகளோடுங்கூடத் திரௌபதியை முதன்மையாக வைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார். 'சடுதியில் வந்துவிழும் மின்னலானது கண்ணைப் பறிப்பதுபோல விதியானது மதியைப்பறித்துவிடுகிறது. மனிதன் வலைகளினாற் கட்டப்பட்டவன்போல விதிக்கு வசப்படுகிறான்'

என்று சொல்லிவிட்டு, வீரரான தர்மராஜர் திருதராஷ்டிரன் அவ்வகையாக அழைத்ததைப்பொறுமல் விதுரருடன்கூடப் புறப்பட்டார். பகைவர்களான வீரர்களைக் கொல்லுகிறவரான தர்மராஜர் பாஹ்லீகதேசத்துக் குதிரைகள்பூட்டின ரதத்திலேறி ராஜ்யலக்ஷ்மியால் பிரகாசித்துக்கொண்டு ஸஹோதரர்களோடும் விருதுகளோடும் பிராம்மணர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு புறப்பட்டார். பிறகு, தம்மிடம்வந்த வேலைக்காரர்களை நகரத்தைக் காப்பதற்கு நியமித்தார். ராஜஶ்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! உடனே, அவர்கள் ராஜாவின்கட்டளையைச் செய்தனர். சிறந்த சக்தியுள்ள தர்மராஜாவானவர் தேரையும் விருதுகளையும் நிறுத்திக்கொண்டு பிராம்மணர்களால் ஸ்வஸ்திவாசனம் செய்வித்த பிறகு அரண்மனையிலிருந்து வெளிப்பட்டார். பிராம்மணர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் யாத்ராதானமாக விதிப்படி ரத்னங்களையளித்துச் செல்லத்தொடங்கினார். ஜனமேஜயராஜாவே! ஹாரம் கிரீடம்முதலிய எல்லா ஆபரணங்களையும் அணிந்துகொண்டு பொன்னிறமாக விளங்குகின்ற யுதிஷ்டிரர், எல்லா லக்ஷணங்களும் பொருந்தியதும் ராஜஹம்ஸம்போன்ற வெண்மையான வஸ்திரம் போர்க்கப்பட்டதும் அறுபதுவயதுள்ளதுமாகிய சிறந்த [1] யானையின்மேலேறிக் கொண்டு, பொன்மயமான வேதிகையில் நெய் ஆகுதிசெய்யப்பட்டு ஜ்வலிக்கும் அக்கிபோல, ராஜலக்ஷ்மியினால் ப்ரகாசித்தார். அப்போது தர்மராஜாவானவர் உற்சாகமுள்ள மனிதர்களோடும் வாஹனங்களோடும் ரதங்களின்பெருங்கோஷத்தினால் ஆகாயத்தை நிரப்பிக்கொண்டும், ஸூதர்களாலும் மாகதர்களாலும் துதிக்கப்பெற்றவராய்க் கிரணங்களுடன்கூடிய ஸூர்யன்செல்வதுபோலப் பெருஞ்சேனையுடன்கூடச் சென்றார். வெண்குடை தலைமேற் பிடிக்கப்பட்டதனால் பௌர்ணமாஸிச் சந்திரன்போல விளங்கினார். பரதஶ்ரேஷ்டரான தர்மராஜர் பொன்காம்புள்ள வெண்சாமரங்கள் நாற்புறமும் வீசப்பெற்றவராய் வழியில் மனிதர்கள் உண்மையோடு மகிழ்ந்து சொல்லும், 'ஜய! ஜய' என்ற ஆசிர்வாதங்களை முறைப்படி பெற்றுக்கொண்டார். ஜனமேஜயராஜாவே! ராஜாவுக்குப்பின்செல்லும் ஸேனாஜனங்களின் 'கல கல' என்ற சப்தம் ஆகாயத்தில் நிரம்பி நின்றது. ஜனமேஜயராஜாவே! பலசாலியானபீமஸேனன் ரதத்திலேறித் தர்மராஜாவுக்கு முன்சென்றான். பரதஶ்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயராஜாவே! அழகுள்ளவர்களாகிய நகுல ஸஹதேவர்களிருவரும் மெத்தைபோடப்பட்டும்

[1] நகரத்துக்குள் யானைமேலேறிச்சென்று பிறகு ரதமேறி வழியிற் சென்றாரென்று கொள்ளல்வேண்டும்.

அலங்காரங்கள் செய்யப்பட்டுமிருந்த இரண்டு தேர்களின்மேல் ஏறிப் பெருஞ்சேனையை மகிழ்வித்துக்கொண்டு ராஜாவுக்குஇரு பக்கங்களிலும் சென்றனர். வீரனும் ஆயுதம்பிடித்தவரிற் சிறந்தவனும் வெண்மையான குதிரைகளுள்ளவனுமாகிய அர்ஜுனன் அக்னிபகவான்கொடுத்த ரதத்திலேறிக் காண்டீபத்தை எடுத்துக்கொண்டு பின்சென்றான். ஜனமேஜயராஜாவே! குந்திபுத்ரரான யுதிஷ்டிரர் சேனையின்நடுவிற்சென்றார். ஜனமேஜயராஜாவே! அழகான அங்கங்களையுடைய த்ரௌபதிமுதலிய அரசிகள் வேலைக்காரிகளோடும் விருதுகளோடுங்கூடப் பலவிதமான வாஹனங்களிலேறிப் பெருஞ்சேனையுடன் ராஜாவுக்கு முன்சென்றனர். ஜனமேஜயராஜாவே! வழியிற்செல்லுகின்ற பாண்டவர்களின் சேனை, மனிதர்களும் யானைகளும் குதிரைகளும் நிரம்பினதும் கொடிகளோடுகூடிய உயர்ந்த தேர்களுள்ளதும் சிறந்த கத்திகளைத்தரித்ததும் சங்கங்கள், துந்துபிகள், தாளங்கள், புல்லாங்குழல்கள், வீணைகள் இவைகளின் முழக்கங்களினால் பெருஞ்சப்தமுள்ளதுமாக விளங்கிற்று. ஆதிகாலத்தில் லங்கையில் வஸித்துக்கொண்டிருந்த குபேரன் பெரியசேனையுடன் மிகச்சிறப்பாகத் தேவராஜாவான இந்திரனிடம் சென்றதுபோலக் குபேரனுக்கு ஒப்பான தர்மராஜாவும் எண்ணமுடியாத பெருமையையுடையதான நிரம்பினசேனையுடன் சென்றார். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! அந்தத் தர்மராஜர் தடாகங்களையும் நதிகளையும் காடுகளையும் சோலைகளையும்தாண்டி நகரத்தைஅடைந்தார். கௌரவராஜாவான அந்தயுதிஷ்டிரர் ஹஸ்தினபுரத்திற்குச் சமீபத்தில் சேனைகளுடன் விடுதியைச் செய்துகொண்டார். க்ஷேமமாயும் மேடுபள்ளமில்லாமலுமிருக்குமிடத்தில் தர்மபுத்திரர் வாஸஞ்செய்தார். ஜனமேஜயராஜாவே! பிறகு, விதுரர், வ்யஸனத்தினால் தழுதழுத்த குரலோடு தர்மராஜாவை அழைத்து, திருதராஷ்டிரன் செய்யக்கருதின விஷயமெல்லாவற்றையும் நடந்தபடி அவருக்குச் சொன்னார். அவர் சொன்னதைக் கேட்டு, தர்மராஜாவானவர், 'விதுரரே! என்னை அழைத்தது எனக்குப் பொறுக்கவில்லை. எனக்கு விரதமன்றோ இருக்கிறது. உலகத்திலுள்ள பிராம்மணர்களுக்கும் பிரஜைகளுக்கும் எப்போதும் க்ஷேமமுண்டாகக்கடவது' என்று சொன்னார். அதன் பிறகு, திருதராஷ்டிரனாலும் காலத்தினுடையவன்மையினாலும் அழைக்கப்பட்டதர்மராஜாவானவர் அஸ்தினபுரத்தில் பிரவேசித்தார். தர்மராஜாவானவர் அஸ்தினபுரம் சேர்ந்தபிறகு திருதராஷ்டிரனுடைய கிருஹத்திற்குப் போனார். பிரபுவும் தர்மாத்மாவுமான யுதிஷ்டிரர்

திருதராஷ்டிரனையும் பீஷ்மரையும் துரோணரையும் கர்ணனையும் கிருபரையும் அஸ்வத்தாமாவையும் தகுதிப்படி ஸந்தித்தார். சிறந்த கைகளையுடைய வீரரான தர்மராஜர், பிறகு, ஸோமதத்தனை யும் தமது பிராதாவான துரியோதனனையும் சகுனியையும் முன் னமே அங்கு வந்திருந்த அரசர்களையும் வீரனான துச்சாஸனன் முதலிய ஸஹோதரர்களனைவரையும் ஜயத்ரதனையும் மற்றக் கௌரவர்களனைவரையும் ஸந்தித்தார். சிறந்த கைகளையுடைய தர்மராஜர், ஸஹோதரர்களனைவராலும் சூழப்பெற்று, சிறந்த புத்திசாலியான திருதராஷ்டிர மஹாராஜனுடைய அந்தப்புரத் திற் பிரவேசித்தார். நக்ஷத்திரங்களாற் சூழப்பெற்ற ரோஹிணி யைப்போல மருமக்களால் எப்போதும் சூழப்பட்ட பதிவ்ரதை யான காந்தாரியை அங்கே கண்டார். அவர் காந்தாரியை நமஸ் கரித்து, அவளால் ஆசீர்வதிக்கப்பெற்று, வயதுசென்றவனும் அறிவே கண்ணாகவுடையவனும் ராஜாவும் தந்தையுமான திருத ராஷ்டிரனைக்கண்டார். ஜனமேஜயராஜாவே! தர்மபுத்திரரும் பீமஸேனன் முதலான மற்ற நாலுபாண்டவர்களும் திருதராஷ் டிர மஹாராஜாவினால் உச்சியில் மோக்கப்பெற்றனர். அரசரே! காண்பதற்கினிய புருஷஸ்ரேஷ்டர்களான அந்தப்பாண்டவர்க ளைக் கண்டதனால் குருவம்சத்தவர்களுக்கு ஸந்தோஷமுண்டா யிற்று. அந்தப்பாண்டவர்கள் திருதராஷ்டிர மஹாராஜனுடைய அனுமதிபெற்று ரத்னங்கள் நிரம்பின கிருஹங்களில் பிரவேசித் தனர். அங்குவந்தவர்கள் திரௌபதி முதலான ஸ்திரீகளையும் கண்டனர். ஜ்வலிப்பதுபோலப் பிரகாசிக்கின்ற திரௌபதியின் பெருஞ்செல்வத்தைக்கண்டு திருதராஷ்டிரன் மருமக்கள் மனத் தில் அதிக ஸந்தோஷமுள்ளவர்களாக இருக்கவில்லை. பிறகு, புருஷ ஸ்ரேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள் ஸ்திரீகளுடன் தனித்தனியே பேசிச்சென்று தேகப்பயிற்சிமுதலான காரியங்களையும் அலங்கா ரங்களையும் செய்தபிறகு ஸந்தியாவந்தனம் முதலிய கடமைகளைச் செய்து உயர்ந்த சாந்துகளை அணிந்துகொண்டும் சுபத்தைச் சிந் தித்துக்கொண்டும் பிராமணர்களால் ஸ்வஸ்திவாசனம் செய் வித்து மனத்திற்கினிமையான உணவுகளையுண்டு தம்தம்படுக்கை யறைகளிற் பிரவேசித்து மங்கையர்களின் கானங்களைக் கேட்டுக் கொண்டு நித்திரை செய்தனர். பெண்கலவியில் கலந்த அந்தப் பாண்டவர்களுக்கு அவ்விரவு ஸுகமாகச்சென்றது. சிரமபரி காரஞ் செய்துகொண்ட பிறகு வந்திகளால் துதிக்கப்பெற்று விடி யற்காலத்தில் நித்திரையைவிட்டெழுந்தனர். அவர்களனைவரும் இரவுமுழுதும் ஸுகமாயிருந்து காலையில் கடமைகளை முடித்துக்

கொண்டு சூதாட்டக்காரர்களால் அழைக்கப் பெற்றவர்களாகி அழகான ஸபையிற் பிரவேசித்தனர்.

எண்பத்துநான்காவது அத்யாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தர்மபுத்திரருக்கும் சகுனிக்கும் ஸம்வாதம்.)

யுதிஷ்டிரர் முதலான பாண்டவர்கள், அந்த ஸபையில் பிரவேசித்து, அரசர்களனைவரையும் ஸந்தித்து, பூஜிக்கத்தக்கவர்களைப் பிராயத்துக்குத்தக்கபடி சேர்ந்து பூஜித்து, விசித்ரமானவையும் உயர்ந்தமெத்தைகளுள்ளவையுமான ஆஸனங்களில் தகுதிப்படி உட்கார்ந்தனர். அந்தஸபையில் பாண்டவர்களும் மற்ற எல்லா அரசர்களும் உட்கார்ந்த பிறகு, ஸுபலபுத்ரனான சகுனி, யுதிஷ்டிரரைநோக்கி, 'ராஜனே ! யுதிஷ்டிரனே ! ஸபையில் ஆட்டத்துணி விரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எல்லாரும் உன்னை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். காய்களை உருட்டி விளையாடுவதற்கு ஸமயம்கொடுக்கவேண்டும்' என்றுசொன்னான். அதற்கு யுதிஷ்டிரர், 'ராஜனே ! சூதாடுவதானது மோசமும்பாவமுமானது. அதில் க்ஷத்ரியனுக்குரிய பராக்கிரமமில்லை. நிச்சயமான நீதியும் ஒழுங்குமில்லை. நீ ஏன் சூதைப் புகழ்கிறாய்? சூதனுடையமோசத்தில் கௌரவத்தை யாரும் புகழ்வதில்லை. சகுனியே ! கொடியவன்போல இவ்வகையான தப்புவழியால் எம்மை ஜயிக்காதே' என்றுசொன்னார். சகுனி, 'ஆடுகிறமுறைதெரிந்து காய்களிலுண்டாகும் மாறுதல்களில் சோர்வில்லாமல் கணக்கையும் ஆட்டத்தையும் அறியும் மஹாபுத்திசாலிதான் ராஜ்யகாரியங்களிலும் எதையும் தாங்குவான். குந்திபுத்ரனே ! பாச்சிகைகளில் நமது பந்தயம் பிறரைத்தோற்கச்செய்யும். அதனாலேதான், இதில் குற்றமுண்டாகிறது. ராஜனே ! ஆடுவோம் ; பயப்படாதே ; பந்தயம் வை ; காலதாமதம் செய்யாதே' என்றான்.

யுதிஷ்டிரர், 'இவ்வுலகமார்க்கங்களில் எப்போதும் திரிந்துகொண்டிருக்கும் அஸிதரும் தேவலருமாகிய முனிஸ்ரேஷ்டர்கள், 'சூதர்களுடன் மோசமாகச்செய்யும் சூதாட்டமானது பாவம். யுத்தத்தில் தர்மமாகஜயிப்பதுதான் சிலாக்கியமானது. சூதாடுவது சிலாக்கியமன்று. ஆர்யர்கள்மிலேச்சபாஷைபேசார்;மோசஞ்செய்யார். பாவமும் வஞ்சகமுமில்லாதது யுத்தம். அதுதான் ஸத்புருஷர்களுக்குவிரதம்' என்றுசொல்லியிருக்கின்றனர். நாம் கூடியவரையில் பிராமணர்களை ரக்ஷிப்பதற்கும் துஷ்டர்களைச்சிக்ஷிப்ப

தற்கும்முயலுகிறோம். அதுதான்நமக்குத்தனம். சகுனியே! அக்ரமமாகச்சூதாடிப்பிறரைஜயிக்காதே. வஞ்சகத்தினால் ஸுகங்களையும் தனங்களையும்அடைய நான் விரும்புவதில்லை. ஸமர்த்தனான சூதாடுகிறவனுடைய நடை கௌரவிக்கப்படுவதில்லை' என்று சொன்னார். அதற்குச் சகுனி, 'யுதிஷ்டிரா! வேதமோதினவன் [1] வேதமோதாதவரையும், கற்றுணர்ந்தவன் கற்றுணராதவரையும் ஜயிக்கப்போவது மோசந்தான். ஜனங்கள் அதை மோசமென்று கூறுவதில்லை. யுதிஷ்டிரா! அவ்வாறே, சூதாட்டத்தில் கற்றுணர்ந்தவன் கற்றுணராதவரையும், அஸ்த்ரத்தேர்ச்சியுள்ளவன் அஸ்த்ரத்தேர்ச்சியில்லாதவனையும், மிகுந்த பலமுள்ளவன் பலம்குறைந்தவனையும் ஜயிக்கப்போவதும் மோசந்தான். இவ்வாறே எல்லாச்செய்கைகளிலும் தெரிந்தவன் தெரியாதவர்களை ஜயிக்கப்போவது மோசந்தான். ஜனங்கள் அதை மோசமென்பதில்லை. அப்படி நீ என்னிடம் வருவதை மோசமாக நினைப்பாயாயின், உனக்குப்பயமிருக்குமாயின் ஆட்டத்தை விட்டுவிடு' என்று சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், 'அரசனே! அழைக்கப்பட்டபிறகு திரும்புவதில்லை. இது நான் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் விரதம். விதி பெரிது. விதியின்வசத்தில் நான்இருக்கிறேன். இந்தச் சேர்க்கையில் நான் யாரோடு ஆடவேண்டியிருக்கும்? எனக்கு எதிர்ப்பந்தயம் வைப்பவன் யாரென்று தெரிந்தபிறகு ஆட்டம் நடக்கலாம்' என்று சொன்னார். துரியோதனன், 'அரசனே! ரத்னங்களையும் தனங்களையும் நான் கொடுப்பேன். எனது மாமாவாகிய இந்தச்சகுனி எனக்காக ஆடுவான்' என்றான். யுதிஷ்டிரர், 'ஒருவனுக்காக மற்றொருவன் ஆடுவது தவறாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. தெரிந்தவனே! அதைத் தெரிந்துகொள். அப்படியும் இஷ்டமிருந்தால் நடக்கட்டும்' என்றார்.

எண்பத்தைந்தாவது அத்யாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரருக்கும் சகுனிக்கும் நடந்தஆட்டத்தில் யுதிஷ்டிரர் பொருள்களைத் தோற்றது.)

சூதாட்டம் ஆரம்பிக்கப்படும்போது, அவ்வரசர்களனைவரும் திருதராஷ்டிரனை முன்னிட்டுக்கொண்டு அந்தச்சபைக்குப் போயினர். ஜனமேஜயரே! பீஷ்மர், துரோணர், கிருபர், சிறந்தபுத்திமானான விதுரர் இவர்கள்மட்டும் மனத்தில் அதிக திருப்தியில்லாமல்

1 இங்கு 'அஶ்ரோத்ரியாந்' என்றபாடங் கொள்ளப்பட்டது.

திருதராஷ்டிரனை அனுஸரித்தனர். மஹாபராக்ரமசாலிகளும் சிங்கம்போன்ற கழுத்துள்ளவர்களுமாகிய அவர்கள் சிறந்த பலவிதமாஸனங்களில் சிலர் இருவர்களாகச் சேர்ந்தும் சிலர் தனித்தும் உட்கார்ந்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே! அந்த மஹானுபாவர்களான அரசர்கள் சேர்ந்ததனால் அந்தச் சபையானது தேவர்கள் சேர்ந்த தெய்வலோகம்போல விளங்கிற்று. எல்லாரும் வேதங்கள் தெரிந்தவர்கள். எல்லாரும் சூரர்கள். எல்லாரும் ஒளியுள்ள உருவங்களையுடையவர்கள். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! அவர்கள்வந்தவுடன், சிநேகிதர்களுக்குள் சூதாட்டமானது நடக்கத்தொடங்கிற்று. அப்போது யுதிஷ்டிரர், 'அரசனே! மிக்க விலைபெற்றதும் கடற்சுழியில் உண்டானதும் என்னுடைய ஹாரத்தில் முதன்மையானதும் சிறந்த பொற்கட்டினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் சிறந்த ஒளியுள்ளதுமாகிய இந்த ரத்தினம் எனதுபொருள். மஹாராஜனே! என்னோடு எதிர்ஆட்டம் ஆடுவதற்குச் சரியான பந்தயம் உனக்கென்ன இருக்கிறது?' என்று கேட்க, துரியோதனன், 'ரத்தினங்களும் மிக்க அதிகமானதனங்களும் என்னிடத்திலும் இருக்கின்றன; திரவியங்களைப்பற்றி எனக்கு விரோதமில்லை; இந்த ஆட்டத்தை ஜயி' என்று சொன்னான். உடனே, பாச்சிகைகளின் உண்மையையறிந்த சகுனி அந்தக் காய்களைக் கையிலெடுத்தான். 'ஜயித்தாய்விட்டது' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், 'கொழுத்தவனே! சகுனியே! ஆ! ஆ! சூதாட்டத்தில் மோசமாகவே உன்னால் ஜயிக்கப்பட்டேன். இன்னும் இருவரும் பந்தயம் வைத்து ஆடுவோம். ஆயிர [1] நிஷ்கங்கள் நிரம்பின [2] குடங்களும் அழியாத பொன்பொக்கசமும் மிகுதியான சிறந்த தங்கமும் என்னிடமிருக்கின்றன. [3] இஃது என்னுடைய தனம். இதனை வைத்து நான் உன்னுடன் ஆடுகிறேன்' என்று சொன்னார். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட சகுனி, கௌரவர்களுடைய வம்சத்தை விருத்திசெய்பவரும் பாண்டவர்களில் மூத்தவரும்ஸத்யம் தவறாதவருமான தர்மராஜரை நோக்கி 'ஜயித்தாய் விட்டது' என்றே சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், 'ஆயிரம் தேர்களுக்கு ஸமமானதும் புலித்தோலினால் மூடப்பட்டதும், அசையாததும், அழகான சக்கரங்களும் மற்ற ஸாமான்களுமுள்ளதும், சதங்கைகளின் மாலைகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், ஒளியுள்ளதும்,

1 நூற்றெட்டுப்பலம் கொண்ட பொன் நாணயம்.

2 'பெட்டிகள்' என்பது பழையவுரை.

3 தொகுதிபற்றி ஒருமையாகக் கூறுகிறார். இங்ஙனம் வருமிடந்தோறுங் கண்டுகொள்க.

மேகமுழக்கம்போலும் கடலொலிபோலும் சப்தமுள்ளதும், நாமேறிவந்ததும், ராஜரதமுமாகிய கொற்றத்தேர் இதோஇருக்கிறது. [1] குரரம் என்னும் பக்ஷிபோல (வெண்மை) நிறமுள்ளவையும் எல்லாத்தேசங்களிலும் பழக்கமுள்ளவையுமான சிறந்த எட்டுக்குதிரைகள் இந்த ரதத்தை இழுக்கின்றன. [2] பூமியில்ஸஞ்சரிக்கும் பிராணிகள் இவற்றின்காலடியிலிருந்து விடுபடமாட்டா. அரசனே! இஃது என்தனம். இதனால் நான் உன்னோடு ஆடுவேன்' என்று சொன்னார். இதைக்கேட்டவுடன் தன்னிடத்தில் நிச்சயமுள்ள சகுனி, வஞ்சகத்தை ஆச்ரயித்து, 'ஜயித்தாய்விட்டது' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொன்னான். பிறகு, யுதிஷ்டிரர், 'இளமைப்பருவத்தில் இருப்பவர்களும், பொன்னிறமுள்ளவர்களும், சங்குவளைகளையும் தோள்வளைகளையும் கழுத்தில் [3] காசுமாலைகளையும் மற்றுமுள்ள மிக்கவிலைபெற்ற ஆபரணங்களையும் பூமாலைகளையும் அணிந்தவர்களும், உயர்ந்த ஆடைகளை உடுத்துச் சாந்தணிந்து ரத்னங்களையும் பொன்களையும் தரித்தவர்களும், அறுபத்துநான்கு கலைகளிலும் தேர்ந்தவர்களும், ஆட்டத்திலும் பாட்டிலும் ஸமர்த்தர்களுமான நூறாயிரம் வேலைக்காரிகள் என்கட்டளையின்படி ஸ்நாதகர்களுக்கும் மந்திரிகளுக்கும் அரசர்களுக்கும் பணிவிடை செய்துகொண்டிருக்கின்றனர். அரசனே! இஃது என் தனம். இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுகிறேன்' என்றுசொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி, அதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, 'ஜயித்தாயிற்று' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொன்னான். மறுபடியும், யுதிஷ்டிரர், 'ஸமர்த்தர்களும், அனுகூலர்களும், எப்போதும் உயர்ந்தபோர்வைகளையும் ஆடைகளையும்தரித்தவர்களும், அறிவிலும் புத்தியிலும் சிறந்தவர்களும், ஜிதேந்திரியர்களும், இளமைப்பருவத்திலிருப்பவர்களும், ஒளியுள்ள குண்டலங்களைத் தரித்தவர்களும், இரவும்பகலும் பாத்திரங்களைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு அதிதிகளுக்குப் போஜனம் பரிமாறுகிறவர்களுமான தாஸர்கள் நூறாயிரவர் என்னிடத்திலிருக்கின்றனர். வேந்தனே! இஃது என்தனம்; இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுவேன்' என்றுசொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி, அதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, 'ஜயித்தாய்விட்டது' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான். மறுபடியும்,

---

1 'குமுத' என்று பாடங்கொண்டு, 'குமுதம்போல வெண்மையான' என்பது பழையவுரை.

2 எவ்வளவு வேகமுள்ளவற்றையும் இவை பிடித்துவிடும்.

3 மூலத்தில் 'நிஷ்கம்' என்றிருக்கிறது.

யுதிஷ்டிரர், 'ஸுபலபுத்ரனே! பொற்கச்சை கட்டினவையும், மஸ்தகங்களுக்கு அலங்காரங்கள் செய்யப்பட்டவையும், [1] பத்மம் என்னும் சிவப்புப் புள்ளிகளுள்ளவையும், பொன்மாலைகள் பூண்டவையும், யுத்தங்களிலுள்ள எல்லாக் கோஷங்களையும் பொறுக்கும்படி நன்றாகப் பழக்கப்பட்டவையும், கலப்பைக்கால் கள்போன்ற தந்தங்களும் பெருந்தேகங்களுமுள்ளவையுமான ஆயிரம் மதயானைகள் என்னிடமிருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றுக்கும் எவ்வெட்டுப் பெண்யானைகள் இருக்கின்றன. நீருண்ட மேகங்கள் போன்ற அந்தயானைகளெல்லாம் நகரங்களையே அழித்துவிடும். ராஜனே! இஃது என்தனம். இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடு வேன்' என்றுசொன்னார். இவ்வாறுசொன்ன யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்து நகைத்துக்கொண்டே ஸுபலன்புத்ரனான சகுனி, 'ஜயித் தாகிவிட்டது' என்றுசொன்னான். யுதிஷ்டிரர், 'பொன்மய மான ஏர்க்கால்களுள்ளவையும், சிறந்தகொடிகள் கட்டினவை யும், அடங்கின குதிரைகளோடும் விசித்ரயுத்தங்கள் செய்யத் தக்க தேராளிகளோடுங் கூடியவையுமான தேர்கள் ஆயிரம் என் னிடத்திலிருக்கின்றன. அந்தத்தேராளிகளில் ஒவ்வொருவனும் ஆயிரம்பொன்னுக்கு மேற்பட்ட சம்பளம்வாங்குகிறவன். அவர் கள் யுத்தஞ்செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் மாஸந்தோறும் சம்பளம் கொடுக்கப்படும். அரசனே! இஃது என்தனம். இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுவேன்' என்றுசொன்னார். மனத்தில் பகைவைத்தவனும் கெட்ட எண்ணமுள்ளவனுமாகிய சகுனி, அவர் இவ்வாறு சொன்னவுடன், 'ஜயித்தாயிற்று' என்றே யுதிஷ் டிரருக்குச்சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், 'யுத்தத்தில் அர்ஜுனனால் தோல்வியடைந்த சித்ரரதன் என்னும் கந்தர்வன் அர்ஜுனன் மேல் ஸந்தோஷமடைந்து குருவிபோலச் சித்திரநிறமுள்ளவையும் பொன்மாலைபூண்டவையுமான கந்தர்வலோகத்துக் குதிரைகளை அர்ஜுனனுக்கு அன்புடன் அளித்திருக்கிறான். அரசனே! இஃது என்தனம். இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுவேன்' என்றுசொன் னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ள சகுனி இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, 'ஜயித்தாய்விட்டது' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான். மறுபடியும், யுதிஷ்டிரர், 'பதினாயிரம் சிறந்தரதங் களும் வண்டிகளும் பலவகைக்குதிரைகளும் பூட்டியேயிருக்கின் றன. அப்படியே ஒவ்வொரு வர்ணத்திலிருந்தும் ஆயிரக்கணக் காகப் பொறுக்கியெடுக்கப்பட்ட சிறந்த பராக்ரமமுள்ள வீரர்

---

1 மூலத்தில் 'பத்மிந:' என்றிருக்கிறது. 'கழுத்திலும் கபோலத் திலும் தாமரைமலர்போன்ற புள்ளிகளுள்ளவை' என்பது பழையவுரை.

கள் எல்லாரும் சேர்ந்திருக்கின்றனர். அவர்கள் பாலைக்குடித்துக்கொண்டும் சம்பா அரிசிச்சோற்றை உண்டுகொண்டும் இருக்கின்றனர். எல்லாரும் அகன்ற மார்புள்ளவர்கள். அவர்கள் அறுபதினாயிரவர். அரசனே! இஃது என் தனம். இதனால் நான் உன்னோடு ஆடுவேன்' என்று சொன்னார். தன்னில் நிச்சயமுள்ள சகுனி இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, 'ஜயித்தாய் விட்டது' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், 'துரியோதனா! ஒவ்வொன்றிலும் அவ்வைந்து துரோணங்கள் விலைமதிக்கப்படாத சிறந்த ஆணிப்பொன்னடங்கினவையான நானூறுசெம்பு இரும்புப்பாத்திரங்கள் இருக்கின்றன. வேந்தனே! இஃது என் தனம். இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுவேன்' என்று சொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி, இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, 'ஜயித்தாய்விட்டது' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான்.

எண்பத்தாறுவது அத்யாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விதுரர் திருதராஷ்டிரனிடம் சூதாட்டத்தை நிறுத்தச்சொன்னது.)

இவ்வாறு எல்லாப் பொருள்களையும் கொண்டுபோவதாகிய கொடிய சூதாட்டமானது நடத்தப்படும்போது, எல்லா ஸந்தேஹங்களையும் விடுவிப்பவராகிய விதுரர் திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லலானார் :—'பரதவம்சத்து மஹாராஜாவே! நான் உமக்குச் சொல்லப்போவதை நீர் தெரிந்துகொள்ளும். இறக்கப்போகிறவனுக்கு மருந்து எப்படியோ அப்படியே கேள்வி உமக்குப் பிரியப்படாமலுமிருக்கும். கெடுநினைவுள்ளவனும் பரதவம்சத்தைக் கெடுப்பவனுமாகிய இந்தத் துரியோதனன் முன்னர்ப் பிறந்தபோதே நரிபோல விகாரமான குரலோடு ஊளையிட்டானன்றோ? இவன் உங்கள் மரணத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்கத் தகும். துரியோதனன் வடிவமாக வீட்டுக்குள் நரியிருப்பதை நீர் அன்பினால் அறியவில்லை. எனது நீதியுள்ளசொல்லைக் கேளும். தேனெடுப்பவன் தேன்கிடைத்தபோது தன்விழுகைக்குக் காரணமான மலைச்சரிவைப் பார்ப்பதில்லை ; தேனிருக்குமிடத்தில் ஏறி அதிலேயே ஆழ்ந்துபோகிறான் ; அதனால், விழவும் விழுகிறான். அப்படியே இந்தத் துரியோதனனும் சூதாட்டமென்னும் தேனில் மயங்கித் தான் விழுவதைப்பற்றி ஆராய்ந்துபார்க்கவில்லை. மஹா

ரதர்களோடு பகைகொள்வதனுல் வரும்கெடுதியை அறியவில்லை. மிகத் தெரிந்தவரே! முன்னர் போஜவம்சத்தாருக்குள்ளேயே அஸமஞ்சஸனென்னும் புத்திரனை நகரத்தோருடைய நன்மைக்காகத் தந்தையே விட்டுவிட்டானென்று எனக்குத்தெரியும். பகைவரைக் கொல்லுகிறவராகிய கிருஷ்ணபகவானுல் கம்ஸன் கொல்லப்பட்டபோது அவர்கட்டளையினுல் அந்தகர்களும் யாதவர்களும் போஜர்களும்சேர்ந்து கம்ஸனை விட்டுவிட்டனர். அதனுல், அந்தக் குலத்தோரனைவரும் அனேக வருஷகாலங்களாக ஸந்தோஷமாயிருக்கின்றனர். அர்ஜுனன் உமது கட்டளையினுல் துரியோதனனை அழிக்கட்டும். இந்தப்பாபியை அழிப்பதனுல் மற்றக்கௌரவர்கள் ஸுகமாக மகிழ்ந்திருக்கட்டும். அரசரே! காக்கையும் நரியுமாகிய துரியோதனனைக்கொடுத்து மயில்களும் புலிகளுமாகிய பாண்டவர்களை விலைக்கு வாங்கும். துயரக்கடலில் நீர் முழுகவேண்டாம். ஒருகுலத்திற்காக ஒருமனிதனை விட்டுவிடவேண்டும். தேசத்திற்காகக் கிராமத்தை விடவேண்டும். தனக்காகப் பூமியையே விட்டுவிடவேண்டும். எல்லாந்தெரிந்தவரும் எல்லாருடைய அபிப்பிராயங்களையும் அறிந்தவரும் சத்துருக்களெல்லாருக்கும் பயத்தைத் தருபவருமாகிய சுக்கிராசாரியர் ஜம்பாஸுரனை விடவேண்டியதற்காக அஸுரஸ்ரேஷ்டர்களைப் பார்த்து இவ்வாறு சொன்னர். ஒரு ராஜாவானவன் பொன்னை ஈனுகின்ற சில காட்டுப்பறவைகளை வீட்டில்கொணர்ந்துவைத்துக் கொண்டு, பொன்னுசையினுல் அவற்றைக் கொன்றுவிட்டானும். வீரரே! பொன்னைவிரும்பின அவ்வரசன் பொன்னையெல்லாம் ஒரேகாலத்தில் அனுபவிக்கும் ஆசையினுல் கண்ணில்லாமல் எதிர்காலநிகழ்காலமிரண்டின் லாபங்களையும் உடனே அழித்துவிட்டான். வேந்தரே! ஆதலால், நீரும் அவனைப்போலவே பொருளாசைகொண்டு பாண்டவர்களுக்குத் துரோகம் செய்யலாகாது. பறவைகளைக்கொன்ற புருஷனைப்போலஆசைகொண்டநீரும் பின்னுல்துயரப்படுவீர். பாரதரே! புஷ்பக்காரன் தோட்டத்தில்அன்பு செய்து (காப்பாற்றி) பூத்தபுஷ்பங்களைமட்டும் எடுத்துக்கொள்ளுவதுபோல நீர் பாண்டவர்களிடம் அன்புவைத்து அப்போது அப்போது அவர்கள் பிரியப்பட்டுக்கொடுக்கும் தனங்களை வாங்கிக் கொள்ளும்; தீவைப்பவன் மரங்களைக்கொளுத்துவதுபோல அவர்களை வேரோடுகொளுத்தாதீர்; பிள்ளைகள் மந்திரிகள் சேனைகளுடன் கூட யமலோகத்திற்குச் செல்லாதீர். பரதரேறே! ஒன்றுசேர்ந்த பாண்டவர்களுடன் தேவர்களோடுசேர்ந்து நேரேவந்த தேவேந்திரனுயினும் எதிர்நின்று யுத்தஞ்செய்ய முடியுமா? கலகத்திற்கு

வேரான சூதானது பெருங்கொடுமைக்குக் காரணமாக ஒருவர்க் கொருவர் பகையைஅழைக்கிறது. திருதராஷ்டிரபுத்திரனுகிய இந் தத் துரியோதனன் அந்தச் சூதாட்டத்தையடைந்து கொடிய துவேஷத்தைஉண்டாக்குகிறுன். துரியோதனன் செய்த பிழையி னுல் பிரதீபவம்சத்திற்பிறந்தவரும் சந்தனுவம்சத்திற் பிறந்தவ ரும் பீமஸேனவம்சத்திற்பிறந்தவருமாகிய கௌரவர்களனைவரும் பாஹ்லீகர்களுடன்கூடத் துயரத்தைஅடையப்போகின்றனர். விரு ஷபம் கொழுப்பினுல் தன் கொம்பைத் தானேஒடித்துக்கொள் வதுபோல, இந்தத்துரியோதனன் கர்வத்தினுல் க்ஷேமத்தையும் ராஜ்யத்தையும் இழந்துவிடுகிறுன். அரசரே! வீரனும் சிறந்த புத்தியுள்ளவனுமாகிய ஒருவன் தன்னறிவைவிட்டுப் பிறன்மனத் தை ஒத்துப்போவானுயின் அவன் சிறுவனுன மாலுமியோடு கூடிய கப்பலிலேறினவன் கடலில்முழுகுவதுபோலக் கொடுந்துய ரத்தில்முழுகுவான். துரியோதனன் பாண்டவனுடன் பந்தயம் போடுகிறுன். இவன் ஜயிக்கிறுனென்று நீர் அதில்பிரியப்படுகிறீர். அதிகவிளையாட்டு சண்டையாகமுடியும். அதனுல் மனிதர்களுக் குக் கேடுநேரிடும். நன்றுக நடத்தப்படும் உமதுசூதாட்டமான து தலைகீழாகப் பயனைத்தரும். மந்திராலோசனை அடியாக மனத்தைக் கட்டுவது மேலானது. உம்முடையபுத்திரனுகிய யுதிஷ்டிரனுடன் நேரும் இந்தக் கலகத்தைப்பற்றி நீர் நினையாமலே ஒப்புக்கொண் டிருக்கிறீர். பிரதீபவம்சத்தவரும் சந்தனுவம்சத்தவருமான அர சர்களே! இந்தக்கௌரவர்களின் ஸபையில் இந்தநீதிவாக்கியத் தைக் கேளுங்கள். புத்தியில்லாதவனை அநுஸரிப்பதனுல் ஜ்வலிக் கின்ற கொடியதீயில்விழாதீர்கள். சொக்கட்டான்காய்களின் மயக் கத்தினுல் மூடப்பட்டபாண்டுபுத்ரனுகிய தர்மராஜாவும் விருகோ தரனும் ஸவ்யஸாசியும் நகுலஸஹதேவர்களும் கோபத்தைஅடக் காமற்போவாராயின் அந்தப்பெருங்கலகத்தில் உங்களுக்குத் [1]தீவு போலிருப்பவன் யாவன்? மஹாராஜாவே! இந்தத்யூதமாடுவதற்கு முன்னமே மனத்தில் விரும்பக்கூடிய தனங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் நீர் இருப்பிடமாயிருக்கிறீர். அதிகதனமுள்ள பாண்டவர்களை ஜயித்தால் அந்தத்தனம் உமக்கு என்னஆகும்? இப்போதுபாண் டவர்களைப் பொருளாகஅடையும். சகுனியினுடையஆட்டத்தை நாம்அறிவோம். மலைநாட்டரசனுன சகுனி சூதிலுள்ளசூதையறிந் திருக்கிறுன். சகுனி எங்கிருந்துவந்தானே அங்கே போகட்டும். பாரதரே! பாண்டவர்களைச் சண்டைமூட்டாதீர்' என்றுர்.

---

1 கடல்நடுவில் தீவுபோல ஆதரவாயிருப்பவனென்பது பொருள்.

எண்பத்தேழாவது அத்யாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துர்யோதனன் விதுரரை நிந்தித்ததும், அவர் அவனுக்கு ஹிதம் உரைத்ததும்.)

துரியோதனன், 'விதுரரே! நீர் எப்போதும் திருதராஷ்டிரன்புத்திரர்களை இகழ்ந்து பிறர்புகழையே புகழ்கிறீர். விதுரரே! உமக்கு யாரிடத்தில் அன்பிருக்கிறதென்பது எங்களுக்குத்தெரியும். எங்களைச் சிறுவர்களைப்போலவே எப்போதும் தாழ்வாகப் பேசுகிறீர். அப்படிப்பட்ட மனிதன் வேறிடத்தில்விருப்பமுள்ளவனென்று அறியத்தக்கவன்; அதற்குத்தக்கபடிதான் இகழ்ச்சியையும் புகழ்ச்சியையும்செய்கிறான். அவனவன்நாவே அவனவன் உள்ளத்திலிருப்பதை வெளியிடுகிறது. உமதுமனம் விரோதமாயிருப்பதை நாங்கள் அறிந்திருக்கிறோம். அரவத்தைமடியில்வைத்ததுபோலிருக்கிறீர். பூனைபோல வளர்ப்பவனையே கெடுக்கிறீர். ஸ்வாமித்ரோஹம்செய்யும் உம்மை மிக்க பாவியென்று யாரும் சொல்வதில்லை. விதுரரே! அதனாலேதான் நீர் பாவத்திற்கஞ்சவில்லையோ? விதுரரே! பகைவர்களைஜயித்துப் பெரியலாபத்தைப் பெற்றிருக்கிறோம். இனி, எங்களைப்பார்த்துக் கடுஞ்சொற்களைச் சொல்லாதீர். நீர் எங்கள் பகைவர்களோடு சேர்க்கையில் விருப்பமுள்ளவர்; எங்கள்சேர்க்கையில் வெறுப்பைஅடைகிறீர். தகாத சொல்லைச்சொல்லுகிற மனிதன் சத்ருவாகிறான். அவன் சத்ருக்களைத் துதிக்கும்போது, அவர்களின்ரஹஸ்யங்களை மறைத்துவிடுகிறான். வெட்கமற்றவரே! பாண்டவர்களைச்சார்ந்துகொண்டு ஏன் பிடிக்கிறீர்? நீர் எதை எண்ணுகிறீரோ அதைத்தான் இப்போது பேசுகிறீர். எங்களை அவமதிக்காதீர். உம்முடையமனத்தை நாங்கள் அறிவோம். பெரியோர்களிடமிருந்து நல்லறிவைக் கற்றுக்கொள்ளும். விதுரரே! நன்றாக ஸம்பாதிக்கப்பட்ட புகழைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும். அயலார் காரியங்களில் நீர் பிரவிருத்திக்க வேண்டாம். விதுரரே! நீர், 'நானே அதிகாரி' என்று நினைத்துக்கொள்ளாதீர். எப்போதும் எங்களைப்பார்த்துக் கொடுஞ்சொற்களைச்சொல்லாதீர். விதுரரே! எனக்கு எதுநன்மையென்று உம்மை நான்கேட்கவில்லை. விதுரரே! உமக்கு க்ஷேமமுண்டாகட்டும். பொறுத்தவர்களை நீர் துன்பப்படுத்தவேண்டாம். கட்டளையிடுகிறவன் ஒருவன்தான்; மற்றொருவன் கட்டளையிடுகிறவனில்லை. அந்தக் கட்டளையிடுகிறவன் மனிதன் கர்ப்பத்திலிருக்கும்போதே கட்டளையிடுகிறான். ஜலமானது பள்ளத்தாக்

கிறலிழுக்கப்படுவதுபோல அவனுடையகட்டளையினால் மனிதன் இழுக்கப்படுகிறான். நான் எப்படிக் கட்டளையிடப்பட்டிருக்கிறே னோ அப்படி இருக்கிறேன். தலையினால் மலையை உடைக்கிறவனும் பாம்பைப் புசிப்பிக்கிறவனும் எவனோ அவனுக்கு அவன்புத்தி தான் காரியங்களில்கட்டளையிடுகிறது. எவன்வலிந்துகட்டளையிடு கிறானோ அவன் அந்தக்கட்டளையினாலேயே தனக்குச் சத்ருவைத் தேடுகிறான். ஸ்நேஹத்தை விடாமலிருப்பவனைத் தெரியாதவன் அலக்ஷியஞ்செய்கிறான். பரதவம்சத்தவரே! [1] எவன் கர்ப்பூ ரத்தை முதலில் கொளுத்தி வெகுநேரம் கவனியாமலிருக்கிறானோ அவன் அதில் மிஞ்சிய சாம்பலைக்கூட ஒருகாலும் அடையான். விதுரரே! எதிரிகளின் பக்கத்திற்சேர்ந்து பகைப்பவனாகிய வேண் டாதமனிதனை ஸமீபத்தில் வைத்துக்கொள்ளாமலிருப்பது முக்கி யம். விதுரரே! ஆதலால், உமக்கு எங்கே விருப்பமிருக்கிறதோ அங்கே போகலாம். கெட்ட நடையுள்ள ஸ்திரீயானவள் மிகவும் நல்லவார்த்தை சொல்லப்பட்டாலும் விட்டேவிடுவாள்' என்று சொன்னான்.

விதுரர், '[2] இவ்வளவினாலேயே ஒருமனிதனை எவர்கள் விடு கிறார்களோ அவர்களின்நட்பு முடிவுள்ளது. மஹாராஜனே! சொ ல்லு. அரசர்களுடைய உள்ளங்கள் கலங்கியேயிருக்கின்றன. அவ ர்கள் இன்சொல்லைக்கொடுத்து உலக்கைகளால் இடிப்பவர். மிகக் குறைந்தபுத்தியுள்ள ராஜபுத்திரனே! நீ உன்னைச் சிறுவனல்லா தவனாகவும் என்னைச் சிறுவனாகவும் நினைக்கிறாய். எவன் ஒரு மனிதனை ஸ்நேஹத்தில் வைத்துக்கொண்டு பிறகு அவனையே தூஷிக்கிறானோஅவன்தான் சிறுவன். வேதமோதின பிராமணனது வீட்டில் கெட்டுப்போனபெண் எப்படியோ அப்படியே கெட்ட புத்தியானது நன்மையைத்தராது. சிறுபெண்ணுக்கு அறுபது வயதான கணவன் எப்படியோ அப்படியே பரதஸ்ரேஷ்டனுடைய உனக்கு நல்லதைச்சொல்லுகிறவன் வேண்டியிரான். அரசனே! ஆதலால், உன்மனத்திற்கினியதையே நீ விரும்புவையாயின், மாதர், பித்தர், முடவர்முதலியவர்களிடத்தில் நன்மையும் தீமையு மான எல்லாக் காரியங்களையும் பற்றிக் கேட்கக்கடவாய். இவ் வுலகத்தில் இன்சொற்சொல்லும் பாபியானமனிதன் எப்போதும் கிடைப்பான். இன்னாததும் நன்மைபயப்பதுமானசொல்லை

---

[1] நிந்தித்தவன் உடனே பரிஹாரம் செய்யாவிடில் பழையஸ்நேஹம் எவ்வளவும் நில்லாது என்பது கருத்து.

[2] திருதராஷ்டிரனைப்பார்த்துச்சொன்னதாகப் பழையவுரை அபிப் பிராயப்படுகிறது.

உரைப்பவனும் கேட்பவனும் கிடைப்பது அரிது. எவன் தர்மத்தையே தலைமையாகக்கொண்டு தன்ராஜாவின் விருப்பையும் வெறுப்பையும் கவனியாமல் இன்னாதவையாயினும் நன்மை பயப்பனவற்றையே உரைக்கிறானோ அவன்தான் அரசனுக்குத் துணைவன். மஹாராஜாவே! வியாதியினாலுண்டாகாமல் கடுமையினாலுண்டானதும் கூர்மையானதும் வெப்பமானதும் கீர்த்தியை அழிப்பதும் கொடியதும் நாற்றமுள்ளதும் ஸத்புருஷர்கள் அடக்கிவிடுவதும் அயோக்யர்கள் அடக்காததுமான அதை நீ [1] அடக்கிவிட்டுச் சாந்தனாக இரு. திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவுக்கும் அவர் புத்ரர்களுக்கும் புகழும் செல்வமும் நீடூழிகாலமிருப்பதை நான்விரும்புகிறேன். ஆதலால், உனக்கு அஃது இருக்க வேண்டும். உனக்கு ஒருவந்தனம். எனக்கும் [2] பிராமணர்கள் க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கக்கடவர். தெரிந்தவன், பார்வையில் விஷமுள்ள ஸர்ப்பங்களைக் கோபமூட்டமாட்டான். கௌரவனே! நான் உனக்கு இதைத்தான் தொடர்ச்சியாகச் சொல்லுகிறேன்' என்றுசொன்னார்.

எண்பத்தேட்டாவது அத்யாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஆட்டத்தில் தர்மபுத்ரர் எல்லாப்பொருள்களையும் தோற்றபிறகு ஸஹோதரர்களையும் தம்மையும் திரௌபதியையும் தோற்றது.)

சகுனி, 'யுதிஷ்டிரா! பாண்டவர்களுடைய மிகுதியான தனங்களைத் தோற்றாய். குந்திபுத்ரனே! தோற்காததிரவியம் உனக்கு ஏதாவதிருக்குமானால் சொல்' என்றுகேட்டான். தர்மபுத்திரர், 'ஸௌபலபுத்ரனே! என்னுடையதனம் எண்ணமுடியாது. அஃது எனக்குத்தெரியும். சகுனியே! நீ தனத்தைப் பற்றி ஏன் கேட்கிறாய்? [3] அயுதம், [4] ப்ரயுதம், [5] சங்கு, [6] பத்மம், [7] அர்ப்புதம், [8] கர்வம், [9] சங்கம், [10] நிகர்வம், [11] மஹாபத்மம், [12] மத்யம், [13] பரார்த்தம் என்னும் கோடி ஸங்கியைகளும்

---

[1] மூலத்தில் 'பேயம்' என்றிருக்கிறது; பேயம்=குடிக்கத்தக்கது.

[2] 'பிராமணாசீர்வசனம் வேண்டுமேயன்றி உன் விருப்பம் வேண்டாம்' என்பது கருத்து.

[3] பதினாயிரம்; [4] பத்துலக்ஷம்; [5] பத்துலக்ஷம்கோடி; [6] நூறுகோடி [7] பத்துக்கோடி; [8] ஆயிரங்கோடி; [9] லக்ஷம்கோடி; [10] பதினாயிரம் கோடி; [11] நூறுலக்ஷங்கோடி; [12] பதினாயிரலக்ஷங்கோடி; [13] லக்ஷலக்ஷங்கோடி.

அதற்கு மேற்பட்டவையும் பந்தயம்வைக்கலாம். அரசனே! இஃது என்னுடையதனம். இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுவேன்' என்றுசொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளவனான சகுனி, இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, 'ஜயித்தாயிற்று' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், 'சகுனியே! பசுக்கள் நிரம்பின மந்தைகளும் குதிரைக்கூட்டமும் எண்ணிறந்த வெள்ளாடுகளும் செம்மறியாடுகளின் கூட்டமும் ஸிந்துநதிக்குக் கிழக்கே பர்ணுசியென்னும் நதியின்கரையில்இருக்கின்றன. அவையெல்லாம் என்னுடைய தனங்கள். அதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுவேன்' என்று சொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ள சகுனி, அதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, 'ஜயித்தாயிற்று' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், 'அரசனே! நகரமும் தேசமும் பூமியனைத்தும் பிராமணரல்லாதவர்களுடைய தனங்களும் பிராமணரல்லாதமனிதர்களுந்தாம் எனக்கு மிச்சமுள்ள பொருள்கள். அரசனே! இதுதான் என் தனம். இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுவேன்' என்று சொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ள சகுனி, இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து 'ஜயித்தாயிற்று' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், 'ராஜனே! இந்த ராஜகுமாரர்கள் எவற்றினால் அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்குகின்றனரோ இந்தக்குண்டலங்கள் கண்டிகள் முதலான ராஜாபரணங்களனைத்தும் எனது தனம். அரசனே! இவைகளால் நான் உன்னோடு ஆடுவேன்' என்று சொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ள சகுனி, இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, 'ஜயித்தாயிற்று' என்று யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், 'கறுத்தவனும் இளயவயதிலிருப்பவனும் சிவந்தகண்களும் ஸிம்மம்போன்ற தோள்களும் நீண்ட கைகளுமுள்ளவனுமாகிய நகுலனொருவனே எனக்குப் பந்தயம். இவன் எனது தனமென்றறி' என்று சொன்னார். சகுனி, 'ராஜனே! யுதிஷ்டிரனே! உனக்குஅன்பனும் ராஜகுமாரனுமான நகுலன் எங்கள் வசமாய்விட்டான். இன்னும் யாரை வைத்து ஆடுகிறாய்?' என்று சொல்லி அந்தக்காய்களை மறுபடியும் ஆடினான். 'ஜயித்தாயிற்று' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், 'இந்த ஸஹதேவன் தர்மங்களை உபதேசிப்பவன். இவ்வுலகத்தில் பண்டிதனென்று பெயர்பெற்றவன். என் அன்பனாகிய இந்த ராஜகுமாரன் பந்தயத்துக்குத் தகாதவனானாலும் இவனை வேண்டாதவனைப்போலப் பந்தயம்வைத்தாடுகிறேன்' என்று சொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ள சகுனி இதைக்

கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, 'ஜயித்தாயிற்று' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லி, 'ஓ! ராஜனே! மாத்ரி புத்ரர்கள் உனக்கு அன்பர்கள். இவர்கள் என்னால் ஜயிக்கப்பட்டனர். பீமஸேனனும் தனஞ்சயனும் உனக்கு மேற்பட்டவரென்று நான் நினைக்கிறேன்' என்று சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், 'மூடா! எங்களுடைய நீதியை நீ பார்க்கவில்லை. நீ பாபம் செய்கிறாய். ஒத்த மனமுள்ள எங்களுக்குள் மித்திரபேதஞ்செய்யக் கருதுகிறாயன்றோ?' என்று சொன்னார். சகுனி, 'தனமதமுள்ளவன் பள்ளத்தில் விழுகிறான்; ஜாக்ரதையில்லாமல் ஸ்தாவரம்போலாகிறான். ராஜனே! பரதஸ்ரேஷ்டனே! நீ மூத்தவனும் சிறந்தவனுமாயிருக்கிறாய்; உனக்கு நமஸ்காரம். யுதிஷ்டிரனே! [1] சூதாடுகிறவர்கள் ஆடும்போது வரம்புகடந்தவர்கள் போலப் பிதற்றுவன, கனவிலாவது விழித்துக்கொண்டிருக்கையிலாவது காணாதவைகள் தாம்' என்று சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், 'சகுனியே! யுத்தத்தில் கப்பல்போல எங்களைக் கரைசேர்ப்பவனும்பகைவரை ஜயிப்பவனும் பராக்ரமசாலியும் உலகத்தில் ஒப்பற்ற வீரனும் ராஜகுமாரனுமாகிய அர்ஜுனன் பந்தயத்துக்குத் தகாதவனாயினும் அவனை வைத்து ஆடுகிறேன்' என்று சொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ள சகுனி, இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, 'ஜயித்தாயிற்று' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லி, 'ராஜனே! பாண்டவனே! பாண்டவர்களுள் சிறந்த வில்லாளியாகிய இந்த ஸவ்யஸாசியையும் நான் ஜயித்துவிட்டேன். இனி உனக்குஅன்பனான பீமனை வைத்தாடு. ஆட்டத்திற்குப் பந்தயமாக ஒருவன்தான் மிச்சமிருக்கிறான்' என்றும் சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், 'அரசனே! எங்களுக்குத் தலைவனும் யுத்தத்தில் எங்களை நடத்துகிறவனும் இந்திரனைப்போல அஸுரர்களுக்கு ஒப்பற்ற சத்ருவும் குறுக்கான பார்வையும் வளைந்தபுருவங்களும் ஸிம்மம் போன்ற தோள்களுமுள்ளவனும் எப்போதும் அவமதிப்பைப் பொறாதவனும் மஹாத்மாவும் தேகவன்மையில் தனக்கொப்பற்றவனும் இவ்வுலகில் கதைபிடித்தவர்களுள் முதன்மையானவனும் பகைவரைத் தொலைப்பவனும் ராஜகுமாரனுமான அந்தப்பீமஸேனன் பந்தயத்துக்குத் தகாதவனாயினும் அவனை வைத்தாடுகிறேன்' என்று சொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ள சகுனி, இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, 'ஜயித்தாயிற்று' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லி, 'குந்திபுத்ரனே! அதிக திரவியங்களையும் ஸஹோதரர்களையும் யானைகளையும் குதிரைகளையும் தோற்றாய். தோலாத திரவியம் ஏதாவது உனக்கு

1 ஆட்டத்திற் பேசினதற்காகக் கோபிக்கவேண்டாம் என்பது கருத்து.

இருக்குமானல் சொல்லு' என்று கேட்டான். யுதிஷ்டிரர், 'என் ஸஹோதரர்கள் எல்லாரிலும் நான் சிறந்தவன்; அவர்களுக்குஅன்பன். நான் ஜயிக்கப்பட்டு என்னை நிர்ப்பந்தப்படுத்தினல் நானே ஊழியஞ்செய்வேன்' என்றுசொன்னர். தன்னுள் நிச்சயமுள்ள சகுனி, இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து 'ஜயித்தாயிற்று' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லி, 'அரசனே! உன்னை நீ தோற்றது மிகப்பாவமானது. மற்றத் தனமிருக்கும்போது தன்னைத்தோற்பது பாவம்' என்றும் சொன்னன். சூதாடுகருவிகளைத் தெரிந்த சகுனி இவ்வாறு சொல்லி லோகவீரர்களாகிய அவர்களெல்லாரும் தன்பந்தயத்திலகப்பட்டிருப்பதைத் தனித்தனியே அரசர்களுக்குச்சொல்லி வென்றான்.

(பிறகு) சகுனி, 'வேந்தனே! நீ தோலாதபந்தயம் ஒன்றிருக்கிறது; அதாவது உன்னுடையமனைவி; பாஞ்சாலராஜன் புத்திரியான கிருஷ்ணையைப் பந்தயத்தில்வை; அவளால் மறுபடியும் உன்னை மீட்டுக்கொள்' என்றுசொன்னன். யுதிஷ்டிரர், 'ஸுபலபுத்திரனே! அரசனே! குறுமையும் நெடுமையுமல்லாமலும் இளைத்திராமலும் அதிகச் சிவப்பில்லாமலுமிருப்பவளும், கறுத்தும் சுருண்டுமிருக்கும் கூந்தல்களையுடையவளும், சரத்காலத்திய தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடையவளும், சரத்காலத்துத் தாமரைபோன்ற மணமுள்ளவளும், சரத்காலத்துத் தாமரைமலரணிந்தவளும், அழகிலும் தயையிலும் ஒளியிலும் நல்லொழுக்கத்திலும் லக்ஷ்மிக்கொப்பானவளும், புருஷர்கள் விரும்பத் தக்கவளும், எல்லா நற்குணங்களும் நிரம்பினவளும், அனுகூலமானவளும், இன்சொல்லே சொல்லுகிறவளும், அறம்பொருளின்பமென்னும் மூன்று புருஷார்த்தங்களும் ஸித்திப்பதற்குக் காரணமாக மனிதன் நினைக்கத்தக்கவளும், பின் தூங்கி முன்னெழுந்திருப்பவளும், ஆடுமாடு மேய்ப்பவர்கள்முதல் எல்லாருடைய வேலைகளும் ஆனதையும் ஆகாததையும் முற்றிலும் அறிகிறவளும், வேர்வை அரும்பும்போது மதுத்துளிகளுள்ள தாமரை மலர்போலவும் மல்லிகைமலர் போலவும் விளங்கும் முகமுள்ளவளும், நுண்ணிடையும் நீண்ட கூந்தலும் சிவந்த வாயுமுள்ளவளும், தேகத்தில் ரோமங்கள் குறைந்தவளும் இன்னும் இவ்வகையான அனேகஞ் சிறப்புக்களுள்ள அழகான அங்கங்களுடையவளும், பாஞ்சாலராஜன் குமாரியுமான திரௌபதியைப் பந்தயம்வைத்து ஆடுகிறேன்; ஐயோ!' என்றுசொன்னர். சிறந்த புத்தியுள்ள தர்மராஜரால் இந்தச்சொல் சொல்லப்பட்டபோது, ஸபையோரான பெரியோர்களிடமிருந்து 'சீ! சீ!' என்ற சொற்கள் வெளிப்பட்டன. ஜனமேஜயராஜாவே! அந்

தச்சபையே கலங்கிற்று. அரசர்களுக்கும் பீஷ்மர் துரோணர் கிருபர் முதலியோர்க்கும் கண்ணீரும் வியர்வையுமுண்டாயின. விதுரர் தலையைப் பிடித்துக்கொண்டும் உயிர்போனவர் போலத் தலைகுனிந்துசிந்தித்துக்கொண்டும் ஸர்ப்பம்போலப் பெருமூச்செறிந்துகொண்டும் உட்கார்ந்திருந்தார். பாஹ்லீகன், ஸோமதத்தன், ப்ரதீப வம்சத்தாரைச்சேர்ந்த ஸஞ்சயன், அச்வத்தாமா, பூரிச்ரவஸ், திருதராஷ்டிரன்புத்ரனாகிய யுயுத்ஸு ஆகிய இவர்களும் தலைகுனிந்து நாகங்கள்போலப் பெருமூச்சு எறிந்துகொண்டு பார்த்திருந்தனர். திருதராஷ்டிரன்மட்டும் மிக்க ஸந்தோஷத்துடன், 'ஜயித்தாயிற்று? ஜயித்தாயிற்று' என்று பலமுறைகேட்டான்; எண்ணத்தை மறைக்கவில்லை. துச்சாஸனன்முதலானவர்களுடன்கூடக் கர்ணன் மிகமகிழ்ந்தான். மற்ற ஸபையோரின் கண்களினின்றும் கண்ணீர் விழுந்தது. ஜயத்தினால் பிரகாசிப்பவனும் அதிக கர்வமுள்ளவனுமாகிய சகுனி, இவ்வாறு சொன்னபிறகு, 'ஜயித்தாயிற்று' என்றே அந்தக்காய்களை மறுபடியும் ஆடினான்.

எண்பத்தோன்பதாவது அத்யாயம்.
த்யூ த பர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துச்சாஸனனால் ஸபையில் இழுத்துவரப்பட்ட திரௌபதீ சபையோரைப் பார்த்துத் தர்மங்கேட்டது.)

துரியோதனன், 'விதுரரே! வாரும்; பாண்டவர்களால் கௌரவிக்கப்பெற்ற அன்புள்ள மனைவியாகிய திரௌபதியை அழைத்துவாரும். வீட்டை விளக்கவேண்டும்; சீக்கிரம்வரட்டும். அந்தக் கெட்ட நடையுள்ளவள் வீட்டில் தாஸிகளுடன் சேர்ந்திருக்கட்டும்' என்றுசொன்னான்.

விதுரர், 'மூடனே! உன்னைப்போன்றவன் பேசத்தகாததை நீ பேசினாய்; கயிற்றினால் சுருக்கிடப்பட்டும் அதை அறியாமலிருக்கிறாய்? படுகுழியில் தொங்குகிறாய்; அதை நீ அறியவில்லை. நீ மானாக இருந்து புலிகளை அளவுக்கு மீறிக் கோபிக்கச்செய்கிறாய். மிக மந்தமான புத்தியுள்ளவனே! கொடிய விஷமுள்ள ஸர்ப்பங்கள் நிறைந்த கோபத்தோடு உன்தலையில் இருக்கின்றன. அவற்றை இன்னும் கோபிக்கச்செய்யாதே. நீ யமலோகத்திற்குப் போகாதே. கிருஷ்ணையானவள் தாஸித்தனத்தை அடையத்தகாதவள். தர்மபுத்ரன் தனக்கு ஸ்வதந்த்ரமில்லாதகாலத்தில் அவளைப் பந்தயத்தில் வைத்திருக்கிறானென்பது என் அபிப்பிராயம். திருதராஷ்டிரருடைய புத்திரனாகிய இந்த

ராஜர்வானவன், தன்னைக்கொல்வதற்காக [1] மூங்கில் காய்ப்பது போல, பகையையும் பெரியபயத்தையும் தரத்தக்க சூதைக் கைப்பற்றியிருக்கிறான். இவன் மதங்கொண்டு தன்நாசத்தை அறியாமலிருக்கிறான். புண்ணிற்கோலிடுகிறவனாகவும் கொடுஞ் சொற் சொல்லுகிறவனாகவும் இருக்கலாகாது. [2] இழிவானவ னிடத்திலிருந்து மேலான பொருளை வாங்கலாகாது. இவனுடைய எந்தச்சொல்லினால் பிறன் துயரப்படுவனோ நரகலோகத்திற்குக் காரணமும் அமங்களமுமான அந்தச் சொல்லைச் சொல்லலாகாது. வாயிலிருந்து கரைகடந்தசொற்களும் வெளிப்படுகின்றன. அவற் றினால் அடிக்கப்பட்டவன் அனேகம் இரவுபகல்கள் துயரப்படு கிறான். அவை, அயலானுடைய உள் [3] மர்மங்களில் தவிர மற்ற இடங்களில் விழுவதில்லை. தெரிந்தவன் அவற்றைப் பிறர்மேல் விடுக்கமாட்டான். ஓர் [4] ஆடு கத்தியைவிழுங்கிற்று. ஆயுதம் தலைக்குள் மறைந்துபோனதனால் அதன் தலையை அறுத்துப் பூமி யில் தள்ளுவதாகிய கொடுஞ்செய்கை நேர்ந்தது. அதுபோலப் பாண்டவர்களுடன் பகைசெய்துகொள்ளாதே. பாண்டவர்கள் இவ்வாறு ஒன்றும் சொல்வதில்லை. நாய்த்தன்மையுள்ள மனிதர் கள், காட்டிலுள்ள வேடனாலும் கிருஹஸ்தனாலும் வித்தை நிரம்பின ரிஷியாலும் அவர்களைக்கண்டு எப்போதும் இப்படித் தான் குரைக்கின்றனர். மிகக்கொடிய நரகவாயிலான இந்தப்

---

1 'வேனனென்னும் அரசன் ரிஷிகளை அவமதித்ததனால் அழிந் தான்' என்று கூறுவது பழைய உரை.

2 'இழிவான சூது முதலியவற்றால் சத்துருவை ஜயிக்கலாகாது' என்பது பழைய உரை.

3 உயிர்நிலை.

4 ஆடு கத்தியை இலை என்று நினைத்துவிழுங்குமாயின் அதன்கழுத் தில்அகப்பட்டுக்கொள்ளும் அந்தக்கத்தியை ஆயுதம்வேண்டுபவன் இழுக் கும்போது அஃது அவ்ஆட்டின்கழுத்தைவெட்டிக்கொண்டுதான் விழும். அப்படியே பாண்டவர்பகை உன் உயிரைக்கொண்டுதான் முடியும் என் பது கருத்து.

'ஓர் ஆடு ஒருகத்தியை விழுங்கத்தொடங்கி அதை விழுங்கமுடியா மையால் பூமியில் வாயைவைத்துக்கொண்டு கால்களினால் கத்தியைத் தள்ளிக்கொண்டு விழுங்கத்தொடங்கிற்று; கத்தியைத் தூக்கினதனால் தன்தலையும் கழுத்தும் அறுபட்டுவிழுந்தது' என்பதும், 'ஒரு மீன்பிடிப் பவன் தூண்டின் முள்ளில் மாவைத்தடவி ஜலத்தில்போட்டபோது அவன் வீட்டு ஆடு அந்த மாவுக்காக அந்தத் தூண்டின்முள்ளைக்கடித்துக் கொண்டது. அந்தமுள்ளை இழுக்கும்போது கழுத்தறுந்து ஆடு இறந் தது என்ற கதை இவ்விடத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்டது' என்பதும் பழைய உரை.

பாவத்தைத் திருதராஷ்டிரருடைய புத்ரன் அறியவில்லை. துச்சாஸனன்முதலான கௌரவர்கள்அனேகர்கள் சூதாட்டத்தின் ஜயத்தில் துரியோதனனை அநுஸரிக்கின்றனர். சுரைக்காய்கள் அமிழ்கின்றன. கற்கள் மிதக்கின்றன. கப்பல்கள் அடிக்கடி வழிதப்பிப்போகின்றன. மூடராஜாவான துரியோதனன் நான் சொல்லும் ஹிதங்களைக் கேட்கிறதில்லை. கௌரவர்களுக்கு முடிவு இதோ வரப்போகின்றது ; நிச்சயம். எல்லாரையும் கொண்டுபோகும் மிகக் கொடியநாசம் வரும். (ஏனெனில்) மிக்க நன்மையுள்ளவையான நண்பர்களின் நீதிச்சொற்கள் கேட்கப்படுவதில்லை. ஆசையே மேலோங்குகிறது' என்று சொன்னார்.

மதத்தினால் தன்னைமறந்த துரியோதனன் விதுரரை, 'சீ!' என்று சொல்லிப் பிராதிகாமியென்னும் வேலைக்காரனைப் பார்த்தான். ஸபையில் சிறந்த பெரியோர் நடுவில், 'ஓ! பிராதிகாமியே! நீ திரௌபதியை அழைத்துவா. உனக்குப் பாண்டவர்களிடத்தில் பயமில்லையே. இந்தவிதுரர் தாம் பயந்து விரோதமாகப் பேசுகிறார். அவர் எப்போதும் நம்முடையபெருக்கத்தில் விருப்பமில்லாதவர்தாமே' என்று அவனுக்குக் கட்டளையிட்டான். இவ்வாறு கட்டளையிடப்பட்ட பிராதிகாமியென்னும் தேர்ப்பாகன் ராஜாவின் சொல்லைக்கேட்டு விரைவாகச் சென்றான். ஸிம்மமிருக்கும் குகையில் நாய்புகுவதுபோலப் பாண்டவர்களின் அரசியான திரௌபதியிருக்குமிடத்திற்குச் சென்று, 'திரௌபதியே! யுதிஷ்டிரர் சூதென்னும் கள்மயக்கத்தினால் மயங்கியிருக்கிறார். துரியோதனன் உன்னை ஜயித்துவிட்டான். ஆதலால், நீ திருதராஷ்டிரன் வீட்டுக்குள் போ. யாஜ்ஞஸேனியே! வேலை செய்வதற்காக உன்னை அழைக்கவந்திருக்கிறேன்' என்றுசொன்னான். திரௌபதி, 'பிராதிகாமியே! ஏன் இப்படிப்பேசுகிறாய்? எந்தராஜபுத்திரன் மனைவியைவைத்தாடுவான்? ராஜாவானவர் சூதென்னும் கள்மயக்கத்தினால் மயங்கி மூடரானாரா? அவருக்குப் பந்தயம் மற்றொன்றுமில்லையா?' என்றுசொன்னாள். பிராதிகாமி, 'வேறு பொருள் ஒன்றுமில்லாதபோதுதான் பாண்டவரான அஜாதசத்ரு உன்னைவைத்துஆடினார். ஓ! ராஜகுமாரியே! அந்த ராஜாவினால் முதலில் ஸஹோதரர்களும் பிறகு தாமேயும் பந்தயம்வைக்கப்பட்டபிறகு நீ பந்தயம்வைக்கப்பட்டாய்' என்றான். திரௌபதி, 'ஸூதபுத்ரனே! செல்; நீ அந்தச்சூதாடினவரிடம் சென்று, 'நீர் முதலில் உம்மைத்தோற்றீரா? அல்லது என்னைத் தோற்றீரா?' என்று ஸபையில் கேள். ஸூதபுத்திரனே! இதைத் தெரிந்துகொண்டுவா. பிறகு, என்னை அழைத்துப்போகலாம். ராஜாவின்கருத்துத் தெரிந்தபிறகு நான் துக்கத்துடன்

போவேன்' என்றாள். அப்போது அந்தப் பிராதிகாமியானவன் ஸபைக்குச்சென்று அரசர்களின் நடுவிலிருக்கும் தர்மராஜாவைப்பார்த்து, 'ஐயா! 'நீர் எந்த ஸ்வதந்திரத்துடன் என்னைத் தோற்றீர்? முதலில் உம்மைத்தோற்றீரா? என்னைத்தோற்றீரா?' என்று திரௌபதி உம்மைக்கேட்கிறாள்' என்றுசொன்னான். யுதிஷ்டிரர் மனம்குன்றி உயிர்போனவர்போலிருந்தார்; அந்த ஸூதனைப்பார்த்து நல்லதென்றாவது தீதென்றாவது ஒருமறுமொழியும் சொல்லவில்லை. துர்யோதனன், 'பாஞ்சாலி இங்கு வந்தே இந்தக்கேள்வியைக் கேட்கட்டும். அவள் சொல்லுகிறதையும் இவன்சொல்லுகிறதையும் இங்குள்ளவரனைவரும் கேட்கட்டும்' என்று சொன்னான். துரியோதனன் கட்டளைக்கு உட்பட்ட அந்தப் பிராதிகாமியென்னும் ஸூதன் தர்மராஜாவின் கிருஹத்திற்குச்சென்று திரௌபதியைப் பார்த்துத் துக்கத்துடன், 'ராஜபுத்ரியே! இந்தச்சபையோர் உன்னை அழைக்கின்றனர். கௌரவர்களுக்கு ஸந்தேஹம்வந்ததென்று நினைக்கிறேன். ராஜபுத்ரியே! அந்த அல்பன் உன்பெருமையைக் கவனிக்கவில்லையே! அவன் உன்னைச் சபைக்குக்கொண்டுபோக நினைக்கிறான்' என்று சொன்னான். திரௌபதி, 'பிரம்மதேவர் இவ்வாறு கட்டளையிட்டிருக்கிறாரென்பது நிச்சயம். [1] சீதமும் உஷ்ணமுமாகிய இரண்டு உணர்ச்சிகளும் கிழவனையும் சிறியவனையும் தொடுகின்றன. உலகத்தில் தர்மமொன்றே முக்கியமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதை நாம் காப்பாற்றினால் அது நமக்கு நன்மையைச்செய்யும். அந்தத்தர்மம் கௌரவர்களைவிட்டுப் போகாமலிருக்கவேண்டும். என்னுடைய இந்தத் தர்மமுள்ள கேள்வியைச் சபையோரிடம் சென்று கேள். தர்மத்தில் எண்ணமுள்ளவர்களும் நியாயத்திலிருப்பவர்களும் மிகச்சிறந்தவர்களுமான அந்தச் சபையோர்கள் எதை நிச்சயமாக எனக்குச்சொல்லுகிறார்களோ அதைச்செய்வேன்' என்றுசொன்னாள். திரௌபதியின் அந்தச்சொல்லைக்கேட்டு ஸூதன் ஸபைக்குச்சென்று அவள் சொன்னதைச் சொன்னான். அவர்கள் துரியோதனனுடைய அந்தப் பிடிவாதத்தை அறிந்துகொண்டு தலைகுனிந்தவர்களாகியாதொன்றும் பேசாமலிருந்தனர். ஜனமேஜயரே! யுதிஷ்டிரர், அதைக்கேட்டுத் துரியோதனன் செய்யக்கருதினதை அறிந்து திரௌபதிக்கு நம்பிக்கையான தூதனிடம், 'பாஞ்சாலியே! ரஜஸ்வலையாயிருக்கும் நீ அரையில் முடியப்பட்ட ஒற்றைவஸ்திரத்துடன் அழுதுகொண்டு ஸபைக்குவந்து மாமனார்முன் நில். ராஜ

---

1 'ஸுகதுக்கங்கள் தகுந்தவனுக்கும் தகாதவனுக்கும்வருகின்றன' என்பது கருத்து.

புத்ரியாகிய நீ ஸபைக்கு வந்ததைக் கண்டபோது ஸபையோ ரெல்லோரும் துரியோதனனை மனத்தினால் திட்டுவார்' என்று சொல்லியனுப்பினார். ஜனமேஜயராஜாவே! புத்திமானாகிய அந் தத்தூதன் திரௌபதியின் கிருஹத்திற்கு விரைவாகச்சென்று தர்மபுத்திரருடைய உள்கருத்தைத் தெரிவித்தான். மஹாத்மாக் களான பாண்டவர்கள் சோர்வும்துயரமுமுற்று ஸத்தியத்தினால் மிகக்கட்டப்பட்ட அங்கங்களுடையவர்களாய்ச் சிறிதும் கண் ணெடுத்துப் பாராமலிருந்தார்கள். பிறகு, ராஜாவான துரியோ தனன், அவர்கள் முகத்தைக்கண்டு மகிழ்ந்து தேர்ப்பாகனைப் பார்த்து, 'பிராதிகாமியே! அவளை இங்கேயே அழைத்து வா. அவள் முன்னிலையிலேயே கௌரவர்கள் மறுமொழிசொல்லுவார் கள்' என்று சொன்னான். அதன் பிறகு, துரியோதனன்கட் டளையில் அகப்பட்டவனும் திரௌபதியின் கோபத்திற்குப் பயந் தவனுமாகிய பிராதிகாமியென்னும் ஸூதன், வெட்கத்தைவிட்டு ஸபையோரை நோக்கி, 'திரௌபதிக்கு நான் என்னசொல் வது?' என்று திரும்பவும் கேட்டான்.

அப்போது துரியோதனன், 'துச்சாஸனா! புத்தியில்லாத இந்த என்ஸூதபுத்ரன் விருகோதரனுக்கு நடுங்குகிறான். நீயே நேரில்போய்த் திரௌபதியைப் பிடித்துக்கொண்டுவா. ஸ்வதந் திரம் தப்பினபகைவர்கள் உன்னை என்னசெய்வார்கள்?' என்று சொன்னான். ராஜபுத்ரனாகிய துச்சாஸனன், தன்தமையனுடைய கட்டளையைக் கேட்டவுடன், ஸபையிலிருந்து எழுந்து சிவந்தகண் களுடன் மஹாரதர்களான பாண்டவர்களின் க்ருஹத்திற் பிர வேசித்து ராஜகுமாரியான திரௌபதியைப்பார்த்து, 'ஓ! பாஞ் சாலி! வா; வா; ஓ! கிருஷ்ணையே! நீ ஜயிக்கப்பட்டாய்; வெட் கத்தைவிட்டுத் துரியோதனனைக் காணக்கடவாய். தாமரையிதழ் போன்ற நீண்டகண்களையுடையவளே! கௌரவர்களைச் சேர். தர் மத்தினால் அடையப்பட்டிருக்கிறாய். ஸபைக்கு வா' என்று சொன்னான். பிறகு, மிக்கதுயரமுற்ற அந்தத்திரௌபதிஎழுந்து நிறமாறின தன்முகத்தைக் கையினால் துடைத்துக்கொண்டும் அழுதுகொண்டும் கௌரவஶ்ரேஷ்டனும் முதியோனுமான திருத ராஷ்டிரமஹாராஜனுடைய ஸ்திரீகளிருக்குமிடத்திற்கு ஓடினாள். பிறகு, துச்சாஸனன் கோபத்தோடுஅவளைப்பார்த்துக் கர்ஜித்துக் கொண்டு விரைவாக எதிரில் ஓடிவந்து, நீண்டும் இருண்டும் அலை கள்போலப்படிப்படியாயுமிருக்கும் கூந்தல்களில் ராஜபத்நியான திரௌபதியைப்பிடித்தான். ராஜஸூயமென்னும் மஹாயாகத் தின் அவப்ருத ஸ்நானகாலத்தில் மந்திரங்களால் பரிசுத்தமான ஜலத்தை அபிஷேகஞ்செய்யப்பெற்ற திரௌபதியின் கூந்தல்கள்

திருதராஷ்டிரன்மகனால் பாண்டவர்களின் பராக்ரமத்தை அவமதித்துப்பலாத்காரமாகத்தொடப்பட்டன. அந்தத்துச்சாஸனன்மிக நீண்டகூந்தலையுடைய அந்தத்திரௌபதியை, நாதர்களுள்ளவளாயிருந்தும் அநாதையைப்போல் இழுத்து ஸபையினருகிற்கொண்டுவந்து வாழைமரத்தைக் காற்றுஅலைப்பதுபோல அலங்கோலமாக இழுத்தான். அவள் இழுக்கப்படும்போது கொடிபோன்ற உடம்பு குன்றி, 'புத்தியில்லாதவனே! அயோக்கியனே! நான் ரஜஸ்வலையாயிருக்கிறேன். எனக்கு ஒற்றைவஸ்திரமேயுள்ளது. என்னை ஸபைக்குக் கொண்டுபோகத்தகாது' என்று மெல்லச்சொன்னாள். துச்சாஸனன், அப்போது திரௌபதியைக் கறுத்தகூந்தல்களில் பலாத்காரமாகப் பிடித்துக்கொண்டு, [1] 'கிருஷ்ணனையும் ஜிஷ்ணுவையும் ஹரியையும் நரனையும் தன்னைக் காப்பதற்காக யாஜ்ஞஸேனி கூவுகிறாள். யஜ்ஞஸேனன்மகளே! ரஜஸ்வலையாகத்தானிரு; ஒற்றைவஸ்திரத்தோடிரு; அல்லது, வஸ்திரமில்லாமலேயிரு; ஆட்டத்தில் ஜயிக்கப்பட்டுப்போனாய்; தாஸியாகச் செய்யப்பட்டாய்; உன்தகுதிப்படி தாஸிகளிற் சேர்ந்திருக்க வேண்டும்' என்று சொன்னான். கூந்தல்விரிந்தும் பாதிவஸ்திரம் அவிழ்ந்தும் துச்சாஸனனால் அலைக்கப்பட்டதிரௌபதி வெட்கமுற்றுக் கோபத்தினால் உள்கொதிப்புற்றவளாகிப் பின்வரும்சொல்லை மெல்லச் சொல்லலானாள் :—'இந்தச் சபையோரனைவரும் சாஸ்திரங்களை ஓதி ஒழுக்கத்தோடிருப்பவர்கள். எல்லாரும் இந்திரனுக்கொப்பானவர்கள். இவர்களெல்லாரும் எனக்குக் குருவைப் போன்றவர்களும் குருக்களுமாயிருப்பவர்கள். அவர்களின்முன் நான் இவ்வாறு நிற்கமுடியவில்லை; கொடுஞ்செய்கைக்காரா! கெட்டநடையுள்ளவனே! என்னை வஸ்திரம்போகும்படி செய்யாதே. என்னை இழுக்காதே. இந்திராதிதேவர்கள் உனக்குத்துணையாகவந்தாலும் ராஜபுத்ரர்களான பாண்டவர்கள் உன்னைப் பொறுக்கமாட்டார்கள். மஹாத்மாவான தர்மபுத்ரர் தர்மத்தை விடாதவர். தர்மமானது யாவர்க்கும்தெரியாது; தெரிந்தவர் மட்டுமே அறியக்கூடியது. என்கணவர்விஷயத்தில் குணங்களையல்லாமல் அணுவளவு குற்றத்தையும் வாக்கினாற்சொல்லவும் கருதேன். ரஜஸ்வலையானஎன்னைக் கௌரவவீரர்களின் நடுவில் நீ இழுப்பது மிகவும் கெட்டசெய்கை. இந்தச் சபையில் ஒருவனும் உன்னைஇகழவில்லை. உன்எண்ணத்தையே இவர்கள் அங்கீகரித்திருக்கின்றனரென்பது திண்ணம். சீ! பரதவம்சத்தவர்களில்

1 ஒவ்வொருவரையும் இரண்டுபெயர்களால் அவள் சொன்னதாகக் கூறிப் பரிஹாஸஞ் செய்கிறான்.

தர்மமும் க்ஷத்ரியர்களுடைய ஒழுக்கமும் அழிந்துபோயின. கௌரவர்களின் தர்மத்தின் வரை தப்பிப்போனதை இச்சபையில் கௌரவர்களனைவரும் பார்த்திருக்கின்றனர். மஹாத்மாக்களான துரோணருக்கும் பீஷ்மருக்கும் இந்தவிதுரருக்கும் திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவுக்கும் விவேகமில்லையே! அதனாலேயே கௌரவர்களில் மூத்தவர்களும் சிறந்தவர்களுமான இவர்கள் இந்தக் கொடியபாவத்தைக் காணாமலிருக்கின்றனர்' என்றாள். அழகானஇடையுள்ள அந்தத்திரௌபதி அவ்வாறு அழுதுகொண்டே கிளம்பி, கோபமுற்றதன்கணவர்களைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்து முன்னமே கோபத்தினால் எரிக்கப்பட்ட தேகமுள்ள அவர்களை அந்தப் பார்வையினால் தூண்டிவிட்டாள். வெட்கத்தோடும் கோபத்தோடும் பார்த்த திரௌபதியின் பார்வையினால் அவர்களுக்குண்டான துயரம் ராஜ்யமும் தனமும் சிறந்த ரத்னங்களும் கவரப்பட்டதனாலும் உண்டாகவில்லை. துச்சாஸனன், அசக்தர்களான தன்கணவர்களைநோக்கும் திரௌபதியைக்கண்டு வேகமாக அலைத்து, மூர்ச்சித்தவள்போன்ற அவளைப்பார்த்து, இரைந்து சிரித்துத் தாஸியென்று அழைத்தான். கர்ணனும் மிகமகிழ்ந்து இரைந்துசிரித்துத் துச்சாஸனன் சொன்னதைச் சிலாகித்தான். அவ்வாறே, காந்தாரதேசத்தரசனாகிய சகுனியும் துச்சாஸனனைப் புகழ்ந்தான். அவ்விருவரையும் துரியோதனனையும் தவிர அந்த ஸபையிலிருந்த மற்றவர்களுக்கு ஸபையில் திரௌபதி இழுக்கப்படுவதைக் காண்பது மிக்கதுயரமாயிருந்தது.

பீஷ்மர், 'பாக்யமுள்ளவளே! தனக்குத் தான்ஸ்வதந்திரமில்லாதவன் அயலானுடையபொருளைப் பந்தயம்வைக்க முடியாதென்பதையும் பெண்ணானவள் கணவனுக்குட்பட்டவளென்பதையும் பார்க்கும்போது, தர்மம்அறியக்கூடாமலிருப்பதனால் நீகேட்ட இந்தக் கேள்விக்குச் சரியாகப்பகுத்து மறுமொழி சொல்ல என்னால் முடியவில்லை. யுதிஷ்டிரன் செல்வம் நிறைந்த பூமியனைத்தையும்விட்டாலும் விடுவனேயன்றித் தர்மத்தைவிடான். நான் ஜயிக்கப்பட்டேனென்று அவனே சொன்னான். அதனால், இதில் ஒருநிச்சயமும் நான் சொல்ல முடியவில்லை. சகுனி சூதாட்டத்தில் மனிதர்களுள் ஒப்பற்றவன். குந்திபுத்ரனான யுதிஷ்டிரன் [1] அவனால் இஷ்டப்படி விடப்பட்டான். அந்த வஞ்சகத்தை யுதிஷ்டிரன் அறியவில்லை. அதனால் உன் இந்தக் கேள்விக்கு நான் மறுமொழி கூறாமலிருக்கிறேன்' என்று சொன்னார்.

---

1 இஷ்டமிருந்தால் உன்னைப் பந்தயம் வைக்கலாமென்றுதான் சகுனி சொன்னான்.

திரௌபதி, 'சூதில் தேர்ந்தவர்களும் அயோக்கியர்களும் கெடு நினைவுள்ளவர்களும் சூதிலேயே ஊக்கமுள்ளவர்களுமான மோசக்காரர்கள் அதிகஜாக்ரதையெடுத்துக்கொள்ளாத ராஜாவை ஸபையில் அழைத்தபிறகு அவர் இஷ்டப்படி விடப்பட்டவராவது எப்படி? கெட்ட எண்ணத்துடன் மோசத்துக்கே ஆரம்பித்த எல்லாரும் சேர்ந்து, மோசமறியாதவரும் கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் ஶ்ரேஷ்டருமான தர்மராஜரை ஜயித்த பிறகுதான் அவர் இந்தப் [1] பந்தயத்தை ஒப்புக்கொண்டார். தங்கள் பெண்களுக்கும் மருமக்களுக்கும் அதிகாரிகளாயுள்ள இந்தக் கௌரவர்கள் ஸபையிலிருக்கின்றனர். நீங்களெல்லாரும் இந்த என்கேள்வியை ஆராய்ந்துபார்த்துச் சரியான மறுமொழி கூறுங்கள். [2]பெரியோர்களில்லாதது சபையன்று; தர்மத்தை உரையாதவர் பெரியோர்களுமல்லர்; உண்மையில்லாதது தர்மமுமன்று; கபடம்சேர்ந்தது உண்மையுமன்று' என்று சொன்னாள். அவ்வாறுசொல்லிப் பரிதாபப்படும்படி அழுதுகொண்டு அசக்தர்களான தன் கணவர்களைநோக்கும் திரௌபதியைப்பார்த்துத் துச்சாஸனன் கொடியவையும் கேட்பதற்கு இனிமையில்லாதவையும் வெறுக்கத்தக்கவையுமான சொற்களைச் சொன்னான். இழுக்கப்பட்டவளும் அவ்வாறு செய்யப்படத்தகாதவளும் ரஜஸ்வலையாயிருப்பவளும் மேலாடை விழுந்துபோனவளுமான திரௌபதியையும் தர்மராஜாவையும் கண்டு மிகவும் மனம்நொந்த விருகோதரன் கோபமுற்றான்.

தொண்ணூறுவது அத்யாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமனும் விகர்ணனும்கூறியதும், துச்சாஸனன் திரௌபதியின் துகிலுரிந்ததும், கிருஷ்ணனுடைய அனுக்ரஹத்தினால் அவளுக்கு வஸ்திரம் வளர்ந்ததும், விதுரர் நீதிமொழிகூறியதும்.)

பீமஸேனன் 'ஓ! யுதிஷ்டிரரே! சூதாடுகிறவர்களின் வீடுகளில் தாஸிகளிருக்கின்றனர். அவர்களைக்கூடப் பந்தயம்வைத்தாடுவதில்லை. அவர்களிடத்திலும் தயையுண்டு. காசிராஜன் முதலான அனேக அரசர்கள் காணிக்கையாகக் கொண்டுவந்து

---

[1] மூலத்தில் 'கைதவம்' என்றிருக்கிறது; கைதவம்=வஞ்சனை.

[2] துர்யோதனனிடம் பயந்து தந்திரமாகப்பேசுவது ஸத்யமாகாது; ஸத்யந்தவறினபிறகு தர்மமில்லை; தர்மஞ்சொல்லாதவர்கள் பெரியோரல்லர்; பெரியோரில்லாதது ஸபையேயன்று என்பது கருத்து.

கொடுத்த உயர்ந்த பொருள்கள், ரத்னங்கள், வாஹனங்கள், கவசங்கள், ஆயுதங்கள் முதலியவையும், ராஜ்யமும் உமது சரீரமும் நாங்களும் எதிரிகளால் சூதினால் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டோம்; எனக்குக் கோபமுண்டாகவில்லை; ஏனெனில், எங்களுடைய எல்லாவற்றிற்கும் நீர்தாம் அதிகாரி. திரௌபதியைப் பந்தயம்வைத்ததைமாத்திரம் அக்ரமமென்று நினைக்கிறேன். இந்த நிலைமைக்குத்தகாத இந்தச்சிறுமி, பாண்டவர்களையடைந்து, அற்பர்களும் கொடியவர்களும் புத்தியில்லாதவர்களுமான கௌரவர்களால் உம் காரணமாகவன்றோ துன்பப்படுகிறாள்? அரசரே! இவளுக்காக இந்தக்கோபத்தை உம்மேல் போடுகிறேன். உமது கைகளிரண்டையும் கொளுத்தப்போகிறேன். ஸஹதேவா! அக்னியைக்கொண்டுவா' என்றுசொன்னான். அதைக்கேட்ட அர்ஜுனன், 'பீமஸேனா! இதற்குமுன் நீ இவ்வகையான பேச்சுக்களைப் பேசுகிறவனல்லன். கொடியவர்களான நமது பகைவர்களால் உனக்கு தர்மத்திலிருந்த மரியாதைகூட அழிக்கப்பட்டதென்பது நிச்சயம். பகைவர்களின் எண்ணம் நிறைவேறும்படி செய்யலாகாது. தர்மமே சிறந்தது; அதையேசெய். தர்மிஷ்டரும் ஜ்யேஷ்டருமான ஸகோதரரை மிஞ்சுவது எவனுக்குத்தகும்? பிறரால் அழைக்கப்பட்ட ராஜாவானவர் க்ஷத்திரியனுடைய விரதத்தை நினைத்து அயலான் விருப்பத்தை அநுஸரித்து ஆடினார். அது நமக்குப் பெரும்புகழைத் தருவது' என்றுசொன்னான். பீமஸேனன், 'தனஞ்சய! இவ்வாறு இவர் தர்மமாகச்செய்ததை நான் அறியாமலிருப்பேனாயின் இவர்இரண்டுகைகளையும் சேர்த்து பலாத்காரமாய் எரிகிறநெருப்பில் கொளுத்தியிருப்பேன்' என்றுசொன்னான். அந்தப் பாண்டவர்கள் அவ்வாறு துக்கப்பட்டிருப்பதையும் பாஞ்சாலி இழுக்கப்படுவதையுங் கண்டு, திருதராஷ்டிரன்புத்திரனாகிய விகர்ணன், 'ஓ! அரசர்களே! திரௌபதி சொன்ன சொல்லுக்கு விவரித்து மறுமொழி கூறுங்கள். கேள்விக்கு மறுமொழி கூறாவிடின் நமக்கு நரகம் உடனே வரும். கௌரவர்களுக்குள் மிக்க வயதுமுதிர்ந்தவர்களாகிய பீஷ்மரும் திருதராஷ்டிரருமாகிய இவ்விருவரும் சேர்ந்திருந்தும் ஒன்றும் சொல்லாமலிருக்கின்றனர். மஹாபுத்திசாலியான விதுரரும் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. எல்லாருக்கும் ஆசார்யர்களாகிய துரோணர் கிருபர் இவ்விரண்டு பிராம்மணோத்தமர்களுங்கூடக் கேள்விக்கு மறுமொழி ஏன் கூறவில்லை? எல்லாத் திசைகளிலிருந்தும் வந்துசேர்ந்த மற்ற அரசர்களும் விருப்பையும் வெறுப்பையும்விட்டுத் தங்களுக்குத் தெரிந்த அளவு

சொல்லலாம். அரசர்களே! சிறந்தவளான திரௌபதி பலமுறை சொன்னசொல்லை ஆராய்ந்துபார்த்து, யாருக்கு என்ன அபிப்பிராயமோ அந்தப்படி மறுமொழி சொல்லுங்கள்' என்று சொன்னான். அவன் இவ்வாறு அந்தச்சபையிலுள்ளவர்களெல்லாரையும் பார்த்துப் பலமுறை கூறினான். அவ்வரசர்கள் சரியென்றாவது பிழையென்றாவது அவனுக்குச் சொல்லவில்லை. விகர்ணன் அவ்வரசர்களனைவரையும் பார்த்து அவ்வாறு பலமுறை சொன்னபின் கையினாற் கையைப்பிசைந்து பெருமூச்செறிந்துகொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலானான். 'அரசர்களே! இந்தச் சொல்லுக்கு நீங்கள் மறுமொழி சொல்லுங்கள்; அல்லது எந்தக் காரணத்தினாலாவது சொல்லாமலிருந்தாலும் இருங்கள். கௌரவர்களே! இந்தவிஷயத்தில் நான் எதைச் சரியென்று நினைக்கிறேனோ அதைச் சொல்லப்போகிறேன். புருஷஶ்ரேஷ்டர்களே! வேட்டை, கள், சூதாட்டம், சிற்றின்பத்தில் மிக்கபற்று இந்நான்கும் அரசர்களுக்கு வ்யஸனங்களென்று சொல்லுகின்றனர். இவற்றில் பற்றுள்ளமனிதன் தர்மத்தைவிட்டிருப்பான். எந்தநிலைமையிலிருக்கும் மனிதன் செய்த செய்கையை உலகத்தார் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்களோ அவ்வகையான சூதால் அழைக்கப்பட்டுச் சூதாட்டமென்னும் வ்யஸனத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்ட தர்மராஜாவினால் திரௌபதியைப் பந்தயமாகவைப்பது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. குற்றமற்ற இந்தத் திரௌபதி பாண்டவர்களெல்லாருக்கும் பொதுவானவள்; மேலும், இந்தப் பாண்டவரான தர்மராஜர் தம்மைத் தோற்றபிறகு இவளைப் பந்தயம்வைத்திருக்கிறார். சகுனியே திரௌபதியைப் பந்தயம்வைக்க விரும்பி அவள் பெயரைக் கூறினான். இவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்துபார்க்கையில் இவளை ஜயிக்கப்பட்டவளாக நான் நினைக்கவில்லை' என்றான். இதைக்கேட்டவுடன், விகர்ணனைப் புகழ்வதும் சகுனியை இகழ்வதுமாயிருந்த ஸபையோரின் பேரொலி உண்டாயிற்று. அந்தக் கோஷம் ஓய்ந்தவுடன், கோபம்மிகுந்த கர்ணன் அழகானகையைத் தூக்கிக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலானான்.

'விகர்ணா! இதில் அனேகம் கெடுதல்கள் காணப்படுகின்றன. அரணியிலுண்டான அக்கினிபோல நீ எதில் பிறந்தாயோ அதையே அழிப்பதற்கு இருக்கிறாய். இந்தஸபையோர் கிருஷ்ணையினால் கேள்விகள் கேட்கப்பட்டும் யாதொன்றும் சொல்லாமலிருக்கின்றனர். திரௌபதி தர்மத்தினாலேயே ஜயிக்கப்பட்டவளென்று இவர்கள் நினைக்கின்றனர். திருதராஷ்டிரபுத்திரனே! நீமட்டும் வெறுஞ் சிறுபிள்ளைத்தனத்தினால் 1 வெடித்துப்பேசுகிறாய். சிறுவ

1 அடங்காமற்பேசுகிறாய்.

ளுகிய நீ ஸபைநடுவில் பெரியவன்போலப் பேசுகிறாயன்றோ? துரியோதனனுக்கு இளையவனே! ஜயிக்கப்பட்ட திரௌபதியை ஜயிக்கப்படாதவளென்று சொல்வதனால் நீ தர்மத்தைச் சரியாக அறியவில்லை. உன்புத்தி மிகக்குறைவானது. திருதராஷ்டிரபுத்திரனே! பாண்டவர்களில் மூத்தவனாகிய யுதிஷ்டிரன் எல்லாப் பொருள்களையும் ஸபையில் வைத்துவிட்டபோது திரௌபதிமட்டும் ஜயிக்கப்படவில்லையென்று நீ நினைப்பதெப்படி? பரதஶ்ரேஷ்டனே! அந்தத்திரௌபதியும் எல்லாச்சொத்திலும் அடங்கினவள்தானே? இப்படி நியாயமாக ஜயிக்கப்பட்ட திரௌபதியை ஜயிக்கப்படவில்லையென்று நீ நினைப்பதெப்படி? திரௌபதியை வாக்கினால் சகுனிசொன்னதுண்டு. பாண்டவர்களும் ஒப்புக்கொண்டனரே. இவளை ஜயிக்கப்படாதவளாக நீ நினைத்த காரணம் யாது? ஒற்றைவஸ்திரத்தோடு இவள் ஸபைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது அதர்மமென்று நினைக்கிறாயா? அந்தவிஷயத்திலும் என்னுடைய முடிவான பேச்சைக் கேள். கௌரவனே! பெண்ணுக்கு ஒருகணவன்தான் தேவர்களால் விதிக்கப்பட்டவன். இவளோ அனேகருக்கு வசப்பட்டவள்; அதனால் வேசை என்பது நிச்சயம். இவளைச் சபைக்குக் கொண்டுவருவதும் இவள் ஒற்றைவஸ்திரம் உடுத்திருப்பதும் வஸ்திரமேயில்லாமலிருப்பதும் வியக்கத்தக்கனஅன்றென்று நான் நினைக்கிறேன். இந்தப் பாண்டவர்களின் பொருள்களனைத்தும் இவளும் இந்தப்பாண்டவர்களும் எல்லாம் தர்மமாகவே சகுனியினால் ஜயிக்கப்பட்ட உடைமைகள். துச்சாஸனா! இந்த விகர்ணன் மிகச்சிறியவன்; தெரிந்தவன்போலப் பேசுகிறான். பாண்டவர்களின் வஸ்திரங்களையும் திரௌபதியின் வஸ்திரத்தையும் கொண்டுவா' என்றான்.

ஜனமேஜயரே! அதைக்கேட்டவுடன், பாண்டவர்களனைவரும் தங்கள் மேல்வஸ்திரங்களைஎறிந்துவிட்டு ஸபையில் உட்கார்ந்தனர். அரசரே! அதன்பிறகு, துச்சாஸனன், ஸபைநடுவில் திரௌபதியின் வஸ்திரத்தைப் பலாத்காரமாக அவிழ்த்து இழுக்கத் தொடங்கினன். வஸ்திரமிழுக்கப்படும்போது திரௌபதி மிக்க துயரத்துடன் அழுது, 'முற்காலத்தில் மஹாத்மாவான வஸிஷ்டமஹரிஷி பெரிய ஆபத்து வரும்போது பகவானை ஹரியை நினைக்கவேண்டுமென்று சொல்லியிருப்பது எனக்குத் தெரியும்' என்று மனத்தில் நிச்சயித்துத் தன் வஸ்திரம் இழுக்கப்படும்போது சரணாகதவத்ஸலரான கிருஷ்ணனை நினைத்தாள். 'சங்கம் சக்கரம் கதைகளைக் கையில் ஏந்தினவரே! த்வாரகையிலிருப்பவரே! அச்சுதா! கோவிந்தா! தாமரைக்கண்ணா! சரணமடைந்த என்னைக் காப்பாற்றும். ஆ! கிருஷ்ணா! த்வாரகாவாஸா!

யாதவர்களைச் சந்தோஷப்படுத்துகிறவரே! எங்கிருக்கிறீர்? இந் நிலைமையயடைந்தவளும் அநாதையுமான என்னை ஏன் கவனியாமலிருக்கிறீர்? கோவிந்தா! துவாரகாவாஸியே! கிருஷ்ணா! கோபீஜனப்பிரியா! கேசவா! கௌரவர்களால் அவமதிக்கப்படுகிற என்னை நீர் ஏன் அறியவில்லை? ஓ! லோகநாதா! ஓ! ஸ்ரீபதியே! ஆய்ப்பாடியைக் காப்பவரே! துன்பத்தையழிப்பவரே! ஜனார்த்தனா! கௌரவர்களென்னும் கடலில் மூழ்கின என்னைக் கைதூக்கிவிடும். கிருஷ்ணா! கிருஷ்ணா! மஹாயோகியே! உலகத்துக்கெல்லாம் அந்தர்யாமியே! உலகத்தைப் படைப்பவரே! கோவிந்தா! கௌரவர்களின் நடுவில் கஷ்டப்பட்டுச் சரணம் அடைந்த என்னைக் காப்பாற்றும்' என்றாள். ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தச் சிறந்தபெண்ணான திரௌபதி மூன்று லோகங்களுக்கும் ஈஸ்வரரான ஹரியாகிய கிருஷ்ணனை இவ்வாறு இடைவிடாமல் நினைத்து மிக்க துயரத்தினால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு அழுதாள். அப்போது திரௌபதியின் வஸ்திரத்தை இழுக்க இழுக்க கிருஷ்ணனுடைய அனுக்ரஹத்தினால் அதைப்போல இன்னும் அனேகவஸ்திரங்கள் உண்டாயின. ஜனமேஜயராஜாவே! தர்மத்தைக் காப்பாற்றினதனால் மறுபடியும் பலபல நிறங்களுள்ளவையும் சுத்த வெண்மையுமான அநேக வஸ்திரங்கள் நூற்றுக்கணக்காக உண்டாய்க்கொண்டேயிருந்தன. பிறகு, அந்த ஸபையில் கேட்க மிகக் கடினமான 'கலகல' என்னும் சத்தம் உண்டாயிற்று. அந்த ஸபையிலுள்ள அரசர்களனைவரும் உலகத்திலில்லாத அந்தப்பெரிய ஆச்சரியத்தைக்கண்டு துச்சாஸனனையிகழ்ந்து திரௌபதியைப் புகழ்ந்தனர். கௌரவர்களைப்பற்றி, 'சீ சீ!' என்ற இழிவான சொல்லைச் சொல்லினர். ஸபை நடுவில் வஸ்திரங்களின்ராசி குவிந்துபோனபோது துச்சாஸனன் களைத்து வெட்கி உட்கார்ந்துவிட்டான். அந்த அரசர்கள் நடுவில் பீமன் கோபத்தினால் துடிக்கும் உதடுகளுடன் கையைப்பிசைந்து பெருங்குரலோடு சபதம் செய்தான்.

பீமன், 'உலகத்திலுள்ள க்ஷத்திரியர்களனைவரும் மற்ற மனிதர்கள் இதற்குமுன் சொல்லாததும் இனியும் யாரும் சொல்லப்போகாததுமான இந்த என்சொல்லைக் கேளுங்கள். பூமிக்கு ஈஸ்வரர்களே! நான் இதைச்சொல்லி இவ்வாறு செய்யாமற் போவேனாயின், அதாவது—பாவியும் துஷ்டபுத்தியுள்ளவனும் பரதவம்சத்தவரில் இழிவானவனுமாகிய இந்தத்துச்சாஸனனுடைய மார்பை யுத்தத்தில்பிளந்து பலாத்காரமாக இவன் ரக்தத்தைக் குடியாமல் விடுவேனாயின், என் முன்னோர்களான கூடஸ்தர்கள் சென்ற கதிக்கு நான் செல்லாமற் போகக்கடவேன்' என்றான்.

கொடியதும் மயிர்பொடிக்கச்செய்வதுமாகிய பீமனுடைய அந்தச் சொல்லைக்கேட்டு ஸபையோர் துச்சாஸனனை நிந்தித்துப் பீமனுக்கு மிகுந்த கௌரவத்தைச் செய்தனர். அங்குள்ள யோக்கியர்கள் திருதராஷ்டிரனை இகழ்ந்து திரௌபதியின் கேள்விக்குக் கௌரவர்கள் சரியான மறுமொழி சொல்லவில்லையென்று கூவினர். பிறகு, எல்லாத்தர்மங்களுந் தெரிந்த விதுரர் கைகளைத் தூக்கி ஸபையோரைஅடக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலானார்.

'திரௌபதியானவள் கேள்விகேட்டு இவ்வாறு அநாதைபோலக் கதறுகிறாள். ஸபையோரே! அவள் கேள்விக்கு நீங்கள் மறுமொழி கூறவில்லை. இதனால் தர்மம் கெடுக்கப்படுகிறது. கேள்வியானது ஜ்வலிக்கிற அக்னிபோல ஸபையில் விழுந்திருக்கிறது. ஸபையிலுள்ளவர்கள் ஸத்தியத்தினாலும் தர்மத்தினாலும் அதை அவிக்கவேண்டும். ஆதலால், யோக்யனான மனிதன் தர்மமுள்ள கேள்விக்கு உண்மையோடு மறுமொழி கூறவேண்டும். காமக்குரோதங்களின் வன்மையைத் தாண்டினவர்கள் அந்தக் கேள்விக்கு மறுமொழி சொல்லவேண்டும். வேந்தர்களே! விகர்ணன் தன்புத்திக்குத்தக்கபடி கேள்விக்கு மறுமொழி சொன்னான். நீங்களும் அறிவுக்கெட்டினவரையில் அந்தக்கேள்விக்குமறுமொழி கூறுங்கள். ஸபையிலிருப்பவன் தர்மத்தையறிந்தும் கேள்விக்கு மறுமொழி கூறாமலிருப்பானாயின், பொய்சொல்வதனாலுண்டாகும் பயனில் பாதியை அனுபவிப்பான். ஸபையிலிருப்பவன் தர்மந்தெரிந்தும் தப்பாக மறுமொழி கூறுவானாயின், அவன் பொய்யின் முழுப்பயனையும் அடைவானென்பது நிச்சயம். இந்த விஷயத்தில் பிரஹ்லாதருக்கும் ஆங்கிரஸரென்னும் முனிவருக்கும் நடந்த ஸம்வாதமாகப் பெரியோர் சொல்லும் பழமையான இதிஹாஸத்தை நான்சொல்லுகிறேன்.

'[1]பிரஹ்லாதனென்னும் ஓர் அஸுரஶ்ரேஷ்டனிருந்தான். அவனுடைய புத்ரனான விரோசனனென்பவன் ஒரு கன்னிகைக்காக அங்கிரஸின் புத்ரனாகிய ஸுதன்வாவை நெருங்கித்தொடர்ந்தான். அப்போது அந்தக் கன்னிகையை அடைவதற்காக அவ்விருவருக்கும் 'நான் பெரியவன்; நான் பெரியவன்' என்று அவ்விஷயத்தில் [2]உயிர்ப் பந்தயம் உண்டானதென்று யாம் கேட்டிருக்கிறோம். அவர்களுள் யார் பெரியவனென்ற கேள்வியைப்பற்றி விவாதமுண்டாயிற்று. அவ்விருவரும் பிரஹ்லாதனிடம் சென்று, 'எங்களில் எவன் பெரியவன்? இந்தக் கேள்

1 இந்தக்கதையை உத்யோகபர்வம் 35வது அத்யாயத்தில் காண்க.
2 'தோற்றவன் உயிருள்ளவரையில் ஜயித்தவனுக்கு அடிமை செய்வது' என்பது பழைய உரை.

விக்குப் பொய்யில்லாமல் மறுமொழி சொல்லும்' என்று கேட்டனர். அந்த ப்ரஹ்லாதன் ஸுதன்வாவைக் கண்டு மறுமொழி சொல்வதற்குப் பயந்தான். ஸுதன்வா கோபித்துப் பிரம்மதண்டம்போல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு பிரஹ்லாதனைப் பார்த்து, 'ப்ரஹ்லாதா! நீ பொய்சொன்னாலும் ஒன்றும் சொல்லாமலிருந்தாலும் இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தினால் உன்தலையை நூறுசுக்காகும்படி அடிப்பான்' என்று சொன்னான். ஸுதன் வாவினால் அவ்வாறு சொல்லப்பட்டபோது பிரஹ்லாதனென்னும் அஸுரன் அரசிலைபோலநடுங்கிச் சிறந்தமஹிமையுள்ள கச்யபரிடம் கேட்கச்சென்றான். 'மஹானுபாவரே! நீர்தாம் தேவாஸுரர்களுடைய தர்மங்களையும் பிராம்மணதர்மங்களையும் அறிந்தவர். இந்தத்தர்மஸங்கடத்தைக் கேளும். கேள்விக்கு மறுமொழி சொல்லாதவனுக்கும் தப்பாக மறுமொழிசொல்லுகிறவனுக்கும் மறுமையில் வரும் உலகங்கள் யாவை என்பதை நான் கேட்கிறேன்; சொல்லும்' என்றுகேட்டான். அதற்குக் கசியபர், 'தெரிந்திருந்தும் விருப்பினாலாவது வெறுப்பினாலாவது அச்சத்தினாலாவது கேள்விகளுக்கு உத்தரஞ்சொல்லாமலிருப்பவன் ஆயிரம்வருணபாசங்களைத் தன்மேல் மாட்டிக்கொள்ளுகிறான். நேரேகண்டவன் கண்டதைச் சரியாகச் சொல்லாமல்[1] மாட்டின்காதுபோல ஆடிக்கொண்டு திரிவானாயின் அவன் ஆயிரம்வருணபாசங்களைத் தன்மேல்மாட்டிக்கொள்வான். அவனுக்கு ஒருவருஷம் நிரம்பினபிறகு ஒருபாசம் மேலேமாட்டப்படுகிறது. ஆதலால், தெரிந்தவன் ஸத்யம் சொல்லவேண்டும். ஸத்யந்தான் முக்யமானது. எங்கே தர்மமானது அதர்மத்தினால் கெடுக்கப்பட்டு, எந்தஸபையையடைகிறதோ அந்த ஸபையோர் தர்மத்தில்தைத்த ஆணியை எடுத்துவிடாவிடின் அவர்களே அந்த ஆணியினால் குத்தப்படுகின்றனர். தலைவன் பாதிப்பயனை அடைகிறான். செய்தவனுக்குக் கால்பாகம்; இகழத்தக்க காரியத்தை இகழாமலிருந்த ஸபையோருக்கு மற்றக்கால்பாகம். நிந்திக்கத்தக்கவனை நிந்திப்பாராயின் தலைவனும் ஸபையோரும் பாவத்திலிருந்து விடப்படுகின்றனர். பாபம் செய்தவனைமட்டும் சாருகிறது. பிரஹ்லாதா! தர்மத்தைக் கேட்கிறவனுக்கு எவர்கள் தப்பாக மறுமொழி கூறுவார்களோ அவர்கள் முன்னேழு பின்னேழு தலைமுறைகளையும் யாகப்பயன்களையும் தானதர்மங்களையும் அழிக்கின்றனர். பொருளைப் பறிகொடுத்தவனுக்கும் பிள்ளை இறந்தவனுக்கும் கடன்காரனுக்கும் காரியம்கெட்டவனுக்கும் கணவனில்லாதபெண்ணுக்கும் ராஜாவினால்பிடித்து

[1] 'இரண்டுபக்ஷத்திலும் சேருவது' என்பது பழையவுரை.

வருத்தப்பட்டவனுக்கும் பிள்ளையில்லாதவனுக்கும் புலியினால் மோக்கப்பட்டவனுக்கும் மாற்றாளுள்ளவனுக்கும் ஸாக்ஷிகளால் கெடுக்கப்பட்டவனுக்கும் உள்ள துக்கங்களெல்லாம் ஸமான மானவையென்று தேவஸ்ரேஷ்டர்கள் சொல்லுகின்றனர். அஸத்தியஞ் சொல்லுகிறவன் மேற்சொன்ன எல்லாத்துக்கங்களையும் அடைகிறான். கண்ணால்கண்டதனாலும் கேட்டதனாலும் விஷயங்களை ஞாபகம் வைத்திருப்பவன் ஸாக்ஷியாகிறான். ஆகலால், உண்மைசொல்லுகிற ஸாக்ஷியானவன் அறம்பொருள்கள்கெடாமலிருப்பன்' என்றுசொன்னார். கசியபர் சொல்லியதைக் கேட்ட பிறகு, பிரஹ்லாதன் தன்புத்ரனைப்பார்த்து, 'விரோசனா! உன்னை விட ஸுதன்வா பெரியவன். அப்படியே அங்கிரஸ் என்னைவிடப் பெரியவர். ஸுதன்வாவின்தாய் உன்தாயைவிடப் பெரியவள். ஆதலால், இந்தஸுதன்வாதான் உன்உயிருக்கு அதிகாரி' என்று சொன்னார். அதற்கு ஸுதன்வா, 'நீ புத்ரஸ்நேஹத்தைக்கூட விட்டுத் தர்மத்தில் நிலைநின்றாயாதலின் உன்புத்ரனை விட்டுவிடுகிறேன். இவன் நூறுவருஷகாலம் ஜீவித்திருக்கட்டும்' என்றுசொன்னார். இந்தச் சிறந்ததர்மத்தைக்கேட்ட ஸபையோரனைவரும் திரௌபதியின் கேள்விக்கு எதுசரியானமறுமொழியென்று நினைத்துப்பாருங்கள்' என்றார்.

விதுரர்சொல்லைக்கேட்டு அரசர்கள் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. கர்ணன், துச்சாஸனனைப்பார்த்து, 'தாஸியானகிருஷ்ணையைவீட்டுக்கு அழைத்துப்போ' என்றான். நடுக்கத்தோடும் வெட்கத்தோடும் பாண்டவர்களைப்பார்த்து அழுதுகொண்டிருக்கும் பரிதாபப்படத்தக்க திரௌபதியை ஸபைநடுவில் துச்சாஸனன் இழுத்தான்.

தொண்ணூற்றோராவது அத்யாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(த்ரௌபதி ஸபையில்புலம்ப, பீஷ்மர் தர்மமென்றும் சொல்லமுடியாமையையும் அவள்விஷயத்தில் நமக்குள்ள வருத்தத்தையும் சொல்லித் த்ரௌபதிகேள்விக்கு யுதிஷ்டிரனே மறுமொழி கூறச் சொன்னது.)

துச்சாஸனனாலும் மனத்துயரத்தினாலும் பிடிக்கப்பட்டவளும் அப்படிப் பிடிக்கப்படத்தகாதவளுமான திரௌபதி, 'இந்தப்பலவானான துச்சாஸனன் பலாத்காரமாக இழுத்ததனால் சக்தியற்றவளாகச் செய்யப்பட்டேன். ஸபையிலுள்ள இந்தக்

குருவம்சத்தோருக்கு நான் வந்தனஞ் செய்கிறேன். இந்தச் சூதாட்டம் நான் செய்ததன்று. இதற்கு முன்காரியத்தையும் பின்காரியத்தையும் நான் செய்யவில்லை. ஆதலால், இந்தக்குற்றம் எனக்கிருக்கலாகாது' என்றுசொல்லி ஸபையில் விழுந்து யாவருக்கும் துயரமுண்டாகும்படி பின்வருமாறு புலம்பலானாள்:

'இதற்குமுன் ஸ்வயம்வரஸபையில் வந்திருந்த அரசர்களால் காணப்பட்டது தவிர மற்றெங்கும் காணப்படாமலிருந்த நான் இப்போது அம்பலத்துக்கு வந்தேன். முன்னே வீட்டிலிருக்கும் போது காற்றும் கதிரோனுங்கூட என்னைக் கண்டதில்லை. அந்த நான் இப்போது ஸபைநடுவில் ஜனக்கூட்டத்தில் காணப்படுகிறேன். முன் வீட்டிலிருக்கும்போது மேலே காற்றுப்பட்டாலும் பாண்டவர்கள் பொறுக்கமாட்டார்கள். அவர்களே இப்போது இந்தத் துராத்மாவான துச்சாஸனனால் நான் தொடப்படுவதைப் பொறுக்கின்றனர். மருமகளும் மகளும் கஷ்டப்படத் தகாதவளுமான நான் பிடிக்கப்படுவதை இந்தக் குருவம்சத்தவரும்பொறுப்பது விபரீதகாலமென்று நான் நினைக்கிறேன். கற்புள்ள சிறந்த பெண்ணாகிய நான் ஸபைநடுவில் இப்போது பிரவேசிக்கிறேனென்பதைவிடப் பெரிய இழிவு என்ன இருக்கிறது? அரசர்களின் தர்மம் இப்போது எங்கே போயிற்று? முன்னோர்கள் கற்புள்ள பெண்ணை ஸபைக்குக் கொண்டுவருவதில்லையென்று நாம் கேட்டிருக்கிறோம். முன்னோர்கள் செய்ததும் என்றுமழியாததுமான அந்தத்தர்மம் கௌரவர்களிடத்தில் அழிந்துபோயிற்று. பாண்டவர்களுக்குப் பாரியையும் திருஷ்டத்யும்னன் சகோதரியும் கிருஷ்ணனுக்குத் தோழியும் கற்புள்ளவளுமான நான் இந்த ராஜஸபைக்கு எப்படி வரலாம்? குருவம்சத்தோரே! தர்மராஜருக்குத் தமக்குச்சரியான க்ஷத்திரியவருணத்தில் பிறந்த பாரியையாகிய என்னைத் தாஸியென்றாவது தாஸியல்லளென்றாவது நீங்கள் சொல்லுங்கள். நீங்கள் சொன்னபடி செய்வேன். குருவம்சத்தவர்களே! குருவம்சத்தவர்களின் கீர்த்தியை அழிப்பவனாகிய இந்த அல்பன் என்னை மிக உறுதியாகப்பிடித்துத் துன்பப்படுத்துகிறான். அதை நான் வெகுநேரம் ஸஹிக்கமுடியாது. குருவம்சத்து அரசர்களே! என்னை ஜயிக்கப்பட்டவளென்றோ ஜயிக்கப்படாதவளென்றோ எப்படி நீங்கள் நினைக்கிறீர்களோ அப்படி மறுமொழிகூற விரும்புகிறேன். உங்கள் சொற்படி செய்வேன்' என்று சொன்னாள்.

அதைக்கேட்ட பீஷ்மர், 'மேன்மை பொருந்தியவளே! முன்னமே சொல்லியிருக்கிறேன். உலகத்தில் தர்மத்தின் சிறந்த வழி

யை அறிவது மிகத்தெரிந்த மஹாத்மாக்களுக்கும் முடியாது. உலகத்தில் பலவானான மனிதன் எதைத் தர்மமாக நினைக்கிறானோ அதுதான் தர்மமாகிறது. [1] மற்றது தர்மத்தின் கரையில் தடைப்பட்டு நிற்கிறது. மேலும், இந்தத்தர்மம் ஸூக்ஷ்மமாயிருப்பதனாலும் அறிதற்கு அரிதாயிருப்பதனாலும் முக்கியமாயிருப்பதனாலும் உன்னுடைய இந்தக் கேள்விக்கு நிச்சயமாகப் பகுத்து மறுமொழிகூற என்னால் முடியவில்லை. ஆனால், இந்தக் குலத்துக்குச் சீக்கிரத்தில் அழிவுவருவது திண்ணம். அதற்குத் தக்கபடிதான் கௌரவர்களனைவரும் ஆசையையும் அறியாமையையுமே கைப்பற்றியிருக்கின்றனர். மேன்மையுற்றவளே! அப்படிப்பட்ட எங்களுக்கு நீ மருமகளாயிருக்கிறாய். மேற்குலத்தோர்கள் வியஸனங்களினால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும் தர்மத்தின் மார்க்கத்தைவிட்டு நழுவுவதில்லை. பாஞ்சாலியே! துயரப்பட்டுக்கொண்டிருந்தும் தர்மத்தையே கவனிப்பதாகிய இந்தச் சிறந்த ஒழுக்கம் உனக்கே தகும். பெரியோர்களும் தர்மந்தெரிந்தவர்களுமாகிய இந்தத் துரோணர் முதலானவர்களும் உயிர் போனவர்கள்போலத் தலைகுனிந்து வெறுந்தேகங்களோடிருக்கின்றனர். இந்தக் கேள்விக்கு நிச்சயம் சொல்லவேண்டியவன் யுதிஷ்டிரனென்பது எனது அபிப்பிராயம். நீ ஜயிக்கப்பட்டவளென்றாவது ஜயிக்கப்படாதவளென்றாவது தானே வியக்தமாகச் சொல்லவேண்டியவன் அவன்' என்று சொன்னார்.

தொண்ணூற்றிரண்டாவது அத்யாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் முதலானவர்கள் பேசுவதும், துரியோதனன் திரௌபதிக்குத் துடையைக் காண்பித்ததனால் பாண்டவர்கள் துரியோதனன் கர்ணன் முதலானவர்களை வதஞ்செய்யப் பிரதிஜ்ஞை செய்ததும், துரியோதனன் முதலானவர்களைத் திரௌபதி சபித்தபோது ஆகாயத்தினின்று பூமாரி பொழிந்ததும்.)

அந்தத்தேவி[2] அன்றிற்பெடைபோல அவ்வாறு அழுதுமிருதியாகக்கதறுவதைக்கண்டும், அந்தச்சபையிலுள்ள அரசர்கள் துரியோதனனுக்குஅஞ்சி, சரியென்றோ அல்லதுபிழையென்றோ ஒருசொல்லும் சொல்லவில்லை. அரசர்களின் பிள்ளைகளும் பேரன்மார்களும்

[1] ஐசுவரியபலமுள்ளவன் அதர்மத்தைத் தர்மமென்று சொன்னாலும் மறுக்கக்கூடவில்லையென்பது கருத்து. [2] 'குரரி' என்பதுமூலம்.

அவ்வாறு பேசாமலிருந்ததைக்கண்டபொழுது, திருதராஷ்டிரன் மகன் பாஞ்சாலராஜபுத்ரியான திரௌபதியைப்பார்த்துப் புன்னகை நகைத்துக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலானான். 'மேலான தைரியமுள்ளவளே! த்ருபதபுத்ரியே! இந்த உன் கேள்வி உன்புருஷர்களாகிய பீமன், அர்ஜுனன், நகுலன், ஸஹதேவன் இவர்களிடத்திலேயே இருக்கட்டும். உன்னிடமிருந்து வந்த சொல்லுக்கு இவர்களே மறுமொழிகூறட்டும். பாஞ்சாலியே! உன்விஷயத்தில் யுதிஷ்டிரனுக்கு யாதொரு உரிமையுமில்லையென்று பெரியோர்களின் நடுவில் சொல்லட்டும். எல்லாரும் தர்மராஜாவைப் பொய்யனாகச் செய்யட்டும். பாஞ்சாலி! (அப்போது) நீ தாஸித்தனத்திலிருந்து விடப்படுவாய். தர்மத்திலிருப்பவனும் மஹாத்மாவும் இந்திரனுக்கொப்பானவனுமாகிய தர்மபுத்ரன் 'உனக்கு அதிகாரியா, அல்லனா' என்பதைத் தானே சொல்லட்டும். இவன் சொன்னவுடனே இரண்டில் ஒன்றை அடையலாம். இந்த ஸபையிலிருக்கிற சிறந்த குணவான்களான கௌரவர்களனைவரும் உன்துயரத்தில் அகப்பட்டிருந்தும் உன்புருஷர்கள் பாக்யம் குறைந்தவர்களாயிருப்பதை உண்மையாக அறிந்துதான் மறுமொழி சொல்லவில்லை' என்றான். பிறகு, ஸபையோரனைவரும் கௌரவராஜாவான துரியோதனன் சொன்னதை முழங்கிப் புகழ்ந்தனர்; கூவிக்கொண்டு மேல்வஸ்திரங்களை எடுத்து விசிறினர். 'ஆ! ஆ!' என்ற துக்க சப்தமும் உண்டாயிற்று. மனத்தைக் கவருவதாகிய துரியோதனன்சொல்லைக் கேட்டபிறகு, ஸபையிலுள்ள கௌரவர்களுக்குச் சந்தோஷமுண்டாயிற்று. எல்லா அரசர்களும் கௌரவ ஶ்ரேஷ்டனான துர்யோதனன் தர்மமாக நடக்கிறானென்று அவனைக்கொண்டாடி அவன்மேல் அன்போடிருந்தனர். அவ்வரசர்களனைவரும், தர்மந்தெரிந்தவரான யுதிஷ்டிரரும் யுத்தத்தில் தோல்வியடையாத அர்ஜுனனும் பீமஸேனனும் நகுலஸஹதேவர்களும் என்னசொல்லப்போகிறார்களென்று மிக்க ஆவலோடு முகங்களைக் குறுக்காகத்திருப்பி ஏறிட்டுப் பார்த்திருந்தனர். அந்த ஒலி ஓய்ந்த பிறகு, பீமஸேனன் அழகும் சிறப்புமுள்ளதும் சாந்தணியப்பெற்றதுமான கையை எடுத்துப் பேசலானான்.

'சிறந்தமனமுள்ளவரும் மூத்தவருமாகிய இந்தத்தர்மராஜர் எங்களுக்கு அதிகாரியாக இல்லாமற்போனால் இந்தக்கௌரவவம்சத்தை நாங்கள் பொறுத்திருக்கமாட்டோம். எங்கள் புண்ணியங்களுக்கும் தவங்களுக்கும் உயிருக்குங்கூட அவரே அதிகாரி. அவர் தம்மைத் தோற்றதாக நினைக்கும்போது நாங்களும் (எங்க

ளைத்) தோற்றவர்தாம். காலால் பூமியைமிதிக்கும் மானிடத் தன்மையுள்ளவன் பாஞ்சாலியின் இந்தக்கூந்தல்களைத் தொட்ட பிறகு உயிரோடு என்னிடத்திலிருந்து விடுபடமாட்டான். நீண்டும் திரண்டும் பரிகாயுதங்களைப்போன்றுமிருக்கும் என் இருபுஜங்களையும் பாருங்கள். இவற்றின் நடுவில் அகப்பட்டபிறகு இந்திரனுனும் விடப்படமாட்டான். தர்மமென்னும் கயிற்றினால் கட்டப் பட்டும் என் தமையனாரிடத்திலுள்ள மரியாதையினால் தடுக்கப் பட்டும் அர்ஜுனனால் அடக்கப்பட்டுமிருப்பதனால் இந்தத்துயரத்தை அனுபவிக்கிறேன். தர்மராஜரால் அனுமதி கொடுக்கப் பெற்றேனாயின் இந்தப்பாபிகளான திருதராஷ்டிர புத்ரர்களைச் சிங்கம் அற்பமிருகங்களை அழிப்பதுபோலக் கைகளென்னும் கத்திகளால் துணித்துவிடுவேன்' என்றுசொன்னான். அப்போது பீஷ்மரும் துரோணரும் விதுரரும், 'உன்னிடத்தில் எல்லாச்சக்தியும் இருப்பது தெரியும். இப்போது பொறுத்துக்கொள்' என்று பீமனுக்குச் சொன்னார்கள்.

கர்ணன், 'சிறந்தபெண்ணே! அடிமை, புத்ரன், பிறருக்குட் பட்டபெண் இம்மூவரும் பொருளில்லாதவர்கள். நீ பொருளில் லாத தாஸனுடையமனைவி. உனக்கு நாதனுமில்லை. தாஸனுடைய தனமெல்லாம் எஜமானனுடையது. நீ உள்ளேபோய்த் துரியோதனனுடைய பரிவாரங்களைச்சேர். அதுதான் நீ செய்யவேண்டிய காரியம். மற்றது அவ்விடத்தில் கட்டளையிடப்படும். ஓ! ராஜ புத்ரியே! திருதராஷ்டிர புத்ரர்களெல்லாரும் உனக்கு எஜமானராகிறார்கள். பாண்டவர்களல்லர். சிறந்தபெண்ணே! யாரை அடைந்தால் சூதாடிப் பந்தயத்தினால் அடிமைத்தனம்வராதோ அப்படிப்பட்ட மற்றொருவனைக் கணவனாக உடனேதேடிக்கொள். தாஸியாகப்போனபிறகு தன்னிஷ்டப்படி புருஷர்களைவைத்துக் கொள்வது குற்றமாகாது. அஃது உனக்குத்தெரிந்திருக்கட்டும். யஜ்ஞஸேனன்மகளே! நகுலன் பீமஸேனன் யுதிஷ்டிரன் ஸஹதேவன் அர்ஜுனன் ஆகிய எல்லோரும் தோற்றுப்போனார்கள். அதனால், நீ தாஸியானாய். தங்களைத்தோற்றவர்கள் உனக்குக் கணவராகார்கள். பாஞ்சாலராஜனான துருபதன்பெண்ணாகிய இவளை ஸபைநடுவில் பந்தயம்வைத்தாடின தர்மராஜன் தன்பிறப் பின்பயனையும் பராக்ரமத்தையும் ஆண்மையையும் நினைக்கவில் லையோ?' என்றுசொன்னான். பீமஸேனன் அதைக்கேட்டு மிகவும்பொறுதவனாகி ராஜாவை அனுசரித்துத் தர்மமென்னும் கயிற்றினால் கட்டப்பட்டுக் கர்ணனை எரிப்பவன்போல (ப்பார்த்து)க் கோபத்தினால் சிவந்தகண்களோடு துயரத்துடன் மிகப்பெரு

மூச்செறிந்தான். அவன், 'தர்மராஜரே! இந்தத் தேர்ப்பாகன் மகன்மேல் எனக்குக் கோபமில்லை. உண்மையாக அடிமைத் தொழில்தான் அவனிட்ட கட்டளை. நீர் இவளைப் பந்தயம் வைக்காமலிருப்பீராயின் பகைவர்கள் நம்மை இவ்வாறு பேசுவார்களா?' என்று தர்மராஜாவைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

பீமஸேனன்சொல்லைக் கேட்டவுடன், ராஜாவான துரியோதனன், மதிமயங்கி மௌனமாயிருந்த யுதிஷ்டிரரை நோக்கி, 'ஓ! அரசனே! பீமஸேனனும் அர்ஜுனனும் நகுலஸஹதேவர்களும் உன்னுடைய கட்டளையை எதிர்பார்த்திருக்கின்றனர். கிருஷ்ணை ஜயிக்கப்படாதவளென்று நீ நினைக்கிறாயா? அவள் கேள்விக்கு மறுமொழி சொல்' என்று சொன்னான். தர்மராஜாவைப் பார்த்து இவ்வாறு சொன்னபிறகு, தன்னுடைய ஐஶ்வர்யத்தின் கர்வத்தினால் மதிகெட்ட துரியோதனன் புன்னகையுடன் பாஞ்சாலியைப்பார்த்துப் பீமஸேனனை அவமானப்படுத்துவதற்காகக் கர்ணனுடன் பரிகாசஞ்செய்து தன் வஸ்திரத்தை விலக்கி வாழைமரத்துக்கும் யானைத்துதிக்கைக்கும் ஒப்பானதும் வஜ்ராயுதத்துக்கு ஒப்பான திடமுள்ளதும் எல்லா லக்ஷணங்களும் பொருந்தியதுமான தன் [1] இடத்துடையைத் திரௌபதிபார்க்க அவளுக்குக் காண்பித்தான். பீமஸேனன் அவனைப் பார்த்துச் சிவந்தகண்களை விழித்து அரசர்களின் நடுவில் அந்த ஸபையோரெல்லாம் கேட்கும்படி, 'ஓ! துரியோதனா! விருகோதரன் பெரும்போரில் உன்னுடைய இந்தத்துடையைக் கதையினால் பிளந்துவிடானாயின் அவன் முன்னோர்கள் சென்ற லோகத்திற்குச் செல்லான்' என்று சொன்னான். கோபித்த பீமஸேனனுடைய மயிர்க்கால்கள் எல்லாவற்றினின்றும் அக்னிஜ்வாலைகள், கொளுத்தப்பட்ட மரத்தின் பொந்துகளினின்றும் கிளம்புவதுபோல வெளிப்பட்டன.

அப்போது விதுரர், 'பிரதீபவம்சத்து அரசர்களே! பெரும் பயத்தைப்பாருங்கள். பீமஸேனனால் அந்தப்பயம் வருமென்று தெரிந்துகொள்ளுங்கள். இந்தப் பரதவம்சத்தாரிடத்தில் இந்தப் பெரிய அநீதி முந்திய வினைப்பயனாக உண்டாயிருப்பதென்பது திண்ணம். ஓ! திருதராஷ்டிர புத்திரனே! ஸபையில் ஸ்திரீயைக் கொண்டுவந்து விவாதஞ்செய்வதென்பது அளவுக்குமேற்பட்ட சூதாட்டமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. உங்களுடைய யோக க்ஷேமங்களனைத்தும் அழிந்தன. கௌரவர்கள் பாவமான ஆலோசனைகளைச் செய்கின்றனர். கௌரவர்களே! இந்தத்தர்மத்தைச்

---

1 இடத்துடை தன் ஸ்திரீக்கு உரியது; ஆதிபர்வம் ௩அ௧-ம் பக்கத்திற்காண்க.

சீக்கிரம் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். தர்மம் கெட்டால் ஸபைகெடும். சூதாடுகிறவன் தன்னைத் தோற்பதற்குமுன்னே இவளைப் பந்தயம் வைத்திருப்பானாயின் இவளுக்கு அதிகாரியாயிருந்திருப்பன். ஸ்வதந்திரமில்லாதவன் எதை வைத்தாடுகிறானோ அதைஜயித்தது கனவில் ஜயித்த தனம்போலத்தான் ஆகுமென்று நினைக்கிறேன். கௌரவர்களே! சகுனிசொல்லைக்கேட்டு இந்தத் தர்மத்தைவிட்டு விலகிப் போகாதீர்கள்' என்று சொன்னார். அப்போது துரியோதனன், 'யாஜ்ஞஸேனியே! பீமன் அர்ஜுனன் நகுலஸஹதேவர்கள் இவர்களுடைய சொல்லுக்காகக் காத்திருக்கிறேன். யுதிஷ்டிரனுக்கதிகாரமில்லையென்று அவர்கள் சொல்லட்டும். உடனே அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடப்படுவாய்' என்று சொன்னான். அப்போது அர்ஜுனன், 'குந்திபுத்ரரும் மஹாத்மாவுமான தர்மராஜர் முதலில் எங்களைப்பந்தயம் வைத்தபோது அதிகாரமுள்ளவராயிருந்தார். அவர் தம்மைத் தோற்றபிறகு யாருக்கதிகாரி என்பதைக் கௌரவர்களனைவரும் அறியுங்கள்' என்று சொன்னான். கர்ணன், 'துச்சாஸனா! நான் சொல்வதைத் தெரிந்துகொள். வெகுநேரம் இவளோடென்ன பேச்சு? வீரனே! திரௌபதியை அழைத்துப்போ. துரியோதனா! நீ அவளைத் தாஸியாக வைத்து உன்னிஷ்டப்படி அனுபவி' என்று சொன்னான். பிறகு, காந்தாரராஜாவின் புத்ரனான சகுனி, 'கர்ணா! சிறந்தகைகளையுடையவனே! 'உன்னிஷ்டப்படி செய்' என்று நீ சொன்னது நன்றாயிருக்கிறது' என்று சொன்னான். துராத்மாவான துச்சாஸனன், பிறகு, திரௌபதியைப் பலாத்காரமாகச் சீக்கிரத்தில் உள்ளே அழைத்துக் கொண்டுபோக ஆரம்பித்து அவளை இழுத்தான். அதனால் பெண்ணரசியான பாஞ்சாலி கதறினாள். 'பீஷ்மரே! துரோணரே! அஸ்வத்தாமாவே! கிருபரே! தர்மிஷ்டரும் தர்மத்தில் அன்புள்ளவருமான விதுரரே! என்னைக் காப்பாற்றுங்கள். திருதராஷ்டிர மஹாராஜாவே! உமது மருமகளைக் காப்பாற்றும். மஹானுபாவையும் எல்லாம்தெரிந்தவளும்எல்லாவற்றையும்பார்த்திருப்பவளுமான காந்தாரியே! துரியோதனன்பயத்தினால் வருத்தப்பட்டு நடுங்கியிருக்கும் என்னைக் காப்பாற்று. வீரர்களைப்பெற்ற குந்திதேவியே! என்னை நீபார்க்கவில்லையே. அயோக்யனால் பிடிக்கப்படும் உன்மருமகளை நீகாப்பாற்றவில்லையே. இவ்வாறு அடிக்கடி புலம்புகிற என்னைப்பற்றி யாரும் ஒன்றும் சொல்லாமற் போனால் பாக்கியமற்ற நான் துரியோதனனுக்கு வசப்பட்டுக் கெட்டுப்போவேன். பாண்டுமஹாராஜாவும் தர்மதேவதையும் தேவேந்திரனும் வாயுபகவானும் அஸ்வினிதேவதைகளும் தங்கள்மருமகளைக் காப்

பாற்றவில்லையே! பதிவிரதையும் பாக்கியமில்லாதவளுமான நான் ஜீவிப்பேனாயின் கஷ்டம். சீ!' என்றாள்.

விதுரர், 'ராஜகுமாரியே! நீசொல்லுகிறதை நான் கேட்கிறேன். இந்தப்பாண்டவர்கள் ஒன்றும் பேசுவதில்லையே. பாபபுத்தியுள்ளவனும் செய்ந்நன்றிகொன்றவனுமான துரியோதனனை உன்விருப்பத்திற்காக நான்சொல்லும் சொல்லை நீயே கேள். துரியோதனனும் அவனைச்சேர்ந்தவர்களும் மிகக்கெட்டவர்கள். திருதராஷ்டிரமஹாராஜர் பிள்ளைகளுடன் கூடவே மோசம்செய்கிறார். பாபபுத்தியுள்ளவனும் மிகக்கெட்டவனுமாகிய இந்தத் துரியோதனன் நான்சொல்லும் பெரியசொல்லைக் கேளாமற் போவனோ என்னவோ' என்று திரௌபதிக்குச்சொல்லித் திருதராஷ்டிரனுடைய புத்ரனான துச்சாஸனனைப் பார்த்து, 'ராஜபுத்திரா! திரௌபதியைக் கஷ்டப்படுத்தாதே; நீ நாசத்தைப் பாராமலிருக்கலாம்' என்று சொன்னார். துச்சாஸனனுக்கு இவ்வாறு சொன்ன பிறகு, திருதராஷ்டிரனைப்பார்த்து, 'மஹாராஜாவே! நீர் இவ்வாறு திரௌபதியைக் கஷ்டப்படுத்துவீராயின் பாண்டவர்களைக் கெடுத்தகாரணத்தினாலேயே இந்தப்பாவியான உமதுபுத்திரனும் அவன்மந்திரிகளும், கோபித்த பீமார்ஜுனர்களிருவர்களாலும் நகுலஸஹதேவர்களாலும் வெகுசீக்கிரத்தில் அழிக்கப்படுவார்கள். ஆதலால், பிள்ளையைத் தடுக்கக்கடவீர். கெட்டுப்போகக் கருதவேண்டாம்' என்று சொன்னார். இதைக்கேட்டுப் புத்திகெட்ட திருதராஷ்டிரன் ஒருமறுமொழியும் சொல்லவில்லை. அப்போது நீண்டகண்களையுடைய பாபியான துரியோதனன் விதியினால் வந்த அறிவின்மையினால் இழுக்கப்பட்டு விதுரர்சொன்னதை லக்ஷ்யஞ்செய்யாமல் ஸந்தோஷத்துடன் அடிக்கடி திரௌபதிக்குத் தொடையைக்காண்பித்தான். தொடையைக்காண்பிக்கும்போது தர்மபுத்ரரின் தம்பியும் பலமும் அகங்காரமுமுள்ளவனுமான விருகோதரன் துரியோதனனைப் பார்த்தான். அப்போது பீமஸேனன், தனக்குச்செய்த அந்த அவமானத்தைநினைத்துச் சிவந்தகண்களைவிழித்துக் கோபத்தை அடக்கி வெளிப்படையாகப் பின்வருமாறு சொல்லலானான்.

'நான் துரியோதனனைக் கொல்வேன். தனஞ்சயன் கர்ணனைக் கொல்வான். சூதில் தேர்ந்தவனாகிய சகுனியை ஸஹதேவன் கொல்வான். இந்த ஸபைநடுவில் மறுபடியும் இந்தப் பெரியசொல்லைச் சொல்வேன். நமக்கு யுத்தம்நேரும் போது தேவர்கள் இதை ஸத்தியமாகச் செய்வார்கள். இந்தப்பாவியான துரியோதனனை யுத்தத்தில் கதையினால் கொல்

வேன். தரையில்விழுந்த இவன்தலையைக் காலால் மிதிப்பேன். சூரனும் கொடியவனும் துராத்மாவுமான துச்சாஸனனுடைய மார்பைப்பிளந்து சிங்கம்போல ரக்தத்தைக்குடிப்பேன்' என்று சொன்னான். அர்ஜுனன், 'பீமஸேனா! உன்னுடன் பகைத்தவர்கள் இருப்பதில்லை. வீட்டில் ஸுகமாக இருக்கும் மூடர்களுக்குப் பெரும்பயம்தெரியாது. பீமா! சிறந்தவர்களுடைய முயற்சி பேச்சினால் தெரிவிக்கப்படாது. க்ஷத்திரியதர்மத்தின்படி இவர்கள் யுத்தத்தில் நம்முடன் நிற்பார்களாயின் துரியோதனன் கர்ணன் துராத்மாவான சகுனி துச்சாஸனன் இந்நால்வருடைய ரக்தத்தையும் பூமி குடிக்கும். பீமஸேனா! இந்தத்துராத்மாக்கள் ஸந்தோஷப்படும்படி பேசுகின்ற பொறாமைக்காரனான கர்ணனை உன் ஆஜ்ஞையினால் நான் யுத்தத்தில் கொல்வேன்; கர்ணனையும் கர்ணனைச் சேர்ந்தவர்களையும் பாணங்களினால் யுத்தத்திற்கொல்வேன். மற்றுமுள்ள எந்த அரசர்கள் புத்தியில்லாமல் என்னோடு யுத்தஞ்செய்வார்களோ அவர்களெல்லாரையும் கூரிய அம்புகளினால் யமலோகத்திற்கனுப்புவேன். என்னுடைய ஸத்தியம்போமானால் இமயமலை இடத்தைவிட்டு விலகும்; ஸூர்யன் ஒளியற்றுப்போவான்; குளிர்ச்சி சந்திரனைவிட்டுப்போய்விடும்' என்று சொன்னான். அர்ஜுனன் இவ்வாறுசொன்னபிறகு, பெருமையுள்ளவனும் பராக்ரமமும் சிறப்புமுள்ளவனும் மாத்ரிபுத்ரனுமானஸஹதேவன் பெரியகைகையைத்தூக்கிச் சகுனியின்வதத்தைச் செய்யக்கருதிக் கோபத்தினால் கண்கள்சிவந்து பலமுறை பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலானான். 'மூடா! காந்தாரராஜாக்களின் புகழைக் கெடுத்தவனே! நீ எவற்றைப் பாச்சிகைகளென்று நினைக்கிறாயோ இவை பாச்சிகைகளல்ல; உன்னால்யுத்தஞ்செய்வதற்காக எடுக்கப்பட்டகூர்மையானபாணங்களாகும். ஸுபலபுத்ரனே! க்ஷத்திரியதர்மப்படி நீ யுத்தத்தில் நிற்பாயாயின் உன்னைப்பற்றிப் பீமன்சொன்னதை உன்விஷயத்திலும் உன் பந்துக்கள்விஷயத்திலும் செய்கையினால் நிறைவேற்றுவேன். [1] முடித்துக்கொள்ள வேண்டியவற்றை எல்லாம் முடித்துக்கொள்' என்றான். ஜனமேஜயரே! ஸஹதேவன்சொல்லைக் கேட்டு மனிதர்களுள் மிக்க அழகானநகுலனும் சொல்லலானான். 'இந்தச்சூதாட்டத்தில் மோசக்காரர்களும் திருதராஷ்டிரபுத்ரர்களும் துரியோதனனுக்கு வேண்டினவர்களுமான எவர்களால் இந்தத்திரௌபதி கொடுஞ்சொற்கள் சொல்லப்பட்டாளோ, மிகக் கொடியநடையுள்ளவர்களும் இறக்கப்போகிறவர்களும் காலத்

1 பிறகு நீ இருக்கமாட்டாய் என்பதுகருத்து.

திறைல் ஏவப்பட்டவர்களுமான அவர்களில் பெரும்பான்மையோ ருக்கு யமலோகத்தை நான் காண்பிப்பேன். எனக்குப் பகையாளி யும் மனிதர்களில் இழிவானவனும் துராத்மாவுமான உலூக னென்னும் சகுனியின் அன்புள்ளபுத்ரனை யுத்தத்தில் நான்கொல் லப்போகிறேன். தர்மராஜருடைய கட்டளையினுலும் திரௌபதி யின் கருத்தை அனுஸரித்தும் பூமியில் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் இல்லாமற் சீக்கிரத்தில் செய்துவிடுவேன்' என்ருன். திரௌபதி, 'பாபிஷ்டா! நீ துடையை எனக்குக் காண்பித்து நீயும் பார்த் துக்கொண்டதனல் உனக்கு மரணம் துடையிலேயே வரப்போ கிறது. துராத்மாவான உன்ஸஹோதரன் என்னை இப்படிப்பிடிப் பதனல் இவனது ரக்தத்தை விருகோதரர் குடிக்கவேபோகி ருர். மிகக்கெடுநினைவுள்ள இந்தக்கர்ணனைப் பிள்ளைகள் பந்துக் கள் மந்திரிகள் சேனைகள் முதலியவர்களோடு தனஞ்சயர் கொல் லப்போகிருர். அல்பத்தனமுள்ளவனும் மோசக்காரனும் பாபத் தில் மனமுள்ளவனுமாகிய சகுனியையும் அவன் சுற்றத்தாரை யும் ஸஹதேவர் கோபித்து யுத்தத்தில் கொல்லப்போகிருர்' என்றுசொன்னுள். தர்மமான ஒழுக்கமுள்ள திரௌபதியினல் இந்தச்சொல் சொல்லப்பட்டபோது அந்தச் சபையில் ஆகாயத்தி லிருந்து மிகப்பெரிய பூமாரிபொழிந்தது. ஜனமேஜயராஜாவே! அவர்கள் சொன்னதைக்கேட்டு அந்தஸபையோர் பேசவில்லை. அர்ஜுனனிடத்தில் பயத்தினல் அந்தச் சபையெல்லாம் ஒலி யடங்கியிருந்தது.

தொண்ணூற்றுமூன்ருவது அத்யாயம்.
த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கோபித்த அர்ஜுனனை யுதிஷ்டிரர் ஸமாதானப்படுத்தியதும், திரௌபதிக்குத் திருதராஷ்டிரன் வரமளித்ததும்.)

அப்பொழுது திரௌபதி சொல்லியதைக்கேட்டுக் கோப முற்ற தனஞ்சயன், கோபத்தினல் சிவந்தகண்களுடன், 'இந்தத் தர்மராஜரான யுதிஷ்டிரர் என்னைத் தடுக்கிருர்' என்று சொன் னுன். இவ்வாறுசொல்லி வீரனுனஸவ்யஸாசியானவன் கோபத் தாற்சிவந்த கண்களுடன் வில்லையெடுத்துக்கொண்டெழுந்து அந் தச்சத்துருக்களைப் பார்த்தான். பிரளயகாலத்தில் எல்லாலோகங் களையுமெரிக்கும் அக்னியைப்போலவும் தக்ஷயாகத்தில் பசுக்களைக் கொல்ல யத்தனித்துக் கோபித்த ருத்திரரைப்போலவும் வில்லைக் கையிற்பிடித்துக் கொல்வதற்காகப் பலமுறை நோக்கிக்கொண்டு

யுத்தத்திற்கு முயற்சியுள்ளவனுயிருந்த அர்ஜுனனை அங்குள்ள அரசர்களனைவரும் கண்டனர். அவ்வாறிருந்த அர்ஜுனனைக் கண்டு அங்குள்ள மனிதர்கள் வ்யஸனமுற்றனர். தனஞ்சயனுடைய பராக்ரமத்தையறிந்தவரனைவரும் அப்போது உயிரில் ஆசையைவிட்டு இமைகொட்டாத கண்களோடு இறந்தவர்போலிருந்தனர். அர்ஜுனனையும் தர்மபுத்திரரையும் அரசர்கள் கண்ணெடுத்துப் பார்த்தனர். அப்போது அர்ஜுனன் கோபித்ததைப்பார்த்துப் பூமிநடுங்கிற்று. ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கும்பிராணிகளும் பயப்பட்டு நடுங்கின. அப்போது ஸூர்யனும் பிரகாசிக்கவில்லை; காற்றுமடிக்கவில்லை; சந்திரன், நக்ஷத்திரங்கள், ஆகாயம், திசைகள் ஒன்றும் பிரகாசிக்கவில்லை; ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களுமாகிய உலகமனைத்தும் கலங்கிப்போயிற்று. அந்த அர்ஜுனன் எழுந்திருக்கும்போது ஆகாயத்தில் ஸூர்யன் உதயமாவதுபோல விளங்கினன். அவ்வாறு கோபித்துப் பிரளயகாலத்தில் உலகத்தை அழிக்கும்யமனுக்கொப்பாயிருந்த அர்ஜுனனைக் கண்டு பீமஸேனனும் ஸந்தோஷமடைந்து யுத்தஞ்செய்யவே எண்ணங்கொண்டான். அப்போது கருடன் நாகங்களைக் கொல்வதுபோல எல்லாப்பகைவரையும் கொல்லக்கருதி மிகக்கோபித்த தனஞ்சயனைத் திரௌபதியும்நோக்கினள். கோபித்துப் பிரளயகாலத்து அக்னியைப்போல் ஜ்வலிக்கின்ற அர்ஜுனன், கண்ணெடுத்துப்பார்க்க முடியாமலிருந்தான். பராக்ரமத்தோடுகூடிய அர்ஜுனனைக்கண்டு அந்த நகரத்திலுள்ளோர் வ்யஸனப்பட்டனர். வேகமாகக்கிளம்புகின்ற தனஞ்சயனைக்கண்டு தர்மராஜாவானவர் இந்திரன் உபேந்திரனை அடக்குவதுபோல அடக்கினர். தயையுள்ளவரும் மூத்தவரும் தர்மராஜாவுமான யுதிஷ்டிரர், 'அர்ஜுனா! அவஸரமாகக் காரியம் செய்யாதே. கீர்த்தி அழியலாகாது. பாவஞ்செய்தவர்களாகிய இந்தச் சூதாட்டக்காரர்களை நான் எரித்துவிடமுடியும். ஆனல், அஸத்யத்திற்கு அது மார்க்கமென்றறிந்ததனல் என் கோபம் அடங்குகிறது. பாண்டவனே! உலகநன்மைக்காக நீயும் இந்தக் கோபத்தைஅடக்கு' என்று சொன்னர். தர்மராஜாவினல் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பாண்டவனை தனஞ்சயன் துரியோதனன்மேலிருந்த கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டான். அந்தவீரனை பல்குனன் அடங்கினபோது ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களுமடங்கிய உலகம் மறுபடியும் ஸந்தோஷமடைந்தது. ஜனமேஜயரே! அவ்வாறு தமையனால் அர்ஜுனன் தடுக்கப்பட்டதைக்கண்டு விருகோதரன் துயரமடைந்தான். அந்தச் சபை சப்தமில்லாமலிருந்தது. ஜனமேஜயரே!

அப்போது திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவின் கிருஹத்தில் அக்னிஹோத்ரசாலையில் நரி உரக்கஊளையிட்டது. நாலுபக்கங்களிலும் கழுதைகளும் கொடியபக்ஷிகளும் நரிகளுக்கு எதிராக ஒலித்தன. தத்துவஜ்ஞானியானவிதுரரும் காந்தாரியும் வித்வானான பீஷ்மத்ரோணகிருபர்களும் அந்தவிகாரமான சப்தத்தைக்கேட்டு, 'சுபமுண்டாக வேண்டும், சுபமுண்டாகவேண்டும்' என்று உரக்கக் கூறினர். பிறகு, காந்தாரியும் எல்லாந்தெரிந்தவரானவிதுரரும் அந்தக் கொடிய அபசகுனத்தைக்கண்டு துக்கத்துடன் திருதராஷ்டிர மஹாராஜாவுக்குத் தெரிவித்தனர்.

அதன்பிறகு, திருதராஷ்டிரன், 'புத்தியில்லாததுரியோதனா! அயோக்யா! கௌரவர்களின்ஸபையில் ஒருபெண்ணை—அதிலும் தர்மபத்தினியான திரௌபதியை—பார்த்துப் பரிஹாஸமாகப் பேசினாய். அதனால் கெட்டுப்போகிறாய்' என்றுசொன்னான். நல்லபுத்தியுள்ளவனும் உண்மையையறிந்தவனுமான திருதராஷ்டிரன் இவ்வாறுசொல்லித் தன்புத்ரர்களுக்கு அபாயம் நேர்ந்திருப்பதைப் புத்தியினால் ஆராய்ந்து அவர்களின் நன்மையைத் தேடி, பாஞ்சாலராஜன் மகளான கிருஷ்ணையைநோக்கி, இன்சொல்லைமுன்னிட்டு, 'பாஞ்சாலீ! தர்மத்தையே தலைமையாகக் கொண்டவளும் கற்புள்ளவளுமாகிய நீ எனது மருமகளுக்குள் சிறந்தவளாகையால் உனக்கென்னவரம்வேண்டுமோ அதை என்னிடம்கேள்' என்று சொன்னான். அதைக்கேட்டுத் திரௌபதி, 'பரதஸ்ரேஷ்டரே! நீர் எனக்குவரம்கொடுப்பதாயிருந்தால் கேட்கிறேன். எல்லாத் தர்மங்களையும் அனுசரிப்பவரும் மேன்மைபொருந்தினவருமான யுதிஷ்டிரர் தாஸராகாமலிருக்கக் கடவர். உயர்ந்தமனமுள்ளவனும் என்புதல்வனுமாகிய இந்தப்ரதிவிந்தியனை அறியாதசிறுவர்கள் 'தாஸபுத்ரா!' என்றழையாமலிருக்க வேண்டும். பாரதரே! முதலில் ஸாதாரணமனிதனாக இராமல் ராஜபுத்ரனாக இருந்து கொண்டாடப்பட்ட புருஷன் தான்தாஸபுத்ரனென்றறிந்தால் இறந்துவிடுவானன்றோ?' என்றுசொன்னாள். திருதராஷ்டிரன், 'சிறந்தவளே! நீ எப்படிச்சொல்லுகிறாயோ அப்படியேயாகட்டும். மங்களமானவளே! உனக்கு இரண்டாவது வரமும் கொடுப்பேன்; கேள். என்மனமே கொடுக்கிறது. உனக்கு ஒருவரம் போதாது' என்று சொன்னான். திரௌபதி, 'அரசரே! ரதங்களும் விற்களுமுள்ளவர்களான பீமஸேனார்ஜுனர்களும் நகுலஸஹதேவர்களும் அடிமைகளாயிராமல் ஸ்வதந்திரர்களாயிருக்கும்படி நான்கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்' என்றுகேட்டாள். திருதராஷ்டிரன், 'மஹானுபாவையே! பெண்ணே! நீ விரும்பு

கிறபடியே ஆகட்டும். நம்மிடத்தில் மூன்றுவதுவரமுங் கேள். இவ்விரண்டு வரங்களினால் நீ முழுநன்மையும் பெறவில்லை. தர்மந்தவறுதவளான நீதான் எனது மருமக்களெல்லாரிலும் சிறந்தவள்' என்றுசொன்னான். திரௌபதி, 'மஹிமைபொருந்தியவரே! ஆசையானது தர்மத்தைக்கெடுக்கும். ஆதலால், நான் ஆசைப்படவில்லை. ராஜஶ்ரேஷ்டரே! நான் மூன்றுவதுவரம் வாங்கத்தகாதவள். அரசர்க்கரசரே! வைஶ்யனுக்கு ஒருவரமென்றும், க்ஷத்திரியப்பெண்ணுக்கு இரண்டு வரங்களென்றும், ராஜாவுக்கு மூன்றுவரங்களென்றும், பிராமணனுக்கு நூறுவரங்களென்றும் சொல்லுகின்றனர். இந்த என்கணவர்கள் மிகப்பாபமுள்ளவர்களாக ஆகி இப்போது கரையேற்றப்பட்டனர். அரசரே! இனி, தம் நற்செய்கைகளினால் நன்மைகளை அடைவார்கள்' என்று சொன்னாள்.

தொண்ணூற்றுநான்காவது அத்யாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கர்ணன் சொன்னதற்காகக்கோபித்த பீமனைத் தர்மபுத்திரர் அடக்கினது.)

கர்ணன், 'அழகினால் பெயர்பெற்ற மானிடப் பெண்கள் நாம் கேட்டிருப்பவர்களுள் யாருக்கும் இப்படிப்பட்ட செய்கையிருந்ததைக் கேட்டிலம். இந்த ஸபையில் திருதராஷ்டிரபுத்ரர்கள் பாண்டவர்களின்மேல் கரைகடந்த கோபாவேசம்கொண்டிருந்த ஸமயத்தில், துருபதபுத்திரியான கிருஷ்ணை பாண்டவர்களுக்குப் பரிஹாரமானாள். ஓடமில்லாத ஜலத்தில் விழுந்து தரை அகப்படாமல் முழுகிக்கொண்டிருக்கும் பாண்டவர்களுக்கு இந்தப்பாஞ்சாலி கரைசேர்க்கும் கப்பலானாள்' என்றுசொன்னான். கௌரவர்களின் நடுவில் அவன்சொல்லியதைக்கேட்டு, பீமஸேனன், மிக்ககோபமும் துயரமுமுற்றவனாகி, 'பாண்டவர்களுக்கு ஸ்திரீதான்கதியா?' என்றுசொல்லி அர்ஜுனனைப் பார்த்து, 'ஓ! தனஞ்சயா! 'ஸந்ததி, புண்ணியகர்மம், ஞானம்என்னும் மூன்று ஒளிகள் சேர்ந்தவன்தான் மனிதன்; ஏனெனில், இம்மூன்றனோடுந்தான் பிரஜைகள் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். உயிர் போனபிறகு அசுத்தமும் ஒன்றுமில்லாததுமான தேகம் உறவினரால்விடப்படும்போது இம்மூன்றுந்தான் ஆத்மாவுக்கு ஸாதகங்களாகின்றன' என்று தேவலர் சொல்லியிருக்கிறார். பெண்டாட்டியை அயலான்தொட்டதனால் நமக்கு அந்தஒளி கெடுக்கப்பட்டது.

பிறன் தொட்டவளிடத்தில் உண்டானது ஸந்ததியாவதெப்படி?' என்றுசொன்னான். (அதற்கு அர்ஜுனன்) 'பாரதனே! மேலோர், இழிவானவன் கடுஞ்சொற்களைச்சொன்னாலும் சொல்லாவிட்டாலும் அவனுக்கு மறுமொழிகூறுவது ஒருகாலுமில்லை. எல்லாந் தெரிந்தவர்களும் தமக்குத்தாமே கௌரவத்தைப்பெற்றவர்களுமான சான்றோர்கள் பிறர்செய்த உபகாரங்களைமட்டும் நினைப்பார்கள்; அபகாரங்கள் செய்யப்பட்டிருந்தபோதிலும் அவற்றை நினையார்' என்றுசொன்னான். பீமஸேனன், 'அரசர்க்கரசரே! தர்மராஜாவே! சேர்ந்திருக்கும் இந்தச் சத்துருக்களனைவரையும் இங்கேயே வேரோடு அழித்துவிடட்டுமா? அல்லது இதைவிட்டு வெளிப்பட்டபிறகு செய்யட்டுமா? பாரதரே! இதில் நமக்குஸந்தேகந்தான் எதற்கு? வாய்ச்சொல்தான் எதற்கு? இந்த இடத்தில் இப்போதே இவர்களைக் கொன்றுவிடுகிறேன். இந்தப்பூமியை நீர் ஆளும்' என்றுசொல்லித் தன்தம்பிமார்களுடன்கூட மான்களின் நடுவிலிருக்கும் ஸிம்மம்போல அடிக்கடி பகைவரைக் கண்ணெடுத்துப்பார்த்தான். சிறந்தகைகளையுடைய வீரனாகியபீமன் சிறந்தசெய்கையுடைய தர்மராஜாவினால் ஸமாதானஞ் செய்யப்பட்டும் அவரைப்பார்த்து உட்கொதிப்பினால் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டேயிருந்தான். ஜனமேஜயரே! கோபித்தபீமஸேனனுடைய காதுகள்முதலான த்வாரங்களிலிருந்து புகையோடும் பொறிகளோடும் ஜ்வாலையோடுங்கூடத் தீ உண்டாயிற்று. அவனுடையமுகம் பிரளயகாலத்தில் உருவமெடுத்துவந்த யமனுடைய முகம்போலப் புருவநெறிப்பினால் பார்க்கக்கூடாமலிருந்தது. கைகளால் சோபிப்பவனாகிய அந்தப்பீமனை யுதிஷ்டிரர் கையினால் தடுத்து, 'பாரதனே! இதுவேண்டாம்; பேசாமலிரு' என்று சொன்னார்; கோபத்தினால் சிவந்தகண்களையுடைய அம்மஹாவீரனைத் தடுத்தபிறகு, தம்தந்தையான திருதராஷ்டிரனிடம் கைகூப்பி நின்றார்.

தொண்ணூற்றைந்தாவது அத்யாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திருதராஷ்டிரன் விடைகொடுத்ததன்மேல் தர்மபுத்திரர் இந்திரப்பிரஸ்தம் சென்றது.)

யுதிஷ்டிரர், 'பரதவம்சத்தரசரே! உமக்கு நாங்கள் என்ன செய்யக்கடவோம்? எங்களுக்குக் கட்டளையிடும். நீர்தாம் எங்களுக்குப்பிரபு. பாரதரே! எப்போதும் உமதுகட்டளைப்படி நடக்

கக்கருதுகிறோம்' என்றுசொன்னார். திருதராஷ்டிரன், 'அஜாத சத்ருவே! உனக்கு நன்மை உண்டாகட்டும். நீங்கள்க்ஷேமமாய் உபத்திரவமில்லாதவழியிற் செல்லுங்கள். என்னால்விடைகொடுக் கப்பெற்ற நீங்கள் உங்கள்தனங்களுடன்சென்று ராஜ்யத்தை ஆளுங்கள். முதிர்ந்தவனாகிய எனது இந்தக்கட்டளையை நீங்கள் அறியவேண்டும். நான் சொல்வதெல்லாம் உங்கள் நன்மைக்கும் மேன்மைக்கும் முக்கியகாரணமாகும். அப்பா! யுதிஷ்டிரா! தர் மங்களின் நுட்பமானவழிகளை நீ அறிந்தவன். சிறந்த அறிவுள்ள வனே! நீ நன்றாகக்கற்பிக்கப்பட்டவன்; பெரியோர்களிடத்தில் பணிவுசெய்தவன். அறிவுள்ள இடத்தில் அடக்கமிருக்கும். பார தனே! நீ ஆறுதலடை. 1 மரமல்லாதனவற்றில் வாள்முதலிய ஆயுதங்கள் பிரவேசிப்பதில்லை. ஆதலால், மரத்திலேதான் அவை போடப்படுகின்றன. எவர்கள் தீங்குகளைமறந்து குற்றங்களைப் பாராமல் குணத்தையே அறிந்து பகைசெய்யாமலிருக்கின்ற னரோ அவர்கள்தாம் மேன்மக்கள். மேன்மக்கள் பிறர்செய்த உபகாரங்களையே நினைப்பதன்றிப் பிறராற்செய்யப்பட்ட தீங்கு களை நினையார்; அயலாருக்கு உபகாரஞ்செய்யும்போது பிரதியுப காரத்தை எதிர்பாரார். யுதிஷ்டிரா! கீழ்மக்கள் ஒற்றுமையாகப் பேசும்போதே கடுஞ்சொற்களைச்சொல்வர். தாங்கள் முதலிற் சொல்லாமல் பிறர்சொன்னபிறகு அவர்களுக்குக் கடுஞ்சொல் சொல்லுகிறவர்கள் நடுத்தரத்தினர். தீரர்களான மேன்மக்கள் பிறர் இன்னாதகடுஞ்சொற்களைச்சொன்னாலும் (சொல்லக்கருதிச்) சொல்லாமலிருந்தாலும் தாங்கள் ஒருபோதும் மறுமொழிசொல் லார். எல்லாந்தெரிந்தசான்றோர் ஆத்மஞானத்தையடைந்து உபகாரங்களையேநினைப்பதன்றி அபகாரங்கள்பிறராற்செய்யப்பட் டிருந்தாலும் அவற்றை நினையார். ஸாதுக்கள் ஆரியர்களின் வரம்புகளைக்கடவாமல் காண்பதற்கினியவராகவேயிருப்பார். அப் படியே யோக்கியனாகிய நீயும் ஸபையில் சான்றோர்நடப்பது போலவே நடந்திருக்கிறாய். அப்பா! துரியோதனன்செய்த அந் தக் கொடுமையை மனத்தில்வைக்காதே. பாரதனே! உன்தாயான காந்தாரியையும், உன்குணத்தில் அன்புடன்வந்திருக்கும் முதி யோனும் கண்தெரியாதவனும் உன்தந்தையுமாகிய என்னையும் பார். நான் நமதுபுத்ரர்களின் ஸ்நேஹிதர்களையும் பலாபலங்களை யும் பார்க்கக்கருதினதனால் தெரிந்துதான் இந்தச்சூதாட்டத்தை விலக்காமலிருந்தேன். வேந்தே! உன்னை ராஜாவாகவும் எல் லாச்சாஸ்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்தசிறந்தபுத்தியுள்ள விதுரனை

1 பொறுத்தவனிடத்தில்தான் பகைசெய்வர் என்பது கருத்து.

மந்திரியாகவும் பெற்ற கௌரவர்களுக்கு யாருங்கவலைப்படவேண்டியதேயில்லை. உன்னிடத்தில் தர்மமும் அர்ஜுனனிடத்தில் மனவுறுதியும் பீமஸேனனிடத்தில் பராக்ரமமும் புருஷஸ்ரேஷ்டர்களான நகுலஸஹதேவர்களிடத்தில் சுத்தமானகுருபக்தியும் இருக்கின்றன. அஜாதசத்ருவே! உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும். காண்டவப்ரஸ்தத்தைச்சேர். உன்பிராதாக்களான துரியோதனன் முதலானவர்களுடன் உனக்கு ஸ்நேஹமிருக்கட்டும். உன் மனம் தர்மத்திலேயே வைக்கப்படவேண்டும்' என்று சொன்னான். ஜனமேஜயரே! தர்மராஜாவானயுதிஷ்டிரர் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவராய் யோக்யர்கள்செய்யும் பிரதிஜ்ஞையெல்லாவற்றையுஞ்செய்து ஸஹோதரர்களுடன் புறப்பட்டார். அந்தப் பாண்டவர்கள் கிருஷ்ணையுடன் மேகங்கள்போன்றரதங்களிலேறி மனமகிழ்ந்து இந்திரப்ரஸ்தமென்னும் சிறந்தநகரத்திற்குச் சென்றனர்" என்றனர்.

த்யூதபர்வம் முற்றிற்று.

தொண்ணூற்றுருவது அத்யாயம்.

அநுத்யூதபர்வம்.

(துரியோதனன் அர்ஜுனனிடம் தனக்கிருக்கும்பயத்தையும் அவன் பராக்ரமத்தையும் திருதராஷ்டிரனுக்குச்சொல்லி அதற்கு உதாரணமாகக் கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் சரித்திரத்தை எடுத்துரைத்தது.)

ஜனமேஜயர், "அந்தப்பாண்டவர்கள் மிகுதியான ரத்னங்களோடும் தனங்களோடும் அனுப்பப்பட்டதை அறிந்தபிறகு திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களின் மனம் எவ்வாறாயிற்று?" என்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்.

"ஜனமேஜயராஜாவே! புத்திசாலியான திருதராஷ்டிரனால் அந்தப் பாண்டவர்கள் அனுப்பப்பட்டதைஅறிந்து, துச்சாஸனன் உடனே தன்தமையனிடம் சென்றான். பரதஸ்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! பரதஸ்ரேஷ்டனான துச்சாஸனன் மனத்தில் வருத்தங்கொண்டு (கர்ணன்சகுனிமுதலான) மந்திரிகளுடன் கூடியிருக்கும் துரியோதனனை அடைந்து, 'ஓ! மஹாரதர்களே! நாம் கஷ்டப்பட்டுக் கொணர்ந்து சேர்த்த இந்தப்பொருள்களையெல்லாம் கிழவர் சத்துருக்களுக்குக்கொடுத்து அழித்துவிடுகிறார். இதனை அறியுங்கள்' என்றுசொன்னான். பிறகு, பாண்டவர்களின்மீது

பொறாமைகொண்டவர்களாகிய துரியோதனன், கர்ணன், ஸுபலன்புத்ரனான சகுனி இவர்கள் ஒருவரோடொருவர்சேர்ந்து விசித்ரவீரியன்புத்ரனும் புத்திசாலியுமான திருதராஷ்டிரமஹாராஜனிடம் விரைவாகச்சென்று நயமாகத்தெரிவித்தனர். துரியோதனன், 'அரசரே! வித்வானும் தேவர்களுக்குப் புரோஹிதருமான பிருஹஸ்பதி இந்திரனுக்கு ராஜநீதியைச் சொல்லும்போது சொன்னவிஷயம் நீர்கேட்டதில்லையா? சத்துருக்களைக் கொல்லுகிறவரே! [1] எல்லா உபாயங்களையும் செய்து சத்துருக்களைக் கொல்லவேண்டும். பின்னிட்டு யுத்தத்தினாலாவது ஸஹாயஞ்சேர்த்துக்கொள்வதனாலாவது உமக்கு அவர் தீங்குசெய்வார். அதனால், நாம்பாண்டவர்களின் தனங்களினால் எல்லா அரசர்களையும் வசப்படுத்திப் பாண்டவர்களோடு யுத்தஞ்செய்வோமாயின் நமகென்னகுறையும்? கெடுப்பதற்காகவந்த கோபித்த ஸர்ப்பங்களைக் கழுத்திலும் முதுகிலும்போட்டுக்கொண்டு எவன் (கொல்லாமல்) விட்டுவிடுவான்? தந்தையே! கோபித்து ஆயுதங்களைஎடுத்துத்தேர்களிலேறிக்கொண்டு போகும்பாண்டவர்கள் சீறினஸர்ப்பங்கள்போல நம்மைமிச்சமில்லாமற் செய்துவிடுவார்கள். அர்ஜுனன் கவசத்தை நன்றாகப்போட்டுக்கொண்டும் சிறந்த தூணிகளை எடுத்துக்கொண்டும் போகிறான்; காண்டீவத்தை அடிக்கடி எடுக்கிறான்; பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு பார்க்கிறான். விருகோதரன் விரைவுடன் பெருங்கதையை எடுத்துத் தனதுதேரைப் பூட்டிக்கொண்டு வேகமாகச் சென்றானென்று நாம்கேள்விப்படுகிறோம். நகுலன் கத்தியையும் அர்த்தசந்திரவடிவமான கேடகத்தையும் எடுத்துச்சென்றானும். ஸஹதேவனும் தர்மராஜாவும் குறிப்புக்களினால் ஸமிஜ்ஞை செய்துகொண்டனராம். அவர்களனைவரும் அனேக ஆயுதங்களோடும் ஸாமான்களோடுங்கூடிய தேர்களிலேறிக்கொண்டு மற்றரதிகர்களை அடிப்பதற்காகச் சேனைசேர்க்கப் புறப்பட்டுப்போயினர். ஒருகாலத்தில் நம்மால் தீங்குசெய்யப்பட்ட அவர்கள் அதைப் பொறுக்கமாட்டார்கள். திரௌபதியைக் கஷ்டப்படுத்தினதை அவர்களில் எவன் பொறுக்கக்கூடியவன்? யுத்தத்தில் கோபித்த அர்ஜுனனுக்கு எதிர் நிற்பவனை நான் காணவில்லை. தேராளிகளிற்சிறந்தவர்களான பீஷ்மர், த்ரோணர், கர்ணன், அஶ்வத்தாமா, கிருபர், விருஷஸேனன், விகர்ணன், ஜயத்ரதன், பாஹ்லிகன், ஸோமதத்தன், பூரி, பூரிஶ்ரவன்,

1 'உமக்குத் தீங்குசெய்கிறவர்களை யுத்தஞ்செய்யாமலே எல்லா உபாயங்களாலும் கொல்லவேண்டும்; அல்லது, யுத்தத்திலாவது கொல்லவேண்டும்' என்பது பழையஉரை.

சலன், சகுனி, அவன்புத்ரன், கௌரவரைச்சேர்ந்த மற்றுமுள்ள அரசர்கள் இவர்களனைவரும் யுத்தஞ்செய்யத் தொடங்கினாலும் அர்ஜுனனுக்கு எதிர்நிற்கமாட்டார்கள். பராக்ரமத்தில் அர்ஜுனனுக்கு ஸமமான வில்லாளி உலகத்தில் இல்லை. இரண்டு கைகளுள்ள இவ்வர்ஜுனன் ஆயிரம் கைகளுள்ள (கார்த்தவீரிய) அர்ஜுனனுக்கு ஸமமானவன்' என்று சொன்னான். திருதராஷ்டிரன், 'புத்ரனே! அர்ஜுனனுக்கு ஸமமான பராக்ரமமுள்ள வீரபுருஷனென்று உன்னால் எடுத்துரைக்கப்பட்டவன் யார்? அந்த மஹாவீரனை யான் கேட்கவிரும்புகிறேன்; சொல்' என்று கேட்க, துரியோதனன் சொல்லலானான்.

அரசரே! மஹாத்மாவான கார்த்தவீரியனுடைய சரித்திரத்தைக் கேளும். எல்லா லோகங்களுக்கும் காரணமாயுள்ள பிரம்மதேவர் பரப்ரம்மத்திலிருந்து உண்டானவர். வித்வானாகிய அத்ரிமஹரிஷி பிரம்மாவின் புத்ரர். அத்ரியின் புதல்வன் சந்திரன்; சந்திரன் பிள்ளை புதன்; புதன் மகன் புரூரவன். அவன் மகன் ஆயு; ஆயுவின் பிள்ளை நகுஷன். நகுஷன் பிள்ளை யயாதி. யயாதியின் மகன் யது. மஹாராஜாவே! யதுவின்புத்ரன் ஸஹஸ்ரௌஜனென்று பெயர்பெற்றவன். அரசரே! ஸஹஸ்ரௌஜனுடைய புத்ரன் சக்ரதாஸனென்னப்பட்டவன். சக்ரதாஸனுடைய பிள்ளை ஹேஹயனென்னுமரசன். ஹேஹயனுக்குத் தர்மநேத்ரனென்னும புத்ரனிருந்தான். தர்மநேத்ரனுக்குக் கிருதியென்பவன் புத்ரன். கிருதியின் புத்ரன் கிருதவீரியன். கிருதவீரியன்புத்ரன் பலவான்களிற் சிறந்த கார்த்தவீர்யார்ஜுனனென்பவன். மஹாராஜாவே! அந்த அர்ஜுனன் உக்ரமான தவஞ்செய்தகாலம் பதினாயிரம் வருஷத்துக்கு மேலானதென்று நான் முன் கேட்டிருக்கிறேன். ராஜாவே! பிதாவே! ஏழு தீவுகளும் பட்டணங்களும் ஸமுத்திரங்களும் நதிகளுமுள்ள இந்தப் பூமியனைத்தும் அவனால் உக்ரமான செய்கையினால் ஜயிக்கப்பட்டது. சிறந்த பராக்ரமமுள்ள அந்த அர்ஜுனன் யாரும் செய்யமுடியாத தவத்தைச்செய்து அத்ரியின்புத்ரரான தத்தரென்னும் முனிவரை ஆராதித்தான். அந்தத் தத்தாத்ரேயர் அவ்வரசனுக்கு நாலுவரங்கள் கொடுத்தார். அவன் முதலில் ஆயிரங்கைகளை முக்யமான வரமாகக்கேட்டான். அதர்மத்தில் மனம் இறங்கும்போது சான்றோரால் தடுக்கப்படுவது இரண்டாவது வரம்; க்ஷத்திரிய தர்மத்தினால் பூமியை ஜயித்துத் தர்மத்தினாலேயே பிரஜைகளை மகிழச்செய்வது மூன்றாவது வரம்; அநேக யுத்தங்களைச்செய்து சத்துருக்களை ஆயிரக் கணக்காகக் கொன்று மேன்மேலும் யுத்தத்திற்கு ஆரம்பிக்கும்போது தனக்கு

மேற்பட்டவனால் மாத்திரம் வதஞ்செய்யப்படுவது நான்காவது வரம். பாரதரே! அவன் யுத்தஞ்செய்யும்போது ஆயிரம்கைகளும் ரதமும் கொடியும் உண்டாயினவென்று நான் முன்னமே கேட்டிருக்கிறேன். ராஜாவே! தந்தையே! அப்படியே 1 ஏழு தீவுகளும் பட்டணங்களும் கடல்களும் நதிகளுமுள்ள இந்தப்பூமி அவனால் ஜயிக்கப்பட்டது. சிறந்த பராக்ரமமுள்ள அந்த அர்ஜுனன் பிறகு, ஏழுதீவுகளுக்கும் அதிபதியானான். மஹாபலசாலியான அந்தஅரசன் மஹாயாகங்களைச் செய்தான். அந்தமஹாவீரன் அநேக வருஷகாலம் பூமியையாண்டான். பரதஶ்ரேஷ்டரான ராஜரே! மாஹிஷ்மதியென்னும் நகரத்துக்கு அதிபதியான அவ்வர்ஜுனன் ஒருகால் தன் மனைவிகளுடன்கூடி நர்மதையாற்றுக்குச் சென்றான். பரதஶ்ரேஷ்டரே! அரசரே! அவ்வரசன் அந்த நதிக்குச்சென்று ஜலத்துக்குள்ளிறங்கி ஜலக்ரீடை செய்ய ஆரம்பித்தான். பிதாவே! அதேகாலத்தில் லங்காதிபதியும்சிறந்த பலசாலியுமான ராவணன் ராக்ஷஸர்களுடன் அவ்விடம்போனான். எப்போதும் கோபமுள்ளவனும் வரம்பெற்றதனால் களித்தவனுமாகிய அந்த ராவணன் நர்மதையில் அவ்வர்ஜுனனைக்கண்டு மிக்க கோபத்துடன் தேவேந்திரனைச் சம்பராஸுரன் எதிர்த்தது போல எதிர்த்துச்சென்றான். அர்ஜுனனும் அந்த ராவணனைக் கண்டு எதிர்த்தான். பிறகு, அந்த ராவணார்ஜுனர்களிருவரும் போர்புரிந்தனர். அரசரே! அப்போது யாராலும் வெல்லமுடியாத வீரனும் வரம்பெற்றதனால் கர்வங்கொண்டவனுமாகிய ராவணனை ராஜாவான அர்ஜுனன் தன் பலத்தினால் யுத்தத்தில் ஜயித்து வில்லின் நாணினால் கட்டித் தன்நகரத்திற்குச்சென்றான். புலஸ்திய முனிவர், அந்தராவணன் கட்டப்பட்டதைக் கேள்விப்பட்டு, கார்த்தவீரியார்ஜுனனை நகரத்திற்போய்க் கண்டு, ராவணனைக் கட்டிலிருந்து விடுவித்தார். பாரதரே! பராக்ரமமும் பலமுமுள்ள கார்த்தவீரியார்ஜுனன் பிறகு ஒருகால் கர்வத்தினால் ஒன்றுந்தெரியாமல் ஸமுத்திரக்கரைக்குச் சென்று திரிந்துகொண்டே சமுத்திரத்தின்மீது கூர்மையான பாணங்களை மிகுதியாகஎய்தான். ஸமுத்ரராஜன், அவனுக்குநமஸ்காரஞ்செய்து கைகூப்பிக்கொண்டு, 'வீரனே! பாணங்களைவிடாதே. உனக்கு நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? சொல். ராஜஶ்ரேஷ்டனே! என்னைச்சேர்ந்த ஜந்துக்கள் உன்னால் விடப்பட்ட சிறந்த அம்புகளினால் பீடிக்கப்படுகின்றன. பிரபுவே! அவற்றிற்கு அபயங்கொடு' என்று கேட்டான்.

1 இந்தப் பர்வம் 44 - ம் பக்கம் குறிப்பிற் காண்க.

அர்ஜுனன், 'ஸமுத்ரராஜனே! இப்போதே சீக்கிரத்தில் எனக்கு ஒருயுத்தம்கொடு. இல்லாவிட்டால் உன்னைப் பிடிப்பேன். ஆதலால், நீ தாமதம்செய்யாதே' என்றுசொன்னான். ஸமுத்ரராஜன், 'ராஜனே! உலகத்தில் அனேகமஹாவீரர்கள் இருக்கின்றனர். அரசர்க்கரசே! மஹாபலசாலியே! அவர்களில் ஒருவரோடு யுத்தஞ்செய்' என்றான். அர்ஜுனன், 'யுத்தத்தில் எனக்குஸமமான சிறந்த ஆயுதம்பிடித்தவன் எங்கேயாவது இருப்பானாயின் அவனை எனக்குச்சொல். அவன் என்னோடு யுத்தத்தில் நிற்கவேண்டும்' என்றுகேட்டான். ஸமுத்ரராஜன், 'ராஜனே! ஜமதக்னியென்னும்மஹரிஷியை நீ கேட்டிருக்கிறாயா? அவருடைய புத்ரன் உனக்குவேண்டினபடி யுத்தத்தைக் கொடுக்கத்தக்கவன்' என்றுசொன்னான். பாரதரே! முன்னமே நாரதருடையபெருங்கோபத்தினால் சூழப்பட்ட அந்தமாஹிஷ்மதிநகரத்தரசன் ஸமுத்ரராஜன்சொல்லைக்கேட்டவுடன் கோபத்துடன் விரைவாகச் சென்றான். அவன் அந்த ஆஶ்ரமத்திற்குச்சென்று நினைத்தபடியெல்லாம்செய்தான். தன்பந்துக்களுடன்கூடத் தீங்குகளை மிகச்செய்தான். அவன் மஹாத்மாவான பரசுராமருக்கு மனவருத்தத்தைஉண்டுபண்ணினான். பரசுராமருடைய ஸூர்யன் போன்ற உக்ரமானபராக்ரமம் அவன்சேனைகளை எரிப்பதுபோல ஜ்வலித்தது. பிறகு, அவர்களிருவரும் விருத்திராஸுரனும் இந்திரனும்போல யுத்தஞ்செய்தனர். பிறகு, பரசுராமர் விரைவாகக் கோடாலியை எடுத்துக்கொண்டு ஆயிரம்கைகளுள்ள கார்த்தவீரியார்ஜுனனை அனேகம் கிளைகளோடுகூடியமரத்தைப் போலவெட்டினார். அவன் அடிபட்டுவிழுந்ததைக்கண்டு, அவனுடைய சுற்றத்தார்சேர்ந்து கத்திகளையும் சக்தியாயுதங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு பரசுராமரைஎதிர்த்தனர். பலசாலியான பரசுராமரும் விரைவாகத் தேரிலேறி வில்லைவளைத்து உயர்ந்த அஸ்திரங்களைப்பிரயோகித்து அரசர்களைஅழித்தார். அரசரே! அதன்பிறகு, பரசுராமரிடத்தில் பயத்தினால்பீடிக்கப்பட்ட அரசர்கள், ஸிம்மத்தினிடத்தில் பயந்தமான்கள்போல மலைக்குகைகளில் பிரவேசித்தனர். பரசுராமரிடமுள்ளபயத்தினால் அவர்களில் யாரும் தங்களுக்குரியகர்மங்களைச்செய்யவில்லை. பிராம்மணர்களைப் பாராமையினால் அந்தஜனங்கள் சூத்ரராயினர். அதனாலேதான், க்ஷத்திரியதர்மத்திலிருந்த திரவிடர், காசர், புண்ட்ரர், சபரர் இவர்கள் தர்மங்கெட்டுச் சூத்திரர்களாயினர். பிறகு, புருஷர்களையிழந்த க்ஷத்திரியப்பெண்களிடத்தில் பிராம்மணர்களால் க்ஷத்திரியஸந்ததிகள் உண்டாக்கப்பட்டன. அவற்றையும் பரசு

ராமர் பலமுறைகொன்றார். அவ்வாறு இருபத்தொருமுறை கொன்றபிறகு, தேவலோகத்திய அசரீரிவாக்கானது இன்சொல்லாகவும் எல்லாஜனங்களுக்கும் கேட்கும்படியாகவும் பரசுராமரைப்பார்த்து, 'ராமரே! ராமரே! இதைவிடும். இந்தக்ஷத்திரியர்களைப் பலமுறைகொல்வதனால் உமக்கு ஒருலாபத்தையும் நீர்பார்க்கவில்லை' என்றுசொல்லிற்று. அப்படியே, ரிசீகர்முதலான பிதிர்க்களும் மஹாத்மாவான பரசுராமரைப்பார்த்து, 'ராம! ராம! மஹாவீரனே! ஓய்ந்துவிடு' என்றனர். தம் பிதாவைக்கொன்றதைப் பொறாதபரசுராமர், அந்தரிஷிகளைப்பார்த்து, 'நீங்கள் என்னைத் தடுக்கலாகாது' என்றுசொன்னார். பிதிர்க்கள், 'ஜயிப்பவரிற் சிறந்தவனே! நீ க்ஷத்திரிய ஜாதியாரைக்கொல்வது சரியன்று. குழந்தாய்! நீ பிராம்மணனாயிருந்தும் அரசர்களைக்கொல்வது தகாது' என்றனர். அந்தப்பரசுராமர், தமதுபிதிர்க்கள் சொன்னதைக்கேட்டவுடன் கோபத்தைவிட்டு ஆயிரக்கணக்கான அசுவமேதங்களையும் நூற்றுக்கணக்கான நரமேதங்களையும்செய்து கடல்சூழ்ந்தபூமியைக் காசியபருக்குக்கொடுத்தார். பிதாவே! தனஞ்சயன் யுத்தத்தில் அந்தப்பரசுராமருக்கும் அந்தக்கார்த்தவீரியார்ஜுனனுக்கும் ஸமமானவனென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. அரசர்க்கரசரே! பராக்கிரமத்தினால் யுத்தத்தில் அர்ஜுனனை ஜயிக்கமுடியாது' என்றான்.

தொண்ணூற்றேழாவது அத்யாயம்.

அநுத்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன்சொற்படி திருதராஷ்டிரன் மறுபடியும் சூதாடுவதை ஒப்புக்கொண்டது.)

துரியோதனன், 'அரசரே! முன்னர் நினைக்கவும்முடியாததாயிருந்த அர்ஜுனனுடைய பராக்ரமங்களைப்பற்றிக் கேளும். வில்லாளிகளிற் சிறந்த அர்ஜுனன் முன்னே செயற்கரியகாரியத்தைச் செய்தான். அரசரே! துருபதனுடையநகரத்தில் திரௌபதியின் ஸ்வயம்வரகாலத்தில் குழந்தைமுதல் கிழவன்வரையில் கூடியிருந்த எல்லாக்ஷத்ரியர்களும்சேர்ந்த ஸபையில் அர்ஜுனன் யார்க்கும் பார்க்கமுடியாமல் விரைவாக மத்ஸ்யத்தை ஜலத்தில் தள்ளினான். எல்லா அரசர்களாலும் ஸாதிக்கமுடியாத அந்தச்சிறந்தவில்லை எல்லா அரசர்களும்பார்த்திருக்கையில் ஒருநொடியில் நாணேற்றிட்டான். பலவானான பற்குனன் அப்போது மத்ஸ்யயந்திரத்தை அடித்த பிறகு திரௌபதியினால்

கழுத்தில் பொன்மாலைபோடப்பட்டான். திரௌபதியினால் அர்ஜுனன் வரிக்கப்பட்டதைக் கண்டு சிறந்தபராக்ரமமுள்ள வீரர்களாகிய அரசர்களனைவரும் கோபித்து எல்லா ஆயுதங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு ரோஷத்தினால் கர்ணனை முன்னிட்டுக்கொண்டு அர்ஜுனனை எதிர்த்துச் சென்றனர். அப்போது மஹாபலசாலியான அந்த அர்ஜுனன் அங்கே எல்லா அரசர்களும் கோபித்திருக்கக்கண்டு கூர்மையான பாணங்களினால் அவர்களைத் தடுத்துத் தான் ஜயம்பெற்றான். அர்ஜுனன் பராக்ரமத்தின் வன்மையினால் கர்ணன் முதலான அவ்வரசர்களனைவரையும் யுத்தத்தில் ஜயித்து முன்னம் எல்லா க்ஷத்திரியக்கூட்டங்களின் நடுவிலும் பீஷ்மர் அம்பையை அடைந்ததுபோலச் சிறந்தவளான கிருஷ்ணையை அடைந்தான். பிறகு, ஒருகால் அர்ஜுனன் தீர்த்தயாத்திரைக்குச் சென்றான். தந்தையே! அப்போது நாகராஜன் மகளான உலூபியை அடைந்தான். நாகர்களிற் சிறந்தவரன்களிருக்கையில் அந்த உலூபியினால் அர்ஜுனனே வரிக்கப்பட்டான். அதன்பிறகு, கோதாவரியிலும் கிருஷ்ணா நதியிலும் காவேரியிலும் ஸ்நானஞ்செய்தான். அங்கே பாண்டியனை அடைந்து அவன் பெண்ணைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டான்; அவ்விடத்திலிருந்து ஸந்தோஷமடைந்தபிறகு அவன் தென்திசைக்குச் சென்றான். அவன் தென்கடற்கோடிக்குச் சென்று அப்ஸரஸுகளின் ஸம்பந்தமான குமாரதீர்த்தத்தைச் சேர்ந்து கன்னியாதீர்த்தத்தையடைந்து அதில் முதலை வடிவமாயிருந்த அந்த ஐந்து அப்ஸரஸுகளையும் தன்பலத்தினாலும் பராக்ரமத்தினாலும் கரையிலெடுத்துச் சாபத்திலிருந்து விடுவித்தான். அதன்பிறகு, பற்குனன் துவாரகைக்குச்சென்று கிருஷ்ணனுடைய கட்டளையினால் ஸுபத்ரையை மனைவியாக அடைந்து அவளைத் தேர்மேலேற்றிக்கொண்டு தன் நகரத்திற்குச் சென்றான். அவன் அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு போனதைக்கேட்டு, பிரத்யும்னன், கிருதவர்மா, கதன், ஸாரணன், ஸாத்யகி, ஆஹுகன், ஸாம்பன், சாருதேஷ்ணன், விதூரதன், பலராமர் முதலிய யாதவர்களனைவரும் புலிக்கூட்டம்போலவும் ஸிம்மக்கூட்டம்போலவும் மிகக்கோபித்து (அந்த) அர்ஜுனன்மீது யுத்தத்திற்குச் சென்றனர். யானைகளிலும் குதிரைகளிலும் தேர்களிலுமேறிக்கொண்ட அனேகம்கோடி யாதவர்கள் ஒருவனைக் காட்டிற்செல்லும் அர்ஜுனனை மிக்க கோபத்துடன் சூழ்ந்துகொண்டு அவனுடன் யுத்தஞ்செய்தனர். அர்ஜுனன் ஒருவனாகவே அவர்களுடன் மிக்க பயங்கரமான யுத்தத்தைச்செய்தான். அவனுக்கும் அவர்களுக்கும் சிலநேரம் ஸம

யுத்தம் நடந்தது. அரசர்க்கரசரே! பிறகு, வீரனான அர்ஜுனன் யுத்தத்தில் பராக்ரமத்தினால் யாதவர்களனைவரையும் கூர்மையான பாணங்களினால் தகைந்து ஜயித்து அந்த ஸுபத்ரையையழைத்துக்கொண்டு இந்திரப்ரஸ்தத்தில் பிரவேசித்தான். மஹாராஜாவே! பல்குனனுடைய பராக்ரமத்தை மறுபடியும் கேளும். அந்த அர்ஜுனன் அக்னியினால் கேட்கப்பட்ட காண்டவவனத்தை அக்னிக்குக் கொடுத்தான். அரசரே! அர்ஜுனனால் அவ்வனம் கிடைத்தவுடன், அக்னிபகவான் காண்டவவனத்தையும் அதிலுள்ளவற்றையும் பக்ஷிக்கத்தொடங்கினான். அரசர்க்கரசரே! அவ்வாறு பக்ஷிக்கின்ற அந்த அக்னியை மஹாபலசாலியும் ஸமர்த்தனுமான ஸவ்யஸாசி தேரிலேறி வில்லையும் அம்புகளையும் எடுத்துத் தூணிகளைத் தரித்துத் தன் பராக்ரமத்தினால் காத்தான். அதைக்கேட்டுத் தேவேந்திரன் மேகங்களை அனுப்பினான். அவனாலேவப்பட்ட அந்த மேகக்கூட்டங்கள் அதிக மழைபெய்தன. பிறகு, அர்ஜுனன் ஆகாயமெங்கும் பாணக்கூட்டங்களை விடுத்து அம்மேகக்கூட்டங்களைத் தடுத்துவிட்டான். அது ஆச்சரியமாக இருந்தது. மேகங்கள் தடுக்கப்பட்டதைக் கேட்டுக் கோபமுற்ற இந்திரன் வெள்ளை யானையிலேறிக்கொண்டு எல்லாத் தேவர்களின் கூட்டங்களினாலும் சூழப்பட்டவனாகிக் காண்டவவனத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக அர்ஜுனனோடு யுத்தஞ்செய்யப் போனான். பாரதரே! ருத்ரர்களும் மருத்துக்களும் வஸுக்களும் அஶ்வினிதேவர்களும் ஆதித்யர்களும் ஸாத்யர்களும் விஶ்வேதேவர்களும் கந்தர்வர்களும் மற்றுமுள்ள தேவக்கூட்டங்களுமாகிய தேவஶ்ரேஷ்டர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து ஆயுதங்களைத் தரித்துத் தம்பராக்ரமத்தினால் ஜ்வலிப்பவர்களாகித் தனஞ்சயனைக் கொல்வதற்காக ஓடினர். அரசரே! பிரளயகாலத்தில் என்ன பெரிய அபசகுனங்கள் காணப்படுமோ அவையெல்லாம் அப்போது காணப்பட்டன. பிறகு, தேவக்கூட்டத்தாரெல்லாம் அர்ஜுனனை எதிர்த்தனர். அவர்களையும் அந்தத் தேவ சேனையையும் பார்த்து அர்ஜுனன் கலங்காமல் கூர்மையான அம்புகளைக் கையிற்பிடித்துப் பிரளய காலத்து யமன்போல இந்திரனையும் தேவர்களையும் நோக்கி நின்றான். அரசரே! பிறகு, இந்திராதிதேவர்கள் அனைவரும் மானிடனாகிய அந்தஅர்ஜுனன்மேல் பாணவர்ஷங்களைப் பொழிந்தனர். சிறந்தபராக்ரமசாலியான அர்ஜுனன் அப்போது விரைவாகக் காண்டீவத்தை எடுத்துக்கொண்டு பாணக்கூட்டங்களினால் தேவர்களின் பாணங்களைத் தடுத்தான். அரசரே! மிகச் சிறந்த பலமுள்ள தேவர்களனைவரும் கோபித்து மனிதனான அந்த ஸவ்ய

ஸாசியின்மேல் மறுபடியும் பற்பல அஸ்திரங்களைப் பொழிந்தனர். அர்ஜுனன் தேவர்களால்விடப்பட்ட அந்த அஸ்திரவர்ஷங்களைக் கூர்மையான அம்புகளினால் இரண்டாகவும் மூன்றாகவும் துணித்தான். மறுபடியும் பார்த்தன் கோபித்து வில்லைமண்டலமாகவளைத்துத் தேவக்கூட்டங்களைச்சுற்றிலும் கூர்மையான அம்புகளைவிடுத்தான். பரதஸ்ரேஷ்டரே! தேவக்கூட்டத்தினரெல்லாம் அர்ஜுனனுடன் பலமுறை யுத்தஞ்செய்து அவனுடைய பாணங்களினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாகி யுத்தத்தில் அவனை ஜயிக்கமுடியாதென்று தெரிந்துகொண்டு சண்டையையொழித்தனர்; ஐராவதத்தையும் இந்திரனையும்விட்டுவிட்டு எல்லாத்திசைகளிலும் ஓடினர். ருத்ரர்களும் கந்தர்வர்களும் கிழக்கிலும், மருத்துக்கள்தெற்கிலும், வஸுக்களும் அஸ்வினிதேவர்களும் மேற்கிலும், ஆதித்யர்களும் விஸ்வேதேவர்களும் வடக்கிலும் பயந்தோடினர். ஸாத்யர்கள் அர்ஜுனன் பாணங்களை நினைத்துப் பயந்து மேலேநோக்கிச் சென்றனர். இவ்வாறு தேவக்கூட்டத்தினரெல்லாம் விற்பிடித்த அர்ஜுனனையே அடிக்கடி பார்த்துக்கொண்டு எல்லாத்திசைகளிலும் ஓடினர். யுத்தத்தில் அந்தத் தேவக்கூட்டங்கள் ஓடினதைக்கண்டு மஹாபராக்ரமசாலியான இந்திரன் கோபித்து அர்ஜுனன்மேல் பாணங்களைப்பொழிந்தான். அர்ஜுனன் மனிதனாயிருந்தும் தேவர்க்கதிபதியான இந்திரனை அடித்தான். பிறகு, அந்தத்தேவேந்திரன் கல்மழைபொழிந்தான். அர்ஜுனன் மிகக்கோபித்து அந்தக் கல்மழையைப் பாணங்களினால் தடுத்தான். தேவேந்திரனும் ஸவ்யஸாசியின் சிறந்த பராக்ரமத்தை அறியக்கருதி அந்தக்கல்மழையை மிகவும் அதிகப்படுத்தினான். அர்ஜுனனும் இந்திரன்மகிழும்படி மஹாவேகமுள்ள அந்தக்கல்மழையைத் தன்பாணங்களினால் அழித்தான். இந்திரன் அர்ஜுனனைக் கொல்லுதற்காக அங்கதமென்னும் மலையை மரங்களுடன் இருகரங்களாலும் பெயர்த்து அர்ஜுனன்மீது எறிந்தான். உடனே, அர்ஜுனன் வேகமுள்ளவையும் ஜ்வலிப்பவையும் குறிதவறாதவையுமான பாணங்களினால் அந்தச் சிறந்தமலையை ஆயிரம் பொடியாக அடித்தான். யுத்தத்திற் சிறந்தவனாகிய அர்ஜுனன் இந்திரனையும் பாணங்களால் அடித்தான். மஹாராஜாவே! அதன் பிறகு, இந்திரன் பராக்ரமமும் பலமுமுள்ள வீரனாகிய அந்த அர்ஜுனனை ஜயிக்கமுடியாதவனென்று அறிந்து தன்பிள்ளையின் பராக்ரமத்தினால் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை அடைந்தான். அரசரே! அப்பொழுது அந்தயுத்தத்தில் அர்ஜுனனை ஜயிப்பதற்குத் திறமையுள்ளவன் ப்ரஸித்தமாகத் தேவலோகத்தில் யாருமில்லை. ப்ரம்மதேவரும்

சக்தரல்லர். சிறந்தபராக்ரமமுள்ள அர்ஜுனன் அப்போது யக்ஷர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் நாகர்களையும் பாணங்களினால் அடித்து ஜ்வலிக்கின்ற அக்னியில் இடைவிடாமல் தள்ளினான். அப்போது தேவேந்திரனும் தேவக்கூட்டங்களும் ஆகாயத்தில் தடுக்கப்பட்டதைக்கண்டு, யாரும் அர்ஜுனனைத் தடுக்க முடியாமற்போயினர். முற்காலத்தில் கருடன் அமிர்தத்துக்காகத் தேவர்களை எப்படி ஜயித்தானோ அப்படியே அர்ஜுனனும் தேவர்களை ஜயித்து அக்னியைத் திருப்தியடைவித்தான். பாரதரே! அர்ஜுனன் அவ்வாறு தன்பராக்ரமத்தினால் அக்னியைத் திருப்தியடைவித்துத் தேரையும் கொடியையும் குதிரைகளையும் திவ்யாஸ்த்ரங்களையும் காண்டீவமென்னும் சிறந்தவில்லையும் அம்பறாத்தூணிகளையும் கீர்த்தியையும் அடைந்தான். அரசர்க்கரசரே! பரதஸ்ரேஷ்டரே! மறுபடியும் கேளும். அர்ஜுனன், வடதிசைக்குச் சென்று நகரங்களும் பர்வதங்களுமடங்கிய [1] ஒன்பது வர்ஷங்களையும் ஜயித்து ஜம்புத்வீபமுழுமையும் தன்வசப்படுத்திக்கொண்டு தன் பலத்தினால் அரசர்களனைவரையும் ஜயித்துக் கப்பம்கட்டுவித்து ரத்னங்களெல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு திரும்பி நகரத்துக்குச் சென்று, மூத்தவனும் மஹாத்மாவும் தர்மராஜாவுமான யுதிஷ்டிரனுக்கு ராஜஸூயமஹாயாகத்தைச் செய்வித்தான். அந்த அர்ஜுனன் இன்னும் அனேகம் பிரஸித்தமான காரியங்களையும் முன்னேசெய்தான். இந்த மூன்று லோகங்களிலும் பராக்ரமத்தில் அர்ஜுனனுக்கொப்பானவன் யாருமில்லை. தேவர்களும் அஸுரர்களும் யக்ஷர்களும் பிசாசர்களும் நாகர்களும் ராக்ஷஸர்களும் மஹாரதர்களாகிய பீஷ்மர் துரோணர் முதலிய கௌரவர்களெல்லாரும் உலகத்தில் வீரர்களும் வில்லாளிகளுமாகிய எல்லா அரசர்களும் யுத்தத்தில் அர்ஜுனனுடன் எதிர்யுத்தம் செய்யமாட்டார்கள். கௌரவரே! நான் எப்போதும் என்மனத்திலிருக்கும் அர்ஜுனனையே பார்த்துக்கொண்டும் சிந்தித்துக்கொண்டும் அவன்பயத்தினால் நடுங்கிக்கொண்டிருக்கிறேன். பிதாவே! நான், பாணத்தையும் காண்டீவத்தையும் தரித்து, பாசாயுதத்தைக் கையிற்பிடித்த யமனைப்போலிருக்கும் அர்ஜுனனை எப்போதும் வீட்டுக்குவீடு பார்க்கிறேன்; பாரதரே! பயத்தினால் அனேகமாயிரம் அர்ஜுனர்களைப் பார்க்கிறேன். இந்த நகரமனைத்தும் அர்ஜுனர்களாயிருப்பதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. பாரதரே! பிதாவே! யாருமில்லாத இடத்திலும் அர்ஜுனனைத்தான் பார்க்கிறேன். கனவில் அர்ஜுனனைக் கண்டு புத்திமயங்கித் தடுமாறுகிறேன். அர்ஜுனனையே

1 பூமியின் பிரிவுகள்.

மனத்தில் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் எனக்கு அச்வம் அக்ஷ ரம் அம்புஜம் முதலிய அகரத்தைமுதலாகவுடைய பெயர்களே பயத்தைஉண்டுபண்ணுகின்றன. தந்தையே! அர்ஜுனனைத்தவிர மற்ற வீரர்களிடத்தில் எனக்குப்பயமில்லை. யுத்தத்தில் அர்ஜு னன் பிரஹ்லாதனையும் பலியையுங்கூட வென்றுவிடுவன். மஹா ராஜாவே! பிதாவே! அதனால், அவனோடு யுத்தஞ்செய்வது நமக் குத்தகாது. எனக்கு அவனுடைய பராக்ரமம்தெரியும். நான் எப் போதும் துக்கப்படுகிறேன். முன்காலத்தில் தண்டகாவனத்தில் மாரீசனுக்கு மஹாவீரரான ராமரிடத்தில் எப்படிப் பயமிருந் ததோ அப்படியே எனக்கு அர்ஜுனனிடத்தில் பயமிருக்கிறது' என்றுசொன்னான்.

திருதராஷ்டிரன், 'யாராலும் அணுகமுடியாத மஹாபராக்ர மம் அர்ஜுனனிடத்திலிருப்பது எனக்குத் தெரியும். அந்த வீர னை அர்ஜுனனுக்கு வெறுக்கத்தக்கதாகிய சூதாட்டத்தையும் அஸ்த்ரயுத்தத்தையும் தீயசொற்சொல்வதையும் நீ எவ்வகையி லும் செய்யாதே. அவர்களிடத்தில் இவற்றைச்செய்தால் அர் ஜுனனுக்கும் உங்களுக்கும் சண்டையுண்டாகும். மகனே! ஆத லால், நீ எப்போதும் அர்ஜுனனோடு ஸ்நேஹமாயிரு. பாரதனே! பூமியில் எந்தமனிதனாவது அர்ஜுனனுடன் ஸ்நேகமாயிருப்பா னாயின் அவனுக்கு மூவுலகங்களிலும் யாதொரு பயமுமில்லை. குழந் தாய்! ஆதலால், நீ எப்போதும் அர்ஜுனனுடன் சிநேகமா யிரு' என்றுசொன்னான். துரியோதனன், 'கௌரவரே! சூதாட் டத்தில் தர்மராஜனுக்குச் கபடமாகத் தோல்வியுண்டாக்கப்பட் டது. பிதாவே! அதனாலேதான் நமக்குஜயம். வேறு உபாயத்தி னால் நமக்கு ஜயம்வராது' என்றுசொன்னான். திருதராஷ்டிரன், 'குழந்தாய்! பாரதனே! பாண்டவர்களைப்பற்றித் தந்திரஞ் செய்யலாகாது. முன்னமே பாண்டவர்களுக்கு விரோதமாக அனேக உபாயங்கள் உன்னால் செய்யப்பட்டன. குந்திபுத்ரர்கள் அந்த உபாயங்களெல்லாவற்றையும் தாண்டிவிட்டார்களன்றோ? குழந்தாய்! ஆதலால், நமது குலத்தோரும் பிரஜைகளும் உயிர் வாழ்ந்திருக்கும்படி நன்மையைச்செய்யும்விருப்பம் உனக்கிருக்கு மாயின் நீ உன் சிநேகிதரோடும் உறவினரோடும் ஸஹோதர ரோடும்கூட அர்ஜுனனிடம் எப்போதும் ஸ்நேஹமாயிரு' என்று சொன்னான். ராஜாவான துரியோதனன், திருதராஷ் டிரன் சொன்னதைக் கேட்டுச் சிறிதுநேரம் ஆலோசித்து விதியி னால் ஏவப்பட்டுப் பேசலானான்.

'புருஷச்ரேஷ்டரே! பாண்டவர்கள் வனம்போவதைப் பந் தயமாகவைத்து மறுபடியும் ஆடுவோம். உமக்கு நன்மையுண்டா

கும். இப்படித்தான் நாம் அவர்களைவசப்படுத்தமுடியும். சூதாட்டத்தில் தோற்றவர்கள் அவராயினும் நாமாயினும் தோலுடுத்துப் பன்னிரண்டுவருஷகாலம் மஹாவனத்தில் இருக்கவேண்டும். பதின்மூன்றுவதுவருஷம் சுற்றத்தாருக்குத் தெரியாமல் இருக்கவேண்டும். தெரிந்தால் திரும்பவும் பன்னிரண்டுவருஷகாலம் வனத்தில் வஸிக்கவேண்டும். நாமாவது வஸிப்போம். அவர்களாவது வஸிக்கட்டும். அந்த நிச்சயத்தோடு சூதுநடக்கட்டும். பாண்டவர்கள் மறுபடியும் காய்களையுருட்டி இந்தச் சூதையாடட்டும். பரதஸ்ரேஷ்டரானராஜரே! இதுதான் நமக்கு முதன்மையான காரியம். இந்தச்சகுனி காய்கள் அனுகூலமாகவருவதென்னும் வித்தையைஅறிந்தவன். நாம் மிகுதியான தனங்களினால் எதிரிகள் அணுகமுடியாத பெருஞ்சேனையையும் மித்திரர்களையும் மகிழ்வித்து வசப்படுத்தி ராஜ்யத்தில் வேரூன்றிவிடுவோம். அரசரே! அவர்கள் பதின்மூன்றுவதுவருஷத்தின் விரதத்தைத் தாண்டுவாராயின் அவர்களை நாம் ஜயித்துவிடலாம். வீரரே! நீர் இதை அங்கீகரிக்கவேண்டும்' என்றான். திருதராஷ்டிரன், 'வழியில் நெடுந்தூரம்போயிருந்தபோதிலும் அந்தப் பாண்டவர்களை உன் இஷ்டப்படி சீக்கிரம்திரும்பிவரச்செய். பாண்டவர்கள்வந்து மறுபடியும் இந்தச் சூதாட்டத்தை நடத்தட்டும்' என்று சொன்னான். அப்போது துரோணர், ஸோமதத்தன், பாஹ்லீகன், கிருபர், விதுரர், அஸ்வத்தாமா, வைஸ்யாபுத்ரனும் வீரனுமாகிய யுயுத்ஸு, பூரிஸ்ரவஸ், பீஷ்மர், மஹாரதனானவிகர்ணன் இவர்களெல்லாரும், 'சூதுவேண்டாம்; ஸமாதானமிருக்கட்டும்' என்று கூறினர். ராஜகாரியந்தெரிந்த நண்பரனைவரும் இஷ்டப்படாமலிருக்கையில், பிள்ளையினிடம் அன்புள்ள திருதராஷ்டிரன், பாண்டவர்களை அழைக்கச்செய்தான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! அப்போது தர்மந்தவறாதவளான காந்தாரி, பிள்ளைகளிடத்திலுள்ள அன்பினால் துயரப்பட்டுக்கொண்டு, ராஜாவான திருதராஷ்டிரனைப்பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினாள்.

'மஹாபுத்திசாலியான விதுரர், துரியோதனன் பிறந்தபோதே, 'குலத்தைக் கெடுப்பவனாகிய இவனைப் பரலோகத்துக்கு அனுப்புவது நலம்' என்று சொன்னார். பாரதரே! இவன் பிறந்தவுடன் நரிபோல ஊளையிட்டானன்றோ? கௌரவர்களே! இந்தக் குலத்திற்கு இவன்தான் முடிவு என்பதை அறியுங்கள். பிரபுவே! பாரதரே! நீர் உம்முடைய பிழையினால் அகாதமானஜலத்தில் முழுகிப்போகாதீர். விவேகமில்லாத சிறுபிள்ளைகளுடைய புத்தியை ஏற்றுக்கொள்ளாதீர். கொடியதாகிய வம்சக்ஷயத்திற்கு நீர் காரணமாகவேண்டாம். பரதஸ்ரேஷ்டரே!

கட்டினஅணையை எவன் உடைப்பன்? அவிந்தநெருப்பை எவன் ஊதுவன்? அடங்கியிருக்கின்ற குந்திபுத்ரர்களை எவன் கோப மூட்டுவான்? எப்போதும் உம்மை மறவாமலிருக்கும் தர்மராஜாவுக்கு நானும் மறுபடியும் நினைவுமூட்டுவேன். புத்திகெட்டவனுக்கு நன்மையையும் தீமையையும்பற்றிச் சாஸ்திரம் கற்பிக்காது. அரசரே! பெரியவன் எவ்வகையிலும் சிறுவர்புத்தியை எடுத்துக் கொள்ளலாகாது. உமதுபுத்ரர்களாகிய பாண்டவர்கள் உம்மையே நாதராகப்பெற்றிருக்கக் கடவர். அவர்கள் வேறுபடுத்தப் பட்டு உம்மை விட்டுவிடலாகாது. ஆதலால், குலத்தைக்கெடுக்கும் இந்தத்துரியோதனனை என்சொற்படி விட்டுவிடலாம். அரசரே! பிள்ளையினிடத்திலுள்ள அன்பினால் நீர் அவ்வாறு செய்யாமற் போனீர். அதன்பயன்தான் குலமழிவதற்குக்காரணமாகவந்திருக்கிறதென்று அறியும். அடக்கமும் தர்மமும் நீதியுமுள்ளதாகிய உமதுபுத்தியே உமக்கு இருக்கட்டும். தவறுநீர். கொடுமை கலந்த ஐஸ்வரியமானது அழிந்துவிடும். நயத்தினால் விருத்தி அடைந்த ஐஸ்வரியமானது புத்ரபௌத்ரர்முதலானஸந்ததிக்கெல்லாம் செல்லும்' என்றாள். அப்போது திருதராஷ்டிரமஹாராஜன், தர்மந்தெரிந்தவளான காந்தாரியைப்பார்த்து, 'குலத்துக்கு நாசம்வந்தாலும் வரட்டும்; என்னால்தடுக்கமுடியாது. இவர்கள் எப்படிநினைக்கிறார்களோ அப்படியே நடக்கட்டும். பாண்டவர்கள் திரும்பிவரட்டும். என்பிள்ளைகள் பாண்டவர்களுடன் திரும்பவும் சூது ஆடட்டும்' என்று சொன்னான்.

தொண்ணூற்றெட்டாவது அத்யாயம்.

அநுத்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் நடுவழியிலிருந்து திரும்பிவந்து திரும்பவும் சூதாடினது.)

பிறகு, புத்திமானான திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவின் ஆஜ்ஞையினால், பிராதிகாமியானவன், வெகுதூரம்சென்றிருந்த குந்திபுத்ரரான யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்து, 'தர்மராஜாவே! ஸபையில் காய்களைவைத்துச் சொக்கட்டான்வஸ்திரம் விரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாண்டவரே! உமதுபிதாவாகிய திருதராஷ்டிரமஹாராஜர் உம்மை வந்து ஆடச்சொல்லுகிறார்' என்றுசொன்னான். யுதிஷ்டிரர், 'பிராணிகள் நன்மையையும் தீமையையும் விதியின் கட்டளைப்படிஅடைகின்றன. அவ்விரண்டும் விட்டுப்போவதில்லை. மறுபடியும் ஆடவேண்டுமா? சொக்கட்டான் ஆடுவதற்காக அழைப்பது கெடுதலுக்குக்காரணமென்று தெரிந்திருந்தாலும்

கிழவருடையகட்டளையினால் அதை நான் விடமுடியவில்லை. பொன்மயமானமிருகம் இருப்பதில்லை. ஆகிலும் ராமர் பொன்மானின் மேல் ஆசைப்பட்டார். கஷ்டம்நெருங்கின காலங்களில் புத்திகளும் மிகவும் மாறிப்போகின்றன' என்றுசொல்லிக்கொண்டே தம்ஸஹோதரர்களுடன் திரும்பினார். சகுனியின்மோசத்தை அறிந்திருந்தும் அவர் மறுபடியும் சூதாடப்போனார். மஹாரதர்களும் பரதஸ்ரேஷ்டர்களுமான அந்தப்பாண்டவர்கள் மறுபடியும் ஸபைக்குட்பிரவேசித்து வேண்டினவர்களின் உள்ளங்களைத் துயரப்படுத்தினர். பாண்டவர்கள் விதியினால்பிடிக்கப்பட்டு எல்லா ஜனங்களும் அழிவதற்காக மறுமுறையும் சூதாடுவதில் தம்தம் தகுதிப்படிஉட்கார்ந்தனர். அப்போது, சகுனி, 'ஓ! பரதஸ்ரேஷ்டனையுதிஷ்டிரா! கிழவர் தனத்தை உங்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டது புகழத்தக்கதுதான். ஆனால், பெருவிலைபெற்ற பந்தயம் ஒன்றைமட்டும் கேள். நாங்கள் உங்களால் சூதாடிஜயிக்கப்பட்டாலும் புள்ளிமான்தோலையுடுத்துப் பன்னிரண்டுவருஷம் மஹாவனத்திலிருப்போம்; பதின்மூன்றும்வருஷம் உறவினரால்அறியப்படாமல்இருப்போம்; அறியப்பட்டால் மறுபடியும் பன்னிரண்டுவருஷகாலம் வனத்தில்வஸிப்போம். நீங்கள் எங்களால் ஜயிக்கப்பட்டாலும் கிருஷ்ணையுடன்கூடத் தோலாடையுடுத்துப் பன்னிரண்டுவருஷம் வனத்தில்வஸியுங்கள்; பதின்மூன்றாவது வருஷம் உறவினராலறியப்படாமல்வஸியுங்கள்; அறியப்பட்டால் திரும்பவும் பன்னிரண்டுவருஷம் வனத்தில்வஸியுங்கள்; பதின்மூன்றுவதுவருஷம் சரியாகநிறைவேறினால் நீங்களானாலும் நாங்களானாலும்மறுபடியும்வழக்கம்போலத்தங்கள் தங்கள் ராஜ்யத்தைப் பெறலாம். பாரதா! யுதிஷ்டிரா! இந்தநிச்சயம்செய்துகொண்டு எம்முடன் மறுதடவையும் காய்களையுருட்டிச் சூதாடவா' என்று சொன்னான். உடனே, ஸபையிலுள்ளவர்களனைவரும் மனத்தில்வருத்தமுற்று ஸபைநடுவில் கைகளைவிரைவாகத்தூக்கி, 'ஆ! ஆ! சீ! இந்தப்பெரும்பயத்தைச் சுற்றத்தவர் தர்மராஜாவுக்குத் தெரிவிக்கவில்லையே! இந்தப் பரதஸ்ரேஷ்டன் தன் புத்தியினால்அறிவனோ அறியானோ' என்றுகூறினர். ஜனங்களின் மிகுதியானசொற்களைக்கேட்டும், தர்மராஜர், வெட்கத்தினாலும் தர்மத்திற்காகவும் மறுமுறையும் சூதாடப்போனார். மஹாபுத்திசாலியானதர்மராஜர் தெரிந்திருந்தும் கௌரவர்களுக்கு நாசம் கிட்டியிருந்தாலுமிருக்கலாமென்று நினைத்துத் திரும்பவும் சூதாடினர். அவர், 'சகுனியே! தன்தர்மத்தைக்காப்பாற்றுகிற என்போன்ற அரசன் அழைக்கப்பட்டபிறகு திரும்

பிப் போவதெப்படி? ஆதலால், உன்னுடன் சூதாடுகிறேன்' என்று சொன்னார். அதற்குச்சகுனி, 'பாண்டவர்களே! ரிஷபங்களும் குதிரைகளும் பசுக்களும் செம்மறியாடுகளும் வெள்ளாடுகளும் யானைகளும் பொக்கிஷமும் பொன்னும் வேலைக்காரிகளும் வேலைக்காரர்களும் அளவற்றனவாக நிரம்பியிருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் விட்டுக் காட்டில் வஸிப்பது ஒன்றே நமக்குப்பந்தயம். நீங்களாயினும் நாங்களாயினும் ஜயிக்கப்பட்டால் வனத்தை அடைந்து வஸிக்கவேண்டும். பதின்மூன்றாவதுவருஷம் உறவினரால் அறியப்படாமலிருக்கவேண்டும். புருஷஶ்ரேஷ்டர்களே! தர்மராஜாவே! இந்த ஒரேபந்தயத்தை நிச்சயஞ்செய்துகொண்டு ஆடுவோம்' என்றுசொன்னான். ஜனமேஜயராஜாவே! தர்மராஜாவான யுதிஷ்டிரர், விதியின் பலத்தினால் இவ்வாறு தூண்டப்பட்டு, பீஷ்மர், துரோணர், புத்திமானான விதுரர், யுயுத்ஸு, கிருபர், ஸஞ்சயன், காந்தாரி, குந்தி, பீமார்ஜுனர்கள், நகுலஸஹதேவர்கள், வீரனான விகர்ணன், திரௌபதி, அஶ்வத்தாமா, ஸோமதத்தன், புத்திசாலியானபாஹ்லீகன் ஆகிய இவர்களால் அடிக்கடி தடுக்கப்பட்டும் நிறுத்தவில்லை. இவ்வாறு மேற்சொன்னவர்கள் நன்மையைக் கருதித்தடுத்தும் தேவகாரியமாகிய பூபாரம் தொலைவது நிறைவேறுவதற்காகச் சிறிதுநேரம்[1] கலியை அடைந்தார். அரசரே! கலியினால் பிரவேசிக்கப்பட்டவராய் 'அப்படியேயாகட்டும்' என்று சகுனிக்கு மறுமொழிகூறி வனவாசத்தை ஒப்புக்கொண்டு ஆடினார். தர்மராஜர் அந்தப்பந்தயத்தை ஒப்புக்கொண்டார். ஸுபலபுத்திரனான சகுனி காய்களை எடுத்தான்; 'ஜயித்தாயிற்று' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான்.

தொண்ணூற்றேழாவது அத்யாயம்.

அனுத்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் மறுமுறையும் சூதில்தோற்று வனத்திற்குப் புறப்படும்போது கௌரவர்களை வதஞ்செய்வதாகப் பிரதிஜ்ஞை செய்தது.)

தோல்வியடைந்த பாண்டவர்கள் உடனே வனவாஸதீக்ஷை செய்துகொண்டு வரிசைப்படி தோல் உத்தரியங்களை எடுத்துக்கொண்டனர். பகைவர்களை அடக்குகிறவர்களான பாண்டவர்கள் ராஜ்யம் அபகரிக்கப்பட்டுத் தோல்களைப் போர்த்துக்கொண்டு வனவாஸத்திற்காகப் புறப்பட்டதைக்கண்டு, துச்சாஸனன் பேசலானான் :—'மஹாத்மாவாகிய துரியோதனமஹா

---

1 பாபம்.

ராஜாவின் ஆஜ்ஞாசக்கரம் சுழலத் தொடங்கிற்று. பாண்டவர்கள் தோற்றுப் பெரியஆபத்தை அடைந்தனர். [1] இப்போதுதான் தேவர்கள் [2] இடமில்லாத ஸமவழிகளில் செல்லுகின்றனர். ஏனெனில், குணங்களில் சிறந்தவர்களும் வயதில் பெரியோருமாகிய நாம் அயலாரைவிடச் சிறப்புற்றிருக்கிறோம். பாண்டவர்கள் நீடூழிகாலம் முடிவில்லாத நரகத்தில் தள்ளப்பட்டனர். அனேகவருஷகாலம் ஸுகமும்கெட்டு ராஜ்யத்தையுமிழந்து போயினர். எவர்கள் தனத்தினால் மதங்கொண்டு திருதராஷ்டிர புத்திரர்களை விட்டனரோ அந்தப் பாண்டவர்கள் தோற்றுப் பொருளிழந்து காட்டுக்குச் செல்லப்போகின்றனர். இவர்களுடைய விசித்திரமான கவசங்களையும் பிரகாசிக்கின்ற உயர்ந்த வஸ்திரங்களையும் மனிதர்கள் களையக்கடவர். சகுனியினுடைய பந்தயத்தை ஒப்புக்கொண்டபடி எல்லாரும் புள்ளிமான் தோல்களை உடுத்துவிக்கப்படட்டும். உலகங்களில் தங்களைப்போன்ற மனிதர்களில்லையென்று மனத்தில் எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டிருந்த இந்தப்பாண்டவர்கள், இப்போது விபரீதத்தைஅடைந்து எள்ளுப்பதர்கள்போலப் பயன்படாதவர்களாகித் தங்களைச் சரியாகத் தெரிந்துகொள்வர். இப்படிப்பட்ட அகங்காரமுள்ள மிக்கபலசாலிகளான பாண்டவர்கள் இந்தப் புள்ளிமான் தோலாடை உடுத்தது யஜ்ஞதீக்ஷை செய்துகொள்ளாதவன் தோலுடுப்பதுபோலிருக்கிறது; பாருங்கள். சிறந்த அறிவுள்ளவனும் ஸோமகவம்சத்தவனுமாகிய துருபதன், தன்பெண்ணான பாஞ்சாலியைப் பாண்டவர்களுக்குக் கொடுத்ததனால் இவ்வுலகத்தில் ஒருபாக்யமும் பெறாதவனானான். ஆண்மையற்றபாண்டவர்கள் திரௌபதிக்குக் கணவர்கள். திரௌபதியே! அற்பமான உடைகளை உடுத்து மேலே தோல்போர்த்துச் செல்வமில்லாமலும் ராஜ்யமில்லாமலும் காட்டிலிருக்கும் கணவர்களைக்கண்டு நீ என்னஸந்தோஷத்தை அடையப்போகிறாய்? எங்களுள் யாரை நீ விரும்புகிறாயோ அந்த மற்றொருகணவனை வரித்துக்கொள். பொறுமையும் இந்திரிய நிக்ரஹமுமுள்ளவர்களும் சிறந்த ஐஶ்வரியமுள்ளவர்களுமாகிய இந்தக்கௌரவர்களனைவரும் கூடியிருக்கின்றனர். இவர்களில் ஒருவனைக் கணவனாக வரித்துக்கொள். இந்தக்காலவித்தியாஸம் உனக்கு வராது. எள்ளின்பதரும் தோ

1 தங்களுக்கு ஏகராஜ்யம் வந்ததுதான் ஸரியான தெய்விகம் என்பது கருத்து.

2 அங்கேவந்திருந்த ஜனங்களின் நெருக்கத்தினால் இடமில்லாத வழி என்பது பழைய உரை.

லால் செய்தமிருகமும் [1] நெற்பதரும் எப்படியோ அப்படியே பாண்டவர்களனைவரும் பயனற்றவர்கள். நிலைமைதவறின பாண்டவர்களை அனுசரித்து உனக்கென்ன ஆவது? பதரான எள்ளை ஆட்டுவது வீண்சிரமந்தானே?' என்றான். கொடியவனாகிய அந்தத்துச்சாஸனன் பாண்டவர்களைப்பார்த்து இவ்வகையான கடுஞ்சொற்களைச் சொன்னான்.

பீமஸேனன், அதைக்கேட்டு மிகவும்பொறாதவனாகி அவனைப் பயமுறுத்திக் கோபத்துடன் விரைவாக அவனிடம்சென்று இமயமலையிலுள்ள ஸிம்மம் நரியைவளைப்பதுபோல அவனை வளைத்துக்கொண்டு, 'கொடியவனே! பாபிகள் பேசுவதும் பயன்படாததுமான பேச்சைப் பேசுகிறாய். சகுனியின் வித்தையாலன்றோ நீ அரசர்கள் நடுவில் தற்புகழ்ச்சிசெய்கிறாய்? இப்போது சொல்லம்புகளினால் எங்கள் உள்ளங்களை எப்படி நீ மிகவும் குத்துகிறாயோ அப்படியே யுத்தத்தில் உன் ஹ்ருதயத்தைப்பிளந்து உனக்கு இதனை நினைவூட்டுவேன். இன்னும் எவர்கள் கோபத்துக்கும் பொருளாசைக்கும் வசப்பட்டு உன்னுடன் சேர்ந்து உன்னைக் காப்பாற்றுகின்றனரோ அவர்களையும் அவர்களைச் சேர்ந்தவர்களையும் யமலோகத்துக்கு அனுப்புவேன்' என்று சொன்னான். தர்மமார்க்கத்தில் கட்டுப்பட்டுத் தோலாடையுடுத்த பீமஸேனன் இவ்வாறு பேசும்போது துர்சாஸனன் வெட்கமின்றி, 'மாடே! மாடே!' என்று அவனை அழைத்துக் கௌரவர்களின் நடுவில் கூத்தாடினான். பீமஸேனன், 'துச்சாஸனா! கொடியவனே! கொடுஞ்சொற் சொல்லத்தான் உன்னால்முடியும். ஏமாற்றிப் பொருளை அடைந்தபிறகு தன்னைப் புகழ்ந்துகொள்வது எவனுக்குத்தகும்? குந்திபுத்ரனான விருகோதரன், யுத்தத்தில் உன்மார்பைப்பிளந்து உதிரத்தைக் குடியாவிட்டால் புண்ணியவான்கள் செல்லும் உலகங்களுக்குச் செல்லமாட்டான். வெகு சீக்கிரத்தில் யுத்தத்தில் எல்லாவில்லாளிகளும் பார்த்திருக்கையில் திருதராஷ்டிரன்பிள்ளைகளைக் கொன்றபிறகு ஓய்வேன். இதை உனக்கு உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன்' என்றான். ராஜாவும் புத்தியில்லாதவனுமாகிய துரியோதனன், பாண்டவர்கள் ஸபையினின்று வெளியேபோகும்போது, ஸிம்மம்போல உல்லாஸமாக நடக்கும் பீமஸேனனுடைய நடையை உற்சாகத்துடன் தன்னடையினால் நடந்துகாட்டினான். விருகோதரன், பாதித்தேகத்தைத் திருப்பி அவனைப்பார்த்து, 'மூடா! இவ்வளவோடு முடிவானதொன்றுமில்லை. வெகு சீக்கிரத்தில் உன்சுற்றத்தாருடன் நீ கொல்லப்

1 மூலத்தில் 'காகயவா:' என்றிருக்கிறது.

படும்போது இதனை உனக்கு ஞாபகப்படுத்தி மறுமொழி கூறு வேன்' என்று சொன்னான். பலமும் மானமுமுள்ள பீமஸேனன், இவ்வாறு தன்னைச்செய்த அவமானத்தைப்பார்த்துக் கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு வெளியிற் போவதற்காகத் தர்மராஜாவைப் பின்செல்லும்போது குருவம்சத்தவரின் ஸபையில் பின்வருமாறு சொல்லலானான்:

'நான் துரியோதனனைக் கொல்வேன்; தனஞ்சயன் கர்ணனைக் கொல்வன்; சூதாடத்தெரிந்த சகுனியை ஸஹதேவன் கொல்வன்; இந்தச் சபைநடுவில் மறுபடியும் ஒருபெருஞ்சொல்லைச்சொல்வேன். நமக்கு யுத்தம் நேரிடும்போது தேவர்கள் அதை நிறைவேறச் செய்வர். அதாவது, இந்தப்பாவியான துரியோதனனை யுத்தத்தில் கதையினால் கொல்லப்போகிறேன். உடனே, தரையில்விழுந்திருக்கும் இவன் தலையைக் காலால்மிதிப்பேன். பேச்சில்சூரனும் கொடியவனும் துராத்மாவுமாகிய இந்தத் துச்சாஸனனுடைய ரக்தத்தைச் சிங்கம்போலக் குடிப்பேன்' என்றான். அர்ஜுனன், 'பீமஸேன! நீ பகைக்கத்தக்கவர்கள் இங்கில்லையே! வீட்டில் ஸுகமாக வளர்ந்து கர்வமுள்ளவர்கள் பெரும்பயத்தை அறியார். பீமா! சிறந்தவர்களின் கருத்து இவ்வாறு சொல்லினால் அறியப்படுவதில்லையே. இதற்குப் பதினான்காவது வருஷத்தில் எதுநேரிடுமோ அதனையாவரும் பார்ப்பார்' என்றுசொன்னான். பீமஸேனன், 'துரியோதனன், கர்ணன், துராத்மாவானசகுனி, துச்சாஸனன் இந்நால்வருடைய ரக்தத்தையும் பூமி குடிக்கப்போகிறது' என்றுசொன்னான். அர்ஜுனன், 'பீமஸேன! அஸூயைப்படுகிறவனும் வேடிக்கைபார்ப்பவனும் மிகப்பேசுகிறவனும் தன்னைப்புகழுகிறவனுமாகிய கர்ணனை உன்சொற்படி நான் யுத்தத்தில் கொல்வேன். பீமஸேனன் ஸந்தோஷப்படுவதற்காக அர்ஜுனன் பிரதிஜ்ஞை செய்கிறான். கர்ணனையும் கர்ணனைச் சேர்ந்தவர்களையும் யுத்தத்தில் பாணங்களினால் கொல்வேன். மற்றுமுள்ள எந்த அரசர்கள் புத்திமயங்கி எனக்கு எதிர்யுத்தம்செய்வரோ அவர்களனைவரையும் பாணங்களினால் யமலோகத்திற்கு நான் அனுப்புவேன். என்னுடைய ஸந்யம் தவறுமானால் இமயமலை இடம்விட்டுவிலகும். ஸூர்யன் ஒளியற்றுப்போவான். சந்திரனைவிட்டுக் குளிர்ச்சிபோய்விடும். இதற்குப் பதினான்காவது வருஷத்தில் துரியோதனன் மரியாதை செய்து ராஜ்யத்தைக் கொடாமற் போவானாயின் நான் சொன்னவையெல்லாம் ஸத்யமாகும்' என்று சொன்னான். அர்ஜுனன் இவ்வாறு பேசினவுடன், அழகும் பராக்ரமமுமுள்ள

மாத்ரியின் புதல்வனான ஸஹதேவன் சகுனியின் வதத்தைச்செய்யக்கருதிப் பருத்த கையைத்தூக்கிக்கொண்டு கோபத்தினாற் சிவந்த கண்களுடன் பன்னகம்போற்சீறிப் பின்வருமாறுசொல்லலானான் :— 'காந்தாரதேசத்தரசர்களின் புகழைக்கெடுத்த மூடா! எவற்றைப்பாச்சிகைகளென்று நீ நினைக்கிறாயோ அவை பாச்சிகைகளல்ல ; யுத்தத்தில் நீவேண்டுகிற கூரியஅம்புகளே. உன்னையும் உன்பந்துக்களையும் பற்றிப் பீமன்சொன்னபடியே அந்தக்காரியத்தை நான் நிறைவேற்றுவேன். நீ செய்யவேண்டியவற்றையெல்லாம் செய்துமுடித்துக்கொள். ஸுபலபுத்திரனே! நீ க்ஷத்திரியதர்மப்படி யுத்தத்தில் எதிர்நிற்பாயாயின் என்பராக்ரமத்தினால் உன்னையும் உன்பந்துக்களையும் இங்கேயே கொன்றுவிடுவேன்' என்றான். ஜனமேஜயராஜாவே! ஸஹதேவன்சொல்லைக்கேட்டு, மனிதர்களுள் மிக்கஅழகானநகுலனும் சொல்லலானான் :—' துரியோதனனுடைய விருப்பத்தை அநுஸரித்த திருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் எவர்கள் திரௌபதியைப்பார்த்துக் கொடுஞ்சொற்களைச்சொன்னார்களோ கெட்டநடையுள்ளவர்களும் காலத்தினால் ஏவப்பட்டவர்களும் மரணம்கிட்டினவர்களுமாகிய அவர்களில் பெரும்பான்மையோர்களை நான்யமலோகத்திற்சேர்ப்பிப்பேன். சகுனியின் அன்புள்ளமகனும் கொடியவனும் மனிதர்களில்இழிவானவனுமாகிய உலூகனென்னும் துராத்மாவையும் யுத்தத்தில்கொல்வேன். நான் திரௌபதியின்கருத்தைஅநுசரித்து தர்மராஜாவின் கட்டளையினால் பூமியில்திருதராஷ்டிரன் பிள்ளைகளில்லாமலிருக்கும்படி வெகுசீக்கிரத்திற்செய்வேன்' என்றான். நீளமானகைகளையுடையவர்களும் புருஷஶ்ரேஷ்டர்களுமான அந்தப்பாண்டவர்களனைவரும் இவ்வாறு அனேகம் பிரதிஜ்ஞைகளைச் செய்து திருதராஷ்டிரனிடம் சென்றனர்.

நூறாவது அத்யாயம்.

அநுத்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திருதராஷ்டிரன்முதலானவர்களிடத்தில் விடைபெற்றுக் கொண்டு தர்மபுத்திரர் புறப்பட்டது.)

யுதிஷ்டிரர், 'பரதவம்சத்தவரையும் பிராயமுதிர்ந்த பிதாமஹராகியபீஷ்மரையும் ராஜாவானஸோமதத்தனையும் மஹாராஜாவான பாஹ்லீகனையும் மற்றுமுள்ளஅரசர்களையும் துரோணரையும் கிருபரையும் அஶ்வத்தாமாவையும் விதுரரையும் திருதராஷ்

டிரரையும் திருதராஷ்டிரபுத்ரர்களெல்லாரையும் மஹாவீரனை ஸோமதத்தன்மகனையும் சிறந்தபுத்திமானான விகர்ணனையும் யுயுத்ஸுவையும் ஸஞ்சயனையும் மற்றுமுள்ள ஸபையோரையும் பெரும் பாக்கியத்தையுடைய காந்தாரியையும் என் தாயாரானகுந்தியையும் விடைகேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். விடைபெற்றுக்கொண்டு சென்று திரும்பிவந்து உங்களெல்லாரையும் காண்பேன்' என்று சொன்னார். அப்போது அவர்கள் வெட்கத்தினால்குன்றித் தர்மராஜாவைப்பார்த்து ஒன்றும்பேசவில்லை. மனத்தில்மட்டும் சிறந்த புத்தியுள்ள தர்மராஜாவினுடைய க்ஷேமத்தைப்பிரார்த்தித்தனர். விதுரர், 'ராஜபுத்திரியும் பூஜிக்கத்தக்கவளும் கஷ்டந்தாங்காதவளும் எப்போதும் ஸௌக்கியத்திலேயே பழகினவளும் வயது சென்றவளுமானகுந்தி காட்டுக்குச்செல்லத்தகாதவள். மேன்மை பொருந்தினகுந்தி இங்கேயே என்வீட்டில் மரியாதைசெய்யப்பட்டு வஸிப்பாள். பாண்டவர்களே! இதனை அறியுங்கள். உங்களெல்லோருக்கும் ஆரோக்கியம்உண்டாகட்டும்' என்றுசொன்னார். (அவரைப்பார்த்து) பாண்டவர்களெல்லாரும், 'குற்றமற்றவரே! நீர் எங்களுக்கு எப்படிச்சொல்லுகிறீரோ அப்படியே ஆகட்டும். நீர் தந்தையின்ஸஹோதரர்; தந்தைக்கு ஸமமானவர். நாங்கள் உம்மையே நம்பியிருப்பவர்கள். நீர்தாம் எங்களுக்கு முதன்மையான ஆசார்யர். எல்லாம் நீர் ஆஜ்ஞாபிக்கிறபடிதான். சிறந்தபுத்தியுள்ளவரே! இன்னும் நாங்கள்செய்யத்தக்கது யாதோ அதையும் கட்டளையிடக்கடவீர்' என்றுகூறினர். விதுரர், 'பரதஸ்ரேஷ்டனானயுதிஷ்டிரா! நான்சொல்லுகிறதைத் தெரிந்துகொள். அதர்மத்தினால் ஜயிக்கப்பட்டஒருவன் தோல்விக்காகத் துன்பப்படுவதில்லை. உனக்குத் தர்மந்தெரியும். அர்ஜுனன் யுத்தத்தில்ஜயிப்பவன். பீமஸேனன் பகைவரைக்கொல்லுகிறவன். நகுலன் பொருளீட்டுகிறவன். ஸஹதேவன் பொருளைக்காப்பாற்றுகிறவன். தௌம்யர் பிரம்மஜ்ஞானிகளிற் சிறந்தவர். திரௌபதி அறம்பொருள்களை அறிந்தவள்; தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவள். நீங்களனைவரும் ஒருவர்மேலொருவர் அன்புள்ளவர்கள்; பார்ப்பவர்களுக்கும் பிரியமானவர்கள்; எப்போதும் ஸந்தோஷமுள்ளவர்கள். அயலார் உங்களைக் கலைக்கமுடியாது. இவ்வுலகத்தில் உங்களைப்பார்த்து ஆசைப்படாதவர் யார்? பாரதனே! இந்தஉன்மனவுறுதி எல்லா க்ஷேமங்களுக்கும்காரணம். உன்பகைவன் இந்திரனுக்கொப்பானவனாயிருந்தாலும் இந்தக்குணத்திற்கு எதிர்நிற்கமாட்டான். முன்னர் இமயமலையில் மேருஸாவர்ணி முனிவராலும் வாரணாவதநகரில் வ்யாஸபகவானாலும்பிருகுதுங்கம்

என்னும்மலையில் (பரசு) ராமராலும் திருஷத்வதியென்னும் நக ரத்தில் பரமசிவனாலும் உபதேசிக்கப்பெற்றிருக்கிறாய். கல்மாஷி நதிக்கரையில் வஸித்த பிருகுமஹரிஷிக்கு நீ சிஷ்யனாக இருந்த போது பிரஜைகளை மகிழ்விப்பதைப்பற்றி அவர் உபதேசித்ததை யும் கேட்டிருக்கிறாய். நாரதர் எந்தக்காலமும் உன்னைக்காண்பவர்; இந்தத்தௌமியர்தாம் உனக்குப் புரோகிதராயிருக்கிறார். ரிஷிக ளால் கொண்டாடப்பட்ட அந்த உன்புத்தியை ஆபத்துக்காலத் தில் நீ விடாதே. பாண்டுபுத்ரனே! நீ அறிவினால் இளையின் புத்ர னை புரூரவனையும்மிஞ்சுகிறாய்; பராக்ரமத்தினால் மற்றராஜாக்களை யும் தர்மத்தைஅநுஷ்டிப்பதனால் ரிஷிகளையும் ஜயிக்கிறாய். இந்திர னுடைய ஜயத்திலும் யமனுடைய பொறுமையிலும் குபேர னுடையதானத்திலும் வருணனுடைய இந்திரியஜயத்திலும் மனம் வைத்திருக்கிறாய். தன்னைத்தருகையையும் குளிர்ச்சியாயிருப்ப தையும் ஜீவனத்திற்குக் காரணமாயிருப்பதையும் ஜலத்தினிட மிருந்தும், பொறுமையைப் பூமியினிடமிருந்தும், நிரம்பினபிரதா பத்தை ஸூர்யனிடமிருந்தும், தேஹபலத்தை வாயுவினிடமிருந் தும், தனக்குவேண்டின மற்றச் சிறப்புக்களைஎல்லாம் பிராணிக ளிடத்திலிருந்தும் பெறுவாயாக. உங்களுக்கு ஆரோக்கியமும் க்ஷேமமும் உண்டாகக்கடவன. திரும்பிவந்த உங்களைப் பார்க்கக் கடவேன். யுதிஷ்டிரா! ஆபத்துக்குரிய தர்மங்களிலும் ராஜ்ய கஷ் டங்களிலும் மற்றஎல்லாக்காரியங்களிலும் காலந்தோறும்சரியாக நடக்கக்கடவாய். குந்திபுத்ரனே! பாரதனே! விடைபெற்றுக் கொள்ளுகிறேன். நன்மையைப் பெறுவாயாக. காரியம் நிறை வேறி க்ஷேமமாகத்திரும்பிவந்த உன்னைப் பார்க்கக்கடவோம். உங்களிடத்தில் பூர்வஜன்மங்களிற்செய்த பாபத்தையும் கிஞ்சித் தேனும் யாரும் அறியார்' என்று சொன்னார். ஸத்யத்தில் உற் சாகமுடைய பாண்டுபுத்ரரானயுதிஷ்டிரர் விதுரரால் இவ்வாறு சொல்லப்பெற்று 'அப்படியே' என்றுசொல்லிப் பீஷ்மரையும் துரோணரையும் நமஸ்கரித்துப் புறப்பட்டார்.

நூற்றோராவது அத்யாயம்.

அநுத்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(குந்தியினிடம் சொல்லிக்கொண்டு பாண்டவர்கள் வனம்சென்றது.)

ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தத்தர்மராஜர் வனத்திற்குப்புறப் பட்டபோது துயரமுற்ற ஜனங்கள் அவரைப் பார்ப்பதற்காக

நான்கு பக்கங்களிலும் உயர்ந்தமாளிகைகளிலும் தேவாலயங்களின்மேலும் கோபுரங்களெல்லாவற்றிலும் மரங்களெல்லாவற்றிலும் ஏறினர். அவர்கள் ஸ்திரீகளுடன் ஏறித் தூரத்திலிருந்து பார்த்தனர். அந்தக்காலத்தில் அந்தவீதிகள் ஜனங்கள் நிறைந்து நடக்கமுடியாமலிருந்தன. ஜனங்கள் மேற்கண்டஇடங்களிலேறித் துயரத்துடன் தலைகுனிந்து பாண்டவர்களை நோக்கினர். குடையும்வஸ்திரங்களும் ஆபரணங்களுமில்லாமல் மரவுரியையும் தோலையும் உடுத்துக் கால்நடையாகச் செல்லுகின்ற தர்மபுத்திரரைப் பார்த்து மனத்தில் மிக்ககஷ்டமுள்ள ஜனங்கள் பலவிதமான சொற்களைச் சொன்னார்கள்.

'எவர் போகும்போது பெருஞ்சதுரங்கதளம் பின்சென்று கொண்டிருந்ததோ அவர் கிருஷ்ணையுடன் தனித்துப்போக, ஸஹோதரர்களான நாலுபாண்டவர்களும் புரோஹிதரான தௌம்யருமாத்திரம் பின்செல்லுகின்றனர். மஹாத்மாவான யுதிஷ்டிரர், சகுனி மோசஞ்செய்ததற்காக வில்லெடுத்த பீமார்ஜுனர்களைத்தடுத்து ராஜ்யத்தையும்விட்டுத் தர்மத்திலேயே நிலைநின்றார். எவளை இதற்குமுன் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் தேவர்களும் பார்க்கமுடியாதோ அந்தத் திரௌபதியை இப்போது ராஜமார்க்கத்தில் போகும் ஜனங்களும் பார்க்கின்றனர். உயர்ந்த வாசனைகள் பூசிக்கொள்ளத் தக்கவளும் செஞ்சந்தனம் அணிந்து கொள்ளுகிறவளுமான திரௌபதியை மழையும் வெப்பமும் குளிர்ச்சியும் சீக்கிரத்தில் நிறம்மாறச்செய்யப்போகின்றன. இப்போது குந்திதேவி ஏதோ ஓர் ஆவேசம்கொண்டுதான் பேசுவாளென்பது நிச்சயம். இந்தக்காலத்தில் அவள் பிள்ளைகளையும் மருமகளையும் பார்க்கமுடியாது. குணமில்லாத பிள்ளையையும் துக்கப்படும்போது பார்ப்பதற்கு முடியாது. யாருடைய ஒழுக்கத்தினால் இவ்வுலகமனைத்தும் வசப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறதோ அவரைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? துன்பம் செய்யாமையும் தயையும் மனவுறுதியும் ஒழுக்கமும் அடக்கமும் மனஒழிவுமாகிய இவ்வாறுகுணங்களும் புருஷச்ரேஷ்டரான தர்மராஜாவை அலங்கரிக்கின்றன. அதனால் இவருடைய கஷ்டத்தினால் பிரஜைகள் மிகத்துயரப்படுகின்றன. கோடைக்காலத்தில் தண்ணீர்வற்றிப் போவதனால் நீரிலுள்ள மீன்முதலிய ஜந்துக்கள் வருந்தப்படுவதுபோலப் பூமிக்குத் தலைவனாகிய தர்மராஜருடைய கஷ்டத்தினால் உலகமெல்லாம் துயரப்படுகிறது. வேரறுந்துவிட்டால் மரம் மலர்களோடும் காய்களோடும் வாடுகிறது; இந்தச் சிறந்தமஹிமையுள்ள தர்மராஜர் மனிதர்களுக்குவேர்; மற்றஜனங்

கள் இவருக்குப் பூவுங் காயும் இலையும் கிளைகளுமாயிருக்கின்றனர். ஆதலால், நாமும் அங்கே அவர்ஸகோதரர்கள்போலவே புத்ரர்களோடும் சுற்றத்தாரோடுங்கூடத் தர்மராஜர் போகுமிடத்திற்கே செல்வோம். தோட்டங்களையும் நிலங்களையும் வீடுகளையும்விட்டு இன்பதுன்பங்களை ஒன்றாக அனுபவித்துக்கொண்டு மிக்க தர்மிஷ்டரான தர்மராஜர் பின்செல்வோம். கொடிகள் [1] பெயர்க்கப்பட்டும், மேடைகளிடிக்கப்பட்டும், தனங்களும் தானியங்களும் மற்றுமுள்ள முக்கியமான பொருள்களெல்லாம் எடுத்துக்கொள்ளப் பட்டும், தூளிகளால் மூடப்பட்டும், கிருஹதேவதைகளினால்விடப் பட்டும், சேனைகளாக ஓடும் பெருச்சாளிகளினால் வியாபிக்கப்பட்டும், தண்ணீரும் புகையுமில்லாமலும், விளக்கப்படாமலும், பலிகள் யாகங்கள்மந்திரஜபங்கள் ஹோமங்களழிந்தும், பாத்திரங்கள் உடைந்தும், கெட்டகாலத்தினால் கெடுக்கப்பட்டவை போன்ற நம்மால் விடப்பட்ட வீடுகளைச் சகுனி ஆளட்டும். பாண்டவர்கள் போகும் வனமே நகரமாகட்டும். நம்மால் விடப்பட்ட நகரம் வனமாகட்டும். நம்மிடத்தில் பயந்து ஸர்ப்பங்கள் புற்றுக்களையும், மான்களும் யானைகளும் ஸிம்மங்களும் பக்ஷிகளும் வனங்களையும் விட்டுவிடட்டும். மிருகங்களும் பறவைகளும் நாமில்லாதவிடத்தை அடைந்து நாம் செல்லும்இடத்தை விட்டுவிடட்டும். (அவை) புற்களையும் மாம்ஸங்களையும் கனிகளையுமுண்ணுகிற பிராணிகளிருக்கும் இடங்களை விட்டுவிடட்டும். நாம் பாண்டவர்களுடன் மிகச் சுகமாக வனத்தில் வஸிப்போம்' என்றார்கள்.

இவ்வாறு பலஜனங்களினாற் சொல்லப்பட்ட அநேகவிதமான சொற்களைத் தர்மராஜர் செவியுற்றார். அதனால் அவர் மனங்கலங்கவில்லை. பிறகு, நாற்புறங்களிலுமுள்ள ஒவ்வொருவீட்டிலும் பிரம்ம க்ஷத்ரிய வைசிய சூத்ரஜாதி ஸ்திரீகள் உப்பரிகைகளிலேறிப் பல கணிகளின் அருகிற்சென்று கதவுகளைத்திறந்து, மரவுரியையும் தோலையும் உடுத்து ஏழைகளாகவிருந்த பாண்டவர்களைக் கண்டனர். இதற்குமுன் யாராலும் காணப்படாத அந்தத்திரௌபதி வீட்டுக்கு விலக்காயிருக்கையில் ஒற்றைவஸ்திரமும் அவிழ்ந்தகூந்தலுமாக அழுதுகொண்டு காலால் நடந்துபோகின்றதைக்கண்டு அந்த ஸ்திரீகளனைவரும் மிகவும் முகங்கருகித் துக்கத்தினாலும் சோகத்தினாலும் வருத்தமுற்று மெய்ம்மறந்து பலவிதமாகப் புலம்பி, 'ஆ! ஆ! சீ! சீ!' என்று சொல்லிக் கண்களால் நீர் சொரிந்தனர். வனவாஸத்தைக்குறித்து மனத்தில் நிச்சயஞ்செய்துகொண்ட தர்மபுத்திரர் ஜனங்களின் சொல்லைக்கேட்டுக்கொண்டே

1 'ஸமுஜ்ஜிதாந்' என்று பாடம் இருத்தல்வேண்டும்.

ஸஹோதரர்களுடன் புறப்பட்டார். அவர் புறப்படும்போது திரௌபதி மிக்க துயரத்துடன் புகழ்பெற்ற குந்தியிடத்திலும் அங்குள்ள மற்றஸ்திரீகளிடத்திலும் விடைகேட்டுக்கொண்டாள். அப்போது, பாண்டவர்களின் அந்தப்புரத்தில் மிகப்பெரிய கூச்சல் உண்டாயிற்று. குந்தியும், திரௌபதி போகிறதைக்கண்டு மிகக் கொதிப்புற்றவளாகித் துயரத்தினால் தழுதழுத்த சொல்லோடு கஷ்டப்பட்டுப் பேசலானாள்.

'குழந்தாய்! இந்தப்பெரிய ஆபத்தையடைந்தும் நீ வ்யஸனப்படத்தகாது. ஸ்திரீதர்மங்கள் உனக்குத் தெரியும். நீ நல்ல ஒழுக்கமும் செய்கையுமுள்ளவள். வெண்மையான புன்னகையுள்ளவளே! உன் கணவர்களைப்பற்றி உனக்கு நான் ஒன்றும் உபதேசிக்கவேண்டாம். நீ கற்புள்ளவள்; குணங்கள் நிரம்பினவள்; (பிறந்ததும் புகுந்ததுமாகிய) இரண்டு குலங்களும் உன்னால் அலங்கரிக்கப்பெற்றன. குற்றமற்றவளே! இந்தக் கௌரவர்கள் அதிருஷ்டமுள்ளவர்கள். அதனாலேதான் உன்னால் எரிக்கப் படாமலிருக்கின்றனர். என்னை நினைப்பதனால் தைரியமடைந்து தீங்கில்லாமல் வழியிற் செல்வாயாக. அவசியம் நேரிடும் விஷயங்களில் நல்லபெண்களுக்கு மனவேற்றுமைஉண்டாவதில்லை. எல்லாவற்றினும் பெரிதான தர்மத்தினாலேயே காப்பாற்றப்பட்டுச் சீக்கிரத்தில் நன்மையை அடைவாய். என்புத்ரனான ஸஹதேவனை வனத்திலிருக்கும்போது நீ எப்போதும் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். சிறந்த புத்தியுள்ள இவன் இந்தத்துயரத்தை அடைந்ததனால் சோர்ந்து போகலாகாது' என்று சொன்னாள். அந்தத் திரௌபதி, 'அப்படியேஆகட்டும்' என்று சொல்லிப் பெருகும் கண்ணீரினால் நனைக்கப்பட்டவளாகி [1] ஒற்றை வஸ்திரத்தோடும் விரித்த கூந்தலோடும் வெளிப்பட்டாள். அழுதுகொண்டு போகின்ற திரௌபதியைத் துக்கத்துடன் குந்தி பின்சென்றாள்; அப்போது ஆபரணங்களும் வஸ்திரங்களும் எடுக்கப்பட்டும் புள்ளிமான் தோலால் தேகத்தில் மூடப்பெற்றும் வெட்கத்தினால்கொஞ்சம் தலைகுனிந்தும் பகைவர்களால் ஸந்தோஷத்துடன் சூழப்பெற்றும் நண்பர்களால் துயரப்படப்பெற்றுமிருந்த தன் புத்திரர்களெல்லாரையும் பார்த்தாள். மிக்க அன்புள்ளவளான அந்தக் குந்தி அந்தநிலைமையிலிருந்த புத்திரர்களெல்லாரையும் அணுகித் தழுவிக்கொண்டு வ்யஸனத்தினால் பலவாறாக மிகப் புலம்பிப் பின் வருமாறு சொல்லலானாள்:—'நல்லதர்மத்தையும் நடையையுமுடையவர்களும் ஒழுக்கத்தினாலும் மரியாதையினாலும் அலங்

1 இங்கே இரண்டு சொற்கள் விடப்பட்டன.

கரிக்கப்பட்டவர்களும் பெருந்தன்மையுள்ளவர்களும் உறுதியான பக்தியுள்ளவர்களும் எப்போதும் தேவதைகளுக்கு யாகஞ்செய்வதே காரியமாயிருப்பவர்களுமான உங்களுக்குத் துயரம்வந்ததே! இஃது என்னவிதியின் வித்தியாஸம்! உங்களுக்கு இந்தக்குற்றம் யாருடைய சாபத்தினால் வந்ததென்று என் புத்தியில் ஆலோசிக்கிறேன். உத்தம குணங்களுள்ளவர்களாயிருந்தும் மிக்கதுயரத்தையும் ஸ்ரமத்தையும் அனுபவிக்கும்படியான இது, உங்களைப்பெற்ற எனது பாக்கியக்கேடுதான். பராக்ரமம் தைரியம் பலம் உத்ஸாஹம் மஹிமை இவைகளில் குறைவில்லாமலிருந்தும் ஐசுவரியமில்லாமல் இளைத்துப்போன நீங்கள் காட்டில்கரடுமுரடுகளில் எப்படி வஸிப்பீர்கள்? உங்களுக்கு வனவாஸம் இவ்வாறு அவசியம்நேருமென்று முன்னமே எனக்குத் தெரிந்திருக்குமாயின், பாண்டு இறந்தபின் சதசிருங்க மலையிலிருந்து அஸ்தினாநகரத்திற்கு வந்திருக்கமாட்டேன். பிள்ளைகளின் துக்கத்தைப் பாராமல் ஸ்வர்க்கத்திற்குப்போவதையே பிரியமாகநினைத்தவரும் தவமும் புத்தியுமுள்ளவருமாகிய உங்கள்பிதா பாக்யசாலியென்று நினைக்கிறேன். புலன்களுக்குப்புலப்படாதவற்றையும் அறிகிறவளும் தர்மந்தெரிந்தவளும் மேன்மையுள்ளவளும் மேலானகதியையடைந்தவளுமான மாத்ரி எவ்வகையிலும் பாக்கியம் பெற்றவளென்று நினைக்கிறேன். கணவனிடத்திலடைந்த இன்பத்திலும் அறிவிலும் பரலோகமடைந்ததிலும் அவளால் நான் ஏமாற்றப்பட்டேன். எனக்கு உயிர்தான் வேண்டும்; துக்கத்துக்கேஏற்பட்ட நான் உதவியற்றவள். புத்திரர்களே! நான் கஷ்டப்பட்டுப்பெற்ற என் அன்புள்ள நன்மக்களானஉங்களை நான்விட்டிரேன். நானும் வனத்திற்கு உங்களுடன்செல்வேன். திரௌபதி! என்னை ஏன்விட்டுவிடுகிறாய்? இந்த உயிர்வாழ்க்கையானது முடிவுள்ளதாயிருக்கிறது. பிரம்மதேவர் தவறுதலினால் எனக்குமட்டும் முடிவைவிதியாமற்போனாரோ? அதனாலேதான் ஆயுள் என்னைவிடவில்லையோ? ஓ! கிருஷ்ணா! த்வாரகாவாஸியே! பலராமனுக்கிளையவனே! எங்கிருக்கிறாய்? என்னையும் புருஷஸ்ரேஷ்டர்களான இந்தப் பாண்டவர்களையும் துக்கத்திலிருந்து நீ ஏன் காப்பாற்றவில்லை? 'முதலும் முடிவுமில்லாத உன்னை எந்த மனிதர்கள் விடாமல் தியானம் செய்கின்றார்களோ அவர்களை நீ காப்பாற்றுகிறாய்' என்னும் சொல் எப்படிப் பொய்யாயிற்று? நல்லதர்மத்தையும் மஹிமையையும் புகழையும் சூரத்தனத்தையும் அடைந்திருக்கும் இவர்கள் (= பாண்டவர்கள்) துயரப்படத்தகாதே. கிருஷ்ணா! இவர்கள் மீது தயைசெய்யவேண்டும். நீதிசாஸ்திரத்தின் விஷயங்களை அறிந்த

பீஷ்மர், துரோணர், கிருபர்முதலிய குலத்தலைவர்களிருக்கையில் இந்தஆபத்து எப்படிவந்தது? ஆ! பாண்டுவே! ஆ! மஹாராஜாவே! எங்கேஇருக்கிறீர்? யோக்யர்களானபுத்ரர்கள் பகைவரால் சூதாடிவெல்லப்பட்டுக் காடுபுகுவதை ஏன் கவனியாமலிருக்கிறீர்? ஸஹதேவா! மாத்ரிபுத்ரா! நீ திரும்பு; நீ என்சரீரத்தைக் காட்டிலும் எனக்கு அதிகப்பிரியமானவன். கெட்டபிள்ளைபோல என்னை விட்டுவிடாதே. உன்னுடைய இந்தஸஹோதரர்கள் ஸத்தியத்துக்கு ஆசைப்பட்டவராயிருந்தால் செல்லட்டும். நீ என்னைக் காப்பாற்றுவதனால் இங்கேயே தர்மத்தைச்செய்' என்றாள். இவ்வாறுபுலம்புகிற குந்தியை வணங்கி நமஸ்கரித்துப் பாண்டவர்கள் ஸந்தோஷமில்லாமல் காட்டுக்கே சென்றனர். விதுரர், தாமும் மிகத்துயரமுற்று, துயரப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் அந்தக்குந்தியை நியாயங்கள்சொல்லித் தேற்றி மெல்லமெல்லத் தம்கிருஹத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோனார். திருதராஷ்டிரபுத்ரர்களின் மனைவிகளனைவரும் சூதாடினஸபையில் திரௌபதியைக் கொண்டு வந்ததையும் வஸ்திரத்தை இழுத்ததையும் முழுதும்கேட்டுக் கௌரவர்களை மிகவும் திட்டிக் குரல்விட்டழுதனர். தாமரைமலர் போன்ற முகங்களைக் கைகள்மேல் வைத்துக்கொண்டு நெடுநேரம் சிந்தையுற்றிருந்தனர். திருதராஷ்டிரமஹாராஜனும் தன் பிள்ளைகள்செய்த அக்ரமத்தை நினைத்துப் பரிதபித்தமனத்துடன் ஆறுதலையடையாமலிருந்தான். மனம்ஒருவழிப்படாமல் சிந்தைகொண்டு வியஸனத்தினால் மனங்கலங்கின திருதராஷ்டிரன் சீக்கிரம் வரவேண்டுமென்று விதுரருக்குச்சொல்லியனுப்பினான். பிறகு, விதுரர் திருதராஷ்டிரன்வீட்டிற்குச் சென்றார். ராஜாவான திருதராஷ்டிரன் பயந்து விதுரரிடம் கேட்கலானான்.

நூற்றிரண்டாவது அத்யாயம்.

அநுத்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் காட்டுக்குப்போனபிறகு திருதராஷ்டிரன் பயந்து விதுரரிடம்ஆலோசித்ததும், துரியோதனன்முதலானவர்கள் துரோணரைச் சரணமடைந்ததும், அவர் அவர்களுக்குப் புத்திசொன்னதும்.)

அம்பிகையின்புத்ரனான திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் தீர்க்கலோசனையுள்ள அந்தவிதுரர்வரக்கண்டு அச்சத்துடன், 'விதுரா! குந்திபுத்ரனும் தர்மபுத்ரனுமான யுதிஷ்டிரனும் பீமஸேனனும்

ஸவ்யஸாசியும் மாத்ரியின்புத்ரர்களான நகுலஸஹதேவர்களும் தௌம்யரும் புகழ்பெற்றதிரௌபதியும் எப்படிச்செல்கின்றனர்? நான் கேட்கவிரும்புகிறேன். அவர்களின் செய்கைகளெல்லாவற்றையும் சொல்' என்று கேட்டான். விதுரர், 'குந்திபுத்திரனை யுதிஷ்டிரன் வஸ்திரத்தினால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு போகிறான். பீமன் தனது பெருங்கைகளிரண்டையும் பார்த்துக்கொண்டு போகிறான். ஸவ்யஸாசி மணல்களை இறைத்துக்கொண்டே தர்மராஜாவின் பின்செல்லுகிறான். மாத்ரியின்புத்திரனை ஸஹதேவன் முகத்தில் வர்ணம்பூசிக்கொண்டு போகிறான். உலகத்தில் மிக்கஅழகான நகுலன் மனஞ்சோர்ந்து உடம்பெல்லாம் புழுதியைப்பூசிக் கொண்டு தர்மராஜாவின்பின் செல்லுகிறான். நீண்டகண்களையுடையவளும் அழகியவளுமான திரௌபதி கூந்தல்களினால் முகத்தைமறைத்துக்கொண்டும் அழுதுகொண்டும் ராஜாவின்பின் செல்லுகிறாள். ராஜனே! தௌம்யர் மார்க்கங்களிலுள்ள தர்ப்பங்களைக் கையிலெடுத்து ருத்ரரையும் யமனையும்பற்றின ஸாமங்களை ஸ்வரத்துடன் சொல்லிக்கொண்டு செல்லுகிறார்' என்று சொன்னார். திருதராஷ்டிரன், 'பாண்டவர்கள் இப்போது பலவிதமான குறிகளைச்செய்துகொண்டு போகின்றனரே! விதுரா! ஏன் அவர்கள் இப்படிப்போகின்றனர்? அதை எனக்குச் சொல்' என்றுகேட்க, விதுரர் சொல்லலானார்.

'ராஜ்யமும் தனங்களும் கவரப்பட்டும் உமதுபுத்திரர்களால் அவமதிக்கப்பட்டுமிருந்தாலும், சிறந்தபுத்திமானை தர்மராஜாவின் புத்தி தர்மத்தைவிட்டு விலகுவதில்லை. பாரதரே! எப்போதும் உமது புத்ரர்களிடத்தில் தயையுள்ள அந்தத் தர்மராஜன் மோசத்தினால் கெடுக்கப்பட்டுக் கோபத்தோடு உக்ரமான பார்வையினால் பார்த்து இந்தக் கௌரவஜனங்களை எரிக்கலாகாதென்று நினைத்துக் கண்களைத் திறக்கவில்லை. அதற்காக அந்தத் தர்மராஜன் முகத்தை மூடிக்கொண்டு போகிறான். பரதஶ்ரேஷ்டரே! பீமன் அவ்வாறு போவதற்குக் காரணத்தைச் சொல்லுகிறேன்; கேளும். 'கைகளின்வன்மையில் எனக்கு ஈடானவனில்லை' என்ற எண்ணத்தினால் தன் கைகளைப் பரப்பிக்கொண்டு பீமன் போகிறான். அரசரே! கைகளென்னும் தனத்தினால் கர்வித்த பீமன் தன்கைகளாகிய தனத்திற்குத்தக்கபடி பகைவர்களுக்குச் செய்யத்தக்கதைச்செய்யக்கருதிக் கைகளைக்காண்பித்துக்கொண்டு போகிறான். குந்திபுத்ரனும் ஸவ்யஸாசியுமான அர்ஜுனன் தான் பாணங்கள் பிரயோகிப்பதைக் காண்பிப்பதற்காக மணல்களை இறைத்துக்கொண்டு ராஜாவின்பின் செல்லுகிறான். பாரதரே!

இப்போது மணல்கள் அவன்கையிலிருந்து எப்படித்[1] தடையில்லாமல் உதிருகின்றனவோ அப்படியே தடையில்லாமல் எதிரிகளின்மேல் சரமாரிகளைப் பொழியப்போகிறான், பாரதரே! 'இந்தக் காலத்தில் என்முகத்தை யாரும் தெரிந்துகொள்ளலாகாது' என்றுநினைத்து ஸஹதேவன் முகத்தில் வர்ணம்பூசிக்கொண்டு செல்லுகிறான். பிரபுவே! 'போகும் வழியில் பெண்களின் மனத்தை நான் கவரலாகாது' என்றுநினைத்து அங்கமெல்லாம் புழுதிகளைப்பூசிக்கொண்டு நகுலன் செல்லுகிறான். ரஜஸ்வலையாயிருந்த[2] திரௌபதி ஒற்றைவஸ்திரத்தோடும் விரித்த கூந்தலோடும் அழுதுகொண்டே, 'எவர்களால் நான் இந்தக் கஷ்டத்தை அடைந்திருக்கிறேனோ அவர்களுடைய மனைவியர்கள் பதினான்காவது வருஷத்தில் கணவர்களும் மைந்தர்களும் உறவினரும் ஸ்நேகிதர்களும் கொல்லப்பட்டும் பந்துக்களின் உதிரங்களால் உடம்பெல்லாம் பூசப்பட்டும் தலைவிரித்து உடம்பெல்லாம் தூசியுடைப் பெற்றும் தர்ப்பணஞ்செய்துவிட்டு அஸ்தினாபுரத்தில் பிரவேசிக்க வேண்டும்' என்றுசொன்னாள். பாரதரே! சிறந்தஞானமுள்ள புரோஹிதரான தௌம்யர் தென்மேற்குமூலையிலிருக்கும் தர்ப்பங்களை அறுத்து யமனைப்பற்றிய ஸாமங்களை ஸ்வரங்களுடன் சொல்லிக்கொண்டு முன் செல்லுகிறாரன்றோ? அவர், 'யுத்தத்தில் பரதவம்சத்தவர்கள் கொல்லப்பட்டபிறகு கௌரவர்களின் புரோஹிதர்கள் இவ்வகையான ஸாமங்களையே சொல்லப்போகின்றனர்' என்று தெரிவித்துக்கொண்டு செல்லுகிறார். பாண்டவர்களை மட்டும் மிச்சமாக அனுப்பினதனால் உம்மைச்சேர்ந்த மற்றவர்கள் மிச்சமிருப்பதில்லையென்ற நிச்சயத்துடன் தௌம்யர் ருத்ரஸாமங்களைச் சொல்லுகிறார்' என்று சொன்னார். திருதராஷ்டிரன், 'விதுரா! ஜநங்கள் என்னசொன்னார்கள்? நகரத்திலுள்ள ஜனங்கள் என்ன சொன்னார்கள்? என்னுடைய நன்மைக்காக எல்லாவற்றையும் விடாமற் சொல்' என்று கேட்க, விதுரர் சொல்லலானார். 'மஹாராஜாவே! பிராம்மண க்ஷத்ரிய வைசிய சூத்திரர்களும் மற்றவர்களும் சொன்னதை நான் உமக்குச் சொல்லுவேன்; கேளும். 'ஆ! ஆ! நம்முடைய தலைவர்கள் போகின்றனர். கௌரவர்களில் பெரியோர்களும் குழந்தைகளைப்போல இவ்வாறு நடந்ததைப் பாருங்கள். சீ! கஷ்டம். ராஜ்யத்திலாசைப்பட்டுப் பாண்டுபுத்திரர்களை நாட்டைவிட்டுக் காட்டுக்கனுப்புகிறார்களே! பாண்டவர்

1 மூலத்தில் 'அஸக்தாந்' என்றிருக்கிறது; இதற்கு, 'ஒன்றோடொன்று சேராமல்' என்பது பழையவுரை.

2 இங்கே இரண்டு சொற்கள் விடப்பட்டன.

கனை விட்டுப்பிரிந்த நாமெல்லோரும் அநாதர்களாயிருக்கிறோம். துஷ்டர்களும் லோபிகளுமாகிய கௌரவர்களிடத்தில் நமக்கு என்ன ஸந்தோஷமிருக்கிறது ?' என்று நகரத்துஜனங்கள் மிகத் துயரப்பட்டு அடிக்கடி கதறினார்கள். சிறந்தமனமுள்ள அந்தப் பாண்டவர்களும் மேற்சொல்லிய இங்கிதக் குறிப்புக்களினால் மனத்திலுள்ள நிச்சயத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டு வனத்திற்குச் சென்றனர். அந்தப்புருஷஶ்ரேஷ்டர்கள் அஸ்தினபுரத்திலிருந்து இவ்வாறு வெளியிற்போனபோது மேகமில்லாத ஆகாயத்தில் மின்னல்களுண்டாயின. பூமியும் நடுங்கிற்று. அரசரே! அமாவாஸையில்லாதபோது ஸூர்யனுக்கு ராஹுக்ரஹணம் உண்டாயிற்று. ஊரை அபஸவ்யமாகச் சுற்றி எரிகொள்ளி விழுந்தது. கழுகு நரி காக்கைமுதலான மாம்ஸம்தின்னும் பிராணிகள் தேவாலயங்களிலும் கிராமங்களின் தலைமையான மரங்களிலும் மதில்களிலும் கோபுரங்களிலும் கத்தின. அரசரே! உமது துராலோசனை நடந்ததனால் பரதவம்சத்தார் அழிவதற்கு அறிகுறியாக இவ்வாறு இந்தக் கொடிய பெரிய அபசகுனங்களுண்டாயின' என்றார்.

ஜனமேஜயராஜாவே! அரசனான திருதராஷ்டிரனும் புத்திமானான விதுரருமாகிய இவ்விருவரும் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்கையிலேயே, அந்தக்கௌரவர்களின் ஸபைநடுவில் அநேகமஹரிஷிகளாற் சூழப்பெற்றநாரதர் எதிர்தோன்றி, 'இதற்குப்பதினான்காவது வருஷத்தில், இவ்விடத்தில் துரியோதனன்செய்த பிழையினாலும் பீமார்ஜுனர்களுடையபலத்தினாலும் கௌரவர்கள் அழியப்போகின்றனர்' என்று பயங்கரமானசொல்லைச் சொன்னார். மிகச்சிறந்த பிரம்மதேஜஸைத் தரிக்கின்றவரும் தேவரிஷிகளிற் சிறந்தவருமான நாரதர் இவ்வாறுசொல்லி ஆகாயத்திலேறி உடனே மறைந்தார். பிறகு, துரியோதனனும் கர்ணனும் ஸுபலபுத்ரனானசகுனியும் துரோணரைத் தஞ்சமாகநினைத்தனர். ராஜ்யத்தையே அவருக்கு ஒப்புவித்தனர். அப்போது துரோணர், பொறாமைக்காரனான துரியோதனனையும் துச்சாஸனனையும் கர்ணனையும் மற்றெல்லாப்பாரதர்களையும் பார்த்து, 'பாண்டவர்கள் தேவர்களின்புத்ரர்களென்றும் கொல்லமுடியாதவர்களென்றும் பிராம்மணர்கள்சொல்லுகின்றனர். நானோ என்னைச் சரணமடைந்த திருதராஷ்டிர புத்ரர்களையும் திருதராஷ்டிரனையும் என்னால் கூடியவரையில் அன்போடும் முழுமனத்தோடும் அனுஸரித்திருப்பேன் ; விடமாட்டேன். ஆனால், தெய்வம் மிக்கவலிமையுடையது. உங்களால் ஜயிக்கப்பட்டபாண்டவர்கள் தர்மத்திற்காக

வனம் போகின்றனர். அந்தப் பாண்டவர்கள் பன்னிரண்டு வருஷம் வனத்தில்வஸித்துப் பிரம்மசரியவிரதத்தை அனுஷ்டித்துக் கோபத்தையும் பொறுமையையுங்கொண்டு உங்களுக்குப் பெருந்துயரம் உண்டாகும்படி பகைதீர்க்கப் போகின்றனர். திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவே! ஸ்நேஹிதர்களுள் உண்டானசண்டைக்காக நான் துருபதனை ராஜ்யத்திலிருந்து தள்ளினேன். என்னைக்கொல்வதற்காகப் புத்ரனைவேண்டித் துருபதராஜன் யாகஞ்செய்தான். அவன் யாஜஉபயாஜரென்னும் ரிஷிகளின் தவத்தினால் திருஷ்டத்யும்னனென்னும் புத்ரனை அக்னியிலிருந்தும் நுண்ணிடையாளான திரௌபதியென்னும் பெண்ணை யாகவேதியின் நடுவிலிருந்தும் அடைந்தான். திருஷ்டத்யும்னன், மைத்துனனென்னும் ஸம்பந்தத்தினால் பாண்டவர்களால் கௌரவிக்கப்பெற்றவன். அவர்களுடைய விருப்பத்தைச்செய்ய ஊக்கமுள்ளவன்; அவனிடத்தில் எனக்குப் பயமுண்டாயிருக்கிறது. அக்னிஜ்வாலையின் நிறமுள்ளவனாகவும் வில்லையும் கவசத்தையும் அம்பையுமுடையவனாகவும் அக்னிபகவானால் அவன் கொடுக்கப்பட்டவன். எனக்கு மனிதத்தன்மையிருப்பதனால் அவனிடத்தில் இப்போது பெரிய பயமிருக்கிறது. பகைவர்களான வீரர்களைக் கொல்லுகிறவனாகிய துருபதனும் அவர்கள்பக்ஷத்தைச் சேர்ந்தவனன்றோ? ரதர்கள் அதிரதர்களின் எண்ணிக்கையில் முதல்வனும் இளமைப்பருவத்திலிருப்பவனுமான அர்ஜுனனுடன் எனக்கு யுத்தம் நேருமாயின் என்பிராணன்போவது மிகவும் நிச்சயம். கௌரவர்களே! பூமியில் இதற்குமேற்பட்ட பெருந்துயரம் வேறு என்னஇருக்கிறது? 'திருஷ்டத்யும்னன் த்ரோணருக்கு மிருத்யு' என்னும் சொல் எங்கும் பரவியிருக்கிறது. என்னைக் கொல்வதற்காகவே அவன் பாண்டவர்களால் ஆஶ்ரயிக்கப்பட்டிருக்கிறானென்று உலகத்தில் பிரசித்தி அதிகமாயிருக்கிறது. எனக்கு அந்த விபரீத காலம் உன்நிமித்தமாக வந்திருப்பது நிச்சயம். நீங்கள் உங்களுடையநன்மையைச் சீக்கிரம் செய்துகொள்ளுங்கள். இவ்வளவுசெய்ததனால் ஒன்றும்செய்ததாகவில்லை. பனிக்காலத்திய பனைமரநிழல் போல இது சிறிதுநேரமுள்ள ஸுகந்தான். பெரியயாகங்களையெல்லாம் செய்யுங்கள். ஸௌக்யங்களை அனுபவியுங்கள். தானங்களைக்கொடுங்கள். இதற்குப் பதினான்காவதுவருஷத்தில் பெரிய ஆபத்தையடையப்போகிறீர்கள். துரியோதனா! இதைக்கேட்ட பிறகு உன்விருப்பம்போலச் செய். உனக்குஇஷ்டமிருந்தால் தர்மபுத்ரனோடு ஸந்திசெய்துகொள்' என்றுசொன்னார். துரோணர் சொன்னதைக்கேட்டு, திருதராஷ்டிரன், 'குருவான துரோணர்

சொல்வது சரி. விதுரா! பாண்டவர்களைத் திருப்பியழை. அவர்கள் திரும்பாமற்போவாராயின் என்புத்திரர்களாகிய அந்தப் பாண்டவர்கள் ஆயுதங்களோடும் தேர்காலாள்முதலிய படைகளோடும் ராஜபோகங்களையுடையவர்களாயும் சிறப்பிக்கப் பெற்றவர்களாயும் செல்லட்டும்' என்றுசொன்னான்.

நூற்றுமூன்றாவது அத்யாயம்.

அநுத்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திருதராஷ்டிரனும் ஸஞ்சயனும் பேசிக்கொண்டது.)

ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! இவ்வாறு சூதில்ஜயிக்கப்பட்ட பாண்டவர்கள் வனத்திற்குச்சென்றபோது திருதராஷ்டிரனுக்குள் கவலைபுகுந்தது. கவலையுடன் பலவகை எண்ணங்கொண்டு பெருமூச்செறிந்து உட்கார்ந்திருக்கும் திருதராஷ்டிரமஹாராஜனைப்பார்த்து, ஸஞ்சயன், 'பூமிக்கதிபதியே! ராஜாவே! பாண்டவர்களை ராஜ்யத்தைவிட்டுக் காட்டுக்கனுப்பித் தனங்கள் நிரம்பின பூமியையடைந்த பிறகு ஏன் துயரப்படுகிறீர்?' என்றுகேட்டான். திருதராஷ்டிரன், 'யுத்தத்தில் ஸமர்த்தர்களும் பலசாலிகளும் மஹாரதர்களுமான பாண்டவர்களோடு பகைநேரிடுகிறவர்களுக்குத் துயரமில்லாமை ஏது?' என்றுசொல்ல, ஸஞ்சயன், 'அரசரே! நீர் செய்தகாரியம் நன்றாயிருக்கிறது. ஜனங்களுக்குத் தொடர்ச்சியாக நாசத்தைத் தரத்தக்க பெரும்பகை வந்துவிட்டது. பீஷ்மராலும் துரோணராலும் விதுரராலும் தடுக்கப்பட்டும், உமதுபுத்திரனும் மிகப்புத்திகெட்டவனும் வெட்கமில்லாதவனுமாகிய துரியோதனன், பாண்டவர்களின் அன்புள்ள மனைவியும் தர்மந்தவறாதவளுமான திரௌபதியை 'இங்கே அழைத்துவா' என்று பிராதிகாமியென்னும் ஸூதபுத்ரனை அனுப்பினான். தேவர்கள் எந்தமனிதனுக்கு அபஜயத்தைக் கொடுப்பார்களோ அவனுடையபுத்தியைக் குறைத்துவிடுவார்கள். அவன் விபரீதங்களையே பார்ப்பான். கேடுநெருங்கி மதிகலங்கிப்போனபோது அநியாயம் நியாயம்போலத்தோன்றி மனத்தைவிட்டு விலகாமலிருக்கும். கேடுவருமுன் தீயவையெல்லாம் நல்லவைபோலவும் நல்லவையெல்லாம் தீயவைபோலவும் தோன்றும். இவனுக்கும் அப்படியே தோன்றியிருக்கிறது நிச்சயம். காலமானது தண்டத்தையோங்கி யார்தலையையும் உடைக்கிறதில்லை. காரியங்களைமாறாகக் காண்பிப்பதுதான் காலத்தின் வன்மை. கர்ப்பத்தில் பிறவாதவளும் தவமுள்ளவளும் அழகு

உள்ளவளும் நல்லகுலத்தில் (அக்னியினின்றும் பிறந்தவளுமாகிய) பாஞ்சாலியை ஸபையில்இழுத்தபோதே மயிர்பொடிக்கச்செய்யும் பயங்கரமான இந்தக்காலம் உமதுபிள்ளைகளினால் தேடிக்கொள்ளப்பட்டது. வஞ்சகச் சூதாடுகிறவனைத்தவிர வேறெவன், எல்லாத் தர்மங்களும்தெரிந்தவளும் புகழ்பெற்றவளுமாகிய அவளைப் பலாத்காரமாக ஸபைநடுவில் கொண்டுவருவான்? பெண்தன்மைக்குரிய ருதுகாலத்திலிருப்பவளும் [1] ஒற்றைவஸ்திரம் தரித்தவளுமாகிய அந்தப்பெண்ணரசியான பாஞ்சாலி, பொருள்களும் ராஜ்யமும் வஸ்திரங்களும் மஹிமையும் அபஹரிக்கப்பட்டு எல்லாப் போகங்களையுமிழந்து தர்மமென்னுங்கயிற்றினாற் கட்டப்பட்டுப் பராக்ரமஞ் செய்யச் சக்தியில்லாதவர்களைப்போல அடிமைத்தன்மையையடைந்திருந்த பாண்டவர்களை நோக்கினாள். துயரப்படத்தகாத அந்தத் திரௌபதி கௌரவர்களின்ஸபையில் துயரப்பட்டுக் கோபித்திருந்தபோது துரியோதனனும் கர்ணனும் கடுஞ்சொற்கள் சொன்னார்கள். அரசரே! இவ்வாறு எல்லாம் தாறுமாறாக நடந்ததென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது' என்று சொன்னான்.

திருதராஷ்டிரன், 'ஸஞ்சய! அந்தத்திரௌபதியின் துயரமுற்ற கண்களினால் பூமியேஎரிக்கப்படும். இப்போது என்புத்ரர்களில் யாராவதுமிச்சமிருப்பார்களா? தர்மிஷ்டையும் தர்மபத்னியும் அழகும் இளமையுமுள்ளவளுமாகிய கிருஷ்ணை அந்தச்சபைக்குவரக் கண்டு பரதவம்சத்தவரின் ஸ்திரீகளனைவரும் காந்தாரியுடன்சேர்ந்து பயங்கரமாகக் கூவினர். தம்தம் குழந்தைகளுடன்சேர்ந்துதினந்தோறும் அவர்கள்துயரப்படுகின்றனர். திரௌபதியைஇழுத்ததற்காகப் பிராம்மணர்கள் கோபித்தனர். ஸாயங்காலங்களில் அக்னிஹோத்ரங்கள் யாராலும்செய்யப்படவில்லை. பயங்கரமானபெருங்காற்றும் பேரிடியும் உண்டாயின. ஆகாயத்திலிருந்து எரிகொள்ளிகள்விழுந்தன. அமாவாஸையில்லாத காலத்தில் ராஹுவினால் ஸூர்யக்ரஹணம் உண்டாயிற்று. அது பிரஜைகளுக்கு மிகக்கொடியபயங்கரமாயிருந்தது. அப்படியே தேர்ச்சாலைகளில்தீப்பிடித்தது. பாரதர்களின்கெடுதலுக்குக்குறிப்பாகக் கொடிகள்விழுந்தன. துரியோதனனுடைய அக்னிஹோத்ரசாலையில் நரிகள் பயங்கரமாகஊளையிட்டன. அவற்றிற்கு நாலு பக்கங்களிலும் கழுதைகள் எதிராகக்கத்தின. ஸஞ்சய! உடனே, பீஷ்மரும் துரோணரும் கிருபரும் ஸோமதத்தனும் சிறந்த மனமுள்ளபாஹ்லீகனும் அதைவிட்டுப்போயினர். பிறகு, விதுர

1 இங்கே, இரண்டு சொற்கள் விடப்பட்டன.

ளுல் தெரிவிக்கப்பட்டநான், 'கிருஷ்ணை என்னஎன்னவரங்கள் விரும்புகிருளோ அவற்றையெல்லாம் அவளுக்குக் கொடுப்பேன்' என்று சொன்னேன். அப்போது பாஞ்சாலி பாண்டவர்கள் தாஸர்களாயில்லாமலிருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டாள். நானும் அவர்களை ரதங்களோடும் விற்களோடும் செல்லும்படி அனுப்பினேன். அப்போது சிறந்தபுத்தியுள்ளவனும் எல்லாத்தர்மங்களும் தெரிந்தவனுமாகிய விதுரன், 'எப்போது கிருஷ்ணை ஸபைக்குவந்தாளோ, அதுதான் பாரதர்களுக்கு முடிவுக்காலம். இந்தப்பாஞ்சாலராஜன்மகள் லக்ஷ்மி; அவளுக்குமேற்பட்டவள் யாருமில்லை. இந்தப்பாஞ்சாலிதெய்வத்தினுல்சிருஷ்டிக்கப்பட்டு இந்தப்பாண்டவர்களை அடைந்திருக்கிருள். உண்மையான பிரியமுள்ள அந்தக் கிருஷ்ணபகவானுல் காப்பாற்றப்பட்டவர்களும் அவமானத்தைப் பொருதவர்களுமாகிய குந்திபுத்ரர்களும் சிறந்தவில்லாளிகளாகிய யாதவர்களும் மஹாரதர்களானபாஞ்சாலர்களும் திரௌபதியின் துயரத்தைப்பொருர்கள். பாஞ்சாலர்களால் சூழப்பெற்று அர்ஜுனன் வரப்போகிருன். அவர்களின்நடுவில் சிறந்தவில்லாளியும் மஹாபலசாலியுமான பீமஸேனன் யமன் தண்டாயுதத்தைச் சுழற்றுவதுபோலக் கதையைச்சுழற்றிக்கொண்டு வரப்போகிருன். அப்போது சிறந்தபுத்திமானுன அர்ஜுனனுடையகாண்டீவ கோஷத்தையும் பீமனுடையகதையின் வேகத்தினுலுண்டான சப்தத்தையும் அரசர்கள்கேட்டு ஸஹிக்கமுடியாது. அதுவிஷயத்தில் எப்போதும் பாண்டவர்களோடு ஸ்நேகமே எனக்குச் சரியாகத்தோன்றுகிறது. விரோதம் சரியன்று. எப்போதும் கௌரவர்களைப்பார்க்கிலும் பாண்டவர்கள் மிக்கபலசாலிகளென்று நான் நினைக்கிறேன். இதுதான் சரி. சிறந்தபலமும் பராக்ரமமுமுள்ள ஜராஸந்தனென்னும் அரசன் கையையேஆயுதமாக வைத்துக்கொண்டபீமனுல் யுத்தத்திற்கொல்லப்பட்டானே! பரதஸ்ரேஷ்டரே! ஆதலால், பாண்டவர்களோடு உமக்கு ஸ்நேஹமே இருக்கவேண்டும். இவ்விருதிறத்தாருக்கும் சரியானதைச் சந்தேகப்படாமற்செய்யும். மஹாராஜாவே! இவ்வாறுசெய்தால் நீர் மேலானநன்மையைஅடைவீர்' என்றுசொன்னுன். ஸஞ்சய! விதுரன் இவ்வாறு தர்மத்திற்கும் ராஜ்யலாபத்திற்கும் ஒத்த சொல்லைச்சொன்னுன். பிள்ளையின்விருப்பத்தைஅனுஸரித்த நான் அதை ஏற்றுக்கொள்ளாமற்போனேன்' என்றுசொன்னுன் " என்ருர்.

அனுத்யூதபர்வம் முற்றிற்று.

ஸபாபர்வம் முற்றிற்று.
